

Duyên Tới Là Anh

Contents

Duyên Tới Là Anh	3
1. Chương 1: Tang Lễ	3
2. Chương 2: Sinh Mạng Mới	7
3. Chương 3: Nhà Mới	10
4. Chương 4: Trường Học	14
5. Chương 5: Phòng Ngủ	17
6. Chương 6: Chồng Trước	20
7. Chương 7: Hận Ý	24
8. Chương 8: Ngà Ngà Say	28
9. Chương 9: Số Điện Thoại	31
10. Chương 10: Bữa Sáng	35
11. Chương 11: Tầng Sáu	38
12. Chương 12: Gặp	41
13. Chương 13: Bình Tĩnh	44
14. Chương 14: Khai Giảng	47
15. Chương 15: Hành Trình	51
16. Chương 16: Trung Thu	55
17. Chương 17: Tin Nhắn	58
18. Chương 18: Vé Xe	61
19. Chương 19: Cơn Ác Mộng	65
20. Chương 20: Món Quà	69
21. Chương 21: Tỉnh Ngộ	73
22. Chương 22: Liều Thuốc Mạnh	77
23. Chương 23: Chủ Nhật	81
24. Chương 24: Kỳ Hạn	84
25. Chương 25: Tim Đập	88
26. Chương 26: Tấm Lòng	92
27. Chương 27: Thiên Vị	95
28. Chương 28: Hôn	99
29. Chương 29: Phơi Bày	103
30. Chương 30: Tình Dịch?	106
31. Chương 31: Ưc Chế	110
32. Chương 32: Không Kiên Nhẫn	114
33. Chương 33: Quý Trọng	117
34. Chương 34: Không Quan Hệ	120
35. Chương 35: Khăn Quàng Cổ	123
36. Chương 36: Yên Tâm	127
37. Chương 37: Cuối Kỳ	130
38. Chương 38: Nghỉ Đông	134
39. Chương 39: Thân Mật	138
40. Chương 40: Lắng Nghe	141
41. Chương 41: Trêu Chọc	145

42. Chương 42: Lãng Mạn	149
43. Chương 43: Ngọt Cay	153
44. Chương 44: Trở Về Trường	157
45. Chương 45: Theo Dõi	162
46. Chương 46: Cười Ngây Ngô	165
47. Chương 47: Ly Biệt	169
48. Chương 48: Ngạc Nhiên	173
49. Chương 49: Kiểm Chế	177
50. Chương 50: Nỗi Đau Hạnh Phúc(18+)	180
51. Chương 51: Vui Mừng	184
52. Chương 52: Triển Vọng	187
53. Chương 53: Tự Học	190
54. Chương 54: Giày Vò	194
55. Chương 55: Chọn Môn	197
56. Chương 56: Về Nhà	200
57. Chương 57: Nghỉ Hè	204
58. Chương 58: Dấu Chấm Hết	207
59. Chương 59: Đầu Đuôi	210
60. Chương 60: Trở Về	214
61. Chương 61: Gặp Gỡ	217
62. Chương 62: Huấn Luyện Quân Sự (18+)	220
63. Chương 63: Đàn Em	224
64. Chương 64: Chia Phòng	227
65. Chương 65: Bữa Tối	230
66. Chương 66: Cừ Non	234
67. Chương 67: Quấy Rầy	237
68. Chương 68: Nhiệt Huyết	240
69. Chương 69: Tư Cách	243
70. Chương 70: Bị Thương	246
71. Chương 71: Vẽ Xấu	250
72. Chương 72: Thời Gian	253
73. Chương 73: Đồng Hương	257
74. Chương 74: Ánh Mắt	260
75. Chương 75: Hứa Hẹn	263
76. Chương 76: Náo Nhiệt	266
77. Chương 77: Đắm Máu	270
78. Chương 78: Phủ Nhận	274
79. Chương 79: Chi Phí	277
80. Chương 80: Về Nhà	280
81. Chương 81: Đến Nhà	283
82. Chương 82: Dáng Vẽ Say Rượu	286
83. Chương 83: Mừng Sáu	289
84. Chương 84	292
85. Chương 85: Đối Chọi	292
86. Chương 86: Chuẩn Bị	295
87. Chương 87: Thực Tập	298
88. Chương 88: Đêm Tối	300
89. Chương 89: Cuộc Sống	303
90. Chương 90: Tốt Nghiệp	306
91. Chương 91: Hôn Lễ	310
92. Chương 92: Tụ Họp	313
93. Chương 93: Tin Vui	316
94. Chương 94: Tiến Độ	319
95. Chương 95: Em Bé	322

96. Chương 96: Phiên Ngoại 1: Chào, Tôi Là Cao Thần	327
97. Chương 97: Phiên Ngoại 2: Xin Chào, Mình Tên Là Triệu Thừa Dư	331

Duyên Tôi Là Anh

Giới thiệu

Duyên tôi là anh đây là một bộ truyện cực hay thuộc thể loại ngôn tình hiện đại của tác giả Đào An.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-toi-la-anh>

1. Chương 1: Tang Lễ

Cố Hàm Ninh lạnh lùng nhìn gã đàn ông mặc tây trang màu đen nghiêm túc và trang trọng trước mắt, cho dù giờ phút này gương mặt bị thương, cũng không thể che hết sự tuần tú phong lãng của gã.

Lúc trước, chính mình bị hình tượng tốt đẹp này làm cho mờ mắt, từ nay, tình yêu duy nhất, cuộc hôn nhân duy nhất.... một sinh mạng duy nhất, đều chôn vùi trong tay gã!

Cố Hàm Ninh chỉ cảm thấy lòng tràn đầy phẫn nộ, khiến cô một trận lạnh buốt, rồi một trận nóng!

Không, cho dù là nóng hay lạnh, cô đều không cảm nhận được nữa....

Trừ phẫn nộ, thương tâm, cùng đau khổ và hối tiếc, cái gì cũng đều không còn....

Cố Hàm Ninh ánh mắt lạnh lùng dời khỏi người Cao Thần, chuyển đến người phụ nữ bên cạnh cũng đang vẻ mặt bị thương, khuyên giải an ủi gã. Bộ đồ màu đen tinh tế, ngược lại tôn lên làn da trắng nõn của ả, bộ đồ thướt tha ở phía dưới bó sát người, lộ ra sự quyến rũ đặc biệt.

Ánh mắt Cố Hàm Ninh như lưỡi dao sắc bén, lạnh thấu xương đâm về phía Bạch Vũ Hân.

Nhưng hai người y phục màu đen nhìn vô cùng xứng đôi trước mắt, lại không hề có cảm giác.

Về giả bộ bị thương này, khiến Cố Hàm Ninh cảm thấy ghê tởm, ghê tởm đến cực độ!

Còn có cái gì, so với một màn này châm biếm hơn?

Yêu nhau tám năm, kết hôn tám năm, người vợ cùng nhau tay trắng dốc sức làm nên sự nghiệp trăm triệu, giờ phút yên lặng nằm trong phần mộ lạnh lẽo.

Mà bạn tốt kiêm tiểu tam cô mới biết mấy ngày trước, đang an ủi chồng mình: “Người chết không thể sống lại, hãy nén bi thương. Biết anh thương tâm khổ sở như vậy, ở dưới đất Ninh Ninh cũng sẽ không an tâm đâu.”

“Cẩu nam nữ.” Cố Hàm Ninh lạnh lùng phun ra mấy chữ này.

Cô quả thật không an tâm ! Cô không cam lòng! Cứ như vậy buông tha cho đôi câu nam nữ làm bộ làm tịch này!

Nếu như không phải hai người họ, nếu như không phải Bạch Vũ Hân đẩy mình , nếu như không phải Cao Thần thấy chết không cứu, mình sẽ không bị xe tải đâm vào, càng không bởi vì không kịp cấp cứu mà chết!

Đúng, cô đã chết!

Cô, Cố Hàm Ninh đã chết. . .

Nước mắt Cố Hàm Ninh yên lặng rơi xuống trên gương mặt gần như trong suốt.

Trong nước mắt mơ hồ, cô nhìn mẹ cách đó không xa khóc đến mức gần như ngất xỉu, còn cha cô vì tang thương mà trông như già thêm mười tuổi, hối hận quỳ rạp xuống bên cạnh bia mộ mình.

“Ba, mẹ, con gái bất hiếu!” Cố Hàm Ninh hướng về phụ mẫu, quỳ rạp xuống đất dập đầu lạy liên tiếp ba cái.

Tất cả đều đã muộn... Chờ đến khi cô có thể nhìn rõ bộ mặt thật của hai người thân cận nhất, thì đã quá muộn....

Trời chiều dần dần kéo xuống, áng mây đỏ như máu, như một vết cháy trên nửa bầu trời.

Người tham gia tang lễ, từng người một rời đi. Ba mẹ Cố Hàm Ninh cũng được khuyên giải an ủi dịu dờ bước tập tễnh rời khỏi nghĩa trang.

Một góc nghĩa trang yên tĩnh, càng thêm vẻ trống trải thê lương.

Trước mộ Cố Hàm Ninh, chỉ còn lại Cao Thần, Bạch Vũ Hân, cùng bạn tốt học đại học với họ, Phạm Ý Mân.

Cố Hàm Minh mím chặt môi, đáy lòng lại lộ ra sự ngỡ ngàng không thể kìm chế.

Cao Thần cùng Bạch Vũ Hân dường như cũng có ý muốn rời đi, chỉ duy Phạm Ý Mân vẫn đứng thẳng bất động.

Cao Thần đi về phía Phạm Ý Mân định hỏi, thì nơi xa có người chạy băng băng tới, cho tới khi đến trước mộ Cố Hàm Ninh mới đột nhiên dừng lại, thở hồng hộc.

Cố Hàm Ninh có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm người đàn ông mới đến.

Mặt rất quen, nhưng Cố Hàm Ninh nhất thời có chút nhớ không ra tên anh ta là gì?

Tên gì nhỉ? Rõ ràng, hình dáng dường như rất quen thuộc mà? Cố Hàm Ninh không nhận được nhú chặt mày.

“Triệu Thừa Dư! Sao cậu lại tới?” Cao Thần so với Cố Hàm Ninh còn kinh ngạc hơn, nghe tiếng gọi Triệu Thừa Dư trong miệng gã, lại quay đầu nhìn về phía Phạm Ý Mân bên cạnh, có chút hiểu được.

A, đúng rồi, là Triệu Thừa Dư!

Cố Hàm Ninh cuối cùng cũng nhớ ra!

Triệu Thừa Dư là bạn tốt của Cao Thần cùng Phạm Ý Mân, bọn họ đều là bạn thời đại học, cô nhớ được lúc năm nhất năm hai đại học, bên cạnh Cao Thần thường xuyên có bóng dáng Triệu Thừa Dư, cũng không biết từ khi nào, trong ấn tượng của mình, Triệu Thừa Dư này, đã chậm rãi biến mất, cho đến sau tốt nghiệp, cô cũng không có nhớ lại.

Nhưng Triệu Thừa Dư làm sao lại tới?

Nhớ lại tên, Triệu Thừa Dư trong trí nhớ của Cố Hàm Ninh cũng rõ ràng hơn nhiều.

Trong ấn tượng là người sáng sủa tuấn nhã, giờ phút này lại cực kỳ tiêu tụy, gương mặt đầy râu ria, tóc đen bù xù, cặp mắt đỏ hoe, quần áo nhiều nếp nhăn, bộ dáng phong trần mệt mỏi.

“Mình nói cho cậu ấy biết.” Phạm Ý Mân trầm mặc rất lâu mới mấp máy môi nói, “Cho dù như thế nào, cũng nên để Thừa Dư đưa Hàm Ninh một đoạn đường.”

“Thừa Dư, đã lâu không gặp.” Cao Thần không nói thêm nữa, chỉ vươn tay cười hướng về phía Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư ngược lên nhìn thẳng tấm hình của Cố Hàm Ninh, lộ ra đôi mắt đỏ hoe ử dột, đột nhiên ngẩng đầu đánh Cao Thần một đấm.

“TMD (con mẹ nó)! Cậu làm gì vậy?” Cao Thần bị đánh lui về phía sau một bước dài, ngã xuống thảm cỏ, đưa tay che một góc bên miệng, tức giận lớn tiếng trừng mắt.

Bạch Vũ Hân lúc này mới phản ứng, kinh hô một tiếng, vội vàng ngồi xổm đỡ Cao Thần.

“Cao Thần! Anh có sao không?” Gương mặt Bạch Vũ Hân tràn đầy lo lắng, thấy Cao Thần cuối cùng đứng lên được, mới quay đầu tức giận, “Triệu Thừa Dư! Anh điên rồi sao?”

Triệu Thừa Dư cũng không nói lời nào, tay nắm chặt quả đấm, như muốn tiến đến.

Cao Thần bị làm cho sợ đến mức liên tục lui ra phía sau hai bước, Phạm Ý Mân thở dài, vẫn đi qua, kéo cánh tay Triệu Thừa Dư lại, thấp giọng khuyên nhủ:

“Thừa Dư, đừng như vậy!”

Cao Thần thấy Triệu Thừa Dư bị kéo lại, lúc này mới yên tâm, thần sắc trên mặt cũng rất khó coi.

“Triệu Thừa Dư, cậu có ý gì?”

Đừng nói Cao Thần, chính Cố Hàm Ninh vẻ mặt cũng mê man khó hiểu.

Triệu Thừa Dư, cùng Cao Thần không phải bạn bè vô cùng thân thiết sao?

Nhưng Triệu Thừa Dư chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Cao Thần, ánh nhìn thẳng mãnh liệt khiến Cao Thần phải lui về phía sau một bước, rồi mới lạnh lùng nói: “Cậu hỏi tôi có ý gì? Cao Thần, năm đó đồng ý với tôi, cậu còn nhớ rõ không? Chỉ sợ cậu đã quên mất rồi?”

“Mình, mình chưa.” Sắc mặt Cao Thần có chút cứng ngắc, vươn cổ lên nói: “Việc này, Hàm Ninh gặp tai nạn xe cộ ai cũng không ngờ được. Đây cũng không phải lỗi của mình!”

Khóe miệng Cố Hàm Ninh hơi nhếch, tràn đầy châm chọc nhìn Cao Thần.

Đến bây giờ, cô mới biết, thì ra, Cao Thần lại mặt dày vô sỉ như vậy.

Triệu Thừa Dư cũng chậm rãi lộ ra một nụ cười lạnh, châm chọc nhìn Cao Thần cùng Bạch Vũ Hân.

Cao Thần vội vàng đẩy Bạch Vũ Hân ra, Bạch Vũ Hân bị đẩy lui lại mấy bước, cắn môi dưới, vẻ mặt cứng ngắc.

Sắc trời dần tối, cuối thu gió lạnh thổi vào mặt, thổi tới khiến người ta nổi lên một tầng da gà.

Bạch Vũ Hân ôm chặt hai cánh tay, run rẩy, nhìn mấy người giằng co, cắn cắn môi, vẫn đi tới bên cạnh Cao Thần.

“Cao Thần, chúng ta đi về trước đi?”

Tầm mắt Cao Thần lướt nhanh qua bia mộ Cố Hàm Ninh, chỉ chốc lát, ánh mắt dừng trên tấm ảnh cười dịu dàng kia, như bắn ra vẻ âm trầm lạnh lẽo, gã run lên một cái thật mạnh, chợt dạ không dám nhìn nữa.

“Ý Mân, cậu ở lại cùng Thừa Dư đi, chúng mình về trước. Hôm nào rảnh, mình hẹn các cậu, chúc mừng Thừa Dư từ phương xa trở về.”

Nói xong, Cam Thần hơi cúi đầu, giống như là vội vã rời đi.

Bạch Vũ Hân ánh mắt u tối quay đầu nhìn bia mộ Cố Hàm Ninh một cái, rồi chạy chậm đuổi theo Cao Thần, cùng nhau rời đi.

Triệu Thừa Dư không quay đầu lại, chỉ ngơ ngác nhìn tấm hình nho nhỏ trên bia mộ Cố Hàm Ninh.

Đó là tấm hình Cố Hàm Ninh chụp lúc tuần trăng mật, lấy nửa người trên, nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

Giờ phút này, ở trong mắt Cố Hàm Ninh, cũng vô cùng châm chọc.

Phạm Ý Mân nhìn Triệu Thừa Dư giống như bị rút sạch hết sức lực, thở dài bất đắc dĩ.

“Thừa Dư... Cậu....”

“Ý Mân... Cậu đi trước đi... Để mình, yên lặng một chút... mình muốn, ở...cùng....cùng cô ấy...”

Phạm Ý Mân nhìn bóng dáng Triệu Thừa Dư cô đơn hiu quạnh, tâm tình phức tạp.

“VẬY, MÌNH Ở CỬA CHỜ CẬU. CẬU HẸN LÀ TỪ SÂN BAY ĐI THĂNG TỚI ĐÂY SAO? XE CỦA MÌNH DỪNG Ở CỬA.. CẬU... CẬU BÌNH TĨNH LẠI, RỒI RA NGOÀI GỌI ĐIỆN CHO MÌNH. MÌNH CHỜ CẬU.”

Phạm Ý Mân biết rõ, thời điểm này, mình có nói nhiều hơn nữa, cũng là không có tác dụng, không bằng để anh ở một mình chốc lát.

Anh, có rất nhiều lời, muốn nói cùng cô....

Trong lúc ngẩn ngơ, nghe tiếng bước chân phía sau càng lúc càng xa, cho đến khi không nghe thấy nữa, Triệu Thừa Dư mới dịch dịch bước chân có hơi cứng nhắc, cẩn thận lại chần chờ đi tới trước bia mộ Cố Hàm Ninh, từ từ ngồi xổm xuống trước bia mộ, vươn tay phải ra, nhẹ nhàng vuốt ve nụ cười màu sắc rực rỡ nhất trên tấm bia đá lạnh lẽo này, làn môi mấp máy, gọi lên cái tên trần trở nhiều năm trong lòng:

“Hàm Ninh. . .”

Thâm tình sâu đậm, mang theo sự tiếc nuối cùng hối hận không cách nào nói thành lời.

Triệu Thừa Dư cúi đầu, trán để nhẹ trên tấm bia đá, gọi từng tiếng: “Hàm Ninh. . . Hàm Ninh. . . Hàm Ninh. . .”

Giống như đang nhẹ giọng gọi người yêu dấu nhất.

Cố Hàm Ninh đứng bên cạnh bia mộ, cũng chậm chậm ngồi xổm xuống, nhìn lớp vải trên đầu gối Triệu Thừa Dư dần dần ướt át, nhin không được hốc mắt cũng ướt ướt.

Triệu Thừa Dư. . .

“Hàm Ninh... Thật xin lỗi...Đều là lỗi của anh... Nếu như, năm đó anh không buông tay, anh không thành toàn cho cậu ta... Cậu ta rõ ràng đồng ý với anh, sẽ đối với em thật tốt... Anh mới rời đi... Anh...Sao anh có thể rời đi chứ...?”

Triệu Thừa Dư không tiếng động nghẹn ngào, thì thào tự nói những lời rời rạc lộn xộn, lộ ra vẻ chua xót khôn cùng.

Cố Hàm Ninh trong lòng cũng ê ẩm.

Năm đó, là mình đã bỏ lỡ cái gì sao?

“Triệu Thừa Dư...” Cố Hàm Ninh lặng lẽ nhớ kỹ, tên gọi có chút xa lạ này.

Trong trí nhớ, Triệu Thừa Dư dần dần hiện rõ ràng!

Đúng rồi! Đúng rồi! Cố Hàm Ninh nhớ được, lúc năm thứ nhất đại học, mình quen biết cả Cao Thần cùng Triệu Thừa Dư!

Nhớ đến Triệu Thừa Dư khi còn trẻ, ánh mắt mỉm cười chăm chú nhìn mình, ôn nhu rõ ràng như vậy, tại sao mình lại không có chú ý đến?

Đúng rồi, Phạm Ý Mân đã từng nói, Triệu Thừa Dư một mình giảng dạy ở Oxford nước Anh, vẫn luôn độc thân!

Khi đó, cô không có chú ý, chỉ là bạn cùng trường nhiều năm không có tin tức mà thôi, cô cho rằng Phạm Ý Mân nói cho Cao Thần nghe, dù sao, bọn họ mới là bạn tốt, không phải sao?

Nhưng giờ phút này, Cố Hàm Ninh mới giật mình, có lẽ Phạm Ý Mân nói là cho cô nghe!

Cố Hàm Ninh nhớ lại, lúc đại học dường như mình đã nói qua, muốn đi Oxford học! Chỉ là sau khi ra trường, đi theo Cao Thần tới thành phố S gây dựng sự nghiệp, thì ra ước mơ của mình hoàn toàn bị mục tiêu của Cao Thần thay thế.

Triệu Thừa Dư, là bởi vì cô mới rời đi sao? Là bởi vì cô, mới đi Oxford sao?

Cố Hàm Ninh nhìn kỹ Triệu Thừa Dư, trong lòng tràn đầy khiếp sợ!

Năm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cũng không chờ Cố Hàm Ninh kịp suy nghĩ tử tế, thì một lực hút khổng lồ lập tức kéo cô vào trong một màn sương mù, Cố Hàm Ninh không kịp giãy dụa, liền chậm rãi mất đi ý thức.

2. Chương 2: Sinh Mạng Mới

Cố Hàm Ninh đột nhiên ngồi dậy, mồ hôi đầm đìa thở hổn hển, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Cô vội vàng đưa tay vỗ nhẹ lồng ngực, xoay người bật đèn đầu giường lên, rồi lập tức ngồi dậy tựa vào đầu giường, ngây ngốc nhìn vách tường phía trước.

Mình đang ở đâu? Là ở trong nhà mình sao?

Đúng! Ở trong nhà!

Cố Hàm Ninh từ từ phục hồi lại tinh thần, nhìn bốn phía phòng ốc bài trí xa lạ mà quen thuộc, tim đập dần dần ổn định lại.

Một tháng, đã qua một tháng, cô vẫn còn chút không thể tin được, mình vẫn còn sống?

Không chỉ còn sống, mà còn trở về hè năm mình tốt nghiệp cấp ba ấy?

Cố Hàm Ninh từ cơn ác mộng giật mình tỉnh lại, hô hấp chậm chạp, sợ chỉ hít thở mạnh một cái sẽ xé nát ảo tưởng hư cấu này rồi đẩy mình ra ngoài với hiện thực.

Hiện thực, rốt cuộc cái nào mới là hiện thực?

Một tháng trước, Cố Hàm Ninh từ trong hôn mê tỉnh lại, thấy ba mẹ ở bên vui mừng khóc, tóc đen nhánh, chưa nhiễm sợi bạc, khoe mắt không có nếp nhăn, không có già nua giống như trong trí nhớ của cô.

Đó là, cha mẹ hơn mười mấy năm trước?

Nhìn chằm chằm vách tường trắng như tuyết trong bệnh viện, khăn trải giường trắng toát, Cố Hàm Ninh ngây ngốc vài phút, cho đến khi mẹ lo lắng vỗ mặt cô, la hét bảo ba đi gọi bác sĩ, cô mới ngớ ngàng tỉnh lại, chân chờ kích động gọi một tiếng: “Ba, mẹ?”

Cô còn nhớ rõ, vào tháng bảy sau khi mình thi vào trường đại học có bị tai nạn xe, lúc ấy cũng ở trong bệnh viện hôn mê mấy tiếng mới tỉnh lại, mà tình huống trước mắt, rõ ràng đã quay về ngay lúc đó!

Trong khoảng thời gian ngắn, kiếp trước kiếp này, rất nhiều hình ảnh xuất hiện thoáng qua trong đầu Cố Hàm Ninh, suốt hai ngày, cô rơi vào trạng thái mơ hồ, không phân rõ rốt cuộc cái nào mới là hiện thực.

Cho đến khi ba mẹ đón cô về nhà, ngôi nhà trong trí nhớ đã có rất nhiều năm cô không trở về.

Lúc Cố Hàm Ninh học năm nhất, ba mẹ liền mua một căn nhà nhỏ ba phòng trong trung tâm thành phố, không lâu sau, cả nhà bọn họ liền dọn đến nhà mới. Từ đó, ngôi nhà này, đã trở thành hồi ức. Đây cũng là một mảnh ảm áp nhất trong ký ức của cô, cô sống trong ngôi nhà hai phòng đơn giản này vượt qua tiểu học, trung học cơ sở, cấp ba, kiếp sống học tập phiền phức nhất, chính là ở chỗ này mà trôi qua.

Bây giờ, nhìn phòng ngủ nhỏ chỉ có thể bày một cái giường, một cái bàn và một ghế dựa be bé, nhìn giá sách trên tường toàn là sách giáo khoa cấp ba, sách bài tập vô cùng quen mắt, những thứ kia phẳng phất như đã trải qua cả đời, giờ lại lần nữa trở về trước mắt.

Cố Hàm Ninh hoàn toàn tỉnh táo lại, tay nắm thật chặt mép khăn trải giường màu xanh da trời, yên lặng nghẹn ngào, nước mắt nóng bỏng là chã rơi xuống....

Sáng sớm hôm sau, ba Cố, Cố An Quốc cùng vợ Diêu Tuệ Nhã vừa đi tới phòng khách, đã thấy con gái Cố Hàm Ninh từ phòng bếp đi ra, nhất thời có chút kinh ngạc.

“Ninh Ninh, sao con dậy sớm vậy?”

Cố Hàm Ninh để chén cháo hoa trong tay lên bàn ăn, hướng về phía ba mẹ cười nói:

“Ba mẹ, ăn điểm tâm đi. Mau tới nếm thử tài nấu nướng của con.”

Tối hôm qua sau khi tỉnh lại, Cố Hàm Ninh cuối cùng không ngủ được nữa, nghĩ đến bởi vì mình gặp tai nạn sau, khi tỉnh lại luôn trầm mặc suy tư khiến cho ba mẹ lo lắng không thôi, cô cảm thấy mình thật bất hiếu.

Kiếp trước, sau khi tốt nghiệp, Cố Hàm Ninh mượn trong nhà năm mươi vạn tiền vốn đi theo Cao Thần gây dựng sự nghiệp ở thành phố H, từ đó về sau cực kỳ ít khi về nhà, coi như ba mẹ khó có dịp tới được một chuyến, thì cô công việc bẽ bộn cũng không có thời gian ở cùng bọn họ.

Cuối cùng, lại khiến cho bọn họ nếm nỗi đau người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh....

Nếu ông trời đã thương cô, cho cô sống lại, vậy cô tuyệt không đi lại đường cũ!

Kiếp này, cô sẽ hiếu thuận với ba mẹ hơn, sẽ bồi thường thật tốt cho bọn họ, sẽ không làm cho ba mẹ vì mình mà lo lắng đau lòng!

Cố Hàm Ninh hạ quyết tâm, phải quý trọng sinh mạng mới cực kỳ khó có được này, không thể giẫm lên vết xe đổ nữa!

“Ba mẹ, mau tới đây, con chính là thật vất vả mới xuống bếp được một lần nha!”

Ở kiếp trước, vì Cao Thần nói món ăn ở ngoài quá khó ăn, nên cô đặc biệt bớt chút thời gian học nấu nướng, cũng trong khoảng thời gian đó, ngày ngày xuống bếp, nhưng cô lại chưa từng làm cho ba mẹ một bữa cơm...

Cố An Quốc cùng Diêu Tuệ Nhã nhìn nhau cười.

“Hôm nay cơn gió nào thổi tới, mà khiến con bé lười này biết dậy sớm xuống bếp như vậy?”

Diêu Tuệ Nhã đi tới bên cạnh con gái, nhìn kỹ một chút, thấy Cố Hàm Ninh tuy người vẫn còn hơi tiêu tụy, nhưng tinh thần lại khá nhiều, lúc này mới an tâm.

“Người con còn chưa có duyên tốt, rời giường làm bữa sáng làm gì? An tâm ngủ là được!” Diêu Tuệ Nhã đi theo Cố Hàm Ninh vào trong phòng bếp giúp đỡ, lải nhải bên cạnh, “Trước kia lúc đi học muốn con dậy tốn bao nhiêu sức lực, hiện tại thì hay rồi, thi vào trường đại học xong, được nghỉ hè, ngược lại con lại không muốn ngủ, con nha, rõ là...”

Cố Hàm Ninh nghe Diêu Tuệ Nhã lảm nhảm, chỉ cảm thấy vừa ầm áp lại an tâm, đã bao lâu cô không được nghe tiếng mẹ lải nhải rồi? Giống như đã rất nhiều rất nhiều năm.

Cố Hàm Ninh cảm động, nhớ lại, khóe mắt không nhận được ướm ắt, vội vàng mượn động tác cầm thìa xoay người lặng lẽ lau nước mắt đi.

Từ sau khi cô tỉnh lại, ba mẹ vẫn luôn luôn cẩn thận chăm sóc, mẹ ngay cả lải nhải cũng không dám, sợ cô kinh sợ.

Chỉ vì bác sĩ nói, cô bị thương ở não, mặc dù nhìn qua có vẻ là đã khỏi, nhưng não là nơi khó nói nhất, vẫn nên quan sát thật tốt mới được.

Tình yêu của ba mẹ, vẫn thuần túy nhất vô tư nhất, vĩnh hằng nhất...

Cố Hàm Ninh nấu một nồi cháo hoa đặc, lấy dưa muối mẹ để trong tủ lạnh cố gắng xào lại đảo vài cái.

Thời điểm này, cho tới nay mình chưa từng xuống bếp, tuyệt đối là thiếu nữ xinh đẹp được ba mẹ che chở lớn lên, cô cũng không dám lập tức thể hiện tài nấu nướng quá mức, khiến ba mẹ nghi ngờ.

Rất nhiều chuyện, cần đi từ từ từng bước một. Cho dù, đối với tương lai, cô biết trước rõ ràng.

Cho nên sau bữa sáng, nhân lúc ba mẹ nghỉ ngơi, Cố Hàm Ninh vội vàng nói:

“Ba mẹ, hai người mấy hôm trước nói muốn đi mua nhà, định lúc nào thì đi xem một chút ạ?”

Cố An Quốc để tờ báo trong tay xuống, nhìn cố Hàm Ninh cười.

“Thế nào? Con cũng có hứng thú? Lần trước nói với con cùng ba mẹ đi chọn, không phải con không muốn sao?”

Cố Hàm Ninh vội vàng phát phát tay: “Lần trước là lần trước, bây giờ là bây giờ. Nhà cũng có phần của con, vậy con có quyền lựa chọn về sau ở chỗ nào.”

Cố Hàm Ninh nói lời hợp tình hợp lý.

Sự thật là, ở trước mặt bố mẹ, cô luôn luôn có chút tùy hứng cùng yếu đuối do ba mẹ nuông chiều.

Diêu Tuệ Nhã cũng cười phụ họa: “Để cho Ninh Ninh cùng đi chọn đi. Dù sao hiện tại con cũng không sao rồi.”

Cố An Quốc giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, gấp tờ báo để gọn ở trên bàn, đứng lên.

“Đã như vậy, không bằng đi luôn đi. Nhân dịp hôm nay mát trời, đi xem mấy hộ bán hoặc cho thuê.”

Cố Hàm Ninh gật đầu liên tục .

“Con trở về phòng thay quần áo!”

Cố An Quốc cùng Diêu Tuệ Nhã nhìn bóng lưng con gái chạy nhanh như bánh xe, chỉ cảm thấy con gái hoạt bát đã trở về, hơn một tháng lo lắng này, cuối cùng cũng có thể buông xuống.

Cố Hàm Ninh trở về phòng thay quần áo, không cẩn thận làm rơi phong thư mỏng xuống đất, cô vừa ôm T-shirt, vừa nhặt phong thư lên, ánh mắt phức tạp.

Đó là giấy thông báo cô trúng tuyển đại học, cũng là trường học này, cũng là chuyên ngành này, cùng thời gian nhận được giống kiếp trước như đức....

Sau khi có điểm thi đại học, cô do dự nhiều ngày, cho đến ngày cuối cùng hết hạn, mới chính thức hạ quyết tâm, nguyện vọng kê khai giống hết năm đó.

Đó là trường học cô thích nhất, chuyên ngành thích nhất, năm đó thành tích chuyên ngành của cô vẫn luôn đứng đầu, tuy nhiên sau này vì cùng Cao Thần gây dựng sự nghiệp, cô dường như hoàn toàn bỏ qua chuyên ngành vốn có.

Nhưng bây giờ, cô không có lý do gì vì hai người không liên quan trong kiếp này, mà buông tha cho trường học và chuyên ngành mình yêu thích, cùng với bạn bè năm đó.

Trừ Bạch Vũ Hân ra, cô còn có Miêu Miêu cùng Mạn Mạn, cô không bỏ được hai người đó, lúc trước, các cô từng vui đùa nói qua, cho dù là kiếp sau, cũng muốn cùng ngủ chung phòng.

Khi đó, cũng có Bạch Vũ Hân...

Khi đó, các cô đều có nụ cười đơn thuần...Khi đó, có lẽ trong lòng các cô cũng đều có nhau....

Kể cả Bạch Vũ Hân. . .

Chỉ là, thời gian có thể thay đổi rất nhiều . . .

Khi Cố Hàm Ninh cẩn thận hạ bút điền nguyện vọng, trong đầu không nhận được hiện lên bộ dáng Triệu Thừa Dư.

Trong ký ức, phần lớn đều là Triệu Thừa Dư yên lặng cười nhìn mình, khóc trước bia mộ lạnh lẽo cũng là Triệu Thừa Dư.

Nếu như, cô thật sự không đền nguyên vọng ban đầu nữa, không đi thành phố Z nữa, có thể hay không, đời này, không chỉ có Cao Thần cùng Bạch Vũ Hân xa rời cuộc đời cô, mà Triệu Thừa Dư, cũng giống vậy sẽ không xuất hiện nữa?

Nếu như nói, Cao Thần cùng Bạch Vũ Hân, khiến cho lòng cô trở nên lạnh lẽo, thì chỉ trong nháy mắt, vì Triệu Thừa Dư, cô có chút mềm lòng lại có chút chua xót.

Hạ ngòi bút cũng không di chuyển được.

...

Nhìn giấy trắng tuyết, trên mặt Cố Hàm Ninh lộ ra một nụ cười khổ.

Tuy là trường học giống trước, chuyên ngành giống trước, nhưng cô, Cố Hàm Ninh đã không giống trước...

Cho nên, tất cả phát sinh ở kiếp trước, cô đều muốn thay đổi...

Cố Hàm Ninh thay quần áo ngủ hình Doraemon, mặc quần ngắn bò màu xanh nhạt, xoay người ra khỏi cửa phòng.

Cố An Quốc đã sớm cầm chìa khóa xe, Diêu Tuệ Nhã đóng cửa sổ ban công, quay đầu thấy Cố Hàm Ninh đi ra, vội vàng nói:

“Đợi mẹ đóng cửa sổ lại đã, lỡ buổi chiều có mưa, chúng ta còn chưa có trở về, thì lại phải giặt quần áo thêm lần nữa mất.”

Cố Hàm Ninh vội vàng đi qua, giúp mẹ đóng cửa sổ chặt lại, Diêu Tuệ Nhã trở lại phòng bếp, kiểm tra bình gas, lúc này mới yên lòng ra khỏi cửa.

Trước tết âm lịch năm nay, Cố An Quốc vừa mới mua xe, một chiếc Santana màu đen, cũng là kiểu xe có rèm che thông dụng nhất khi đó.

Cố Hàm Ninh nhớ được, trong bạn bè họ hàng thì nhà cô là nhà đầu tiên mua xe có rèm che, nửa tháng đó, là Cố An Quốc tự mình lái xe đưa cô đi nhập học, so với bao lớn bao nhỏ ngồi xe lửa tiện hơn rất nhiều.

Ba Cố Hàm Ninh lúc này là kỹ sư cao cấp của viện thiết kế quy hoạch giao thông huyện, tiền lương coi như cao, Diêu Tuệ Nhã là giáo viên Toán cấp ba của trường huyện, thu nhập hai vợ chồng cộng lại cũng rất khả quan, chẳng qua hai người đều đã quen tiết kiệm, cho nên đến lúc này mới chuẩn bị đổi nhà.

“Đi đến chỗ nào xem trước đây?” Khởi động xe, Cố An Quốc quay đầu nhìn Diêu Tuệ Nhã ngồi ở vị trí kế bên cùng Cố Hàm Ninh ngồi ở phía sau.

“Trước đến trung tâm Ginza đi. Lần trước chị hai anh không phải nói nơi đó cũng không tệ lắm sao.” Diêu Tuệ Nhã đề nghị.

Cố Hàm Ninh lân la đến khoảng giữa của hai ghế đầu nói: “Hai người quyết định đi, hôm nay con là đầy tớ!”

3. Chương 3: Nhà Mới

Trong kiếp trước, bọn họ chính là mua nhà mới ở trung tâm Ginza, đây là khu an dân bên cạnh khu ủy ban, là một khu vực của trung tâm thành phố. Khu vực không tệ, nhưng không có tiềm năng phát triển nhiều, bên cạnh đều là các tiểu khu cổ đông đúc, chỗ dừng xe cũng thành vấn đề khó khăn, trong kiếp trước về sau đến cả cửa tiểu khu xe cũng không vào được. Nhà ở cũ kỹ, bởi vì chi phí dỡ bỏ và di dời quá cao, lại không có quy hoạch, nên giá cũng không thể tăng lên.

Thật ra thì trong lòng cô cũng không muốn mua cái tiểu khu này.

Nhưng mà, tóm lại phải đi xem mới có thể đánh giá, hiện tại ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua, cô nói cái này không tốt, cái kia tốt, thật sự không có sức thuyết phục.

Trung tâm Ginza là tiểu khu đã bàn giao, trung tâm bán hàng thiết kế đặt tại một cửa hàng ở cửa nam khu dân cư, nhà Cổ Hàm Ninh đứng trước phòng bán hàng, đi vào, liền có nhân viên thân thiết tới ân cần chào hàng.

Cổ Hàm Ninh không có hứng thú, chỉ ở bên bàn mô hình khu dân cư nhìn một chút.

Tòa nhà cao 5 tầng, thang máy nhỏ, không có chỗ để xe, không có tầng hầm, cảnh quan còn không tốt lắm, không có nhiều công ty bất động sản nguyên ý đầu tư mời nhà thiết kế vườn hoa tới quy hoạch, toàn bộ đều chỉ là mấy cây xanh cùng bãi cỏ bình thường.

Cổ An Quốc cùng Diêu Tuệ Nhã vây quanh nhân viên bán hàng nghe cẩn thận, nhìn một căn được chào bán, trên mặt có chút phân vân do dự.

“Ninh Ninh, con tới xem một chút, căn này thế nào?”

Cổ Hàm Ninh đang đi dạo quanh khu, trở về phòng bán hàng, đã thấy mẹ gọi.

Cổ Hàm Ninh đi qua vừa nhìn, quả nhiên, chính là căn hộ trước kia cha mẹ mình mua, phòng 902 tầng 5.

“Mẹ, dù sao chúng ta cũng không vội, chi bằng cứ đi chỗ khác nhìn xem?” Cổ Hàm Ninh không để ý đến sắc mặt nhân viên bán hàng bên cạnh trầm xuống, cười kiến nghị.

Cổ An Quốc nhìn con gái một cái, buông sơ đồ phòng trong tay ra.

“Cũng được, lại đi nhìn xem, dù sao hôm nay cũng ra ngoài, đi thêm mấy chuyến, hơn nữa chúng ta cũng không vội mua.”

Cổ Hàm Ninh cùng Cổ An Quốc đều nói như vậy, Diêu Tuệ Nhã dĩ nhiên không ý kiến.

“Vậy thì đi chỗ khác. Nếu như không ưng, lại tới này đặt tiền cọc, nơi này bán rất chạy, chậm trễ khẳng định sẽ không có phòng.”

Thật ra Diêu Tuệ Nhã cũng hơi do dự.

Căn nhà bây giờ của bọn họ cách nơi này cũng rất gần, chẳng qua khu dân cư thật sự quá cũ, nhà lại không đủ lớn. Nhưng khu này cách chợ khá gần, cách đơn vị bọn họ công tác cũng không xa, thật sự là một lựa chọn không tồi.

“Kế tiếp đi nơi nào?” Cổ An Quốc cười hỏi Cổ Hàm Ninh.

“Hôm nay con thấy trên báo nói, trong huyện có một tòa nhà mới chào bán, xem cũng không tồi.” Cổ Hàm Ninh cố ý cau mày, cẩn thận suy nghĩ.

“À, là Giang Nam Xuân Thành hả?” Diêu Tuệ Nhã lập tức nghĩ tới.

Tòa nhà này gần đây cũng làm mấy kỳ quảng cáo, chiếm hẳn một trang.

Cổ An Quốc cũng nghĩ tới, nhớ lại vị trí khu dân cư, chân mày cau lại.

“Ba nhớ là, tòa nhà này ở trong thị trấn Phượng Khởi trong huyện mà? Cạnh đó đều là nông thôn phải không?”

Huyện thành (thị trấn, khu vực trung tâm huyện) của Huyện Giang Nam ở ngoại ô phía nam của khu dân an, chỗ đó vốn cũng thuộc huyện Giang Nam, nhưng năm năm trước, thành phố quy hoạch, tách phần đất đó cho khu dân an, mặc dù đã cất đất, nhưng ủy ban huyện Giang Nam vẫn chưa chuyển đi, vẫn ở chỗ cũ, viện thiết kế quy hoạch giao thông của Cổ An Quốc, trường cấp ba huyện của Diêu Tuệ Nhã, cũng nằm tại vùng lân cận ủy ban huyện này.

“Chỗ đó chúng ta đi làm sẽ bất tiện a? Hơn nữa gần đó cũng không có chợ, chúng ta luôn ở trong thành phố, dời đến chỗ nông thôn, sẽ không quen đâu?” Diêu Tuệ Nhã có chút khó xử.

Đề nghị của con gái, cứ như vậy bác bỏ, dường như có chút không hợp tình, nhưng bà luôn cân nhắc nhà mới phải ở gần đơn vị làm việc, trước giờ đều không muốn mua xa như vậy.

Cố Hàm Ninh đương nhiên thấy được vẻ mặt ba mẹ, cũng hiểu rõ bọn họ đang nghĩ cái gì, vội vàng cười nói:

“Chúng ta cũng không phải ngay lập tức dời qua đó, tòa nhà đó, hình như còn chưa có giao bán đi? Cậu cả nói, ủy ban huyện chúng ta có thể sẽ dời đến thị trấn Phượng Khởi phải không ạ?”

Một câu hỏi cuối cùng của Cố Hàm Ninh chính là hỏi Cố An Quốc.

“Nói thế, hình như cũng có việc như vậy. Có người ở trong viện nói, huyện muốn quy hoạch chuyển từ khu an dân đến khu vực thị trấn Phượng Khởi, tuy còn chưa xác định, nhưng cũng sắp thiết kế. Con nghe cậu cả con nói khi nào vậy?”

“Hình như là lúc năm mới, con nghe anh họ nói, anh ấy nói cậu cả muốn mua nhà ở trấn Phượng Khởi, để về sau cơ quan hành chính huyện dời đi cũng không phải đi làm xa.” Cố Hàm Ninh nói rất vô tội.

Cố An Quốc khẽ gật đầu.

Cậu cả Cố Hàm Ninh làm ở trong huyện, nếu như ủy ban thật sự muốn dời đi, thì cậu ấy nghe được tin đồn đầu tiên, cũng là bình thường.

Cố Hàm Ninh nhìn kỹ sắc mặt Cố An Quốc, biết rõ ông đã tin, trong lòng thở phào một cái.

Cô nói cũng không sai. Năm đó, thời điểm này cậu cả chuẩn bị mua nhà ở trấn Phượng Khởi, nhà mua cũng là Giang Nam Xuân Thành, quả thật anh họ cũng nói với cô, chẳng qua khi đó đang là tết âm năm sau, chứ không phải năm nay, hơn nữa, khi đó, nhà cậu cả ở Giang Nam Xuân Thành đã mua xong rồi.

“Nói như vậy, cũng có chút đạo lý.” Diêu Tuệ Nhã tập trung suy nghĩ một hồi, “Trong trường học của mẹ cũng có người nói. Huyện Giang Nam cũng không thể luôn làm việc trong khu an dân, mấy tòa nhà ủy ban huyện đều cũ cả rồi, mấy năm nay khuếch trương tuyển nhiều người như vậy, là muốn xây dựng thêm tòa nhà mới, khu an dân còn phải chờ chính phủ tới phê duyệt, không bằng chúng ta ở huyện Giang Nam tìm một chỗ xây nhà to.”

Cố Hàm Ninh còn có một câu không nói tới.

Sau khi tòa nhà ủy ban huyện Giang Nam dời đến huyện mình, liền bỏ đi khu vực sửa chữa, xúc tiến quy hoạch xây dựng khu vực mới, không chỉ có toàn nhà ủy ban huyện, các cơ quan đơn vị cũng đều lần lượt chuyển tới khu mới, bao gồm viện thiết kế quy hoạch giao thông của Cố An Quốc, cùng trường cấp ba của Diêu Tuệ Nhã. Đến vài năm sau Cố Hàm Ninh tốt nghiệp, vùng mới quy hoạch của Giang Nam phát triển tốc độ cực nhanh, bởi vì khu vực lớn, đất trống nhiều, rất nhiều quảng trường nổi tiếng, cùng các tòa nhà cao ốc đều chọn xây dựng ở khu vực Giang Nam, càng về sau, khu dân cư Giang Nam, căn bản không cần phải vào trong nội thành mua đồ.

Vì khu mới mới quy hoạch, đường rộng rãi, khu dân cư hạng sang, các phương tiện sinh hoạt tiện lợi, khu thành thị mới của Giang Nam là thích hợp nhất dành cho dân nội thành.

Mà trấn Phượng Khởi, sau khi bỏ khu vực sửa chữa nâng cấp, đổi lên là đường Phong Khởi, đã trở thành trung tâm nội thành của khu quy hoạch mới của Giang Nam sau này.

Cố Hàm Ninh nhớ tới đường Phong Khởi kiếp trước phồn hoa cùng phát triển, cảm thấy đáy lòng nóng lên!

Cô không bao giờ muốn về sau ba mẹ hối hận vì đã bỏ qua thời cơ tốt nhất để mua nhà ở vùng quy hoạch mới của Giang Nam! Mấy năm trước khi Cố Hàm Ninh qua đời, bởi vì không chịu nổi chỗ để xe hỗn loạn của trung tâm Ginza, Cố An Quốc cùng Diêu Tuệ Nhã đã cắn răng lên đường Phong Khởi mua nhà cũ, khi đó giá nhà gấp hai mươi lần bấy giờ!

Nếu như không phải Cố Hàm Ninh trải qua, căn bản không thể tin được, giá phòng nơi này lúc đó lại tăng giá nhanh như vậy!

Khoảng cách đường trấn Phượng Khởi đến khu an dân không xa, chỉ là không có giao thông bất tiện.

Đang suy nghĩ, xe vàng dừng ở trước trung tâm bán nhà của Giang Nam Xuân Thành, Cổ Hàm Ninh vội vàng thu tinh thần lại, xuống xe đi theo ba mẹ.

Khác với phòng bán hàng ở trung tâm Ginza, tuy Giang Nam Xuân Thành là nơi dự bán, nhưng bên cạnh kiến trúc Giang Nam Xuân Thành có một tòa nhà trung tâm hai tầng, hình thức cũng độc đáo, chỉ là bốn phía đồng ruộng, phòng phủ ngói, có chút khó chịu.

Diêu Tuệ Nhã mới nghĩ thông suốt nhìn bốn phía hoang vắng, lại nhíu mày.

Cổ Hàm Ninh rất sợ bà lại muốn lui đường, vội vàng đẩy bà vào trong.

“Mẹ, vào xem trước hãy nói!”

Cổ An Quốc quay đầu, cũng nhìn thấy sắc mặt Diêu Tuệ Nhã, vội vàng liếc mắt ra hiệu cho vợ.

“Đã tới rồi, trước vào xem rồi nói sau.”

Trong lòng Cổ An Quốc cũng có chút do dự.

Nơi này nhìn thật sự là quá hoang vắng, coi như muốn quy hoạch phát triển, cũng không biết cần bao nhiêu năm?

Ba người mới vừa đi tới cửa kính của trung tâm bán hàng, thì có nhân viên tiêu thụ nhiệt tình mở cửa đón bọn họ vào trong, người bên trong không nhiều lắm, trừ mấy người Cổ Hàm Ninh ra cũng có một bàn có khách đang xem phòng.

Cổ Hàm Ninh đi trước lôi kéo ba mẹ, nhìn mô hình khu dân cư, sau đó mới ngồi xuống bàn trống gần đây.

Giang Nam Xuân Thành là biệt thự nhiều tầng, thiết kế cao tầng, ở giữa là khu biệt thự, phía sau là toàn nhà cao hơn sáu tầng, phía bắc cũng là nhà cao tầng.

Cổ An Quốc hỏi đầu tiên chính là giá tiền, nghe được đáp án 1200 nhân dân tệ một mét vuông?!

Cổ Hàm Ninh chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên.

Cô biết rõ giá nhà hiện tại ở trấn Phượng Khởi rất rẻ, nhưng không ngờ có thể thấp đến mức giá này.

Cổ Hàm Ninh nhìn chằm chằm sơ đồ phòng khu biệt thự, nhin không được hỏi giá tiền biệt thự, nhận được giá là 1500 nhân dân tệ một mét vuông!

Giá cả như vậy, tiền bọn họ định mua ở trung tâm Ginza, ở Giang Nam Xuân Thành có thể mua một tòa biệt thự!

Cổ Hàm Ninh vội vàng đè sự vọng động của mình xuống, không dám ở trước mặt ba mẹ biểu hiện quá nóng vội!

Dù sao, triển vọng nơi này, ba mẹ cũng không biết!

Nhân viên bán hàng thấy Cổ An Quốc do dự, vội vàng cười giới thiệu.

“Tiên sinh, hiện tại nếu như giao tiền đặt cọc, chúng tôi còn thể giảm xuống còn 98%, hơn nữa, cũng tặng diện tích ban công. Nếu như mua tầng cao, giá tiền còn có thể giảm tới 50%. Có thể nói là tương đối ưu đãi. Phương thức ưu đãi này, đến cuối tháng sẽ kết thúc.” Nhân viên tiêu thụ tận lực chào hàng.

Cổ An Quốc đặt sơ đồ các loại nhà đặt lên bàn, cười nói:

“Chúng tôi trước về thương lượng một chút. Nếu như quyết định mua, vậy thì trước cuối tháng này sẽ trở lại đặt tiền cọc.”

Cổ Hàm Ninh biết rõ là Cổ An Quốc do dự.

Cũng đúng, mua nhà là một chuyện lớn như vậy, đương nhiên không thể lập tức liền quyết định, ngay cả trung tâm Ginza, ba mẹ cũng không phải là đi xem một lần liền mua.

Đoán chừng ông còn phải gọi điện thoại cho cậu cả hỏi một chút, có tin tức xác thực mới có thể quyết định.

Cố Hàm Ninh mặc dù có chút nóng vội, nhưng cũng biết, chuyện này không phải cô nóng vội mà được. Vẫn còn phải suy nghĩ một chút, sau khi trở về làm thế nào khiến ba mẹ hạ quyết tâm đi.

Mặc dù trong lòng hơi tiếc nuối, nhưng Cố Hàm Ninh vẫn đem sơ đồ nhà biệt thự trên tay để xuống, đứng dậy đi theo.

Ở ngoài cửa kính lớn có vài vị khách sang đây xem phòng, một nhân viên tiêu thụ ân cần mở cửa, Cố Hàm Ninh ôm vai Diêu Tuệ Nhã, cúi đầu hỏi thăm lát nữa đi đâu ăn cơm, lúc ngẩng đầu cười, vừa lúc lướt qua mấy vị khách mới vào cửa.

Cố Hàm Ninh hơi sững sờ, bước chân không dừng, do dự quay đầu lại, bắt gặp một đôi mắt sâu thẳm cũng đang quay đầu nhìn mình.

Cửa kính lớn ở phía sau từ từ khép lại, Cố Hàm Ninh dường như vẫn còn có thể cảm nhận được cặp mắt kia, mang theo độ ấm nóng rực nhìn mình.

Cho đến khi ngồi lại trên xe, Cố Hàm Ninh mới nghĩ đến, sao cậu ta lại ở chỗ này?

Cô nhớ rõ ràng, Triệu Thừa Dư, cũng không phải người thành phố N nha?

Hơn nữa, nhìn ánh mắt của cậu ta, giống như quen biết mình.

Nhưng trước đại học, cô rõ ràng không quen biết Triệu Thừa Dư mà?

4. Chương 4: Trường Học

Trên đường trở về thành phố, trong đầu Cố Hàm Ninh luôn luôn nhớ tới ánh mắt thâm thúy của Triệu Thừa Dư, giống như mang theo nóng bỏng, tuy rằng nóng rực cũng không tổn thương người...

Nhất thời tim đập thật nhanh dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng...

Cố Hàm Ninh cố gắng nhớ lại, đáng vẻ Triệu Thừa Dư mình gặp lần đầu năm đó.

Đó là khi nào nhỉ?

Đúng rồi, khi lần đầu tiên mình nhìn thấy Cao Thần, Triệu Thừa Dư cũng ở bên cạnh!

Khi đó, biểu tình của cậu ấy là như thế nào đây?

Trong nhí nhớ của Cố Hàm Ninh, Triệu Thừa Dư phần lớn là đứng ở góc khuất phía sau nhìn, có vẻ không quan tâm, mà khi đó, Cố Hàm Ninh đã cùng Cao Thần ở chung một chỗ.

Cố Hàm Ninh đột nhiên có chút kinh ngạc. . .

Thì ra, không phải ngay từ đầu Triệu Thừa Dư đã như thế!

Có phải hay không, bởi vì mình và Cao Thần yêu nhau, cho nên...

Cố Hàm Ninh khi đó vô duyên vô cớ lại khiến Triệu Thừa Dư đau lòng.

Cô vốn cho rằng, giữa mình và Triệu Thừa Dư sẽ không cùng xuất hiện quá nhiều, lại không nghĩ rằng, kiếp này, thế nhưng đụng phải cậu ấy!

Chẳng lẽ là sau đó Triệu Thừa Dư mới rời đi sao?

Cô nhớ rõ ràng, Triệu Thừa Dư cùng Cao Thần, Phạm Ý Dân là bạn học cấp ba, bọn họ hẳn đều là người thành phố S mới đúng chứ?

Cố Hàm Ninh tinh thần không yên trở về nhà, ánh mắt cô từ đầu tới cuối đều ở trên người Cao Thần, cho nên, trong trí nhớ, hình ảnh Triệu Thừa Dư cũng không nhiều, thêm nữa thời gian qua cũng lâu, hiện tại nhớ lại, chỉ có một hình ảnh mơ hồ...

Cố An Quốc trở về nhà, dưới sự thúc dục của Diêu Tuệ Nhã, gọi điện thoại cho cậu cả Cố Hàm Ninh, chứng thực chuyện chính phủ huyện muốn quy hoạch cao ốc mới ở trấn Phong Khởi, biết được Cố gia quyết định mua nhà ở Giang Nam Xuân Thành, cũng để lộ ra tin tức huyện Giang Nam tương lai sẽ đưa vào phạm vi nội thành, bỏ khu tu sửa của huyện cũng là chuyện tình của mấy năm sau.

Cố An Quốc cùng Diêu Tuệ Nhã mừng rỡ cười toe toét, tuy nói Cố Hàm Ninh đã sớm biết chuyện này, nhưng thấy ba mẹ vui vẻ, không nhịn được cũng vui theo.

Người một nhà cùng một chỗ, cùng nhau vui vẻ, cùng nhau ưu sầu cũng là hạnh phúc!

Ngày hôm sau, một nhà Cố Hàm Ninh lại tới Giang Nam Xuân Thành, trải qua cả đêm Cố Hàm Ninh “dụ dỗ”, trực tiếp quyết định mua một căn biệt thự cùng một căn hộ cao tầng hơn 120 mét vuông, chỉ là trong đó có một phần Cố An Ninh và Diêu Tuệ Nhã còn phải dùng tới quỹ vay thế chấp mới trả hết.

Lúc rời khỏi trung tâm bán hàng, Cố Hàm Ninh nhìn không được quay đầu nhìn một chút, nhưng lần này, không thấy đôi mắt đẹp kia nữa.

Về đến nhà, Cố An Quốc liền nói giỡn, bảo bọn họ phải ăn dưa muối một thời gian rồi.

Cố Hàm Ninh lập tức giơ tay, tỏ vẻ nguyện ý hiến tiền tiêu vặt của mình, trợ giúp cả nhà vượt qua cửa ải khó khăn.

Kỳ thật cô cũng biết, lần mua nhà này tuy đối với nhà bọn họ mà nói, kinh tế nhất thời có chút không ổn, nhưng không phải không có cách nào khắc phục. Thời điểm này, rất nhiều người còn chưa thích ứng việc vay thế chấp để mua nhà, kỳ thật, chỉ bằng lương mỗi tháng của Cố An Quốc và Diêu Tuệ Nhã, cũng đủ trả vay rồi.

Cố Hàm Ninh ở trong nhà nhàn nhã thong dong suốt nửa tháng, thời gian từ từ trôi qua, đã sang tháng chín.

Đến ngày khai giảng!

Cố Hàm Ninh nhìn 9 chữ thật to trên lịch treo tường, nhất thời có chút sợ hãi.

Kiếp trước mình mang theo thấp thỏm cùng hưng phấn, đối với tương lai chờ mong vô hạn, mà ra khỏi nhà.

Hiện tại, vốn cho rằng tâm đã lạnh, không ngờ, khi xuất phát, cảm xúc vẫn khẩn trương mà chờ đợi như xưa...

Cố Hàm Ninh soi gương, nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt, nơi đó không có nếp nhăn hằn lại, không có bông mắt chảy dài, nhìn không được cong cong khóe môi.

Trong gương, cô gái mắt đen da trắng, còn có một nụ cười đơn thuần, tuổi trẻ thật tốt ...

Ai có thể nhìn ra, cô cười có bao nhiêu phần là giả?

“Ninh Ninh, mau lên! Phải lên đường rồi!”

Diêu Tuệ Nhã đứng trước cửa đã đi xong giày, lại thấy Cố Hàm Ninh còn đang soi gương, vội vàng hô:

“Đẹp lắm rồi! Đừng soi nữa!”

Cố Hàm Ninh quay đầu, nở một nụ cười thật lòng với mẹ.

“Tối nay đây ạ!”

Giống như trong ký ức của Cố Hàm Ninh, Diêu Tuệ Nhã chuẩn bị cho cô một đồng hành lý, từ đồ nhỏ là miếng rửa bát, cho đến đồ lớn là chăn dày mùa đông, cố gắng nhét vào cốp xe, còn có một ít đồ thật sự không còn chỗ để nữa, đành phải bỏ vào chỗ ghé ngồi phía sau.

Có điều, lần này Cố Hàm Ninh không hề oán trách gì.

Cố Hàm Ninh ngáp một cái, tối hôm qua lại bị mất ngủ, cô vỗ vỗ cái chăn bông mềm mại bị xõa tung bên cạnh, dứt khoát co người, cuộn tròn trên chăn, nhắm mắt lại.

“Ninh Ninh! Ninh Ninh! Dậy dậy!”

Cố Hàm Ninh đột nhiên giật mình tỉnh lại, híp mắt, nhất thời có chút không phân biệt được rốt cuộc mình đang ở đâu, ngẩng đầu nhìn thấy Diêu Tuệ Nhã đang lo lắng nhìn mình.

Cố Hàm Ninh sửng sốt, lập tức cười nói: “Mẹ, không sao, chỉ là gặp ác mộng thôi.”

“Con đứa nhỏ này, ngủ như vậy cũng có thể gặp ác mộng.” Diêu Tuệ Nhã trợn mắt trách cứ Cố Hàm Ninh một câu, lúc này mới quay đầu trở lại.

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu lau đi mồ hôi, thở ra một hơi thật dài, quay mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Cô đã thật lâu không mơ thấy ác mộng nữa, có lẽ là do càng lúc càng gần trường học chẳng, vừa rồi chỉ nghĩ nhầm mắt một lát, không ngờ thế nhưng lại ngủ thiếp đi.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ, vừa quen thuộc lại xa lạ, tim Cố Hàm Ninh đập dần dần ổn định lại.

Trường học phía trước cách không xa, bọn họ đều đang đợi mình...

Trên đường cao tốc xe chạy như bay, màng dán màu đen chống nắng trên cửa kính xe, phản chiếu đôi mắt Cố Hàm Ninh có chút lạnh lẽo...

Lúc Cố Hàm Ninh tới trường đã là mười giờ sáng, đây là kết quả việc bọn họ ra khỏi nhà lúc bảy giờ, bởi vì chưa quen đường, Cố An Quốc đi rất chậm, lại còn hỏi đường nữa.

Thời điểm này, xe chưa thịnh hành GPS, thật là hơi bất tiện!

Kiếp trước, Cố Hàm Ninh ngủ thẳng tới chín giờ mới rời giường, mười giờ hơn mới ra khỏi cửa, người một nhà đều không biết đường, đi lòng vòng một lúc lâu mới tới, cho nên, khi đó Cố Hàm Ninh là một trong những người tới phòng ngủ muộn nhất.

Dừng xe xong, Cố Hàm Ninh cầm giấy báo trúng tuyển, đứng phía sau ba mẹ, sắc mặt lạnh nhạt.

Kỳ thật cô biết rõ nơi báo danh, chỉ là cô thích cảm giác trốn sau lưng ba mẹ, yên tâm không quản việc gì, giống như trước mặt có ba mẹ chắn đỡ, vấn đề gì cũng đều không có.

Dực vào sức mình làm nhiều năm như vậy, cô đã sắp quên mất loại cảm giác này...

May mắn một đường từ bãi đỗ xe đến nơi báo danh đều có bảng hướng dẫn, trên đường cũng có rất nhiều sinh viên tình nguyện.

Một nhà Cố Hàm Ninh đi được một nửa, liền có một học trưởng là sinh viên tình nguyện mặc áo gi-lê đỏ đi tới, sau khi hỏi thăm xong liền dẫn bọn họ đi.

Báo danh xong, nhận chìa khóa phòng ngủ, Cố Hàm Ninh quay đầu, nhìn bốn phía ngẫu nhiên xuất hiện mấy người chút quen mặt, không khỏi mỉm cười khe khẽ.

Loại cảm giác này thật tốt!

Mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, ở trong ngôi trường này, tất cả ký ức đều là tốt đẹp!

Đồ Cố Hàm Ninh mang thật sự rất nhiều, sau khi hỏi thăm tình nguyện viên, Cố An Quốc lại đem xe lái ra khỏi cổng trường, vòng qua khu giảng đường, quẹo vào cửa khu sinh hoạt, dừng xe xong, kỳ thật ký túc xá còn cách cổng một đoạn đường ngắn, Cố An Quốc đưa chìa khóa xe cho Cố Hàm Ninh, mình thì đi trước xách rương hành lý to mang lên lầu, Diêu Tuệ Nhã một tay cầm chăn bông, một tay cầm bình thủy (phích nước), theo sát phía sau Cố An Quốc.

Cố Hàm Ninh cầm lên một túi quần áo, đi ở phía sau mấy bước, khóa cửa xe, cầm thêm một túi hành lý khác, bỗng bên cạnh có một nam sinh đi tới, dường như quay đầu nhìn cô một cái, dừng một chút, lập tức đi qua.

“Bạn... Bạn học, mình giúp bạn cầm!” Nói xong, liền đoạt lấy túi hành lý trên tay phải của Cố Hàm Ninh, cúi đầu bước nhanh về phía trước.

Cố Hàm Ninh ngẩn người, vừa rồi không nhầm hình như là Triệu Thừa Dư a?

. . .

Cố Hàm Ninh nhìn thân ảnh bước nhanh trước mắt, đứng ngây ngốc tại chỗ, cho đến khi đối phương dừng bước, quay đầu, ấp úng hỏi: “Bạn học, bạn ở tầng mấy...”

Cố Hàm Ninh nhìn chằm chằm Triệu Thừa Dư sắc mặt ửng đỏ, hì hì cười một tiếng, đưa tay chỉ về phía phòng mình.

“Tầng sáu. . .”

Trong khoảng vài giây Triệu Thừa Dư cứ ngu ngơ nhìn chằm chằm Cố Hàm Ninh, sau mới sực tỉnh lại, ngay cả cổ cũng đỏ lên, vội vàng cúi đầu bước nhanh đi tiếp.

Cố Hàm Ninh cười lắc lắc đầu.

Không nghĩ tới, lần này, người đầu tiên mình gặp lại là Triệu Thừa Dư...

Nhớ tới Triệu Thừa Dư vừa rồi ngốc nga ngốc nghếch, Cố Hàm Ninh nhin không được căn môi dưới, cố gắng nín cười, tim đập dần dần tăng tốc.

So với Cao Thần, Triệu Thừa Dư có lẽ ít hơn mấy phần ánh hào quang, song lúc này ở trong mắt Cố Hàm Ninh, cũng nhiều hơn một phần tuấn nhã, tuy ngũ quan còn mang một chút non nớt của thiếu niên, nhưng vẫn không gây trở ngại ngày sau cậu ta trưởng thành sẽ là một vị soái ca ổn trọng thanh nhã.

Có lẽ tầm mắt cao hơn, có lẽ ánh mắt đã thanh đổi, Cố Hàm Ninh không khỏi cảm thấy, nếu là mình bây giờ, sẽ thích kiểu như vậy đi...

Cố Hàm Ninh đi nhanh vài bước, theo Triệu Thừa Dư đi vào ký túc xá, bên trong hành lang có không ít người, có tân sinh viên, có phụ huynh, Cố Hàm Ninh đi tới đầu bậc thang, liền thấy Cố An Quốc đang vội vàng chạy xuống, Diêu Tuệ Nhã đi theo phía sau.

“Ba, mẹ.”

Triệu Thừa Dư nghe được tiếng Cố Hàm Ninh phía sau gọi, lập tức dừng chân, cầm túi hành lý, có chút không biết phải làm sao.

Cố Hàm Ninh đứng ở phía sau Triệu Thừa Dư, cách nhau chỉ một cánh tay, nhìn bóng lưng phía trước cứng ngắc, Cố Hàm Ninh xấu xa nghĩ: Đoán không được nhanh như vậy đã gặp ba mẹ sao?

Từ vị trí Cố Hàm Ninh, có thể thấy rõ ràng hai cái tai hồng hồng trước mắt.

Cố Hàm Ninh càng thêm khẳng định, trước đại học Triệu Thừa Dư tuyệt đối đã quen biết mình.

Từ sau khi cô sống lại, tính cả lần này, hai lần ngẫu nhiên gặp, ánh mắt Triệu Thừa Dư đều kinh ngạc, còn có một chút mừng rỡ mà Cố Hàm Ninh không dám khẳng định?

Chỉ là, điều này lại càng khiến cô thêm nghi ngờ.

5. Chương 5: Phòng Ngủ

Triệu Thừa Dư giúp Cố An Quốc mang hành lý công kênh lên đầu bậc thang tầng sáu, sau đó liền rời đi.

Cố Hàm Ninh nhìn chằm chằm bóng lưng Triệu Thừa Dư, có chút suy tư.

Kiếp trước, chỉ có ba người ở trước mộ cô khóc nức nở.

Hai người là cha mẹ của cô, một người còn lại, là Triệu Thừa Dư...

Cao Thần cùng Bạch Vũ Hân cũng thương tâm, cũng rơi lệ, nhưng trong đó tới cùng có mấy phần thật tâm, Cố Hàm Ninh rất cuộc cũng lười đoán.

Nhưng hình ảnh Triệu Thừa Dư thống khổ quỳ gối trước bia mộ của cô, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ.

Tiếng khóc đau triệt nội tâm làm cho cô khó nhìn được cũng cảm thấy chua xót, giống như đã mất đi tất cả hi vọng.

Cố Hàm Ninh có thể nghe được sự hối hận thật sâu trong đó, bởi vì cô cũng vô cùng hối hận...

Cũng mặc kệ Triệu Thừa Dư hối hận, hay là thâm tình, đến nay vẫn khiến Cố Hàm Ninh nghi hoặc.

Mà kiếp này, bí ẩn của Triệu Thừa Dư, cô sẽ có cơ hội giải đáp sao?

Cố Hàm Ninh đi theo ba mẹ đem hành lý đặt trong phòng ngủ, 617, nhìn biển số phòng quen thuộc vô cùng, Cố Hàm Ninh khe khẽ mỉm cười, từ từ đẩy cửa phòng ngủ ra.

Bên trong đã có mấy người.

Cố Hàm Ninh từ từ nhìn qua.

Giường số 1, là Miêu Miêu hơi mập, ba mẹ cậu ấy hẳn đã đi về. Giường số 2, Mạn Mạn đáng yêu, ba mẹ cậu ấy đang giúp chỉnh lý giường tủ cùng quần áo.

Cô là giường số 3, giờ phút này vẫn đang trống không.

Giường số 4, là Bạch Vũ Hân...

Cố Hàm Ninh xoay người nhìn lại, thấy Bạch Vũ Hân đang cười ngọt ngào nhìn mình, nụ cười trên mặt cô nhạt dần, đáy lòng hiện lên sự đau đớn.

Cố Hàm Ninh xiết chặt nắm tay, cường ép mình chuyển tầm mắt qua, nhìn Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn, chào hỏi.

“Xin chào các bạn, mình là Cố Hàm Ninh giường số 3.”

Giới thiệu tên họ lẫn nhau xong, Cố Hàm Ninh mang ghế rồi ngồi dựa ở một bên, Cố An Quốc leo lên bàn sách trên giường, treo màn cho Cố Hàm Ninh, Diêu Tuệ Nhã thì để từng bộ quần áo của Cố Hàm Ninh vào trong ngăn tủ.

Bạch Vũ Hân mở to mắt, nhìn rất đơn thuần ngọt ngào, gương mặt thích thú: “Bạn ở thành phố N sao? Mình cũng vậy đấy!”

Cố Hàm Ninh mỉm cười khe khẽ, nhìn Bạch Vũ Hân cười vui vẻ thân thiện, biết rõ cô ta là từ trong cuộc đối thoại giữa mình và ba mẹ mà biết được.

Kiếp trước, cũng là như vậy. . .

Cũng bởi vì đều đến từ một thành phố, hai người bọn họ là đồng hương, từ lúc mới bắt đầu đã là bạn thân rất thân, cùng đi học, cùng ăn cơm, cùng về nhà, cùng trở về trường. Từng có một khoảng thời gian, trong lòng cô, Bạch Vũ Hân, không khác gì ba mẹ, là người thân nhất...

Trong lòng Cố Hàm Ninh có chút hốt hoảng, nhất thời giống như không phân rõ được kiếp trước kiếp này, rốt cuộc cô đang tồn tại ở nơi nào.

“Ninh Ninh, quần áo mùa đông, mẹ để ở học tủ quần áo dưới cùng đó.” Diêu Tuệ Nhã vỗ vai Cố Hàm Ninh nói.

Cố Hàm Ninh vội vàng tỉnh lại, nghe Diêu Tuệ Nhã nói rõ các đồ vật để ở chỗ nào.

Ba người nhà Cố Hàm Ninh thoáng sửa sang lại, rồi xuống tầng ăn cơm trưa trước, sau đó mới lên phòng dọn dẹp lần nữa.

Diêu Tuệ Nhã cái này không yên tâm, cái kia cũng không yên tâm, mò mẫm đến bốn giờ chiều, mới bị Cố An Quốc khuyên ngăn.

Cố Hàm Ninh đưa ba mẹ đến cạnh ô tô, nhìn mẹ lôi kéo tay mình, dài dòng nói mãi những điều lo lắng, cười đến trong lòng rất ấm áp.

Bây giờ, cô mới phát hiện ra, nghe mẹ lái nhải, cũng thật ấm áp...

Vẫn là Cố An Quốc nhìn không nổi nữa, lôi kéo Diêu Tuệ Nhã lên xe, đóng cửa xe, Diêu Tuệ Nhã còn hạ cửa kính xe xuống, dặn bảo tử tế.

“Ninh Ninh ơi, nhớ buổi tối đừng ngủ quá muộn, dạ dày con không tốt, thịt cá hải sản gì gì đấy không tươi cũng đừng ăn, một mình trong trường học ăn đau bụng thì làm sao bây giờ...”

“Được rồi được rồi!” Cố An Quốc dờ khóc dờ cười nhìn vợ dặn dò không ngừng, “Em cũng đừng quan tâm quá, Ninh Ninh đã lớn như vậy. Ninh Ninh à, con học ở trong trường học nhớ tự chăm sóc mình thật tốt, không đủ tiền tiêu liền gọi điện thoại về nhà, ba sẽ gửi cho con.”

Cố Hàm Ninh chỉ gật đầu cười, cho đến khi xe lái đi thật xa, mới chậm rãi thả tay xuống.

Đại học. . . Lại bắt đầu rồi sao. . .

Cố Hàm Ninh nhìn bốn phía vườn trường có chút quen thuộc mang theo chút xa lạ, khe khẽ mỉm cười.

Thật tốt. . .

Trở lại phòng ngủ, Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn đều không ở đây, Bạch Vũ Hân nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu thấy Cố Hàm Ninh, liền nở ra một nụ cười thật tươi.

“Ninh Ninh. Ba mẹ cậu về rồi à?”

Vừa rồi lúc giới thiệu tên của nhau, bởi vì nghe Diêu Tuệ Nhã gọi Cố Hàm Ninh là “Ninh Ninh”, Thôi Hà Miêu liền hỏi nữ danh từng người, nói các cô sẽ sống chung một phòng bốn năm, không bằng thân thiết chút, kêu nữ danh của nhau.

Nhìn cảnh tượng quen mắt, lời nói quen tai, Cố Hàm Ninh cười cười, không có phản đối.

Nhưng giờ phút này nghe thấy Bạch Vũ Hân gọi, cô lại cảm thấy vô cùng chói tai, xoay người, giả vờ chỉnh lại hành lý, che dấu ánh mắt lạnh như băng.

“Ừ. Vừa mới trở về.”

“Miêu Miêu đi tìm bạn học cấp ba của cậu ấy rồi, Mạn Mạn thì cùng ba mẹ ra ngoài. Cậu một lát nữa đi đâu ăn cơm?” Bạch Vũ Hân cũng rất nhiệt tình, ở thành phố xa lạ, trường học xa lạ, có thể ở phòng ngủ gặp được đồng hương cùng một thành phố, hơn nữa nhà cũng không cách quá xa, cái này có thể nói là một duyên phận nha!

Bạch Vũ Hân thế nào cũng đều cảm thấy Cố Hàm Ninh rất thân thiết!

“Còn chưa quyết định. Đợi lát nữa đi xuống xem một chút.” Cố Hàm Ninh tùy ý đáp lại.

Thẻ cơm của các cô lúc báo danh đã được phát, có lẽ chờ một lát nữa cô sẽ đi nhà ăn ăn cơm.

“Nếu không, cậu cùng mình đi đến chỗ bạn học cấp ba của mình nha? Sau đó chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Bạch Vũ Hân cười nói đề nghị.

Đang xoay người rút đôi giày từ đáy ngăn tủ, cả người Cố Hàm Ninh cứng đờ, rồi mới từ từ hồi phục tinh thần, lôi giày ra, chậm rãi đứng dậy, cũng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Cũng được.”

Bạch Vũ Hân đứng sau lưng Cố Hàm Ninh đương nhiên nghe ra vẻ lạnh lùng trong lời nói của cô.

Mà Cố Hàm Ninh ưỡn thẳng sống lưng, song vẫn không làm sao thu lại được khóe môi cười lạnh.

Không sai! Nhập học ngày đầu tiên, cô đã quen biết Cao Thần, chính là bởi vì Bạch Vũ Hân...

Cố Hàm Ninh nghĩ, đến cuối cùng hối hận, trừ cô Cố Hàm Ninh ra, còn có Bạch Vũ Hân nữa...

Nếu như, ngày này kiếp trước, Bạch Vũ Hân không mang theo cô cùng đi tìm bạn học, như vậy cô sẽ không thể quen biết Cao Thần, hoặc nói là, không thể cùng Bạch Vũ Hân đồng thời quen biết Cao Thần.

Mà Bạch Vũ Hân, ngay ngày hôm nay lại đối với Cao Thần vừa thấy đã yêu!

Cố Hàm Ninh xấu xa nghĩ, nếu lần này, Bạch Vũ Hân vẫn thích Cao Thần, mà đối tượng Cao Thần vừa thấy đã yêu, vẫn là mình, vậy Cao Thần và Bạch Vũ Hân, kiếp này nên làm sao bây giờ?

Cố ý khiến Cao Thần yêu mình, trong mắt một lần lại một lần không nhìn thấy Bạch Vũ Hân, rồi sau đó hung hăng “đá” hân, khiến cho hân đau khổ?

Cố Hàm Ninh không khỏi rùng mình một cái.

Kể từ khi sống lại, Cố Hàm Ninh không có ý định, lại cùng Cao Thần bắt đầu một lần nữa.

Chỉ cần nghĩ đến Cao Thần ôm Bạch Vũ Hân, đứng trong phòng ngủ nhà mình nói: Vũ Hân, đều là anh không tốt, là anh làm chậm trễ em, em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không cô phụ em!

Nghĩ đến Cao Thần đứng bên cạnh mình, ôm Bạch Vũ Hân nói: Vũ Hân, trước đừng gọi 120* vội! Em suy nghĩ một chút, nếu như Hàm Ninh tỉnh lại, cô ta sẽ làm gì?

*số điện thoại gọi cấp cứu.

Cô đã cảm thấy vô cùng ghê tởm! Đời này, cô sẽ không để cho Cao Thần đụng đến một ngón tay!

Sau khi Cố Hàm Ninh nghĩ lại, dần dần liền hiểu rõ ràng, sở dĩ Cao Thần không cùng cô ly hôn, có lẽ chính là vì trong tay cô có 50% cổ phần...

Cao Thần là chủ tịch, nhưng cô, Cố Hàm Ninh lại là cổ đông nắm trong tay nhiều cổ phần nhất trong công ty! Hơn nữa, cổ phần sở hữu cũng là cổ quyền bọn họ định ra trước khi kết hôn!

[1] Cổ quyền tức là người cầm cổ phiếu sẽ phải gánh trách nhiệm cũng như có quyền lực tương đương với số cổ phiếu mà họ có trong tay. Cổ quyền là căn cứ vào địa vị của cổ đông mà công ty chủ trương phân bổ quyền lực. Chủ thể của cổ quyền là cổ đông.

Bạch Vũ Hân nói chuyện điện thoại cùng bạn học xong, Cố Hàm Ninh thu thập đơn giản, rồi liền đi theo cô ta xuống dưới lầu.

Phòng của tân nam sinh khóa này, chính là kí túc xá đối diện với kí túc xá của các cô, cửa vào giống nhau như đúc, có sáu tầng.

Cố Hàm Ninh nhớ được phòng của Trần Minh, bạn học cấp ba của Bạch Vũ Hân ở phía nam tầng 2, phòng số 205.

Cô sở dĩ nhớ được rõ ràng như vậy, chính là bởi vì, Trần Minh cùng Cao Thần ở chung một phòng.

Trong đại học có quy định, phòng nam sinh nữ sinh có thể tùy ý đi vào, mà phòng nữ sinh, nam sinh muốn vào thì phải được quản lý ký túc xá phê chuẩn.

Bởi vì hai ngày này là ngày tân sinh viên đến báo danh, nên kí túc xá cũng buông lỏng canh gác, quản lý cũng không quản, chờ đến thứ hai chính thức lên lớp, nam sinh muốn vào phòng ngủ nữ sinh, chỉ có thứ ba, thứ tư, thì cần giấy chứng nhận tên là có thể lên tầng, những ngày còn lại, phải xét duyệt thẻ học sinh, hỏi thăm kỹ càng anh tới nơi này làm gì, hơn nữa chỉ có thể lên nửa tiếng...

Cố Hàm Ninh đi theo sau Bạch Vũ Hân, đến tầng hai, Bạch Vũ Hân ở phía trước thăm dò nhìn số các gian phòng, thời điểm này cửa mỗi phòng ngủ đều mở, bên trong có thể thấy được còn không ít ba mẹ ở lại đang giúp sửa sang.

“Ở đây rồi, phòng 205!”

6. Chương 6: Chồng Trước

Bạch Vũ Hân đẩy cửa phòng 205 đi vào, Cố Hàm Ninh ổn định tâm tình, mới vào theo.

Trong phòng chỉ có bạn học cấp ba của Bạch Vũ Hân, Trần Minh, nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, thấy là Bạch Vũ hân, mắt Trần Minh lập tức sáng ngời.

Cố Hàm Ninh thấp thoáng nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại hơi thở dài.

Ánh mắt Trần Minh nhìn về phía Bạch Vũ Hân, so với trước khi Cố Hàm Ninh qua đời ở kiếp trước, nhiều hơn một chút hi vọng, nên có vẻ sáng ngời vô cùng, Cố Hàm Ninh không dám chắc, Bạch Vũ Hân lúc này nhìn có hiểu hay không...

“Bạch Vũ Hân, sao cậu lại tới đây?”

Có lẽ là do biết chuyện xưa từ đầu đến cuối, cho nên Cố Hàm Ninh có thể thấy rõ ràng vẻ vui sướng ẩn chứa bên trong giọng nói của Trần Minh.

“Trần Minh, sao cậu còn chưa thu dọn xong à?”

“Ha ha, cậu cũng biết đấy, con trai mà, quan tâm đều là chuyện lớn, loại chuyện nhỏ quét tước sửa sang này, mới làm thấy thật sự không tiện tay nha!”

“Vậy, có cần mình giúp cậu một tay không?” Bạch Vũ Hân nghe Trần Minh nói xong nở nụ cười, mặt mày vui vẻ, ngọt ngào thanh thuần.

“Thế thì tốt quá rồi!” Trần Minh khoa trương hướng Bạch Vũ Hân làm lễ một cái.

Đang nói, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, Cố Hàm Ninh đang đứng dựa vào cửa vội vàng dịch vào bên trong, vừa quay đầu, liền thấy Triệu Thừa Dư bưng một cái chậu rửa mặt màu xanh, ngẩng ngốc nhìn mình.

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư, mím môi nhẹ nhàng cười một cái.

Triệu Thừa Dư chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập sắp lan khắp lỗ tai rồi, chậu rửa mặt trong tay thiếu chút nữa cầm không chắc.

“Cao Thần, cậu nói chuyện điện thoại xong rồi à?”

Người Cố Hàm Ninh đột nhiên cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại.

Ánh chiều tà dần buông xuống, nắng chiều như những dải lụa màu hồng từ từ lóe lên, mang theo ánh sáng chói lọi lọt vào bên trong ban công phòng ngủ, một chàng trai anh tuấn cao lớn như đứng trong ánh hào quang, từ ban công đi tới, mang theo một hơi thở tươi đẹp, tấm rèm trắng tin sau lưng hần lay động, giống như cánh chim thánh khiết đang bay múa.

Bạch Vũ Hân ngơ ngẩn nhìn chàng trai anh tuấn từ bên trong ban công đi ra, nhất thời, trống ngực đập thình thình.

Kiếp trước Cố Hàm Ninh cũng ngẩn ngơ như Bạch Vũ Hân, nhưng cô rụt rè, chỉ giây lát liền dần tâm động nồng nàn của mình xuống, cho đến khi tim dần dần đập mạnh, chậm rãi tích lũy thành động tình nguyên vẹn, rồi liền không cách nào chùn bước rơi vào tay giặc...

Mà nay, nhìn cảnh tượng quen thuộc như cũ, Cố Hàm Ninh chỉ cảm thấy buồn bực...

Từ kiếp trước cho đến bây giờ, Cố Hàm Ninh đều muốn hung hăng cho Cao Thần một cái tát thật đau!

Chẳng qua là, hiện tại không được. . .

...

Cố Hàm Ninh nắm thật chặt đôi tay, đè nén phần nộ bốc lên từ đáy lòng, xoay người, tầm mắt dời đi, liền thấy Triệu Thừa Dư vốn đứng ngốc ở cửa phòng ngủ đã đem chậu rửa mặt đặt lên bàn học, hơi hơi cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt.

Chỉ có Triệu Thừa Dư biết rõ, đáy lòng mình lúc này chưa chút nào.

Mở cửa thấy Cố Hàm Ninh đứng ở cửa phòng ngủ của mình, vui sướng trong tích tắc ấy, sau khi Cố Hàm Ninh bị Cao Thần hấp dẫn dời đi lực chú ý lại tụt mất không còn một mảnh.

Tuy rằng biết rõ không nên, nhưng nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Cố Hàm Ninh, đáy lòng cậu vẫn toát ra chút mùi vị chua xót.

“Trần Minh, bạn học cậu à?”

Cố Hàm Ninh nghe Cao Thần hỏi Trần Minh, giọng nói có ý cười, mang theo thích thú, quay đầu lại lần nữa, vừa lúc cùng Cao Thần bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Cao Thần sáng trong, thấy Cố Hàm Ninh quay đầu, híp híp mắt cười với cô.

Cố Hàm Ninh ánh mắt tối đi, chỉ nhàn nhạt nhếch khóe môi.

“A, Bạch Vũ Hân, đây là bạn cùng phòng của mình, Cao Thần, kia là Triệu Thừa Dư.” Trần Minh giới thiệu, Cố Hàm Ninh quay đầu, liền thấy Triệu Thừa Dư hướng về phía cô hơi khẽ gật đầu, “Còn có Mạnh Khởi Đức nữa, nhưng bây giờ không có ở đây. Đây là bạn học cấp ba của mình, Bạch Vũ Hân, bạn kia là?” Trần Minh cũng không biết Cố Hàm Ninh, nên có chút chần chờ nhìn về phía Bạch Vũ Hân.

Tầm mắt Bạch Vũ Hân vẫn không dời khỏi mặt Cao Thần, Cố Hàm Ninh đã tự mình đáp: “Mình là bạn cùng phòng của Bạch Vũ Hân, tên là Cố Hàm Ninh.”

“Mình tên là Cố Hàm Ninh.”

Bên tai Triệu Thừa Dư nghe thấy giọng nói dễ nghe của Cố Hàm Ninh, chỉ cảm thấy đáy lòng run rẩy.

Cố Hàm Ninh... Đương nhiên cậu biết rõ mấy chữ này viết như thế nào.

Cái tên này, ở trong lòng của cậu, đã chần chừ trên bờ môi quá lâu, nhưng cậu một lần cũng không có gọi lên tiếng.

“Cố Hàm Ninh, tên này thật là dễ nghe, Cố là cố trong chiếu cố sao? Vậy còn Hàm Ninh, hai chữ đó là gì? À đúng rồi, trước mình xin tự giới thiệu, mình là Cao Thần, Cao trong cao húng, Thần trong sáng sớm, sinh viên năm thứ nhất chuyên ngành phần mềm máy tính.”

Cao Thần cười nhìn Cố Hàm Ninh, một đôi mắt sáng trong, rộng lượng cởi mở, khiến cho người ta vừa thấy liền có cảm tình.

“Hàm trong kiềm chế, Ninh trong yên tĩnh.” Cố Hàm Ninh thấp giọng, giải thích đơn giản.

“Người cũng như tên!” Cao Thần nhìn Cố Hàm Ninh cười nói.

“Mình tên là Bạch Vũ Hân, Bạch là màu trắng, Vũ trong lông vũ, Hân là vui vẻ!”

Bạch Vũ Hân phục hồi tinh thần, vội vàng cong môi tươi cười, nói với Cao Thần.

“Bạch Vũ Hân, cũng rất êm tai đấy.” Cao Thần chẳng hề keo kiệt nụ cười của mình, cũng cười nói với Bạch Vũ Hân.

Trên mặt Bạch Vũ Hân lộ ra nụ cười ngượng ngùng, gò má ửng hồng, song ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt Cao Thần lúc này đang nhìn chăm chăm Cố Hàm Ninh, liền cắn môi dưới, ảm đạm dần.

Mà Cố Hàm Ninh chú ý đến sắc mặt Bạch Vũ Hân, độ cong khóe môi dần dần lớn lên.

Bạch Vũ Hân đứng bên cạnh Cao Thần, chỉ tới ngực hân.

Cô ta hôm nay mặc một chiếc áo liền váy màu hồng nhạt, dây lưng nhỏ cùng giày sandal, cả người có vẻ xinh xắn đáng yêu.

Cao Thần cao 1m85, mà Bạch Vũ Hân chỉ có 1m55, chiều cao hai người chênh lệch thật sự rất lớn, còn Cố Hàm Ninh không đi giày cũng đã cao 1m65.

Lúc đại học, Bạch Vũ Hân thường ghét bỏ chiều cao của mình, luôn gào thét: “Cố Hàm Ninh! Nếu không cậu cưa chân cho tớ mượn đi?!”

Cố Hàm Ninh khi đó chỉ cười nói: “Muốn thì tự mình tới làm đi.”

Có một lần đúng lúc bị Cao Thần nghe thấy, cười bảo: “Vậy cũng không được, anh sẽ đau lòng, không bằng cưa anh đi.”

Cố Hàm Ninh nhớ được, khi đó Bạch Vũ Hân bĩu môi, thở phì phì nói: “Em mới không cần đâu! Chân thô như vậy, thật quá khó nhìn!”

Vui đùa hồi đó, hiện tại Cố Hàm Ninh nhớ lại lần nữa.

Thì ra, Bạch Vũ Hân không phải ngay từ đầu đã đi giày cao gót, thì ra, cô ta cũng từng đi giày sandal trệt bằng phẳng mà cô ta luôn dè bủ khinh miệt.

Cố Hàm Ninh không thường mang giày cao gót, một năm bốn mùa đều là giày đế bằng, Bạch Vũ Hân đã từng rất chán ghét nói: “Giày cao gót là thánh vật của phụ nữ! Không mang giày cao gót, thì không phải phụ nữ chân chính!”

Khi đó, quan hệ của các cô rất tốt, thường xuyên ngủ chung giường, cô chỉ nắm lỗ mũi vểnh cao của Bạch Vũ Hân, cười trả lời: “Đúng vậy, đúng vậy, mình không phải phụ nhân chân chính, như cậu mới chính là phụ nữ, phụ nữ trong phụ nữ! Nếu không, cậu, làm bạn gái mình đi?”

Có lẽ bởi vì hôm nay, nên không bao lâu sau Bạch Vũ Hân liền đi mua một đôi giày cao gót Micheal mười phân, bắt đầu đi bộ lắc lư loạng choạng, đến Cố Hàm Ninh cũng phải toát mồ hôi thay cô ta.

Nghĩ tới đây, Bạch Vũ Hân đúng là một người rất có nghị lực.

Vì thế, không tới mấy ngày, cô ta đã có thể đi trên đôi giày cao gót Michael mười phân mà vững vàng leo lên leo xuống cầu thang tầng sáu.

Vì thế, cô ta có thể ở trước mặt mình kìm nén hơn mười năm, sau đó đến được với gã đàn ông cô ta thầm mến suốt chục năm trời.

Cố Hàm Ninh chỉ có thể cảm thấy không bằng.

Trừ Cố Hàm Ninh, phát hiện sắc mặt Bạch Vũ Hân ửng đỏ còn có một người khác, là Trần Minh, thấy ánh mắt Bạch Vũ Hân chăm chú nhìn Cao Thần, vẻ mặt Trần Minh buồn bã, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

“Bạch Vũ Hân, cậu không phải nói muốn giúp sao?”

Bạch Vũ Hân hồi thần, nhìn Cao Thần một cái, rồi mới quay đầu nhìn về phía Trần Minh.

“Các cậu đều chưa dọn xong sao?”

“Các cậu muốn tới giúp tụi mình à? Thật tốt quá! Mẹ mình có chuyện đi về trước, mình đang buồn phiền đây!” Cao Thần cười nói với Bạch Vũ Hân, hiển nhiên rất cao hứng.

Sắc mặt Bạch Vũ Hân càng đỏ hơn, ngẩng đầu, cười nói: “Dọn dẹp phòng ốc, là việc của con gái, chúng mình thạo hơn. Nếu không mình dọn dẹp cho cậu, cậu mời ăn cơm nha?”

“Được, thành giao!”

“Giường của cậu, là cái nào?”

“Giường số 3!” Cao Thần vỗ vỗ cái giường bên cạnh, vừa chỉ chỉ khăn lau mặt trên bàn.

Bạch Vũ Hân vội vàng cầm lấy khăn lau, nhìn hành lý trong rương lộn xộn.

“Mình đi lấy nước. Đem bàn, ngăn tủ lau qua trước.”

Trần Minh vội vàng túm lấy chậu rửa mặt.

“Mình đi đây.”

“Hắc, thế váy đẹp của cậu làm sao bây giờ? Có thể bị bẩn hay không?” Cao Thần chỉ chỉ chiếc áo liền váy mới tinh của Bạch Vũ Hân.

Bạch Vũ Hân cúi đầu nhìn, trong mắt hiện lên một tia không nỡ, song lúc ngẩng đầu lên vẫn tươi cười ngọt ngào.

“Không sao, cũng chỉ là một cái váy, bị bẩn thì giặt một chút là được.”

“Được! Nếu không giặt sạch thì cứ nói, mình đền cậu cái khác.” Cao Thần cười đáp lại.

Bạch Vũ Hân mặt giống như có thể cắt ra máu, ngẩng đầu, cười nhìn Cao Thần.

Mà ánh mắt Cao Thần, cũng lướt qua Bạch Vũ hân, nhìn về phía Cố Hàm Ninh.

Trần Minh cầm khăn mặt từ trong phòng tắm đi ra, Cố Hàm Ninh dứt khoát quay đầu, tránh đi ánh mắt Cao Thần, dựa vào cầu thang kim loại màu đen, thấp giọng nói với Triệu Thừa Dư ở bên cạnh.

“Hôm nay, cảm ơn cậu.”

Triệu Thừa Dư ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía Cố Hàm Ninh, chậm chạp trả lời: “Không cần cảm ơn, nên làm mà...”

“Cần giúp đỡ không?” Cố Hàm Ninh nín cười, dò hỏi.

Trong ấn tượng của cô, Triệu Thừa Dư chưa bao giờ là một người hiền lành phản ứng trì hoãn như vậy.

Nhưng cô không biết, lúc này, trong lòng Triệu Thừa Dư có chút thụ sủng nhược kinh, bị “niềm vui ngoài ý muốn này” làm chấn động tới mất trọn tròn.

Cậu, không phải đang nằm mơ chứ?

Bọn họ, không chỉ nói chuyện, còn biết tên lẫn nhau, hiện tại, Cố Hàm Ninh còn nói muốn giúp cậu dọn dẹp lại phòng?

...

Bên kia Bạch Vũ Hân đã giúp Cao Thần lau đến bàn, Cố Hàm Ninh dứt khoát trực tiếp giành lấy khăn lau của Triệu Thừa Dư.

“Giường cậu đã lau qua chưa?”

“Đã lau rồi. Còn ngăn tủ cùng bàn học thì chưa...” Triệu Thừa Dư cuối cùng cũng tìm về được giọng nói bình thường, hơi đỏ mặt.

“Mình giúp cậu lau ngăn tủ nha. Cậu có thể treo màn lên, nếu không buổi tối sẽ không ngủ ngon giấc đâu. Nhưng mà, màn này cũng không sạch lắm, hôm nay muộn quá rồi, trưa mai cậu hãy tháo ra, ngâm xà phòng hòa với nước, lập tức có thể hong khô.”

Cố Hàm Ninh nhìn màn còn chưa mở bao bì để trên mặt đất, nói.

Triệu Thừa Dư vội vàng gạt đầu: “Được! Mình treo màn. Ngày mai mình sẽ giặt.”

Cố Hàm Ninh nhin xuống chữ “ngoan” suýt nữa bật khỏi môi, nín cười, cẩn thận lau ngăn tủ.

7. Chương 7: Hận Ý

Phòng ngủ của nữ sinh cùng nam sinh năm nhất đại học đều là mới được xây, bốn người một phòng, từ cửa vào một bên là phòng vệ sinh, đi vào bên trong là giường số 1 cùng giường số 4 kê sát tường, phía trên đều có tủ lớn hai ngăn, dùng để bỏ chăn mền. Phía dưới còn có khăn lông cùng hai chiếc chậu rửa mặt. Giường mỗi người đều có trang bị bàn học giống nhau như đúc, phía trên, phía dưới là tủ quần áo, giá sách, bàn học, còn có một chiếc ghế dựa bằng gỗ.

Triệu Thừa Dư đã đem sách để lên rồi, chỉ còn tủ quần áo là trống.

Cố Hàm Ninh cẩn thận lau tủ quần áo xong, lúc này mới đem quần áo từ trong rương hành lý đặt trên mặt đất lấy ra.

Triệu Thừa Dư ở trên giường, treo màn mà tư tưởng không tập trung, Cố Hàm Ninh thỉnh thoảng lại hỏi mấy câu để đồ vật chỗ nào, Triệu Thừa Dư thì thỉnh thoảng nhô đầu ra đáp lại.

Không khí hài hòa ấm áp khiến tim Triệu Thừa Dư đập nhanh...

Triệu Thừa Dư nhìn chằm chằm đỉnh đầu đen nháy của Cố Hàm Ninh phía dưới, có chút ngậy ngốc, đột nhiên thanh tỉnh lại, ba bước thành hai bước nhảy xuống giường, một phen túm lấy quần áo trong tay Cố Hàm Ninh.

“Cái này, để mình, mình tự bỏ vào đi...”

Triệu Thừa Dư cúi đầu, cầm quần lót trong tay nhét vào góc khuất nhất của tủ quần áo, lúc này mới miệt mài bò lên giường lần nữa, Cố Hàm Ninh chỉ có thể nhìn thấy một bên tai đỏ bừng của Triệu Thừa Dư, mím môi cười trộm.

Mất hai tiếng đồng hồ, Cố Hàm Ninh giúp Triệu Thừa Dư thu xếp tương đối ổn thỏa.

Bạch Vũ Hân bên kia cũng không kém, Cao Thần thì nói buổi tối mời ăn cơm.

Bạch Vũ Hân mặt mày hớn hở, có vẻ rất cao hứng.

Cố Hàm Ninh chỉ cười lạnh trong lòng.

Kiếp trước, cô và Bạch Vũ Hân cùng nhau giúp đỡ Cao Thần dọn dẹp, nhưng lại là buổi tối, bởi vì Cố Hàm Ninh đến báo danh muộn, Miêu Miêu và Mạn Mạn trong phòng ngủ đều đã ra ngoài, ba mẹ Cố Hàm Ninh liền mời Bạch Vũ Hân ăn cơm, sau bữa tối, hai người bọn họ mới đến tìm Trần Minh.

Mà lần này, bỗng nhiên có thêm bữa tối. . .

Cuối cùng, Cao Thần gọi thêm Phạm Ý Mân, đang ở phòng tầng bốn.

Nói tới, ba người bọn họ thật có duyên phận, cấp ba cùng lớp, đại học cùng trường. Nhất là Triệu Thừa Dư cùng Cao Thần, không chỉ cùng trường, còn cùng ngành, cùng phòng ngủ.

Lúc năm thứ nhất đại học, dường như ba người bọn họ đều như hình với bóng, cho đến sau năm thứ hai, Cố Hàm Ninh cùng Cao Thần chính thức yêu đương, nên rất ít khi có thể nhìn thấy thân ảnh Triệu Thừa Dư, chỉ có Phạm Ý Mân ngẫu nhiên ăn cơm cùng bọn họ.

Bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ tất cả đều có nguyên do. . .

Địa điểm ăn cơm, là nhà hàng Hữu Bằng trong khu sinh hoạt ở ngoài cổng trường.

Kiếp trước, nơi đó là cứ điểm của bọn họ.

Nói là nhà hàng, kỳ thật chỉ là một quán ăn nho nhỏ, trang trí đơn giản, giá tiền phù hợp, được sinh viên ưa ái, tầng một là một phòng trang nhã, tầng hai có phòng riêng.

Đứng ở cửa vào nhà hàng Hữu Bằng, nhìn cảnh tượng quen thuộc, nhất thời Cố Hàm Ninh có chút hoảng hốt...

Cao Thần kêu một gian phòng riêng nhỏ, Cố Hàm Ninh đi rửa tay trước, lúc đẩy cửa vào, những người còn lại đều đã ngồi xuống, lần lượt là Bạch Vũ Hân ngồi cạnh Cao Thần, đối diện là Trần Minh, đang rót trà cho Bạch Vũ Hân, bên cạnh là Triệu Thừa Dư.

Phạm Ý Mân còn chưa tới, ghế ngồi còn thừa hai chỗ, một ở bên cạnh Cao Thần, một ở bên cạnh Triệu Thừa Dư.

Lúc Cố Hàm Ninh đi vào, mấy người đồng thời nhìn sang, Cao Thần cười phất tay cùng Cố Hàm Ninh, Cố Hàm Ninh thấy Cao Thần hình như muốn đứng dậy ân cần kéo ghế ngồi bên cạnh, vội vàng bước nhanh ngồi xuống cạnh Triệu Thừa Dư.

Bạch Vũ Hân nhìn chằm chằm Cố Hàm Ninh, sắc mặt bởi vì Cao Thần thỉnh thoảng quay đầu nói chuyện với Cố Hàm Ninh mà trở nên ảm đạm, giờ dễ nhìn hơn rất nhiều, còn cười cười với Cố Hàm Ninh.

“Ninh Ninh, bạn thích ăn gì?”

“Ninh Ninh?” Cao Thần cười nhìn Bạch Vũ Hân một chút, lại nhìn về phía Cố Hàm Ninh, “Là nữ danh sao?”

“Đúng vậy, bây giờ, phòng ngủ của bọn mình đều gọi nhũ danh, Ninh Ninh, Hân Hân, còn có Miêu Miêu cùng Mạn Mạn.” Bạch Vũ Hân cười đến mắt cong cong, xem ra rất vui vẻ.

“Cám ơn.” Cổ Hàm Ninh khẽ cảm ơn với Triệu Thừa Dư đang ở bên rót trà cho mình, nâng chén trà lên, ngẩng đầu nhìn Bạch Vũ Hân, mím môi hơi cười cười.

“Ninh Ninh, vậy cậu thích ăn cái gì? Bọn mình còn chưa có gọi đâu.” Cao Thần cười đến sáng lạn, nhìn về phía Cổ Hàm Ninh, ánh mắt dao động, chuyên chú mà ý tứ.

“Ngại quá, mình không thích nghe người không quen gọi nhũ danh của mình. Cậu vẫn nên gọi mình là Cổ Hàm Ninh đi.” Cổ Hàm Ninh trả lời thẳng thắn vô tư, ý tứ rất rõ ràng.

Nghe vậy, Cao Thần tươi cười cuối cùng cũng dờ, trên mặt Bạch Vũ Hân cũng hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức liền thu lại, trên mặt từ từ lộ vẻ mừng rỡ.

Cô và Bạch Vũ Hân là chung một phòng, cùng Miêu Miêu, Mạn Mạn đều gọi nhũ danh của nhau, cũng không thể đối xử khác biệt với Bạch Vũ Hân. Các cô hôm nay đều là lần đầu tiên gặp mặt, cô cùng Bạch Vũ Hân lại là đồng hương, theo lý mà nói hẳn phải thân thiết hơn chút, quả thật, kiếp trước, quan hệ của cô cùng Bạch Vũ Hân, so với cùng Miêu Miêu, Mạn Mạn đúng là thân thiết gần bó hơn.

Nhưng với Cao Thần, trước giờ cô đều không có ý định cho hắn thêm cơ hội thân cận.

Kiếp trước, hắn theo Bạch Vũ Hân gọi cô là “Ninh Ninh”, lần đầu tiên nghe thấy nhũ danh từ trong môi mỏng xinh đẹp của Cao Thần gọi ra, tim cô cũng đã từng dần dần tăng tốc, mặt đỏ bừng.

Nhưng, hiện tại, cô chỉ cảm thấy ghê tởm.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Cao Thần, cô đã rất cố gắng, mới có thể áp chế được hận ý tuôn ra!

Nếu như nói, lúc ấy, Bạch Vũ Hân đẩy cô chỉ là một hành động vô tâm, thì Cao Thần dây dưa chậm trễ cơ hội cứu cô, lại là cố ý.

Bạch Vũ Hân, tuy hai người bọn họ có hơn mười năm tình bạn, nhưng ở trong lòng Bạch Vũ Hân, các cô chính là tình địch, tuy vô tình, nhưng dù sao miễn cưỡng cũng có thể coi là lý do.

Cô chán ghét Bạch Vũ Hân, nhưng không có hận ý mãnh liệt như vậy.

Nhưng còn Cao Thần? Bọn họ là người thân cận nhất, hiểu nhau nhất, nhiều năm vợ chồng cùng giường chung gối, cô cho rằng, hai người tay trắng làm nên sự nghiệp, sẽ có thêm một phần chân tình cùng chung hoạn nạn.

Buồn cười chính là, đôi vợ chồng gương mẫu trong thương giới thành phố S này, cũng giả dối vô tình tàn nhẫn đến cực điểm.

Cao Thần! Anh có lý do gì mà đối xử với tôi như vậy?

Cuối kiếp trước, Cổ Hàm Ninh vẫn muốn chất vấn Cao Thần, rốt cuộc lương tâm hắn ở chỗ nào?

Nhưng, bây giờ, gặp lại, cô phải chất vấn sao đây?

Cổ Hàm Ninh cúi đầu, nhìn chằm chằm nước trà xanh xanh trong chén, thu lại lãnh ý trong mắt. Gò má trắng nõn, dưới ánh đèn vàng ấm nổi lên một tầng ánh sáng ôn nhu, giống như có một chút ngưng đọng căng thẳng.

Cao Thần từ trong kinh ngạc cùng lúng túng phục hồi lại tinh thần, nét mặt lộ vẻ tươi cười sáng lạn như bình thường, tựa hồ không có một chút khúc mắc nào.

“Được, mình sẽ gọi cậu là Cổ Hàm Ninh, chờ đến lúc cậu cảm thấy chúng ta đủ quen, lại cho phép mình xưng hô sau.”

Cao Thần đáp lại rất sẵn sóc, rất bao dung. Phần sẵn sóc này, phần bao dung này, lại khiến cho sự tin tưởng trên mặt Bạch Vũ Hân dần dần biến mất, cũng làm cho vẻ mặt của Triệu Thừa Dư vốn bình thường trở nên u ám.

Cố Hàm Ninh lại không có tâm tình nhận sự săn sóc cùng bao dung kia của Cao Thần, chỉ trầm mặc nhấp một ngụm trà, quyết định bỏ qua đề tài này.

Kiếp này, cô còn có thể có lúc để Cao Thần gọi cô là “Ninh Ninh” thêm một lần sao?

Mắt thấy không khí có chút tế nhị, Bạch Vũ Hân vội vàng cười mở miệng hỏi:

“Buổi sáng ngày mai là đi nhận sách mới sao?”

“Hình như sáng ngày mai còn phải đi kiểm tra sức khỏe nữa.” Cao Thần đem tầm mắt dời khỏi Cố Hàm Ninh, cười đáp lại, “Sách mới có vẻ rất nhiều, muốn bọn mình tới giúp đỡ không?”

“Đúng nha, phòng ngủ ở tận tầng sáu, để mình tới giúp cậu chuyển đi.” Trần Minh vội vàng nói với Bạch Vũ Hân.

Bạch Vũ Hân nhìn Cao Thần, cười gật đầu: “Vậy thì tốt quá. Hôm nay chỉ đem hành lý mang lên thôi, đã khiến mình mệt muốn chết rồi. Tầng sáu cũng quá cao, nghĩ tới tương lai bốn năm mỗi ngày đều phải cầm bình nước bò bốn tầng, mình đã cảm thấy sợ hãi.”

Bạch Vũ Hân hơi hơi nhú mi lại, bộ dáng ôm lấy ngực, nhìn quả thật khiến người ta thương hại.

Cố Hàm Ninh chỉ cầm chén trà, che môi cười lạnh, yên lặng không tham gia.

“Này...Ngày mai, mình cũng tới giúp cậu chuyển sách nhé...” Một giọng nói cực nhỏ vang lên bên tai Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh hơi giật mình, mới phản ứng được, đây là Triệu Thừa Dư đang nói chuyện với mình.

Cô nghiêng đầu, liền thấy đôi mắt đen láy của Triệu Thừa Dư đang nhìn mình, thấy mình quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, Cố Hàm Ninh tinh tế phát hiện, lỗ tai Triệu Thừa Dư lại đỏ dần lên, tầm mắt cũng dời đến chén trà trong tay.

Triệu Thừa Dư như vậy, khiến Cố Hàm Ninh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ muốn đùa cậu ta...

Giống như một dòng suối trong vắt, nhẹ nhàng rửa sạch đáy lòng đen tối không ánh sáng của cô, mang đến một cỗ hơi thở khiến người ta yên lòng.

“Được thôi.” Cố Hàm Ninh cũng nhẹ giọng đáp, nói xong liền quay đầu cắn môi dưới, nhin xuống khoe môi hơi hơi cong lên, cũng đồng thời bỏ lỗ đôi mắt đột sáng lên của Triệu Thừa Dư.

Đề tài tạm chấm dứt sau khi Phạm Ý Mân đi vào.

Mọi người đều là tân sinh viên, cũng chưa quen thuộc nhà hàng này, nên dứt khoát liền để Cao Thần làm chủ, gọi mấy món ăn nổi danh của quán.

Chờ món ăn nóng lên được bày lên, Phạm Ý Mân vung đôi đũa trong tay, cười hô:

“Hắc, hôm nay là ngày tốt như vậy, thế nào cũng phải kỷ niệm một chút. Muốn kỷ niệm, không có rượu sao mà được?”

Cao Thần nở nụ cười.

“Tùy cậu, dù sao hôm nay mình mời khách. Cậu muốn uống rượu gì? Rượu đỏ, rượu trắng, hay rượu Thiệu Hưng?”

“Hắc hắc, bia đi, bia nhạt.” Phạm Ý Mân giọng nói nhỏ đi.

Gần đây, bia có một loại có độ cồn thấp, Cố An Quốc đã từng mua mấy chai, về nhà thưởng thức, làm hồng miệng, chỉ nói hương vị quá nhạt, không mùi vị gì.

Mọi người nghe vậy liền cười ha hả, nhưng mà, tất cả đều là sinh viên chưa uống qua rượu, nên cuối cùng, liền gọi mấy chai bia nhạt Tây Hồ, không mùi vị.

Tất cả mọi người đều hăng hái, Cố Hàm Ninh cũng chuẩn bị hòa theo uống vài chén, chỉ là bia nhạt thôi, độ cồn không đáng kể.

Chén thứ nhất rót đầy, Cao Thần đứng dậy, nâng chén thật cao.

“Tối nào, chén thứ nhất, chúc mọi người mở ra cuộc sống đại học tốt đẹp, sôi động, hạnh phúc.”

Tuy chưa nói tới thời gian gian học tập gian khổ, nhưng đại học, cũng là nơi áp lực dự thi cử chồng chất, là chỗ học sinh mơ ước tha thiết, bây giờ, một bước tiến vào, hưng phấn của mọi người, nghĩ cũng đủ biết.

Chẳng qua Cố Hàm Ninh đã sớm trải qua một lần, lại đứng dịp lập lại lần nữa cuộc sống vườn trường, nên cũng tràn đầy hưng phấn cùng chờ đợi.

“Cạn ly.” Mọi người vô cùng vui vẻ đứng dậy nâng chén, từng cốc chạm vào, ngửa đầu uống cạn.

Chờ khi chén đầu xuống bụng, Cố Hàm Ninh liền lập tức hối hận.

8. Chương 8: Ngà Ngà Say

Mọi người vui vẻ cạn ly, nhưng chén đầu tiên Cố Hàm Ninh vừa nuốt xuống bụng, đã lập tức hối hận!

Thật ra Cố Hàm Ninh chẳng hề thích uống rượu ở bên ngoài, chỉ là xã giao không thể tránh, sau đó tửu lượng của cô cũng dần dần tăng lên, tuy chưa chắc lợi hại, nhưng cũng rất ít khi say.

Cho nên, Cố Hàm Ninh cho rằng với tửu lượng của mình, đủ ứng phó với mấy tên sinh viên này, đây là bia nhạt nha!

Nhưng cô quên mất, cô cũng từng có lúc “một chén đã say”!

Cô lúc này, chính là hồi không dính một giọt rượu đấy!

Cố Hàm Ninh cảm thấy chất lỏng man mát từ thực quản chảy vào trong dạ dày, cảm giác say ngà ngà từ từ dâng lên mắt.

Cố Hàm Ninh cười khổ trong lòng: Không ngờ người uống ngàn cốc cũng không say như cô, lại có khi chỉ cần một giọt rượu liền say thế này!

“Hắc, mỹ nữ, nhìn tư thế uống rượu của cậu, là mình liền biết đã gặp được bạn rượu rồi! Tối tới tối, mình rót đầy cho cậu! Hôm nay cuối cùng cũng thoát ly khỏi ma trảo của thái hậu nhà mình, chúng ta không say không về!”

Cố Hàm Ninh nào dám uống tiếp, thấy Phạm Ý Mân bên cạnh lại vô cùng nhiệt tình rót đầy cho mình một chén, liền vội chống bàn, từ từ đứng dậy.

“Mình đi toilet.”

Cố Hàm Ninh cố gắng duy trì nụ cười yếu ớt trên mặt, thẳng băng bước đi, ra khỏi cửa phòng, cô vội vàng dựa vào vách tường hành lang nghỉ ngơi một lát rồi mới nửa dựa vào tường, từ từ đi đến toilet.

Đứng trước bồn rửa tay, hai tay Cố Hàm Ninh chống trên bàn đá cẩm thạch, ngơ ngẩn nhìn cô gái trẻ tuổi gò má đỏ bừng trong gương, cặp mắt như nước, tâm tình không khỏi ảm đạm...

“Cậu. . . Không sao chứ?”

Một tiếng hỏi lo lắng vang lên phía sau, Cố Hàm Ninh không quay đầu lại, chỉ khẽ ngẩng đầu, nhìn vào trong gương, thì ra đó là cậu nhóc đã dẫn nhọt nhòa trong trí nhớ của cô, hôm nay lại từ từ trở nên rõ nét, mí mắt cười cười, giọng nói so với bình thường trầm thấp hơn rất nhiều.

“Không sao.”

Triệu Thừa Dư hơi hơi cau mày, nhìn cô gái đứng trước bồn rửa tay vẫn không nhúc nhích, trong lòng rất lo lắng, do dự nhìn đi nhìn lại rất nhiều lần mới dời mắt đi vào phòng bên cạnh “MEN’s”. (tức là anh đi vào phòng WC nữ đó ==))

Triệu Thừa Dư tới rồi chợt ngẩn người, bởi vì Cố Hàm Ninh vẫn duy trì động tác lúc nãy, chỉ cúi thấp đầu. Cổ trắng nhỏ ở dưới ánh đèn màu vàng, hiện lên vàng sáng ảm áp, khiến vẻ trắng mịn càng thêm xinh đẹp, mái tóc dài đen bóng sạch sẽ được buộc thành đuôi ngựa ở phía sau đầu, mềm mại che khuất hơn một nửa cần cổ, hai màu trắng đen rõ ràng, khiến cho làn da trắng nõn càng thêm mịn màng, làm người ta muốn khẽ chạm vào!

Triệu Thừa Dư bị ý tưởng trong lòng làm cho giật mình, vội vàng nhìn chăm chăm gạch men sứ dưới chân, nỗ lực kìm nén bối rối ở đáy lòng.

Thì ra, thấy người, so với lúc không thấy càng thêm gian nan...

Ngẩng đầu lên lần nữa, tìm miễn cưỡng đập ổn định, Triệu Thừa Dư nhìn chăm chăm bóng lưng Cố Hàm Ninh, trên mặt thoáng qua một chút lo lắng.

“Này, cậu thật không sao chứ?” Nhịn không được vẫn là mở miệng hỏi.

Cố Hàm Ninh quay đầu, nhìn về phía Triệu Thừa Dư, híp đôi mắt dài nhỏ lại, khuôn mặt mịn màng đỏ ửng, tăng thêm mấy phần quyến rũ.

Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy mặt hồng tim đập nhanh, nhìn chăm chăm Cố Hàm Ninh, nói không nên lời.

Cố Hàm Ninh híp mắt, cuối cùng thấy rõ là Triệu Thừa Dư, trong đầu choáng váng lại càng mãnh liệt hơn, quay đầu lại, mở vòi nước, cúi mặt xuống, đưa tay ra súc đem nước lạnh tạt lên mặt, cho đến khi làm trán, hai bên tóc mai toàn bộ đều ướt đầm, lúc này mới cảm thấy đầu thanh tỉnh một ít.

Xoay người, Cố Hàm Ninh vậy mà lại thấy Triệu Thừa Dư dựa vào tường sắc mặt đỏ bừng, giống như cũng đã uống không ít rượu, biết rõ cậu là lo lắng cho mình, trong lòng như có một dòng nước ảm áp chảy qua, bước chân hơi lảo đảo đi tới.

“Triệu Thừa Dư, mình không sao, chỉ là đầu hơi choáng thôi.”

Trong lòng Triệu Thừa Dư nôn nóng, nhìn chăm chăm vào gò má xinh đẹp cách mình ngày càng gần, nhất thời miệng đắng lưỡi khô.

Đây là câu nói dài nhất mà Cố Hàm Ninh nói với cậu!

Thì ra, Cố Hàm Ninh uống rượu, lại dễ thương như vậy...

Cố Hàm Ninh vốn muốn đi đến trước mặt Triệu Thừa Dư, ai ngờ bước thế nào, đột nhiên hẫng, không cẩn thận liền vấp một cái, lao thẳng vào trong ngực Triệu Thừa Dư, chỉ cảm thấy tay mình chạm vào cái gì đó ảm áp, miễn cưỡng muốn đứng thẳng, thì thân thể lại mềm oặt trượt xuống dưới.

Khoảnh khắc thân thể mềm mại mảnh khảnh của Cố Hàm Ninh nhào vào trong ngực mình, Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy tim mình giống ngừng đập rồi, hô hấp cũng dừng lại, trong đầu trống rỗng, nhất thời không biết làm gì, cho đến khi thân thể Cố Hàm Ninh trong ngực trượt xuống, cậu mới mặt đỏ tới tận mang tai, đưa tay vội ôm lấy thân thể mềm mại trong ngực.

Cố Hàm Ninh mang theo mùi hương thơm ngát gắt gao vây quanh Triệu Thừa Dư, gần sát như vậy khiến cậu gần như ngạt thở! Trống ngực đập thành thịch, như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Tay Triệu Thừa Dư run rẩy, nhịn không được cúi đầu, di nhẹ làn môi, chạm nhẹ lên đỉnh đầu đen nhánh trước mắt.

Cậu, lần đầu tiên, hi vọng rằng, thời gian, cứ ngừng trôi như vậy!

Trong nháy mắt Cố Hàm Ninh bỏ nhào về phía Triệu Thừa Dư, đầu óc có chút choáng váng, cho đến khi tay chạm vào vạt áo sơ mi trước ngực Triệu Thừa Dư, mới miễn cưỡng chống đỡ thân thể, đúng lúc đó người lại mềm oặt, không chịu nghe đầu chỉ huy, hai chân cô mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống, may mắn có Triệu Thừa Dư đỡ, mới ngăn được tình trạng đặt mông ngồi trên đất đáng xấu hổ của cô.

Cố Hàm Ninh phục hồi lại tinh thần, đang muốn cảm ơn, lại đột nhiên phát hiện, tư thế bây giờ của hai người bọn họ, thật sự là, quá mức mập mờ!

Cố Hàm Ninh nhất thời nghẹn lời, nằm ở trong ngực Triệu Thừa Dư, cứng đờ, không dám ngẩng đầu nhìn về mặt Triệu Thừa Dư, hít sâu một hơi, giống như hít vào đều là mùi xà bông thơm ngát nhàn nhạt trên người Triệu Thừa Dư.

Không khó ngửi chút nào. . .

Chỉ là, có một chút xấu hổ. . .

Triệu Thừa Dư như ngây dại, không nhúc nhích. Cố Hàm Ninh nghe bên tai tiếng tim đập kịch liệt, chui đầu vào trong ngực Triệu Thừa Dư, hơi thở nóng rực phả trên đỉnh đầu của cô, mang đến một trận choáng váng.

Cho đến khi hết choáng váng, trên mặt Cố Hàm Ninh lại thêm một tầng đỏ ửng cùng hoàn toàn khác với vừa rồi, tim dường như cũng dần tăng tốc.

Cảm giác như thế, giống như mang theo chút cảm xúc quen thuộc khiến người ta say mê.

Lúc trước, khi đối mặt với Cao Thần, cô cũng đã từng có cảm giác tương tự!

Cố Hàm Ninh đột nhiên kinh hãi, trong đầu thanh tỉnh, cúi đầu, hai tay để ở ngực Triệu Thừa Dư nhẹ nhàng đẩy một cái.

Triệu Thừa Dư cảm giác được ngực bị đẩy, lập tức phục hồi lại tinh thần, cuống quýt buông tay ra, lúng túng không dám nhìn Cố Hàm Ninh.

“Cảm ơn.” Cố Hàm Ninh cúi tầm mắt xuống, nhẹ giọng nói, xoay người, trong mắt hiện lên vẻ áy náy, đối với Triệu Thừa Dư kiếp trước, cũng như kiếp này ...

Sau khi tỉnh lại một lần nữa, có lúc cô sẽ nghĩ đến chàng trai trong trí nhớ, cùng với người đàn ông cao lớn anh tuấn thành thực nhìn thấy ở thời khắc cuối cùng kia.

Đã từng, cô phần hận nghĩ tới, kiếp này, phải cách xa Cao Thần, Bạch Vũ Hân, cùng những người có liên quan đến kiếp trước bị thảm của cô, từng nghĩ, né tránh toàn bộ, nhưng tất cả lạnh lùng đều dễ dàng sụp đổ khi nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm dịu dàng của chàng trai này...

Mặc dù, cô chưa từng cẩn thận suy nghĩ qua về quá khứ của mình và cậu ấy, nhưng tương lai, có lẽ, không thể nghi ngờ, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, cô đều cảm thấy đau lòng cho chàng trai luôn hoặc xa hoặc gần, ở góc khuất lặng lẽ bảo vệ mình...

Kiếp trước, cô đến cuối cùng mới vụn vặt biết được tình cảm chôn sâu của cậu ấy, mà không hề biết rõ, nhiều năm bảo vệ như vậy, đáy lòng cậu ấy đã bao giờ từng chờ đợi hay chưa?

Có lẽ có, nhưng chờ tới được lại chính là tuyệt vọng. Nếu như vậy, cô thà mong rằng cậu ấy chưa từng chờ đợi...

Mặc kệ thế nào, hiện tại, những điều này còn chưa đủ...

Có kinh nghiệm sai một lần, có Cao Thần làm ví dụ, cô đã không còn là cô gái tuổi trẻ chân thật nữa, giật mình quay đầu, mới hiểu được, im lặng bảo vệ mới là đáng tin nhất!

Kiếp trước, Cao Thần đẹp trai như ánh mặt trời, xứng đáng là hoàng tử trong trường, thành tích xuất sắc, thể thao nổi bật, có tài ăn nói, luôn để lại ấn tượng quan tâm ôn nhu lãng mạn, cô gái tuổi trẻ ngây thơ, có mấy ai có thể tránh được.

Là hoàng tử bạch mã trong lòng nhiều nữ sinh như vậy, nhưng người đó lại chỉ nhìn thấy một mình mình, đem tất cả tình yêu lãng mạn ôn nhu đối với mình, trong giây phút đó, mỗi cô gái đều cho rằng mình là công chúa!

Mà, kết thúc của chuyện cổ tích, hoàng tử cùng công chúa luôn trải qua cuộc sống hạnh phúc!

Kiếp trước, cô đọc nhiều lắm, nghe cũng nhiều, lại ở dưới đáy lòng tự giữ cho mình một phần câu chuyện cổ tích, bởi vì cô cho rằng, cho dù người trên toàn thế giới đều không tin tưởng chuyện cổ tích, nhưng cô còn có Cao Thần...

Thì ra, đến cuối cùng, trừ ba mẹ, thật ra cô đã sớm không còn gì cả...

Triệu Thừa Dư, cậu, có phải hay không, là cổ tích biến mất tại nơi hẻo lánh, khiến tôi không cẩn thận nên chột bỏ qua?

Lòng của cô mệt mỏi. . .

Cô nghĩ, có lẽ mình nên để lòng nghỉ ngơi một chút, không cự tuyệt, không ngăn trở, thuận theo tự nhiên đi.

Có lẽ, Triệu Thừa Dư, cậu ta thật sự có thể chữa khỏi vết thương trong lòng mình. . .

Cố Cố Hàm Ninh về mặt mơ hồ, trầm mặc đi trở về phòng riêng.

Triệu Thừa Dư ở phía sau, dựa vào vách tường kiên cố, ngẩng đầu chăm chú nhìn bóng lưng càng lúc càng xa, trong lòng cũng hốt hoảng một hồi.

Vừa nãy, là mộng đẹp cậu ngày nhớ đêm mong sao?

Trở về phòng, đương nhiên Cố Hàm Ninh không dám uống rượu nữa, cô sợ uống tiếp, mình sẽ không làm sao trở về được phòng ngủ, liên tục xoa tay, sau khi Cao Thần lên tiếng, rốt cuộc mọi người cũng miễn rượu cho Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh gọi người phục vụ mang nước đun sôi để nguội lên, chậm rãi nhấp vài ngụm, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Qua một lúc lâu, Triệu Thừa mới cúi đầu đi tới, trên mặt vẫn đỏ bừng, Cố Hàm Ninh nghiêng đầu nhìn cậu một cái, cũng không rõ, rốt cuộc cậu là uống quá nhiều, hay là nguyên nhân khác...

Cố Hàm Ninh uống vài ngụm nước lọc, thấy những người khác vẫn còn hăng hái, bèn dứt khoát gọi phần cơm cho mình.

“Ngại quá, mình đói bụng, ăn cơm trước, các cậu cứ tiếp tục, đừng vì mình mà mất hứng.”

Cố Hàm Ninh hơi kén ăn một chút, năm đó, những ngày đầu tiên khi mới tới đại học Z, cô vẫn ăn không quen, có lúc trở về nhà một chuyến, liền bao lớn bao nhỏ cầm theo không ít món ăn mẹ làm mang về trường, chẳng qua là một đến ngắt ngư.

Chọn mấy thứ mình thích ăn, Cố Hàm Ninh từ từ ăn cơm, một lúc lâu mới phát hiện, những món vừa rồi mình hay gặp nhiều, thì đĩa quay luôn ngừng ở trước mặt mình.

Cố Hàm Ninh nâng mắt lên, thấy Triệu Thừa Dư bên cạnh lại chuyển món thịt băm Tiền Giang kia đến trước mặt, sau đó mới bưng chén rượu, khẽ nhấp một cái.

Cố Hàm Ninh trong lòng thấy ấm áp, gắp một miếng thịt băm, cúi đầu, nhai kỹ.

Thịt băm chế biến ngon miệng, cùng cơm trắng, quả thật là dễ ăn cùng nhau nhất!

9. Chương 9: Số Điện Thoại

Ăn một chén cơm vào bụng, rốt cục Cố Hàm Ninh miễn cưỡng dè được men rượu trong người.

Cô nhận ra: bụng rỗng không thể uống rượu được!

Sáu người ăn tới đến tám giờ, mới trở về trường học.

Cố Hàm Ninh đứng lên, cảm thấy ngoài đầu còn chút choáng váng, thì bước chân cũng ổn định rất nhiều, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, nếu còn không vững, cô thật không biết trở về trường thế nào nữa.

Cố Hàm Ninh vừa quay đầu, thấy ánh mắt đen láy của Triệu Thừa Dư, liền hướng về phía cậu cười nhẹ, lúc này mới cùng đám Bạch Vũ Hân đi ra khỏi phòng.

Buổi tối tháng chín, gió đêm hơi lạnh thổi qua khiến trên người sảng khoái, đi ra khỏi cửa lớn, Cố Hàm Ninh liền cảm thấy tinh thần rung lên, thở ra một ngụm khí thật sâu trong lồng ngực, cả người thoải mái hơn, bước chân cũng chậm lại.

Cố Hàm Ninh dứt khoát đi ở tít phía sau, bước chậm thông thả, tầm mắt theo ánh sao trên bầu trời màu đen chiều xuống, thấy được Triệu Thừa Dư cách mình hai ba bước đang hơi hơi quay đầu nhìn mình.

Cố Hàm Ninh nhìn về phía trước, Bạch Vũ Hân cùng Cao Thần, ước chừng cách xa khoảng mười thước, khoan khoái đi cạnh nhau, bất kể hai người bọn họ, hay Trần Minh cùng Phạm Ý Mân, đều mang theo nụ cười nhẹ nhõm, giọng nói vui đùa đứt quãng truyền vào tai Cố Hàm Ninh.

Buổi tối ngày hè nhẹ nhàng khoan khoái như thế, ngày đầu tiên nhập học đại học, trên mặt mỗi sinh viên năm nhất, dường như đều là ý cười, mang theo tinh thần thanh xuân phấn chấn mạnh mẽ!

Trong những ngày này ở kiếp trước, cô cũng đã từng cười như vậy.

Cô cũng đứng bên cạnh Cao Thần, ở trong sự ôn chu chăm sóc của hắn, cũng hoa mắt chóng mặt giống như uống rượu say, kỳ thật, kiếp trước cô không có uống rượu, lúc ấy chỉ thoái thác, lấy đồ uống thay thế, mà Cao Thần, cũng chưa từng miễn cưỡng cô, chỉ cười thay cô giải vây.

Khi đó, cô cùng Bạch Vũ Hân thân mật nắm tay, vây quanh Cao Thần, cười cười nói nói, cực kỳ khoái hoạt, từ đầu đến cuối chưa từng chú ý, có phải hay không có một bóng dáng khuất ở phía sau, có phải hay không có một đôi mắt trầm lặng, lặng lẽ bảo vệ cô...

Kiếp này, cô một mình đi ở phía sau, thấy Triệu Thừa Dư quay đầu, bước chân dần dần chậm lại, cho tới cuối cùng cậu chần chờ đi tới cạnh mình, cách một cánh tay, đi song song, cô mới gục đầu xuống, mím môi cười yếu ớt.

Thì ra, kiếp trước, mình bỏ qua nhiều như vậy...

Triệu Thừa Dư bước chân vững vàng, từng bước từng bước, giống như nện vào trong lòng Cố Hàm Ninh, hai người ở phía sau cách mấy người Cao Thần một đoạn ngắn, tiếng cười đùa đằng trước, dần dần không còn nghe thấy, yên tĩnh như nước trong đêm, chung quanh hai người dường như hình thành một kết giới tĩnh lặng, Cố Hàm Ninh hơi khấn trương, tập trung bước chân của mình, cũng không chú ý, người bên cạnh, tay chân dần dần không tự nhiên, dường như có chút tay chân cùng bước rồi.

Cố Hàm Ninh nhận ra không khí có chút lúng túng.

“Lúc nào thì chính thức đi học nhỉ?” Cố Hàm Ninh nhin không được ho nhẹ một tiếng, tìm chuyện nói nhảm.

“Hả?” Triệu Thừa Dư đột nhiên quay đầu lại, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, may mắn có bóng đêm che giấu, nên nét đỏ ửng trên mặt cậu không rõ ràng lắm, điều khiến cậu có cảm giác bình tĩnh hơn rất nhiều.

“À, hình như là thứ ba...” Vừa mở miệng, Triệu Thừa Dư liền muốn cắn đứt lưỡi của mình, bình tĩnh bình tĩnh nha!

“À, như vậy à. Vậy thứ hai?” Trong lòng Cố Hàm Ninh thầm than: chị đây đương nhiên biết là thứ ba đi học...

“Buổi sáng thứ Hai là lễ khai giảng, chiều là hoạt động tự do.” Nói đôi câu, Triệu Thừa Dư cuối cùng cũng có thể khổng chế miệng mình tự nhiên.

Ban đêm yên tĩnh tốt đẹp, người luôn nhớ mong lại ở bên cạnh, chỉ cần cậu duỗi cánh tay, liền có thể chạm tới!

Đại học, tràn đầy mới mẻ! Nhưng so với tưởng tượng còn tốt đẹp hơn!

Cổ nhân quả nhiên không có lừa mình: Thư trung tự hữu nhan như ngọc...[1]

[1] Ý của câu này là khi có hết đường công danh thì sẽ có tài phú cùng mỹ nữ. Ở đây ám chỉ là bạn Dư nhà mình nhờ chịu khó “cày” học bài thi vào đại học mà được gặp lại bạn Ninh.

Thư trung hữu Nhan Như Ngọc: là nói về nhân vật nữ Nhan Như Ngọc. Thời xưa, nam nhân đều mong muốn được gặp Nhan Như Ngọc, nàng là nhân vật trong Kinh Thi, ở trong thơ Đường. Mây là quần áo của nàng, ngọc là da, băng là xương, bản thân lạnh mà không âm u. Khi nàng cười khiến trăng sao như vụt tắt, mê đảo chúng sinh. Đôi mắt đẹp sâu thẳm. Khi nàng khóc như cảnh hoa lê dưới mưa ngày xuân. Nàng là hoa mai, là mẫu đơn. Nàng là hiện thân của tất cả những gì đẹp nhất. Mỗi đêm, trong mộng nàng đều từ sách bước ra.

Triệu Thừa Dư nhin không được suy nghĩ miên man.

Nhớ đến khi lần đầu tiên nhìn thấy Cố Hàm Ninh, váy liền màu đen, tóc mềm mại mượt mà, khuôn mặt trắng nõn trong sáng, loại cảm giác phút chốc tim đập thành thạch ấy, hình như vẫn luôn tiếp diễn cho tới tận bây giờ...

Nhớ đến khi mình chạy đến cổng trường trung học J để nhìn lên Cố Hàm Ninh, cô mặc áo bông dày, khăn quàng cổ màu vàng nhạt, lỗ tai còn đeo bít tai bông màu nhung thuần khiết, cười nói với người bên cạnh, âm áp đáng yêu như vậy khiến cậu rung động...

Nhớ đến mình gạt ba mẹ tới Cục giáo dục thành phố N, nhờ chị họ dạy ở trường trung học J nhìn lên nguyện vọng đại học của Cố Hàm Ninh...

Những thời điểm đó, cậu chỉ dám len lén ở trong lòng nhớ đến Cố Hàm Ninh, cậu dứt khoát diễn nguyện vọng vào đại học Z, tuy cũng từng mơ mộng xa vời, rằng có lẽ mình có thể ở trong trường đại học Z yên lặng nhìn, hay gặp thoáng qua, nhưng chưa từng nghĩ tới, ngày đầu khai giảng, mình đã có thể gặp Cố Hàm Ninh, thậm chí, giống như buổi tối hôm nay ôm cô như thế, hoặc như hiện tại, sóng vai đi bộ nói chuyện phiếm...

Hình ảnh trong mộng, bỗng nhiên thành sự thật, khiến cậu có cảm thấy có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, cảm giác không chân thực.

Nhà hàng Hữu Bằng, kỳ thật ở ngay tại đường lớn không xa, đối diện cổng khu sinh hoạt, từ nhà hàng đi đến cổng, đi tới dưới khu học năm tầng, chỉ khoảng 10 phút.

Nhìn cổng lớn trước khu học năm tầng, trong lòng Triệu Thừa Dư vừa chán nản lại tiếc nuối.

Nếu như còn cơ hội hẹn Cố Hàm Ninh, cậu sẽ mời ăn cơm, sau đó nhất định tìm nhà hàng cách trường học xa một chút...

“Ninh Ninh, cậu làm sao lại đi chậm như vậy? Mình còn tưởng là cậu đi ngay ở phía sau đây.”

Dưới đèn đường, vốn Bạch Vũ Hân đang giữa đầu, cười nói chuyện cùng Cao Thần, thấy Cố Hàm Ninh đến gần, vội vàng chạy lại, lôi kéo tay Cố Hàm Ninh.

“Tửu lượng của mình không tốt lắm, vừa rồi uống một chén, bây giờ đầu còn hơi choáng váng.” Cố Hàm Ninh khe khẽ mỉm cười, tùy ý Bạch Vũ Hân kéo mình đến trước mặt Cao Thần.

“Cậu sao không nói sớm, sớm biết nên ngăn Ý Mân. Hiện tại thế nào? Đầu rất choáng sao? Nghe nói sữa chua có thể giải rượu, mình đi mua cho cậu một chai nhé?” Cao Thần đến gần mấy bước, cúi đầu, nhìn kỹ thần sắc Cố Hàm Ninh, giữa trán nhẹ nhàn, lo lắng nhìn cô.

Cố Hàm Ninh có thể cảm giác được tay Bạch Vũ Hân đang kéo mình rõ ràng cứng đờ, rồi lập tức nắm chặt hơn.

“Không sao, đi thôi, hiện tại tốt hơn nhiều rồi, đợi ngủ một giấc sẽ không có chuyện gì.” Cố Hàm Ninh không quay đầu, ngẩng đầu nhìn Cao Thần, khoe miệng như mang theo ý cười, khiến mắt Cao Thần sáng lên.

“Ừ, không sao là tốt rồi, vậy thì mau chút lên nghỉ ngơi đi, Bạch Vũ Hân, buổi tối nếu Cố Hàm Ninh không thoải mái, cậu có thể gọi điện thoại cho mình.”

Cao Thần nhìn kỹ sắc mặt Cố Hàm Ninh, thấy mặt cô giãn ra, quả thật không khó chịu, liền yên lòng, nhưng vẫn dặn dò Bạch Vũ Hân tử tế.

Cố Hàm Ninh lúc này mới quay đầu nhìn về phía Bạch Vũ Hân, quả nhiên thấy Bạch Vũ Hân sắc mặt tái nhợt, cứng ngắc, thấp giọng nói: “Được...”

Cố Hàm Ninh ở trong lòng cười lạnh: Bạch Vũ Hân, tư vị như vậy không tồi đúng không?

Cao Thần nói số điện thoại di động của mình, thấy Bạch Vũ Hân lấy điện thoại di động ra ghi lại, liền quay đầu nhìn về phía Cố Hàm Ninh, cười nói: “Cậu không lưu lại sao? Có chuyện gì cũng có thể tìm mình.” Cao Thần còn bổ sung thêm, “Bất kể chuyện gì!”

Cố Hàm Ninh cúi thấp đầu, thần sắc yên tĩnh.

“Mình không mang điện thoại, không lưu được.”

Số di động của Cao Thần có hai cái, một là lúc ở đại học, một là số dùng trong công việc sau này, thật ra Cố Hàm Ninh đều nhớ rõ ràng, vừa rồi hắn nói cho Bạch Vũ Hân, chính là số cô từng gọi hàng ngày, đương nhiên biết rõ.

Nhưng, cô không muốn nhớ. Mà cô cũng không nói dối, điện thoại di động của cô buổi chiều hết pin, trước khi ra ngoài, cô đã để ở trong phòng ngủ sạc điện rồi.

“À. Vậy cậu đợi lát nữa hỏi Bạch Vũ Hân số của mình đi. Vậy số điện thoại của cậu đâu, nói cho mình, mình lưu trước.” Cao Thần nói.

“Số điện thoại là hôm nay mới làm, mình còn chưa nhớ được.” Cố Hàm Ninh tùy ý nói, Bạch Vũ Hân bên cạnh tay nắm thật chặt điện thoại di động, cúi thấp đầu, cắn môi dưới, không nói gì.

Lúc buổi chiều, bốn người các cô đều đã lưu lại số điện thoại của nhau.

Giờ phút này, trong điện thoại của Bạch Vũ Hân, đương nhiên có số của Cố Hàm Ninh.

Cao Thần hơi hơi nhíu mi: “Vậy, các cậu sau khi lên tầng thì gọi cho mình.”

“Hắc, người đẹp, chúng ta cũng lưu số điện thoại của nhau đi. Có chuyện gì thì có thể tùy lúc gọi cho mình!” Phạm Ý Mân vui vẻ đề nghị.

Khóe môi Bạch Vũ Hân thoáng giật giật, cúi đầu lưu số điện thoại của Phạm Ý Mân, sau đó gọi lại cho Cao Thần cùng Phạm Ý Mân.

Triệu Thừa Dư chỉ đứng cách mấy người năm sáu thước, vẫn không nhúc nhích, toàn bộ thân thể bị bóng cây che mất, không thấy rõ vẻ mặt.

“138****”, đây là số điện thoại của Triệu Thừa Dư, các cậu cũng lưu lại đi.” Phạm Ý Mân thấy Triệu Thừa Dư không có phản ứng, liền đọc luôn.

Cố Hàm Ninh quay đầu nhìn về phía Triệu Thừa Dư, ở trong lòng lặng lẽ nhắm một lần số điện thoại của cậu, đã nhớ kỹ.

Trở về phòng ngủ, Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn cũng đã trở lại, thấy Cố Hàm Ninh và Bạch Vũ Hân đi vào, Thịnh Mạn Mạn liền bưng chân gà mới mua từ trong nội thành tới.

Nhìn Thịnh Mạn Mạn dứt chân gà trong miệng, vẻ mặt tràn vui vẻ nhìn về phía mình, cùng Thôi Hà Miên một bên uống nước lạnh, ánh mắt thèm thuồng không ngừng nhìn chân gà trên tay Thịnh Mạn Mạn, Cố Hàm Ninh không khỏi mỉm cười.

Thôi Hà Miêu là trưởng phòng ngủ các cô, tính tình giống như người cô vậy, đều bình thường, chịu khó hiền dịu, vấn đề phiền não duy nhất là làm sao để giảm béo, để dễ mua được quần áo.

Mà Thịnh Mạn Mạn cao hơn 1m7, chỉ nặng 45,5kg, gầy như gậy trúc. Vấn đề duy nhất của cậu ấy, là làm sao để mình béo lên, cân nặng thành công vượt qua mốc năm mươi.

Cho nên, trước kia, trong phòng các cô, liền có thể thấy Thịnh Mạn Mạn lúc nào trong miệng cũng nhét quả vật, mà Thôi Hà Miêu, mầu mực tha thiết nhìn mong, thèm ăn càng thêm lợi hại.

Hình ảnh như vậy, rất có ý tứ !

Được rồi, Cố Hàm Ninh thừa nhận, cô cũng không được phúc hậu cho lắm !

10. Chương 10: Bữa Sáng

Tuy rằng cuối tuần ký túc xá tắt điện muộn 30 phút so với ngày thường, nhưng Cố Hàm Ninh cứ 10h30 liền lên giường, may mắn những người khác trong phòng ngủ cũng ngủ sớm, bên ngoài còn có tiếng nhốn nháo ầm ỹ, mà trong phòng ngủ 617, đã là một vùng tĩnh lặng.

Trước kia có lúc bận đến nửa đêm mới có thể về nhà, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Cố Hàm Ninh là bất quy tắc, khiến giấc ngủ của cô luôn luôn không được tốt, khi vừa mới khởi nghiệp, áp lực quá lớn, có đạo phải uống thuốc mới đi vào giấc ngủ.

Mà hai tháng này, cô đều trải qua cuộc sống cực kỳ đúng quy luật. Vợ chồng Cố An Quốc ngủ sớm, mỗi ngày đều chưa tới 10h, tuyệt đối sẽ tắt đèn, cô cũng làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật đó.

Buổi tối nhập học ngày đầu tiên, ngày mai lại không cần lên lớp, dĩ nhiên có không ít người vẫn còn hưng phấn.

Sự ồn ào bên ngoài, giống như tôn lên sự yên tĩnh bên trong phòng.

Cố Hàm Ninh im lặng nằm ở trên giường, nhìn màn hình điện thoại di động ngây người.

Chiếc điện thoại di động này, là sau khi nhận được giấy báo trúng tuyển, ba cô dẫn cô đi mua, vỏ ngoài màu lam thời thượng nhất, kiểu dáng xinh xắn, sau khi đã dùng quen điện thoại màn hình cảm ứng thông minh, màn hình đen trắng mini như vậy, bàn phím nho nhỏ, chức năng sơ sài, cũng khiến cho cô không quá thích ứng, lúc này, cô sẽ vô cùng muốn có chiếc Iphone quả táo mà vài năm sau mới xuất hiện ...

Cố Hàm Ninh cắn môi dưới, ngón tay vô thức ấn xuống màn hình, ánh sáng màu cam đột nhiên sáng lên, nguồn sáng mờ ảo, khiến cho ngũ quan Cố Hàm Ninh có chút mơ hồ.

Sau khi trở về phòng ngủ, cô không hề lấy số điện thoại của Cao Thần từ chỗ Bạch Vũ Hân, Bạch Vũ Hân cũng không có nhắc tới.

Tuy rằng, kỳ thật số điện thoại của Cao Thần, cô có thể đọc lâu lâu, nhưng cô căn bản không có ý định liên hệ.

Mà số điện thoại của Triệu Thừa Dư, vừa rồi cô đã cố ý ghi nhớ, giờ phút này đang chuyển động trong đầu cô.

Có gọi hay không? Hoặc là gửi dòng tin ngắn?

Cố Hàm Ninh cắn môi dưới, hơi hơi nhíu mi, trong lòng có chút do dự.

Qua rất lâu, trong phòng ngủ đã vang lên tiếng hơi thở rất nhỏ, kèm theo tiếng “nghiến răng” của Thịnh Mạn Mạn trong ký ức của cô, Cố Hàm Ninh than nhẹ một tiếng, ngón tay ấn xuống bàn phím, trên màn hình xuất hiện một dãy con số.

Cố Hàm Ninh hơi dừng một chút, ngón tay vừa trượt, biến thành chọn hàng mục “Thêm người liên lạc mới”, số điện thoại đã lưu lại, tắt máy, đặt di động đã mất nguồn sáng ở bên gối, mở to mắt suy tư một hồi, mới dần dần ngủ.

Cố Hàm Ninh mơ mơ màng màng nghe được tiếng xột xoạt, mơ màng mở mắt ra, ngẩng đầu liền thấy Thôi Hà Miêu giường đối diện đang rời xuống, vừa nhìn đồng hồ đeo tay, bảy giờ sáng.

Cố Hàm Ninh nằm trở về, híp mắt lười một lúc, cũng dứt khoát rời giường.

Thịnh Mạn Mạn cùng Bạch Vũ Hân vẫn còn đang ngủ, Cố Hàm Ninh nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, đi tới ban công đón tia nắng ban mai, đuổi thất lực.

Khu giảng đường của đại học Z nằm trong khu du lịch nghỉ ngơi của thành phố H, bốn phía có không ít núi rừng, không khí sáng sớm đặc biệt trong lành.

Lúc ở nhà, Cố Hàm Ninh ngẫu nhiên còn có thể gặp ác mộng.

Nhưng tối hôm qua, cô lại ngủ rất ngon.

Có lẽ là, cô phát hiện, Cao Thần cùng Bạch Vũ Hân có thể lay động được tâm tình của cô, nhưng tất cả đều ở trong phạm vi khống chế của cô.

Như vậy rất tốt. . .

Cô trọng sinh, không phải là vì bọn họ, mà là vì ba mẹ, vì mình!

Cao Thần, Bạch Vũ Hân, đối với nàng mà nói, đã sớm là người xa lạ...

Cố Hàm Ninh nhìn đường mòn rợp bóng cây dưới lầu không có một bóng người, đối diện là ký túc xá trường học không có một tia động tĩnh, một đêm ngủ ngon không mộng đến tận sáng, khiến cho cô cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Trên gương mặt nõn nã vẫn hây đỏ mới tỉnh dậy, vài lọn tóc dài tán loạn, càng lộ vẻ xinh đẹp.

Nếu như có thể xem nhẹ quần áo màu xanh hình Đô-rê-mon phá hoại hài hòa, kỳ thật bức mỹ nhân tắm nắng sớm, cũng rất “cảnh đẹp ý vui”.

Từ phòng vệ sinh rửa mặt xong ra ngoài, Thôi Hà Miêu đứng ở cạnh cửa ban công, cười nói: “Ninh Ninh, thức dậy thật sớm.”

Cố Hàm Ninh quay đầu, cười chào hỏi cùng Thôi Hà Miêu.

“Đói bụng rồi, không có cách nào.”

Hai người nhẹ giọng nói mấy câu, Cố Hàm Ninh liền vào buồng vệ sinh rửa mặt.

Chờ cô đi ra ngoài, Thịnh Mạn Mạn cùng Bạch Vũ Hân còn chưa tỉnh, Cố Hàm Ninh thay quần áo, cùng Thôi Hà Miêu xuống tầng ăn điểm tâm.

Ngày hôm qua Cố Hàm Ninh chưa từng đi tới nhà ăn sinh viên, Thôi Hà Miêu liền dẫn cô đi, nhiệt tình giới thiệu kiến trúc bên đường.

Cách ký túc xá của tân sinh viên gần nhất là nhà ăn số ba, cũng là nhà ăn được công nhận có cơm nước tốt nhất đại học Z, tối muộn, cũng thường xuyên không có chỗ ngồi.

May mắn, hôm nay là chủ nhật, đa số cũng còn đang ngủ nướng đấy.

Từ nhà học năm tầng tính đến, đi tới nhà ăn số ba chẳng qua chỉ mất sáu bảy phút, Cố Hàm Ninh đi theo phía sau Thôi Hà Miêu đi vào nhà ăn, trong phòng ăn mấy bàn đã có lẻ tẻ vài người.

“Dì ơi, hai cháo thịt nạc, nhiều một chút!”

Thôi Hà Miêu lôi kéo Cố Hàm Ninh đến trước chỗ bán cháo, hướng dì bán đồ ăn gọi.

Câu nói cực kỳ quen thuộc này, khiến Cố Hàm Ninh không nhịn được cười ra tiếng.

Nếu là hai, còn muốn nhiều thêm đến đâu chứ?

Nhưng, những lời này, là trước kia các cô thường xuyên nói, mà lúc ít người, dì bán đồ ăn cũng sẽ rất thân thiết cho nhiều thêm một chút.

Thôi Hà Miêu mở to mắt, nhìn chăm chăm dì bán đồ ăn múc cháo vào bát, Cố Hàm Ninh quan sát vài loại cháu, đang muốn cũng gọi một phần cháo thịt nạc, thấy một bóng người quen mắt bên cạnh, ngăn người.

Cố Hàm Ninh do dự một chút, vẫn là quyết định chào hỏi.

“Triệu Thừa Dư, sớm.”

Triệu Thừa Dư sững sốt, lập tức xoay người, nét mặt biểu lộ kinh ngạc rồi tươi cười

“Sớm, sớm. . . Cố, Hàm Ninh. . .”

Đã chào hỏi, mấy câu tán gẫu tiếp theo cũng rất tùy ý.

“Dậy sớm như vậy đi ăn điểm tâm sao?” Cố Hàm Ninh cười hỏi.

“Ừ, mình quen dậy sớm. Trong phòng ngủ vẫn còn đang ngủ, sợ ồn ào bọn họ, dứt khoát ra ngoài ăn sáng.” Thấy Cố Hàm Ninh thái độ tự nhiên, vẻ đờ ững trên mặt Triệu Thừa Dư cũng dần dần biến mất, nói chuyện lưu loát hơn nhiều.

Thôi Hà Miêu gọi cháo thịt nạc, lại mua thêm hai cái bánh bao, đi tới đây, nhìn Triệu Thừa Dư hỏi: “Bạn học của cậu à?”

Hiện tại, căn bản chỉ là quen biết, cũng là bạn học cũ vốn đã quen biết.

Cố Hàm Ninh lắc đầu.

“Không phải. Đây là Triệu Thừa Dư, ngày hôm qua mới quen, cũng là sinh viên đại học năm nhất.”

Cố Hàm Ninh lược bớt cái tiền tố “bạn cùng phòng bạn học cấp ba của Bạch Vũ Hân”, giới thiệu sơ lược.

“A, vậy cũng là bạn học cùng cấp nha. Mình là Thôi Hà Miêu, bạn cùng phòng Ninh Ninh.”

“Chào bạn.” Triệu Thừa Dư vội vàng chào hỏi.

Vừa rồi Cố Hàm Ninh chủ động cùng cậu chào hỏi, khiến cậu thấy thụ sủng nhược kinh, bây giờ lại giới thiệu mình làm quen với bạn cùng phòng của cô, đây, có phải, có nghĩa, Cố Hàm Ninh cô ấy coi mình như bạn bè?

Lòng Triệu Thừa Dư nhất thời nổi sóng, ánh mắt nhìn Cố Hàm Ninh nóng rực.

Cố Hàm Ninh tránh ánh mắt chăm chú của Triệu Thừa Dư, cúi đầu, ho nhẹ một tiếng, chuyển hướng về đi bán đồ ăn.

“Dì, hai cháo thịt nạc.”

Triệu Thừa Dư ở bên cạnh, Cố Hàm Ninh không thể không biết ngượng nói: hai cháo thịt nạc, nhiều thêm chút...

Cố Hàm Ninh nhận lấy bát inox đi bán hàng đưa tới, đang muốn đưa thẻ ăn ra, liền thấy một cánh tay màu lúa mạch bên cạnh đã đưa qua rồi.

“Mình mời cậu!”

Cố Hàm Ninh hơi kinh ngạc quay đầu, thấy Triệu Thừa Dư đang dẫn đờ ững đến tận lỗ tai, bất giác mỉm cười.

“Vậy, cảm ơn cậu.”

Cố Hàm Ninh lại mua thêm cái bánh bao, Thôi Hà Miêu ngồi xuống vị trí hàng đầu tiên bắt đầu ăn.

“Triệu Thừa Dư, tới đây cùng nhau ăn đi.”

Cố Hàm Ninh ngồi xuống bên cạnh Thôi Hà Miêu, thấy Triệu Thừa Dư vẫn còn đang bưng khay thức ăn sững sờ tại chỗ, chỉ chỉ vị trí đối diện, vậy vậy Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy trái tim đập dồn dập vẫn chưa hoàn toàn ổn định lại lần nữa tăng tốc, cho đến khi ngồi vào vị trí đối diện Cố Hàm Ninh còn chưa bình tĩnh lại được.

Tiến triển hai ngày qua, thật sự quá nhanh đi? !

Ngày hôm qua quen biết, nói vài câu, lại ăn cơm cùng bàn, ôm, còn ôm vài giây...

Sáng sớm hôm nay gặp, quen biết bạn cùng phòng của cô, hiện tại cùng nhau ăn sáng ở khoảng cách gần như vậy...

Triệu Thừa Dư ngây ngốc nhìn Cố Hàm Ninh đối diện đang cúi đầu, rũ mắt, lông mi dày cong cong khe động, giống như có chiếc lông nhẹ vuốt trên da cậu, trong đáy lòng, mang theo chút ngọt ngào...

Cố Hàm Ninh không cần ngẩng đầu, cũng có thể cảm giác được ánh mắt chuyên chú của Triệu Thừa Dư đối diện, rũ mắt, trên gương mặt giống như bị ánh mắt nóng rực này làm hiện lên rặng mây đỏ...

Thôi Hà Miêu nắm thìa trong tay, nuốt một miếng cháo thịt nạc thơm ngon, ngẩng đầu nhìn Triệu Thừa Dư, lại nhìn Cố Hàm Ninh đang cúi đầu, nhướn mày, dường như nghĩ thấy mùi quái dị!

11. Chương 11: Tầng Sáu

Ăn xong bữa sáng, thời gian đã sắp đến tám giờ rồi.

Cố Hàm Ninh nhìn thời gian, lại nhìn Triệu Thừa Dư đứng ở bên do do dự dự, nói:

“Gần đến giờ rồi, hẳn là hai người Mạn Mạn kia còn ngủ, nếu không chúng ta đi kiểm tra sức khỏe trước, rồi đi lấy sách?”

Kiểm tra sức khỏe cùng nhận sách giáo khoa đều bắt đầu lúc 8h, kiểm tra sức khỏe chỉ có vài mục bình thường, không cần nhịn ăn, không cần xếp hàng, mấy phút là xong rồi.

“Cũng được. Không biết các bạn ấy còn ngủ thẳng đến mất giờ, thừa dịp hiện tại ít người, qua sớm một chút.”

“Này, bạn học Triệu, bạn có muốn đi cùng chúng mình không?”

Thấy Thôi Hà Miêu đồng ý, Cố Hàm Ninh liền quay đầu hỏi Triệu Thừa Dư.

Đôi mắt Triệu Thừa Dư sáng lên, lập tức gật đầu: “Được! Kiểm tra sức khỏe xong, mình giúp cậu, các cậu chuyển sách!”

Cố Hàm Ninh cùng Thôi Hà Miêu nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Phòng ngủ các cô ở tầng sáu, phải dựa vào mình mang sách lên, vẫn là thật khổ!

Xe kiểm tra sức khỏe dừng ở ngưỡng cửa phòng y tế, lúc ba người Cố Hàm Ninh đến, bên trong chỉ có hai tân sinh viên đang kiểm tra thân thể.

Chỉ là một vài hạng mục kiểm tra sức khỏe thông thường, không đến mười mấy phút đồng hồ liền kết thúc, ba người chạy tới giảng đường nhận sách.

Sách nhận lần này chính là sách giáo khoa học kỳ một, lấy theo chuyên ngành đã phân.

Cố Hàm Ninh cùng Thôi Hà Miêu là khoa khoa học xã hội, Triệu Thừa Dư là khoa học tự nhiên, chuyên ngành khác nhau nhận sách ở các cửa khác nhau, Cố Hàm Ninh hẹn Triệu Thừa Dư, xong sẽ gặp mặt ở ngoài đại sảnh.

Chuyên ngành các cô cùng chuyên ngành truyền thông báo chí nhận cùng một cửa, trước cửa sổ đã có mấy người xếp hàng, Cố Hàm Ninh cùng Thôi Hà Miêu quan sát vài lần, nhìn qua có mấy người có chút quen mặt, có thể cùng chung một tầng ký túc xá, trong đó có lẽ sẽ có bạn học cùng lớp.

Đội ngũ tiến vào cũng không chậm, rất nhanh liền đến lượt Thôi Hà Miên, Cố Hàm Ninh đang cầm hóa đơn nhận sách nhìn xem, liền phát hiện có người đi tới bên cạnh cô, nghiêng đầu vừa nhìn, là Triệu Thừa Dư có chút thờ đơ, tóc mai còn ướt mồ hôi.

Chống lại tầm mắt Cố Hàm Ninh, Triệu Thừa Dư vội vàng quay đầu nhìn về phía trước, ấp úng nói: “Mình đã để sách ở trên sân cỏ bên ngoài tòa nhà.”

Cố Hàm Ninh không đáp nhìn sườn mặt của Triệu Thừa Dư.

“Ninh Ninh, đến lượt cậu rồi.”

Thôi Hà Miêu nhận sách, lui sang một bên thúc giục Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh quay mặt lại, tiến lên một bước, đặt giấy nhận sách trước cửa sổ, chỉ chốc lát sau bên trong liền chuyển ra một chồng sách lớn.

“Môn chuyên ngành chúng ta nhiều thật, giáo trình cũng nhiều nha!” Thôi Hà Miêu ở bên tặc lưỡi.

Ngày hôm qua cô liền mang thời khóa biểu đối chiếu với bạn học chuyên ngành khác, đếm thấy môn chuyên ngành của mình là nhiều nhất.

Cố Hàm Ninh cười cười, đang đưa tay muốn nhận sách, bên cạnh đã thêm một đôi tay, đã nhận lấy sách của cô.

“Đi thôi.”

Triệu Thừa Dư thấy Cố Hàm Ninh nhìn sang, trên mặt lại nóng lên, vội vàng quay đầu, tầm mắt đoan chính nhìn thẳng hành lang phía trước, giống như sợ Cố Hàm Ninh đoạt lấy, bước nhanh đi về phía trước.

“Vây, làm phiền cậu.” Trong lòng Cố Hàm Ninh buồn cười, đi theo phía sau Triệu Thừa Dư bồi thêm một câu, quay đầu thấy Thôi Hà Miêu mặt tròn cười híp mắt nhìn mình, trên mặt nóng lên, vội vàng quay bước nhanh đuổi kịp.

Lúc Cố Hàm Ninh cùng Thôi Hà Miêu ra khỏi cửa lớn, Triệu Thừa Dư đã đứng ở bên bãi cỏ, bên chân còn để một chồng sách, xem ra, so với chồng sách trên tay cậu còn ít hơn nhiều. Đã thấy hai cô đi ra ngoài, liền ngại ngừng cười cười.

“Sách chuyên ngành bọn họ sao ít như vậy?!” Thôi Hà Miêu mắt nhìn chăm chăm, lần nữa tỏ vẻ hâm mộ ghen tỵ.

Khóe miệng Cố Hàm Ninh nhẹ cong lên, liếc nhìn Thôi Hà Miêu.

“Môn của bọn họ, ít hơn một phần ba so với chúng ta đấy.”

Kiếp trước, Cố Hàm Ninh cũng từng rất hâm mộ trình học chuyên ngành của Cao Thần ít, mỗi lần cô vẫn còn ở trên lớp, Cao Thần đã tan học, cuối kỳ mình vẫn còn thi, Cao Thần đều đã thi xong.

Nhưng bây giờ, có thể sống lại một kiếp, Cố Hàm Ninh cảm thấy như vậy rất tốt, kiếp trước học gì đó, sau khi tốt nghiệp cơ bản đều vứt đi.

Lúc đại học, cô thỉnh thoảng cũng trốn học, nghỉ đi theo Cao Thần đi chơi, bốn năm đại học, trừ năm thứ nhất một lần nhận học bổng loại ba, sau học bổng liền không còn có phần của cô.

Chủ nhiệm chuyên ngành các cô, cũng là một người rất cẩn thận nghiêm túc, từ cái thái độ nghiên cứu học thuật của ông, từ năm thứ nhất đại học, ông liền bố trí cho chuyên ngành của mấy người Cố Hàm Ninh những giáo trình mà những lớp khác cùng chuyên ngành không nhất phải có, thậm chí có một ít là môn chuyên ngành của ngành khác.

Lần này, cô muốn nghiêm nghiêm túc túc, học tập nghiêm chỉnh, mỗi ngày hướng về phía trước.

Chỉ có mất qua, tiếc nuối qua, hoài niệm người đi qua, mới biết, trường học, đi học, lên lớp, là chuyện tốt đẹp bao nhiêu...

Cố Hàm Ninh nhìn thấy sách trên Thôi Hà Miêu, vội vã chuyển về phía sau lưng Thôi Hà Miêu.

“Miêu Miêu, cậu bỏ ba lô xuống.”

Thôi Hà Miêu đeo ba lô thật lớn, bên trong trống rỗng, vừa nhìn liền biết dung lượng cũng không có ít.

“Ừ nhỉ, mình có thể bỏ sách vào trong ba lô nha.”

Thôi Hà Miêu vội vàng bỏ sách cầm trong tay xuống mặt đất, mở ba lô ra, bỏ từng quyển sách vào, vừa vặn nhét đủ.

Thôi Hà Miêu đang muốn đeo ba lô lên lưng một lần nữa, Cố Hàm Ninh nắm tay của cô, cười yếu ớt nhìn về phía Triệu Thừa Dư.

“Bạn học Triệu, hay là bạn giúp mình mang cái này về phòng ngủ đi?”

Dưới ánh mặt trời, nụ cười tươi của Cố Hàm Ninh giống như mang theo một quang sáng rực rỡ, Triệu Thừa Dư không tự chủ được cũng cười theo, ra sức gật đầu.

“Được! Mình giúp cậu mang về!”

Vừa nói, liền để sách trong tay xuống, đeo ba lô nặng trĩu lên lưng, ôm lấy một chồng sách của Cố Hàm Ninh nữa.

“Thế này sao lại không biết ngượng đấy!” Thôi Hà Miêu cười cười vỗ vỗ ba lô lớn trên lưng Triệu Thừa Dư, “Vậy thì cảm ơn.”

Cố Hàm Ninh cười ôm lấy sách của Triệu Thừa Dư, đưa cho Thôi Hà Miêu một ít.

“Sách của cậu, bọn mình cầm cho.”

Phản ứng đầu tiên của Triệu Thừa Dư là muốn tự mình cầm, nhưng cúi đầu nhìn sách trên tay, chỉ có thể từ bỏ.

Thôi, dù sao sách của cậu cũng không nhiều, Cố Hàm Ninh cùng bạn cùng phòng của cô hai người cầm, cũng sẽ không quá nặng.

Triệu Thừa Dư đeo ba lô lớn, ôm một đống sách lớn, kỳ thật có chút quá sức, nhưng mắt thoáng nhìn Cố Hàm Ninh thân nhiên đi ở bên cạnh, trong lòng lập tức sức lực tràn đầy, đâu còn có chút nào là quá sức?

Cố Hàm Ninh cùng Thôi Hà Miêu tán gẫu, thỉnh thoảng nhìn Triệu Thừa Dư, bên cạnh có tốp năm tốp ba người đi qua, không ít đều đang cầm sách. Lúc này cô cũng có chút hối hận, không nên bắt nạt chàng trai thành thật hay ngại ngùng này, nhịn không được nhẹ giọng hỏi:

“Triệu Thừa Dư, có mệt hay không? Nếu không để mình cầm bớt một vài quyển?”

Triệu Thừa Dư vội vàng đứng thẳng người, trên mặt mang ý cười: “Không mệt! Có thêm một chồng nữa mình vẫn đi được.”

Trong lòng Cố Hàm Ninh có chút buồn cười, lại có chút cảm động, một tia ấm áp chảy qua nơi đáy lòng.

Trước kia cô không nhớ lắm, ngày này kiếp trước, mình làm sao có thể mang sách về phòng ngủ.

Hình như là sau này có học trưởng năm hai, năm ba hỏi khu hậu cần trường học mượn xe đẩy, giúp đỡ tân sinh viên năm thứ nhất đẩy sách mới về, phòng ngủ các cô cũng cùng nhau từng nhóm từng nhóm chuyển sách lên phòng ngủ, sau, hình như mấy bạn học cùng bạn cùng phòng của Cao Thần cũng có tới giúp đỡ.

Trong đó, hẳn cũng có Triệu Thừa Dư đi?

Chỉ là trước kia, lúc còn trẻ, thật sự cô cũng thích ngủ nướng, cho nên chưa từng cùng Triệu Thừa Dư sáng sớm chủ nhật gặp nhau ở nhà ăn.

Lúc ấy, Cao Thần giúp cô mang vài cuốn sách cuối cùng về phòng ngủ, cô cũng từng cảm động...

Lúc còn trẻ, quá đơn thuần, tốt bụng một chút, cũng sẽ được phóng đại vô hạn.

Cho nên, Cao Thần biết ăn biết nói, tươi cười sáng lạn, lại biết tặng hoa biết ca hát cùng khiêu vũ, đó đương nhiên là hoàng tử tỏa sáng trong sân trường!

Cho nên, cô ngay từ lần đầu đã bị nhiệt tình của Cao Thần làm rung động, bỏ quên Triệu Thừa Dư so với Cao Thần trầm mặc ít nói, càng về sau, trong mắt cô trong lòng cô đều chỉ có Cao Thần, nơi nào còn nhìn thấy Triệu Thừa Dư người đang nhìn phía sau mình...

Đây là cuộc đời, vốn là như vậy, người hay nói được ưa thích hơn so với người trầm tĩnh...

Chỉ có chờ đến khi quay đầu lại lần nữa, có lẽ mới có thể phát hiện ra chuyện cùng người đã bỏ quên mất...

Đến dưới tầng ký túc xá, Cố Hàm Ninh để Thôi Hà Miêu lên tầng trước, mình cùng Triệu Thừa Dư chậm rãi đi lên.

Thôi Hà Miêu nghe vậy nhìn Triệu Thừa Dư một chút, đột nhiên nở nụ cười như đã hiểu ý.

“Mình biết! Vậy thì không quấy rầy hai vị!” Vừa nói liền xoay người muốn đi lên.

Cố Hàm Ninh thở dài một tiếng, cô không cần nhìn cũng biết, giờ phút này Triệu Thừa Dư nhất định lại bị lời nói của Thôi Hà Miêu làm cho mặt đỏ tía tai rồi, cô đưa tay giữ chặt Thôi Hà Miêu.

“Miêu Miêu, để cho cậu lên tầng trước, là muốn cậu nói hai người Mạn Mạn một tiếng, có khách nam, chú ý trang phục sạch sẽ!”

Thời điểm này, ai biết các cô đã rời giường chưa, càng không biết hiện tại các cô ấy tới cùng mặc cái gì.

Có lẽ còn nằm ở trên giường, chăn mền rơi một nửa, lộ bắp đùi trắng nõn ở ngoài chăn, không chừng còn treo ở trên mép giường.

Đây là chuyện Thịnh Mạn Mạn thường xuyên làm.. .

Lỡ như, vừa mở cửa a, nhìn thấy một cái bắp đùi trắng nõn ngay trước mặt, còn không khiến cho Triệu Thừa Dư ngượng ngùng lúng túng đến muốn đào đất chui xuống đi?

Thôi Hà Miêu sững sốt, lập tức mới phản ứng được, cười hắc hắc.

“Hắc hắc, thì ra là thế! Mình biết, mình lên đây.”

Thôi Hà Miêu cười rồi bước nhanh lên tầng.

Lúc này Cố Hàm Ninh mới quay đầu nhìn về phía Triệu Thừa Dư cúi đầu, cười nói: “Chúng ta từ từ đi lên?”

Triệu Thừa Dư đỏ mặt, cũng không nhìn Cố Hàm Ninh, khẽ gật đầu.

Nói đi từ từ, cũng không phải Cố Hàm Ninh tùy tiện nói.

Thể chất Cố Hàm Ninh thật không thể đi quá lâu, tầng sáu này, leo một lần, thở phì phò một lần, có lúc giữa chừng phải nghỉ ngơi một lát, càng đừng nói đến cầm theo đồ đạc, lần đi từ từ này, cũng thật sự là đi từ từ.

Đã chín giờ ngày chủ nhật, bên trong ký túc xá người rời giường cũng chưa có nhiều.

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư còn thoải mái hơn nhiều so với mình, thật muốn một tay túm lấy cánh tay của cậu, để cậu kéo mình đi lên, nhưng cô còn biết dè dặt, chỉ là dựa vào vách tường chỗ rẽ tầng bốn ngừng lại.

“Triệu Thừa Dư, nghỉ một chút đi!”

Triệu Thừa Dư một chân đã bước lên một bậc cầu thang, nghe thấy Cố Hàm Ninh nói, vội vàng xoay người lại.

“Cậu không đi được sao? nếu không cậu để sách lên tay mình...”

“Không cần, mình nghỉ một chút là tốt rồi.” Cố Hàm Ninh thở ra một hơi, nhìn cầu thang trước mặt, nhíu mày hơi hơi chu môi, “Tầng sáu thật sự quá cao. Vừa nghỉ tới về sau đều phải xách hai bình nước nóng bỏ lên bỏ xuống, chân liền đau rồi.”

Cố Hàm Ninh không phải nói đùa, ở kiếp trước, cô cũng thường xuyên xách hai bình nước nóng, sau đó để Thôi Hà Miêu đẩy ở phía sau lưng cô lên tầng. sáu tầng, tay không đi còn tốt, tay cầm gì đó thì đúng là mỗi cực kỳ, cho dù cô đi gần bốn năm, vẫn không rèn luyện được.

“Về sau mình giúp cậu xách!” Triệu Thừa Dư lập tức đáp, nói xong, lại cảm thấy mình quá đột ngột, vội vàng cẩn thận đánh giá sắc mặt Cố Hàm Ninh.

12. Chương 12: Gặp

Cố Hàm Ninh lại sững sốt, lập tức nở nụ cười.

“Chẳng lẽ mỗi ngày cậu có đều có thể giúp mình mang lên? Dì ở dưới lầu cũng sẽ không để cho cậu đi lên.”

Mặt Triệu Thừa Dư đỏ lên, đáy lòng âm thầm mắng mình lỗ mãng.

Nghĩ đến là muốn làm!

“Nhưng mà, rèn luyện thân thể vẫn là cấp bách.”

Cố Hàm Ninh đối với việc này thấu hiểu rất rõ.

Bốn năm đại học, thời gian Cố Hàm Ninh vận động ít đến đáng thương, thường xuyên bị cảm cúm đau cổ họng, đến sau khi tốt nghiệp, vội vàng gây dựng sự nghiệp, càng không có thời gian vận động.

Sức khỏe kém, tuổi càng lớn, cảm nhận càng rõ.

Đến vài năm cuối đời kiếm trước, Cố Hàm Ninh thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, giấc ngủ chất lượng kém đi, dạ dày khó chịu, rõ ràng giống như không có bệnh tật gì cụ thể, nhưng thân thể luôn không thoải mái như thế.

Sống lại một kiếp, Cố Hàm Ninh vốn là quyết định là cần rèn luyện tốt.

Sức khỏe là quan trọng nhất, điểm này, lúc tuổi còn trẻ thường xuyên bị bỏ qua, bị phung phí.

Kiếp này, trước giờ Cố Hàm Ninh không có ý định, lần nữa vì tiền tài, sự nghiệp, mà hy sinh những điều quan trọng nhất.

Ví như cha mẹ, ví như sức khỏe.

Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh như có điều suy nghĩ, nhếch miệng, nỗ lực lấy dũng khí từ đáy lòng.

“Mình nghe nói, sau khi chính thức khai giảng, sinh viên đại học năm nhất, năm hai có đánh keng nhất định phải dậy sớm, đến lúc đó, mình tới gọi cậu, cùng nhau chạy bộ chứ!”

Cố Hàm Ninh có chút kinh ngạc nhìn Triệu Thừa Dư, mắt hạnh sáng mở thật to, Triệu Thừa Dư có thể nhìn thấy ảnh ngược nghiêm túc của chính mình trong đôi mắt trong suốt ấy, trong phút chốc, dũng khí thật vất vả mới có liền rơi “ào ào” xuống.

“Mình là nói, cái đó. . .”

“Đến lúc đó, cậu làm thế nào để gọi mình?” Cố Hàm Ninh mím môi cười, nhìn Triệu Thừa Dư hỏi.

“Cái đó, mình, mình sẽ gọi điện thoại di động cho cậu...” Giọng nói Triệu Thừa Dư càng nói càng thấp, bởi vì Cố Hàm Ninh đáp lại mà chút dũng khí mới tăng lên được lại bắt đầu rút xuống, có chút vì mình dùng phương thức không quang minh chính đại có được số điện thoại di động của đối phương mà thấy xấu hổ...

“A, nhưng buổi tối mình ngủ đều tắt máy nha.” Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư có chút nhụt chí nói.

“Này, vậy mình gọi đến điện thoại phòng ngủ...” Triệu Thừa Dư cúi đầu, lúng ta lúng túng nói.

“A, cậu muốn bị quần áo sao?” Cố Hàm Ninh cười ra tiếng, mặt mày vui vẻ, đôi mắt sâu sáng ở dưới hàng mi tinh xảo, có vẻ phá lệ động lòng người.

Triệu Thừa Dư ngắc đầu, vừa mới bởi vì tiếng cười của Cố Hàm Ninh mà nhẹ lòng, thoáng cái như bị lạc trong đôi mắt thâm thúy kia, nhất thời cũng quên mất mới vừa rồi mình đang nói cái gì.

“Chính mình sẽ đặt đồng hồ báo thức.” Trên mặt Cố Hàm Ninh hiện lên một nụ cười nhẹ, tiếp tục nói.

Triệu Thừa Dư nghe vậy sửng sốt, qua vài giây mới phản ứng được, há miệng, cũng không biết muốn nói cái gì, Cố Hàm Ninh đã đứng thẳng, tiếp tục lên lầu.

“Đi thôi. Còn có hai tầng nữa là đến !”

Cố Hàm Ninh cảm thấy nghỉ ngơi đã đủ, dẫn đầu leo lên cầu thang.

Phía sau Triệu Thừa Dư nhìn bóng lưng nhỏ nhắn hết sức xinh đẹp của Cố Hàm Ninh, mi nhất thời nhăn lại, trong lòng phiền não không thôi.

Vừa rồi, Cố Hàm Ninh nói là có ý gì? Là đáp ứng cùng mình cùng nhau chạy bộ? Hay là không có đáp ứng đây? Mình có nên hỏi lại một tiếng nữa? Vẫn là thôi, so với bị cự tuyệt rõ ràng, còn không bằng đến lúc đó mình thức dậy sớm rời giường, chờ ở dưới ký túc xá, cho là ngẫu nhiên gặp đi, dù sao, hiện tại bọn họ cũng xem như bạn bè, không phải sao?

Cố Hàm Ninh ôm sách, miễn cưỡng, miễn cưỡng leo xong bậc thang cuối cùng, mới nặng nề thở ra một hơi, thấy Triệu Thừa Dư đi bên cạnh, trên người mang nặng so với mình hơn nhiều lắm, nhưng chỉ hơi hơi thở sâu mà thôi.

So sánh hai người, giống như là mình cầm sách nặng hơn.

Cố Hàm Ninh càng hạ quyết tâm, bốn năm đại học tuyệt đối không thể hoang phí, trừ đi học ra, tùy lúc kiếm tiền, càng cần rèn luyện thân thể!

Cố Hàm Ninh dẫn Triệu Thừa Dư đi tới cửa phòng 617, cửa phòng ngủ đang mở, bên trong chỉ có một mình Thôi Hà Miêu, thấy hai người bọn họ đi vào, liền nói: “Mạn Mạn cùng Hân Hân đã đi ăn cơm.”

Cố Hàm Ninh vừa nhìn, trên bàn Thôi Hà Miêu, đã có không ít đồ, liền quay đầu nhìn Triệu Thừa Dư sau khi đi vào cửa cúi đầu mắt không nhìn nơi nào nói: “Trước để trên bàn mình đi. Ừ, mình là giường số ba.”

Cố Hàm Ninh chỉ vào giường ngủ của mình dựa vào bên trong ban công nói.

Triệu Thừa Dư ngẩng đầu nhìn đánh giá giường số ba một chút, lại lập tức cúi đầu, nâng quyển sách trên tay, giống như có thể che giấu tim mình đập nhanh.

Vừa rồi nhìn sang, cái bàn của Cố Hàm Ninh rất sạch sẽ, sách mang đến đều đặt chỉnh tề trên giá sách, trên mặt bàn có một đèn bàn cùng một cốc trà màu xanh da trời.

Cố Hàm Ninh, giống như thật thích màu xanh da trời, à, còn có màu xanh nhạt, màu vàng cũng giống như rất thích, trước đây cậu đã thấy cô có vài bộ quần áo cùng khăn quàng cổ màu vàng, càng khiến cả người thêm xinh đẹp...

Triệu Thừa Dư đặt sách lên trên bàn Cố Hàm Ninh, lại để ba lô xuống, nhìn chằm chằm cốc trà trên bàn sách, nhất thời có cảm giác mình tới khuê phòng của Cố Hàm Ninh...

Buổi tối mỗi ngày, Cố Hàm Ninh đều ngủ ở trên này đây...

Thôi Hà Miêu kỳ quái nhìn Triệu Thừa Dư đỏ mặt, hoài nghi có phải cậu ta rất nóng hay không?

Cố Hàm Ninh chia ra một nửa sách cho Thôi Hà Miêu, lại tìm một túi to, đem sách Triệu Thừa Dư bỏ vào, sau đó đưa tới.

“Triệu Thừa Dư, hôm nay cảm ơn cậu.”

Triệu Thừa Dư đưa tay đón lấy, mở miệng muốn nói gì, nhưng vốn từ lại nghèo nàn.

Mỗi lần đối mặt với Cố Hàm Ninh, tế bào não của cậu giống như không đủ dùng, thường xuyên có loại cảm giác chân tay luống cuống...

“Cái đó. . .”

Triệu Thừa Dư mở miệng, cuối cùng vẫn khép lại, cậu thật tìm không ra, lý do có thể tiếp tục ở lại, vai hơi rũ xuống, nhẹ giọng nói: “Không cần cảm ơn.”

Thật sự không cần cảm ơn, ngược lại là cậu nên nói tiếng cảm ơn.

Chỉ có cậu tự mình biết, ngày hôm qua, cùng hôm nay, cậu có thỏa mãn bao nhiêu...

Sau khi Triệu Thừa Dư xuống lầu không lâu, Thịnh Mạn Mạn liền gọi điện thoại tới nói cô ấy ở dưới lầu, cầu xin tiếp viện.

Cố Hàm Ninh cùng Thôi Hà Miêu đều sửa sang cũng ổn thỏa, đóng cửa lại, cũng đi nhanh xuống lầu.

Đến dưới lầu ký túc xá, Thịnh Mạn Mạn nói cảm ơn với một vị học trưởng, thấy Cố Hàm Ninh cùng Thôi Hà Miêu, vội vàng cười phát phát tay.

“Nơi này!”

“Không phải cậu đi cùng Hân Hân sao? Thế nào chỉ có một mình cậu?” Thôi Hà Miêu nhìn Thịnh Mạn Mạn một mình lẻ loi nghi ngờ nói.

“Hắc, đừng nói nữa, lúc mua bữa sáng Hân Hân gặp được bạn cấp ba của cậu ấy, người ta mời cô ấy ăn cơm, mình ngại ngừng, hơn nữa cũng đã mua bánh bao, dứt khoát một mình đi kiểm tra sức khỏe và lấy sách, có thể lát nữa cậu ấy mới đi.”

“Vậy thì mau đi lên, ba người chúng ta mỗi người cầm một ít.” Thôi Hà Miêu cũng không hỏi kỹ, nói xong liền cầm một vài quyển sách.

Cố Hàm Ninh cũng ôm vài một vài quyển, Thịnh Mạn Mạn ôm chỗ dư còn lại, ba người đang muốn lên tầng, ngoài cửa truyền đến giọng nói vui mừng.

“Cố Hàm Ninh? !”

Cố Hàm Ninh nhăn mày lại.

Không cần quay đầu lại, cô cũng biết, đây là giọng của người nào.

13. Chương 13: Bình Tĩnh

Cố Hàm Ninh bĩu môi, từ từ xoay người lại, quả nhiên thấy Cao Thần vẻ mặt mừng rỡ bước nhanh đi tới, đi theo phía sau là Bạch Vũ Hân, Trần Minh cùng Mạnh Khởi Đức mà kiếp này cô chưa gặp, bạn học giường số 1, phòng 205, nhà số sáu.

“Cố Hàm Ninh, cậu đi nhận sách à! Mình giúp cậu cầm lên!”

Cao Thần tươi cười xán lạn, đường cong duyên dáng, hàm răng trắng noãn dường như có thể tỏa ra tia sáng bảy màu dưới ánh mặt trời, Cố Hàm Ninh nghe thấy Thịnh Mạn Mạn cùng Thôi Hà Miêu bên cạnh nhỏ giọng hỏi thăm: “A, anh đẹp trai này là ai vậy?”

Cố Hàm Ninh vẫn luôn cúi đầu liếc nhìn mấy quyển sách trên tay thoát nhìn cũng không nặng lắm, ngẩng đầu lướt qua bên người Cao Thần, nhìn về phía Bạch Vũ Hân đang tươi cười ảm đạm dần.

“Không cần, sách của mình đã cầm lên. Đây là của bạn cùng phòng mình.”

“Không sao, mau đặt lên đi!” Cao Thần cầm hương tới đóng sách trên tay mình.

Cố Hàm Ninh vẫn không định làm, chỉ nhìn Bạch Vũ Hân đi tới bên cạnh Cao Thần nói: “Đây là sách của Hân Hân đi? Mấy cậu trước giúp cậu ấy cầm lên đi, chúng tớ có một chút như vậy thôi, không nặng.”

Cao Thần cúi đầu nhìn sách trên tay mình một chút, lại nhìn sách trên tay Cố Hàm Ninh một chút, cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Vậy được rồi, Mạnh Khởi Đức, nếu không cậu ở dưới lầu chờ một lát?”

Bọn họ là dùng xe đẩy của học trưởng năm thứ hai đại học đẩy tới đây, giờ phút này sách của ba người đều để xuống dưới bên cạnh cửa.

Mạnh Khởi Đức gật gật đầu: “Các cậu lên đi, mình ở chỗ này chờ.”

Cố Hàm Ninh đánh giá Mạnh Khởi Đức, bộ dạng ngây ngô trong trí nhớ, thành thật chất phác.

Sau khi tốt nghiệp, chỉ ở hôn lễ của mình Cố Hàm Ninh mới gặp Mạnh Khởi Đức, mà khi Mạnh Khởi Đức kết hôn, cô cùng Cao Thần đều bận, chỉ tặng quà mừng, người không đến.

Cố Hàm Ninh đột nhiên liền nhớ đến, năm đó, lúc mình kết hôn, hình như không nhìn thấy Triệu Thừa Dư.

Lúc ấy, hình như cô còn hỏi Cao Thần.

Quan hệ của Triệu Thừa Dư cùng Cao Thần, Phạm Ý Mân tốt vô cùng, trước kia Cao Thần cũng nhiều lần nhắc tới, ba người bọn họ chính là bạn rất thân hồi cấp ba.

Lúc ấy, mặc dù cô có chút nghi ngờ, nhưng bởi vì bận quá, cũng không có chú ý nhiều, chỉ cho rằng Triệu Thừa Dư bề bộn nhiều việc, không rảnh tham gia mà thôi, dù sao, quà, Triệu Thừa Dư vẫn tặng...

Cố Hàm Ninh đáy lòng buồn bã, thầm than một tiếng, một lần nữa nhìn về phía Mạnh Khởi Đức.

Cô nhớ được, sau khi tốt nghiệp Mạnh Khởi Đức liền trở về quê, sau đó mở một công ty thiết kế phần mềm, tuy Cao Thần từng đánh giá: chẳng qua chỉ là thứ nhỏ bé. Nhưng cũng coi như an ổn qua ngày.

Năm đó bởi vì Cao Thần, cô đối với phòng ngủ 205 coi như quen thuộc, trong ấn tượng, Triệu Thừa Dư lặng lẽ, Mạnh Khởi Đức thành thật, Trần Minh cơ trí, Cao Thần tỏa sáng. Bây giờ quay đầu nhìn lại, kỳ thật cũng có chút lộn xộn.

Cố Hàm Ninh lặng lẽ chuyển tầm mắt qua, nhìn Cao Thần lên tầng trước, Bạch Vũ Hân theo sát phía sau cậu ta, sau đó là Trần Minh.

“Ninh Ninh, người kia là ai?” Thịnh Mạn Mạn không chịu nổi hiếu kỳ hỏi.

“À, đều là bạn cùng phòng của Triệu Thừa Dư, bộ dạng thấp một chút, là bạn học cấp ba của Hân Hân.” Cố Hàm Ninh không chút quan tâm nói.

“À, thì ra là thế,” Thịnh Mạn Mạn gật đầu, vừa rồi, Thôi Hà Miêu đã cùng cô nói, sách của cậu ấy cùng Cố Hàm Ninh đều do bạn của Cố Hàm Ninh cầm lên.

Cố Hàm Ninh đi theo Thịnh Mạn Mạn cùng Thôi Hà Miêu leo lên tầng sáu, Bạch Vũ Hân đã cất sách, đang cùng Cao Thần, Trần Minh cười nói.

Mở cửa, Cố Hàm Ninh nhìn Cao Thần đang ngồi trên ghế mình, cười nhìn về phía mình, nhẹn không được nhú mày, đáy lòng không nén được một tia phiền chán.

Ở kiếp trước, Cao Thần đối với mình tự nhiên quen thuộc, thân thiết không hề phòng, cô có cảm giác thích thú mặt đỏ tới tận tai, nhưng hôm nay, cũng chỉ thấy phiền chán.

Quả nhiên, đời người thay đổi, người vẫn vậy, cảnh vật vẫn vậy, nhưng khi đổi tâm tình, nên cái gì cũng không còn giống...

Thấy ba người các cô đi vào, Bạch Vũ Hân lập tức cười đón.

“Hắc, trưởng phòng, trưởng phòng phòng 205 nhà số sáu, muốn kết quan hệ hữu nghị phòng ngủ với chúng ta, cậu có đồng ý hay không?”

Bạch Vũ Hân cười nói ngọt ngào, đưa tay chỉ chỉ Cao Thần tay chân dài đang tùy ý ngồi ở trên ghế của Cố Hàm Ninh, đang cười xán lạn.

“Quan hệ hữu nghị phòng ngủ?” Thôi Hà Miêu sững sốt, nhìn về phía Bạch Vũ Hân.

Bạch Vũ Hân cười giải thích: “Chính là hai phòng ngủ bọn mình sẽ kết thành quan hệ hữu nghị phòng ngủ, từ đó về sau thường xuyên cùng đi ra ngoài chơi, khiến cuộc sống thêm sống động.”

Đại học có nhiều chỗ khác với cấp ba lắm, ví dụ như kiểu quan hệ hữu nghị này, quan hệ hữu nghị phòng ngủ, quan hệ hữu nghị lớp, coi như là cuộc xem mắt trong khuôn viên trường đại học, cùng nhau hẹn ra ngoài gặp mặt, nhìn vừa mắt, sau đó thành một đôi.

“Ninh Ninh, Mạn Mạn, ý của các cậu thì sao?” Thôi Hà Miêu quay đầu hỏi Cố Hàm Ninh cùng Thịnh Mạn Mạn.

Cố Hàm Ninh hơi hơi giật mình.

Ở kiếp trước, phòng ngủ các cô cùng phòng ngủ Cao Thần là quan hệ hữu nghị phòng ngủ, khi đó, Cao Thần trước tiên nói với cô, cô lúc ấy dĩ nhiên sẽ không phản đối, nhưng hiện tại...

Cố Hàm Ninh đột nhiên nhớ tới ở kiếp trước, mỗi lần có hoạt động quan hệ hữu nghị Triệu Thừa Dư tất nhiên tham gia, nhưng lại trầm mặc ít nói, thoạt nhìn cực không hợp với bấy.

Kiếp này chẳng qua chỉ gặp mặt mấy lần, Triệu Thừa Dư kiếp trước dường như mơ hồ không rõ, chậm rãi trở nên sống động, cô mới biết được, trước kia mình đã xem nhẹ chàng trai này bao nhiêu ...

Nhớ đến vẻ tươi cười ngượng ngùng của Triệu Thừa Dư, lời cự tuyệt, đến bờ môi lại nuốt xuống.

“Thế nào cũng được...” Cố Hàm Ninh nghe thấy mình nhàn nhạt nói một câu.

“Dường như rất thú vị nha!” Thịnh Mạn Mạn mắt lấp lánh, cười nói.

“Được rồi, vậy là cho toàn phiếu thông qua đi.” Thôi Hà Miêu cười nói.

Cao Thần đứng lên cười, nhìn Thôi Hà Miêu nói: “Thật vui vì cùng các bạn trở thành quan hệ hữu nghị phòng ngủ.” Vừa nói, tầm mắt dời về phía Cố Hàm Ninh, “Để chúc mừng, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm thấy thế nào?”

“Được đấy được đấy! Gần đây có chỗ nào ăn ngon?” Trả lời là Thịnh Mạn Mạn người luôn coi đồ ăn là việc lớn hàng đầu hưng phấn lắc lắc cánh tay Thôi Hà Miêu, hận không thể ngay lập đi xuống lầu ăn một bữa.

Cố Hàm Ninh nhìn Thịnh Mạn Mạn hưng phấn, cũng không nhịn được bật cười.

“Cậu không phải mới vừa ăn xong bữa sáng sao? Tại sao đã lại đói bụng?”

“Không phải, mình không phải đói, mình là thèm ăn!” Thịnh Mạn Mạn vỗ bụng cười nói.

Có một màn này của Thịnh Mạn Mạn, không khí liền dịu lại và sinh động hẳn lên, Cao Thần cười nói: “Được, tùy các cậu chọn, nội thành cũng được, mình sẽ lập tức đi thu quỹ phòng, đảm bảo đủ dùng!”

“A, mình còn tưởng là cậu mời khách đấy.” Bạch Vũ Hân cũng tới cười đùa trêu ghẹo.

Cao Thần cười nói: “Lần này là chúc mừng quan hệ hữu nghị phòng ngủ chúng ta, đương nhiên phải nhường cho mấy người còn lại cũng được thơm lây chứ. Nếu mình đơn độc mời bốn vị mỹ nữ, vậy thì không cho bọn họ cơ hội bỏ tiền vì người đẹp rồi!”

“Được, được! Có người mời khách là tốt rồi!” Thịnh Mạn Mạn không tim không phổi cười cười, có người mời ăn cơm, vậy là được, về phần ai bỏ tiền, cũng không liên quan tới cô.

Cố Hàm Ninh nhìn Thịnh Mạn Mạn mím môi cười, cô bé này, chính là chọc người cười, quay đầu liền đối diện với ánh mắt Cao Thần chăm chú nhìn mình, thấy mình nhìn sang, nháy mắt nở ra một nụ cười rục rịch như ánh mặt trời.

Nụ cười của Cố Hàm Ninh cứng lại, mượn cớ giúp Thịnh Mạn Mạn dọn dẹp đồng sách, tự nhiên dời tầm mắt đi.

Có lẽ, trải qua cái chết, cô đã sớm luyện thành tâm như đá, trước Cao Thần cười nhìn thật đẹp, cũng không mấy may rung động nữa...

Buổi sáng có hai việc kiểm tra sức khỏe cùng lấy sách, sắp xếp xong sách liền nhàn rồi.

Cao Thần cùng Trần Minh đi xuống lầu, nói là trở về phòng ngủ thu tiền, thuận tiện bàn xem nên đi nơi nào ăn cơm.

Cố Hàm Ninh không quan tâm, tâm như nước lặng, một lần nữa lau cái bàn, ghé dựa, ở trên sách mới cẩn thận viết họ tên, tên lớp, sau đó liền rút quyển sách ra đọc lại.

Rõ ràng tâm trạng Bạch Vũ Hân rất tốt, lôi kéo Thịnh Mạn Mạn, cười đùa bàn về buổi tối nên bắt chẹt những nam sinh kia thế nào đây.

Chuyện nam nữ sinh bị người ngăn cấm hồi cấp ba, chỉ sau hai tháng, đã trở thành lịch sử.

Cố Hàm Ninh nhìn chăm chăm quyển sách trên tay, lại đột nhiên nghĩ đến, nếu như Triệu Thừa Dư biết rõ hai phòng ngủ kết làm quan hệ hữu nghị phòng ngủ, buổi tối lại sắp cùng ăn cơm, cậu ta sẽ nghĩ như thế nào?

Mà giờ phút này, ở trong phòng ngủ 205, Triệu Thừa Dư nghe Cao Thần cười tuyên bố phòng ngủ 205 cùng phòng ngủ 617 kết làm quan hệ hữu nghị phòng ngủ, cần mọi người cống hiến chút phí, buổi tối sẽ mời các

nữ sinh ăn cơm, ngăn người, lập tức kiểm chế lại tim đập nhanh vì kích động, thấy Cao Thần dẫn đầu bỏ ra hai trăm, suy nghĩ một chút, cúi đầu, do dự cũng đưa hai trăm.

Thật ra, cậu muốn đóng năm trăm tệ... Ai, lúc nào thì mới có thể mời riêng đây....

Tuy rằng thời tiết còn có chút nóng, bốn người phòng 617 vẫn là kết bạn với sân trường nửa ngày.

Ngày mai là buổi lễ khai giảng, sau đó thứ ba chính thức đi học, đại học không giống với cấp ba, mỗi tiết học cơ bản đều không cùng một phòng học, không tìm tốt phòng học trước, đến lúc đó thời gian 10 phút nghỉ giữa tiết có khi còn có người không tìm được phòng học.

Bốn người dạo đến bốn giờ hơn, điện thoại di động Bạch Vũ Hân liên vang lên.

Bạch Vũ Hân cầm điện thoại nhìn thoáng qua, ánh mắt liền rất nhanh lướt qua Cố Hàm Ninh, sau đó cầm điện thoại di động, đi tới góc khuất nhận điện thoại, giọng nhỏ nhẹ nói một lúc mới kết thúc, lúc đi về, khoe môi cong lên.

“Điện thoại bên 205 gọi tới, nói là đặt chỗ ở Nam Đường Nhân Gia của thị trấn Nam Đường, bọn họ hỏi, có muốn đi qua đi cùng hay không?”

Trường đại học Z đang ở Trấn Bắc, thị trấn Nam Đường, thành phố H, bên cạnh trường học dĩ nhiên có một số nhà hàng, nhưng mà vì phục vụ cho sinh viên, dĩ nhiên chỉ ở cấp phổ thông, ngược lại trong thị trấn Nam Đường có vài nhà hàng có vẻ xa hoa một chút, giá cả ở Nam Đường Nhân Gia này không tính là quá cao, nổi bật về mặt hương vị.

Thịnh Mạn Mạn không ý kiến, Cố Hàm Ninh từ chối cho ý kiến, Bạch Vũ Hân liền nhìn về phía Thôi Hà Miêu.

Thôi Hà Miêu giờ tay lên nhìn đồng hồ, hỏi: “Hiện tại là 4h15, nếu không thì 5h để cho bọn họ chờ ở cửa đông, sau đó cùng nhau đi qua?”

Mấy người các cô đều chưa từng đi thị trấn Nam Đường, vị trí Nam Đường Nhân Gia ở nơi nào cũng không biết, không bằng cùng 205 đi.

Cố Hàm Ninh dĩ nhiên là biết, nhưng cô bây giờ, hẳn là không biết, cho nên không phát biểu ý kiến.

Nếu đã là đặt quan hệ hữu nghị phòng ngủ, theo như ý Bạch Vũ Hân cùng Cao Thần, tự nhiên sẽ sắp xếp nhiều hoạt động, mình đã không có ngăn cản, như vậy về sau đoán có thể sẽ thường xuyên nhìn thấy Cao Thần.

Cô cũng đã chuẩn bị xong tâm lý, gặp nhiều như vậy thêm bớt một lần, cũng chẳng sao cả.

Năm giờ chiều, Cố Hàm Ninh đi theo phía sau ba người Thôi Hà Miêu, từ từ đi bộ đến gần cửa phía đông, từ xa liền thấy bốn chàng trai trẻ đang đợi dưới cây nhãn lớn.

Cố Hàm Ninh nhìn qua, tầm mắt liền chạm vào tầm mắt Triệu Thừa Dư, một đôi mắt trong suốt sáng ngời trước sau như một, Cố Hàm Ninh hướng về phía Triệu Thừa Dư mím môi cười một cái.

14. Chương 14: Khai Giảng

Edit: Bỉ Ngạn

Beta: Vi Vi

Thịnh Mạn Mạn kéo tay Cố Hàm Ninh, cười hì hì cùng Thôi Hà Miêu nói đùa, ba người đi ở phía sau, cực kỳ nhân nhả, Bạch Vũ Hân đi ở phía trước các cô, ngăn đầu, cười ngọt ngào cùng Cao Thần nói chuyện, ngẫu nhiên quay đầu cùng Trần Minh nói vài câu.

Cố Hàm Ninh nghe Thịnh Mạn Mạn cùng Thôi Hà Miêu nói chuyện, ngẫu nhiên cũng tán gẫu thêm mấy câu, ánh mắt lại vượt qua Cao Thần cùng Bạch Vũ Hân, nhìn chăm chăm bóng lưng uể oải của Triệu Thừa Dư đi tới phía đằng trước, trong lòng âm thầm buồn cười.

Vừa rời vẻ mặt của Triệu Thừa Dư là không tình nguyện đi lên phía trước dẫn đường, Cố Hàm Ninh lúc ấy chỉ cảm thấy, lưng thẳng của cậu nháy mắt sụp xuống, kéo bước chân bất đắc dĩ đi phía trước dẫn đường.

Nam Đường Nhân Gia chính là trong trấn Nam Đường, đại khái đi mất khoảng hai mươi phút.

Nhà ăn đã đặt phòng xong xuôi, Cao Thần cười mời nữ sinh vào ngồi trước, bốn người nam sinh bọn họ gọi thức ăn.

“Nơi này cũng không tệ lắm nhỉ, về sau phòng ngủ chúng ta tụ họp có thể đến nơi này đấy!” Thôi Hà Miêu đánh giá chung quanh một chút, mới ngồi xuống.

“Chờ ăn mới biết. Trang hoàng đẹp thì cũng là bề ngoài, thức ăn làm ngon mới là điều quan trọng nhất.” Thịnh Mạn Mạn nói.

“Xem ra cũng không tệ, có lẽ sẽ không thể nào ăn không ngon.” Bạch Vũ Hân cười nói.

Cố Hàm Ninh từ chối cho ý kiến, bởi vì cô biết rõ, nơi này không phải nơi thường đến của các cô.

Món ăn ở Nam Đường Nhân Gia quả thật khá, nhưng giá tiền cũng so với những nhà hàng xung quanh trường học cao hơn một chút, đối với học sinh mà nói, so ra vẫn chênh lệch một chút.

Cố Hàm Ninh đi tới ngồi bên cạnh Thôi Hà Miêu, bên kia là Thịnh Mạn Mạn, Bạch Vũ Hân ngồi bên cạnh Thịnh Mạn Mạn bên kia, nhưng vẫn hướng ra cửa nhìn xung quanh.

“Buổi trưa hôm nay nhà hàng có món sườn kho tàu cũng không tệ lắm. Mình đã sớm nghe nói, nhà ăn của trường học chúng ta là nổi danh toàn tỉnh, quả nhiên không uống phí mình nỗ lực chống lại ý kiến đám đông, điền vào nguyện vọng một!” Thịnh Mạn Mạn vui vẻ nói, nghĩ đến mỹ vị sườn kho giữa trưa, nước miếng giống như muốn chảy ra.

Cố Hàm Ninh buồn cười liếc nhìn Thịnh Mạn Mạn, nhắc tới trà cứ thể rót trà, nhấp một chút, cầm chén trà, cúi đầu nhìn vẩn nước nhỏ bên trong.

Chỉ một lát sau, bốn nam sinh liền nuốt đuôi nhau đi vào, Triệu Thừa Dư hiếm khi lại đi trước dẫn đầu.

Cố Hàm Ninh liếc mắt phát hiện Triệu Thừa Dư nhú mày, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng, sau đó liền ngồi đối diện Cố Hàm Ninh, nơi cách cửa gần nhất.

Cố Hàm Ninh mím môi cười nhạt, lại cúi đầu xuống, xem nhẹ ánh mắt đào hoa mang ý cười của Cao Thần.

Cao Thần giống như người chủ nhân, nhiệt tình kêu gọi mọi người, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua chỗ Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh chỉ cúi đầu, giống như không có nhìn thấy, nghiêm túc ăn món ăn.

Bởi vì là lần đầu tụ họp phòng ngủ, mấy nam sinh cũng nghiêm túc không quá nháo, đơn giản ăn xong, liền đứng dậy đi.

Trên đường về, Cố Hàm Ninh vẫn đi cùng Thịnh Mạn Mạn và Thôi Hà Miêu.

Lần này, Triệu Thừa Dư cũng không phải đi đầu, chậm rì rì đi ở phía sau, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bóng lưng Cố Hàm Ninh, đáy lòng hối hận, tới nơi này ăn cơm là cậu đề nghị, giờ xem, đường đi dài, món ăn đắt hơn, nhưng từ đầu đến cuối cậu không có cơ hội cùng Cố Hàm Ninh nói một câu nào nha!

Triệu Thừa Dư lúc mới biết được quan hệ hữu nghị rất hưng phấn, giờ trong mắt tràn đầy mất mát.

Ai, cả tối chưa nói được một câu, ngày mai, ngày mai nên gặp thế nào, lại nên nói lời thế nào đây?

Triệu Thừa Dư cúi đầu cau mày, buồn rầu suy tư, cho đến khi trở về trường học, đưa Cố Hàm Ninh cùng bạn cô lên phòng ngủ, vẫn không nói được gì!

Cố Hàm Ninh cùng cha mẹ nói chuyện điện thoại xong, tùy ý lướt điện thoại di động, vừa lúc nhìn đến danh bạ.

Điện thoại di động của cô vừa mới mua không bao lâu, bên trong cũng không có nhiều số điện thoại, di lên di xuống, một lát sau liền thấy tên Triệu Thừa Dư.

Nhìn tên Triệu Thừa Dư, nhớ tới bộ dạng ủ rũ của cậu tối nay, cùng ánh mắt long lanh thỉnh thoảng nhìn mình, khóe miệng Cố Hàm Ninh không nhịn cong lên thành một nụ cười mỉm.

Thật tốt, mỗi một ngày đều là một ngày tốt đẹp!

Đêm nay, Cố Hàm Ninh lòng vẫn tràn đầy vui vẻ đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba sau khi Cố Hàm Ninh nhập học, buổi sáng là lễ khai giảng.

Dựa theo thông báo, bốn người Cố Hàm Ninh đến sân thể dục của trường đại học, bên trong đã không ít người. Bốn người tìm một lúc lâu mới phát hiện biển lớp mình.

Đứng sau tấm bảng gỗ cũng có nhiều người, Cố Hàm Ninh nhìn bạn học quen thuộc, đáy lòng có ít nhiều kích động.

Sau khi tốt nghiệp, cô đi theo Cao Thần đến thành phố S, trừ Bạch Vũ Hân ra, ngay cả Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn, sau này cũng không thể nào gặp mặt, càng miễn bàn tới bạn học cùng lớp còn lại.

Lúc đi học biết bạn học, bởi vì đơn thuần, thấy nhiều hơn một phần thân thiết.

Tính cách Thôi Hà Miêu hiền hòa, rất dễ dàng hòa đồng cùng mọi người, chỉ chốc lát sau liền lôi kéo ba người Cố Hàm Ninh, muốn chào hỏi các bạn học cùng bốn năm.

“Nghe nói buổi tối sẽ mở hội cho mỗi lớp đấy.”

“Là sắp mở hội lớp đấy, mọi người vừa lúc làm quen một chút.”

“Bọn mình là phòng ngủ cách vách các bạn, chính là 619, hôm trước lúc nhập học, mình và cậu cùng nhau, cậu còn nhớ rõ không?”

Mọi người vui vẻ trò chuyện, chỉ chốc lát sau liền cho nhau số điện thoại cùng số điện thoại phòng ngủ, cùng tùy ý nói đùa vài câu.

Sắp đến chín giờ, liền có một cô giáo khoảng ba mươi mấy tuổi có vẻ tri thức phía sau búi một kiểu tóc chỉnh tề về mặt nghiêm túc mặc một bộ đồ màu xanh đen ngắn tay đi tới, sau khi tự giới thiệu đơn giản, liền cầm sổ tay bắt đầu điểm danh.

Cố Hàm Ninh xếp hàng sau Thôi Hà Miêu, thăm dò nhìn sang, mím môi nở nụ cười.

Chủ nhiệm lớp bọn họ Hàn Hồng Mẫn, lần đầu tiên cô nhìn thấy người, ấn tượng đầu tiên đó là nghiêm túc, nhưng làm việc lâu mới biết, thật ra là một người rất dễ làm việc cùng nhau, tuy rằng không hay cười, nhưng lại rất nhiệt tình.

Cho nên nói, người không thể nhìn bề ngoài.

Mà giờ phút này, trừ Cố Hàm Ninh, còn lại bạn học đều cúi đầu, yên tĩnh trở lại, biết điều chờ đến tiếng chủ nhiệm lớp điểm danh.

Giáo viên và chủ nhiệm lớp đại học khác rất nhiều so với giáo viên trước đây, nhưng các bạn học mới thoát khỏi cuộc sống cấp ba, hiển nhiên còn mang theo tư tưởng vốn có, nhìn thấy thầy cô giáo liền không nhịn được thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhìn đi, thật biết điều rất đáng yêu!

Cố Hàm Ninh giống như đặt mình ở bên ngoài sự việc, cười nhìn những bạn học trong mắt cô như những đứa nhỏ.

Cũng phải, số tuổi thật sự của cô, quả thật còn lớn hơn vài tuổi so với cô giáo Hàn.

Buổi lễ khai giảng đơn giản là nghe lãnh đạo trường nói chuyện, vừa ân cần lại uy nghiêm, tất cả lãnh đạo lớn nhỏ thay nhau nói nửa tiếng, liền tuyên bố giải tán.

Trong đám người bật ra một tiếng hoan hô vui mừng thật khê.

Kiếp sống đại học, chính thức mở màn!

Trừ Cố Hàm Ninh ra, trên mặt những người còn lại đều là mặt đều là hưng phấn xen lẫn vui sướng.

Cố Hàm Ninh trong lòng cũng vui vẻ, mặc dù là đã có kinh nghiệm một lần, nhưng đại học, vẫn làm cho người ta vui mừng vô hạn, chỉ là sự thích thú của cô, có thêm nhiều sự hồ hững.

Cố Hàm Ninh cùng ba người Thôi Hà Miêu đi dưới lầu phòng ngủ, liền dừng lại.

“Mình không lên phòng đâu, có chuyện muốn đi nội thành một chút.”

“A, cậu muốn đi nội thành chơi sao? Mình trước kia đã tới thành phố H một lần, Nam Hồ quả thật rất đẹp. Vậy cậu biết đường sao?” Thịnh Mạn Mạn nhanh chóng hỏi han.

“Mình là lần đầu tiên tới H thị, Nam hồ gần không?” Thôi Hà Miêu không phải người trên tỉnh, đây là lần đầu tiên tới thành phố H.

Bạch Vũ Hân trong lòng vừa động, trên mặt lộ ra tươi cười: “Nếu không, gọi 205, chúng ta cùng nhau đi dạo Nam Hồ đi? Dù sao tiếp theo cũng không có chuyện gì.”

“Được đấy, gọi bọn họ đến nội thành mời khách lần nữa!” Thịnh Mạn Mạn là người đầu tiên tán thành.

Đáy lòng Cố Hàm Ninh bị kim hãm, không biết nên phản đối thế nào mới được.

Các cô gái, chị là có chuyện nghiêm túc muốn đi làm nha!

Cố Hàm Ninh nhúc nhích nhìn Thịnh Mạn Mạn thúc giục Bạch Vũ Hân mau gọi điện thoại, đáy lòng ngậm thở dài.

Chỉ có thể đến nội thành lại làm.

Bên nam sinh đương nhiên cũng không có vấn đề gì, lập tức liền đáp ứng, không quá năm phút, liền đi chậm xuống lầu.

Cố Hàm Ninh bĩu môi, nhìn Thịnh Mạn Mạn cùng Thôi Hà Miêu hưng phấn, cũng không mất hứng nữa, chỉ có thể âm thầm ở trong lòng cân nhắc, đợi lát nữa đến nội thành, nên tìm lý do nào để rời đội.

Thấy người đều đến đông đủ, Thịnh Mạn Mạn lôi kéo Cố Hàm Ninh đi về phía trạm xe bus ở cổng trường học.

“Ninh Ninh, cậu biết xe số mấy đến Nam Hồ không?”

“Xe 205, dừng ở trạm công viên Nam Hồ.” Cố Hàm Ninh không có hỏi nhiều “Nam Hồ lớn như vậy, cậu muốn dạo chơi nơi nào” những lời này, bởi vì bản thân bạn học Thịnh Mạn Mạn chính là cô gái không có kế hoạch không có tổ chức, coi như Cố Hàm Ninh hỏi, cô ấy cũng sẽ hỏi lại bạn một câu: “Như vậy à, này Ninh Ninh cậu nói đi nơi nào thì được?” Đến cuối cùng đều là mình quyết định, không bằng ngay từ đầu cũng đừng hỏi nhiều.

“Được rồi, vậy thì ngồi 205, đến công viên Nam Hồ!” Quả nhiên, Thịnh Mạn Mạn hoàn toàn không có ý kiến, chỉ nhớ rõ quay đầu hỏi Thôi Hà Miêu, “Miêu Miêu, cậu nói thế nào đây?”

“Được nha, dù sao mình cũng chưa từng đi.”

Trước cổng trường đại học Z có vài tuyến xe bus, vốn Cố Hàm Ninh muốn ngồi một chiếc xe khác cách mục tiêu của cô gần hơn, nhưng hôm nay bị Thịnh Mạn Mạn quấy nhiễu, mang theo một đồng người, hành trình cũng chỉ có thể thay đổi.

Bởi vì là thứ hai, người đợi xe ở trạm xe cũng không coi là quá nhiều, tám người mới vừa đi tới, một chiếc 205 đã tới rồi, bởi vì cũng có ghế ngồi, tám người liền phân tán ngồi xuống.

Cố Hàm Ninh cùng Thịnh Mạn Mạn, Thôi Hà Miêu ngồi xuống hàng ghế cuối cùng, vừa ngẩng lên, liền thấy Triệu Thừa Dư ngồi xuống ở vị trí trước cô.

Cao Thần tới sau, đã không còn chỗ, chỉ có thể xoay người trở về, đương nhiên, trước khi xoay người, không quên cười cười với Cố Hàm Ninh.

Bạch Vũ Hân đi theo Cao Thần lên ngồi ở chỗ phía trên còn trống. Dĩ nhiên Trần Minh đi theo Bạch Vũ Hân, Mạnh Khởi Đức vừa lên xe, liền ở phía trên ngồi xuống.

Đại học Z ở ngoại ô thành phố H, tuy rằng giao thông coi như thông thuận, nhưng một đường đi, cũng phải mất nửa tiếng.

Thịnh Mạn Mạn quay nhìn cửa kính xe, lôi kéo Cố Hàm Ninh cùng Thôi Hà Miêu, dọc theo đường đi chỉ chỉ trỏ trỏ, cười cười nói nói.

Cố Hàm Ninh nhìn phong cảnh quen mắt một ít đã phai mờ trong ký ức ngoài cửa sổ, tâm tình cũng giống như trở lại thuở ngây ngô chân chính, nhẹ nhàng vô ưu như vậy!

Triệu Thừa Dư yên lặng ngồi ở phía trước Cố Hàm Ninh, hơi hơi nhắm mắt, khóe môi thoáng cong lên một nụ cười nhẹ thỏa mãn, một đường tập trung nghe giọng nói phía sau nói chuyện.

Ánh nắng cuối hè, chiếu vào, không còn dọa người nữa, ngược lại mang theo một chút mát mẻ thấm người, mang đến tâm tình tốt cả dọc đường!

15. Chương 15: Hành Trình

Edit: Bỉ NgạnBeta: Vi Vi

Đến công viên Nam Hồ, tám người liền xuống xe.

Công viên Nam Hồ nằm ở phía nam của trung tâm thành phố H, khu phía nam thật ra cách đại học Z cũng không tính là quá xa, nhưng công viên Nam hồ ở phía đông bắc của Nam Hồ lại xa hơn một chút.

Thôi Hà Miêu là lần đầu tiên đến Nam Hồ, nhìn cái gì cũng đều mới mẻ, lôi kéo Cố Hàm Ninh cùng Thịnh Mạn Mạn nhất định phải đi du thuyền, Cố Hàm Ninh trừng cầu ý kiến hai người, dứt khoát mua vé bao gồm cả ngắm cảnh giữa hồ.

Về phần Bạch Vũ Hân, bởi vì đi theo mấy người Cao Thần, Cố Hàm Ninh cũng không có lòng tốt như vậy. Chờ đến khi mấy người còn lại bàn bạc xong, mua vé, liền cùng nhau lên du thuyền.

Dĩ nhiên Cố Hàm Ninh không phải lần đầu tiên tới, chỉ là cảm giác du thuyền lặp lại, cũng không tệ lắm.

Cảnh giữa hồ rất nhỏ, đi 10 phút liền xong, từ bờ bên kia lại lên du thuyền, trở về bờ, đã gần đến buổi trưa.

“Không được, mình đói bụng! Mình muốn ăn cơm!” Thịnh Mạn Mạn không chịu, ôm cổ Cố Hàm Ninh chơi xấu.

Lần này ra ngoài vốn quyết định là chế độ AA (là chế độ chia sòng phẳng), Cố Hàm Ninh liền chỉ vào đường Minh Hòa đối diện hỏi: “Đi đó đi, nơi này đều có món ăn bình dân. Cậu sẽ thích.”

Thịnh Mạn Mạn thích ăn, cũng không kén chọn, trừ đồ ăn thật sự khó ăn, còn lại là món gì cũng không chối từ. Cố Hàm Ninh trước giờ cảm thấy tính mình cũng không kén ăn, nhưng so với Thịnh Mạn Mạn, lại được gọi là khó chiều.

“Được! Được! Mình muốn ăn bánh bao hấp!” Mặt Thịnh Mạn Mạn lập tức sáng lên, vừa ôm chặt Cố Hàm Ninh, vừa muốn kéo đi.

Triệu Thừa Dư đứng cách cũng không xa lắm, mắt tuy nhìn mặt hồ, lỗ tai lại dựng đứng, chăm chú nghe động tĩnh bên Cố Hàm Ninh, vừa nghe các cô nói muốn đi ăn cơm trưa, vội vàng đến gần mấy bước.

“Muốn đi ăn cơm trưa sao?”

Cố Hàm Ninh dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía Triệu Thừa Dư.

“Bọn mình đi ăn bánh ngọt. Cậu, muốn cùng đi không?” Cố Hàm Ninh có chút ngập ngừng hỏi.

Mắt Triệu Thừa Dư liền sáng lên, lập tức đáp: “Mình đi.”

Cố Hàm Ninh mím môi nở nụ cười, quay đầu nhìn mấy người khác đang muốn ngồi du thuyền vẫn chưa thỏa mãn.

“Vậy, cứ để bọn họ tiếp tục chơi, chúng ta đi ăn trước đi.”

Cố Hàm Ninh dẫn Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn, theo phía sau hai bước là Triệu Thừa Dư vào phố Minh Hòa.

Phố Minh Hòa là một quán bánh ngọt bình dân nổi tiếng giữ độc quyền của thành phố H, bước vào trong quán, tìm chỗ trống, Cố Hàm Ninh đang muốn nhường Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn ngồi trước, Triệu Thừa Dư đã mở miệng nói: “Các bạn ngồi trước, mình đi mua.” Nói xong liền đi, vừa đi một bước, lại dừng một chút, quay đầu, “Cái đó, các cậu muốn ăn cái gì?”

“Bánh bao hấp!” Thịnh Mạn Mạn đoạt nói trước.

Cố Hàm Ninh suy nghĩ một chút, nói: “Một chén cháo thịt nạc đi.”

“Mình chưa ăn, cái gì ăn ngon liền mua cho mình đi!”

Dường như Thịnh Mạn Mạn không khách khí, ba người Cố Hàm Ninh đều an tâm ngồi nói chuyện phiếm, mặc Triệu Thừa Dư bưng một chén một lồng lại đây.

Cố Hàm Ninh vẫn chưa đói, ăn được hơn nửa chén cháo liền buồn chán xuống, nhìn Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn đang say sưa ăn ngon lành, đang nghĩ lát nên chuồn trước thế nào.

Chờ khi bọn họ ăn uống no say, trở lại bên Nam Hồ, đúng lúc du thuyền của Cao Thần cùng Bạch Vũ Hân lại gần bờ.

“Hắc, Cố Hàm Ninh, các cậu sao không chơi? Rất thú vị đấy!” Cao Thần cười đi tới, phía sau Bạch Vũ Hân chạy mấy bước, vội vàng đuổi theo.

Thuyền nhỏ của Mạnh Khởi Đức cùng Trần Minh cũng cập bờ, Cao Thần liền đề nghị đến nhà hàng gần đây ăn cơm.

“Được a được a, mình còn chưa ăn no đâu!” Thịnh Mạn Mạn lập tức giơ tay, nhiệt liệt tán thành.

Triệu Thừa Dư kinh ngạc nhìn về phía Thịnh Mạn Mạn, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Cố Hàm Ninh buồn cười nhìn Triệu Thừa Dư một chút.

Bạn học Triệu, chớ nghi ngờ, tuy rằng bạn học Thịnh Mạn Mạn đã ăn hai lồng hai mươi bánh bao hấp, một chén nhỏ hoành thánh, một bánh mỳ hấp, nhưng mà cô là người tài ba kỳ dị ngay cả xương cốt cũng có thể tiêu hóa thành đồ ăn được nha!

Cho nên trăm ngàn đừng suy đoán theo lẽ thường!

Mấy người Cao Thần đương nhiên không biết bạn học Thịnh Mạn Mạn đã ăn không ít đồ, nghe cô ấy nói như vậy, mắt nhìn Cố Hàm Ninh một chút, thấy cô cũng không có ý phản đối, lập tức cười nói: “Được, chúng ta đi nhà ăn đối diện bên kia ăn đi.”

Thịnh Mạn Mạn cười híp mắt kéo Thôi Hà Miêu bên cạnh vội vàng đuổi theo.

Cố Hàm Ninh vô tình cố ý đi sau mấy bước, cho đến khi mọi người vào nhà ăn trước, mình thì dừng bước trước ngưỡng cửa, vừa quay đầu lại, thấy Triệu Thừa Dư thì ngăn người.

“Này, cậu không đi vào sao?” Cố Hàm Ninh chỉ chỉ cửa lớn nhà ăn.

“Mình ăn no, cũng không định vào.” Triệu Thừa Dư thành thật đáp.

“Vậy, mình còn có chuyện muốn làm, vậy cậu...” Cố Hàm Ninh chần chờ hỏi.

“Mình đi theo cậu!” Triệu Thừa Dư nói nhanh, nói xong giống như cảm thấy không đúng, ấp úng bổ sung, “Cậu muốn đi đâu? Nếu không mình đưa cậu đi. Một mình cậu cũng không an toàn.”

Triệu Thừa Dư ngập ngừng ấp úp, thật ra là muốn nói, mình không yên tâm cô một mình, cũng không chịu bỏ lỡ thời gian ở chung nhau thật vất vả có được, nhưng lại ngại ngần nói ra miệng.

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư có chút cẩn thận dè dặt đang nhìn mình, trong lòng chần chờ một chút, cuối cùng là ngậm thở dài.

“Vậy được rồi.”

Vừa nói, Cố Hàm Ninh gọi điện cho Thôi Hà Miêu.

“Miêu Miêu, mình vừa mới gặp bạn học, xế chiều đi trường học cậu ấy chơi, đợi lát nữa thì mình sẽ về. Ừ, tự các cậu cẩn thận, lên xe buýt để ý ví tiền.”

Cố Hàm Ninh đang dặn dò, liền thấy Triệu Thừa Dư lại gần, nhỏ giọng nói: “Cũng giúp mình nói một tiếng, nói mình và cậu cùng đi với bạn học này của cậu.”

Cố Hàm Ninh trợn mắt nhìn cậu, xoay người, che điện thoại di động: “Miêu Miêu, vừa rồi Triệu Thừa Dư nói với mình, cậu ta có việc, đi trước. Không kịp chào hỏi mọi người, cậu chờ một lát rồi nói với mấy người bạn họ một tiếng nhé.”

Cố Hàm Ninh lại nói mấy tiếng rồi cúp máy, quay đầu nhìn chung quanh, trong lòng đang nghĩ nên đi như thế nào.

Hành trình hôm nay, là cô đã sớm lên kế hoạch xong.

Sau khi trọng sinh tỉnh lại, cô mơ hồ đau lòng phần hận hai ngày, mới từ từ bình tĩnh lại.

Nhìn ba mẹ tóc đen đầy đầu, mới thôi đau lòng, mới dừng khóc lại một chút.

Sau khi khóc xong, cô liền thề, cả đời này không bao giờ làm ba mẹ đau lòng nữa.

Kiếp trước, cô vì Cao Thần rời xa ba mẹ, vùi đầu vào làm, đổi lại, chỉ là một bia mộ lạnh lẽo, cùng ba mẹ một đầu tóc bạc.

Mà kiếp này, cô đối với giá trị cuộc sống, càng hiểu rõ hơn.

Bận rộn dốc sức làm việc, không bằng an nhàn ở bên cạnh ba mẹ.

Mà muốn an ổn, thanh thản thoải mái mà sống qua ngày, tiền, nhiều tiền, là điều tất nhiên.

Ở kiếp trước, Cố Hàm Ninh cùng Cao Thần làm trong ngành bất động sản, trong đó nhấp nhô biến động vô cùng, cũng đủ làm cho cô già thêm mười tuổi. Nhưng kiếp này, cô cũng không có ý định hoàn toàn buông tha cho chuyện này, chỉ là không muốn mệt mỏi như vậy.

Bốn năm đại học, là giai đoạn tích lũy tư bản trong kế hoạch của cô, cô nghĩ tới nghĩ lui, phương thức kiếm tiền duy nhất có thể kiếm tiền nhẹ nhàng, chính là cổ phiếu.

Kỳ thật lúc Cố Hàm Ninh học đại học, cơ bản chưa có tiếp xúc với cổ phiếu, cho đến khi sau tốt nghiệp, mới từ từ tiếp xúc. Nhưng mà cô biết khi bọn họ vào năm ba, cổ phiếu bắt đầu hấp dẫn, trong bạn học của cô, cũng không có ít người đầu tư.

Thời cơ trôi qua rồi biến mất, cô có thể nắm chắc chỉ có hai năm thời gian còn u ám này.

Cô cũng không có ý định tốn nhiều tâm tư, thứ nhất kinh phí cô có hạn, thứ hai cô đối với cổ phiếu thật không có nghiên cứu kỹ, cũng chỉ biết rõ sự lên xuống một vài công ty trứ danh.

Cố Hàm Ninh đi phía trước, Triệu Thừa Dư yên lặng đi theo phía sau, đi qua mấy cái ngã tư, Cố Hàm Ninh mới dừng lại, nghỉ ngơi đánh giá chung quanh một lúc, mới chột hiểu.

“Mình thế nào lại quên đây...”

Cố Hàm Ninh vốn nhớ được ở gần bên này có một sàn giao dịch chứng khoán, nhưng lại quên mất, có lẽ sàn chứng khoán giao dịch kia, là sau năm thứ hai đại học của cô mới mở.

Cố Hàm Ninh dứt khoát không tìm, trực tiếp đi tới sạp báo bên đường, mua tấm bản đồ, mím môi cười hỏi: “Dì ạ, xin hỏi, nơi sạp giao dịch chứng khoán gần nhất ở chỗ nào ạ?”

“A, chính là nơi mua bán cổ phiếu gì đó sao? Đây, đi vượt qua con đường này.” Người bán báo dứt khoát túm lấy bản đồ trên tay Cố Hàm Ninh, mở ra chỉ, “Đây, mấy người đang ở chỗ này, chỗ đó ở chỗ này. Đi qua 3 điểm dừng xe buýt.”

Cố Hàm Ninh cười cảm ơn bà dì nhiệt tình, cầm lấy bản đồ, quay đầu nhíu mày nhìn về phía Triệu Thừa Dư.

“3 điểm, đi chứ?”

Triệu Thừa Dư vội gạt đầu không ngừng, trong lòng vui như nở hoa rồi, có thể cùng nhau đi đường lâu một chút!

Một đường đi tới nơi giao dịch chứng khoán, thuận lợi điền vào tờ khai ổn thỏa, Cố Hàm Ninh lại nhìn thẻ ngân hàng trên tay buông tiếng thở dài.

Đây là tiền mừng tuổi của cô từ nhỏ, vốn để tiết kiệm, trước khi tới trường học, bị cô rút ra hết, cho vào thẻ ngân hàng này.

Ba mẹ cô sáng suốt, từ khi cô lên cấp ba, tiền mừng tuổi trước giờ để hết cho cô tự bảo quản, lần này cô rút tiền, dĩ nhiên là gạt ba mẹ, cho nên, cô chỉ có thể dùng, cùng chỉ sáu vạn tệ này.

Dựa vào số tiền kia, muốn hoàn thành giai đoạn tích lũy tư bản đầu tiên, cũng không biết cần bao nhiêu năm...

Cố Hàm Ninh đột nhiên có chút uể oải.

Người đàn bà khéo cũng khó có thể thổi cơm khi không có gạo a! (ý là người tài nhưng không có nguyên vật liệu thì cũng không làm được gì)

“Sao thế?” Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh đột nhiên tâm tình ảm đạm, gương mặt lo lắng hỏi.

“Tiền quá ít. . .” Cố Hàm Ninh cầm thẻ tín dụng, yếu ớt nói.

“A, ra là thế. Cậu còn thiếu bao nhiêu?” Triệu Thừa Dư nhẹ nhàng thở ra, vội vàng lấy ví tiền của mình, hỏi han.

Cuối cùng Cố Hàm Ninh ngẩng đầu lên, nhìn ví tiền hơi mỏng của Triệu Thừa Dư, mơ hồ thấy được hai cái thẻ ngân hàng, lại cúi thấp đầu xuống, nói về không sao: “Bao nhiêu cũng thiếu...”

“Như vậy à...” Triệu Thừa Dư nhíu mày, mở ví tiền, “Ở đây mình không có nhiều tiền mặt lắm, nhưng mà trong thẻ ngân hàng còn có năm vạn, đợi lát nữa lấy ra cho cậu, nếu không đủ, cuối tuần mình về nhà, mình còn khoảng hai mươi vạn, như vậy đủ rồi chứ?”

Cố Hàm Ninh kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn chằm chằm về mặt thành thật đang nhìn mình của Triệu Thừa Dư.

“Cậu thật có tiền! Không phải, mình muốn nói, cậu đây là, định nhờ mình giúp cậu đầu tư cổ phiếu? Cậu không sợ lỗ vốn sao?”

“Không phải đầu tư, là cho, cho cậu mượn dùng, không tính lãi.” Triệu Thừa Dư cười nói, kỳ thật cậu vốn muốn nói là “cho”, lại cảm giác mình nói như vậy quá đường đột, căn bản Cố Hàm Ninh sẽ không nhận.

Nghe vậy, Cố Hàm Ninh cắn cắn môi dưới, nhìn chằm chằm Triệu Thừa Dư suy nghĩ một lúc lâu, khiến cho Triệu Thừa Dư bị nhìn đỏ mặt, rũ mắt xuống.

16. Chương 16: Trung Thu

Edit: diệp tử 94Beta: Vi Vi

Trong lòng Cố Hàm Ninh do dự hồi lâu, cuối cùng thấp giọng cảm thán một tiếng.

“Vây cảm ơn cậu”

Rốt cuộc cô vẫn không muốn đẩy tiền ra ngoài, dù sao bây giờ cô thật sự thiếu tiền.

Nhưng mà, cũng có lẽ là bởi vì tiền này là của Triệu Thừa Dư cho vay?

Hoặc có lẽ là bởi vì ký ức cuối cùng của kiếp trước, kiếp này, đối với Triệu Thừa Dư, cô luôn không chút tự chủ mà mềm lòng cùng tin tưởng.....

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư cho vay tiền còn bày ra vẻ mặt mừng rỡ, bắt đầu nghĩ lại: có phải bản thân mình quá không khách khí rồi không? Có phải đã xác định được Triệu Thừa Dư đối với bản thân mình chính là lai giả chứ cự (người yêu cầu gì liền không từ chối) rồi không?

Ví tiền Triệu Thừa Dư còn lại tiền mặt, đương nhiên Cố Hàm Ninh đương nhiên sẽ không biết xấu hổ mà lấy thêm, lấy bốn vạn từ trong thẻ ngân hàng, thuyết phục cậu sau đợt quốc khánh đem hai mươi vạn cầm đến.

Cố Hàm Ninh quyết định sau khi trở về trường học trước hết viết giấy nợ bốn vạn, mặc dù Triệu Thừa Dư cho vay vô cùng thoải mái, nhưng không có nghĩa là cô có thể yên tâm tiếp nhận, chí ít, vẫn cần một tờ giấy xem như là chứng nhận vay tiền, mặc dù cô xác định mình tuyệt đối sẽ không khất nợ.

Cứ như vậy, bước đầu Cố Hàm Ninh đã có tròn mười vạn rồi, số tiền này, dùng giá cực kì thấp mua toàn bộ cổ phiếu của xí nghiệp dệt nổi tiếng của thành phố N, lúc này Cố Hàm Ninh mới yên tâm rời khỏi.

Cô chưa từng nghĩ một bước là thành. Mua cổ phiếu cũng không phải chuyện một sớm một chiều là có thể kiếm tiền, ngay từ đầu cô đã tính toán là đầu tư lâu dài.

Xí nghiệp cô vừa mới mua cổ phiếu kia trước mắt cùng lắm là một công ty địa phương vừa mới đưa ra thị trường, nhưng khoảng ba, bốn năm sau, bọn họ sẽ phát triển bất động sản, sau đó sẽ nhảy lên trở thành tập đoàn số một, số hai của tỉnh này, sau này giá cả cổ phiếu so với lúc đầu tăng vọt lên không chỉ gấp mười lần!

Cố Hàm Ninh không có tham vọng lớn như vậy, cũng không tính toán tổn quá nhiều thời gian. Cô chỉ định đầu tư tất cả vào xí nghiệp này, sau khi tốt nghiệp từ từ thu tiền về.

Dù sao bốn năm đại học, ba mẹ cô cũng sẽ không thiếu sinh hoạt phí cho cô.

Sắp xếp xong kế hoạch hai tháng sau, Cố Hàm Ninh cuối cùng nhẹ nhõm, nhìn về phía Triệu Thừa Dư, ánh mắt ngày càng dịu lại.

“Đi thôi chủ nợ, mình mời cậu ăn kem”

Cố Hàm Ninh cười vẩy vẩy tay, đi vào cửa hàng McDonald cạnh đường. Bây giờ kem vẫn 1,5 đồng một que kem, cô vẫn mời được.

Triệu Thừa Dư thụ sủng nhược kinh, vội vàng đuổi theo.

(thụ sủng nhược kinh: ý chỉ được sủng ái mà lo sợ)

Đợi Cố Hàm Ninh trở lại phòng ngủ, những người còn lại còn chưa có trở về, Cố Hàm Ninh một mình ngồi ở phòng ngủ, suy tư cẩn thận về cuộc sống sau này của mình.

Ngày hôm sau là chính thức vào học.

Đợi đến khi Thịnh Mạn Mạn cùng Bạch Vũ Hân lễ mà lễ mà rời khỏi giường, đã qua bảy giờ hai mươi rồi, bảy giờ ba mươi là kết thúc giờ quẹt thẻ, bốn người vội vàng xuống lầu, đang muốn chạy vội đến kịp sân vận động, liền thấy một người đi ra khỏi tòa kí túc đối diện chào hỏi cô.

“Cố Hàm Ninh.....”

Cố Hàm Ninh vội dừng bước chân, vừa nhìn đã thấy Triệu Thừa Dư một thân quần áo thể thao.

Cố Hàm Ninh nhớ lại, ngày hôm trước Triệu Thừa Dư nói sẽ chờ cô đi quẹt thẻ.

Triệu Thừa Dư mừng rỡ bước nhanh đi đến, cảm thấy vui mừng vì đợi từ hơn sáu giờ sáng đến giờ cuối cùng cũng có hiệu quả.

Vừa rồi lúc cậu chờ đợi thật ra rất thấp thỏm, chỉ sợ mình thức dậy trễ Cố Hàm Ninh đã sớm đi rồi. Hoặc là mình nhìn nhầm rồi, Cố Hàm Ninh lại vừa vịn đi qua đúng lúc mình sợ ý.

Bạch Vũ Hân đột ngột mở to mắt, nhận ra là Triệu Thừa Dư, mỉm cười đi đến chào hỏi: “Triệu Thừa Dư, sớm a! Cao Thần và Trần Minh đâu? bọn họ không cùng đi quẹt thẻ à?”

Triệu Thừa Dư đi đến bên cạnh Cố Hàm Ninh, lúc này mới chú ý tới bên cạnh cô còn có bạn cùng phòng.

“Bọn họ còn đang ngủ hôm nay không đi quẹt thẻ”

Quy định của trường đại học là sinh viên năm nhất và năm hai sáng sớm đều phải đi quẹt thẻ, mỗi tuần lễ tập ít nhất ba ngày, đương nhiên khi thời tiết không tốt hoặc trong thời gian được nghỉ lễ sẽ không phải quẹt.

Bạch Vũ Hân nghe thấy thế, trong mắt loáng qua thần sắc thất vọng, trong lòng có chút hối hận mình phải vất vả để rời giường: thật lãng phí công sức.

“Sớm. Cậu đi quẹt thẻ sao?” Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư mỉm cười nói.

“Ừ, phải....” Dường như là bởi vì hôm nay nhiều người. Về mặt Triệu Thừa Dư cũng không có quá nhiều thay đổi, chỉ có Cố Hàm Ninh vẫn có thể nhìn thấy trong mắt cậu một tia mừng rỡ.

Cố Hàm Ninh phảng phất cũng có thể cảm nhận được tia mừng rỡ thuần túy trong mắt Triệu Thừa Dư, tâm tình cũng mau chóng tốt lên, trên khuôn mặt lộ ra cười nhạt.

“Được rồi, cùng nhau đi thôi.”

Triệu Thừa Dư đương nhiên cầu còn không được, vội vàng gật đầu.

Thời gian không còn nhiều, sân vận động vẫn còn xa, Cố Hàm Ninh dứt khoát kéo Thịnh Mạn Mạn bắt đầu chạy. Thôi Hà Miêu chân dài nhất nhưng lại chạy chậm nhất, chờ chạy đến sân vận động, thở hổn hển nói không nên lời.

Đợi đến khi bốn người Cố Hàm Ninh quẹt thẻ xong, vừa hay nhìn thấy Triệu Thừa Dư cũng đi tới, vì vậy liền thuận ý cùng nhau đi ăn sáng.

Đại học, từ hôm nay bắt đầu, chân chính từng bước bắt đầu.

Lịch học của khoa Cố Hàm Ninh rất nhiều, trải qua học kì đầu, trừ buổi sáng đi quẹt thẻ còn thỉnh thoảng có thể gặp được, còn lại sau đó liền rất ít khi nhìn thấy, ngay cả buổi sáng, cũng bởi vì còn có Thôi Hà Miêu ở đó, giữa cô cùng Triệu Thừa Dư luôn có khoảng cách vài bước, theo đúng phép tắc mà nói vài câu, còn lại, không giao tiếp gì nữa!

Triệu Thừa Dư tự nhiên buồn bực, mà Cố Hàm Ninh mỗi lần nhìn Triệu Thừa Dư nhìn mình và Thôi Hà Miêu nói chuyện mà không chen miệng vào được, mặt mày ảm đạm trong lòng không khỏi có chút buồn cười, ngược lại cố ý quay đầu bỏ lại cậu.

Thứ bảy tuần thứ hai sau khi khai giảng là ngày trung thu năm nay rồi, lễ hội trung thu còn chưa có bắt đầu kì nghỉ, cho nên thật ra chỉ là một ngày cuối tuần bình thường mà thôi.

Buổi sáng thứ sáu, Cố Hàm Ninh lật lịch hàng ngày, nhìn hai chữ ‘trung thu’ trên lịch thứ bảy ngày mai, im lặng rất lâu.

Đây là lần trung thu đầu tiên từ khi cô sống lại tới nay, ngày cả nhà đoàn tụ, nếu tính từ kiếp trước, đã lâu rồi cô không trải qua cùng với cha mẹ.

Nghĩ đến ngày mai, cha mẹ hai người ngồi quanh bàn ăn, ăn bánh trung thu, có lẽ đã sớm lên giường ngủ rồi, không khỏi có chút chua xót trong lòng.

Đêm trung thu cô đơn tịch mịch như vậy, kiếp trước, cha mẹ cũng đã trải qua mười năm.

Cố Hàm Ninh cẩn thận tính toán, tiết học buổi chiều ba giờ năm phút là kết thúc, cô lập tức chạy lên xe buýt, có lẽ không đến một giờ có thể đến bến xe. Xe buýt chở hành khách hướng đi từ thành phố H đến thành phố N, đều có quy luật chừng mười phút lại có một xe. Hơn bốn giờ chiều liền có thể lên được, cho nên có thể thuận lợi mua được một, hai vé xe.

Quyết định xong, tâm trạng Cố Hàm Ninh mau chóng trở nên tốt hơn, cười nhìn một chút thời gian, tính toán xem còn bao lâu nữa mới có thể gặp cha mẹ.

Dường như tái sinh trở lại, cô nhớ nhà hơn trước đây rất nhiều!

Mất đi một lần, mới biết được, trên thực tế cha mẹ quan trọng hơn nhiều so với cái gọi là tình yêu!

Thế giới này, có thể đối với bạn hoàn toàn không quan tâm được mất, mãi mãi không rời, không hề che giấu tâm tư, chỉ có cha mẹ!

Tiết cuối cùng buổi chiều là giờ giáo dục thể chất (thể dục) Cố Hàm Ninh và Thôi Hà Miêu, Thịnh Mạn Mạn chơi quần vợt, Bạch Vũ Hân chơi bóng rổ.

Thời điểm đăng kí, Thịnh Mạn Mạn và Thôi Hà Miêu một cứng một mềm khuyên bảo Bạch Vũ Hân đăng kí quần vợt giống các cô, Cố Hàm Ninh coi như không thấy.

Tất nhiên cô cũng biết, Bạch Vũ Hân không thể thay đổi sang quần vợt vì Cao Thần đăng kí chắc chắn là bóng rổ.

Mà đăng kí bóng rổ ngoài Cao Thần còn có Triệu Thừa Dư.....

Cố Hàm Ninh không khỏi nghĩ tới, kì thật Triệu Thừa Dư chơi bóng rổ cũng rất tốt.

Trước thứ bảy, Bạch Vũ Hân lôi mấy cô gái cùng đi cổ vũ cho đội của Cao Thần. Cố Hàm Ninh vừa vào cửa đã thấy được bóng dáng của Triệu Thừa Dư.

Cô giật mình, đột nhiên phát hiện, không biết bắt đầu từ khi nào, ánh mắt của mình đầu tiên là đặt trên người Triệu Thừa Dư.

Ngày hôm đó, cô dường như luôn luôn thấy rằng mặc dù Triệu Thừa Dư vẫn chơi nghiêm túc trong sân nhưng ánh mắt luôn rơi về phía bọn cô.

Lần cuối cùng Triệu Thừa Dư nhìn sang phía cô, Cố Hàm Ninh cười cười với cậu, sau đó liền thấy Triệu Thừa Dư ôm banh chạy (*) phạm luật rồi...

[Ôm banh chạy: động tác phạm quy trong thi đấu bóng rổ]

Cố Hàm Ninh trong lòng cười trộm: quả nhiên là nhìn mình!

Cách tiết sau còn có nửa giờ, Cố Hàm Ninh kìm nén không được liên tục nhìn giờ, Thôi Hà Miêu lại gần, nhỏ giọng nói: “nếu không bọn mình yểm trợ cho cậu, cậu, chuẩn~”

Tại thời điểm này, ba người bọn họ mang theo cây vợt tennis, núp trong góc, thì thầm, giáo viên giáo dục thể chất ở một góc độ khác đang giảng dạy.

Cố Hàm Ninh cảm thấy có thể được.

Đợi đến khi Cố Hàm Ninh chuẩn êm đi, chạy đến trạm xe bus, vỗ vỗ bộ ngực đang nhảy loạn, không nhịn được cười.

Bao nhiêu năm rồi không có trốn học, như vậy thật giống như lúc an bình có kẻ trộm đến, thực tế rất dễ nghiệm.

Không tốt, không tốt! Cố Hàm Ninh nghiêm túc phê bình mình ở trong lòng.

Trừ lớp thể dục, còn lại không thể làm như vậy được!

Buổi tối lúc Cố Hàm Ninh đi tới tiểu khu cũng đã là tám rưỡi tối.

Lúc cửa mở ra, Diêu Tuệ Nhã nhìn con gái như từ trên trời rơi xuống, trong lúc nhất thời giật mình sửng sốt, chỉ mỉm cười hô to.

“An Quốc! là Ninh Ninh trở về rồi!”

Cố Hàm Ninh trên mặt cũng là nở nụ cười, nhìn khuôn mặt vui mừng của cha mẹ, chỉ cảm thấy trái tim thắt lại chua xót!

Đối với An Quốc cùng Diêu Tuệ Nhã mà nói, Cố Hàm Ninh từ lúc ra đời đến giờ là lần đầu tiên xa cha mẹ lâu như vậy, đương nhiên việc nghỉ hè đi đến nhà bà ngoại lại là việc khác.

Diêu Tuệ Nhã từ khi xe rời khỏi đại học Z liền bắt đầu lo lắng, ăn cơm đi ngủ đi làm, chỉ lo Cố Hàm Ninh ở trường không được ăn no mặc ấm, cùng bạn học mới quen không được vui vẻ.

Thời gian hai ngày, Cố Hàm Ninh sung sướng hưởng thụ đãi ngộ được cha mẹ chăm sóc tỉ mỉ, chiều dài cơm nước như đang ăn tết, làm trong lòng Cố Hàm Ninh một trận chua xót.

May mà trời cao cho cô một cơ hội sửa đổi.

Đợi đến chiều chủ nhật Cố Hàm Ninh phải về trường rồi, Diêu Tuệ Nhã chuẩn bị một đồng túi to túi nhỏ để Cố Hàm Ninh mang về trường học.

“Mẹ, không cần mang theo nhiều như vậy”!

“Cái gì nha, đều là cần thiết! Con nhìn này, đây là thịt lợn con thích nhất, đây là bánh mật khô mẹ sao cho con, đây là cá hồ rang, có thể để mấy ngày, ăn với cơm.....”

Cố Hàm Ninh ngay lập tức ngậm miệng.

Đợi đến khi Diêu Tuệ Nhã sửa sang lại xong, nhìn vào túi lớn túi nhỏ có chút lo lắng.

“Làm thế nào bây giờ? Ninh Ninh, nhiều thế này con có xách được không?”

Cố Hàm Ninh vỗ ngực: “mẹ yên tâm! Chờ một lát để ba đưa con lên tàu hỏa. Đến thành phố H, xuống tàu hỏa đi xe bus chỉ vài phút sau đó con để bạn cùng phòng cùng nhau đến giúp. Tính ra chỉ xách không đến năm phút.”

Nhưng trên xe buýt trở lại trường học, Cố Hàm Ninh lại sầu não.

17. Chương 17: Tin Nhắn

Edit: diệp tử 94 Beta: Vi Vi

Từ lúc xuống xe lửa đến trạm xe bus cũng không đến 5 phút, Cố Hàm Ninh liền thiếu chút nữa gãy tay rồi, vừa rồi gọi 2 cuộc gọi, Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn đều không ở trường học, Thịnh Mạn Mạn cũng cho biết Bạch Vũ Hân cũng không ở phòng ngủ.

Cố Hàm Ninh nhìn ba cái ba lô một to hai nhỏ hai bên chân muốn khóc mà không có nước mắt.

Để cho cô mang những thứ này lên tầng 6 đúng là muốn lấy mạng của cô nha!

Cố Hàm Ninh chưa từ bỏ ý định, lục danh bạ, thấy một số điện thoại ngón tay liền dừng ở trên cái tên này.

Cố Hàm Ninh chần chờ mà nghĩ: gọi cậu đến, sẽ không bị từ chối chứ?

Trong phòng vệ sinh nhà ăn Hữu Bằng, Triệu Thừa Dư hắt nước lên mặt, ngẩng đầu thuận tay lau đi, mới nặng nề thở ra một hơi, xoay người trở về phòng.

Đẩy cửa ra, người tham dự đã có mặt.

Cao Thần, Mạnh Khởi Đức, còn có Phạm Ý Mân và hai người bạn cùng phòng khác của Phạm Ý Mân, chiều nay sáu người họ cùng nhau chơi đùa bóng rổ, chỉ đánh cho ra khỏi một thân mồ hôi, Phạm Ý Mân liền đề nghị cùng nhau ăn cơm chiều, sau đó Cao Thần còn gọi thêm Trần Minh.

Giờ phút này cậu mở cửa ra lại phát hiện thêm một người, bạn cùng phòng của Cố Hàm Ninh, Bạch Vũ Hân.

Cố Hàm Ninh.....

Triệu Thừa Dư dưới đáy lòng yên lặng nhớ nhung, nghĩ đến đã ba ngày không nhìn thấy cô, trong lòng không khỏi vọt lên một trận mất mát.

Vào học được hai tuần lễ, giữa bọn họ chỉ có thể tính là bạn học bình thường thôi sao?

Triệu Thừa Dư lặng lẽ ngồi xuống một chỗ trống, Cao Thần đang cùng Phạm Ý Mân nhiệt liệt thảo luận vừa rồi đánh chỗ nào không tốt, ai đánh cầu không đúng nơi.

Thường ngày Triệu Thừa Dư cũng rất có hứng thú, hôm nay vô ích, cảm xúc liền lạnh xuống.

“ting_____”

Có tin nhắn.

Triệu Thừa Dư lấy điện thoại ra không để ý lắm mở ra, lúc đầu cau mày, trong mắt mang theo nghi ngờ, cuối cùng là ngồi thẳng người, nghĩ cũng không nghĩ thoáng cái đứng lên.

“Mình có việc, đi trước.” Triệu Thừa Dư mặt không biểu lộ nói xong, không đợi mọi người phản ứng lại, đẩy cái ghế ra, bước nhanh ra khỏi gian phòng, chờ đi xuống được tầng 2, lại càng không nhin được đi bước lớn.

Gió hè nhẹ nhàng thổi mái tóc qua má, mang theo một vị rất tươi và ngọt ngào.

Triệu Thừa Dư tim đập ngày càng nhanh, lại không biết bởi vì chạy quá nhanh hay vì tin nhắn vừa rồi.

“Cậu có đang ở trường học không? Mình đứng trước cổng trạm xe buýt, cậu có thể đến xách giúp mình ít đồ được không? Cố Hàm Ninh”

Triệu Thừa Dư cảm thấy mình chưa từng chạy nhanh như vậy bao giờ.

Xa xa, cậu liền nhìn thấy hình bóng khắc sâu trong trái tim đứng ở trạm xe buýt, cúi đầu nhìn di động, một khắc kia, Triệu Thừa Dư phảng phất có thể cảm thấy tim đập kịch liệt đến mức có thể phá hủy màng nhĩ !

“Cố Hàm Ninh!”

Cho đến còn năm sáu mét, Triệu Thừa Dư mới chạy chậm lại, cố gắng làm giảm nhịp tim đập, đưa tay lau mồ hôi mới gọi cô.

Cố Hàm Ninh đang mở di động, nghĩ đến tin nhắn gửi rồi, có nên gọi điện thoại nữa không? Có lẽ Triệu Thừa Dư không thấy tin nhắn? Đang do dự không quyết liền nghe có người gọi mình, ngẩng đầu vừa nhìn, chính là Triệu Thừa Dư, chờ cậu đến gần rồi, Cố Hàm Ninh liền phát hiện cậu còn đang thở gấp, chân tóc còn bị ướt nhẹp.

“Cậu, từ rất xa, chạy lại đây?”

“A, không phải, mình vừa mới rửa mặt, mình ở ngay Hữu Bằng phía trước”

Cố Hàm Ninh vừa nghe liền hiểu, có lẽ cậu đang cùng bạn học ăn cơm.

“Vây.....”

Thời gian này, có lẽ là mới đến, có lẽ vừa bắt đầu ăn, nếu bây giờ mình lại nói không cần giúp, để cậu trở về ăn cơm, ngược lại là ra về rồi, mà, Triệu Thừa Dư, chắc chắn sẽ không đồng ý.

Cố Hàm Ninh sửa lại ý: “vậy làm phiền cậu. Mình về nhà, mẹ mình bảo mình mang theo rất nhiều thứ, nhưng cả phòng kí túc xá không còn ai”

“Ừ, để mình giúp cậu xách Sau này, cậu cũng có thể tìm mình” Triệu Thừa Dư nghĩ đến tin nhắn vừa rồi tim đập cũng bắt đầu tăng nhanh.

Cố Hàm Ninh, thế nhưng lưu số điện thoại của cậu.....

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư như đang thất thần, không nhận được mím môi cười, cúi đầu từ trong túi lấy ra một bọc khăn giấy, rút một tờ, đưa qua.

“Trước tiên cậu lau tóc đi”

Triệu Thừa Dư nhìn bàn tay nhỏ nhắn tinh tế phía trước, tim đập gần như bật ra khỏi cổ họng của mình, hai bàn tay xoa xoa ở hai bên quần, lúc này mới cẩn thận đưa tay qua nhận lấy khăn giấy trắng tinh, nghĩ đến vừa rồi còn ở trên bàn tay trắng xinh, cúi đầu, lỗ tai đỏ ửng.

“Sao không lau đi?”

“Hả, à, bây giờ mình lau liền!”

“ ... ”

Cố Hàm Ninh không nói lên lời nhìn Triệu Thừa Dư lau loạn tóc trên trán.

Đợi đến khi Triệu Thừa Dư cuối cùng cũng lau xong, cẩn thận đem khăn giấy gấp gọn lại và đặt nó vào túi của mình, ngay lập tức chuẩn bị nhấc 3 túi đồ Cố Hàm Ninh đặt dưới đất lên.

Cố Hàm Ninh vội vàng xách cái túi nhẹ hơn đeo lên lưng, Triệu Thừa Dư đã cầm lên một túi hành lý lớn và khoác một cái ba lô khác.

Từ bến xe buýt đến kí túc xá mất khoảng 5,6 phút.

Triệu Thừa Dư không nhận được quay đầu nhìn một chút Cố Hàm Ninh đi bên cạnh, nếu không nói chuyện quả là quá lãng phí.

“Này, cậu về nhà lúc nào vậy?”

“Chiều thứ sáu, khoảng sau giờ học.”

Triệu Thừa Dư gật đầu, sáng sớm thứ sáu đã có mưa rồi, không quẹt thẻ, cậu đứng ở trước ban công phòng ngủ tiết kiệm thật lâu, xế chiều tiết kiệm dục, là tiết kiệm nhất cậu và Cố Hàm Ninh thường học chung, nhưng hai người lại học khác môn, lúc tan tiết cậu có ý làm nhanh, chạy đến sân tennis nhưng lại chỉ thấy hai người bạn cùng phòng của Cố Hàm Ninh.....

“Vậy, trở lại thành phố N chắc cũng phải 8 giờ đúng không?”

Cố Hàm Ninh trong lòng vừa động, quay đầu tử tế đánh giá Triệu Thừa Dư.

“Cũng gần 9 giờ, mình trễ xe, ở bến xe đợi hơn nửa giờ”

“Mình còn chưa ngồi xe ô tô về thành phố N, nghe nói xe rất nhiều nha?”

“Ừ, rất nhiều.....cậu, cũng ở thành phố N sao?” Cố Hàm Ninh có rất nhiều nghi hoặc, đây chỉ là một trong số đó.

“Nha.....nhà mình ở thành phố N. Mẹ mình là thanh niên trí thức thành phố S, mấy năm trước không phải là có chính sách có thể đem thanh niên trí thức hoặc con cái của họ mang hộ khẩu trở về, lên lớp mười mình mới đến thành phố S, nhưng ba mẹ anh lại ở thành phố N, bình thường tất cả cũng trở về thành phố N”

“Như vậy a.....” Cố Hàm Ninh vốn còn muốn hỏi, nhà cậu có phải hay không cũng ở Giang Nam Xuân Thành không, suy nghĩ một chút, vẫn không lên tiếng, dù sao sau này từ từ biết đến.....

“Đúng rồi....., cậu có tham gia vào câu lạc bộ không?” hàn huyên một hồi, vẻ mặt Triệu Thừa Dư cũng tự nhiên lên rất nhiều, cái vấn đề này, kì thật trong lòng cậu đã bồi hồi vài ngày, không cùng chuyên ngành cũng như lớp, bình thường trùng giờ quá ít, nếu như có thể cùng cái câu lạc bộ, cơ hội gặp mặt chẳng phải sẽ gia tăng sao?

“Câu lạc bộ nha.....”

Gần đây trên đường lên lớp luôn nhìn thấy câu lạc bộ giờ tắm biển kết nạp người mới, mấy cô gái cùng phòng cũng thích thú bưng bưng thảo luận muốn ghi danh.

Trong quá khứ, cô và Bạch Vũ Hân tự nhiên theo Cao Thần.

Cao Thần giỏi ca hát và vũ đạo, nói ra cậu ta thực sự là một tài năng, Cố Hàm Ninh có năng khiếu âm nhạc nhưng không giỏi nhảy múa, nhưng kiếp trước, vì Cao Thần sớm đăng kí vào câu lạc bộ khiêu vũ, cô và Bạch Vũ Hân nghĩ không buồn nghĩ liền đăng ký theo.

“Còn cậu? muốn đăng ký cái gì?” Cố Hàm Ninh mím môi cười một tiếng, chuyển đầu hỏi.

“Mình muốn tham gia câu lạc bộ leo núi Cậu có hứng thú không? lần trước không phải cậu nói muốn rèn luyện thân thể sao? leo núi rất tốt nha, đi chơi, tập thể dục, đều có thể.....” Triệu Thừa Dư thận trọng đề nghị, trong lòng lại hạ quyết định, chỉ cần Cố Hàm Ninh tham gia câu lạc bộ nào cậu liền tham gia!

“Leo núi a, cũng không tồi a. Mình đây cũng đăng ký cái này đi” Cố Hàm Ninh cảm thấy cái này cũng không tồi. “Lần này mình mang theo vợt cầu lông, cậu thích đánh không? Lúc rảnh rỗi có thể cùng nhau đánh cầu lông”

“Thích! Đương nhiên là thích! sau này cậu muốn chơi cái gì cũng đều có thể đến tìm mình” Triệu Thừa Dư vội vàng gật đầu, khoe môi nụ cười từ từ mở lớn.

Cố Hàm Ninh cũng cười, Triệu Thừa Dư không chút nào che giấu, mừng rỡ hóa ra có thể lan truyền.

Leo lên tầng sáu, tiến vào phòng ngủ, bên trong quả nhiên không có một người.

Cố Hàm Ninh đem mọi thứ lấy ra, nhìn một chút, quyết định một lát nữa sửa sang lại.

“Triệu Thừa Dư, cậu còn chưa ăn cơm đúng không? có muốn cùng nhau đi ăn cơm không? Mình mang theo món ăn mẹ mình nấu, cũng không tệ nha.”

Triệu Thừa Dư sao có thể không ăn, vội vàng không kìm được vui mừng gật đầu.

“Thế thì tốt, đây coi như là mình mới khách, cảm ơn cậu xách đồ giúp mình lên lầu”

Chờ một lát chỉ cần mua thêm cơm là được, quả là giá rẻ!

18. Chương 18: Vé Xe

Edit: Nuxuku Beta: Vi Vi

Qua trung thu, còn không quá một tuần lễ là đến Quốc Khánh.

Tối thứ ba, Cố Hàm Ninh lục lại cái vợt cầu lông trong tủ, nhớ đến cuộc nói chuyện của mình cùng Triệu Thừa Dư hôm chủ nhật, do dự một hồi, đi tới hỏi từng người trong phòng ngủ.

“Mạn Mạn, xế chiều ngày mai sau giờ học đi đánh cầu lông đi?”

“Không được! Xế chiều đã hơn ba giờ rồi a! Lúc đó mình đang đói bụng, nào có sức để vận động chứ!”

“”

Cố Hàm Ninh không nói lời nào lắc đầu.

“Miêu Miêu, xế chiều ngày mai sau giờ học đi đánh cầu lông đi?”

“A? ! Đánh cầu lông? Vẫn là quên đi? Học cả một ngày, rất mệt a, mình sợ đến lúc đó mình không nhích được!”

“”

Cố Hàm Ninh nghĩ đến Thôi Hà Miêu cứ một hai ngày lại giờ nằm đầm trịnh trọng tuyên bố mình chính thức giảm cân, liền cảm thấy im lặng.

Suy nghĩ nhiều biện pháp giảm cân như vậy, làm sao mà không nghĩ tới cách vận động để giảm cân đây?

Bạch Vũ Hân và Cao Thần cùng nhau tham gia câu lạc bộ khiêu vũ, tối nào cũng có các hoạt động tập thể, bây giờ đương nhiên là không có ở đây, Cố Hàm Ninh cũng vui vẻ.

“Vậy hai cậu cùng mình đăng kí câu lạc bộ leo núi đi, được không?”

“Không được!” Hai cô gái lười biếng đồng thanh hét lên, lắc đầu!

“ ”

Cố Hàm Ninh quay người đi, đi tới ban công, cầm lấy di động, cuối cùng gửi một tin nhắn.

Ba giờ chiều thứ tư hôm sau, sau khi học xong, Cố Hàm Ninh cầm lấy vợt cầu lông đi tới sân cầu lông, xa xa liền thấy Triệu Thừa Dư cả người mặc đồ thể thao, Cố Hàm Ninh cúi đầu nhìn thoáng qua quần bò trên chân mình, thoáng cái liền phân rõ đẳng cấp chuyên nghiệp và nghiệp dư

Cố Hàm Ninh còn chưa đi tới, Triệu Thừa Dư liền đến đón, kèm theo nụ cười ngượng ngùng mà Cố Hàm Ninh quen thuộc, giúp Cố Hàm Ninh cầm vợt cầu lông.

Triệu Thừa Dư chơi bóng rổ không tệ, nếu như để cô đánh giá khách quan, thậm chí không thể kém Cao Thần.

Ở kiếp trước, cô chỉ nhớ kỹ Cao Thần chơi bóng rổ rất tốt, cho tới bây giờ cũng không để ý, bạn cùng phòng Cao Thần, Triệu Thừa Dư kỳ thật cũng không tệ.

Mà bây giờ, Cố Hàm Ninh mới biết được, hóa ra, cầu lông, Triệu Thừa Dư cũng đánh rất tốt.

Vào lần thứ N Cố Hàm Ninh cúi người nhặt cầu lông, không nhìn được bĩu môi, thẳng người lên, lắc lắc tay.

“Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi một chút đi.”

Thật sự cô rất mệt mỏi.

Ở trong kí túc, đã thật lâu rồi cô không có vận động.

“Mệt mỏi sao? Xin lỗi, là mình đánh quá mạnh. ”

Triệu Thừa Dư cúi đầu, nhìn khuôn mặt hồng lên đang thở gấp của Cố Hàm Ninh, nhíu mày, trong lòng căng thẳng.

Cậu cũng không biết xấu hổ nói, mình chỉ dùng có năm phần lực.

Cậu thật không nghĩ đến, thể lực của Cố Hàm Ninh kém như vậy.

“Cậu như vậy là không được, sau này mỗi tuần phải chơi cầu lông ít nhất ba lần, thể lực cậu quá kém, đến lúc đó đi leo núi, sợ rằng, sẽ bị bỏ lại phía sau.”

Cố Hàm Ninh dựa vào tường, nghỉ ngơi sơ sơ một hồi, mới cảm thấy dễ thở hơn một chút.

Kỳ thật, không cần Triệu Thừa Dư nói, cô cũng biết thể lực của mình xác thực không tốt, cái này cũng là bởi vì thiếu vận động nha! Trước kia thỉnh thoảng cô vẫn bị cảm, cổ họng đau nhức.

Á khỏe mạnh nha!

“Vậy thì chiều hai, tư, sáu. Cậu có rảnh không?” Cố Hàm Ninh ngẩng đầu lên, nhìn về phía Triệu Thừa Dư.

“A, cái gì?” Triệu Thừa Dư sững sốt, mới nhớ tới đây là trả lời cho đề nghị một tuần chơi cầu lông ba lần của mình!

“Uhm! Được! Mình đương nhiên rảnh!”

Triệu Thừa Dư vội vàng gạt đầu, trên khuôn mặt nở một nụ cười mừng rỡ, chói mắt khiến Cố Hàm Ninh không nhìn được cuối thấp đầu, khoe miệng cũng nở nụ cười.

Triệu Thừa Dư bất kể là chơi bóng rổ hay là cầu lông, nhìn đều rất đẹp! Cố Hàm Ninh trong lòng âm thầm đánh giá.

Quả nhiên, nam sinh chơi thể thao nhìn rất là đẹp trai!

Cố Hàm Ninh quá ít vận động, nên hai người chỉ chơi có một giờ.

Ăn một miếng không béo ngay được, cứ từ từ mà tiến lên thì tốt hơn.

Chơi cầu lông xong, trên trời đã nhiễm chút ráng hồng.

Hai người đến nhà ăn rồi lại tản bộ về phòng ngủ.

Ngay giờ cơm chiều, trên đường người đến người đi, có không ít người trên đường đi từ nhà ăn đến phòng ngủ.

Nhàn rồi tản bộ cùng Cố Hàm Ninh sau khi ăn cơm như vậy, không khí ấm áp làm tim Triệu Thừa Dư bắt đầu tăng tốc, chỉ quay đầu nhìn một bên má yền tĩnh đẹp đẽ của Cố Hàm Ninh thôi, trong lòng Triệu Thừa Dư đã dâng lên một tia ngọt ngào, tâm trạng cũng bắt đầu bình tĩnh trở lại.

“Quốc Khánh cậu sẽ về nhà chứ?” Triệu Thừa Dư quyết định tìm chủ đề nói chuyện.

“Ừ, sẽ về. Sau giờ học ngày 30.” Cố Hàm Ninh nghĩ đến chỉ còn mấy ngày, ngay lập tức lại có thể về nhà, trên khuôn mặt liền mang theo nụ cười.

“Vậy cậu mua được vé tàu chưa?”

“Còn chưa, mình sợ tàu quá nhiều người, tính mua vé ô tô.”

“Vậy, không thì mình đi mua giúp cậu? Cậu đưa thẻ sinh viên cho mình.”

“A, cũng tốt, mua được vé tàu thì thoải mái.”

Cố Hàm Ninh đang nói, liền lấy thẻ sinh viên từ trong ba lô đeo sau lưng đưa cho Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư vội vàng vươn hai bàn tay ra, tử tế nhận lấy, kiểm chế xúc động muốn mở ra xem ngay lập tức, cẩn thận cầm trong tay.

“Rồi, nếu như mua được, mình sẽ liên lạc lại với cậu.”

Buổi tối thứ năm, Cố Hàm Ninh liền nhận được tin nhắn của Triệu Thừa Dư, vé đã mua được.

Lúc Cố Hàm Ninh xuống lầu lấy vé, vừa lúc đụng phải Bạch Vũ Hân cùng Cao Thần, Trần Minh.

Bọn họ vừa lúc kết thúc hoạt động của câu lạc bộ khiêu vũ. Cố Hàm Ninh cũng đăng kí câu lạc bộ leo núi, nhưng leo núi cùng khiêu vũ hoàn toàn không giống nhau, hoạt động chính thức thường được lên kế hoạch vào ngày cuối tuần, thời gian đăng kí chưa kết thúc, nghe nói buổi gặp mặt các thành viên của câu lạc bộ được sắp xếp sau lễ Quốc Khánh.

“Ninh Ninh.” Bạch Vũ Hân còn chưa đi tới cửa liền thấy Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư đứng ở cửa, ánh mắt lóe lên, cất tiếng hô.

Vốn là đang muốn đi về phòng ngủ, Cao Thần nghe thấy, ngay lập tức quay người bước lại đây, Trần Minh cũng đi theo phía sau cậu ta.

“Cố Hàm Ninh, chào buổi tối!”

Coi như là buổi tối, nụ cười của Cao Thần lại vẫn có thể xán lạn như vậy.

“Chào buổi tối.” Cố Hàm Ninh chẳng qua là nhàn nhạt cười, độ ấm trong giọng nói còn nhạt hơn so với nụ cười.

Chỉ tiếc, Cao Thần không nhìn ra. Cậu ta chỉ thấy được khóe môi Cố Hàm Ninh mỉm cười, nhớ tới gần đây vài ngày không thấy Cố Hàm Ninh rồi, vốn là không thấy, cũng còn may, bây giờ thấy người, chân của cậu dường như không nhúc nhích được.

“Thừa Dư, cậu đến tìm Cố Hàm Ninh sao?” Cao Thần nhìn về phía Triệu Thừa Dư, nụ cười trên khuôn mặt lại có chút ảm đạm. Cậu cũng không biết, từ lúc nào, quan hệ của Triệu Thừa Dư cùng Cố Hàm Ninh lại tốt đến mức có thể đơn độc gặp mặt vào buổi tối rồi? !

“Mình giúp cậu ấy mua vé tàu.” Triệu Thừa Dư lấy vé tàu và thẻ sinh viên đưa cho Cố Hàm Ninh.

“Cám ơn. Bao nhiêu tiền?” Cố Hàm Ninh cười nhận lấy.

“Mười lăm.” Triệu Thừa Dư vốn muốn nói không cần, nhưng ba người Cao Thần đứng ở một bên, cậu do dự một hồi, vẫn không có mở miệng.

Cố Hàm Ninh vốn đã chuẩn bị tiền lẻ, mười lăm tệ, không cần nhìn.

Đưa vé cùng thẻ sinh viên, cầm tiền, Triệu Thừa Dư nhìn ánh mắt sáng trong suốt của Cao Thần, nhất thời chân chừ không biết là đi hay ở.

“Mình đây lên trước đây. Hẹn gặp lại.”

Cố Hàm Ninh không đếm xỉa đến nụ cười của Cao Thần, cười cười với Triệu Thừa Dư, liền xoay người đi thẳng lên lầu.

“Hắc, Cố Hàm Ninh. . . .” Cao Thần không ngờ tới Cố Hàm Ninh đi nhanh như vậy, gọi một câu như thế, cũng không ngờ Cố Hàm Ninh giả vờ không nghe thấy, đầu cũng không ngoảnh lại, trong lòng có chút ủ rũ, cuối cùng nở một nụ cười.

“Đi. Hẹn gặp lại.” Đang nói, Cao Thần ỉu xiu xoay người.

Triệu Thừa Dư tự nhiên cũng không muốn ở lại lâu hơn, gật đầu với Bạch Vũ Hân rồi cũng rời đi.

“Bạch Vũ Hân, vé tàu của cậu, bạn học mình đã mua được rồi, ngày 30 chúng ta trực tiếp đến ga tàu để lấy.”

“Được, lúc nào?”

“Mười sáu giờ năm mươi.”

“Tốt lắm, mình lên trước đây. Chào.” Bạch Vũ Hân thấy Cao Thần đã đi vào phòng ngủ, thu hồi ánh mắt, cười hươ tay với Trần Minh.

Cố Hàm Ninh sau khi rửa mặt từ trong phòng vệ sinh đi ra, vừa hay nhìn thấy Bạch Vũ Hân cầm lấy vé tàu của mình, nghe thanh âm quay đầu lại, một khuôn mặt cười ngọt ngào.

“Ninh Ninh, cậu cũng là mười sáu giờ năm mươi xế chiều ngày 30 nè, chúng ta sẽ đi cùng tàu, đến lúc đó sau khi tan học chúng ta cùng nhau đi.”

“Được.” Cố Hàm Ninh cười gật đầu, trong lòng lại bất trí khả phủ (kiểu như miệng thì ừ nhưng trong lòng không ý kiến).

Từ đại học Z đến ga tàu có một chuyến xe buýt, nhưng mà chỉ là ngồi cùng một xe buýt mà thôi, chẳng lẽ cô lại có thể ngăn cản sao?

Xế chiều ngày 30, Cố Hàm Ninh còn hai tiết cuối, gần đến ba giờ năm phút. Bọn Triệu Thừa Dư buổi chiều trống tiết, thật ra buổi trưa là có thể đi. Chẳng qua là cậu muốn đợi Cố Hàm Ninh, Trần Minh chờ Bạch Vũ Hân, mà Cao Thần, nghe nói mua được vé tàu cũng là gần năm giờ chiều, liền cùng bọn họ đến ga tàu, Mạnh Khởi Đức không mua được vé ngày 30, chỉ mua được vé buổi sáng ngày 1 tháng 10, phải ở lại trong phòng một đêm.

Cố Hàm Ninh đã sớm chuẩn bị xong ba lô, cô mang rất ít đồ về, cái túi khoác thùng thình, trong đó là hai chiếc ba lô và một túi xách gấp lại, cô sợ đến lúc đó mẹ cô lại muốn cô mang theo rất nhiều thứ khi quay lại, dứt khoát mang theo nhiều túi trở về.

Thịnh Mạn Mạn là người địa phương thành phố H, cha của cô sau khi tan việc sẽ đến đón, Thôi Hà Miêu là người tỉnh J, không cần mua vé xe lửa ngày 30, định mua vé ô tô đường dài, thứ nhất, khác ga tàu với các

cô, thứ hai à, cô ấy phải ngồi tàu hơn năm tiếng, thà rằng xin thầy cô nghỉ buổi học, ăn trưa xong liền đi về nhà.

Thế là, sau giờ học, Cố Hàm Ninh cùng Thịnh Mạn Mạn chào tạm biệt, liền cùng Bạch Vũ Hân vội vàng chạy đến cửa Nam của trường học, Triệu Thừa Dư, Trần Minh cùng với Cao Thần đã sớm chờ ở chỗ đó rồi, năm người vội vàng chạy đến trạm xe buýt, trên sân ga có rất nhiều người.

Chỉ có thời đại học, mới có khái niệm với giao thông đông đúc vào ngày lễ, trên căn bản, trước khi học đại học, ai cũng không biết hóa ra mua vé tàu lại khó mua như vậy.

Tương tự như vậy, xe buýt cũng rất đông.

Đợi đến Cố Hàm Ninh khó khăn leo lên được xe buýt, cuối cùng cô cũng hiểu được ví von cá mè đóng hộp.

Cố Hàm Ninh ở trong dòng người bị xô đẩy, thật vất vả bắt được điểm tựa, đứng yên ổn, quay đầu lại, liền thấy Triệu Thừa Dư đang bảo vệ mình rất chặt

Khó trách, về sau cô liền cảm thấy phía sau không bị chèn ép nữa, thì ra là Triệu Thừa Dư dang tay ra, bảo vệ cô.

Cố Hàm Ninh quay đầu lại, cố gắng chứa khoảng trống cho Triệu Thừa Dư, mím môi cười một tiếng.

“Triệu Thừa Dư, cậu xích qua đây một chút. Không sao đâu.”

Triệu Thừa Dư nhìn khoảng cách nhỏ hẹp giữa mình và Cố Hàm Ninh, không biết là nóng hay là tim đập rất kịch liệt, trên khuôn mặt dường như nóng lên, cẩn thận dịch một bước nhỏ, người vừa thả lỏng, phía sau lại có lực đẩy mạnh lên, Triệu Thừa Dư đứng không yên ổn, thoáng cái ập vào người Cố Hàm Ninh.

19. Chương 19: Cơ Ác Mộng

Edit: Nuxuku Beta: Vi Vi

Xe buýt số 12 chứa đầy hy vọng được về nhà của đám sinh viên bắt đầu từ từ chuyển động.

Bạch Vũ Hân cùng Cao Thần cũng không biết bị đẩy đến đâu, đập vào mắt, chỉ có thể nhìn thấy mấy gương mặt trẻ tuổi.

Triệu Thừa Dư một tay nắm lấy cái cột, một tay kéo vòng treo trên xe, cẩn thận bảo vệ người đang nửa dựa vào lòng mình.

Cố Hàm Ninh cúi đầu xuống, nửa dựa vào Triệu Thừa Dư, một chút cũng không nhúc nhích.

Thân thể Triệu Thừa Dư cứng ngắc, cố gắng chống chọi với phía sau đông đúc thỉnh thoảng đẩy lên, rũ mắt nhìn chăm chú vào đỉnh đầu đen tuyền của Cố Hàm Ninh, cái cằm gần như tựa lên đỉnh đầu Cố Hàm Ninh, chóp mũi bị quần lấy mùi thơm nhàn nhạt, khiến cậu có chút tâm vượn ý mã (*), khuôn mặt đã sớm đỏ bừng.

[Tâm vượn ý mã: trái tim đập không kiềm chế được giống như khỉ nhảy, như ngựa chạy]

Khi xe buýt sắp dừng lại, lúc lao đảo, Cố Hàm Ninh khó tránh khỏi tiến vào lòng Triệu Thừa Dư, chóp mũi chạm vào vạt áo của Triệu Thừa Dư, Cố Hàm Ninh như có thể cảm nhận được sức sống của tuổi trẻ phát ra từ cơ thể Triệu Thừa Dư, nhiệt độ từng chút từng chút một lan ra từ chóp mũi mình, ngay cả hai má cũng cảm thấy nóng.

Ngày cuối cùng trước kì nghỉ Quốc Khánh, toàn bộ người trong thành phố đều mong muốn về nhà, đặc biệt là con đường dẫn đến nhà ga, xe đi không thuận, cứ đi được vài met lại phải dừng lại.

Cơ thể Cố Hàm Ninh khẽ lắc lư theo nhịp của xe, cô cũng không cố ép mình cách xa Triệu Thừa Dư một chút, trên xe có quá nhiều người, không phải là Triệu Thừa Dư, thì cũng là một người khác, cô thà dựa vào Triệu Thừa Dư còn hơn.

Mùi, mùi trên người Triệu Thừa Dư cũng rất thanh tịnh.

Vốn là nửa giờ đi xe, di chuyển từ từ, thế mà phải một tiếng rưỡi mới đến.

Lúc xe buýt đến bến, Cố Hàm Ninh thở hắt ra, trong lòng vốn nặng trĩu cũng giảm đi phân nửa.

Cuối cùng cũng đến ga tàu!

Năm người xuống xe buýt, cũng không có nhiều thời gian hàn huyên, mọi người cùng nhau lập tức chạy vào ga tàu.

Trừ Cao Thần còn thừa nhiều thời gian, bốn người bọn họ trở về thành phố N, cách thời gian xe chạy chỉ còn vài phút!

Qua được cửa kiểm vé, Cao Thần hươ tay chưa đến một nửa, cứng người nhìn thấy bốn người phía trước chạy mất, buồn bực buông tay xuống, cúi đầu, một mình đi đến phòng chờ ở phía đối diện.

Ngay từ lúc xe buýt đến trạm, Triệu Thừa Dư đã đem ba lô của Cố Hàm Ninh cầm trên tay, Cố Hàm Ninh chỉ cần lo cho mình, cố gắng chạy là được.

Bốn người chạy vào trong xe, loa phát thanh đang nhắc nhở khách khách đi thành phố N lúc bốn giờ năm mươi cầm vé trên tay.

Đợi đến khi nhóm người cuối cùng nhanh chóng di chuyển, Cố Hàm Ninh lấy vé tàu ra, cuối cùng mới thở ra một hơi, tim đập cũng từ từ ổn định lại.

“A, Triệu Thừa Dư, vé của cậu và Ninh Ninh gần nhau nha!” Bạch Vũ Hân xếp hàng phía sau Triệu Thừa Dư, lò đầu ra thấy vé trên tay Triệu Thừa Dư, nói.

Bạn học thời cấp hai của Trần Minh đang đứng ở bên cạnh tàu, Trần Minh tiện thể nhờ cậu ta mua vé cho Bạch Vũ Hân và chính mình, đang lo lắng chờ đợi, thấy Trần Minh tiến đến, lập tức thả lỏng, vội vàng đưa vé xe.

Bạch Vũ Hân đương nhiên là cùng một khoang xe với Trần Minh.

Trên mặt Triệu Thừa Dư phấp hờng, cứ như là chút ý nghĩ mượn cớ giúp Cố Hàm Ninh mua vé để thuận tiện đồng hành dọc đường đột nhiên bị người ta vạch trần, bên tai từ từ hồng lên.

Nhịp tim của cậu bắt đầu đập không có quy tắc, vé xe trên tay đã bị Bạch Vũ Hân giật lấy.

“Thật tốt quá! Mình với cậu đổi vé đi. Mình muốn ngồi cùng Ninh Ninh, cậu ngồi cùng Trần Minh.”

Về mặt Triệu Thừa Dư cứng đờ, lỗ tay hồng hồng đã nhạt đi, nhìn chòng chọc vào vé xe trên tay Bạch Vũ Hân, trong lòng do dự là có nên lấy lại hay không, Bạch Vũ Hân không nói hai lời đã đưa vé của mình đến trước mặt Triệu Thừa Dư.

“Đây, vé của mình, chính là khoang xe số 6.”

Triệu Thừa Dư mấp máy môi, tay cứng ngắc, tiếp lấy vé xe trên tay Bạch Vũ Hân.

Cậu và Cố Hàm Ninh là khoang xe số 14. Khoang xe số 6 cùng khoang xe số 14.

Vốn là ở chung một chỗ, chỗ ngồi liền kề nha.

Trong lòng Triệu Thừa Dư buồn bã không thôi, trên mặt lại không thể hiện nửa phần, trong lòng thầm nhắc nhở sau này trước khi mua vé, ít nhất phải nghe ngóng rõ ràng Trần Minh cùng Bạch Vũ Hân mua là chuyến số mấy.

Cố Hàm Ninh quay đầu nhìn thấy vé bị thay đổi, rủ mắt xuống nhìn mặt Triệu Thừa Dư, từ góc độ của cô có thể nhìn thấy đôi môi cứng nhắc mím nhẹ thành một đường thẳng.

Cố Hàm Ninh yên lặng tiếp lấy balo của mình trong tay Triệu Thừa Dư, trong lòng lại nở nụ cười tình nghich.

Lát nữa, có nên đưa thẻ sinh viên cho Triệu Thừa Dư, nhờ cậu mua một vé quay lại?

Thuận thuận lợi lợi lên tàu, Bạch Vũ Hân theo Cố Hàm Ninh lên khoang 14, Triệu Thừa Dư đi khoang số 6.

Chỗ ngồi của Cố Hàm Ninh cùng Bạch Vũ Hân là ghế đôi, ngồi xuống, Cố Hàm Ninh liền cầm một quyển sách, từ từ xem.

Bây giờ tàu chưa có khởi động, cũng chưa dịch chuyển, từ thành phố H đến ga tàu thành phố N, đại khái cần khoảng hai giờ bốn mươi phút, Cố Hàm Ninh đã chuẩn bị sách từ sớm, tính giết thời gian ở trên tàu.

Huống hồ hôm nay ngồi bên cạnh là Bạch Vũ Hân, đương nhiên sẽ không nói chuyện phiếm nhiều.

Trong ba lô của Cố Hàm Ninh vốn là không đựng thứ gì nhiều, cô dứt khoát bỏ xuống dưới chỗ mình ngồi, nhấc cho cha mẹ một tin nhắn, Cố Hàm Ninh liền dựa lưng vào ghế, cầm lấy quyển sách tiếp tục xem.

“Ninh Ninh, một lát nữa cậu đến ga, cậu về nhà bằng cách nào? Mình nhớ rõ là cậu ở khu Dân An phải không?”

Bạch Vũ Hân mang theo hai túi một lớn một nhỏ, cũng để túi lớn xuống dưới chỗ ngồi, ngồi xuống bên cạnh Cố Hàm Ninh.

“Ừ, ba mình sẽ đến đón.”

“Ừ, đến nơi cũng khoảng bảy giờ ba mươi đó. Ba của Trần Minh cũng sẽ đến đón, đến lúc đó mình ngồi xe cậu ấy về.”

Ánh mắt Cố Hàm Ninh nhìn chăm chú vào sách, trong lòng không khỏi nghĩ đến: Triệu Thừa Dư sẽ về bằng cách nào?

Triệu Thừa Dư đã nói là sống ở đâu bao giờ chưa?

Cố Hàm Ninh ngưng thần suy nghĩ một chút, cũng thật không nghĩ ra nổi chính xác là Triệu Thừa Dư sống ở đâu, chỉ có thể tính trong lòng, nếu như thuận đường, thì để ba cô đưa cậu một đoạn đường.

Tàu đi được khoảng nửa giờ, điện thoại của Bạch Vũ Hân vang lên một tiếng ngắn ngủi, cô cầm lấy di động, trên khuôn mặt ngay lập tức nở một nụ cười ngọt ngào.

Cố Hàm Ninh nhìn điện thoại trên tay của mình, đại khái cũng biết là chuyện gì.

Cố Hàm Ninh cũng nhận được một tin nhắn, nếu như là gửi nhóm, vậy thì cũng giống hệt như trong di động trên tay Bạch Vũ Hân.

“Mình lên tàu rồi! Thuận buồm xuôi gió! Qua lễ gặp lại! Chúc Quốc Khánh vui vẻ!”

Là tin nhắn của Cao Thần gửi.

Lúc trung thu, tin nhắn đầu tiên Cố Hàm Ninh nhận được là từ Cao Thần.

Sau này cô hỏi Bạch Vũ Hân, Bạch Vũ Hân tiết lộ mới biết được, có điều khi nhìn thần sắc Bạch Vũ Hân lúc ấy, Cố Hàm Ninh nghĩ, cô cũng thật không có cách nào nói ra. Dù sao, cũng là ở cùng nhau một phòng mà lại không biết số điện thoại, hình như cũng có điểm bất hợp lý.

Từ đó về sau, Cố Hàm Ninh có vài lần nhận được tin nhắn của Cao Thần gửi đến, chẳng qua là cô vẫn một mực không trả lời, sau đó thì cũng không nhận được nữa.

Trả lời tin nhắn của Cao Thần, cô thật chẳng có hứng.

Nhìn khuôn mặt Bạch Vũ Hân mừng rỡ cúi đầu chăm chú trả lời tin nhắn, sâu kín dưới đáy lòng Cố Hàm Ninh cảm thán, quay đầu đi, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ trôi đi không nói một lời nào.

Kiếp này, Cao Thần cùng Bạch Vũ Hân như thế nào, cô không hề can thiệp, hai người không quan trọng này, mặc dù không xa lạ gì, nhưng ở trong lòng của cô đã không thấy cần phải thân thiết.

Không mặn không đậm như vậy, chỉ xem như bạn học bình thường, sau khi tốt nghiệp, có lẽ đến chết cũng không qua lại.

Kiếp trước, cô cùng công ty với Cao Thần, cô đã dành rất nhiều tâm huyết, nếu không có Cố Hàm Ninh cô, cô không tin chỉ dựa vào sức một mình Cao Thần, có thể phát triển được.

Đã như vậy, cô liền thu hồi tất cả những gì kiếp trước mình ban cho Cao Thần, bao gồm cả cái quyền làm tổn thương chính mình!

Giữa cô và Bạch Vũ Hân nếu không có Cao Thần, thì lý do thù địch cũng không còn.

Nghĩ đến kiếp trước giữa mình và Bạch Vũ Hân, ánh mắt Cố Hàm Ninh ảm đạm, trái tim phức tạp rồi bời.

Người nha, vẫn nên sống đơn thuần, đơn giản chút ít đi.

Nhớ tới kiếp trước, cô lại có cảm giác mệt mỏi sâu tận đáy lòng.

Trước kia, cái loại giống như là bị mây mờ che mắt, liền để nó biến mất ở kiếp trước đi.

Cố Hàm Ninh nghĩ, cô thật sự cần một bắt đầu mới, có lẽ, bao gồm cả một tình yêu mới.

Ánh sáng bên trong xe lửa, Cố Hàm Ninh nghiêng đầu, mơ mơ màng màng ngủ.

Trong mơ, kiếp trước kiếp này, đan xen chằng chịt, dường như cô lại nhớ tới lại lạnh như băng thấu xương, sự vắng lặng tiêu tiêu trong nghĩa trang trống trải, đi lòng vòng, như thế nào cũng không tránh khỏi cái năng lượng trói buộc mình ở đó.....

Âm thanh nhắc nhở khi đến ga vang lên, Cố Hàm Ninh chợt giật mình tỉnh lại, chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng, sợ hãi nhìn chòng chọc phía trước, phải một lát mới tỉnh táo lại, vừa sờ lên trán, mồ hôi đã ướt một mảng.

Cố Hàm Ninh nặng nề hít thở không khí.

May mắn! May mắn chỉ là mộng!

Vừa rồi cái loại tuyệt vọng vùng vẫy cũng không giãy thoát ra được, dường như còn quẩn quanh trong đáy lòng, đậm đặc đến nỗi khiến cô không thở nổi.

Cố Hàm Ninh hít thật sâu một hơi, mới cảm thấy tay chân thả lỏng ra chút, vừa nhìn thời gian, đã là bảy giờ năm mươi tối.

“Tàu sắp tới ga, ga tàu phía nam thành phố N, hành khách xin vui lòng chuẩn bị xuống cửa.”

Loa phát thanh truyền tới một lần nữa, tàu đã bắt đầu giảm tốc độ, từ từ lướt đi, không ít người đã đứng lên, bắt đầu cầm lấy hành lý.

Bạch Vũ Hân vừa quay đầu liền kinh ngạc thấy Cố Hàm Ninh ngồi không động đậy, vội vàng đẩy cô một cái.

“Ninh Ninh, đến ga rồi.”

“Hả? À!” Cố Hàm Ninh gật gật đầu, lấy ba lô của mình ra, đứng lên.

“Này chậm hai mươi phút rồi, thật đáng ghét!” Bạch Vũ Hân bĩu môi, nhướn mày oán trách.

Cố Hàm Ninh thì tâm thần hoảng hốt, cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là Cố An Quốc.

Cố Hàm Ninh vội vàng nhận: “Ba, dạ, tàu đến muộn, mới vừa đến. Dạ, vâng.”

Gác điện thoại, tàu đã tiến vào ga, lấy tốc độ chậm chạp từ từ dừng lại, tâm tình Cố Hàm Ninh từ từ bình tĩnh lại, đeo ba lô, thuận theo dòng người, bắt đầu đi ra ngoài.

Xuống tàu, Cố Hàm Ninh xa xa liền thấy Triệu Thừa Dư ở phía trước, ngược hướng dòng người đi tới.

Cố Hàm Ninh ngừng bước chân, kinh ngạc nhìn Triệu Thừa Dư đi tới trước mặt mình.

“Cố Hàm Ninh, đưa ba lô mình cầm cho. Nhiều người, cậu cẩn thận điện thoại và ví tiền.”

Tuy không đông bằng những chuyến tàu vào dịp tết, nhưng chuyến tàu hôm nay đúng là đông người quá, trong toa xe phải xếp thêm rất nhiều ghế ngồi tạm thời.

Một bên khác, Trần Minh cũng đi lại đây, cười tiếp lấy ba lô trên tay Bạch Vũ Hân, thuận theo ngữ khí của cô nàng, oán trách tàu đến muộn.

20. Chương 20: Món Quà

Edit: NuxukuBeta: Vi Vi

“Cố Hàm Ninh.” Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh đang có chút thất thần, nhú mày, một khuôn mặt mang ưu tư.

Trong lòng Cố Hàm Ninh dường như có một dòng nước ấm chảy qua, dần dần trở nên mềm mại, mím môi khẽ mỉm cười.

“Triệu Thừa Dư, vé xe lúc về, cũng phiền cậu mua giùm mình nhé. Đại khái khoảng một giờ chiều ngày mừng bầy đi.” Vừa nói, ngay lập tức lục thẻ sinh viên trong ba lô ra, “Nè, thẻ sinh viên của mình.”

Trên khuôn mặt Triệu Thừa Dư thoáng qua vui mừng, vội vàng nhận lấy.

“Được! Mua xong mình sẽ gọi cho cậu!”

Đi tới cửa nhà ga, xa xa Cố Hàm Ninh liền thấy cha mẹ của mình đứng ở ngoài lan can, háo hức chờ đợi.

Sắc mặt Cố Hàm Ninh nở một nụ cười thật to, hăng hái vẫy vẫy tay.

“Ba, mẹ!”

Dưới ánh đèn, Cố An Quốc cùng Diêu Tuệ Nhã vui mừng cười, làm cho trong lòng Cố Hàm Ninh vừa ấm áp vừa như bị bóp nghẹn, hốc mắt cay cay.

Cố Hàm Ninh bước nhanh hơn, thoáng cái đi tới trước mặt cha mẹ.

Diêu Tuệ Nhã cười kéo tay Cố Hàm Ninh.

“Ăn cơm chiều chưa? Bụng đói không? Cơm nước mẹ đã làm cho con rồi, mẹ còn làm món thịt nướng con thích nữa!”

“Ăn bánh quy, con vẫn còn đói!”

“Nhanh! Mau quay trở về!”

Diêu Tuệ Nhã lo lắng đón con gái về nhà, kéo tay Cố Hàm Ninh muốn đi liền.

“Mẹ, chờ một lát.” Cố Hàm Ninh hướng về Triệu Thừa Dư đang ngượng ngùng ở bên cạnh ngoắc ngoắc tay, nhận lấy ba lô từ trên tay cậu đưa cho Cố An Quốc, “Ba, mẹ, Triệu Thừa Dư, mọi người còn nhớ không?”

“A, mới vừa rồi cô chỉ chú ý tới Ninh Ninh, không để ý, là Triệu Thừa Dư à! Đã muộn như vậy, không có ai đến đón cháu sao? Nếu không thì để ba Ninh Ninh đưa cháu trở về.”

“Không, không cần! Cảm ơn cô, cháu tự về được.” Triệu Thừa Dư vội vàng xua tay, đối mặt với sự nhiệt tình của mẹ Cố Hàm Ninh, có chút thụ sủng nhược kinh.

“Muộn như vậy rồi làm gì còn xe buýt? Để ba mình đưa về đi.” Cố Hàm Ninh thấy Triệu Thừa Dư muốn đi, nhẹ nhàng kéo ba lô của cậu, mím môi cười nói.

Triệu Thừa Dư quay đầu lại nhìn một chút cánh tay đang nắm lấy ba lô của mình, lại nhìn về đôi mắt sáng như ngọc của Cố Hàm Ninh, trong lòng vừa mềm vừa tê dại, làm sao còn nói ra lời từ chối được nữa.

Cố An Quốc vỗ vỗ bả vai Triệu Thừa Dư.

“Đi thôi, chú đưa cháu một đoạn đường.” Vừa nói vừa quay đầu đi đến chỗ đậu xe.

Triệu Thừa Dư không còn từ chối được nữa, chỉ có thể ngậm miệng lại, yên lặng theo sát ở phía sau Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh quần lấy tay Diêu Tuệ Nhã, giọng nói đáng yêu đang kể chuyện lý thú ở trường học, chọc cho Diêu Tuệ Nhã cười một trận.

Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống, mang theo ánh sáng ấm áp, Triệu Thừa Dư nhìn cô gái cười cười đáng yêu trước mặt cha mẹ phía trước không khỏi cong lên khóe môi.

Kỳ nghỉ Quốc Khánh này, Cố Hàm Ninh rất là nhàn rỗi thông dong, cô tự tại đến mức không muốn quay lại trường học.

Ngày 1 tháng 10, cả nhà Cố Hàm Ninh về nhà bà ngoại ở nông thôn, gia đình cậu ba cũng đến đông đủ, tụ tập một phòng, bên trong bữa tối cực thịnh soạn.

Ngày 2 tháng 10, cả nhà đi đến nhà bà nội, cũng là một bữa tiệc lớn thịnh soạn, làm cho Cố Hàm Ninh ăn uống rất thích thú.

Ngày 3 tháng 10, Cố Hàm Ninh tự cho mình một ngày nghỉ, cháo loãng đưa muối, nói là để điều hoà dạ dày.

Ngày 4 tháng 10, Cố Hàm Ninh cùng Diêu Tuệ Nhã cả ngày đi dạo, chỉ đi dạo mà chân tay mỏi nhừ, thiếu chút không còn cách nào đem túi lớn túi nhỏ về nhà.

Ngày 5 tháng 10, Cố An Quốc cùng Diêu Tuệ Nhã dậy sớm, đi chợ mua rất nhiều thức ăn, từ sớm đã bắt đầu tẩy tủy rửa rửa, Cố Hàm Ninh thì ngủ ngon lành đến tự nhiên tỉnh dậy, đánh răng lúc mười giờ, mở di động, mới phát hiện có rất nhiều tin nhắn.

“Ninh Ninh, chúc mừng sinh nhật!”

“Cố Hàm Ninh, sinh nhật vui vẻ!”

.

Có người là bạn thời trung học, cũng có bạn đại học, bao gồm Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn, Bạch Vũ Hân, còn có Cao Thần.

Ngày 5 tháng 10, là sinh nhật 20 tuổi của Cố Hàm Ninh.

Mười chín năm trước, chính là ngày cô chào đời, Âm lịch và Dương lịch đều như nhau.

Ở tỉnh này, điều này có thể xem là một sinh nhật lớn, Diêu Tuệ Nhã vốn là muốn bảo Cố Hàm Ninh mời một ít bạn học đến ăn cơm. Cố Hàm Ninh suy nghĩ một chút, vẫn không gọi.

Cô chỉ muốn cùng cha mẹ an tĩnh trải qua sinh nhật.

Huống hồ, trên thực tế kỳ thật đã thật lâu cô không liên lạc với bạn bè cấp hai, cấp ba rồi, mà bây giờ bạn đại học lại cách xa.

Diêu Tuệ Nhã chuẩn bị đầy một bàn toàn thức ăn Cố Hàm Ninh thích ăn, Cố Hàm Ninh ăn đến căng bụng mới dừng lại.

Xế chiều, Cố An Quốc cùng Diêu Tuệ Nhã nghỉ trưa, Cố Hàm Ninh thì trả lời tin nhắn của bạn học, mới trả lời tin nhắn của Thôi Hà Miêu, điện thoại lại reo.

“Alo——”

“Cố Hàm Ninh, mau ra đây, mình đang ở cửa cầu thang nhà cậu nè!”

Tiếng trong điện thoại có chút xa lạ, Cố Hàm Ninh sửng sốt, đang muốn hỏi: cậu là ai, trong đầu chợt lóe lên, lại ngừng lại.

Cô nhớ lại.

“Lục, Khải.”

“Hắc, nhanh lên! Có bắt ngờ dành cho cậu nè!”

Đúng rồi, là Lục Khải, bởi vì đối với cô mà nói, kỳ thật là nhiều năm không gặp, khó trách nghe thấy giọng nói rất xa lạ.

Cố Hàm Ninh cúp điện thoại, kinh ngạc nhìn di động, tâm tư phiên phi (*)...

[(*) Tâm tư phiên phi: trong lòng rối bời như máy bay bị lật]

Cố Hàm Ninh mở cửa hành lang, không vội vàng đi ra ngoài, liền thấy một người nào đó kênh mặt ra.

“Sinh nhật vui vẻ ~”

Loạt vào tầm mắt là khuôn mặt của Lục Khải cười hì hì, Cố Hàm Ninh lúc này mới bước chân qua khỏi cửa, bình tĩnh nói.

“Cám ơn.”

Lục Khải thấy không dọa được người ta, bắt đầu cười trách cứ.

“Hắc, Cố Hàm Ninh tại sao cậu trấn định như vậy, thật nhàm chán!”

Cố Hàm Ninh trong lòng ngược lại trợn trắng mắt: được rồi, lần trước xác thực có bị cậu hù dọa thật, chẳng qua là hôm nay trong lòng cô có phòng bị, đương nhiên sẽ phòng ngừa cậu từ bên cạnh nhảy ra.

“Này, tặng quà sinh nhật cho cậu.” Đang nói Lục Khải vừa đưa qua một cái hộp tinh xảo đẹp mắt.

Cố Hàm Ninh trái tim thót lên, nhìn chăm chú vào hộp quà, cố ý hỏi: “cậu tặng?”

“Hmm, mình không tốt bụng như vậy! Đây là có người nhờ mình đưa cho cậu đó nha

” Lục Khải nhìn Cố Hàm Ninh cười đùa nháy mắt, tiếng ‘nha’ kia kéo dài ơ là dài.

Ký lai chi tắc an chi (*), Cố Hàm Ninh ngược lại bình tĩnh nhận, đưa tay tiếp lấy hộp quà, không vội mở.

[(*) ký lai chi, tắc an chi: điều gì đến sẽ đến, cứ bình tĩnh sẽ ổn]

“Là ai?”

“Hắc hắc, cậu đoán đi? Học chung đại học với cậu, người ta cố ý chuẩn bị món quà này, nhờ mình đưa tới, thậm chí cậu cũng không biết là ai sao?” Lục Khải cười chế giễu, khuôn mặt mập mờ.

Mình biết rồi.

Kiếp trước, mình chính là e then nói một câu như thế, sau đó cúi đầu, về nhà tìm đập rộp lên mở hộp quà.

Cố Hàm Ninh cúi đầu nhìn hộp quà trong tay, trong lòng có gì đó siết chặt.

Nếu như tất cả không có gì thay đổi, vậy, trong chiếc hộp này là một cây đàn dương cầm nhỏ nhắn tinh xảo, có thể phát ra âm thanh vui tai. Trên chiếc dương cầm nhỏ có một tấm thiệp, trên đó có bốn chữ ngay ngắn đẹp đẽ: sinh nhật vui vẻ! Nếu không phải là người luyện thư pháp nhiều năm, rất khó viết ra được loại phong thái đó.

Lục Khải giống như đúc từ thần thái, đến ngữ điệu, trên tay món quà trên tay cô cũng giống như đúc. . . .

Nhưng kiếp trước, cùng kiếp này, sẽ giống nhau sao?

Trong kiếp trước, cô vừa mới nhận được điện thoại của Cao Thần, hai người vừa nói xong điện thoại, cô liền nhận được điện thoại của Lục Khải

Trong kiếp trước, cô cùng Cao Thần duy trì một chút mập mờ, cả hai đều có ý với nhau.

Trong kiếp trước, cô nhớ Cao Thần học qua vài năm thư pháp.

Kiếp này, cô mắt lạnh rời xa Cao Thần, buổi sáng cũng không nhận được tín nhắn nào của Cao Thần. . . .

Trong đầu thoáng qua một tia linh quang, Cố Hàm Ninh chợt giương mắt, cổ họng khô làm cô có chút khó chịu.

“Là họ Triệu sao?”

“Ai nha! Cậu đã sớm đoán được là thằng nhóc Triệu Thừa Dư rồi sao?” Lục Khải một khuôn mặt bực dọc vỗ vỗ đầu, lập tức lại chen vào đây cười đùa nói, “Hắc, nói xem, hai người làm sao gặp nhau?”

Cố Hàm Ninh đáy lòng đột nhiên buông lỏng.

“Cậu cũng nói chúng mình là cùng một đại học, đương nhiên nhận ra.” Cố Hàm Ninh hàm hồ nói.

“Thằng nhóc kia cũng thiệt là, tự mình không dám đến đưa, còn muốn mình chuyển một chuyển.” Lục Khải oán trách, cũng không chế giễu nhiều.

“Cậu, là bạn học với cậu ấy?”

“Bọn mình là bạn học trung học, quan hệ rất tốt! Cậu còn nhớ không, vào ngày nhà giáo hồi lớp mười, cậu ta còn đến trường học của chúng ta đấy? Mấy nữ sinh lớp mình đều hướng mình nghe ngóng đấy!”

“Vậy cậu quen biết, Cao Thần sao?”

“Cao Thần? Ai a?”

Ngày nhà giáo lớp mười, Triệu Thừa Dư từng đến trường học cô?

Cố Hàm Ninh giật mình sững sờ trở lại phòng của mình, ngồi ở mép giường, nhìn hộp quà trong tay mình.

Trong đầu càng không ngừng suy tư, dường như có thêm chút đầu mối, vừa như là thêm chút nghi hoặc ...

Hồi lớp mười, lớp cấp hai bọn họ kỷ niệm ngày nhà giáo lần thứ năm mươi, mỗi lớp đều có tiết mục.

Lớp bọn họ trừ một tiểu phẩm, chủ nhiệm lớp còn đẩy cô lên biểu diễn độc tấu dương cầm.

Từ lúc sáu tuổi, cô bắt đầu học dương cầm, luyện mười mấy năm, kể từ sau khi thi được mười giấy khen từ hồi cấp hai, bởi vì bài giờ nhiều lên, cô đã bỏ bằng việc luyện đàn, chỉ thỉnh thoảng chủ nhật rảnh rỗi thì tùy ý đàn một lúc.

Cũng không biết làm sao mà chủ nhiệm lớp biết cô có mười giấy khen đánh đàn dương cầm, lúc báo tiết mục thì trực tiếp đọc tên cô. Sau khi cô biết, tổn không ít thời gian luyện tập, đến lúc biểu diễn, cuối cùng không có sai sót.

Bởi vì kỷ niệm nhà giáo đúng vào thứ bảy, không ít bạn học các trường khác được nghỉ đều đến xem, Cố Hàm Ninh không nghĩ đến, khi ấy Triệu Thừa Dư đã ở.

Cố Hàm Ninh đột nhiên có chút vội vàng mà muốn mở hộp quà tặng rồi.

Cô kéo nhẹ dây ri-băng buộc trên hộp quà, mở nắp, bên trong là cây dương cầm nhỏ mà kiếp trước cô rất quý trọng, tinh xảo mà gần như là chiếc dương cầm bình thường thu nhỏ.

Cố Hàm Ninh mở tấm thiệp kia, bên trong vẫn là bốn chữ kia.

Đây là chữ của Triệu Thừa Dư.

Trong kiếp trước, Triệu Thừa Dư đối với cô mà nói, chẳng qua chỉ là bạn học của Cao Thần mà thôi, lúc nhận được món quà, trong lòng trong mắt cô chỉ có Cao Thần, căn bản chưa từng nghĩ đến còn có những đáp án khác.

Hóa ra, từ đầu đến cuối, đều là cô nhầm!

Sự chế nhạo của Lục Khải, bản thân cô ngượng ngùng vui mừng, tất cả đều là nguyên nhân gây ra hiểu lầm.

Hóa ra, Lục Khải chưa từng quen biết Cao Thần, hóa ra, Triệu Thừa Dư có lẽ là vào ba năm trước đây đã từng gặp mình.

Trong kiếp trước, Cố Hàm Ninh cảm động vì lòng quan tâm tỉ mỉ của Cao Thần, sau Quốc Khánh quay lại trường không lâu, liền đón nhận lời tỏ tình của Cao Thần. Khi ấy cô nghĩ, một người luôn dành tất cả tâm lòng cho mình, tất nhiên sẽ đối tốt với mình.

Nhưng hóa ra, tất cả chẳng qua là tự cô hiểu lầm.

Vậy, kiếp trước, Triệu Thừa Dư chính là lặng yên làm tất cả như thế, cho tới thất vọng, tuyệt vọng sao?

Cố Hàm Ninh nghĩ, cô đại khái hơi hiểu lòng dạ Triệu Thừa Dư rồi.

Triệu Thừa Dư, hẳn là vì không để mình khó xử, cho nên cậu ấy bất động thanh sắc (không tỏ vẻ gì), yên lặng canh giữ, có lẽ cậu còn từng có thỏa thuận với Cao Thần, cho nên, cậu cam nguyện lui nhường, chưa bao giờ tranh, bởi vì, kiếp trước, từ ngày đầu tiên vào học, mình nhìn đến chính là Cao Thần.

21. Chương 21: Tỉnh Ngộ

Edit: diệp tử 94Beta: Vi Vi

Triệu Thừa Dư.....

Cố Hàm Ninh trong lòng lảo nhảo, đau lòng vì cậu của kiếp trước, cảm động vì cậu của kiếp trước lần kiếp này!

Nhưng nếu kiếp này cô không tỉnh ngộ, Triệu Thừa Dư có thể vẫn lựa chọn rút lui khỏi bên cạnh cô, từ nay về sau, nhìn không thấy, nghe không được, mặc cho bản thân từ từ trở thành một hình ảnh mờ nhạt trong ký ức của cô? Sau đó một mình cậu nhún nhún chịu đau khổ, một mình cô đơn.....

Triệu Thừa Dư.....Thật xin lỗi, cũng cảm ơn cậu.....

Đáy lòng Cố Hàm Ninh vừa chua xót vừa ấm áp.

Có lẽ, cảm động, cũng có thể là sự khởi đầu của tình yêu

Cố Hàm Ninh cảm xúc thay đổi, không nhịn được cầm lấy di động, mở ra sổ điện thoại của Triệu Thừa Dư, do dự cắn môi dưới, cuối cùng gửi một tin nhắn.

“Triệu Thừa Dư, đã mua được vé tàu chưa?”

Rất nhanh có tin nhắn gửi trở lại.

“Mình đang chờ xếp hàng. Ngay lập tức là đến lượt rồi”

“Được, mua xong thông báo mình một tiếng.”

Lần này bên kia rất lâu mới trả lời lại.

“Sinh nhật vui vẻ”!

“Cảm ơn”!

Cố Hàm Ninh buông điện thoại, nằm ngửa trên giường, mím môi, khóe miệng không che giấu nỗi nụ cười.

Tuổi trẻ, thật tốt.

Vé Triệu Thừa Dư mua chính là vé tàu về thành phố H lúc một rưỡi chiều ngày bảy tháng mười, Cố Hàm Ninh dự định đến lúc đó gặp cậu ở ga tàu.

Cố Quốc An cùng Diêu Tuệ Nhã đương nhiên vẫn muốn đưa Cố Hàm Ninh đến ga tàu.

Xe vừa dừng lại, Cố Hàm Ninh liền thấy Triệu Thừa Dư.

Chẳng qua chỉ là nửa tháng, Cố Hàm Ninh lại phát hiện trong đám đông mình chỉ liếc mắt một lần liền nhìn thấy cậu rồi, mỗi lần nhìn lại càng thấy Triệu Thừa Dư trở nên cuốn hút lạ thường.

“Triệu Thừa Dư”! Cố Hàm Ninh vỗ tay gọi cậu, trên khuôn mặt tràn đầy sự vui vẻ.

Triệu Thừa Dư theo hướng âm thanh quay người lại, đập vào mắt là khuôn mặt tươi cười của Cố Hàm Ninh, ngay lập tức cũng nở nụ cười.

“Cố Hàm Ninh....”

Cố Quốc An và Diêu Tuệ Nhã tiễn Cố Hàm Ninh lên tận tàu, cất kỹ hành lý, Cố Quốc An kéo Diêu Tuệ Nhã còn đang lải nhải không ngừng: “được rồi, đi thôi, tàu sắp chạy rồi. Ninh Ninh cũng đã lớn, cũng biết cả.”

“Cô, chú, cháu sẽ đưa Cố Hàm Ninh đến tận phòng ngủ, mọi người cứ yên tâm!” Triệu Thừa Dư đứng trên lối đi, cười dịu dàng, nói kiên định.

“Ninh Ninh đi một mình cô cũng không yên tâm, may có cháu ở đây, Ninh Ninh nhà chúng ta có người chăm sóc, cô cũng yên tâm hơn nhiều.” Diêu Tuệ Nhã cười nói, nhìn chàng trai trước mặt, càng nhìn càng thuận mắt.

“Ba mẹ, hai người về thôi. Tàu sắp chạy rồi. Đến nơi con sẽ gọi điện cho ba mẹ.” Cố Hàm Ninh cười vỗ nhẹ cánh tay Diêu Tuệ Nhã, cuối cùng cũng khuyên được cha mẹ, quay đầu liền thấy cái nhìn chứa ý cười của Triệu Thừa Dư.

Hai người ngồi xuống, tàu bắt đầu khởi hành, Cố Hàm Ninh lấy ra từ túi đeo sau lưng một túi to đồ ăn vặt.

“Mẹ mình sợ mình ngồi tàu sẽ buồn chán, chuẩn bị một túi lớn đồ ăn vặt.”

Quả hạnh nhân, đậu phụ khô, hạt đậu nành rang, thạch, bánh ngọt, bánh quy, một đồng hồ lớn làm cho Triệu Thừa Dư cười to.

“Cô chuẩn bị cho cậu những gì thế?”

“Rất nhiều thứ a, đây ắp hai túi lớn toàn đồ đặc, lát nữa có cậu xách rồi!” Cố Hàm Ninh nhăn nhăn mũi, cười tủm tỉm nói.

Triệu Thừa Dư choáng váng nhìn biểu hiện hiếm có của Cố Hàm Ninh, trong mắt nồng đậm kinh hỉ khó che giấu.

“Được được... mình xách...”

Cố Hàm Ninh mím môi cười, nụ cười so với trước kia thanh thoát vui vẻ hơn nhiều, cùng với sự thân mật như có như không...

Lúc xuống tàu, Cố Hàm Ninh cũng chỉ phải đeo một cái ba lô, hai túi đồ đầy thức ăn và quần áo thu đông mà Diêu Tuệ Nhã chuẩn bị, đều do Triệu Thừa Dư phụ trách.

Cố Hàm Ninh nhẹ nhàng thoải mái mà Triệu Thừa Dư lại xách rất vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên hai người họ đi riêng với nhau.

Từ ga tàu đến trường học, hai người trò chuyện với nhau câu được câu không, sóng vai thật gần đi bên nhau.

Trên xe buýt, Cố Hàm Ninh nhìn má Triệu Thừa Dư, không nhịn được mím môi cười trộm.

Cô gái trẻ tuổi đơn thuần, chàng trai tình hữu độc chung (chỉ yêu một người) trầm tĩnh dưới ánh mặt trời, Khi còn trẻ cô thích chàng trai hài hước như ánh mặt trời, khi đã trưởng thành cô lại thích con người yên tĩnh này.....

Trở lại trường học, cuộc sống sinh viên lại bắt đầu.

Mà Cố Hàm Ninh cảm thấy tất cả mọi thứ đã không còn giống trước.

Sáu giờ bốn lăm sáng, Cố Hàm Ninh xuống lầu đúng giờ, đã thấy Triệu Thừa Dư đứng ở phòng ngủ dưới lầu, nhìn Cố Hàm Ninh có chút ngạc nhiên.

Cố Hàm Ninh mỉm cười vẫy tay Triệu Thừa Dư.

“Chúng ta cùng chạy bộ đi.”

Cố Hàm Ninh hôm qua đã nói xong với bạn cùng phòng, chính là dự định mỗi ngày chạy bộ quẹt thẻ, tính toán một chút mỗi ngày chạy bộ, hỏi có ai muốn chạy cùng không, đương nhiên không ai hưởng ứng, buổi sáng hôm nay một mình rời phòng xuống lầu.

Cố Hàm Ninh chú ý hô hấp, cố gắng duy trì tốc độ không đổi, Triệu Thừa Dư chạy bên cạnh cô, hơi thở rõ ràng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Hai người đều không nói chuyện, tiếng hô hấp rõ ràng, dường như theo nhịp bước chân, không khí ấm áp và hài hòa như thể họ đã chạy một thời gian rất dài.

Sân vận động có xa nữa, cũng có lúc chạy đến.

Quẹt thẻ xong, tự nhiên là nên đi ăn sáng.

“Mình mời cậu đi ăn sáng.” Triệu Thừa Dư nói xong cẩn thận nhìn sắc mặt Cố Hàm Ninh.

Trước đây Cố Hàm Ninh và bạn cùng phòng của cô cũng cùng phòng cậu đi ăn uống nhưng là vài người cùng đi với nhau.

“Ừ” Cố Hàm Ninh mỉm cười gật đầu, thấy rất bình thường, coi Triệu Thừa Dư mời cô ăn sáng là điều rất tự nhiên.

Cố Hàm Ninh ăn sáng khá đơn giản, chẳng qua là một bát cháo trắng, bánh màn thầu, thỉnh thoảng cháo trắng sẽ thay thế bằng loại cháo khác, màn thầu thay bằng bánh bao nhân thịt hoặc nhân rau, vân vân...

Triệu Thừa Dư nhìn vào bữa sáng trước mặt Cố Hàm Ninh mà ảo não.

Sớm biết thế, phải nói mời cô ăn cơm trưa hoặc ăn cơm tối rồi ...

“Cậu muốn ăn gì nữa không?” Triệu Thừa Dư hỏi một cách không chắc chắn.

“Thế này thôi, thật đủ rồi! Mình chỉ thích ăn cháo trắng với dưa chua, cậu không hiểu chúng nó là tổ hợp tuyệt phối sao?” Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư cười nói.

Hai người ngồi đối mặt lặng lẽ ăn sáng rồi cùng nhau về phòng ngủ.

Cố Hàm Ninh dọc đường đi đều mím môi mỉm cười.

Cho tới bây giờ cô không hề nhận ra, hóa ra, mình và Triệu Thừa Dư thật ra rất hợp đây!

Trước đây, trên người Cao Thần có khí chất mà cô không có, cô từ hâm mộ đến yêu thương, tất nhiên đuổi theo bước chân cậu ta.

Hôm nay, cô không cần phải theo đuổi, không cần phải vội vàng, Triệu Thừa Dư chắc chắn vẫn luôn ở bên cạnh cô, miễn là cô sẵn sàng, có thể nắm tay cậu, trái tim cô liền cảm thấy yên bình, ấm áp, có đầy đủ yên bình hạnh phúc.

Năm tháng bình yên, chính là cảm giác này sao?

Buổi chiều trước khi đến lớp, Cố Hàm Ninh gửi một tin nhắn tới cho Triệu Thừa Dư.

“Triệu Thừa Dư buổi chiều cậu có phải học không?”

“Buổi chiều mình không có tiết...”

“oh, bây giờ cậu đi đến thư viện chiếm một chỗ giúp mình. Cần dựa vào cửa sổ ý, có thể nhìn phong cảnh. Còn nữa giúp mình lấy quyển Lịch sử nền văn minh Trung Quốc (quyển tiếng Hán).” Cố Hàm Ninh mím môi cười, đáy lòng than thầm: mình có chút được chiều sinh hư rồi.

Vào lúc này, cũng không biết Triệu Thừa Dư có còn chiếm được chỗ ngồi tốt không nữa.

Buổi chiều nay Cố Hàm Ninh chỉ có hai tiết học, tan học, cô nói với bạn cùng phòng là muốn đi thư viện xem sách, liền lấy túi rời đi, bởi vì sợ trong thư viện không tiện gọi điện thoại, vừa ra khỏi phòng học liền gửi tin nhắn.

“Ở đâu?”

“Thư viện tầng hai, vào cửa đi sang trái, đến cuối cùng bên cửa sổ.

Cố Hàm Ninh cười cất điện thoại, quét thẻ, theo hướng dẫn của tin nhắn dễ dàng tìm thấy Triệu Thừa Dư đang cúi đầu xuống rất nghiêm túc, Cố Hàm Ninh mỉm cười đi ngang qua, gõ lên bàn.

Triệu Thừa Dư ngay lập tức ngẩng đầu lên, thấy Cố Hàm Ninh, đứng lên mỉm cười lặng lẽ chỉ vào cuốn sách để trên bàn.

Cố Hàm Ninh hào phóng nở một nụ cười, rồi lấy ghế phía sau Triệu Thừa Dư ngồi xuống.

Triệu Thừa Dư cũng mỉm cười ngồi xuống lần nữa.

Bàn lớn bằng gỗ rộng rãi, dựa vào cửa sổ, có thể cho bốn người ngồi, hai chỗ trống phía đối diện để sách, rõ ràng đã có người chiếm.

Cố Hàm Ninh quay đầu lại, Triệu Thừa Dư đã cúi đầu, ánh mắt một lần nữa đặt ở trên cuốn sách, ngoài cửa sổ nắng chiếu vào, trên người Triệu Thừa Dư được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu vàng, Cố Hàm Ninh đưa tay muốn chạm vào.

Có lẽ là quen biết đã lâu, nên tính đụng một chút là đỏ mặt của Triệu Thừa Dư đã giảm bớt đi nhiều, khiến trong lòng của Cố Hàm Ninh có chút tiếc nuối.

Đã có chút tiếc nuối vậy thì nghĩ cách bù đắp!

Cố Hàm Ninh dịch nhẹ cái ghế, nghiêng về phía Triệu Thừa Dư thì thầm:

“Một chỗ tốt như vậy làm thế nào cậu chiếm được?”

Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy một hơi thở ấm áp thổi vào tai mình, vừa quay lại, liền thấy đôi mắt long lanh ẩn chứa ý cười của Cố Hàm Ninh, lúc này mới nhận thấy hai người đang rất gần, hơi thở như chạm vào da của nhau, khuôn mặt lại đỏ ửng thẹn thùng.

Cố Hàm Ninh cười đến híp cả mắt, nhìn Triệu Thừa Dư mặt đỏ tới mang tai, trong lòng rất hài lòng, lúc này mới trở về ghế, ngồi nghiêm trang, lật lật trang sách.

Trong lòng Triệu Thừa Dư bắt đầu bực dọc, đối mặt với Cố Hàm Ninh cậu lại quá không trấn định rồi!

“Mình vừa vào, vừa vặn người ngồi hai chỗ này đi”

Phải mất một lúc lâu, Cố Hàm Ninh mới nghe thấy Triệu Thừa Dư nói nói khẽ.

“Ừ, số cậu thật may mắn! Thế nào mà lại chọn được chỗ ngồi tốt như vậy?” Cố Hàm Ninh thở dài, miễn cưỡng cảm thán.

“Sau này cậu không có thời gian, đều có thể bảo mình đến chiếm chỗ, dù sao mình cũng tiết hơn cậu.”

“Được, làm phiền cậu rồi!” Cố Hàm Ninh đáp ứng rất nhanh chóng, cười híp mắt, thoạt nhìn có chút đắc ý.

Một Cố Hàm Ninh giảo hoạt như vậy, Triệu Thừa Dư còn chưa từng thấy bao giờ, cậu nhanh chóng quay đầu lại, nhìn xuống như muốn chui đầu vào quyển sách, để che giấu nhịp tim bắt đầu đập loạn!

Phải mất một lát Triệu Thừa Dư mới ổn định lại được nhịp tim.

“Này, Cố Hàm Ninh số thẻ ngân hàng của cậu là bao nhiêu mình gửi tiền cho cậu.” Triệu Thừa Dư không quay lại, ánh mắt nhìn thẳng vào trang sách, nhưng lời này tự nhiên là nói với Cố Hàm Ninh.

“Ồ, là cho mình vay tiền a. Ừ....” Cố Hàm Ninh ôm má, chớp mắt, nhìn sườn má của Triệu Thừa Dư, “Cuối tuần này nếu cậu rảnh, không thì theo mình cùng đến phòng giao dịch chứng khoán?”

“Được!”

Triệu Thừa Dư mím môi.

Cố Hàm Ninh dường như thấy trên môi cậu nở ra một nụ cười xinh đẹp. Ý cười trên mặt càng đậm hơn.

Đầu mùa thu, ánh mặt trời màu đỏ từ từ chiếu vào các cửa sổ ánh lên khuôn mặt trẻ tuổi yên tĩnh và xinh đẹp!

22. Chương 22: Liều Thuốc Mạnh

Edit: diệp tử 94 Beta: Vi Vi

Cố Hàm Ninh nghĩ: so với khu rừng nhỏ, sân vận động gì gì đó trong trường học, thật ra cô cảm thấy thư viện mới là thánh địa hẹn hò !

Ví dụ như giờ phút này, cô nhìn thấy một cặp tình nhân ở góc xó xỉnh của kệ sách đang cực kì thân mật ôm hôn vuốt ve, má kề má, miệng kề miệng, dính chặt vào nhau, coi như đây là nơi không người!

Cố Hàm Ninh mắt mở to, nhìn một tay màu lúa mạch đang vuốt ve cặp mông vênh lên.

Hóa ra, vào thời cô học, trường đại học đã không thuần khiết rồi....

“Đi, đi thôi.....”

Âm thanh cực thấp vang lên trên đầu Cố Hàm Ninh, cô quay đầu, nhìn Triệu Thừa Dư ngồi đối diện, từ góc độ của cô có thể thấy được lỗ tai ửng hồng.

Được rồi, kỳ thật, không thuần khiết chỉ là một số ít người thôi, cô không thể vơ toàn bộ vào được.

Bạn học Triệu à, có muốn thử một lần không?

Cố Hàm Ninh trong lòng có chút ngứa ngáy, thật muốn sấn đến tai cậu hỏi.

Được rồi, cô chịu đựng!

Phụ nữ phải rụt rè một chút, mặc dù, theo Cố Hàm Ninh thấy, Triệu Thừa Dư còn rụt rè hơn mình.

Cho nên, cô có thể rụt rè hơn, xấu hổ hơn Triệu Thừa Dư sao?

Thực nữ quả nhiên không thương nổi, chờ đợi quả là khiến người ta khó chịu nhất

Cố Hàm Ninh nghĩ cô quả thật đã trải qua những năm thuần khiết rồi, giờ vừa nghĩ, muốn thuần khiết cũng khó.....

Ngày thứ năm trở lại trường sau Quốc Khánh.

Buổi sáng chạy cùng nhau, buổi chiều không phải là thư viện thì cũng là sân cầu lông, buổi tối rảnh rỗi lại đắm mình trong thư viện. Sau khi tan học, Cố Hàm Ninh gần như đều ở cùng một chỗ với Triệu Thừa Dư rồi.

Nhưng bạn học Triệu trừ những lúc thỉnh thoảng đối diện với cô má đỏ tai hồng ra, cũng không có cầm tay gì cả?

Đầu đầu

Cô đang đẩy nhanh tiến độ, thế nhưng đối phương không phối hợp nha!

“Đi thôi.....” Cố Hàm Ninh cúi đầu nói với Triệu Thừa Dư đi phía trước, thanh âm mang theo chút buồn bã.

Triệu Thừa Dư nghi ngờ quay đầu lại, nhìn Cố Hàm Ninh một cái: thế nào lại không vui rồi?

Chẳng lẽ, là bởi vì cùng mình nhìn thấy cảnh tượng như vậy cho nên cảm thấy ngượng ngùng?!

Ánh mắt Triệu Thừa Dư chuyển đến đôi môi đỏ mọng hơi mím lại của Cố Hàm Ninh, một luồng khí nóng tập kích lên hai má của cậu, cậu vội vàng quay đầu lại, tim đập ‘thịch thịch’ như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Hai người mỗi người một ý nghĩ quay về chỗ ngồi, một câu cũng không nói về cảnh tượng vừa nhìn thấy, nhưng Triệu Thừa Dư rất cuộc có chút ngồi không yên.

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư tinh thần hoảng hốt, trong lòng âm thầm quyết định.

Bạn học Triệu, cậu đã không mở miệng, đừng trách tôi hạ liều mạnh!

Buổi sáng thứ bảy, bốn người phòng ngủ 617 cùng nhau xuống lầu ăn sáng, vừa lúc nhìn thấy Triệu thừa Dư, Cao Thần, Phạm Ý Mân ở dưới lầu, có Bạch Vũ Hân ở, tất nhiên là vui vẻ chào hỏi.

“Cao Thần! Các cậu cũng đi ăn sáng sao?” Bạch Vũ Hân cười chạy đến bên cạnh Cao Thần.

Cố Hàm Ninh mím môi mỉm cười, ánh mắt từ mặt Triệu Thừa Dư lướt đến trước mặt Cao Thần, vừa lúc Cao Thần nhìn về phía này, mỉm cười cùng Cố Hàm Ninh chào hỏi.

“Mọi người đi ăn ở đâu? Hay là chúng ta đi ăn cùng nhau được không?”

Thời gian này căn tin trường học tự nhiên là không ăn nổi.

“Được” Cố Hàm Ninh trả lời với một nụ cười, quay đầu nhìn về phía Hà Thôi Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn “mọi người muốn đi đâu ăn?”

“Mình muốn ăn bánh bao và mì vằn thắn! Cửa hàng ăn vặt “Thiên Nam Địa Bắc” ăn rất ngon!” Thịnh Mạn Mạn nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác thấy bụng lại đói cồn cào, “nhanh một chút, đừng lề mề nữa!”

Thịnh Mạn Mạn kéo tay Cố Hàm Ninh và Thôi Hà Miêu, nhanh chóng hướng cửa mà đi.

Cố Hàm Ninh chỉ kịp cười, nhìn sang Cao Thần nói: “đi thôi”

Cao Thần nhìn Cố Hàm Ninh một lần lại một lần cười với mình, trong lòng hưng phấn lạ thường, vội vàng đuổi theo.

Trước cửa trường học cũng có rất nhiều cửa hàng, “Thiên Nam Địa Bắc” là quán mới khai trương đợt quốc khánh vừa rồi, mùi vị cũng rất ngon, do đó cũng nhanh chóng nổi tiếng.

Chờ đến lúc Cố Hàm Ninh và bọn họ bước vào, nhà hàng cũng đã chứa đầy người.

Không có cách nào, hôm nay là thứ bảy nha, mọi người đều muốn ngủ nướng, bữa sáng tất nhiên cũng hoãn lại, mà nhà ăn của trường lại chỉ đáp ứng đến tám giờ, lúc này đi tất nhiên chỉ còn có bánh bao và trứng luộc.

Cũng may đợi một lúc liền có bàn có người ăn xong rời đi.

Ở một cái bàn dài, nam nữ sinh ngồi đối diện nhau.

Triệu Thừa Dư chậm một bước, mắt tròn nhìn Cao Thần ngồi đối diện Cố Hàm Ninh, chỉ có thể không tình nguyện đi đến ngồi bên cạnh.

Cố Hàm Ninh coi như không nhìn thấy Triệu Thừa Dư, ngẩng đầu cười cười với Cao Thần, đẩy đĩa bánh bao vừa ra lò đến trước mặt cậu ta.

“Cậu ăn bánh bao đi?”

“Được!”

Nụ cười của Cao Thần lại càng thêm chói mắt, ánh mắt phẳng phất chỉ nhìn thấy Cố Hàm Ninh, chăm chú mà nóng bỏng.

Bạch Vũ Hân bên cạnh ánh mắt ảm đạm, nhưng vẫn nở nụ cười: “Cao Thần, buổi tối cậu đặt ở đâu?”

“Cố Hàm Ninh, buổi tối là sinh nhật mình, bây giờ mình trịnh trọng mời cậu ăn cơm!”

Vốn là Cao Thần sớm đã muốn mời Cố Hàm Ninh, chẳng qua Cố Hàm Ninh đối với cậu có chút lạnh nhạt, cậu nhất thời không có cơ hội mời, hôm nay vừa hay là cơ hội tốt.

“Sinh nhật cậu à.....được!” Cố Hàm Ninh cười gật đầu, “Sinh nhật vui vẻ! nhưng mà cậu mời mỗi mình sao? Không thấy phòng mình còn có mỹ nữ ở đây à?”

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu cười liếc Cao Thần một cái, khe khẽ nhún nhún mũi.

“Đương nhiên là mời cả phòng ! Bốn vị mỹ nữ, thế nào?”

“Được!” Thịnh Mạn Mạn ngẩng đầu, nuốt xuống miệng đầy bánh bao, nhanh chóng đáp.

Thôi Hà Miêu không có ý kiến .

Còn Bạch Vũ Hân, thật ra hôm qua Cao Thần đã sớm mời cô.

Giờ phút này, Bạch Vũ Hân cúi thấp đầu, bực dọc mình tại sao lại nhắc đến chủ đề này!

Cô vốn muốn thể hiện một chút cô và Cao Thần gần gũi, sinh nhật này, chỉ mời mình, những người khác chắc đến hôm nay là sinh nhật của Cao Thần cũng không biết !

Bây giờ, chứa lợn lành thành lợn què rồi.

Cố Hàm Ninh trước khi cúi đầu, ánh mắt nhìn về phía Triệu Thừa Dư, trong lòng than thầm: “Bạn học Triệu à, giờ phút này cậu nghĩ gì?”

Về mặt Cao Thần vui sướng cùng Bạch Vũ Hân âm thầm đều bị Cố Hàm Ninh nhìn ở trong mắt.

Lợi dụng Cao Thần, cô một chút áy náy cũng không có!

Xế chiều Cố Hàm Ninh ngủ một giấc, tỉnh dậy đã thấy Bạch Vũ Hân đang mở hòm quần áo thử đồ.

Cố Hàm Ninh mím môi cười một tiếng, từ từ leo xuống khỏi giường.

Lúc ra cửa, về mặt Bạch Vũ Hân nhìn không tốt lắm, thỉnh thoảng hướng về Cố Hàm Ninh, đôi môi trắng tắp hoàn toàn không thấy chút bóng dáng của vẻ dịu dàng ngọt ngào thường ngày.

“Ninh Ninh, cậu mặc váy thật là đẹp!” Thịnh Mạn Mạn khuôn mặt ngạc nhiên, “Ngày mai cậu cùng mình đi mua quần áo đi! Mất thẩm mỹ của cậu so với mình tốt hơn nhiều!”

“Mình cũng muốn! Quần áo của mình đều mặc không nổi nữa rồi” Thôi Hà Miêu vênh miệng lên oán trách.

“Được rồi” Cố Hàm Ninh bình tĩnh cười cười.

Xuống lầu, mấy chàng trai đã đợi từ trước rồi, trừ phòng 205 còn có Phạm Ý Mân.

Cố Hàm Ninh nở nụ cười, đi theo Bạch Vũ Hân đi phía trước cô có thể nhìn thấy ánh mắt sáng lên của Triệu Thừa Dư cùng Cao Thần.

Hôm nay Cố Hàm Ninh cố tình chọn một mua một cái váy ngắn tay màu vàng vật liệu dẻo dai đường thêu tinh tế, lúc đi lại gấu váy bay nhẹ nhàng vừa thanh lịch vừa duyên dáng, mang ý nhị của một thiếu nữ nhỏ bé.

Cố Hàm Ninh mặc dù không nhìn thẳng vào Triệu Thừa Dư, nhưng mọi lúc vẫn chú ý tới vẻ mặt của cậu, thấy cậu nhìn chòng chọc vào mình, mắt cũng không nháy, trong lòng cười hài lòng.

“Cảm ơn các vị mỹ nữ thưởng quang (*), mời mọi người đi nào!”

[(*) thưởng quang: thưởng: ban, thưởng; quang: ánh sáng, vinh dự, rạng rỡ. Cao Thần ở đây đang gián tiếp khen vẻ đẹp của Cố Hàm Ninh]

Cao Thần nhìn Cố Hàm Ninh cười nói.

Cố Hàm Ninh trong lòng cũng cười nhạt.

Nếu như là Cao Thần khi đã chín chắn, tất nhiên sẽ ôm qua eo mình mà thâm tình nói một tiếng: “Ninh Ninh, em thật đẹp!”

Nếu như là Cố Hàm Ninh đơn thuần năm đó, đối mặt với ánh mắt nóng bỏng như thế của Cao Thần chỉ sợ đã mềm hết cả lòng rồi!

Chủ bữa tiệc vui vẻ, khách khứa thoải mái cho nên bữa tiệc sinh nhật diễn ra cũng rất tự nhiên, vui vẻ.

Chỉ trừ Triệu Thừa Dư vẻ mặt ảm đạm nhìn gương mặt tràn đầy ý cười của Cố Hàm Ninh, và Bạch Vũ Hân trong lòng khổ sở.

Triệu Thừa Dư nhìn cô cả đêm cười nhẹ nhàng, trong lòng đau khổ không dứt, cố gắng suy nghĩ, mình rốt cuộc là làm sai ở đâu, chộc cho Cố Hàm Ninh tức giận cả ngày cũng không thêm nhìn đến, không nói chuyện với cậu, thậm chí đến mắt cũng không thêm nhìn cậu, thứ sáu hình như vẫn còn tốt mà?

Triệu Thừa Dư bực dọc, không thể đoán được lòng dạ con gái.

Bạch Vũ Hân chán nản nhưng lại không dám giận dỗi.

Thật ra ngay từ ngày đầu tiên cô cũng biết Cao Thần có cảm tình với Cố Hàm Ninh nhưng cô vẫn không bỏ cuộc, so với Cố Hàm Ninh cô cũng không kém cái gì, lâu ngày thấy lòng người.

Quả nhiên, sau một tháng quen biết, so với Cố Hàm Ninh, cô và Cao Thần lại càng thân nhau hơn.

Nhưng ai biết được, Cố Hàm Ninh đột nhiên đổi tính, nhìn ánh mắt chăm chú của Cao Thần, Bạch Vũ Hân túm chặt gấu váy, hung hăng cắn môi dưới.

Cố Hàm Ninh hóa ra ban đầu cậu vờ tha để bắt thật sao?

Nửa chừng bữa tối, phục vụ mang đến một cái bánh ga-tô dưới ánh mắt ngạc nhiên của Cao Thần, Cố Hàm Ninh kéo gấu váy, tự nhiên đứng lên, nhận lấy bánh ga-tô, đặt ở trên bàn ăn.

“Cao Thần, sinh nhật vui vẻ! Đây là bánh sinh nhật do cả phòng mình mua coi như làm quà tặng sinh nhật cậu!” Cố Hàm Ninh đối mặt với Cao Thần chớp mắt cười tinh nghịch.

Trong mắt Cao Thần mang ý cười, đứng lên giúp cô cùng nhau lấy bánh ra.

“Cám ơn! Không nghĩ đến còn có quà a!”

Bạch Vũ Hân thu lại nụ cười trên mặt, nhìn chằm chằm Cố Hàm Ninh.

Cô thế mà không biết Cố Hàm Ninh chuẩn bị bánh ga-tô từ khi nào!

Bạch Vũ Hân quay lại nhìn thấy Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn cười tự nhiên, hiển nhiên cũng đều biết chuyện, thì ra chỉ mình cô bị bịt mắt?

Tất nhiên cô cũng có quà. Vì để là người đầu tiên, tối hôm qua cô đã sớm tặng Cao Thần một đôi bảo hộ tay, để khi nào cậu chơi bóng rổ cũng có thể nhớ tới mình.

Nhưng hôm nay nhìn nụ cười của Cao Thần so với tối qua nhận được quà của mình, hiển nhiên là vui vẻ hơn rất nhiều.....

Có lẽ, Cố Hàm Ninh cũng lén chuẩn bị một món quà...

Bạch Vũ Hân cúi đầu xuống, trong mắt không che giấu nổi thù hận!

Cố Hàm Ninh, rõ ràng cậu biết tôi thích Cao Thần!

Tất cả nỗ lực của tôi, so với cậu, lẽ nào đều vô giá trị?

Lúc ngẩng đầu, sắc mặt Bạch Vũ Hân đã trở lại bình thường, chỉ cần lơ đi vài tia âm hiểm thỉnh thoảng lóe lên trong mắt, ý cười trên khuôn mặt nhất định vô cùng ngọt ngào.

Cố Hàm Ninh cười như không cười nhìn Bạch Vũ Hân một cái.

Cô bây giờ cũng đã biết, tính kiên nhẫn cùng thù dai của Bạch Vũ Hân không ai có thể so sánh được.

23. Chương 23: Chủ Nhật

Bữa cơm tối gần chín giờ mới tan.

Cao Thần rót bia, Cố Hàm Ninh tất nhiên không dám uống, mấy người con trai, Bạch Vũ Hân và Thịnh Mạn Mạn uống mấy cốc.

Có lẽ là không khí buổi tối quá tốt, trong lòng quá vui sướng, Cao Thần uống ngà ngà say, đặt tay lên vai Triệu Thừa Dư, cười hì hì, sán đến nói bên tai Triệu Thừa Dư: “Thừa Dư, cậu xem, Cố Hàm Ninh hôm nay có đẹp không?”

Đẹp.....

Triệu Thừa Dư mím môi, không nói gì, nhìn chăm chăm vào đường cong mỹ lệ của Cố Hàm Ninh, trong lòng âm thầm trả lời.

Nhưng Cố Hàm Ninh tối nay xinh đẹp lại làm cho cậu chua chát.....

Ra khỏi nhà hàng, những cơn gió mùa thu mát mẻ, quét đi vài phần bốc đồng, Cao Thần khẽ đứng thẳng người, khoe miệng nhếch lên chứa ý cười, khoác lên vai Triệu Thừa Dư, chậm rãi đi ở cuối cùng.

Vào cổng trường, tâm trạng phức tạp, đắm chìm trong bước đi, Bạch Vũ Hân bước chân lảo đảo, thiếu chút ngã nhào, Thôi Hà Miêu nhanh chóng kéo Thịnh Mạn Mạn đi đến, đỡ lấy cánh tay của Bạch Vũ Hân.

“Ai, không thể uống ít rượu đi được sao?”

“Mình không sao.....” Bạch Vũ Hân nói giọng suy sụp, nghe vào Thôi Hà Miêu lại cảm thấy cô ấy uống quá nhiều, mệt rũ rời.

“Đi nào, mình đỡ cậu lên cầu thang, nhanh đi ngủ”

“Hi hi, uống rượu, đi ngủ” Thịnh Mạn Mạn ở một bên cười hì hì nói, hai má hơi hồng, ánh mắt lại rất tỉnh táo.

Cố Hàm Ninh ở phía sau nhìn buồn cười.

Thịnh Mạn Mạn không chỉ có thể ăn còn có thể uống, tửu lượng là số một, trên thực tế cô ấy có chút tham uống. Trước kia phòng ngủ của họ ăn uống, cô ấy luôn luôn thích uống chút rượu, qua thời gian, tửu lượng của Cố Hàm Ninh ít nhiều tăng lên, mặc dù tửu lượng của cô căn bản là do sau này công việc bắt buộc dĩ mà luyện nên.

Nhưng Thịnh Mạn Mạn rất có chừng mực, sẽ không tùy tiện uống rượu bên ngoài.

Mà tửu lượng của Thôi Hà Miêu cũng chỉ như Cố Hàm Ninh lúc này, nếu như Cố Hàm Ninh uống một chén cũng say thì Thôi Hà Miêu tối đa chỉ uống được nửa chén.

Mà tửu lượng của Bạch Vũ Hân tuy kém Thịnh Mạn Mạn nhưng cũng rất tốt, tiệc rượu tối nay cũng không làm cô ta say được.

Nhưng giờ phút này trong lòng Bạch Vũ Hân chán nản, nhắm mắt lại, dựa vào Thôi Hà Miêu, trong mắt tràn đầy chua xót.

Tối nay, cứ coi như cô uống say đi

Thôi Hà Miêu thấy Bạch Vũ Hân nhắm mắt, liền vội vàng gọi Thịnh Mạn Mạn giúp một tay đỡ người lên tầng.

Phạm Ý Mân vừa uống vừa làm loạn, tửu lượng cũng không cao, kêu gào đau đầu đã lên lầu rồi, Trần Minh và Mạnh Khởi Đức cũng đã trở về phòng ngủ.

Cố Hàm Ninh dừng bước quay đầu lại cười với Triệu Thừa Dư và Cao Thần ở phía sau.

Ánh trăng sáng mang theo một tầng ánh sáng nhu hòa, trên khuôn mặt Cố Hàm Ninh phảng phất một tia ôn nhu uyển chuyển thanh tân làm người ta không dám hô hấp.

Triệu Thừa Dư kinh ngạc khi thấy ánh mắt của Cố Hàm Ninh rơi trên người Cao Thần, trong lòng không ngăn được khó chịu.

“Cao Thần, sinh nhật vui vẻ! Cảm ơn bữa tối của cậu!”

“Cố Hàm Ninh.....” Cao Thần buông cánh tay đang để trên vai Triệu Thừa Dư xuống, hướng về phía Cố Hàm Ninh mà vẫy tay “tối nay mình rất vui vẻ!”

Cố Hàm Ninh nhu thuận cười nhẹ làm cho Cao Thần càng thêm dửng dưng, men say tại tiếp thêm cho cậu lá gan.

Từ ngày đầu nhập học, cậu liền để mắt tới cô gái xinh đẹp mà trầm tĩnh này, bởi sự lãnh đạm của Cố Hàm Ninh, trong lòng cậu cũng cảm thấy mất mát.

Tối nay, nụ cười của Cố Hàm Ninh, làm tim cậu đập rộn lên, hóa ra đây là cảm giác trái tim rung động thành thịch

“Cố Hàm Ninh, mình thích cậu!” Trên mặt Cao Thần phảng phất ý cười, trông mắt chân thành sáng chói, âm thanh trầm thấp vang vọng bên tai Cố Hàm Ninh, như là thâm tình làm say lòng người.

Cố Hàm Ninh hơi rũ mắt, hai bàn tay để ở phía sau, nụ cười bên khóe môi lại càng sâu hơn, cúi đầu không nói, lại như là đang thẹn thùng xấu hổ.

Đứng ở phía sau Cao Thần, Triệu Thừa Dư hơn một nửa thân thể thấp thoáng dưới bóng cây, rũ mắt, không thấy rõ biểu cảm, chỉ có chính cậu biết, bây giờ thân thể cậu cứng ngắc, đáy lòng chua xót khổ sở hòa trộn dần dần rõ ràng đau đớn.....

“Cố Hàm Ninh.....” Cao Thần không nhịn được tiến gần thêm một bước.

Cố Hàm Ninh lùi một bước nhỏ lại phía sau, ngẩng đầu, nhẹ nhàng liếc Cao Thần một cái khe nhướn khóe mắt, nhu hòa cười nhạt, phảng phất mang theo một tia mềm mại đáng yêu, thấy vậy Cao Thần tim đập rộn lên.

“Cậu.....để mình cân nhắc đã” Cố Hàm Ninh vừa nói vừa buông mắt xuống, giọng nói dịu dàng, như là đang nói chuyện với người yêu “mình lên trước đây.....”

Cố Hàm Ninh quay đầu đi, giương mắt, trên khuôn mặt là nụ cười trong trẻo, càng bắt mắt hơn vừa rồi, hướng về phía sau vẫy vẫy tay, liền bước chân nhanh chóng quay về phòng ngủ.

“Ngủ ngon! Ngày mai gặp!” Phía sau, Cao Thần giọng điệu đầy ý cười và thân mật, lại phảng phất một tia kiên định.

Một đêm này, Cố Hàm Ninh ngủ rất ngon, nhưng có người nhất định một đêm mất ngủ.....

Sáng sớm ngày hôm sau, mặc dù là chủ nhật, nhưng Cố Hàm Ninh vẫn đứng sáu rưỡi tỉnh dậy, lười biếng duỗi cái thắt lưng mới bò xuống giường, lại thấy Bạch Vũ Hân vừa từ trong phòng vệ sinh đi ra.

Cố Hàm Ninh ánh mắt nheo lại, tử tế nhìn khuôn mặt tiều tụy của Bạch Vũ Hân, cười híp mắt chào hỏi.

“Chào buổi sáng!”

Bạch vũ Hân sững sốt, cười cười, nhìn thế nào cũng có chút miễn cưỡng:

“Chào buổi sáng!”

Cố Hàm Ninh nghĩ, nếu để Bạch Vũ Hân biết tối qua Cao Thần tỏ tình với mình không biết sẽ có cảm tưởng gì?

Chủ nhật này Cố Hàm Ninh cực kì nhàn nhã, rót trà, ăn sạch hộp bánh quy, đến thư viện mượn năm quyển sách đủ để cho cô giết thời gian.

Vốn là cô cùng Triệu Thừa Dư hẹn nhau, chủ nhật đi vào nội thành nhưng hôm nay cũng có thể là phải hủy rồi.

Đến buổi trưa, Bạch Vũ Hân đã sớm không thấy đâu, Thịnh Mạn Mạn kêu đói bụng, cứng rắn lời Cố Hàm Ninh cùng Thôi Hà Miêu xuống lầu ăn cơm, vừa mua nước trái cây.

Mắt thấy sắc trời dần dần u ám, Cố Hàm Ninh tự hỏi có nên mua nồi cơm điện hoặc bếp từ hay không.

Trong nội quy kí túc xá có quy định không được sử dụng đồ điện có công suất lớn, nhưng vẫn nấu đồ luộc, xào, từ khi vào học kì hai, mỗi phòng ngủ một bàn, quy định là quy định, ăn xong rửa bát sạch sẽ khóa tủ.

Có nồi cơm điện, ngày chủ nhật lười biếng có thể tự mình nấu nướng ha ha.

Cố Hàm Ninh vừa ý kiến, Thịnh Mạn Mạn mắt liền mở to.

“Ninh Ninh, cậu quá thông minh, chúng ta bây giờ phải đi mua!”

“Nếu xuống lầu, phải ăn trước cơm chiều, sau đó mới đi mua, quỹ phòng còn có một chút, mình gọi điện cho Bạch Vũ Hân đã, nếu như cậu ấy đồng ý thì trích quỹ phòng ra” Thôi Hà Miêu nói.

Cố Hàm Ninh đứng dậy lắc cổ cùng eo, ba người thay quần áo, đi xuống lầu ăn cơm.

Cố Hàm Ninh nghĩ, kỳ thật cô có chút xấu bụng, không biết chủ nhật này, Triệu Thừa Dư thế nào? Khăng định không thể thư thái như cô được!

Triệu Thừa Dư thở ra từng ngụm lớn, thuận tiện lau mồ hôi.

“Từ từ thôi, hôm nay đừng ở đây đi, mình đói sắp chết rồi!” Phạm Ý Mân cầm lấy áo lên, tùy ý xoa xoa mồ hôi trên mặt.

“Thừa Dư, hôm nay cậu thật dùng sức, mình đuổi không kịp cậu” Phạm Ý Mân cười đập một cái thật mạnh lên lưng Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư nhếch khóe miệng coi như là đáp, đảo tròn mắt không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cao Thần đi tới, ánh mắt ở trên mặt Triệu Thừa Dư tử tế đánh giá, sau đó mới cười nói: “Đi thôi, đi ăn cơm đi!”

Mạnh Khởi Đức đi phía sau Cao Thần, vẫy vẫy tay “Mình đi rửa tay”

Phạm Ý Mân vội vàng giơ tay “Mình cũng đi”

Bọn họ thảnh thơi cùng nhau chơi đùa, hai người bạn học khác cũng đi tới trước mặt chào hỏi rồi đi trước.

Vốn là một góc chơi bóng rổ náo nhiệt, hôm nay lại chỉ có hai người Cao Thần Và Triệu Thừa Dư, không khí nhất thời trở nên yên tĩnh.

“Thừa Dư” Cao Thần đi đến bên cạnh Triệu Thừa Dư cúi đầu nói “Mình thích Cố Hàm Ninh.”

Triệu Thừa Dư cứng đờ ngẩng đầu nhìn về phía Cao Thần.

Giờ phút này Cao Thần thu lại nụ cười nhìn chân thành và chấp nhứt, vừa có vẻ chỉ là đơn giản tự thuật, vừa có vẻ là mục đích tuyên cáo.

Triệu Thừa Dư mím chặt môi nhìn Cao Thần không nói lời nào.

“Mình nhìn ra được, cậu có tình cảm với Cố Hàm Ninh.”

Triệu Thừa Dư không nói chuyện, lại buông thông tầm mắt.

“Thừa Dư, cấp ba chúng ta ngồi cùng bàn với nhau hai năm rưỡi, đại học vừa là bạn cùng phòng lại là bạn cùng lớp, cho tới bây giờ mình luôn coi cậu là bạn tốt nhất.” Cao Thần ngừng một chút, trầm ngâm một hồi mới lên tiếng, “Thừa Dư, sẽ tranh với mình sao?”

Triệu Thừa Dư im lặng nhìn Cao Thần, mím chặt môi, vài phần khó xử.

Trước đây cậu đã biết, Cao Thần rất được con gái yêu thích. Cậu hay cười, hài hước, trong lớp thể dục luôn là người dẫn đầu, thậm chí đến khiêu vũ cũng nhảy rất giỏi, lúc học cấp ba, là hoàng tử bóng rổ nổi tiếng trong trường, lớp mười hai thập chí còn có nữ sinh lớp học của bọn họ tổ tình.

Khi đó, cậu không thấy thú vị mà đếm xỉa đến. Nhưng cho tới bây giờ cậu cũng không nghĩ đến hóa ra Cao Thần sẽ thích Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh, chỉ cái tên này, liền làm cho trái tim cậu thất lại...

Ngày đăng ký đó, thấy ánh mắt Cao Thần nhìn Cố Hàm Ninh phát sáng mà chăm chú, cậu liền biết, cậu và Cao Thần sớm có ngày tranh đoạt.

Nhưng kì thật, tranh giành hay không tranh giành cũng không do cậu và Cao Thần.

Nếu, trong lòng Cố Hàm Ninh không có chút dấu ấn nào của với Triệu Thừa Dư cậu, vậy thì cậu chấp nhận trở thành một cái bóng, không quấy nhiễu, không tổn thương, không làm Cố Hàm Ninh phiền não.

Nhưng mà, lúc trước, rõ ràng Cố Hàm Ninh nhìn cậu sẽ cười, khi tiến đến bên cậu nói chuyện thì giọng nói ngọt ngào, mềm mại khiến cậu cơ hồ không nói được.....

Từng thấy một Cố Hàm Ninh như vậy, cậu sao có thể cam tâm không nói, không tranh?

Cậu, không cam lòng!

Ít nhất cũng để cho cậu có cơ hội bình đẳng mở miệng bày tỏ, cậu cam lòng đem quyền lựa chọn giao trên tay Cố Hàm Ninh, đợi chờ tuyên án.

Thiên Đường, hay là Địa Ngục.....

“Mình, thích Cố Hàm Ninh!” Triệu Thừa Dư thanh âm trầm thấp lại kiên định nhìn ánh mắt Cao Thần không chút nào thoái nhượng.

“Tốt, vậy chúng ta để Cố Hàm Ninh tự mình chọn, nhưng bất kể ai thua cũng không được làm hỏng tình anh em chúng ta” Cao Thần cười nói, vẻ mặt buông lỏng một chút.

Cố Hàm Ninh cùng Thịnh Mạn Mạn, Thôi Hà Miêu ở siêu thị đi dạo một vòng, cuối cùng chọn lấy một cái nôi cơm điện quay về trường học, mới đi vào cửa phía đông liền nhìn thấy hai người Triệu Thừa Dư cùng Cao Thần đang đi tới.

“Cố Hàm Ninh!” Cao Thần chạy tới chào hỏi “Thịnh Mạn Mạn, Thôi Hà Miêu, chào buổi tối”

Tối hôm qua, Cao Thần chỉ gửi một tin nhắn “ngủ ngon” rồi cũng không quấy nhiễu cô nữa.

Cố Hàm Ninh cười gật đầu, coi như là chào hỏi, khóe mắt liếc nhìn khuôn mặt ngưng trọng của Triệu Thừa Dư, nhận không được khe gợn lên khóe môi

————— Hết chương 23 —————

24. Chương 24: Kì Hận

Edit: diệp tử 94

“Ai, mọi người từ từ nói chuyện, Miêu Miêu, cậu đi theo mình đi mua Oden (*) đi, không hiểu sao mình lại thấy đói rồi này!” Thịnh Mạn Mạn không nói hai lời liền đi qua kéo Thôi Hà Miêu đi.

[(*) Oden: một món ăn cổ truyền của Nhật Bản, thường ăn vào mùa đông]

Phạm Ý Mân và Mạnh Khởi Đức sau khi chào hỏi với Cố Hàm Ninh liền quay về phòng ngủ.

Chỉ thoáng một cái, trên con đường chỉ còn lại có ba người.

Cố Hàm Ninh nhìn khuôn mặt đang cười của Cao Thần, và Triệu Thừa Dư đang nhìn bản thân mình, không tỏ vẻ gì tự đánh giá.

Cao Thần cười bước gần đến đang muốn lên tiếng, Triệu Thừa Dư ở một bên nhìn Cố Hàm Ninh nói trước: “Cố Hàm Ninh.....”

“Ừ?”

Cố Hàm Ninh khoe môi khe nhếch lên, ánh mắt trong trẻo thẳng tắp nhìn Triệu Thừa Dư, nhưng thực thể thì căng thẳng đến mức ngừng cả hô hấp.

Triệu Thừa Dư nhìn ánh mắt chăm chú của Cố Hàm Ninh, chợt trong lòng truyền tới một dòng khí nóng, vọt lên lòng can đảm cậu khó khăn lắm mới xây dựng được, suýt chút nữa sụp đổ.

Triệu Thừa Dư mấp máy môi, miễn cưỡng kiềm chế tim đập kịch liệt.

“Cố Hàm Ninh.....mình, thích cậu.....”

Cố Hàm Ninh thở ra một hơi, buông lỏng bàn tay nắm chặt, rũ mắt xuống che giấu vẻ mặt, nhưng nhịp tim tăng nhanh, chính cô cũng cảm thấy rất rõ ràng.

Triệu Thừa Dư thanh âm trầm thấp, lại có cường độ dễ làm cho người ta cảm thấy rung động, trong nháy mắt đốt cháy lòng dạ Cố Hàm Ninh tăng lên, đáy lòng ấm áp, mặt mày hồng hào, cũng có vài phần mừng rỡ.

Nhưng Cố Hàm Ninh cắn môi dưới, khoe môi mím thành một đường, nhưng lại lộ ra vài phần nụ cười, nói là vui mừng, thà rằng nói là lễ phép.

Triệu Thừa Dư nhìn không rõ, điều này thể hiện ý gì, cả trái tim thấp thỏm, đập không ổn định...

“Cố Hàm Ninh ... cậu không cần khó xử mình chỉ muốn có một cơ hội công bằng ... nếu như ... nếu như cậu khó xử, có thể nói thẳng”

Triệu Thừa Dư cúi thấp đầu, hạ giọng bổ sung, trong lòng không khỏi một trận lo lắng.

“Ừ, mình thực sự có chút khó xử ...” Cố Hàm Ninh ngẩng đầu, lông mày chau lại, dường như trong lòng khó chịu, nhìn Cao Thần một chút, lại quay sang nhìn Triệu Thừa Dư, làm cho cả hai người bắt đầu khẩn trương.

Cho dù Cao Thần có tự tin bao nhiêu trong lòng cũng sinh sợ hãi.

“Ách, mình thật khó có thể quyết định ...”

Cố Hàm Ninh lấy ngón trỏ sờ cằm, có vẻ như đang suy tư.

Triệu Thừa Dư không khỏi ngừng lại hô hấp, sợ mình quá nhiều đến cố Hàm Ninh.

Cao Thần cũng cùng một dạng, đến lúc này cậu ta có chút hối hận buổi trưa mình lại nói ra. Với tính cách của Triệu Thừa Dư nếu mình không nói ra cậu sẽ đợi xem Cố Hàm Ninh đối với mình như thế nào rồi mới tính toán tiếp, hôm nay ngược lại làm khơi dậy dũng cảm của cậu ta nếu không cậu ta cũng sẽ không thay đổi.

Cố Hàm Ninh trầm ngâm một hồi, mới do dự nói: “Hay để mình cân nhắc một thời gian nữa, ah hay là định kì hạn...Cuối kì trước khi trở về nhà, mình chắc chắn sẽ cho các cậu một đáp án, hiện tại chúng ta vẫn làm bạn như trước, có được không?”

Cố Hàm Ninh mở to mắt, hai bàn tay tạo thành hình chữ thập, vẻ mặt khó xử cầu xin.

“Có được hay không?”

Triệu Thừa Dư vội vàng gật đầu, mặc dù trái tim chỉ thả lỏng ra hơn nửa, nhưng rốt cuộc không phán án tử hình, dù gì cũng chỉ là kẻ hoán binh.

“Được, mình vốn không muốn làm cậu khó xử...Tóm lại, mặc kệ cậu quyết định như thế nào...Mình cũng có thể chấp nhận!”

Nếu đến lúc đó, cậu thua cuộc, cậu cũng có thể thật sự chấp nhận, chẳng qua là nỗi đau trong lòng mãi mãi không khép lại được... Nhưng chỉ cần Cố Hàm Ninh vui vẻ cậu sẽ không cần làm cô khó xử...

“Mình cũng vậy, không có ý kiến” Cao Thần cười miễn cưỡng, quay về phía Triệu Thừa Dư chìa tay “Thừa Dư, chúng ta cạnh tranh công bằng nào”

Cao Thần so với Triệu Thừa Dư thì có vẻ thông dong nho nhã hơn, tuổi còn trẻ nhưng lại rất có phong độ của một bậc văn sĩ.

Cố Hàm Ninh lại rũ mắt xuống trong mắt là nồng đậm chế nhạo

Đáng tiếc, Cao Thần, từ đầu đến cuối cậu chẳng qua chỉ là người qua đường thôi ...

Thịnh Mạn Mạn trong mồm nhét đầy một sâu Oden, lúc kéo Thôi Hà Miêu trở về liền cảm thấy không khí giữa ba người có chút quỷ dị, nhưng cô nháy nháy mắt, liền ném ra sau đầu, nói không rõ: “Ninh Ninh, lên lầu đi ~”

Thôi Hà Miêu thì lại quay đầu nhìn ba người Cố Hàm Ninh, như có chút suy nghĩ.

Cố Hàm Ninh cười cười với hai người, nhẹ nói một câu: “tạm biệt.” Sau đó đầu cũng không quay lại xoa người đi trở về.

Truyện này kết thúc tốt đẹp, Cố Hàm Ninh rất là hài lòng.

Quả nhiên Triệu Thừa Dư chính là quá thiếu hụt kích thích!

Cố Hàm Ninh tâm tình trở nên vui sướng, liền cảm thấy khẩu vị tốt, đưa tay đoạt lấy chuỗi Oden của Thịnh Mạn Mạn bỏ vào miệng.

Thịnh Mạn Mạn còn chưa nuốt xuống, trừng mắt nhìn Cố Hàm Ninh đang cười hì hì, oa oa kêu to.

Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh đùa giỡn với bạn cùng phòng, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng.

Cuối cùng, còn có cơ hội, có phải không?

Mà Cao Thần trong lòng phần lớn lại là thất vọng, nội tâm trống trải, lại như mất mát.

Quen biết gần ba năm, cho tới bây giờ cậu được nữ sinh để ý hơn nhiều so với Triệu Thừa Dư, ví như cái nhìn yêu mến của Bạch Vũ Hân, cậu đã thấy nhiều rồi, tự nhiên cũng thấy bình thường. Chỉ có Cố Hàm Ninh, lại có thể làm cho trái tim của cậu loạn nhịp...

Cho dù thỉnh thoảng cậu cũng thấy ánh mắt của Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh cũng chăm chú tương tự như thế, cho nên biết rõ Triệu Thừa Dư giống mình yêu thích cô, nhưng bắt đầu học đến nay, cậu vẫn tự cho là cậu mới là nam sinh tiếp xúc nhiều nhất với Cố Hàm Ninh, dù sao cậu đã sớm từ trong miệng Bạch Vũ Hân biết được, khoa của họ nam sinh rất ít, phẩm chất nha, cũng chỉ tạm được.

Cậu cho là, Triệu Thừa Dư cùng Cố Hàm Ninh cũng không có qua lại cùng nhau, vài lần gặp mặt ăn cơm, cũng là do mình, cho dù cậu ta muốn tranh thủ một cơ hội, cũng chẳng qua là cho cậu ta cầu xin cho hết hi vọng mà thôi nha?

Không nghĩ đến lại làm cho Cố Hàm Ninh trở nên do dự.

Trong lòng Cao Thần có chút lo được lo mất, rất là bức dọc với kích động của mình, hôm nay ngược lại nhiều chuyện.

Nhưng mà, cũng chính là kéo dài việc lựa chọn mà thôi, nên cũng không cái gì đáng ngại.

Nữ sinh nha, có người tỏ tình, cho dù không phải là người mình thích, đáy lòng vẫn sẽ cao hứng, thuận tiện làm cao, cũng rất bình thường...

Về Cao thần cùng Triệu Thừa Dư hai người tỏ tình, ba người đều không có ý định tiết lộ cho người khác.

Nam sinh vốn sơ ý, trừ hai người ra, những người khác trong phòng 205 cũng không nhận ra giữa Cao Thần và Triệu Thừa Dư có chút ngưng ngưng mà cứng nhắc, mà phòng 617 ba người còn lại tất nhiên càng khó nhìn ra manh mối gì từ sắc mặt của Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh lúc này rất hài lòng khoảng thời gian trước đây mình cùng Triệu Thừa Dư “lén lút gặp gỡ”.

Ba người còn lại trong phòng 617 cũng không thích vận động, mới kì đầu năm nhất không có kì thi, không có bài tập, càng không thích đi thư viện, Cố Hàm Ninh rủ thấy không nhúc nhích, tự nhiên cũng không nhiều lời.

Sân cầu lông cùng thư viện, sinh viên năm nhất mấy ngày đầu còn có hứng thú, quen thuộc rồi sau này tự nhiên rất ít khi đến nữa, Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư hẹn riêng, cũng không đụng mặt bạn học.

Khi ấy, cô cũng không phải cố ý giấu giếm, chẳng qua là cảm thấy không cần thiết phải nhắc tới, bây giờ lại cảm thấy tiện lợi.

Nếu không, Cao Thần cũng sẽ không tỏ tình sơ sài như vậy.

Sinh viên năm nhất có không ít người đã yêu đương lâu rồi, thậm chí yêu vài lần rồi, thứ hai vừa dứt tay một người, chủ nhật lại thay người khác

Cấp ba, thầy cô phụ huynh, cố ý áp chế, dẫn đến nhiều người lên đại học không gò bó, giải phóng quá độ rồi, rất nhiều người vì yêu đương mà quá lụy tình để cho người khác không khỏi cảm thán.

Loại thoát nhìn có phẩm chất ưu tú như Cao Thần, tất nhiên càng có nhiều người quan tâm. Mà tự Cao Thần, cũng nhận ra, chỉ cần cậu ta muốn tìm một người, nữ sinh sẽ không ngừng đáp ứng cậu ta.

Cho dù Cố Hàm Ninh lãnh đạm với cậu ta hơn so với các nữ sinh khác, cậu ta cũng không cảm giác được, Cố Hàm Ninh không có lý do cự tuyệt cậu ta.

Đúng vậy a, Cố Hàm Ninh lấy lý do gì để cự tuyệt cậu ta, cho nên kiếp trước, sau khi Cao Thần tỏ tình xong, Cố Hàm Ninh chỉ do dự một lát liền đồng ý.

Ngoại hình đẹp trai, tính cách sáng sủa, chỉ hai điểm này, liền rất khó để cho một cô gái ngây thơ ngoan hiền đi cự tuyệt Cao Thần.

Cao Thần thật giống như một bộ ảnh màu sắc rực rỡ được chụp rất đẹp đẽ, chỉ nhìn mấy hình ảnh ban đầu, liền phảng phất rất có lực hấp dẫn, chỉ có nhìn qua nửa, mới phát hiện, hóa ra đàn độn không vị, thậm chí để người khác vô cùng ngán.

Khi nhìn lại từ đầu, mới có thể thấy được một bộ ảnh đen trắng, từ ngáp ngừng rồi nhìn lại thấy thoáng hấp dẫn, mê mẩn rồi muốn ngừng cũng không thể, cả đêm không ngủ cũng muốn xem cho hết bộ ảnh.

Nhưng mới bắt đầu, vẻ đẹp luôn thu hút người hơn.

Triệu Thừa Dư rất xuất sắc nhưng lại thu liễm vào bên trong, quen thu liễm ánh sáng trước người xa lạ, thoát nhìn dễ dàng bị ánh sáng hào quang tỏa ra ngoài của Cao Thần che mất.

Huống chi, tình yêu ở trong trường so với bước vào xã hội lúc nào cũng ảo diệu hơn một chút, Mr Right trong lòng nữ sinh cân nhắc đầu tiên chính là ngoại hình, những thứ như vương tử bóng rổ hay vương tử khiêu vũ, Cao Thần là ví dụ điển hình!

May sao bây giờ Cố Hàm Ninh có tuệ nhãn, trong biển người mê mông, mới có thể tìm thấy Triệu Thừa Dư đầu tiên!

Cố Hàm Ninh bình tĩnh trở lại, cầm điện thoại chặn chừ một chút, cuối cùng lại tắt di động.

Để Triệu Thừa Dư chờ đợi mấy ngày đi.

Cậu cũng nên hiểu, có lúc, buông tay, cũng không nhất định chính là thành toàn!

Kiếp này, Triệu Thừa Dư có thành người rộng rãi đến đâu, cũng phải xem Cố Hàm Ninh có đáp ứng hay không.

Thứ hai, trời mưa to.

Cố Hàm Ninh nằm trên giường, khẽ nhắm mắt lại, bên tai nghe thấy tiếng mưa rơi lách tách bên ngoài, khóe môi nhếch lên.

Tâm tình vui sướng, ngủ ngon, hôm nay trời cũng như ý cô.

Trời mưa, rất tốt, cô không cần cân nhắc đi quẹt thẻ cùng Triệu Thừa Dư nên dùng cái vẻ mặt gì.

Trời mưa to mấy giờ, liền sau đó mới dần dần mưa nhỏ.

Mà trời mưa nhỏ năm ngày ,mãi mới đến buổi trưa ngày thứ sáu, mưa nhỏ mới dừng.

Cố Hàm Ninh không liên hệ với Triệu Thừa Dư, cũng không nhờ cậu tới thư viện giữ chỗ, bởi vì trời mưa, không cần lý do, một tuần ba lần tập cầu lông cũng bị hủy bỏ.

Thời gian này, Triệu Thừa Dư cũng gửi vài tin nhắn không đau không buồn đến, đều bị Cố Hàm Ninh cố ý không đếm xỉa. Mặc dù mỗi lần nhận được tin nhắn cô cũng sẽ mỉm cười không ra tiếng nhưng lại không hồi âm.

Nhưng Cao Thần mỗi ngày gửi tin nhắn Cố Hàm Ninh còn trả lời lại vài tin.

————— Hết chương 24 —————

25. Chương 25: Tim Đập

Edit: Violet Beta: Vi Vi

Buổi chiều thứ sáu, sắc trời từ âm u chuyển sáng sủa, bầu trời trong trẻo chậm rãi trở nên trong trẻo.

Tiết học thể dục kết thúc, trở về phòng ngủ, vừa mới thay quần áo xong, điện thoại trong phòng ngủ liên vang lên, Thịnh Mạn Mạn đứng gần nhất nhận điện thoại.

“A? A! Được a được a! Được! Bọn mình lập tức đến!”

Thịnh Mạn Mạn lưu loát để điện thoại xuống, ánh mắt sáng chói, nụ cười tươi cơ hồ muốn rách đến sau tai.

“Các bạn học! Phòng 205 mời chúng ta cùng đi mỹ thực tiết(*) tối nay! Mau mau nhanh! Thay quần áo đẹp! GO GO GO!” Thịnh Mạn Mạn tuyên bố xong, lập tức đi giày, “Thế mà vẫn còn có mỹ thực tiết? Mình thể nhưng cũng không biết đó? ! Nha! Thật là quá hợp ý mình !”

[Mỹ thực tiết: ngày hội các món ăn ngon]

Cố Hàm Ninh nhìn Thịnh Mạn Mạn hưng phấn đến độ nhảy dựng lên, nhin không được cười lắc lắc đầu.

Cô cũng thật quên mất, bắt đầu năm nay, hàng năm thành phố H đều tổ chức hai buổi tối mỹ thực tiết vào thời gian này. Nàng cũng đi theo Thịnh Mạn Mạn đi qua hai lần, hương vị thực ra bình thường, chẳng qua là tham gia náo nhiệt.

Bạch Vũ Hân chọn quần áo, do dự tới do dự lui, Thịnh Mạn Mạn ở một bên gấp đến độ dậm chân.

“Cái này không phải rất đẹp sao? Cái này là đẹp rồi a?”

“Mạn Mạn, yên tâm đi, một buổi tối này đủ cậu ăn, đừng lo lắng đi muộn đã bị ăn hết rồi!” Cố Hàm Ninh cười an ủi.

Chờ đến Bạch Vũ Hân thay quần áo xong, Thịnh Mạn Mạn đã bắt đầu cào tóc.

“Mau mau nhanh!”

Đến cửa đồng trường học, bốn nam sinh phòng 205 đã sớm chờ.

Bởi vì nói là hoạt động quan hệ hữu nghị phòng ngủ, Cao Thần và Phạm Ý Mân cũng không có kêu, vừa nhìn thấy Cố Hàm Ninh xuống lầu, liền cười trông qua.

Cố Hàm Ninh lại nhìn bóng dáng thon dài của Triệu Thừa Dư cách đó không xa, rũ mắt xuống, khóe môi lại nhếch lên.

Năm ngày này, kỳ thật bọn họ cũng không coi là hoàn toàn chưa từng gặp mặt, ngẫu nhiên trên đường cũng đụng phải mấy lần, chỉ là bên cạnh đều là một nhóm người, căn bản không có cơ hội nói chuyện, mà ngay cả một cái ánh mắt Cố Hàm Ninh cũng không có vút cho Triệu Thừa Dư.

Tự tự nhiên nhiên chào hỏi, Cố Hàm Ninh ánh mắt xẹt qua làn môi mân thẳng, ánh mắt có chút buồn bã của Triệu Thừa Dư, nụ cười trên mặt không thay đổi.

Mỹ thực tiết đầu tiên ở thành phố H, lại là thứ sáu, người đi đến giúp vui tự nhiên nhiều.

Cố Hàm Ninh cảm giác mình không phải đi lên xe công cộng, căn bản là bị đoàn người chật chội vô tình đẩy đi đẩy lại, chờ đến khi cô theo dòng người đi vào trong buồng xe, rốt cục đứng vững mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đang muốn nhìn xem Thịnh Mạn Mạn các cô ấy ở đâu, ngẩng đầu lại lọt vào một đôi mắt đen thâm thúy hơi u buồn.

Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, tầm mắt rồi lại vượt qua Triệu Thừa Dư, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy được đầu người quây quần, căn bản là không tìm được Thịnh Mạn Mạn cùng Thôi Hà Miêu.

Thôi, dù sao cũng biết xuống bến nào, đợi lát nữa hợp có thể chạm mặt.

Cố Hàm Ninh tầm mắt từ gò má Triệu Thừa Dư thu hồi, trông mắt nhìn chăm chăm vạt áo Triệu Thừa Dư.

Năm ngày mưa thu liên tiếp, quét đi cái nóng bức ngày hè, nhiệt độ lập tức giảm xuống năm sáu độ, trước khi ra cửa Cố Hàm Ninh đổi một cái áo sơ mi dài tay sọc vuông đồ sẫm. Mà Triệu Thừa Dư thì mặc chiếc áo sơ mi dài tay màu xanh da trời, hai tay áo xắn lên mấy lớp, lộ ra một khoảng cánh tay màu lúa mạch.

Cộng thêm cái quần bò và giày vải cùng màu, hai người lại được đứng gần, lại thật giống là tình nhân ra ngoài chơi.

Cố Hàm Ninh cúi đầu, vì phong cách ăn mặc ăn ý của hai người mà cười trộm.

Ai nha, quyền lựa chọn, quyền quyết định toàn bộ nằm ở trong tay mình cảm giác thật là quá tuyệt vời.

“Chao ôi u!”

Tài xế phanh gấp, trong xe nhất thời người ngã ngựa đổ, tiếng oán than dậy đất.

Cố Hàm Ninh thì trực tiếp nhào vào trong ngực Triệu Thừa Dư, may mắn cô tay mắt lanh lẹ, vội vàng đưa tay ôm lấy eo Triệu Thừa Dư, lúc này mới tránh khỏi ngã sắp xuống.

Có lẽ là bởi vì Triệu Thừa Dư bình thường yêu vận động, nhìn gầy gò, kỳ thật rất có bắp thịt.

Cố Hàm Ninh không buông tay lập tức, ngược lại ngẩng đầu lên.

Đường nét gò má duyên dáng, không có thịt dư thừa, hơi hơi mân mê, lộ ra mấy phần căng thẳng, bên tai đã chậm rãi phồng hồng, lại vẫn ngẩng đầu, không có cúi đầu nhìn mình.

Dường như luôn lơ đãng quay đầu, liền có thể thấy Triệu Thừa Dư.

Kiếp trước, kiếp này, cậu lại chỉ biết là yên lặng thủ hộ.

Nhưng chỉ ít, lần này, rốt cục cậu nói ra khỏi miệng, không còn thỏa hiệp mà bắt buộc dĩ rút lui, hiểu được cho mình một cái cơ hội, mà đây sao không phải là cho cô một cơ hội chứ?

Cố Hàm Ninh đáy lòng âm thầm thở dài, đột nhiên liền thấy thương người con trai không am hiểu lời ngon tiếng ngọt này.

Đáy lòng nháy mắt nhu hòa thành nước, không còn tâm trí đùa nghịch như trước. Một chút trong đau đớn, dần dần kèm theo ngọt ngào sâu sắc!

Cố Hàm Ninh ôm eo Triệu Thừa Dư, nhất thời không nỡ buông tay.

Cơ thể cứng rắn rõ ràng khác hẳn với mình, ban đầu còn có chút cứng đờ, chờ Cố Hàm Ninh ôm một phút còn không buông tay, cơ thể cứng nhắc của Triệu Thừa Dư từ từ thả lỏng.

Cố Hàm Ninh gục đầu xuống, nhẹ để ở trước ngực Triệu Thừa Dư, ngửi hương thơm tươi mát, khoe môi như tâm tình vậy dần dần bay lên!

Tiếng “thịch thịch thịch”, dần dần tăng lên, quanh quẩn ở bên tai, Cố Hàm Ninh hơi đỏ mặt, phân không rõ rốt cuộc là tim ai đập!

“Triệu Thừa Dư. . .”

Cố Hàm Ninh gần như dán sát lăm bắm một tiếng.

“Ừ?”

Triệu Thừa Dư đang được Cố Hàm Ninh ôm sát mà tâm vượn ý mã (*), tim đập phảng phất sắp hít thở không thông, lại mơ hồ nghe được Cố Hàm Ninh dường như đang nói chuyện.

[Tâm vượn ý mã: trái tim đập không kiềm chế được giống như khỉ nhảy, như ngựa chạy]

Tay Cố Hàm Ninh ôm chặt hơn, hai người gần như kề sát vào nhau.

Cố Hàm Ninh cúi đầu, mím môi cười đến trong veo, đột nhiên liền ngẩng đầu, ở dưới cằm Triệu Thừa Dư nhẹ nhàng mổ một cái, sau đó thật nhanh cúi đầu.

Triệu Thừa Dư sững sốt, không dám tin tưởng mở to mắt, cúi đầu chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu màu đen.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng đã sớm khiến tim cậu đập loạn nhịp, mà đây càng là cái thơm nhẹ ngoài mong muốn, quả thực là đoạt hô hấp cậu!

Cậu, là đang nằm mơ đi? !

Cố Hàm Ninh rúc tạy trong ngực Triệu Thừa Dư, không ngẩng đầu lên, lại cười khẽ, cười đến khoan khoái mà vui vẻ.

Triệu Thừa Dư dần dần phục hồi tinh thần lại, khóe miệng lộ ra một độ cung thật to, không nhận được cảm để đỉnh đầu Cố Hàm Ninh, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Cố Hàm Ninh. . .” Triệu Thừa Dư nhẹ giọng gọi, kèm theo tình cảm khó mà ức chế.

“Triệu Thừa Dư. . .” Cố Hàm Ninh giọng điệu hàm chứa ý cười, mang theo sự nhẹ nhõm khi buông bỏ.

“Cố Hàm Ninh. . . Hiện tại, là như mình nghĩ sao?” Triệu Thừa Dư mang theo một tia không xác định.

“Cậu nghĩ, là thế nào?” Cố Hàm Ninh cười hỏi, nhẹ nhàng mở miệng, một tay không nhận được nhéo nhéo thịt ở eo Triệu Thừa Dư.

Chắc, thế nhưng cũng có bấp thịt nha! Khó nhéo! Không biết gặm lên có sứt mẻ không đây?

Cố Hàm Ninh ý xấu nghĩ.

Ai, được rồi, thực nữ quả nhiên hãm hại không nổi, cô như vậy, xem như đói khát sao?

Cố Hàm Ninh sấm hối: tôi chỉ tùy tiện YY một chút, hoàn toàn không mang theo ác ý ! Nhưng mà, có muốn tìm một cơ hội, cần cần xem hay không?

Đường xe còn lại, hai người nhẹ nhàng ôm nhau, giống như những cặp tình nhân bình thường khác trong buồng xe, ngọt ngào mà đơn thuần!

Toa hành khách quá mức chật chội, ai còn quần tay cô, là để ở bên chân mình, vẫn là ngang hông người khác?

Khi xe sắp đến bến, Cố Hàm Ninh không thể không buông tay ra, mình đứng thẳng, mím môi nhìn Triệu Thừa Dư cười yếu ớt.

Bắt đầu từ khi nào, hóa ra, cô và Triệu Thừa Dư coi như không nói lời nào, nhìn nhau cười một cái cũng giống như là loại giao lưu thân mật?

Cố Hàm Ninh đứng cách cửa xuống xe rất gần, cửa xe vừa mở ra, liền dẫn đầu nhảy xuống, Triệu Thừa Dư tự nhiên theo sau lưng cô.

Thịnh Mạn Mạn, Thôi Hà Miêu cũng ra sức chen lấn xuống dưới, vừa nhìn thấy Cố Hàm Ninh liền lôi kéo tay cô oán hận: “Quá nhiều người!”

Cố Hàm Ninh nhướng mắt, cười như không cười: “Cậu cho rằng người đến mỹ thực tiết, có thể ít hơn so với người trên xe buýt?”

Khuôn mặt Thịnh Mạn Mạn vặn vẹo, than thở, lập tức lại đổi sang vẻ mặt nghiêm túc: “Vậy chúng ta còn chờ cái gì? Vào trong giành a!”

Cố Hàm Ninh trợn trắng mắt, đưa tay túm chặt Thịnh Mạn Mạn muốn lập tức nhảy xuống trạm xe buýt: “Mạn Mạn ~ Chờ người đến đủ, được không? !”

Thịnh Mạn Mạn kịp phản ứng, chê cười bắt tay vào làm thế: “OK! Đương nhiên OK chứ!”

Này người vừa xuống xe rất nhiều, gần như bỏ trống hơn phân nửa toa hành khách, mấy người còn lại vừa rồi có thể là đứng ở đầu xe, bây giờ cuối cùng mới xuống xe.

Người vừa đến đủ, Thịnh Mạn Mạn liền kêu gọi đi mau.

Quy mô mỹ thực tiết thành phố H thật lớn, địa điểm tổ chức đó là trên quảng trường bao quanh sân vận động Phú Cường của thành phố H, vốn dĩ trên quảng trường vô cùng trống trải, giờ phút này tràn đầy, không phải các sạp hàng tạm thời dựng lên, thì là khách tham ăn!

“Quá nhiều người, sau khi vào phải chú ý điện thoại di động cùng ví tiền, nhớ đến lúc đi ra, liền gọi điện thoại, không liên lạc được, liền tập hợp ở đây.” Thôi Hà Miêu cau mày, nhìn biển người phẳng phất là vô bờ bến trong quảng trường đồ ăn ngon, “Nếu không định ở 9:30 đi? Nếu như đến lúc đó đi ra, trễ nhất 9:30, nhất định phải đều đến nơi này tập hợp.”

Mọi người tự nhiên không ý kiến, nhiều người như vậy, quả thật rất dễ dàng lạc nhau.

Cố Hàm Ninh sờ sờ điện thoại di động của mình, cùng với một tờ 100 tệ duy nhất và hai đồng một xu.

Trước khi tới, nhân dịp Bạch Vũ Hân chọn quần áo khó quyết định, cô đã cắn vài miếng bánh quy, lót bụng.

Mỹ thực tiết hội tụ món ăn ngon các nơi, các quốc gia, thật có thể nói là bao gồm toàn diện, thoát đầu mắt nhìn qua, thức ăn đẹp đẻ đủ loại, làm cho người ta rất thèm ăn.

Nhưng mùi vị đó, thực rất bình thường! Chỉ ít, với khẩu vị Cố Hàm Ninh, cũng rất ít còn có thể vào miệng.

Hôm nay cô, là thật tới giúp vui !

Thôi Hà Miêu cầm điện thoại, so đúng thời gian với mọi người, sau khi xác nhận không có lầm, Thịnh Mạn Mạn lập tức thúc giục đi vào quảng trường mỹ thực tiết.

Vé vào cửa mỹ thực tiết mỗi người một đồng, Cao Thần giành trước mua tám tám vé vào cửa, nhất nhất phân tới đây, lúc đến phiên Cố Hàm Ninh, Cao Thần hạ giọng, cười nói: “Chờ một lát thích ăn cái gì, mình mời!”

Vừa nói, hướng về phía Cố Hàm Ninh nháy mắt mấy cái, lại đem vé đưa cho người tiếp theo

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy Triệu Thừa Dư nhìn sang, liền hướng tới cậu cau lỗ mũi. Án đường Triệu Thừa Dư hơi nhíu dần dần giãn ra, nhìn Cố Hàm Ninh, khóe môi cong lên.

Cầm vé, Thịnh Mạn Mạn đầu còn dần nén được, hoan hô một tiếng, lôi kéo Thôi Hà Miêu bên cạnh liền vào bên trong, mấy người còn lại tự nhiên cũng cười đuổi kịp.

Cố Hàm Ninh cố ý thả chậm bước chân, thừa dịp trước mặt không ai chú ý, đưa ra ngón trỏ, chọc chọc eo Triệu Thừa Dư phía trước.

Chờ đến Triệu Thừa Dư quay đầu, đang thấy Cố Hàm Ninh cười dài đôi mắt vừa chuyển, thấp giọng nói: “Chờ một lát, hai chúng ta chuẩn em?”

Trái tim Triệu Thừa Dư lập tức nhảy lỡ một nhịp, quay đầu trở lại, thấy mấy người còn lại cũng không chú ý tới hai người bọn họ, vội vàng quay đầu, cười gật đầu với Cố Hàm Ninh đã đi tới bên cạnh cậu.

“Được!”

26. Chương 26: Tấm Lòng

Edit: Truc Van Beta: Vi Vi

Vừa đi vào sân bãi mỹ thực tiết, mọi người chen vai nối gót, các loại thức ăn hương thơm đa dạng. Sạp hàng ở hai bên được dựng tạm thời, cách nhau khoảng mười mét, xếp hàng vòng quanh bên ngoài sân vận động, nhất thời thật đúng là nhìn không thấy bờ rồi.

Ánh mắt mọi người đều lộ ra hứng thú, nhìn chằm chằm thức ăn ngon được bày bên cạnh có ham muốn nhúc nhích.

Cố Hàm Ninh cùng Triệu Thừa Dư không hẹn mà cùng bước chậm lại, chờ đến lúc cách xa mấy người còn lại, cùng nhìn nhau cười, chậm rãi hướng bên cạnh tránh né, sau đó Cố Hàm Ninh một tay lôi kéo Triệu Thừa Dư, đồng chen tây rế, chạy thật nhanh tới trước cửa hàng đối diện, quay đầu nhìn lại, dòng người bắt đầu khởi động, đầu còn có thể nhìn thấy mấy người còn lại.

Cố Hàm Ninh suy nghĩ một chút, dứt khoát lôi kéo Triệu Thừa Dư lại đi về mấy con đường phía trước, lúc này mới chậm lại bước chân, chậm rãi tiến tới một cửa hàng.

Triệu Thừa Dư cúi đầu nhìn hai người tay trong tay, nhất thời có chút cảm giác đầu choáng mắt hoa.

Vốn là cũng có chút nản lòng thoái chí, đột nhiên nói cho cậu biết trúng giải thưởng rồi, hơn nữa lập tức thực hiện, còn tặng thêm cổ vũ!

Điều này cũng, quá kích thích đi!

Cố Hàm Ninh khước môi chứa ý cười, cổ ý giả vờ chuyên chú xem thức ăn đối diện phía trước, một tay nắm lỏng tay Triệu Thừa Dư.

Vừa rồi lôi kéo Triệu Thừa Dư đi, ngay từ đầu, là cô cầm ở trên cổ tay cậu, sau đó đổi ý, thuận thế liền trượt đến lòng bàn tay, chậm rãi nắm.

Lòng bàn tay nắm chặt nhau, dường như khoảng cách trái tim cũng không có khoảng cách khe hở.

“Này, giống như ăn rất ngon đấy.” Cố Hàm Ninh chỉ vào món viên mực bên trong cửa hàng, “Ông chủ cho một bát.” Vừa nói là chuẩn bị lấy tiền, thuận thế buông tay Triệu Thừa Dư ra.

Triệu Thừa Dư sững sốt, trong lòng cảm thấy mất mát, kịp phản ứng, lập tức lấy tiền ra.

Cố Hàm Ninh cười hì hì tiếp bát nhựa nhỏ ông chủ đưa tới, cầm lấy que xiên dài bằng trúc, dẫn đầu đi xuống một cửa hàng.

“Ừ, ăn ngon thật!” Cố Hàm Ninh cắn một viên mực, cảm thấy là trong miệng tràn đầy tươi mới ngon miệng.

Quả nhiên, bất kể là thức ăn hay là du lịch, quan trọng nhất vẫn là người ở bên cạnh.

Cố Hàm Ninh một mình ăn, dùng que trúc xiên một viên, cười đưa tới môi Triệu Thừa Dư.

“Cậu cũng ăn một viên, ngon thật đấy!”

Triệu Thừa Dư bất đắc dĩ cười mở miệng, tùy ý Cố Hàm Ninh liên tục đút cho cậu hai viên mực to, nhất thời nói không ra lời.

Cố Hàm Ninh ném đồ trong tay vào trong thùng rác bên cạnh, lôi kéo Triệu Thừa Dư miệng còn đang phình, lại nhìn xung quanh đi đến một cửa hàng phía trước.

“Này! Cái này xem ra ăn ngon đấy!” Cố Hàm Ninh quay đầu, cười hì hì nhìn Triệu Thừa Dư, híp lại hai tròng mắt lộ ra thần sắc bồn chồn.

Triệu Thừa Dư hơi trắng bệch, vội vàng nuốt xuống thức ăn trong miệng.

“Cái này? Nếu như cậu thích, mình mua cho cậu một bát?” Triệu Thừa Dư dời tầm mắt, nhìn vào trong một cái giỏ nguyên liệu, hình như còn có mấy con đang ngoa nguẩy, là ảo giác của cậu sao?

Cố Hàm Ninh chớp chớp mắt, hướng ông chủ kêu lớn: “Ông chủ! Cho một chén ~ “

Triệu Thừa Dư vội vàng trả tiền, đợi Cố Hàm Ninh nhận lấy chén nhỏ, liền khẽ kéo cánh tay Cố Hàm Ninh, đi phía trước.

“Đi, chúng ta đi sạp hàng tiếp theo nhìn xem!”

Cố Hàm Ninh dừng lại bước chân.

“Mình trước thử xem, ăn được không!”

Vừa nói, liền dùng thìa nhựa nhỏ được tặng kèm, múc một chút để ở trong miệng, nhai từ từ nuốt chậm rãi, thuận tiện lộ ra một biểu tình hưởng thụ.

“Triệu Thừa Dư! Ăn thật ngon đấy! Cậu có muốn thử một chút hay không?”

Vừa nói, Cố Hàm Ninh thật tốt bụng lại múc một chút, đưa đến môi Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư vội vàng lui từng bước, cẩn thận cách thìa và cái bát nhỏ xa một vài bước, xua tay.

“Không cần! Cậu ăn đi!”

Cố Hàm Ninh tròn mắt xoay một vòng, cười hắc hắc nhìn chăm chăm Triệu Thừa Dư, đến gần từng bước, khẽ kiễng chân, tiến đến bên tai Triệu Thừa Dư nhẹ nói.

“Triệu Thừa Dư, nếu như cậu chịu ăn một con, mình liền hôn cậu một cái!” Cố Hàm Ninh lui từng bước, trở lại vị trí ban đầu, cười híp mắt nhìn gò má Triệu Thừa Dư đỏ lên trong nháy mắt, “Như thế nào?”

Triệu Thừa Dư cố gắng ổn định nhịp tim đập, tầm mắt chuyển qua chiếc bát nhỏ trên tay Cố Hàm Ninh, nhắm lại mắt, giống như là thấy chết không sờn vậy hơi hơi mở miệng.

“Mình ăn!”

Cố Hàm Ninh híp mắt, mím môi, cúi đầu cười hắc hắc, múc một muỗng nhộng chiên, thật nhanh nhét vào trong miệng Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư vẻ mặt đau khổ, thật nhanh nuốt xuống, cơ hồ cũng không nhai.

Cố Hàm Ninh nhìn đến vui thích, cười đến vô cùng thoải mái.

“Hương vị được không?”

“Là lạ . . .” Triệu Thừa Dư rốt cục nuốt xong, thành thật trả lời, “Mình đã ăn. . .”

Cố Hàm Ninh cười tí mắt, nhìn chăm chăm mặt hơi ửng đỏ của Triệu Thừa Dư như là đã trấn định rất nhiều.

“Ừ, cậu ăn. Cậu ăn ba con nhộng đấy! Mình đã nói, cậu ăn một con, mình liền hôn một cái, nhưng cậu ăn tới ba con, đã không phù hợp với ước định của chúng ta, tự nhiên xoá bỏ !”

Cố Hàm Ninh bĩu môi, buông buông tay, có vẻ vô cùng vô tội, trong mắt cũng nồng đậm ý cười.

Triệu Thừa Dư nhin xuống hương vị quái dị trong miệng, bất đắc dĩ nhìn Cố Hàm Ninh một cái, trong mắt không che dấu được sùng nịch, tim đập rất cực bình thường trở lại.

Cố Hàm Ninh trong lòng vui vẻ, dọc theo đường đi đều mang theo ý cười.

Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh trên mặt có ý cười rõ ràng, vừa rồi đáy lòng hơi hơi tiếc nuối cũng lập tức bị ném ở sau đầu, bước nhanh đuổi kịp.

Lại ăn một bát thạch, một chuỗi thịt dê cùng hơn phân nửa bánh bao kẹp thịt, Cố Hàm Ninh đã ăn no bụng bấy phần, thức ăn còn dư liền một chút đút vào bụng Triệu Thừa Dư.

“Tìm một chút đồ ăn ngọt đi.” Cố Hàm Ninh lau miệng, nhìn Triệu Thừa Dư đem bánh bao kẹp thịt còn lại ăn hết sạch sẽ, sau đó lại đứng lên nhìn bốn phía.

“Đi! Nơi đó giống như có bán kem!”

Cố Hàm Ninh lôi kéo Triệu Thừa Dư chen vào một cửa hàng kem Italy, mua được một chiếc kem ốc quế vị xoài và cà-phê, híp mắt liếm một ngụm.

“Ăn ~ ăn thật ngon! Cậu muốn nếm thử hay không?” Cố Hàm Ninh kiễng chân, đem kem đưa đến môi Triệu Thừa Dư.

Được rồi, kỳ thật cô là hưởng thụ việc dứt thức ăn cho Triệu Thừa Dư!

Triệu Thừa Dư cười lắc lắc đầu, cậu thật không thích đồ ngọt.

“Cậu ăn đi.”

Cố Hàm Ninh thật cũng không ép buộc, khẽ gật đầu, một mình liếp láp.

Dòng người càng lúc càng đông, hai người đi dạo cũng một lúc lâu, Cố Hàm Ninh dứt khoát kéo Triệu Thừa Dư đi hướng bên cạnh, để tránh đám người ngày càng thêm đông đúc.

Hai người vừa mới đứng lại, Triệu Thừa Dư liền lấy điện thoại di động ra trả lời tin nhắn.

“Bọn họ hỏi mình hiện tại ở nơi nào.”

Kỳ thật, người nhắn tin tới chính là Cao Thần, chỉ là cậu có chút do dự, không muốn nói ra cái tên này, đột ngột ảnh hưởng đến không khí lúc này.

“Thế à, cậu nói như thế nào?”

Cố Hàm Ninh căn bản không có để ý, tầm mắt đang nhìn cây kem ngay trước mắt.

“Mình nói quá nhiều người, chính mình đi dạo một chút, đợi lát nữa gặp ở bên ngoài.”

Cố Hàm Ninh ngay từ lúc tụt lại phía sau cuối liền nhắn tin cho Thôi Hà Miêu, nói là cô nhìn thấy thức ăn mình thích, cô đi mua trước, để cho các cô ấy không cần phải để ý đến cô, đi trước, chờ cô mua xong lại cùng các cô ấy liên hệ.

Đương nhiên, đây là một loại “kéo dài”, cô đến bây giờ còn không có vượt qua bọn họ. Cố Hàm Ninh hơi thở hàm chứa vị ngọt hơi lạnh thật ngon của kem, trong lòng vừa nghĩ.

“Triệu Thừa Dư. . .”

Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, ngẩng đầu, gọi.

Triệu Thừa Dư đang cúi đầu trả lời tin nhắn, nghe được Cố Hàm Ninh gọi cậu, tự nhiên ngẩng đầu nhìn.

Cố Hàm Ninh chờ cơ hội liền động, một tay bắt tay áo sơ mi Triệu Thừa Dư, kiễng chân, thật nhanh hướng đến khóe môi Triệu Thừa Dư nhẹ mỗ một cái, sau đó buông tay ra, gục đầu xuống, cứ thế lại liếm lấy kem trên tay, thần thái tự nhiên, chỉ có khóe môi bị kem hơi hơi che đi lộ ra một tia vui vẻ vì thực hiện được.

Triệu Thừa Dư sững sờ nhìn Cố Hàm Ninh, nhất thời có chút phản ứng không kịp, tim đập như nổi trống, thích thích làm cậu có chút hoa mắt.

Vừa rồi. . . Là ảo giác đi? Độ ẩm mềm mại của môi cô dường như còn lưu lại ở khóe môi cậu, ngứa một chút, ẩm áp, như rót vào đến đáy lòng của cậu. . .

Cố Hàm Ninh nhẹn không được ngẩng đầu, trên gương mặt trắng nõn nhuộm màu nhàn nhạt phấn hồng, chỉ ngậy ngốc nhìn Triệu Thừa Dư, híp mắt nở nụ cười.

Vừa rồi cô mỗ một cái, khóe môi Triệu Thừa Dư để lại một chút kem màu vàng nhạt.

Cố Hàm Ninh cúi đầu mím môi cười một tiếng, thật nhanh ngẩng đầu, lần nữa kiễng chân, rũ mắt, đưa ra đầu lưỡi nhỏ nhắn hồng nhuận, ở khóe môi Triệu Thừa Dư khẽ liếm. . .

Tim Triệu Thừa Dư đập giống như sắp nhảy ra cổ họng. . .

Cố Hàm Ninh thu chân, ngược lại đứng vững.

“Chắc, vị trái xoài, thật không tệ!”

Cố Hàm Ninh nói nhỏ, nhưng đáy lòng Triệu Thừa Dư vang lên một tiếng thật lớn, đáy lòng nảy lên luồng nhiệt thẳng hướng đến trán, mang đến từng trận rung động!

Triệu Thừa Dư cũng nhin không được nữa, đưa tay kéo Cố Hàm Ninh qua, cúi đầu tìm được môi của cô, nhẹ nhàng chụp lên, trần trọc vuốt ve, động tác vụng về lại giống như nâng châu báu.

Cố Hàm Ninh thân thể một trận run rẩy, như có một luồng tê dại từ lòng bàn chân dâng lên, làm cho cô cơ hồ đứng không vững.

Một trận thanh âm dễ nghe của tiếng chuông vang lên, đột nhiên cắt đứt ngọt ngào rung động giữa hai người.

Triệu Thừa Dư thở hổn hển, chậm chạp buông đôi tay đang nắm hai bàn tay của Cố Hàm Ninh ra, cúi đầu, nỗ lực điều tiết hô hấp và tìm đập không bình thường.

Cố Hàm Ninh tự nhiên cũng không khá hơn chút nào, rũ mắt, không dám nhìn mặt Triệu Thừa Dư, khóe môi lại hàm chứa tình yêu thẹn thùng đáng yêu.

Tiếng chuông vẫn còn tiếp tục, Cố Hàm Ninh có chút buồn bực lấy điện thoại di động ra, đáy lòng thầm trách cứ điện thoại này tới không hợp lúc!

“Alo, Miêu Miêu. Ừ, mình hả, mình đang ở gần chỗ bán thịt dê. Thịt dê ở chỗ nào hả? Mình cũng không rõ ràng a? Nga, vậy mình vẫn còn ở phía sau các cậu đấy. Các cậu ăn trước đi, mình gặp bạn học cấp ba, đang cùng nhau đi dạo đấy. Ừ, được, mình đợi lát nữa tới tìm cậu.”

Cố Hàm Ninh cúp điện thoại, lại nhìn Triệu Thừa Dư đang nhìn mình, rung động vừa rồi dường như còn giữ lại một tia ở trên mặt, trong mắt lại trong trẻo rất nhiều, sâu kín nhìn mình.

“Cậu. . .” Triệu Thừa Dư do dự mở miệng, không biết nên nói như thế nào.

Cố Hàm Ninh hơi hơi nhúu mày, nhìn biểu tình của Triệu Thừa Dư, hơi suy nghĩ một chút, đại khái đoán được ý của cậu.

“Tại sao cậu không nói cho bọn họ biết, chúng ta ở cùng một chỗ?” Triệu Thừa Dư vẫn là đã mở miệng, nhìn Cố Hàm Ninh, trong lòng mang theo một tia mất mát thương bình, “Là. . . Là bởi vì Cao Thần không?”

“Đương nhiên không phải!” Cố Hàm Ninh đáp, khóe môi ẩn chứa ý cười, nhưng vẻ mặt lại nghiêm túc, “Triệu Thừa Dư, mình thích cậu! Những lời này, thật ra, tối hôm đó, mình đã muốn trả lời cậu.”

“Vậy cậu... Cao Thần cậu ấy...” Triệu Thừa Dư bị lời nói của Cố Hàm Ninh làm cho chấn động gần như nói năng lộn xộn.

27. Chương 27: Thiên Vị

Edit: Violet Beta: Vi Vi

Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, trong đôi mắt ánh sáng lóng lánh, tươi đẹp như tâm tình của cô giờ phút này.

Tuy rằng cô thích đùa Triệu Thừa Dư, nhưng những chuyện này quả thật cũng cần nói cho rõ ràng, nếu không khó tránh trong lòng cậu có vướng mắc, mà nếu như cái vướng mắc đó là Cao Thần, cô sẽ cảm thấy càng thêm không đáng.

“Triệu Thừa Dư, trước giờ đều là chuyện của hai chúng ta. Mình căn bản không hề thích Cao Thần, ngay cả một tia ấn tượng tốt cũng không có, càng chưa từng do dự vì cậu ta. Cậu ta thậm chí ngay cả vai phụ đều không có, nhiều nhất chỉ là một con tốt mà thôi.”

Trong kiếp này.

Trong lòng Cố Hàm Ninh bỗng sung, nét mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Chỉ là mình thấy cậu dường như thỏa mãn với giữ nguyên quan hệ bạn bè, bạn học giữa hai chúng ta, có chút không nhịn được. Vừa lúc Cao Thần đến, mình tự nhiên thuận tiện lấy ra kích thích cậu một chút! Trước mắt xem đến, hiệu quả tốt vô cùng đấy!”

Triệu Thừa Dư bất đắc dĩ nở nụ cười, đáy lòng đối với việc mình như trút được gánh nặng hoàn toàn thích thú khẽ thở dài một cái.

“Nhưng Cao Thần cậu ấy, có lẽ là thật lòng thích cậu. . .”

“Cậu ta thích hay không, là chuyện của cậu ta, không liên quan đến mình.” Cố Hàm Ninh nói rất kiên định, mặc dù có chút vô tình, nhưng trong tình cảm, cũng không cần do dự phân vân, lằng nhằng. “Có lẽ cậu ta thích thật lòng, như vậy cậu nguyện ý vì sự thực lòng của người anh em, mà đem mình chấp tay nhường cho sao?”

Triệu Thừa Dư căng thẳng trong lòng, liền vội vàng lắc đầu: “Sẽ không! Cậu có ý nghĩ của cậu, chứ không phải vấn đề bọn mình có nhường hay không. Huống chi, coi như là có thể, mình cũng sẽ không nhường!”

Cố Hàm Ninh trong lòng vừa lòng, nhướn miệng cười.

May mắn, bây giờ ý nghĩ của mình không giống trước đây.

“Về phần mình tại sao không nói với Miêu Miêu sao. . .” Cố Hàm Ninh dừng một chút, nhìn vẻ mặt hơi căng thẳng của Triệu Thừa Dư, “Cậu không thấy, chúng ta như vậy rất thú vị sao?”

Cố Hàm Ninh nói lời này là thật, cô là thật lòng thích cảm giác như vậy nha!

“ . . .” Triệu Thừa Dư im bất nhìn chằm chằm Cố Hàm Ninh đang ra vẻ vô tội.

“Cậu là thích tình yêu bí mật lén lút lút lút?”

Cố Hàm Ninh cười hắc hắc: “Đúng rất thú vị nha! Nhưng mà cũng chính là một khoảng thời gian ngắn, chúng ta đâu có thể nào thật luôn luôn chơi tình bí mật nha! Sớm muộn cũng bị Miêu Miêu các bạn ấy thấy.”

Triệu Thừa Dư bất đắc dĩ cười lắc lắc đầu.

Cũng phải, trừ phi Cố Hàm Ninh trong trường học tránh cậu, nếu không thế nào cũng đụng phải bạn học quen biết.

Cố Hàm Ninh lấy lòng hướng tới Triệu Thừa Dư cười cười, lôi kéo cánh tay của cậu lắc lắc.

“Chúng ta lại đi dạo đi?”

Hai người như vậy liên tính đại khái là bàn bạc xong.

Vấn đề về phần Cao Thần, Triệu Thừa Dư than thở, dứt khoát đem một tia cảm giác tội lỗi cũng quẳng ra sau đầu.

Được rồi, tuy rằng Cố Hàm Ninh làm như vậy, quả thật có chút không đạo đức!

Nhưng, ai kêu cô là Cố Hàm Ninh đây? Về sau có vấn đề, Cao Thần phần nọ liền để cậu tới gánh vác đi.

Hai người lại lôi kéo tay, đi dạo mấy quây hàng, Cố Hàm Ninh bụng cũng no rồi, dứt khoát kéo Triệu Thừa Dư, đi dạo trong quảng trường thương nghiệp bên cạnh sân vận động, như vậy, đương nhiên càng không gặp phải những người còn lại.

Có lẽ là do bên cạnh mỹ thực tiết, quảng trường vốn coi như là náo nhiệt không có mấy người.

Ngay từ đầu chỉ là tùy tiện đi dạo một chút, chờ hai người đi dạo đến cửa hàng giày dép động quyền nổi tiếng, cô cũng thật thích thú.

Thật ra, cô rất thích mua đồ tình nhân, giày tình nhân, khăn quàng cổ tình nhân gì gì đó, trước kia. . .

Được rồi, Cố Hàm Ninh lắc lắc đầu, hiện tại đâu cần nhắc đến trước kia, chính là hiện tại!

Từ giờ trở đi, cô lại là có thể thường xuyên đi dạo phố mua đồ tốt, cho Triệu Thừa Dư ăn diện phải càng đẹp trai!

Hừm. . . Cũng không tốt, dáng người Triệu Thừa Dư thật ra rất đẹp, tùy tiện một bộ quần áo thể thao cũng rất có dáng rồi, lại ăn diện nữa, không phải càng thu hút ánh mắt của người khác?

Nếu cô đã bỏ vào trong túi rồi, vẫn là khiêm nhường một chút! Cái tốt của Triệu Thừa Dư, phải che giấu đi, bản thân mình biết là được!

Khi từ cửa hàng đi ra, Triệu Thừa Dư xách hai đôi giày vải bạt một nam một nữ kiểu giống nhau màu sắc khác nhau, ngoan ngoãn để Cố Hàm Ninh khoác tay, lại bị kéo đi siêu thị.

Tuần trước, Cố Hàm Ninh và bạn cùng phòng đã mua một nồi cơm điện, Cố Hàm Ninh liền nhớ tới mua một ít gia vị cùng nguyên liệu nấu ăn.

Chờ đến ra khỏi quảng trường, đã là chín giờ, trên tay Triệu Thừa Dư trừ hộp giày, còn xách một túi đồ.

Cố Hàm Ninh nhìn thời gian, nhẩm tin với Thôi Hà Miêu, nói mình đi trước, liền cùng Triệu Thừa Dư hai người cứ thế ngồi xe buýt đi, để khỏi chờ một chút gặp bọn họ không khỏi lộ bộ mặt thật, còn phải cùng Triệu Thừa Dư tách ra đi.

Mỹ thực tiết kinh doanh đến đêm khuya, lúc này người đi tự nhiên còn không nhiều, thuận thuận lợi lợi trên xe buýt, hai người còn tìm đến hai chỗ ở phía sau, vai kề vai, tay nắm tay, một đường ngọt ngào trở về trường học.

Bởi vì là thứ sáu, hai người chỉ có thể chia tay ở sảnh lớn dưới phòng ngủ, Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh lên bậc thang, lúc này mới xoay người trở về phòng ngủ của mình.

Chuyện tình mình và Triệu Thừa Dư, sớm muộn cũng phải thẳng thắn với đám người Thôi Hà Miêu, nhưng Cố Hàm Ninh thật sự lười phải ứng phó Bạch Vũ Hân, dứt khoát lưu loát đánh răng rửa mặt, lại cùng Triệu Thừa Dư nói mấy phút điện thoại, chúc lẫn nhau ngủ ngon, liền lên giường ngủ.

Chờ đến đám người Thôi Hà Miêu trở lại phòng ngủ, tự nhiên chỉ có thể nhìn đến Cố Hàm Ninh đã ngủ say sưa không nhúc nhích.

Trong lòng Thôi Hà Miêu thật ra rất buồn bực, thế nhưng cũng không thể thật lời người đang ngủ dậy tra khảo, chỉ có thể kèm chế cả bụng nghi vấn, tạm thời buông tha.

Chờ đến tối khi ba người nhẹ chân nhẹ tay rửa mặt xong nằm ở trên giường tắt đèn, Cố Hàm Ninh mới ở trong bóng tối, mở mắt ra, không tiếng động mím môi nở nụ cười.

Ai nha, thì ra tâm tình tốt cũng có thể gây ra mất ngủ nha!

Ngày hôm sau là thứ bảy, tuy rằng tối qua Cố Hàm Ninh ngủ muộn, tỉnh lại tinh thần cũng rất tốt, nửa chống đứng dậy, thấy ba người còn ngủ, liền rón ra rón rén ngồi dậy, nhẹ chân nhẹ tay rửa mặt xong, lẳng lẽ ra cửa.

Tối hôm qua cô liền cùng Triệu Thừa Dư hẹn ước, hôm nay đi nội thành một chuyến.

Bây giờ giữa hai người đã hiểu rõ, tự nhiên phải làm xong chuyện đã kéo dài một tuần.

Cố Hàm Ninh cùng Triệu Thừa Dư dưới lầu chạm mặt lúc chưa đến 7:30, hai người dứt khoát trực tiếp lên xe buýt, đến nội thành ăn bữa sáng.

Phòng giao dịch chứng khoán chín giờ mở cửa, ăn xong bữa sáng, hai người nắm tay, kề vai nói chuyện, đi dạo trên đường cái một lát, cho đến giờ.

Giao tiền, Cố Hàm Ninh lại mua hết.

Lần này, cô như cũ viết giấy vay nợ cho Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư tự nhiên không muốn, nhưng Cố Hàm Ninh nói mượn một đồng trả một đồng, anh em ruột còn tính sổ rõ ràng đấy, chờ đến về sau cô cảm thấy tình huống thích hợp, tự nhiên sẽ quýt nợ.

Cố Hàm Ninh một câu: “Cậu không cần phải gấp gáp!” Cũng chọc cho Triệu Thừa Dư đỏ mặt, bất đắc dĩ ngậm miệng.

Được rồi, đến bây giờ, cậu mới phát hiện, hóa ra, trừ ra rất nhiều ưu điểm khác, Cố Hàm Ninh còn có ưu điểm là một da mặt dày nha!

Lần trước cùng đi nội thành là một đám người, tuy rằng Triệu Thừa Dư cũng đi theo Cố Hàm Ninh lén lút rút lại sau, nhưng ngày đó đối với Cố Hàm Ninh mà nói là làm chính sự, hôm nay đi, thời gian kế tiếp, tự nhiên muốn hai người đi chơi.

Hai người lại ngồi xe buýt trở về bên Nam Hồ, Cố Hàm Ninh đột nhiên liền muốn ngồi thuyền nhỏ.

“Nha! Cố Hàm Ninh?”

Triệu Thừa Dư dắt Cố Hàm Ninh đang hướng bến tàu nhỏ đi, liền nghe được phía sau một tiếng thét kinh hãi.

Cố Hàm Ninh quay đầu, phía sau một cô gái trẻ tuổi vô cùng quen mắt đang cười chào hỏi cô.

“Cố Hàm Ninh! Thật là đúng dịp a! Thật sự là cậu!”

Đối phương kéo tay Cố Hàm Ninh, thân mật nói, Triệu Thừa Dư ở một bên thả tay tự nhiên

“Nha, đúng a! Mình cũng không nghĩ tới sẽ gặp được cậu.”

Cố Hàm Ninh híp mắt, nhăn mày suy nghĩ: người này thật nhìn rất quen mắt a, nhưng rốt cuộc là ai? Cái tên đó dường như rất sống động, nhưng thế nào đều nghĩ không ra!

“Cuối tuần trước mình gọi điện thoại cho cậu, để cho cậu tới trường học mình chơi, cậu ngoài miệng đáp ứng, nhưng sao lại không có gọi điện thoại cho mình!” Đối phương bĩu môi oán hận, Cố Hàm Ninh trong đầu chợt lóe, rốt cục nghĩ tới, là bạn học cấp ba của cô, Đỗ Na!

Ký ức thực tế của cô, thật ra rất xa thời gian hiện nay, bạn học trước đại học, bởi vì thời gian quá dài không gặp mặt, cô đều quên gần hết.

May mắn! Cuối tuần trước Đỗ Na gọi điện thoại cho cô, nói là sau khi tốt nghiệp trung học Cố Hàm Ninh cũng không liên hệ cho cô ấy, cô ấy liền gọi điện thoại đến nhà, Diêu Tuệ Nhã dĩ nhiên là cho số điện thoại di động Cố Hàm Ninh đang xài bây giờ nói cho cô ấy biết. Khi Đỗ Na gọi tới, Cố Hàm Ninh đương nhiên không có nghe ra rốt cuộc là ai, chỉ có thể lấy cớ không nhận ra số di động, giọng nói trong điện thoại nghe khác với bình thường, thật sự đoán không ra, để Đỗ Na tự giới thiệu.

Tuy rằng thật lâu không gặp, nhưng nói ra cái tên Đỗ Na này, cô vẫn là nhớ được, lúc cấp ba, bởi vì sống gần, thường xuyên cùng nhau đi học, quan hệ cũng coi như thân mật.

Bây giờ, cuối cùng là lòng tên và người với nhau!

Trong lòng Cố Hàm Ninh lau mồ hôi một phen! Nếu như vừa xa nhau mấy tháng đã không nhận ra bạn học cấp ba, cô thật chỉ có thể là thanh niên ngu ngốc rồi . . .

“Được được được! Mình rảnh sẽ đi đến trường học cậu chơi!”

Thấy bạn học cũ, Cố Hàm Ninh thật ra cũng rất vui vẻ.

“Cậu cần phải nói giữ lời nga!” Đỗ Na nhìn chằm chằm Cố Hàm Ninh nói, tầm mắt vừa chuyển, lúc này mới thấy bên cạnh còn một chàng đẹp trai, “Nha! Đây là ai?”

Vừa nói, tầm mắt hướng Cố Hàm Ninh, vẻ mặt trở nên ái muội, cười hắc hắc.

Cố Hàm Ninh bật cười cũng trợn mắt nhìn Đỗ Na một cái, quay đầu kéo tay Triệu Thừa Dư.

“Bạn trai mình, Triệu Thừa Dư. Đây là bạn học cấp ba của mình Đỗ Na, cũng học trường trong thành phố H, hẳn là biết học viện Thương mại đi?” Một câu cuối cùng hỏi chính là Đỗ Na, cô là thật sự có một số chi tiết không xác định, dù sao, bạn học cấp ba của cô, có mấy người đều là ở thành phố H, nếu như cô nhớ không sai, không lâu sau sẽ có người tổ chức tụ hội.

Nhưng mà, bạn học cấp ba tụ họp ở thành phố H, năm thứ nhất đại học được một lần, sau mọi người bận rộn, rất ít liên lạc.

“Chào cậu, mình là bạn học cấp ba của Cố Hàm Ninh, trước kia mỗi ngày cùng đi học.” Đỗ Na đối với Cố Hàm Ninh có chút tùy tiện tiện, xoay người cũng thực nữ rất nhiều.

“Chào bạn.” Triệu Thừa Dư gật đầu cười, trong lòng nóng hầm hập.

Bạn trai. . . Đây là lần đầu tiên Cố Hàm Ninh xưng hô mình như vậy....

“Chúng mình muốn ngồi thuyền đi, còn cậu?” Cố Hàm Ninh nói.

“Nga, vậy các cậu đi đi, mình đi với bạn cùng phòng, à, họ ở bên đó, mình cũng không tiện bỏ các cô ấy mà chơi một mình. Nhưng mà, cậu phải nhớ kỹ, mau chóng tìm thời gian tới tìm mình chơi nga!”

“Biết rồi!”

Cố Hàm Ninh nhìn bóng lưng Đỗ Na nhảy cẫng xoay người, lắc đầu bật cười.

Năm đó, sau cùng những bạn học này mất liên hệ, kỳ thật cô rất tiếc nuối.

Cảm giác hôm nay, liền như là vui vẻ lúc gặp lại sau khi ly biệt đã lâu!

“Đi thôi, chúng ta ngồi thuyền đôi nhỏ, cậu tới chèo!”

28. Chương 28: Hôn

Edit: Violet Beta: Vi Vi

Thuyền mà Cố Hàm Ninh cùng Triệu Thừa Dư chơi chính là loại thuyền nhỏ tự mình chèo, tương tự thuyền mũi đen, nhưng là không có nóc thuyền, ba khối gỗ phẳng, có thể ngồi ba người.

Cố Hàm Ninh cùng Triệu Thừa Dư mỗi người ngồi một đầu, đối diện nhau.

Công việc làm người chèo thuyền này, Triệu Thừa Dư là lần đầu tiên làm, chèo qua chèo lại, một lúc lâu vẫn còn ở quanh bên bờ.

Triệu Thừa Dư gấp đến độ đỏ mồ hôi trán, Cố Hàm Ninh cứ thế cười đến vui thích.

Lại đảo quanh tại chỗ mấy phút, Triệu Thừa Dư mãi cũng nắm giữ một chút kỹ xảo, cuối cùng chậm rì rì quẹo trái lắc phải rồi đi ra ngoài, gần ra đến giữa hồ, Cố Hàm Ninh liền bảo Triệu Thừa Dư ngừng lại.

“Cứ như vậy trôi đi, chúng ta thưởng thức phong cảnh ở đây.”

Bởi vì là thứ bảy, trên mặt hồ thuyền nhỏ cũng có không ít, cuối thu không khí dễ chịu, gió hồ xao động nhẹ, Cố Hàm Ninh hơi híp mắt, nhìn sông nước, du khách chung quanh một chút, lại nhìn Triệu Thừa Dư đối diện, nhất thời cảm thấy khoan khoái vô cùng, nhin không được mím môi nở nụ cười.

Triệu Thừa Dư vừa thở phào một cái, mồ hôi trên đầu cũng sắp thấm ướt tóc.

Này một là mệt mỏi, hai là sốt ruột.

Cố Hàm Ninh cúi đầu rút tờ khăn giấy, hơi hơi thò người ra, sẵn sóc giúp Triệu Thừa Dư lau mồ hôi trên tóc mai.

“Mệt muốn chết rồi đi? Hiện tại nghỉ ngơi đi, chúng ta một lát nữa trở về.”

“Không mệt!” Triệu Thừa Dư cười, tùy ý Cổ Hàm Ninh giúp mình lau mồ hôi, “Cậu cẩn thận một chút!”

Tuy rằng mặt hồ tĩnh lặng, nhưng bởi vì thuyền nhỏ, Cổ Hàm Ninh vừa cử động liền hơi lắc lư, Triệu Thừa Dư vội vàng đưa tay đỡ tay kia của Cổ Hàm Ninh.

Cổ Hàm Ninh thu tay lau mồ hôi, lại rút ra cánh tay Triệu Thừa Dư đang cầm, vịn men theo thuyền xoay người, ngồi vào trên chính giữa tấm ván gỗ.

Triệu Thừa Dư bị làm cho sợ vội vàng hai tay nắm tay Cổ Hàm Ninh, cho đến khi Cổ Hàm Ninh ngồi yên mới buông tay.

Triệu Thừa Dư vừa để tay xuống, Cổ Hàm Ninh liền ngửa mặt về phía sau, trực tiếp ngồi dựa vào trong ngực Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư chỉ chần chờ một giây, liền đưa tay ra phía trước bụng Cổ Hàm Ninh sau đó nắm tay, nhẹ nhàng ôm người trong ngực.

Triệu Thừa Dư cười đem cằm nhẹ để ở đỉnh đầu Cổ Hàm Ninh, híp mắt, tâm tình vui vẻ ngắm cảnh.

Không khí ấm áp, tư thế thân mật, tâm cùng tâm dường như áp chặt nhau.

Cổ Hàm Ninh vừa quay đầu lại, liền thấy Triệu Thừa Dư đang hướng mình cười, đôi mắt đen bóng mang theo ý cười ấm áp, Cổ Hàm Ninh mím môi cười một tiếng, ngẩng đầu ở trên cằm hơi có chút thô ráp của Triệu Thừa Dư nhẹ hôn một ngụm, lúc này mới híp mắt chuyển người, hưởng thụ cuối tuần nhàn nhã thanh thản vô cùng.

Hai người trôi theo sóng giữa hồ một tiếng, ngẫu nhiên câu có câu không nói chuyện phiếm, cũng có lúc là không tiếng động mà ăn ý ngắm cảnh, yên tĩnh cũng không nhàm chán.

Chờ đến khi thuyền trở về bờ, đã là thời gian cơm trưa. Tìm lân cận có quán mì phổ, một tô mì thịt bò một tô mì hải sản ở trước mặt, sau khi ăn xong, Cổ Hàm Ninh lại lôi kéo Triệu Thừa Dư đi rạp chiếu phim Nam Hồ xem phim.

Đi dạo phố, ăn cơm, xem phim, ba yếu tố hẹn hò đi, dù sao hôm nay có rảnh, dĩ nhiên là phải chơi được tận hứng.

Cổ Hàm Ninh chọn một bộ phim kinh dị Hồng Kông, mua vé chỗ ghế ngồi đôi cho tình nhân ở hàng ghế cuối cùng.

Này bộ phim có chút vắng vẻ, cũng không có nhiều người xem, chí ít, hàng cuối cùng liền chỉ có hai người Cổ Hàm Ninh cùng Triệu Thừa Dư, phía trước cũng là không người.

Chờ tốp năm tốp ba người đến, bộ phim bắt đầu trong khúc dạo đầu buồn bã.

Phim kinh dị bình thường đều có cái đặc điểm, đó là ánh sáng ảm đạm, như vậy liền có thể xây dựng một bầu không khí kinh khủng.

Bốn phía rất yên lặng, trừ tiếng vang rất nhỏ phát ra từ trong phim, không còn âm thanh khác, đoán chừng đoàn người đều nín thở cẩn thận xem.

Cổ Hàm Ninh một lúc ngẩng ngẩng màn hình phim, một lúc quay đầu nhìn xem ánh sáng biến hóa lúc sáng lúc tối trên mặt Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư dựa vào lưng ghế dựa, nhìn chăm chăm màn hình phim, hơi hơi cau mày.

Mây kiếm đẹp mắt, giữa lông mày hơi hơi nhíu lại, Cổ Hàm Ninh thích nhất, vẻ mặt nghiêm túc của Triệu Thừa Dư.

Trong lòng nhất thời có chút ngứa, Cổ Hàm Ninh khước môi hơi nhếch, thật nhanh ở trên mặt Triệu Thừa Dư nhẹ hôn một ngụm.

Triệu Thừa Dư quay đầu, đang thấy Cổ Hàm Ninh hơi híp mắt liếc nhìn, bất đắc dĩ cười một tiếng, trong mắt đều là tràn đầy yêu thương.

“Không thích xem sao? Muốn đổi một bộ khác không?”

“Sẽ không, mình rất thích đây!”

Cố Hàm Ninh cười nhìn Triệu Thừa Dư, tiến đến trước mặt Triệu Thừa Dư, làn môi cơ hồ để trước mặt Triệu Thừa Dư, vừa nói, hơi thở thơm ngọt liền phả vào mặt Triệu Thừa Dư, làm cậu một trận tim đập nhanh.

“Hai người ngồi rất tiện đây. . .” Cố Hàm Ninh hạ giọng, lọt vào tai Triệu Thừa Dư, mang theo lời nói mỉa hoặc.

“Cái gì, cái gì tiện?” Giọng Triệu Thừa Dư cũng trầm thấp, mang theo một tia động tình.

“Àn, đương nhiên là tiện như vậy. . .” Cố Hàm Ninh hơi hơi dẩu môi, đang lúc nói chuyện liền đụng chạm tới đôi môi mềm mại của Triệu Thừa Dư, nói tới cuối câu, gần như đã ngậm lấy môi Triệu Thừa Dư, Triệu Thừa Dư cảm thấy trên môi một trận run rẩy, nhẹn không được liền hơi hơi mở miệng.

Cố Hàm Ninh không lùi mà tiến tới, làn môi hợp làm một, liền bắt đầu nhẹ mút, trên mặt Triệu Thừa Dư nóng lên, trên tay cũng vội vàng kéo eo Cố Hàm Ninh, ôm chặt lấy cô

Cố Hàm Ninh chỉ cảm thấy một luồng khí nóng từ bụng chậm rãi dâng lên, cảm giác tê dại từ mũi chân vẫn lan tràn, không nhẹn được nhẹ vươn đầu lưỡi thở ra, di chuyển giữa môi răng đang hé mở của Triệu Thừa Dư, đôi tay cũng cuốn quanh cổ Triệu Thừa Dư, thân thể ngày càng dán chặt hơn!

Chỉ là đôi môi dán sát, đã làm Triệu Thừa Dư mặt hồng tim đập, miệng đắng lưỡi khô rồi, Cố Hàm Ninh càng tiến một bước hôn, lập tức càng làm cho Triệu Thừa Dư có loại cảm giác khô nóng khó nhẹn, nhất thời chỉ có ôm chặt lấy Cố Hàm Ninh, dường như là muốn đem cô vùi vào trong thân thể mình mới bỏ qua, môi lưỡi theo Cố Hàm Ninh nhảy múa, cảm nhận sự thân mật chưa từng trải qua.

Cho đến khi hai người đều có chút không thở được, Triệu Thừa Dư mới miễn cưỡng rút khỏi làn môi của Cố Hàm Ninh, chỉ ôm chặt, càng không ngừng hôn nhẹ lưu luyến.

Cố Hàm Ninh thấp đầu, chui đầu vào trong ngực Triệu Thừa Dư, nhẹ giọng “Khúc khích” cười.

“Tiện không?”

Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy trên mặt nóng vô cùng, chỉ phải ôm chặt Cố Hàm Ninh, khẽ cười không trả lời.

Cố Hàm Ninh nghĩ, bóng tối, quả nhiên có thể bại lộ tính người.

Một bộ phim chiếu xong, Cố Hàm Ninh trừ xem lúc vừa mới mở đầu, căn bản cũng không có đem tâm tư để ở trên tình tiết bộ phim.

Dường như là bóng tối cho Triệu Thừa Dư dừng cảm vô cùng, trừ lần đầu tiên là Cố Hàm Ninh chủ động dán lên đi, sau đó là Triệu Thừa Dư chủ động ôm Cố Hàm Ninh đôi hôn.

Từ lúc mới bắt đầu khẽ liếm chậm nghiền, càng về sau liếm gặm ngậm hút cùng lúc, Cố Hàm Ninh đến cuối cùng chỉ có thể chôn ở trong ngực Triệu Thừa Dư đỏ mặt hoa mắt thở hổn hển, Triệu Thừa Dư cũng tìm đập cực nhanh như thế thì cười khẽ bên tai cô, trong thanh âm kia hơi hơi đắc ý cũng làm cho Cố Hàm Ninh có loại cảm giác bị lừa cùng chán nản.

Trong nháy mắt đó, Cố Hàm Ninh thật tâm có một loại xúc động muốn một phen đẩy ngã Triệu Thừa Dư, khuyên răn cậu: “Chị đây có thể dạy em nhiều hơn rất nhiều, cậu em đừng đắc ý!” Kích động như thế....

Đáng tiếc a, hôm nay hoàn cảnh không thích hợp. . .

Bộ phim chiếu hết, Cố Hàm Ninh kéo Triệu Thừa Dư đi chậm nhất, bởi vì cô muốn hòa hoãn lại khuôn mặt hồng hào rồi mới đi.

Ngày này, hai người chơi đến tám giờ tối, mới hài lòng thoả dạ trở về trường học.

Cố Hàm Ninh cơ bản mười giờ rưỡi liền ngủ, cuối tuần cũng quyết định ngoại lệ.

Sáng ngày hôm sau, Cố Hàm Ninh khó được tám giờ còn không có rời giường, hơi híp mắt, đuổi thất lưng, mở điện thoại di động ra liền nhận được một cái tin nhắn.

“Đã dậy chưa? Muốn đi thư viện hay không?”

Cố Hàm Ninh cầm điện thoại di động trở mình, hướng tới vách tường màu trắng, không tiếng động mím môi nở nụ cười.

Được rồi, kỳ thật cô cũng muốn gặp mặt. . .

“Mười phút sau, gặp dưới lầu.” Cố Hàm Ninh rất nhanh nhấn tin trả lời, lưu loát bò xuống giường, rửa mặt xong, cùng Thôi Hà Miêu nói tiếng mình đi thư viện, nhét sách đã xem xong chuẩn bị trả thư viện vào trong túi xách, liền chạy đi xuống lầu.

Triệu Thừa Dư đã sớm chờ, cười tiếp nhận túi Cố Hàm Ninh.

Ở nhà ăn ăn bữa sáng, hai người nắm tay, thông thả đi thư viện, chờ đến lúc Cố Hàm Ninh lấy sách xong, Triệu Thừa Dư đã tìm vị trí gần cửa sổ.

Cố Hàm Ninh dựng thẳng tiểu thuyết, nửa che cản trở mặt và lỗ mũi, nhìn đối diện Triệu Thừa Dư vẻ mặt thành thật nhìn chăm chăm sách chuyên ngành, con người xoay một vòng, làn môi bị chắn ở dưới sách hơi nhếch, vẻ mặt cười xấu xa.

“Triệu Thừa Dư, mình xem xong, cậu giúp mình cùng đi tìm một quyển Thái Bình Quảng Ký , mình vừa nhìn một vòng không tìm được đấy.” Cố Hàm Ninh hơi hơi bĩu môi nhẹ giọng nói.

“Nga? Nga! Được.” Triệu Thừa Dư xoay người lại, thả quyển sách trên tay, bút, đứng dậy hỏi, “Vị trí ở đâu?”

“Hắn là ở hướng kia.”

Cố Hàm Ninh lôi kéo Triệu Thừa Dư đi về hướng tay cô chỉ.

Triệu Thừa Dư tìm từng quyển sách trên giá sách thật kỹ, cho đến góc cuối cùng của giá sách vẫn không có tìm được cuốn sách mà Cố Hàm Ninh nói, vừa quay đầu lại, liền thấy Cố Hàm Ninh không biết khi nào thì đi ở bên cạnh mình.

“Nơi này không có đấy. Cậu bên kia đã tìm cả rồi sao?” Triệu Thừa Dư khẽ nhú mày, càng nhìn chăm chăm giá sách đang tìm.

Cố Hàm Ninh híp mắt, mím môi cười một tiếng, ghé vào bên tai Triệu Thừa Dư.

“Triệu Thừa Dư!”

Triệu Thừa Dư tự nhiên quay đầu, vừa quay đầu liền thấy được mặt Cố Hàm Ninh sát tới, nhất thời sững sờ liền bị Cố Hàm Ninh chắn miệng.

Dù sao có buổi luyện tập ngày hôm qua, tuy rằng nghĩ đến bây giờ nơi này dường như có chút không thích hợp, nhưng có đàn độn mới có thể đem mỹ vị đã đến miệng đẩy đi ra, Triệu Thừa Dư tay tự giác ôm eo Cố Hàm Ninh, cúi đầu, vội vã đuổi theo làn môi Cố Hàm Ninh cố ý lui về phía sau, một khi ngậm chặt lấy cũng sẽ không buông tay, nhất thời liền động tình hôn môi từng chút một.

Cố Hàm Ninh cũng không đùa nữa, ôm lấy eo Triệu Thừa Dư, ngửa đầu, rúc vào trong ngực Triệu Thừa Dư, nhu thuận nghiêng hợp.

Đến khi nụ hôn vừa kết thúc, Cố Hàm Ninh xui lơ ở trong ngực Triệu Thừa Dư, tỉnh tể thường thức rung động vừa rồi, bốn phía an tĩnh giống như chỉ có tiếng tim đập lẫn nhau.

Chờ đến hô hấp hơi hơi bình ổn, Cố Hàm Ninh buông tay đang ôm eo Triệu Thừa Dư ra, đổi thành nắm gấu áo phía sau eo cậu, rời khỏi cái ôm của cậu, đang muốn nói về lần trước hai người đụng vào cảnh người khác ôm hôn, khóe mắt lướt qua Triệu Thừa Dư, ngắm đến động tĩnh cách đó không xa, nhất thời trừng lớn mắt, thân thể cứng đờ, rụt đầu về.

“Sao vậy?” Triệu Thừa Dư hơi hơi nhú mày, cúi đầu hỏi thăm.

“Ai. . .” Cố Hàm Ninh nhú mày lại, thấp giọng than nhẹ, vô cùng buồn bực, “Mình nói bạn học Triệu, chọn ngày không bằng trùng ngày, không bằng hôm nay cậu mời mấy người bạn cùng phòng mình ăn một bữa đi!”

29. Chương 29: Phơi Bày

Edit: Violet Beta: Vi Vi

Triệu Thừa Dư không rõ nguyên do nhìn Cố Hàm Ninh.

“Được, nhưng mà, không phải cậu nói muốn mượn mượn sao?”

Cố Hàm Ninh buông tay đang khoát ngang hông Triệu Thừa Dư ra, thoáng lui về sau một bước nhỏ, than thở vỗ vỗ vai trái Triệu Thừa Dư, hướng tới phía sau cậu bĩu bĩu môi.

Triệu Thừa Dư nghi ngờ quay đầu, lập tức liền thấy trên mặt Thịnh Mạn Mạn đã từ kinh nghi chuyển thành vui cười, một đôi mắt lóe sáng, trái phải trên dưới quan sát hai người bọn họ.

Triệu Thừa Dư thoáng chốc liền đỏ mặt, quay đầu trốn mắt nhìn ánh mắt vô tội nhìn Cố Hàm Ninh, đột nhiên liền nhớ tới cái đôi bị cậu và Cố Hàm Ninh tình cờ bắt gặp mấy hôm trước.

Thật là vừa phá hoại liền gặp quả báo . . .

Triệu Thừa Dư chịu đựng khô nóng trên mặt, xoay người nhếch lên chút ý cười.

“Cái đó, Thịnh Mạn Mạn, trưa nay mình mời các cậu ăn cơm? Cậu muốn ăn cái gì?”

Thịnh Mạn Mạn lập tức cười nheo mắt, ra sức gật đầu: “Không tồi! Còn thật thức thời! Vậy thì, ừ, gần đây ở đâu ngon nhất đây? Vừa nói như thế, bụng mình lại là thật đói bụng!”

Cố Hàm Ninh cười kéo tay Triệu Thừa Dư, đi tới.

“Ăn đi! Ra sức nhồi vào miệng của cậu!”

Thịnh Mạn Mạn tâm tình cực tốt cười hắc hắc hai tiếng, cười đùa ái muội nhìn hai người, đi tới bên cạnh Cố Hàm Ninh, đưa ra chân phải dục nhẹ một chút, lại tiến đến bên tai Cố Hàm Ninh, dùng thanh âm không nhỏ hỏi: “Mình nói, hai người các cậu là lúc nào thì trở nên tốt vậy?”

Cố Hàm Ninh lườm cô một cái, nghiêm túc nói: “Nhỏ giọng một chút, đừng ảnh hưởng những bạn học khác.”

Thịnh Mạn Mạn tự nhiên không phải tới một người, chờ ba người đi tới bên ngoài, Cố Hàm Ninh liền thấy Thôi Hà Miêu, chỉ là so với Thịnh Mạn Mạn, Thôi Hà Miêu trong mắt bớt chút ngoài ý muốn, nhiều một chút trong dự liệu.

“Miêu Miêu! Cậu biết mình vừa rồi thấy cái gì?” Thịnh Mạn Mạn nháy mắt với Thôi Hà Miêu, con ngươi ở trên người Cố Hàm Ninh cùng Triệu Thừa Dư chuyển động qua lại.

“Đại khái đoán ra.” Thôi Hà Miêu cười đến trấn định, “Mình cũng không phải là cậu, cả đầu đầy ruột đều là ăn.”

“Ăn có cái gì không tốt? Dân lấy ăn làm trời nha!” Thịnh Mạn Mạn ngay thẳng.

Cố Hàm Ninh bật cười nhìn Thịnh Mạn Mạn, lắc lắc đầu: “Tốt lắm, đừng làm mất mặt xấu hổ.”

Thịnh Mạn Mạn cười hắc hắc: “Có gì nha! Con rẻ của phòng ngủ chúng ta nha, sao có thể tính người ngoài đây? !”

“Đúng, không tính là người ngoài.” Triệu Thừa Dư cười gật đầu.

Đã mời bạn cùng phòng Cố Hàm Ninh ăn cơm, tự nhiên cũng không thể không có Bạch Vũ Hân.

Thôi Hà Miêu gọi điện thoại cho Bạch Vũ Hân, Thịnh Mạn Mạn cùng Triệu Thừa Dư thảo luận địa điểm ăn cơm, địa điểm được chọn là một nhà hàng cách trường học khoảng 15 phút đường xe, thấp thoáng dưới tán cây xanh, có vẻ rất nên thơ, mấy lần xe buýt đi qua, Thịnh Mạn Mạn cũng sẽ vúi cửa kính xe thêm nhỏ dãi.

Thịnh Mạn Mạn tự nhiên rất hài lòng, hướng về phía Triệu Thừa Dư liên tục gật đầu.

“Con rể Triệu quả nhiên xứng đôi với Ninh Ninh chúng ta! Mình kết cậ!”

Cố Hàm Ninh nhẹ nhàng trợn trắng mắt, nhưng mà suy nghĩ một chút Triệu Thừa Dư cũng hẳn là có thể gánh vác, thật cũng không có phản đối.

Tuy rằng kỳ thật tính nghiêm túc ra, kiếp này, cô mới chính thức quen thuộc Triệu Thừa Dư, thời gian chẳng hề dài, nhưng cũng biết, Triệu Thừa Dư không phải cái tự cho là đúng, tuyệt đối sẽ không làm chuyện quá khả năng.

Chờ lúc Bạch Vũ Hân gửi tin nhắn tới nói cô đã chuẩn bị xong, bốn người liền thu thập các thứ, đi ra cửa trạm xe bus.

Lần này, Triệu Thừa Dư rốt cục có thể quang minh chính đại dắt tay Cố Hàm Ninh mà không cần che che giấu giấu, trong lòng cậu vui sướng không nói nên lời, đáy lòng càng thêm vô cùng vừa lòng Thịnh Mạn Mạn “Không thức thời”

Bữa này, dĩ nhiên là ăn đến khách và chủ cùng vui mừng.

Triệu Thừa Dư không chút keo kiệt để tùy Thịnh Mạn Mạn gọi thức ăn, Cố Hàm Ninh một mực nghĩ tới sẽ có một lần như vậy, đau lòng cũng chỉ là một lần, chịu đựng đi.

Đến cuối cùng, một bàn món ăn cũng không có ăn hết, Thôi Hà Miêu kêu người phục vụ đóng gói.

Cố Hàm Ninh cười nói: “Được rồi, ngày mai không cần mua món ăn, mua cơm là được.”

“Cậu xem, mình làm cho đoàn người cải thiện cơm nước, còn thuận tiện tiết kiệm tiền.” Thịnh Mạn Mạn ngẩng đầu hùng hồn, tất cả mọi người nở nụ cười.

Cố Hàm Ninh ánh mắt dừng ở trên mặt Bạch Vũ Hân cười đến vô cùng thư thái, trong lòng vòng vo lại chuyển.

Một bữa cơm vừa rồi, Bạch Vũ Hân gửi vài dòng tin nhắn, còn đặc biệt cố ý che điện thoại di động đi ra ngoài nghe một cuộc điện thoại.

Cố Hàm Ninh tự nhiên nhìn ở trong mắt, Bạch Vũ Hân vội vã muốn cho Cao Thần tỉnh ngộ, cô tự nhiên không ngăn trở, dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn, không bằng hôm nay cùng nhau giải quyết.

Vừa rồi cô cùng Triệu Thừa Dư tay trong tay cùng lúc xuất hiện ở trước mắt Bạch Vũ Hân, Cố Hàm Ninh rõ ràng thấy, trừ ra một tia kinh ngạc, trong mắt Bạch Vũ Hân nhiều hơn là kinh hãi, giống như là giải quyết một vấn đề nan giải cực kỳ phức tạp đã lâu, thậm chí không cần cô ấy tự mình giải quyết, mà là hết thấy đột nhiên liền được giải quyết dễ dàng.

Bạch Vũ Hân có lẽ cảm thấy, cơ hội của cô ta đã tới!

Cố Hàm Ninh rũ mắt xuống che đi một tia ánh sáng lạnh.

Dùng hiểu biết của cô về Cao Thần, cậu ta tự có niềm kiêu ngạo, Cao Thần kiêu ngạo lại tự đại, kỳ thật, rất khó tiếp nhận mình thất bại, để cậu ta cứ hết hi vọng như vậy, khả năng rất ít, cậu ta không thể tiếp nhận, là mình không sánh bằng người khác, cho nên mới bị loại.

Ăn cơm trưa vui đùa âm ỉ xong, năm người lại ngồi xe buýt trở về trường học.

Xuống xe buýt, bước chân Bạch Vũ Hân liền bước dài hơn so người khác, thoắt cái vượt lên trước mọi người.

Cố Hàm Ninh chỉ tùy ý liếc bóng lưng Bạch Vũ Hân trước mặt một cái, kéo tay Triệu Thừa Dư, chậm rì rì cùng Thịnh Mạn Mạn, Thôi Hà Miêu nói chuyện phiếm.

Mới vừa vào cửa trường, Cố Hàm Ninh liền thấy vẻ mặt âm trầm của Cao Thần cùng bóng lưng Bạch Vũ Hân đối diện với mình đang nói chuyện.

Cố Hàm Ninh khe khẽ mỉm cười, rút vào bên cạnh Triệu Thừa Dư, bước chân không thay đổi.

Trái lại Triệu Thừa Dư, lúc nhìn đến Cao Thần, bước chân rõ ràng dừng lại, nụ cười trên mặt cũng dần dần biến mất.

Cao Thần ngẩng đầu liền thấy được Cố Hàm Ninh cùng Triệu Thừa Dư thân mật tựa vào nhau, bước lên, cho đến khi đi tới trước mặt hai người mới ngừng lại, trên mặt lộ ra một nụ cười rất khó xem, cực lực muốn duy trì phong độ của mình.

“Cậu, các cậu đây là lúc nào. . .” Cao Thần cố gắng hòa hoãn giọng điệu của mình đối với Cố Hàm Ninh, nhưng lúc ánh mắt chuyển qua trên mặt Triệu Thừa Dư, lại thoáng cái có chút vặn vẹo.

“Cao Thần. . .” Triệu Thừa Dư có chút khó xử mở miệng, cũng rất nhanh bị Cố Hàm Ninh cắt đứt.

“Cao Thần, thực xin lỗi. Cậu rất tốt, nhưng là chung sống về sau, mình cảm thấy vẫn là mình và Thừa Dư thích hợp hơn, cho nên. . .” Cố Hàm Ninh trên mặt càng khó xử hơn, cắn môi dưới, gương mặt áy náy, “Mình cũng cảm thấy ngay từ đầu phải nói cho cậu biết, nhưng mình sợ cậu không thể tiếp nhận, cho nên quyết định chậm một chút sẽ nói cho cậu biết. Hai người các cậu quan hệ tốt như vậy, cậu ấy (Triệu Thừa Dư) không muốn tổn thương cậu, mình cũng không muốn phá hoại tình bạn giữa hai người các cậu.”

Cố Hàm Ninh mở to mắt, nói vô cùng thành khẩn.

Triệu Thừa Dư lại có chút kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Cố Hàm Ninh, hơi hơi há mồm, cuối cùng vẫn còn cũng không nói gì, chỉ là quay đầu nhìn về phía Cao Thần sắc mặt khó coi.

“Cao Thần, thực xin lỗi, đều là lỗi của mình. . .”

“Triệu Thừa Dư! Coi như cậu được. . .” Cao Thần cực lực đè nén phần nộ cùng cáu thẹn của mình, vừa hít thở sâu một lần mới nhìn về phía Cố Hàm Ninh, “Cố Hàm Ninh, mình là thật lòng thích cậu, phần này tình cảm tuyệt đối có thể không ít hơn so với Triệu Thừa Dư. Gần đây mình bận hội diễn, nhất thời bỏ quên cậu, cho nên không thể để cho cậu thấy thành ý của mình. Tuy rằng, bây giờ cậu lựa chọn Triệu Thừa Dư, nhưng mình không muốn buông tha cho, mình không bỏ được. . . Cho nên, hi vọng cậu không cự tuyệt sự quan tâm của mình đối với cậu. . .”

Cao Thần dường như là tìm được nhịp điệu mình, hơi bi thương cùng mất mát nhìn Cố Hàm Ninh, làm cho Bạch Vũ Hân bên cạnh nghe được dị thường chua xót.

Cô thật là không biết, hóa ra, Cao Thần thế nhưng đã tỏ tình với Cố Hàm Ninh. . .

Bạch Vũ Hân ngơ ngác đứng ở một bên, ánh mắt tối sầm khó hiểu nhìn ba người trước mắt đây đây.

Cố Hàm Ninh thì cười lạnh trong lòng.

Quả nhiên, Cao Thần đối với mình sắm vai tình thánh như thế nào, kỳ thật rất tâm đắc.

Nhưng trên mặt, Cố Hàm Ninh vẫn là lộ ra một tia cảm động, cùng với khó xử.

“Cao Thần, cảm ơn cậu. . . Chính là. . .”

“Cố Hàm Ninh, cậu không cần phải để ý đến mình, chỉ là muốn mình từ nay về sau liên lạc cậu rất xa, mình làm không được!”

Cao Thần nhìn Cố Hàm Ninh yếu ớt mà nói, sau đó liền nhìn cũng không thèm nhìn Triệu Thừa Dư một cái, nói: “Thực xin lỗi, mình đã làm khó cho cậu. . .”

Cao Thần nhìn Cố Hàm Ninh hơi hơi giật giật khóe miệng, nhìn vô cùng ưu thương, sau đó liền đi đầu cũng không quay lại.

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư bên cạnh có vẻ mặt cứng ngắc, đáy lòng thăm than.

Triệu Thừa Dư, thực xin lỗi, vì phá hoại cái gọi là tình anh em của cậu cùng Cao Thần, mình tự nhiên muốn dốc hết sức. Người khẩu Phật tâm xà(*) như Cao Thần, để ở bên cạnh cậu, mình thật sự không yên tâm!

(*) Khẩu Phật tâm xà: Miệng nói lời nhân đạo như niệm Phật, trong lòng độc ác như rắn rết.

Thay vì ngóng trông ngày sau có một ngày cậu có thể thấy rõ con người thật của Cao Thần, không bằng hiện tại sẽ để cho các cậu cách lòng, đại học tuy rằng không phức tạp ác nghiệt bằng xã hội, nhưng nếu như Cao Thần ngáng chân làm cho cậu ngã, vẫn có rất nhiều cơ hội. Nếu như cậu thương tâm, mình tự nhiên sẽ an ủi cậu thật nhiều!

Nhìn một màn có chút ngoài ý muốn, Thịnh Mạn Mạn và Thôi Hà Miêu cảm thấy có chút bất ngờ và lúng túng, liền cười khan đi trước, Bạch Vũ Hân tự nhiên cũng không có tâm tình ở lại.

Cố Hàm Ninh khẽ nhướn mày nhìn Triệu Thừa Dư, đôi tay nắm càng chặt hơn, dính sát vào cánh tay Triệu Thừa Dư, thấp giọng lấy lòng nói: “Triệu Thừa Dư? Vừa rồi mình nói như vậy, cậu sẽ không trách mình chứ?”

Triệu Thừa Dư cúi đầu nhìn về phía vẻ mặt thấp thỏm của Cố Hàm Ninh, liền vội vàng lắc đầu: “Làm sao sẽ. . . Từ lúc mình cùng cậu ấy đồng thời thích cậu, mình cũng biết bọn mình không thể còn giống như trước đây. . . Mình chỉ là có một chút tiếc nuối. Nhưng mình cũng không thể có lòng tham quá, nếu như muốn mình chọn một giữa cậu và cậu ấy, mình tuyệt đối không có do dự! Hàm Ninh, cậu không cần lo lắng.”

Triệu Thừa Dư nói xong lời cuối cùng, sắc mặt đã bình thường, nói xong, cười xoa trán Cố Hàm Ninh.

“Đi thôi, không phải cậu nói muốn đi ngủ trưa sao. Buổi chiều cùng nhau chơi bóng?”

“Được, vậy mình lên đây.” Cố Hàm Ninh nghe lời cười, vẫy vẫy tay, trở về phòng ngủ trước.

Triệu Thừa Dư vừa đi lên cửa cầu thang tầng hai, liền thấy Cao Thần cúi đầu dựa vào tường, nghe được tiếng vang, ngẩng đầu, nhìn sang, ánh sáng u ám, ở trên mặt Cao Thần để lại một đạo bóng râm.

“Triệu Thừa Dư, cậu khá lắm a! Trong miệng vừa nói là anh em, sau lưng lại bày ra thủ đoạn? ! Nói gì muốn một cơ hội cạnh tranh công bình? ! Là mình ngốc mới tin cậu!”

30. Chương 30: Tình Địch?

Edit: Violet

Beta: Vi Vi

Cao Thần vẻ mặt âm trầm nhìn Triệu Thừa Dư, khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh bén nhọn.

Cậu thật là không nghĩ tới, Triệu Thừa Dư nhìn thành thật, trên thực tế thâm kín lại gian xảo như vậy? Cố ý cùng mình nói cạnh tranh công bình, thừa dịp cậu bận diễn tập, liền cố ý đi lấy lòng Cố Hàm Ninh, có lẽ còn nói bậy không ít về cậu đấy! Nếu như không phải cậu ta gỡ thủ đoạn, Cố Hàm Ninh có lý do gì chọn cậu ta mà không chọn mình? Theo cậu thấy, Cố Hàm Ninh căn bản cũng không có thích Triệu Thừa Dư cho lắm!

“Triệu Thừa Dư! Cậu chờ xem!”

Cao Thần hung hăng trợn mắt nhìn Triệu Thừa Dư một cái, mới xoay người trở về phòng ngủ, rầm một tiếng nặng nề đóng lại phòng ngủ.

Triệu Thừa Dư đứng ở chỗ rẽ, nhìn hành lang không có một bóng người, âm thầm thở dài.

Hiện tại, đoán chừng cậu có nói gì cũng vô ích. Huống hồ, cậu cũng không cần gì giải thích.

Cậu sẽ không buông tay Cố Hàm Ninh, cũng tự nhận không gỡ thủ đoạn, nếu như Cao Thần cho là như thế, trong lòng mới có thể tốt lên, vậy liền tùy cậu ấy đi.

Cậu cũng không thể vì tình nghĩa anh em, liền đem Cố Hàm Ninh chấp tay nhường đi?

Triệu Thừa Dư trở về phòng ngủ, thấy Cao Thần đeo tai nghe điện thoại, cúi đầu xem sách, không hề có ý phản ứng tới cậu, nghĩ đến lời Cố Hàm Ninh nói, nghĩ đến lời Cao Thần nói, cậu chỉ có thể mặc cậu ấy.

Hai người còn lại trong phòng ngủ thật cũng không phát hiện hai người có cái gì không đúng, bởi vì gần đây thời gian Cao Thần thật sự sống ở phòng ngủ cũng không nhiều.

Có lẽ là bởi vì cậu thẹn, Cao Thần quả thật không có liên lạc lại với Cố Hàm Ninh, Cố Hàm Ninh tự nhiên cũng vui vẻ thanh tĩnh.

Cố Hàm Ninh lại một lần nữa nhìn thấy Cao Thần, là vào buổi sáng thứ bảy một cuối tuần.

Cố Hàm Ninh cùng Triệu Thừa Dư đăng ký vào câu lạc bộ leo núi đã thật lâu, nhưng là luôn luôn không thấy hoạt động, hai người nhất thời cũng quên còn có chuyện này, chờ đến lúc nhận được thông báo hoạt động còn gần người.

Dù sao, trong trường học rất nhiều câu lạc bộ đã bắt đầu hoạt động rồi, gần như chỉ còn sót lại câu lạc bộ leo núi lặng lẽ không động tĩnh. Nhận được lịch trình leo núi vào hai ngày cuối tuần, hai người càng thêm kinh ngạc.

Lúc không hoạt động liền yên lặng một hai tháng, lúc vừa hoạt động, đó là nghỉ chân qua đêm?

Buổi sáng thứ bảy, thu dọn vài vật dụng đơn giản, Triệu Thừa Dư liền cùng Cố Hàm Ninh đến địa điểm tập hợp.

Hội trưởng câu lạc bộ leo núi tên là Chu Hải, là học trưởng năm ba, cười ngây ngô nhìn mọi người giải thích, sợ dĩ kéo lâu như vậy, là bởi vì cậu và phó hội trưởng Phan Ngọc đi kéo tài trợ.

Bây giờ có tài trợ, hôm nay không chỉ được ngồi xe buýt đi núi Ngọc Hoàng huyện Q thành phố H, còn có thể dừng chân một đêm trong khách sạn trên đỉnh núi Ngọc Hoàng miễn phí.

Núi Ngọc Hoàng này cũng có chút danh tiếng, cách đại học Z khoảng nửa giờ đường xe, trước kia Cố Hàm Ninh thật chưa từng đi qua.

Nói tới, đây cũng là tiếc nuối của Cố Hàm Ninh, bốn năm đại học, ngay cả nhiều địa điểm nổi danh ở thành phố H cô cũng không có dạo qua.

Cố Hàm Ninh đang quan sát người cùng câu lạc bộ, liền nghe được Triệu Thừa Dư kinh ngạc nói nhỏ.

“Cao Thần?”

Cố Hàm Ninh vừa quay đầu, thấy Cao Thần đang cười đi tới.

Cố Hàm Ninh nhíu mày khó có thể nhận ra, hơi hơi bĩu khóe môi.

Không đợi Cao Thần đến gần, phía sau Cao Thần liền nhảy ra một người.

“Thừa Dư!”

Cố Hàm Ninh hơi hơi nheo mắt, nhìn một cô gái trẻ, tuổi tác tương đương bọn họ, cười chạy đến trước mặt Triệu Thừa Dư, dùng giọng điệu vô cùng thân mật nói với Triệu Thừa Dư: “Thừa Dư, anh tham gia câu lạc bộ leo núi sao không nói với em một tiếng? Nếu như không phải Cao Thần nói với em, em còn không biết đấy. Mấy ngày hôm trước em cũng đăng ký rồi, về sau có thể thường xuyên cùng nhau tham gia hoạt động, như vậy không phải rất tốt sao?”

Người đến đường như hoàn toàn không nhìn thấy Cố Hàm Ninh đang đứng sừng sững vai với Triệu Thừa Dư, trong mắt chỉ nhìn chăm chăm Triệu Thừa Dư, miệng cười nhẹ nhàng.

“Tình Nhã, anh không biết em cũng có hứng thú leo núi đấy.” Triệu Thừa Dư mang trên mặt nụ cười quen thuộc, mở miệng nói.

“Một mình em đương nhiên là không có hứng thú, có anh làm bạn cùng tham gia cũng rất tốt nha!” “Tình Nhã” trong miệng Triệu Thừa Dư hơi hơi bĩu môi, cười nói.

Cố Hàm Ninh trong lòng hơi hơi trầm xuống, quay đầu nhìn về phía Cao Thần.

“Cố Hàm Ninh! Không nghĩ tới mình cũng tham gia đi?”

Cô thật không nghĩ đến, Cao Thần cũng tới, cậu ta gần đây hẳn là bận bịu chào đón hội diễn thứ sáu tuần sau, lại vẫn có thể bớt thì giờ tới can thiệp. . .

Không cần phải nói, cái “Tình Nhã” này, dĩ nhiên là cậu ta đặc biệt đưa đến.

Cũng không biết đối phương rốt cuộc có thân phận gì, có đủ tư cách làm tình địch của cô hay không!

Đối phương nhìn về phía Triệu Thừa Dư ánh mắt không chút che giấu, nóng rực khiến Cố Hàm Ninh bên cạnh nhìn mà nhúm mày, có lẽ cũng chỉ có tên gốc Triệu Thừa Dư này, mới nhìn không ra dị thường!

Cố Hàm Ninh mím môi cười một tiếng, chờ bọn họ có người tới vạch trần đáp án.

“Tình Nhã, để anh giới thiệu cho em.” Triệu Thừa Dư nhẹ nhàng khoác lên vai Cố Hàm Ninh, cúi đầu hướng tới Cố Hàm Ninh khe khẽ mỉm cười, mới lên tiếng, “Đây là Cố Hàm Ninh bạn cùng trường đại học với chúng ta, bạn gái anh. Hàm Ninh, cô ấy là Lỗ Tình Nhã, cũng là bạn cùng trường đại học của chúng ta, khoa Anh Ngữ.”

“Nói như vậy, vậy em nên gọi tiếng chị dâu a? Anh họ Thừa Dư, anh giới thiệu em như vậy, cũng quá đơn giản đi?”

Cố Hàm Ninh nhìn chằm chằm Lỗ Tình Nhã, thấy rõ vào lúc Triệu Thừa Dư khoác tay lên vai mình, trong mắt đối phương hiện lên một tia âm đạm, nụ cười trên mặt cũng thoáng mất tự nhiên, nhưng chỉ chớp lát sau liền khôi phục tươi cười, nhẹ giọng oán trách.

Cố Hàm Ninh hơi hơi nhướn mày.

Anh họ, em họ? Bọn họ nghĩ diễn tiết mục gì?

“Ai nha, vẫn là em tự giới thiệu đi. Bạn học Cố, mình cùng Thừa Dư biết nhau từ nhỏ, vẫn là bạn cùng trường cấp ba, lại có quan hệ họ hàng, tính ra, nên gọi anh ấy một tiếng anh họ.”

Lỗ Tình Nhã cười đáng yêu, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ nhỏ, xem ra tựa như trong sáng lại vô hại.

“Hàm Ninh, Tình Nhã là cháu gái con em trai của mẹ mình.” Triệu Thừa Dư cúi đầu giải thích với Cố Hàm Ninh quan hệ bà con của bọn họ.

Cố Hàm Ninh cười gật đầu: “Nga, hóa ra là như vậy.”

“Nói vậy, hai người các cậu cũng là thanh mai trúc mã nha.” Cao Thần ở một bên cười nói với Lỗ Tình Nhã, đổi lấy Lỗ Tình Nhã đáng yêu cười ngọt ngào.

Cố Hàm Ninh mím môi cười một tiếng, trong lòng lại ít nhiều có chút ngọt ngào.

Người có bề ngoài ngọt ngào đáng yêu, quả nhiên có đủ ưu thế, làm bộ làm tịch, khiến người không đề phòng.

“Xe tới, các bạn lên xe đi.”

Bên kia hội trưởng Chu Hải kêu gọi mọi người lên xe.

Triệu Thừa Dư xách ba lô của Cố Hàm Ninh, dắt tay Cố Hàm Ninh lên trước.

Phía sau bọn họ, Lỗ Tình Nhã thu lại nụ cười trên mặt, cắn môi dưới, ánh mắt tối sầm nhìn chằm chằm về bóng dáng gần đó phía trước, bước nhanh đuổi kịp.

Cố Hàm Ninh ngồi ở vị trí gần cửa sổ, Triệu Thừa Dư đang đem ba lô hai người để trên giá hành lý, Lỗ Tình Nhã bước nhanh đi tới bên cạnh bọn họ, cười thân mật nói.

“Hàm Ninh, cậu không ngại mình gọi cậu theo Thừa Dư đi?” Lỗ Tình Nhã đứng trên hành lang nhìn Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh cười lắc lắc đầu.

“Ai nha, ở đây mình chỉ quen biết mấy người các cậu, không bằng mình và cậu cùng nhau ngồi đi? Anh họ Thừa Dư nha, anh không ngại nhường chỗ này cho em và bạn gái anh cùng nhau ngồi chứ? Anh và Cao Thần ngồi một chỗ đi?”

Cố Hàm Ninh nhìn Lỗ Tĩnh Nhã tự nhận thân thiết, híp mắt, cười nhìn chằm chằm Triệu Thừa Dư.

“Mình ngại. Mình không thích ngồi một chỗ với người lạ.”

Lỗ Tĩnh Nhã cười mầu mực nhìn Triệu Thừa Dư, nghe vậy hơi kinh ngạc quay đầu, giống như hơi bị thương nhìn về phía Cố Hàm Ninh.

“Cái đó, tuy rằng chúng ta bây giờ còn không thân thiết, có thể về sau nhất định sẽ thường xuyên gặp mặt, chúng ta nói chuyện phiếm, từ từ liền quen.” Lỗ Tĩnh Nhã trên mặt nở một nụ cười tươi hơi gượng gạo, nhìn Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh lập tức cảm thấy có chút bức mình, dứt khoát quay đầu, mở cửa kính xe ra, cứ như vậy nhìn ra ngoài xe nói: “Mình thích ngồi cùng bạn trai mình.”

Triệu Thừa Dư không cần nhìn kỹ, liền biết rõ giờ phút này Cố Hàm Ninh nhất định là mặt không thay đổi mím môi, vội vàng ngồi ở vị trí bên cạnh Cố Hàm Ninh.

“Em tìm vị trí khác đi.”

Vừa nói, lấy nước khoáng và đồ ăn vặt từ trong ba lô, đưa tới trước mặt Cố Hàm Ninh, nhẹ giọng nói.

“Hàm Ninh, bữa sáng nay cậu ăn ít, có muốn ăn thêm chút bánh bích quy không?”

Cố Hàm Ninh quay đầu lại, cũng không nhìn Lỗ Tĩnh Nhã đứng ở bên cạnh rất là lúng túng, tiếp nhận nước khoáng Triệu Thừa Dư đã vận mở cái nắp.

“Mình không đói bụng. Chờ một lát nữa rồi ăn.”

Lỗ Tĩnh Nhã ở một bên khó xử, cho đến khi người khác lên xe bảo cô nhường một chút, lúc này mới bắt đầu dời đến vị trí không người phía sau ngồi.

Cao Thần vẫn lẳng lặng ngồi ở phía sau chéch với Triệu Thừa Dư, nhìn bọn họ hơi hơi cười lạnh.

Xe chậm rãi khởi động, Cố Hàm Ninh dứt khoát nhắm mắt, tựa vào vai Triệu Thừa Dư nhắm mắt, bất tri bất giác lại thực sự mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Nửa giờ đường xe thật ra cũng rất nhanh, chờ đến khi Cố Hàm Ninh mở mắt ra lần nữa, đã đến đích.

Triệu Thừa Dư giật giật cánh tay cùng bờ vai cứng ngắc, cười giới thiệu cho Cố Hàm Ninh.

“Trước kia cậu đã tới chưa?”

“Chưa.”

“Ở đây có rất nhiều phong cảnh đẹp, trừ núi Ngọc Hoàng ra, Minh Hồ cũng rất đẹp.”

“Được, lần sau tự chúng mình tới Minh Hồ chơi.” Cố Hàm Ninh cười quay đầu nhìn về phía Triệu Thừa Dư, trong lòng suy nghĩ, có lẽ lần sau, có thể không tham gia hoạt động của câu lạc bộ leo núi nữa, leo núi cũng tốt, du lịch cũng được, tự mình đi cũng chẳng sao, chỉ là, vé vào cửa cùng phí ăn ở, chỉ cần chơi được thư thái, tiêu tiền như vậy cũng được.

Đáng tiếc, lần này là không thể bỏ dở nửa chừng, vậy thì như vậy đi.

Xuống xe tập hợp, Cao Thần tự nhiên đi tới bên cạnh Cố Hàm Ninh, cũng không tiếp cận, cách nhau hai ba bước, giống như bọn họ chỉ là bạn học, Lỗ Tĩnh Nhã xuống xe muộn cũng đi tới bên cạnh Triệu Thừa Dư, ngẩng đầu nhìn dãy núi sừng sững mà hùng vĩ, khoa trương kêu oa.

“Oa! Thật là cao a! Thừa Dư, chờ một lát có thể em sẽ không leo nổi a! Nếu như em rớt lại, anh phải chăm sóc em nha!”

Lỗ Tĩnh Nhã vẽ mặt hơi hơi đau khổ, nhìn Triệu Thừa Dư.

Cố Hàm Ninh bất động thanh sắc néo lòng bàn tay Triệu Thừa Dư, mím môi cười nhìn nơi khác.

Triệu Thừa Dư giật mình, tự nhiên nghĩ tới thái độ của Cố Hàm Ninh đối với Lỗ Tĩnh Nhã, mặc dù có chút kỳ quái, hai người lần đầu tiên gặp mặt như vậy, thái độ lại có chút quái dị, nhưng vẫn nắm lại tay Cố Hàm Ninh.

“Hội trưởng Chu nói, chờ một lát, anh ấy và phó hội trưởng đi đầu, mặt khác còn có hai cán sự đi sau cùng, chăm lo người rút lại cuối đội, em không cần lo lắng.”

Nghe câu trả lời khiến mình hết sức không hài lòng của Triệu Thừa Dư, Lỗ Tĩnh Nhã hơi hơi cắn môi, lại chỉ có thể nén tức giận bất bình xuống đáy lòng, ánh mắt cũng lướt qua Triệu Thừa Dư, hung hăng trừng Cố Hàm Ninh, cũng không phòng Cố Hàm Ninh quay đầu nhìn qua đây, vừa vắn giao nhau.

Trong lòng Lỗ Tĩnh Nhã nhảy dựng, trong mắt lóe lên một tia kinh hoàng, đang thấp thỏm mình nên phản ứng thế nào, Cố Hàm Ninh đã cười quay đầu đi.

Lửa giận trong lòng Lỗ Tĩnh Nhã càng tăng lên, rũ mắt nhìn mặt đất, thật vất vả mới dần xuống cơn giận tràn ngập trong lòng!

31. Chương 31: Ưc Chế

Edit: Ly Ly Beta: Vi Vi

Vừa rồi dọc theo đường đi, Cố Hàm Ninh cẩn thận hồi tưởng lại, thật đúng là không nhớ được đã từng tồn tại một nhân vật như Lỗ Tĩnh Nhã, quả nhiên, kiếp trước cô quá xem nhẹ Triệu Thừa Dư. Kiếp trước, cô sớm ở bên Cao Thần, dĩ nhiên sẽ không để ý đến Triệu Thừa Dư.

Khi đó Triệu Thừa Dư đã sớm biết khó mà lui, thì Lỗ Tĩnh Nhã cùng mình đương nhiên cũng không có liên hệ gì.

Nhưng mà, tuy rằng không biết kết cục cuối cùng của Lỗ Tĩnh Nhã ra sao? Nhưng ít nhất, đến khi cô chết, Triệu Thừa Dư vẫn còn độc thân.

Chuyện này cũng nói lên được rằng, từ đầu tới cuối, Triệu Thừa Dư đối với Lỗ Tĩnh Nhã đều là vô tâm, cũng có lẽ, anh chàng căn bản không nhận ra tình cảm của Lỗ Tĩnh Nhã đối với mình.

Aizz, chuyện lúc trước, ai biết được? !

Tuy rằng có thể xác định Triệu Thừa Dư không đến mức thay đổi tình cảm, nhưng ánh mắt âm trầm của Lỗ Tĩnh Nhã thỉnh thoảng nhìn mình, cũng khiến trong lòng Cố Hàm Ninh buồn bực.

Núi Ngọc Hoàng là ngọn núi cao nhất dãy núi Ngọc Hoàng, cũng là ngọn núi có tiềm năng phát triển du lịch nhất.

Nếu là hoạt động leo núi, thì dĩ nhiên sẽ không ngồi cáp treo lên.

Cũng may kiếp này, Cố Hàm Ninh rất chú ý rèn luyện thân thể, mỗi ngày chỉ cần là quẹt thẻ, cô nhất định sẽ đi chạy bộ, cộng thêm thời gian chơi bóng cổ định cùng với Triệu Thừa Dư, sự kiên trì trong khoảng thời gian này, cũng có chút hiệu quả, chỉ ít trong đám người hôm nay, cô cũng không đến mức bị kéo dẫn khoảng cách quá xa.

Chuyến đi hôm nay tổng cộng có 30 người, lúc leo đến khoảng chừng một phần tư ngọn núi, liền có không ít người than thở là hết muốn nghỉ ngơi.

Triệu Thừa Dư lôi kéo Cố Hàm Ninh đi ở đội ngũ đầu tiên, ngay từ đầu, Lỗ Tĩnh Nhã cắn răng, cố gắng đi theo phía sau bọn họ, nhưng không đến nửa giờ, bước chân cô liền chậm lại, Triệu Thừa Dư quay đầu, thấy một cán sự khác đang đi bên cạnh Lỗ Tĩnh Nhã, nên cũng không quan tâm, chỉ lôi kéo Cố Hàm Ninh đang có chút thở dốc ở bên cạnh, vui đầu tiếp tục leo lên.

Chờ đến lúc Chu Hải tuyên bố tạm thời dừng lại, ở tại chỗ nghỉ ngơi, phần lớn mọi người lập tức ngồi xuống. Triệu Thừa Dư kéo Cổ Hàm Ninh nhẹ nhàng dựa vào vách núi bên cạnh, mở chai nước khoáng đưa cho cô, sau đó mình cũng cầm một chai khác uống.

Bởi vì đã qua mười một giờ, Chu Hải dứt khoát quyết định để cho mọi người ăn cơm trưa xong, mới tiếp tục.

Cái gọi là cơm trưa, đương nhiên không phải là cơm canh nóng hôi hổi giống ở nhà rồi, bây giờ, họ đang ở trên đường núi, nên chỉ ngồi xuống ngay tại chỗ gặm bánh mì hay bánh bích quy mà thôi.

Cổ Hàm Ninh sớm đã có chuẩn bị, sáng sớm liền dùng hộp giữ ấm để mấy cái bánh bao nóng, lại rót thêm một bình trà nóng lớn, làm bữa trưa.

Đương nhiên, những thứ đồ này đều lấy xuống từ trên lưng Triệu Thừa Dư.

Lúc này vừa mở ba lô ra, bất kể là hộp giữ ấm hay cốc giữ nhiệt, đều còn bốc hơi nóng.

Tuy rằng hơi sơ sài, nhưng so với bánh mì hay bánh bích quy của những người khác, thì phần ăn của hai người lại càng giống bữa cơm trưa hơn.

Hai người họ bình thản ăn sạch sẽ những thứ mình đem theo, trong ánh mắt thêm khát lẫn hối hận ở bốn phía xung quanh, sau đó Cổ Hàm Ninh rút khăn ướt lau tay, thu dọn sạch sẽ, rồi mới đứng lên.

Cao Thần ngồi ở bên cạnh bọn họ, cậu ta dù sao cũng thường xuyên vận động, nên thể lực rất tốt.

Mà Lỗ Tĩnh Nhã lại ngồi trên tảng đá cách họ không xa, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Trong lòng Lỗ Tĩnh Nhã có chút chán nản, không phải là cô không muốn đuổi theo, mà là đôi chân thực sự rất vô lực, vừa nghe có thể nghỉ ngơi, làm gì còn sức leo đến bên cạnh bọn họ?

Kể từ lúc đó, Cổ Hàm Ninh cũng được thư thái vài phần, chỉ cần cô gắng sức thêm một chút, liền có thể đem Lỗ Tĩnh Nhã ném lại phía sau.

Về phần Cao Thần, trong lòng cô đã sớm không có cảm giác với cậu ta, đương nhiên cũng liền coi thường sự tồn tại của cậu.

Cộng thêm, tuần trước, ở trước mặt mọi người, Cao Thần cơ bản cũng coi như đã nói toạc ra, cậu ta lại là một người trọng sĩ diện, đương nhiên cũng sẽ không cố dây dưa, làm cho mình mất mặt.

Tuy rằng theo kế hoạch lúc trước là buổi tối sẽ nghỉ chân ở khách sạn trên đỉnh núi, nhưng bữa tối, bọn họ lại chuyển sang nấu cơm dã ngoại.

Nói là nấu cơm dã ngoại, nhưng thật ra chính là tổ chức nướng đồ ăn ở sân bãi. Cách khách sạn nửa con đường, trên một cái sân thật rộng, có dựng mấy cái bàn nướng.

Câu lạc bộ leo núi nhất trí nộp tiền thuê chỗ với chi phí mua dụng cụ, còn chi phí ăn uống, mỗi người phải đóng hai mươi đồng, năm người một bàn nướng, tự do chia tổ để làm việc.

Lỗ Tĩnh Nhã cười tự nhiên tiến tới bên cạnh Triệu Thừa Dư, yêu cầu cùng tổ.

Triệu Thừa Dư theo bản năng quay đầu nhìn về phía Cổ Hàm Ninh, thấy cô không phản đối, liền đồng ý.

Cao Thần tự nhiên cũng đi tới chỗ bọn họ, ngoài ra còn kéo thêm một người nữa, đủ năm người liền bắt đầu nướng đồ.

Lỗ Tĩnh Nhã rất tích cực, bảo Cổ Hàm Ninh ngồi là được rồi, còn mình thì lại vô cùng bận rộn, cực kỳ sốt sắng, vừa mua đồ, vừa giúp Triệu Thừa Dư nhóm lửa.

Cổ Hàm Ninh dứt khoát ngồi ở một bên, nói cho oai là giúp đỡ trông coi đồ dùng, nhưng thực chất là mắt lạnh nhìn cô ta bận rộn.

Chờ khi ngọn lửa thuận lợi bùng lên, sắc trời dần dần trầm xuống, đèn đường khắp nơi sáng lên, mỗi bàn nướng đều tỏa ra mùi hương thơm ngát, an ủi thân thể mệt mỏi của mọi người.

Cố Hàm Ninh cười, tiếp nhận cánh gà Triệu Thừa Dư vừa mới cẩn thận nướng xong, thông thả ung dung, yên tâm thoải mái mà gặm.

Lỗ Tĩnh Nhã đang ở một bên, khẽ cắn môi, hơi nhếch khóe miệng cười nói.

“Thừa Dư, anh thật sự rất biết cách chăm sóc người khác! Người ta đều là bạn gái quan tâm chăm sóc bạn trai, còn hai người thì làm ngược lại.”

Triệu Thừa Dư nghe vậy, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ cười nói: “nên thế.” Sau đó cẩn thận đảo khoai lang trong tay.

Nên?

Cổ họng Lỗ Tĩnh Nhã như có cái gì thắt chặt lại, ánh mắt nhìn về phía Cố Hàm Ninh càng thêm oán giận.

“Cậu ấy chăm sóc mình, hay mình chăm sóc cậu ấy, chỉ cần hai người chúng mình nguyện ý, thì có liên quan gì đến người khác?”

Cố Hàm Ninh nuốt xuống miếng thịt trong miệng, cười nhìn Triệu Thừa Dư nói.

Triệu Thừa Dư cũng rất tự nhiên ngẩng đầu lên, hướng về phía Cố Hàm Ninh cười cười.

Lỗ Tĩnh Nhã bị những lời nói của Cố Hàm Ninh, cùng sự ăn ý của hai người làm cho ghen đến đáy lòng bốc hỏa, chỉ có thể xiết chặt quả đấm, cúi đầu nhìn ngọn lửa, một lúc lâu sau, mới ngẩng đầu lên.

“Thừa Dư, sắp đến đại thọ tám mươi của bà nội, đến lúc đó anh có đi không?”

“Ừ, đi.”

“Em nhớ là thứ bảy thì phải? đến lúc đó chúng ta cùng đi được không? Anh chuẩn bị quà xong chưa?”

Triệu Thừa Dư khẽ dừng một chút, mới trả lời “Còn chưa chuẩn bị.”

“Vậy, nếu không, chúng ta cùng nhau chuẩn bị đi? Bà nội thích trồng hoa, chúng ta có thể tìm mua chậu hoa sang trọng một chút, sau đó tặng cho bà.” Lỗ Tĩnh Nhã khẽ cao giọng, có vẻ rất hào hứng, “Một mình em mua, kinh phí hữu hạn, khẳng định sẽ không bằng hai người cùng mua, cùng mua có thể mua được cái thích hợp hơn.” Khi nói, thanh âm còn mang theo chút ngây ngô.

“Ừ, đến lúc đó rồi nói sau.” Triệu Thừa Dư từ chối cho ý kiến trả lời.

Cố Hàm Ninh ở một bên im lặng không nói, lông mày cũng hơi nhíu lại.

Nếu như cô đoán không sai, hai người bọn họ đang nói đến sinh nhật bà ngoại của Triệu Thừa Dư đi?

Lỗ Tĩnh Nhã là em gái con cậu của Triệu Thừa Dư, nếu như cô ta xưng hô với cậu là anh họ, vậy cô ta phải gọi bà ngoại của Triệu Thừa Dư là bà nội.

“Đúng rồi, chuyện anh có bạn gái, đã nói với bác chưa?” Lỗ Tĩnh Nhã dường như là tùy ý nhắc đến đề tài này, “bình thường bác tương đối nghiêm túc, luôn nói muốn anh phải học cho tốt, có thể sẽ không đồng ý việc anh có bạn gái sớm như vậy hay không?”

Cố Hàm Ninh tiếp tục vùi đầu gặm cánh gà.

Ừm, bác mà Lỗ Tĩnh Nhã đang nói đến, hẳn là mẹ của Triệu Thừa Dư đi? Không chỉ có bà ngoại, đến mẹ của Triệu Thừa Dư, Lỗ Tĩnh Nhã cũng rất quen thuộc, so sánh với một người mới quen biết cậu không bao lâu như cô, thì cô đúng là không có phân lượng gì, cho dù cô có quen biết cậu lâu hơn nữa, cũng không quen thuộc bằng Lỗ Tĩnh Nhã.

Chuyện gặp gỡ, yêu đương của hai người, mặc dù nói không liên quan đến người lớn, nhưng căn bản là không thể thoát khỏi ý kiến của người lớn.

Dù sao, cũng có câu nói, hôn nhân không có sự chúc phúc của cha mẹ, thì hôn nhân đó mãi mãi sẽ không hạnh phúc. Vì thế việc yêu đương cũng phải cần có sự đồng ý của cha mẹ hai bên.

Lỗ Tĩnh Nhã là đang nhắc nhở mình, ở phương diện này, cô ta có ưu thế hơn so với mình sao?

Triệu Thừa Dư không lên tiếng.

Lỗ Tĩnh Nhã nhìn một chút Cố Hàm Ninh đang cúi đầu, quan tâm thấp giọng cười nói: “anh yên tâm, phía bác, em sẽ giúp anh dấu giếm, nhưng anh cũng phải cẩn thận, đừng để lộ chân tướng!”

Dường như vì không muốn để cho những người còn lại nghe được, Lỗ Tĩnh Nhã di chuyển ghế ngồi lại gần thêm một chút.

“Nha.” Lần này, tiếng Triệu Thừa Dư rõ ràng có vẻ miễn cưỡng, giống như không muốn tiếp tục đề tài này.

Nhưng Lỗ Tĩnh Nhã lại cảm thấy Triệu Thừa Dư đang ngượng ngùng. Chuyện yêu đương mà không được người lớn chúc phúc, cho dù về sau không thể đi đến hôn nhân, bị đối phương biết được, cũng sẽ có một chút lúng túng.

Còn Cố Hàm Ninh lại giống như không có nghe thấy, gặm chút thịt còn dư lại, đem xương gà ném vào thùng rác bên cạnh, rút khăn ướt ra lau tay, thông thả đứng dậy, ngay lúc người khác không chú ý, cô lén lút bấm thật mạnh vào eo của Triệu Thừa Dư một cái.

Triệu Thừa Dư nhú chân mày, hơi hơi nhe răng.

Cái bấm vừa rồi của Cố Hàm Ninh, cũng thật không lưu tình nha!

Triệu Thừa Dư ngẩng đầu, thấy Cố Hàm Ninh một lời cũng không để lại, liền nhắc chân rời đi, cậu cúi đầu trở khoai lang trên tay, thấy khoai đã chín, liền dùng khăn giấy bọc lại, đứng lên, cẩn thận cầm củ khoai lang nóng hổi, đuổi theo bước chân của Cố Hàm Ninh.

Lỗ Tĩnh Nhã đang mừng rỡ vì mình đã khiến Cố Hàm Ninh tức giận bỏ đi, vừa quay đầu lại, liền thấy Triệu Thừa Dư cũng đi theo, nhất thời ngồi ở trên ghế bực mình, ném xiên đồ nướng trong tay xuống đất.

Cố Hàm Ninh đi tới đài ngắm cảnh trên sườn núi, quan sát từng ngôi từng ngôi sao đang tỏa sáng, cảm nhận không khí trong lành của núi rừng, trên mặt nở nụ cười.

Có tiếng bước chân kiên định vang lên phía sau, tiếp đến một thân thể ấm áp tới gần, nhẹ nhàng ôm cô, một cánh tay để trên bụng cô, cánh tay còn lại đưa khoai lang nướng thơm ngào ngạt qua.

Đôi mắt Cố Hàm Ninh sáng lên, lỗ mũi khẽ động, vội vàng bẻ một miếng khoai lang nhỏ, nhìn khoai lang màu vàng tươi ngon, nóng hổi còn bốc khói, cúi đầu cắn một ngụm.

“Hàm Ninh. . .” Triệu Thừa Dư cúi đầu, khom người xuống, đem cằm để trên vai phải của Cố Hàm Ninh, nhìn cô bị nóng đến phải thè lưỡi ra thổi, do dự không biết nên mở miệng thế nào.

Thật sự, đây cũng không phải là chuyện không thể nói, thậm chí, sớm muộn Cố Hàm Ninh cũng sẽ biết, chỉ là nhất thời, cậu không biết nên nói như thế nào, trong lòng cảm thấy lúng túng, chần chờ.

“Cậu quanh co cái gì? Bây giờ cũng không phải là lúc gặp người lớn trong nhà, cậu lo lắng cái gì?” Cố Hàm Ninh hơi hơi nghiêng đầu, nhìn bộ dạng có chút buồn rầu Triệu Thừa Dư, nhú mày cười nói.

“Không phải! Mẹ mình sẽ không phản đối. . .” thật ra Triệu Thừa Dư cũng có chút ngại ngùng.

Thật ra, mẹ cậu đã sớm đồng ý, thậm chí còn vô cùng tò mò về chuyện tình cảm của cậu, nhưng cậu lại cảm thấy khó có thể nói cho cô hiểu, nếu nói ra, thì phải nhắc đến nguyên nhân của chuyện này.

Đối với Cố Hàm Ninh mà nói, bọn họ quen biết nhau không quá hai tháng mà thôi, chính thức hẹn hò càng không cần phải nói tới, chỉ mới có hai tuần ngắn ngủi. Nên nếu cậu nói, cậu đã xin phép cha mẹ, chuyện này dĩ nhiên không có khả năng.

Nhưng nguyên nhân của chuyện này. . . Cậu còn chưa có chuẩn bị xong tâm lý a!

Triệu Thừa Dư ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể chậm chạp nói một câu: “Chuyện đó, về sau mình sẽ nói cho cậu biết. . .”

“Ừ.” Cố Hàm Ninh quay đầu, bẻ một miếng khoai lang, nhét vào miệng Triệu Thừa Dư, “Cậu cũng ném thử đi! Nướng thơm lắm đó!”

32. Chương 32: Không Kiên Nhẫn

Edit: Ly Ly Beta: Vi Vi

Khi bố trí nơi nghỉ ngơi vào buổi tối, Chu Hải đã sớm lên danh sách hoàn chỉnh, chia theo khoa và lớp chuyên ngành, Triệu Thừa Dư với Cao Thần ở một phòng, Cố Hàm Ninh cùng học tỷ cùng khoa ở một phòng.

Triệu Thừa Dư giúp Cố Hàm Ninh mang đồ vào phòng, đưa túi cho cô, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng cũng có chút mất mát. . .

Ngoài cô ra, trong phòng còn có một vị học tỷ nữa, Cố Hàm Ninh đương nhiên không thể không biết gương mặt mà đùa giỡn Triệu Thừa Dư, còn trong phòng của cậu, thì lại có Cao Thần, cô tự nhiên sẽ không có hứng thú qua đó nhìn xem, chỉ có thể thừa dịp học tỷ đi toilet, lôi kéo Triệu Thừa Dư, thấp giọng nói:

“Hôm nay mệt mỏi cả ngày, cậu về phòng ngủ sớm một chút. Cho dù ai gọi, cậu cũng không được đi ra ngoài! Nếu như là tình huống đặc biệt, bắt buộc phải đi ra ngoài, thì phải nói với mình một tiếng, không được mình đồng ý, thì nhất định không được ra khỏi cửa!”

Cố Hàm Ninh nhìn chăm chăm Triệu Thừa Dư nghiêm túc nói.

Triệu Thừa Dư cười, gật đầu.

“Cậu yên tâm, sau khi về phòng, mình sẽ lập tức tắm rửa, đi ngủ!”

Chờ đến khi Triệu Thừa Dư đi ra ngoài, Cố Hàm Ninh ngơ ngác thêm một lúc lâu nữa, mới bắt đầu lấy đồ dùng trong ba lô ra, chuẩn bị tắm rửa.

Cố Hàm Ninh thật tâm cảm thấy mệt mỏi, tuy nói trong lòng có chút không thoải mái, nhưng vẫn đi ngủ sớm một chút. Đương nhiên cô không biết rằng, Lỗ Tĩnh Nhã đúng là tới tìm Triệu Thừa Dư, nói mình bị mất điện thoại di động, có thể là đánh rơi ở chỗ nướng đồ lúc chiều, mặt mày uể oải, muốn Triệu Thừa Dư đi tìm cùng mình.

Mà Triệu Thừa Dư chỉ trầm ngâm một lúc, liền đi tới gõ cửa phòng Chu Hải ở đối diện.

“Hội trưởng, Lỗ Tĩnh Nhã nói điện thoại di động của cô ấy bị mất ở chỗ nướng, nhưng em không quen thuộc địa hình ở nơi đây cho lắm, sợ đường này đi ban đêm nguy hiểm, không bằng anh giúp cô ấy tìm đi.”

Chu Hải dĩ nhiên gật đầu đồng ý, nói núi Ngọc Hoàng, anh đã đi không dưới mười lần, bây giờ còn sớm, có thể tranh thủ đi tìm.

Triệu Thừa Dư nhờ cậy Chu Hải xong, xoay người trở về phòng mình, đương nhiên không nhìn thấy ánh mắt vô cùng u oán của Lỗ Tĩnh Nhã phía sau.

Ngày hôm sau khi tập hợp, Triệu Thừa Dư hỏi Lỗ Tĩnh Nhã đã tìm được điện thoại di động chưa? Lỗ Tĩnh Nhã chỉ giật giật khóe miệng, nói là sau đó mình tìm được ở trong phòng.

Cố Hàm Ninh đang đứng ở một bên, không nhận được nhủi mày.

Loại cảm giác thù địch sau lưng này, thật sự làm cho cô rất không thoải mái. . .

Bắt đầu từ thứ hai, Cố Hàm Ninh không còn phải nhìn thấy Lỗ Tĩnh Nhã lượn lờ bên cạnh Triệu Thừa Dư nữa, điều này không có nghĩa là cô ta cùng với Triệu Thừa Dư không còn liên hệ gì. Điều đó chỉ nói lên rằng giờ lên lớp của Cố Hàm Ninh và Lỗ Tĩnh Nhã vừa vặn trùng nhau mà thôi.

Buổi tối thứ sáu đó, là chương trình chào đón tân sinh viên, Triệu Thừa Dư nói mỗi người trong phòng của cậu đều có vé cả, riêng cậu được hai vé, nên mời Cố Hàm Ninh cùng đi.

Chương trình chào đón tân sinh viên ở đại học Z vẫn theo lệ thường, người biểu diễn buổi tối hôm đó có ít nhất một nửa là tân sinh viên, có người tự mình đăng ký, cũng có người là do anh chị những khóa trước hoặc thầy cô giới thiệu.

Từ lúc tân sinh viên trình diện đến nay, đây là hoạt động náo nhiệt nhất, toàn bộ sinh viên nằm nhất, trừ những trạch nam, trạch nữ ra, cơ bản đều đến.

Triệu Thừa Dư đón Cố Hàm Ninh cùng ăn cơm tối xong, lại đi đến thư viện một hồi, đợi khi gần đến thời gian, mới cùng nhau đi tới chỗ biểu diễn.

Lầu Nguyệt Nha của đại học Z là hội trường lớn trong trường học, là nơi bình thường dùng để biểu diễn, không bao lâu sao, liền có thể trở thành rạp chiếu phim vườn trường.

Từ rất xa, Cố Hàm Ninh đã thấy một thân ảnh quen thuộc đang chờ ở cửa, sắc mặt cô lập tức trở nên lạnh nhạt, còn chưa đến gần, đối phương cũng đã nhìn thấy bọn họ, ánh mắt sáng lên, cười đón.

“Thừa Dư! Sao giờ này hai người mới đến? Vừa rồi Cao Thần tặng cho em một vé xem diễn, em nghe hai người cũng đến, nên chờ ở đây để cùng nhau vào luôn.”

Cố Hàm Ninh rũ mắt xuống, khước miệng hơi giương lên.

“Ghế của hai người số mấy? Cửa em là ghế số 5 hàng thứ 6.”

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu, nhìn vé trên tay Triệu Thừa Dư, thấy hai vé là ghế số 7 hàng thứ 6, và số 9 hàng thứ 6, trong lòng cô đột nhiên dâng lên một nỗi buồn bực, khó mà tiêu tan được.

Cố Hàm Ninh bất ngờ đoạt lấy tấm vé ghế số 9 hàng thứ 6 trong tay của Triệu Thừa Dư, xé nó thành nhiều mảnh nhỏ, đầu cũng không ngẩng lên, ném vào thùng rác bên cạnh.

“Hai người vào xem đi. Mình về trước.” Cố Hàm Ninh không cần nhìn, cũng biết biểu tình trên mặt Triệu Thừa Dư lúc này nhất định là rất kinh ngạc, nhưng bây giờ cô không quan tâm, nói xong, liền đi thẳng về kí túc xá của mình.

“Hàm Ninh. . .” Triệu Thừa Dư gọi, đang muốn kéo tay Cố Hàm Ninh, lại bị một cánh tay khác kéo lại.

Triệu Thừa Dư có chút kinh ngạc quay đầu, liền thấy Lỗ Tĩnh Nhã mím môi, lời kéo tay cậu không buông.

“Thừa Dư, hai chúng ta cùng nhau xem đi!”

Trong mắt Lỗ Tĩnh Nhã lóe ra chút lấy lòng cùng thấp thỏm chờ đợi, nhưng Triệu Thừa Dư căn bản không có lòng dạ quan tâm đến chuyện này, chỉ nặng nề lôi tay của Lỗ Tĩnh Nhã ra, nói cũng không kịp nói, chạy nhanh đuổi theo, bỏ lại Lỗ Tĩnh Nhã một người đang rũ mắt nhìn mặt đường, đáy lòng cô đơn, đứng ngơ ngác tại chỗ.

Cố Hàm Ninh vô cùng phiền muộn, vùi đầu bước thật nhanh, bây giờ cô chỉ muốn lập tức trở về phòng mình, bình tâm lại, nhưng rất nhanh liền bị Triệu Thừa Dư chạy theo giữ lại.

“Hàm Ninh?”

Cố Hàm Ninh mím môi, cúi đầu, không chịu xoay người lại, cũng không chịu nói chuyện.

“Hàm Ninh? Sao vậy? Cậu không muốn xem biểu diễn sao? Hay là chúng ta đến thư viện nhé? Hoặc là đi tản bộ?” Triệu Thừa Dư cố gắng xoay người Cố Hàm Ninh lại, nhìn cô cúi đầu im lặng, vừa sốt ruột vừa bối rối.

Cố Hàm Ninh cúi đầu thở dài, trong lòng cô bây giờ ngoài phiền muộn ra, còn có một chút chua xót.

“Triệu Thừa Dư, cậu với Lỗ Tĩnh Nhã có quan hệ gì?” Cố Hàm Ninh cúi thấp đầu, buồn bực hỏi.

“Tĩnh Nhã? đương nhiên là quan hệ thân thích cùng với quan hệ bạn học rồi.” Trong lòng Triệu Thừa Dư thoáng một chút nghi hoặc, nhưng cũng biết rõ vấn đề nằm ở trên người Lỗ Tĩnh Nhã.

“Thân thích? Bạn học?” Cố Hàm Ninh giật nhẹ khước miệng, cười lạnh,

“Triệu Thừa Dư, trong mắt cậu, nếu như Lỗ Tĩnh Nhã đã đơn thuần như thế, vậy thì mình không còn gì để nói!” Cố Hàm Ninh trầm mặt, trong lòng rối bời, toát ra hỏa khí nhè nhẹ.

“Hàm Ninh! Cậu đừng như vậy, mình cùng cô ấy thật sự không có gì! Cậu đừng suy nghĩ lung tung!” Triệu Thừa Dư đáy lòng luống cuống, trên mặt lộ một tia khẩn cầu.

Cố Hàm Ninh nhắm mắt lại, mím môi nhìn về phía Triệu Thừa Dư.

“Triệu Thừa Dư! Ánh mắt Lỗ Tĩnh Nhã nhìn cậu, giống y đúc như ánh mắt cậu nhìn mình! Cậu còn nói không có gì? Có lẽ cậu đối với cô ấy không có gì, nhưng cô ấy thì không phải như vậy!” Cố Hàm Ninh quay đầu, tầm mắt lướt qua Triệu Thừa Dư đang ngạc nhiên lẫn nghi ngờ ở một bên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lỗ Tĩnh Nhã không biết nhẹ nhàng lại đây từ khi nào, đứng cách Triệu Thừa Dư mấy bước, cơ thể thấp thoáng trong bóng tối, “Cô ấy thích cậu! Có lẽ là thích đã lâu rồi! Cho nên, khi cô ấy nói chuyện luôn nhắm vào mình, chằm chọc mình! Chỉ vì muốn chia rẽ chúng ta, làm ỉn và cậu xích mích, tiếp đến thì sao? Có lẽ chờ khi chúng ta ồn ào nhốn nháo đủ rồi, cả hai người đều nản lòng, cô ấy liền có thể thuận lợi, thừa dịp đó mà xen vào. Nếu Lỗ Tĩnh Nhã không phải là người như vậy, tuy thích anh, nhưng không hết hy vọng với chúng ta, chỉ an phận làm thân thích của cậu, chờ đến khi tình cảm đó biến mất, hoặc là kiên quyết rời xa cậu, nhắm mắt làm ngơ, như vậy, mình không sao cả, cô ấy muốn tiếp tục làm thân thích hay là bạn học của cậu, mình đều không để ý! Nhưng cô ấy lại không chịu từ bỏ, thậm chí là có dã tâm!”

Cố Hàm Ninh quay đầu, nhìn Triệu Thừa Dư, ánh mắt tối đi rất nhiều, thậm chí còn có một chút nhàn nhạt ưu thương.

“Triệu Thừa Dư, con đường tình yêu rất hẹp, trong mắt mình chỉ chứa được hai người mình và cậu mà thôi, nếu như Lỗ Tĩnh Nhã kiên quyết chen vào, cho dù cậu không để ý, không rung động, nhưng cô ấy vẫn gây trở ngại mắt mình, lòng mình!”

Kiếp trước, hành trình ba người như vậy, thậm chí lấy đi mạng sống của cô! Những người biết làm bộ làm tịch, có thể nhìn có thể diễn, kiên nhẫn cùng nghị lực đáng sợ kia, khiến cho cô cảm thấy khủng bố!

Cô không có kiên nhẫn đi xử lý người như vậy, những chuyện này, khiến cô rất phiền lòng, chỉ muốn rời đi lập tức!

Kiếp trước có Bạch Vũ Hân, kiếp này lại xuất hiện Lỗ Tĩnh Nhã, cô thật sự chịu đủ rồi!

“Triệu Thừa Dư, mình cảm thấy rất mệt mỏi, những chuyện này không phải là vấn đề của mình, nếu như cậu không muốn xử lý, thì đoạn đường này, mình không tiếp tục đi nữa!” Cố Hàm Ninh mím môi, trên mặt hơi có chút lạnh lùng.

“Hàm Ninh! Cậu đừng như vậy” Triệu Thừa Dư tâm tình hoảng loạn, ôm chặt lấy Cố Hàm Ninh, giống như, chỉ cần buông tay, cô sẽ lập tức biến mất. “Hàm Ninh, là lỗi của mình! Là mình không sớm phát hiện! Mình cùng Lỗ Tĩnh Nhã quen biết nhau từ nhỏ, cô ấy giống như em họ của mình, từ trước đến giờ mình không hề biết cô ấy sẽ thích mình! Thật đó! Mình xin thề! Không phải mình cố ý muốn cậu đau lòng, muốn cậu phiền lòng! Cậu đừng tức giận!”

Triệu Thừa Dư ôm lấy Cố Hàm Ninh, cúi đầu hôn lên tóc cô, giống như muốn an ủi cô, nhưng nhiều hơn là đang ủi chính bản thân mình.

“Hàm Ninh, mình...mình...từ lớp mười đã thích cậu... Khi đó, trường cậu tổ chức kỉ niệm ngày thành lập trường, cậu ở trên sân khấu đàn dương cầm, tao nhã giống như một nàng công chúa! Từ lúc đó trở đi, cả ngày mình đều nghĩ tới cậu, nhiều lần lén lút chờ trước cổng trường cậu, chỉ vì muốn được nhìn cậu một chút...sợ dĩ mình chọn trường đại học Z, cũng là bởi vì biết rõ, cậu chọn trường này...Hàm Ninh, mình thật sự rất thích cậu...cậu không biết, mình đã vui vẻ bao nhiêu...”

Triệu Thừa Dư nói ra toàn bộ tâm sự của mình, Cố Hàm Ninh nghe rất cảm động, trong lòng lại không hiểu vì sao có chút khổ sở.

Kiếp trước, cô bị tình yêu, tình bạn phản bội một cách tàn khốc, bị chính người gần gũi với mình vô tình đâm một dao sau lưng, khiến cho cô cảm thấy chuyện này so với cái chết còn đáng sợ hơn.

Cô luôn cho rằng kiếp này mình đã có thể xem nhẹ tất cả, nhưng hóa ra, sự tuyệt vọng u tối của kiếp trước, vẫn để lại di chứng trong lòng cô....

Đối với tình yêu, cô đã mất hết kiên nhẫn...Một khi xảy ra vấn đề gì, phản ứng đầu tiên của cô, đó chính là rút lui!

Cố Hàm Ninh sâu kín thở dài trong lòng, tâm tình rất phức tạp.

“Vậy cậu phải nói rõ ràng với cô ấy. Có khi khiến cô tuyệt vọng, mới là tốt nhất cho cô ấy...”

“Được! Mình lập tức nói rõ với cô ấy!” Tinh thần Triệu Thừa Dư trở nên phấn khởi, thấy Cố Hàm Ninh rốt cuộc không còn giận dữ nữa, vội vàng lôi kéo cô quay lại, nhưng vừa xoay người lại, liền thấy Lỗ Tĩnh Nhã cúi đầu đang đứng ven đường, không thấy rõ vẻ mặt.

Triệu Thừa Dư không chút do dự, lôi kéo Cố Hàm Ninh đi đến trước mặt Lỗ Tĩnh Nhã.

“Tĩnh Nhã. . .”

“Thừa Dư! Chúng ta chơi cùng nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm bao nhiêu, vậy mà cô ấy chỉ mới nói mấy câu, anh liền tin? anh muốn tuyệt giao với em sao? ” Lỗ Tĩnh Nhã không ngẩng đầu, cúi thấp xuống, nhẹ giọng nói.

“Anh tin! Hàm Ninh sẽ không bịa chuyện, cô ấy cũng không cần thiết phải bịa chuyện. Là anh sợ ý, không nhận ra được tình cảm của em, làm tổn thương Hàm Ninh, cũng làm hại đến em!...”

“Đúng! Em thích anh!” Lỗ Tĩnh Nhã mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời giống như có thể phun ra lửa!

33. Chương 33: Quý Trọng

Edit: Ly Ly Beta: Vi Vi

“Triệu Thừa Dư! Em thích anh! Anh nói lớp mười anh đã thích cô ấy nhưng từ lớp bảy em đã thích anh! Em thích anh còn nhiều hơn Cố Hàm Ninh! Em nghĩ anh chậm chạp, em tưởng anh chưa hiểu tình yêu, cho nên em kiên nhẫn chờ anh, để bất kì khi nào anh quay đầu lại đều có thể nhìn thấy em! Triệu Thừa Dư, em không cam lòng! Rõ ràng em mới là người gần gũi với anh nhất, tại sao Cố Hàm Ninh không cần phải trả giá bất cứ thứ gì lại có thể chiếm được toàn bộ lòng anh?!”

Lỗ Tĩnh Nhã nhìn chằm chằm Cố Hàm Ninh, giống như muốn xông tới xé rách cô ra làm nhiều mảnh.

Cố Hàm Ninh nhăn mày, chịu đựng không mở miệng.

Triệu Thừa Dư cau mày, lạnh giọng nói: “Lỗ Tĩnh Nhã, từ trước đến giờ, anh chưa từng có ý gì khác với em. Tình cảm vốn không có đạo lý, không phải ai ở bên cạnh ai lâu hơn thì tình cảm sẽ thuộc về người đó! Anh thích Cố Hàm Ninh, thích đến có thể bất chấp mọi thứ! Những lời này, anh chỉ nói duy nhất một lần, anh sẽ không thích em, cho nên em không cần tiếp tục lằng nhằng nữa! Nếu em bằng lòng, chúng ta vẫn có thể làm bạn bè đơn thuần, còn nếu em không muốn, thì có thể xem anh như người xa lạ!”

Triệu Thừa Dư nói xong, liền lôi kéo Cố Hàm Ninh đi, không có lòng dạ để ý tới Lỗ Tĩnh Nhã đang cắn môi, vẻ mặt không cam lòng, phẫn hận đứng kế bên.

Khuôn viên trường học đêm nay rất im ắng, giống như cố ý xây dựng không gian riêng tư cho bọn họ.

Cứ đi trong yên lặng như vậy một lúc lâu, tâm tình Cố Hàm Ninh rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, tuy rằng còn có rất nhiều tâm tình cần phải cân nhắc cẩn thận, nhưng ít nhất cô đã có thể tỉnh táo để suy xét mọi thứ.

Cố Hàm Ninh không nói gì, ngoan ngoãn để Triệu Thừa Dư nắm tay, đi lang thang trong khuôn viên trường.

“Hàm Ninh, bởi vì cậu chưa từng hỏi, mình sợ cậu không muốn nhanh như vậy đã gặp gia đình mình, cho nên không nhắc tới. Cha mình là hiệu trưởng trường đại học N, mẹ mình là quản lí của thư viện thành phố N.”

Cố Hàm Ninh có chút kinh ngạc, tuy rằng đoán cũng có thể đoán được gia cảnh của Triệu Thừa Dư không tệ, nhưng không nghĩ rằng, lại thư hương thế gia chân chính.

“Thật ra, cha mẹ mình đã sớm biết cậu....trước kia lúc mình được nghỉ, thường xuyên đi đến cổng trường của cậu...còn có sau này việc điền đơn nguyện vọng...”

“Đúng rồi, vừa rồi cậu nói vì mình nên mới đăng ký vào đại học Z, làm sao cậu biết được nguyện vọng của mình a?” Cố Hàm Ninh có chút nghi ngờ, quay đầu nhìn về phía Triệu Thừa Dư.

“Cái đó. . .” Triệu Thừa Dư che giấu sự ngượng ngùng của mình bằng cách xoa trán, đáy lòng vui mừng, cũng may ánh sáng mờ mờ đã giúp cậu che dấu rất nhiều nỗi lòng, “chị họ mình là cô giáo dạy trong trường cậu, chị ấy giúp mình nhìn lên nguyện vọng của cậu...”

“À.” Cố Hàm Ninh hơi hơi vênh môi, sau đó không hỏi tới nữa.

Triệu Thừa Dư hơi hơi thở phào một cái.

“Sau đó, chị họ không cần thận lộ tiết lộ ẹ mình biết, mẹ còn cố ý nói với mình...cậu yên tâm, cha mẹ mình đều là người rất tiến bộ, hiện tại, bọn họ đều rất tò mò về cậu...”

“Chuyện bây giờ chúng ta kết giao, cậu đã nói cho cha mẹ chưa?” Cố Hàm Ninh hơi hơi nhú mào, nhìn Triệu Thừa Dư.

“Chưa.” Triệu Thừa Dư khẽ mỉm cười, “Nhưng mà, lần trước trở về nhân ngày Quốc Khánh, mẹ mình, bà ấy nói mình tư xuân rồi. . . Không có việc gì cũng cười. . . Lúc ấy còn ép hỏi mình thật lâu.”

Triệu Thừa Dư có chút ngại ngùng, vì mẫu thân nhà mình dùng từ không thích hợp.

Cố Hàm Ninh hơi bật cười, cô vốn cho là mẹ của Triệu Thừa Dư là người quản lí thư viện, có lẽ là người rất nghiêm túc, không nghĩ tới bà ấy lại thích đùa giỡn cùng con trai của mình.

“Mừng thọ tám mươi của bà ngoại cậu sắp đến rồi? Lỗ Tĩnh Nhã cũng sẽ đến sao?”

Nếu đã nói đến chuyện nhà, như vậy dứt khoát liền đem chuyện trong lòng cô để ý nói cho rõ ràng...

“Ừ, ông nội của cô ấy là đồng đội của ông ngoại mình, ông nội của cô ấy mất trong lúc làm nhiệm vụ, cho nên ông ngoại mình luôn rất chiều cố gia đình bọn họ, ông nội của Lỗ Tĩnh Nhã chỉ có một trai, một gái, cha của Lỗ Tĩnh Nhã là em trai, mẹ hai của mình là chị gái...hai người bọn mình từ lúc còn nhỏ đã biết nhau, ngày lễ ngày tết, cả nhà bọn họ cũng thường xuyên đến nhà ông ngoại chơi.”

Cho nên, những lúc như thế không thể tránh gặp mặt được.

“Cậu, có muốn đi cùng không?”

Mặc dù biết hi vọng không lớn, nhưng Triệu Thừa Dư nhịn không được vẫn hỏi.

“Chờ đến đại thọ chín mươi của bà ngoại cậu, mình sẽ đi.” Cố Hàm Ninh cười, ột đáp án.

Tận sâu trong lòng Triệu Thừa Dư có chút thất vọng, nhưng cậu cũng tự nhắc nhở mình, trăm ngàn lần không được nóng lòng!

“Được, đến lúc đó, nếu đụng phải Lỗ Tĩnh Nhã thì nên làm cái gì bây giờ?” Cố Hàm Ninh ném ra một vấn đề, không quay đầu lại, cũng không chút giận, giống như chỉ tùy ý hỏi mà thôi.

“Cậu yên tâm, mình sẽ không để ý tới cô ấy nữa.” Triệu Thừa Dư nói không chút do dự.

“À ~” Cố Hàm Ninh cười như không cười nhìn Triệu Thừa Dư, “không phải hiện tại cậu nói như vậy, sau này suy nghĩ lại sẽ cảm thấy hối hận chứ? Nói như thế nào hai người cũng là thân thích thanh mai trúc mã kiêm bạn học, không phải muốn đoạt tuyệt là có thể đoạt tuyệt được.”

Triệu Thừa Dư ngừng bước, nắm tay Cố Hàm Ninh kéo lại, mặt đối mặt, nghiêm túc chăm chú nhìn cô.

“Hàm Ninh, nếu như giữa cậu và cô ấy, nhất định phải chọn một, như vậy mình sẽ không do dự cũng không hối hận, chỉ có thể chọn cậu! Trừ khi phải chọn giữa cậu với cha mẹ, mình mới cảm thấy khó xử, còn những người khác, đều không có sức nặng này. Hơn nữa, nếu như không phải Lỗ Tĩnh Nhã quá đáng, sự việc cũng không đến mức này. Kết quả như bây giờ, đối với cậu, cũng như đối với mình, chính là kết quả tốt nhất, làm sao mình lại hối hận đây?”

Cố Hàm Ninh nhìn đôi mắt thâm thúy đen bóng của Triệu Thừa Dư, đáy lòng dâng lên sự vui vẻ nhàn nhạt, một tia tràn lan, trong lòng cảm động, Cố Hàm Ninh nhón chân lên, mỗ nhẹ vào môi Triệu Thừa Dư, sau đó mới nhẹ nhàng tiến sát vào trong ngực cậu.

“Thừa Dư. . . Thực xin lỗi. . . Có lẽ là lòng dạ mình hẹp hòi, nhưng mình chỉ muốn mọi chuyện đơn giản, ai cũng sẽ không bị thương trong tình yêu...”

Triệu Thừa Dư rất cuộc thử dài nhẹ nhõm một hơi, cười ôm lấy Cổ Hàm Ninh, cảm giác nhẹ lên đỉnh đầu cô.

“Hàm Ninh, về sau tin tưởng mình thêm một chút được không?”

“Ừ. . .”

Cổ Hàm Ninh nhẹ nhàng trả lời.

Triệu Thừa Dư, mình sẽ thử xem, cho cậu cũng như cho chính mình thêm một chút lòng tin cùng sự kiên nhẫn...

Kiếp trước, không phải lỗi của mình!

Kiếp này, mình lại càng không nên dùng sai lầm của người khác đến đày đoạ cậu và bản thân mình...

“Nếu như về sau mình lại tức giận, bất kể mình đúng hay sai, cậu cũng không được giận dữ, phải giống như hôm nay lỗi kéo mình, dỗ ngọt mình!”

“Tốt! mình còn phải cảm ơn cậu đã ỉnh cơ hội này!”

Sóng gió rất cục cũng yên ắng, Cổ Hàm Ninh vui mặt trong ngực Triệu Thừa Dư, hai người ôm chặt nhau, xóa bỏ khoảng cách bị Cổ Hàm Ninh thoáng kéo ra lúc nãy, thân thể kề sát thân thể, tim liền tim, cả hai cùng nhau điều chỉnh bước tiến, ngay cả nhịp đập trái tim cũng có thể cùng một nhịp!

Trên đời này, không có tình yêu không đau, không chua, không khóc chỉ là chúng ta đều cần phải nỗ lực để cho tình yêu ra hoa, rồi cuối cùng cũng sẽ có một ngày thường khai bất bại!

Aizz...Tình yêu, có được không dễ dàng cho nên chúng ta đều phải biết quý trọng!

Cả hai đều đã nói rõ ràng với nhau, Triệu Thừa Dư đương nhiên nói được thì làm được, cậu không xác định được Lỗ Tĩnh Nhã có nghe những lời cậu nói hay không, nhưng cậu biết có lẽ chuyện này vẫn chưa kết thúc, mặc dù cậu đã cự tuyệt, nhưng nói không chừng còn cần phải đối mặt một lần nữa!

Mặc dù sẽ có chút khó xử, nhưng nếu trong lần gặp tiếp theo, thái độ của cậu không cứng rắn hơn, như vậy lần cự tuyệt này chỉ là nói suông.

Triệu Thừa Dư không phải đứa ngốc, chỉ là trước kia cậu chưa từng để ở trong lòng, nếu như hồi tưởng lại, trước kia khi cậu đến nhà ông ngoại, thường xuyên có thể gặp được Lỗ Tĩnh Nhã. Nhất là sau cấp ba, trước mặt cậu, cha mẹ cậu, ông ngoại, bà ngoại cậu, mẹ hai luôn vui vẻ cực lực nói tốt cho Lỗ Tĩnh Nhã, bây giờ nghĩ lại, trong lòng liền cảm thấy khó chịu.

Bây giờ em trai của mẹ hai chỉ là một chủ nhiệm nhỏ không đến nơi đến chốn trong cơ quan nào đó của chính quyền khu P thành phố S. Gần năm mươi tuổi, nếu còn không thăng chức, có lẽ phải chấp nhận tình trạng này cho đến khi về hưu cho nên những năm gần đây nhà bọn họ ân cần vô cùng...

Ông bà ngoại cậu sinh được ba người con trai, một người con gái, cậu cả cùng cậu hai của cậu đều sinh được một đứa con trai, cậu út sinh được một người con gái, anh họ lớn đã kết hôn, còn anh họ thứ hai và Lỗ Tĩnh Nhã là anh em họ...

Bây giờ nếu như có thể dẫn Cổ Hàm Ninh về gặp người lớn trong nhà, công khai thì tốt, nếu như có thể cùng Hàm Ninh quang minh chính đại yêu đương thì rất tốt rồi, cái gì Cao Thần, cái gì Lỗ Tĩnh Nhã đều không quan trọng, đúng với câu nói: cực khổ một lần, suốt đời nhàn nhã...

Ngày mừng thọ của bà ngoại Triệu Thừa Dư vào thứ bảy, trước khi Triệu Thừa Dư trở về thành phố S, lôi kéo Cổ Hàm Ninh cẩn thận dặn dò, nhiều lần hứa hẹn, trái lại làm cho Cổ Hàm Ninh buông lỏng tiếng lòng, đáy lòng bật cười thật to, nói Triệu Thừa Dư còn không yên tâm hơn cô.

Rõ ràng là có người ngấp nghé Triệu Thừa Dư, người nên lo lắng là cô mới đúng chứ?!

Đương nhiên, đây là do Cổ Hàm Ninh hoàn toàn không quan tâm đến Cao Thần .

Chỉ là đi đến thành phố S, hai người tách nhau ra không đến hai ngày, nhưng Triệu Thừa Dư lại nói, kể từ khi hai người nói chuyện yêu đương đến nay, đây là lần đầu tiên bọn họ phải xa nhau.

Trong lòng Cố Hàm Ninh đang cảm thấy buồn cười, nhưng lúc này cũng bị Triệu Thừa Dư gọi lên một chút nỗi buồn ly biệt.

Thứ sáu, sau khi hết giờ lên lớp, Cố Hàm Ninh dứt khoát đưa Triệu Thừa Dư lên xe buýt.

Chiều thứ sáu Triệu Thừa Dư vốn không có tiết học, nhưng vì muốn đợi sau khi tan học để gặp mặt Cố Hàm Ninh một lần, nói thêm mấy câu, nên cậu quyết định đi xe buýt tối, nhưng lại không mua được vé tàu thích hợp, cuối cùng anh dứt khoát ngồi xe buýt.

Tác phong, cử chỉ của ông bà ngoại Triệu Thừa Dư đều rất khiêm nhường, bình thường sinh hoạt đều lấy tiết kiệm làm phương châm, nên cho dù là đại thọ tám mươi tuổi cũng chỉ mời mấy người thân thích trong nhà, gom lại cũng chỉ có ba bàn, ông cụ liền trực tiếp quyết định ăn ở nhà không cần phải đi đến nhà hàng.

Ba cậu của Triệu Thừa Dư vốn định làm một buổi tiệc lớn nhưng ông cụ lại không đồng ý, bà ngoại Triệu Thừa Dư cũng không ủng hộ nên mọi thứ đều được giảm bớt.

Trưa thứ bảy là bữa ăn chính, nhưng không tới chín giờ đã có người của mấy nhà tới.

Nhà của Lỗ Tĩnh Nhã đến sớm nhất, vừa vào cửa đã chào hỏi cùng ông cụ Lâm, bà cụ Lâm, Lỗ Kiệt cười đẩy Lỗ Tĩnh Nhã, muốn cô đến giúp đỡ những người trẻ tuổi đang bận rộn bên trong.

“Tĩnh Nhã, con nên đi tìm những người trẻ tuổi, đừng ở chung với những người già như chúng ta, tránh cho con không được tự nhiên.” Lỗ Cẩm cũng cười nói, vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu với Lỗ Tĩnh Nhã.

“Không có gì! Con thích ở bên cạnh ông nội, bà nội hơn.” Lỗ Tĩnh Nhã cười dựa vào người bà cụ Lâm, nhìn biểu hiện của cô, so với cháu ruột còn muốn thân mật hơn.

“Tĩnh Nhã ngoan, bà nội biết con hiếu thuận, nhưng con đi chơi cùng với các anh đi, hiếm khi mọi người đến đông đủ, đã lâu con chưa gặp mặt các anh họ con phải không?”

“Đúng vậy a, A Thành cũng có nửa năm rồi không trở về.” Nói về con trai của mình, Lỗ Cẩm cười đến nỗi nếp nhăn trên mặt cũng hiện rõ mấy phần, “Nhưng nói tới cũng lạ, từ nhỏ, quan hệ của Tĩnh Nhã cùng Thừa Dư so với A Thành lại tốt hơn, cấp ba, đại học đều học chung trường, quả thật là có duyên!”

Ánh mắt của Lỗ Cẩm đảo một vòng, liền nhìn thấy thấy Triệu Thừa Dư đi từ cửa vào, bà vội vàng cười vẫy tay.

“Thừa Dư a, chúng ta đang nói đến cháu đó, cháu mau tới đây!”

34. Chương 34: Không Quan Hệ

Edit: Ly Ly beta: Vi Vi

Nghe vậy, Triệu Thừa Dư quay đầu nhìn sang, bên kia phòng khách có mấy người, Lỗ Cẩm đang nở nụ cười, Lỗ Tĩnh Nhã cúi đầu cho nên không thấy rõ tâm tình, Lâm Chính, Lâm Thành cùng em họ thực sự của cậu, Lâm Mẫn ngồi cách chỗ đó không xa đang nói chuyện phiếm, đáy lòng cậu khẽ thở dài, nhắc chân đi qua.

“Thừa Dư, cháu cùng Tĩnh Nhã đi qua giúp đỡ các anh, em họ chào hỏi khách khứa đi.”

Vừa nói, Lỗ Cẩm vừa kéo Lỗ Tĩnh Nhã đứng lên, đẩy cô đến đứng bên cạnh Triệu Thừa Dư, quay đầu cười nói với bà cụ Lâm, nói: “mẹ, mẹ nhìn xem, Thừa Dư cùng Tĩnh Nhã đứng chung một chỗ, có giống kim đồng ngọc nữ không, nhìn xứng đôi chưa?”

Lông mày Triệu Thừa Dư nhíu lại, bước một bước dài sang chỗ khác, cũng không quan tâm đến Lỗ Tĩnh Nhã đang cứng đờ đứng một bên, ngắt đầu nói với Lỗ Cẩm: “bác, cháu có bạn gái rồi, sau này những lời nói giỡn như thế, xin bác đừng nói nữa.”

Nụ cười trên mặt Lỗ Cầm tắt ngấm, quay đầu lại nghi ngờ liếc nhìn Lỗ Tĩnh Nhã, trong lòng kinh ngạc, chuyện quan trọng như vậy, sao nó không nói trước với mình một tiếng.

“Cháu, đứa nhỏ này, tình cảm của cháu cùng Tĩnh Nhã tốt như vậy, chẳng lẽ có bạn gái liền trở nên xa lạ sao? Huống hồ bác cũng biết, người trẻ tuổi các cháu đối với chuyện tình cảm đều không nghiêm túc, hôm nay yêu nhau, nói không chừng ngày mai liền chia tay? Bác cũng biết, quan hệ của cháu cùng Tĩnh Nhã ở trường học rất tốt, hai đứa vừa là thân thích vừa là bạn học, Tĩnh Nhã là một cô gái lại phải sống xa nhà, cũng nhờ có cháu quan tâm chăm sóc, nếu không bác sẽ rất lo lắng...”

Triệu Thừa Dư cau mày, tùy ý để cho bác gái nói xong, lúc này nhin không được mới mở miệng.

“Bác! cháu đã có bạn gái rồi, cô ấy tên là Cố Hàm Ninh, là một cô gái vô cùng tốt, cháu đối với cô ấy rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức chỉ cần cô ấy bằng lòng cháu có thể lập tức tính chuyện tương lai với cô ấy! Ở trường, cháu với Tĩnh Nhã cũng không gặp mặt nhiều, quan hệ từ trước đến giờ cũng không phải là rất tốt.” Triệu Thừa Dư bình tĩnh nói xong, không hề chú ý đến Lỗ Tĩnh Nhã đang cắn môi, mắt đỏ lên, cùng Lỗ Cầm gần như không duy trì nổi nụ cười, “Huống hồ ở trường, Lỗ Tĩnh Nhã nói chuyện với bạn gái cháu rất không khách khí, nếu như cô ấy muốn duy trì mối quan hệ thân thích này với cháu, về sau đừng có cố ý nói những lời ái muội không rõ, khiến cho cháu cùng bạn gái cháu đều cảm thấy không thoải mái.”

Lỗ Tĩnh Nhã nghĩ tới Triệu Thừa Dư đối với Cố Hàm Ninh thâm tình săn sóc, lại đối với mình lạnh lùng vô tình, trong lòng rất đau, rất đau, đứng tại chỗ, cúi đầu, cắn môi, không tiếng động nghẹn ngào, nước mắt ngừng không rơi xuống đất.

Lỗ Cầm vội vàng đi qua, ôm lấy Lỗ Tĩnh Nhã, vẻ mặt vô cùng đau lòng nói: “Tĩnh Nhã, đừng khóc, bé ngoan, bác biết cháu thương tâm. Thừa Dư, đứa nhỏ này, tại sao lại có thể nói chuyện như vậy a? Cháu cùng Tĩnh Nhã quen biết đã bao nhiêu năm? Nhưng lại vì một cô gái mới quen biết mà làm tổn thương Tĩnh Nhã như vậy, cháu đúng là quá coi nhẹ tình cảm rồi.”

Triệu Thừa Dư không có biểu cảm gì, thậm chí đến ánh mắt cũng không nhìn Lỗ Tĩnh Nhã lấy một lần, cậu biết rõ, nếu như hôm nay nhất định cần một cái kết cho chuyện này, như vậy cậu phải nói rõ ràng mọi chuyện, nói cho tường tận!

“Bác, cũng bởi vì cháu còn nghĩ đến chút tình thân thích, nên mới nhẫn nại nói rõ mọi chuyện. Chuyện này, lúc ở trường, cháu đã nói rõ với Tĩnh Nhã, nhưng mọi người lại thích nhắc lại lần nữa, thì cháu cũng không ngại mà nói lại lần nữa, cháu vô cùng, vô cùng thích Cố Hàm Ninh, hai chúng cháu đều rất nghiêm túc duy trì mối tình này, cho nên mọi người đừng vì chúng cháu còn trẻ mà phủ định tình cảm của chúng cháu! Còn Tĩnh Nhã, từ trước đến giờ cháu chỉ coi em ấy như em họ của mình mà thôi, ngoài ra, không còn cảm giác gì nữa! Bởi vì Tĩnh Nhã hết lần này đến lần khác chạm đến điểm mấu chốt của cháu, làm cháu rất khó chịu, từ nay về sau, khi gặp nhau ở trường, nếu bằng lòng thì chào hỏi, còn không muốn thì cứ xem cháu như người xa lạ. Bây giờ, đã nói rõ mọi chuyện, về sau cũng không cần giả vờ như không nghe thấy! Phải nhớ, mặt mũi là của mình, nếu như bản thân mình không cần, thì người khác có muốn giữ lại cũng không được.”

Lỗ Tĩnh Nhã vùi đầu trong ngực Lỗ Cầm, đau lòng đến mức không nói nên lời.

Lỗ Cầm chưa chịu buông tha, nhìn chằm chằm Triệu Thừa Dư, trầm mặt trách mắng: “Thừa Dư, cháu mới có mấy tuổi, đã nói nghiêm túc hay không tức cái gì? Cháu có để cha mẹ cháu vào mắt không? Có để người lớn như chúng ta vào mắt không? Cháu...”

“Được rồi! chuyện tình cảm của bọn trẻ, con chen vào làm cái gì?”

Giọng nói nghiêm khắc của Lỗ Cầm bị kiềm hãm, có chút không dám tin, nhìn về phía ông cụ Lâm vừa mở miệng trách mắng, Triệu Thừa Dư cũng có chút ngoài ý muốn, tâm tình lập tức buông lỏng, cậu không lo lắng về bác gái, cậu chỉ sợ ông ngoại nề tình năm đó, trừ con trai mình, còn muốn làm chủ hôn sự của cháu ngoại nữa, như vậy cậu sẽ vô cùng khó xử, dù sao ông cụ cường ngạnh đã quen, một khi người đã quyết định, người khác rất khó lay chuyển.

“Cha? Con không phải. . . cha và mẹ không phải đều rất thích Tĩnh Nhã sao? Mẹ còn luôn nói Tĩnh Nhã hiếu thuận, còn ngoan hơn A Mẫn nhiều, đứa trẻ tốt như vậy, chúng ta đã thân nay lại càng thêm thân, không phải tất cả đều vui vẻ sao?”

Tầm mắt Lỗ Cầm chuyển hướng đến bà cụ Lâm đang im lặng bên cạnh, gương mặt lầy lòng.

Bà cụ Lâm chỉ trầm mặt, trách mắng: “Con xen vào làm cái gì? Tình Nhã tốt, trên đời này, con gái tốt có rất nhiều, Tiểu Tiểu nhà họ Vương, Tình Tình nhà họ Âu cách vách đều là cô gái tốt, chẳng lẽ Thừa Dư của chúng ta đều phải lấy về nhà làm vợ à? Người dù có tốt hơn nữa, cũng phải được Thừa Dư thích! Huống chi mẹ cũng tin vào ánh mắt của Thừa Dư, cô gái được nó thích, chắc chắn không tệ!”

Bà cụ nói chêm đinh chặt sắt, đem những lời Lỗ Cầm định nói đều nghẹn ở trong họng, phun cũng không được, mà nuốt cũng không xong, trong lòng thấy buồn bực vì mình quá nóng nảy rồi. Nhưng mà, chuyện yêu đương trong trường học thì có thể đi đến đâu? Còn không bằng chậm rãi chờ đợi, chờ đến khi tốt nghiệp đại học, tìm nhiều đối tượng rồi, nếu đến lúc đó còn không thành thì mình sẽ tiếp tục thúc đẩy, trái lại nếu bây giờ trực tiếp phá hỏng, sau này có mưu tính, có vẻ danh không chính ngôn không thuận.

Trong lòng Triệu Thừa Dư hơi cảm động, thật ra trước đây cậu rất ít tới thành phố S, đến nhà của ông ngoại không nhiều, mãi cho đến lớp mười, lúc chuyển trường đến thành phố S, ở trong nhà ông ngoại, lúc này mới quen thuộc. Ông ngoại không nói nhiều, giám sát rất nghiêm ngặt bài tập của cậu, mà bà ngoại lại rất cưng chiều con cháu, ngay cả Lỗ Tình Nhã không phải là “cháu gái” chính thống, bà cũng luôn đối xử bình đẳng. Hôm nay, sự sáng suốt của ông, sự quả quyết của bà khiến trong lòng cậu hơi bất ngờ, lại cảm thấy rất ấm áp.

“Mẹ, con không phải là. . .” Mặt Lỗ Cầm cứng ngắt, không biết nên làm gì để khiến cho không khí dịu bớt một chút.

“Chị hai! Chuyện của Thừa Dư nhà em, xin chị về sau đừng bận tâm đến! nếu như chị lo lắng nó không để bụng đến em và cha nó, vậy thì chị càng không cần phải lo lắng.” Lâm Kính Hồ đẩy mắt kính lên một chút, khuôn mặt bà lạnh lùng nhìn về phía Lỗ Cầm.

Trong lòng Lỗ Cầm khẽ run lên, không biết Lâm Kính Hồ đã đi vào lúc nào, cũng không biết vừa rồi bà nghe được nhiều hay ít?

Có lẽ ông cụ Lâm nghe hiểu ý mình nhưng không nhất định sẽ phản đối nhưng trong lòng bà có chút e sợ Lâm Kính Hồ cho nên mới cố ý chọn lúc bà ta không có ở đây để nói.

“Cha, mẹ, chuyện yêu đương của Thừa Dư con đã sớm biết và chuyện đó cũng đã được cha nó đồng ý. Giống như mẹ đã nói, người có thể khiến cho Thừa Dư yêu thương nhất định là người có rất nhiều ưu điểm, con cũng không lo lắng nó sẽ mang đứa con gái không đứng đắn về nhà. Con chỉ mong nó sớm mang bạn gái về nhà để cho con hết tò mò, nếu đến một ngày không nhìn được nữa, con sẽ chạy đến trường học của nó nhìn một chút.” Sau khi Lâm Kính Hồ nói xong, tầm mắt mang ý cười nhìn về phía con trai mình, chế nhạo nói.

Triệu Thừa Dư sờ sờ vành tai, có chút lúng túng nói: “Mẹ, mẹ ở đây nói chuyện phiếm với ông ngoại, bà ngoại đi, con ra ngoài tìm anh họ!”

Vừa nói xong, Triệu Thừa Dư liền chạy thẳng đến chỗ Lâm Chính, Lâm Thành đứng không xa, đang nhìn về phía này.

Dù sao ở đây đã có mẹ cậu đối phó, cậu cũng không cần lo lắng nữa.

Lỗ Cầm lúng túng tiếp tục vỗ lưng giúp Lỗ Tình Nhã, nếu như nói lúc đầu Lỗ Tình Nhã có chút đau thương cũng không cam lòng thì bây giờ tất cả đều là lúng túng khó chịu rồi.

“Thôi được rồi, Tình Nhã, cháu đi rửa mặt đi, đợi lát nữa tìm anh họ cháu nói chuyện.” Lỗ Cầm cố gắng tươi cười mặc dù có chút khó coi, lời kéo Lỗ Tình Nhã, đẩy đẩy cô.

Vợ chồng của Lỗ Kiệt đứng một bên, vẻ mặt cũng lúng túng cười theo.

“Chú Lâm, chú xem, đứa nhỏ này đúng là không hiểu chuyện, hôm nay là ngày vui lại làm cho tất cả mọi người không vui!” Lỗ Kiệt chê cười nói với ông cụ Lâm, sau đó quay đầu về phía Lỗ Tình Nhã, gương mặt tức giận “Còn đứng đây làm gì? Nhanh đi rửa mặt đi, nhìn xem bộ dáng của con bây giờ giống cái gì!”

“Được rồi, cậu cũng đừng trách cô bé nữa. A Cầm, con dẫn Tình Nhã đi rửa mặt đi. ” Bà cụ Lâm hòa ái cười nói, tâm tình rất tốt giống như không hề bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng chút nào.

Triệu Thừa Dư đầu cũng không ngoảnh lại, đi về phía nhà ăn nhỏ, trong lòng thở phào một cái, hôm nay đã nói rõ ràng, sau này có chuyện gì cũng không cần phải nề tình ai.

“Hắc, nhóc con cậu, thật thẳng thắn a! Nên như vậy, anh thấy cô bé kia quần quít bên cạnh cậu đã cảm thấy phiền lòng, bình thường thì ngang ngược, tùy hứng, trước mặt người lớn lại giả vờ hiểu chuyện, nhìn liền thấy khó chịu.” Lâm Thành cười nói, không hề cho em họ mình một chút thể diện.

Bước chân Triệu Thừa Dư hơi dừng lại.

Chẳng lẽ, ngoại trừ mình ra, những người khác, ai cũng nhìn ra Lỗ Tĩnh Nhã có tình cảm với mình sao?

Trước đó cậu không biết mùi vị tình cảm, cậu và Lỗ Tĩnh Nhã chỉ gặp nhau mấy lần vào ngày lễ và ngày tết, chờ đến khi cậu mở lòng, lại là bởi vì Cố Hàm Ninh, từ đó về sau trong lòng trong mắt cậu chỉ có một mình Cố Hàm Ninh. Đối với cậu, Lỗ Tĩnh Nhã chỉ là bạn học chung trường phổ thông, trước giờ chưa từng có ý gì khác.

Cho nên, việc này có thể trách cậu sao? !

“Mọi người đều nhìn ra, cô ấy, ừ, cô ấy...thích em?”

“Khì! Có người mù mới không nhìn ra đấy!” Lâm Mẫn mới học lớp mười một giễu cợt liếc Triệu Thừa Dư một cái, “Anh họ thật sự không nhìn ra? Cho nên mới để cho chị ấy làm ra vẻ như vậy?”

Lâm Mẫn bĩu bĩu môi nhìn về phía toilet, vẻ mặt vui tươi đánh giá Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư ho nhẹ một tiếng, quyết định bỏ qua cái đề tài nhàm chán này.

“Người còn chưa tới đủ sao?”

“Ừ, còn nhà ông Vương chưa tới. Lát nữa chúng ta cũng phải đi ra ngoài giúp đỡ.” Anh lớn nhất, Lâm Chính cười trả lời. “Nhưng mà, lần trước ở trong điện thoại của cậu, anh thấy có một tấm ảnh, chính là người mà cậu nói, Cố Hàm Ninh?”

————— Hết chương 34 —————

35. Chương 35: Khăn Quàng Cổ

Edit: Gumi Chan Beta: Vi Vi

Triệu Thừa Dư cúi đầu vỗ trán, không hiểu Lâm Chính thế nào mà cũng tới góp vui.

“Anh họ, còn có tấm ảnh nào không? Em cũng muốn xem! Cũng không thể chỉ ỉn anh cả xem? Chúng ta chính là họ hàng a!”

“Làm gì còn tấm hình nào đâu?” Triệu Thừa Dư vội vàng xua tay, gương mặt ngượng ngùng và hối hận.

“Ừ, tấm ảnh đó xem ra là không được chủ nhân đồng ý, khoảng cách hơi xa, gương mặt cũng có chút mờ hồ, hẳn là chụp trộm a.” Lâm Chính giống ông cụ Lâm, bộ dạng vừa là một khuôn mặt chữ quốc đoan chính, thoát nhìn dường như vô cùng chính trực, giống như tên cậu. Đáng tiếc, đó chẳng qua là đối với người ngoài, còn đối với người thân của mình, cậu cũng sẽ trêu chọc, cũng sẽ cười nhạo, cũng sẽ ỏi mửa.

“A! Anh họ, anh được lắm! Còn có thể rình coi theo dõi để chụp ảnh a! Em bái phục anh!” Lâm Mẫn tiến đến trước mặt Triệu Thừa Dư, nháy mắt cười đùa.

Triệu Thừa Dư đau khổ tiếp tục vỗ trán.

“Tốt lắm, nhóc con! Tấm ảnh thì thôi!” Triệu Thừa Dư mím môi cười khổ, “Lần sau gặp người thật luôn đi.”

“Được, Là anh nói nha! Giữ lời đó! Nhưng mà chậm nhất là khi nào?” Lâm Mẫn mở to mắt không nháy nhìn chăm chăm Triệu Thừa Dư.

“Sang năm đi. . .” Triệu Thừa Dư chần chờ ột cái đáp án.

“Dựa vào! Kỳ hạn này! Mừng 1 tháng 1 cũng là sang năm, 31 tháng 12 cũng là sang năm! Không được, muộn nhất là tết âm lịch!”

“Được rồi được rồi! Đại tiểu thư, Anh sợ em đó! Anh sẽ thật cố gắng!” Triệu Thừa Dư gơ tay đầu hàng, nhưng trong lòng cũng đang suy tư, tết âm lịch, có thể lừa Cố Hàm Ninh về nhà không?

Chuyện phát triển đến tình cảnh lúng túng như thế này là Lỗ Cẩm ngay từ đầu không có nghĩ tới, ngoài bà ra, tuy rằng Triệu Thừa Dư không tính là nói nhiều, có thể thấy rõ là một đứa trẻ rất lễ phép, hiểu đạo lý, nên dù còn chưa thích Lỗ Tĩnh Nhã, trong lòng có chút không được tự nhiên, cũng sẽ không ở trước mặt mình tỏ ra khó chịu, nhưng sự thật thì Triệu Thừa Dư căn bản không có nể mặt bà, cho nên bà đưa Lỗ Tĩnh Nhã đi toilet, trong lòng càng thấy ảm ức.

“Cháu nói xem chuyện gì đang xảy ra? Chuyện trong trường học đều cố ý gạt bác không nói, bây giờ nhìn bác xấu mặt liên hài lòng a?” Vừa vào đến toilet, biểu cảm an ủi trên mặt Lỗ Cẩm liền trầm xuống, nhìn chăm chăm Lỗ Tĩnh Nhã không vui nói.

“Bác! Cháu đã đủ đau lòng đủ khó chịu, bác còn phải ép hỏi cái gì?” Lỗ Tĩnh Nhã đỏ mặt, mặc kệ sắc mặt.

“Cháu nói cái gì? Nếu như cháu nói rõ ràng, bác nhất định sẽ thông thả một chút ! Cháu cứ nói, ngoài việc nó có bạn gái ra, cháu còn làm cái gì? Làm cho người ta xem cháu không vừa mắt! Nói gần nói xa căn bản vốn không nghĩ tới giữ mặt mũi cho cháu!”

“Có thể có cái gì? Chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Lỗ Tĩnh Nhã vịn mở vòi nước, không có ý định tiếp tục nói đề tài này làm cho lòng phiền loạn.

“Hiểu lầm?! Vậy rốt cuộc cháu nói cho rõ ràng hiểu lầm cái gì? Nếu là hiểu lầm thì đợi lát nữa đi ra ngoài tìm người ta giải thích rõ ràng! Để đến sau này một chút cơ hội đều không có!” Lỗ Cẩm giận nhìn chăm chăm Lỗ Tĩnh Nhã, gương mặt giận dữ không cho phép từ chối.

Lỗ Tĩnh Nhã mím môi, ra sức gạt nước lạnh lên trên mặt, trong lòng lại là tan nát cùng phần hận.

Thái độ của cậu đã rất rõ ràng, Triệu Thừa Dư tự nhiên không để ý tới Lỗ gia nữa, cho dù bọn họ còn chưa từ bỏ ý định, đều không liên quan đến chuyện của cậu, nếu Như Lỗ Tĩnh Nhã hoặc là bác gái hai tiếp tục làm chuyện dư thừa hoặc nói những lời nói dư thừa, như vậy cậu cũng không ngần ngại để cho người khác biết rõ, cậu đối Lỗ Tĩnh Nhã là có bao nhiêu chán ghét, nếu như bọn họ thật không muốn sĩ diện, vậy cậu sẽ dứt khoát trở mặt.

Bất kỳ người nào hoặc chuyện gì gây trở ngại đối với tình cảm của cậu và Cố Hàm Ninh, đều là đối tượng cậu phải diệt trừ! Hơn nữa, tuyệt không lưu lại đường sống!

Tình cảm không được mập mờ, không rõ cũng không được có thái độ lạnh nhạt, do dự, hoặc lảng tránh, trái lại đó chỉ là thương hại, hơn nữa, di chứng để lại thực nặng nề!

Buổi chiều chủ nhật, Triệu Thừa Dư một mình trở về trường học, không để ý đến Lỗ Cẩm nói rằng để cho Lỗ Kiệt đưa cậu và Lỗ Tĩnh Nhã cùng nhau trở về trường học.

Tàu hỏa còn chưa tới ga thành phố H, Triệu Thừa Dư liền nhịn không được nhắn tin cho Cố Hàm Ninh.

“Mình gần tới rồi! Buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé?”

Mặc dù chỉ mới hai buổi tối không có gặp mặt, thậm chí nghiêm túc mà nói, vẫn chưa tới bốn mươi tám giờ, thế nhưng Triệu Thừa Dư có một ngày không thấy cô thôi mà như cách ba thu.

Ai, người xưa quả thật không lừa ta . . .

“Thế à”, đợi một lúc lâu, Cố Hàm Ninh mới hồi âm lại một cái tin ngắn như vậy, thậm chí ngay cả dấu chấm câu cũng không có, trong lòng Triệu Thừa Dư thất vọng một lúc, dần lòng, xóa từng chữ trong tin nhắn thứ hai “mình rất nhớ cậu” đi.

Ga mà đoàn tàu dừng lần này là thành phố H, Triệu Thừa Dư theo dòng người chật chội xuống tàu, ra khỏi cửa ga, cúi đầu, vừa đi vừa chuẩn bị lấy tiền lẻ ra, thì trên lưng liền bị ai đó vỗ mạnh một cái.

Triệu Thừa Dư nghi ngờ quay đầu lại, liền thấy Cố Hàm Ninh cười gian nhìn mình.

Trong nháy mắt, toàn bộ mắt mắt và mỗi một đều ném đến sau đầu, Triệu Thừa Dư đột nhiên xoay người, lôi kéo tay Cố Hàm Ninh, kéo cô vào trong lòng, cười, nói không ra lời, đẩy lòng ảm áp khiến cả người cậu nhẹ tựa lông hồng, khóe miệng cùng tâm tình cùng nhau bay bổng.

Vẫn là Cố Hàm Ninh cảm thấy có chút ngượng ngùng, lúc này mới đẩy lồng ngực Triệu Thừa Dư ra, đỏ mặt, giả vờ giận dữ trừng cậu.

“Trước mọi người ôm ôm ấp ấp, cậu không ngượng sao?”

“Chúng ta không ăn trộm cũng không ăn cướp, quang minh chính đại, ngượng cái gì a?”

Triệu Thừa Dư nhướng mày, nhìn Cố Hàm Ninh cười.

“Đi thôi!” Cố Hàm Ninh cười liếc Triệu Thừa Dư một cái, lôi kéo tay cậu đi về phía trạm xe buýt, “Mình muốn ăn bún thịt trong trường học, nếu trễ có thể không được ăn.”

Ngày hôm qua có lẽ là có chuyện xảy ra, nhưng Cố Hàm Ninh không có tính toán hỏi, nếu Triệu Thừa Dư đã nói, để cậu giải quyết, như vậy cô nên thử trao cho cậu một chút lòng tin cùng kiên nhẫn.

Mặc dù, trong kiếp trước lòng tin và kiên nhẫn của cô đối với tình yêu, toàn bộ mất đi hết, thế nhưng, cô cuối cùng còn có cơ hội, một lần nữa tích lũy, đây là sự quan tâm của trời cao, đối với cô và Triệu Thừa Dư.

Về bữa tiệc mừng thọ, Cố Hàm Ninh không hỏi, Triệu Thừa Dư cũng không muốn nói.

Nguyên nhân cùng quá trình sự việc chẳng hề làm cho người ta vui vẻ nhưng ít ra kết quả có thể làm cho hai người bọn họ vừa lòng, như vậy là đủ rồi.

Thân thích của mình, ích kỷ, kỳ thật, cũng không phải là điều làm cho người khác vui vẻ. May mắn, cũng chỉ là thân thích mà thôi.

Cũng không biết có phải Lỗ Tĩnh Nhã có ý định trốn hai người bọn họ hay không, Cố Hàm Ninh phát hiện, số lần đụng mặt Lỗ Tĩnh Nhã ít đi, cho dù có lúc ngẫu nhiên gặp trên đường, cô ta cũng chỉ liếc một cái, sau đó liền cứ thế đi.

Như vậy càng tốt, ít ra cô sẽ không phải phiền não nếu gặp thì nên dùng sắc mặt gì mới thích hợp.

Cuộc sống hài lòng dường như trong một cái chớp mắt, đã đến đến tháng chạp, thời tiết lạnh dần, Cố Hàm Ninh đi theo Thôi Hà Miêu học đan một cái khăn quàng cổ ba màu lam, trắng, xám đan xen lẫn nhau, tặng cho Triệu Thừa Dư, coi như là quà năm mới Nô-en sớm.

Cô vốn là nghĩ tới đan hai chiếc giống nhau như đũa, cô cùng Triệu Thừa Dư mỗi người một cái.

Đáng tiếc, lý tưởng rất tốt đẹp nhưng hiện thực thấy rất khó a.

Một cái ở trong tay Thôi Hà Miêu thì cùng lắm là một tuần liền nhẹ nhàng hoàn thành, hình dáng thậm chí không kém so với khăn quàng của cửa hàng chuyên môn, đến tay cô, từ tháng mười một liên tục kéo dài đến tận giữa tháng mười hai, trải qua mấy lần tháo ra đan lại, cuối cùng cũng gọi là thành hình, nếu như nhìn không kỹ thì quàng ở trên cổ cũng ra hình ra dáng.

Nhưng một cái khăn quàng như thế đã khiến Cố Hàm Ninh tốn quá nhiều sức lực, đợi đến khi đan xong, cô ngay lập tức thở ra, người cũng lười biếng đi.

Cái của mình, chờ ngày nào đó rảnh rỗi có muốn, lại nói sau đi.

Thế là, rốt cục chờ đến khi Triệu Thừa Dư có thể quàng lên, cũng chỉ còn một mình cậu quàng. Cái Cố Hàm Ninh quàng là cái khăn màu dài màu phấn lam, đều có màu lam, miễn cưỡng cũng có thể xem như khăn tình nhân đi.

Vào một buổi chiều dường như rất bình thường, lúc Cố Hàm Ninh từ trong túi ngực lấy chiếc khăn tình yêu ra, Triệu Thừa Dư thực sự tràn đầy ngạc nhiên.

Đây là món quà đầu tiên mà Cố Hàm Ninh tặng cậu!

Ý nghĩa quan trọng hơn vật thật!

Triệu Thừa Dư cười quyết định quàng lên trong thư viện đang mở điều hòa, bị Cố Hàm Ninh ngăn lại, gỡ xuống.

“Đừng! Để mình quàng cho cậu.”

Triệu Thừa Dư cười đem khăn quàng cổ đưa qua, Cố Hàm Ninh ló người ra, nửa vịn vào bàn, cẩn thận quàng hai vòng quanh cổ Triệu Thừa Dư, lại lui về trên ghế mình, đánh giá trên dưới, lúc này mới hài lòng gật gật đầu.

“Ừ, đẹp trai!”

Triệu Thừa Dư nhướn mày bật cười.

“Ừ! Cảm ơn!”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, mặt mày cong cong đều là tình cảm ấm áp.

Cố Hàm Ninh vốn là muốn lấy ví tiền từ trong túi sách, không nghĩ tới mò mò, sờ đến một chiếc điện thoại di động không phải của cô, cô nhú mày suy nghĩ một hồi, cũng không nhớ ra được, rốt cuộc là điện thoại di động Triệu Thừa Dư lúc nào thì ở trong túi của mình.

Cố Hàm Ninh khẽ thở dài, xem đồng hồ, còn có 10 phút nữa cô sẽ phải vào học.

Cố Hàm Ninh giở sổ ghi chú của mình, trang thứ nhất là thời khóa biểu học kỳ này của cô, trang thứ hai là thời khóa biểu, tên môn, thời gian địa điểm học kỳ này của Triệu Thừa Dư đều mô tả rất tỉ mỉ, trang đầu tiên lịch học cô tự viết, trang tiếp theo là Triệu Thừa Dư tự mình viết lên.

Khi đó cô còn cười Triệu Thừa Dư nhảm chán, cô lại không điều tra, biết rõ lịch học tỉ mỉ của cậu như vậy làm gì, thậm chí còn có tên các giảng viên phụ trách từng môn.

Không nghĩ tới, thật sự có lúc cần sử dụng đến, cô cũng không biết có nên khen ngợi Triệu Thừa Dư có dự kiến trước hay không.

Cố Hàm Ninh lật đến tờ thứ hai, vừa nhìn, may mắn tiết sau của cô là VB, lúc này, Triệu Thừa Dư đang có tiết ở cùng tòa nhà, chạy tới chạy lui cũng chỉ mất 5 phút.

Cố Hàm Ninh khép sổ lại, nắm chắc thời gian hướng đầu bậc thang chạy.

Tiết đầu tiên và tiết tiếp theo của Triệu Thừa Dư đều ở phòng 210 tầng hai, Cố Hàm Ninh chạy đến đầu bậc thang tầng hai, dừng lại thở một chút mới đi qua.

Mở cửa phòng học 210 ra, Cố Hàm Ninh ló đầu vào trong tìm, không thấy Triệu Thừa Dư.

“Bạn học, xin hỏi bạn tìm ai?”

Phía sau một thanh âm êm ái hỏi, Cố Hàm Ninh vừa quay đầu, liền thấy một nữ sinh nhỏ gầy cao ngang cô, đang cười yếu ớt nhìn mình.

Cố Hàm Ninh không nhận được, lại quay đầu liếc nhìn phòng học 210, bên trong gần như toàn nam sinh, huyền não âm ỉ, Cố Hàm Ninh rất cẩn thận mới phát hiện một nữ sinh tóc ngắn ở bàn đầu tiên.

“Ừ, mình tìm Triệu Thừa Dư.”

Cố Hàm Ninh nhìn cô gái thanh tú đối diện nói chuyện ngọt ngào lại dịu dàng thoạt nhìn chẳng có liên quan gì đến nam sinh lồi thối khoa khoa học tự nhiên, trong lòng có chút tò mò.

Hết chương 35

P/s: Do mấy chương trước, ta beta ko kỹ, có bạn chưa rõ về quan hệ thân thích giữa TTD và LTN, như thế này nhé:

Ông bà ngoại của TTD có 3 con trai, 1 con gái. Mẹ của TTD là con thứ ba, trên có bác cả, bác hai. Vợ của bác thứ hai là Lỗ Cầm. Lỗ Cầm có 1 em trai – Lỗ Kiệt, LTN là con gái của Lỗ Kiệt hay cháu gái bên ngoại của Lỗ Cầm. Như vậy, TTD và LTN thực ra không có quan hệ huyết thống nhé!

36. Chương 36: Yên Tâm

Edit: Gumi Chan Beta: Vi Vi

“Triệu Thừa Dư?” Nữ sinh đối diện hơi sững sờ, ánh mắt nhìn về phía Cố Hàm Ninh cũng tò mò, ngoài tò mò lại phảng phất pha chút lạnh đạm, lộ ra nụ cười mềm mại uyển chuyển rất khách khí, “Bạn tìm cậu ấy có chuyện gì sao? Bây giờ cậu ấy không có ở đây!”

“Nha!” Cố Hàm Ninh cúi đầu nhìn điện thoại di động trong tay một chút, “Đây là điện thoại di động của cậu ấy...”

“A? Là bạn đến đưa điện thoại di động cho cậu ấy sao?” Xa Hà Văn nhớ tới vừa nãy đúng là Triệu Thừa Dư đang tìm di động, một cô bạn học hỏi cậu, cậu nói có thể là vứt ở đâu rồi.

Xa Hà Văn trong lòng thót lên, trong nụ cười pha chút kích động cùng chân thành.

“Bạn giao ình đi. Cảm ơn bạn, có lòng đưa tới!”

Xa Hà Văn cười vươn tay, ý nói Cố Hàm Ninh giao điện thoại cho cô.

Đuôi lông mày Cố Hàm Ninh chau lên, nhìn cô gái đối diện, ngược lại buông tay xuống.

“A? Cố Hàm Ninh, bạn đến tìm Triệu Thừa Dư sao? Cậu ấy bị chủ nhiệm lớp gọi đi rồi!”

Cố Hàm Ninh xoay đầu, thấy Mạnh Khởi Đức từ trong phòng học đi đến, hiển nhiên là vừa mới thấy mình.

“Điện thoại di động của cậu ấy rơi vào trong túi mình, vốn định tới đưa cho cậu ấy, ừ, mình cũng sắp lên lớp rồi, vậy nhờ cậu nói cho cậu ấy một tiếng, có điện thoại trước mình nhận giúp cậu ấy, chờ lúc tan lớp, gặp lại ở chỗ cũ trong thư viện.”

Cố Hàm Ninh cười nói tạm biệt với Mạnh Khởi Đức, liền vội vàng chạy về phòng học, không hề thấy có người vẫn trừng mắt nhìn cô rời khỏi.

“Mạnh Khởi Đức”

Xa Hà Văn quay đầu lại, trong mắt mang theo thấp thỏm, chần chừ hỏi.

“Người vừa nãy là ai?”

“À, cậu ấy là bạn gái Triệu Thừa Dư a.” Mạnh Khởi Đức không để ý, thuận miệng đáp, xong liền quay về chỗ ngồi.

Chỉ để lại cô gái quá mức sợ hãi cơ hồ nâng không nổi trái tim vì không có chuẩn bị mà bị dả kích nghiêm trọng, giật mình một chút, trong lòng chỉ còn lại mất mát.

“Triệu Thừa Dư có bạn gái rồi?...”

Một câu khế lẩm bẩm, đương nhiên không có người đáp, Xa Hà Văn cắn môi dưới, nhìn đến hành lang không một ai, hơi đau lòng ...

Cố Hàm Ninh cùng Triệu Thừa Dư luôn luôn không phô trương, bình thường hẹn hò cũng sẽ thiên về phương thức an tĩnh, trừ bạn cùng phòng biết chuyện của hai người, còn lại các bạn học khác xác thực không mấy người biết chuyện, nhất là bên phía Triệu Thừa Dư, bản thân cậu sẽ không tóm lấy người khác thuận tiện nói rằng mình đã yêu rồi, Cao Thần tự nhiên không có lòng nào giúp cậu truyền bá thất bại của mình, Trần Minh cùng Mạnh Khởi Đức cũng không nhiều lời, cứ thế bạn học cùng lớp biết đến cũng không nhiều.

Ai, cho nên trong lúc vô ý liền hại lòng thiếu thữ, thật sự chỉ là hại lầm a!

Mặc dù khi ấy, Cố Hàm Ninh cũng hơi suy nghĩ, nhưng cô nhanh chóng vào học, sau đó liền lập tức quên sau ót rồi, cho đến buổi chiều gặp lại ở thư viện.

Sau khi hết giờ, Cố Hàm Ninh trực tiếp đi đến vị trí gần cửa sổ bọn họ hay ngồi trong thư viện, mượn một quyển sách “Tuyển chọn luận văn Phương Tây” thật dày, cúi đầu bắt đầu xem. Bất tri bất giác xem đến nhập thần, cho đến khi cảm giác được có cái gì đang xoa xoa đầu mình, vừa ngẩng đầu lên, liền thấy Triệu Thừa Dư đang cười nhìn mình.

Cố Hàm Ninh cũng cười lại một tiếng, móc ra di động đưa qua.

“Này, di động của cậu. Lúc vừa mới hết giờ còn có một cuộc gọi đến, là điện thoại của nhà cậu, mình không nghe.” Cố Hàm Ninh nhỏ giọng nói rõ, nhìn bộ dáng Triệu Thừa Dư khê nhưởng mảy, ngược lại lại có chút ngưỡng ngừng, “Ngộ nhỡ, cha hoặc mẹ cậu hỏi mình là ai, vậy giải thích thế nào?”

“Cậu cứ nói cậu là Cố Hàm Ninh, bọn họ sẽ biết!”

Cố Hàm Ninh trợn trắng mắt: “Tin nhắn mình không xem, điện thoại của cậu thì tự mình xem đi!”

“Sách cậu còn chưa trả sao?” Triệu Thừa Dư nhìn sang một chồng sách để trên bàn.

“Còn chưa, vừa nãy quá nhiều người. Cậu giúp mình đi trả đi. Còn có vài quyển này, giúp mình mượn, thế mình hết rồi!” Cố Hàm Ninh đẩy hai chồng sách sang, cười nhìn Triệu Thừa Dư.

“Được, đều mượn đủ chứ?”

“Đủ rồi đủ rồi!!”

“Triệu Thừa Dư, thật là đúng lúc!”

Triệu Thừa Dư bê sách lên, đang chuẩn bị đi trước trả sách, liền nghe tiếng nói bên cạnh, quay đầu lại, khê nhú mảy.

Cố Hàm Ninh ngồi bất động, khoe môi mỉm cười, nhìn nữ sinh mới thấy lúc chiều, kéo theo một cô gái trẻ tuổi xa lạ, đang mỉm môi cười nhìn Triệu Thừa Dư

Cố Hàm Ninh cười chân mảy nhú lại.

Nụ cười của cô gái kia, so với lúc chiều nói chuyện với mình, lại thêm chút căng thẳng, cùng mong đợi?

“Thật là đúng lúc. Đây là lần đầu tiên chạm mặt cậu ở thư viện, thỉnh thoảng cậu mới đến thư viện sao?” Đối phương cười nói liên tiếp, vội vàng khê nghiêng đầu, dường như lúc này mới thấy Cố Hàm Ninh, “Ồ, vị này là?”

Triệu Thừa Dư khê nhú mảy, nhìn cô gái như đang đợi cậu giới thiệu, lên tiếng nói:

“Hàm Ninh, đây là bí thư chi bộ lớp bọn anh, đây là bạn gái mình, Cố Hàm Ninh.” Giới thiệu rất đơn giản, cô gái đang khẩn trương chỉ là không quên ra vẻ mỉm cười đối với Cố Hàm Ninh, cố gắng khiến mình thông dong bình tĩnh chào hỏi.

“Xin chào, buổi chiều chúng ta đã từng gặp.”

Cố Hàm Ninh dùng ánh mắt cổ quái liếc xéo Triệu Thừa Dư đang dựa nửa người vào bàn một cái, mới cười nói: “Xin chào!”

“Kia...” Cô gái nhìn Triệu Thừa Dư, rõ ràng còn muốn nói điều gì, có lẽ là ý định lại tán gẫu vài câu.

Triệu Thừa Dư thì đã sớm chuyển ánh mắt qua, cười nói với Cố Hàm Ninh nói: “Mình đi trả sách.” Sau đó quay đầu nói với bạn học của mình: “Tạm biệt.” Sau đó bình tĩnh đi về phía bàn phục vụ.

Xa Hà Văn vẻ mặt mất mát, chậm chạp nhẹ nói một câu: “Tạm biệt...” Sau đó nhìn Triệu Thừa Dư cũng không quay đầu mà đi luôn. Xa Hà Văn khê giật mình sững sờ, đáy lòng đầy mất mát, quay đầu lại, Cố Hàm Ninh đã sớm cúi đầu, một lần nữa rời lực chú ý đến tay mình, căn bản không có tiếp nhận ánh mắt phức tạp của Xa Hà Văn.

Trong lòng Xa Hà Văn vô cùng ủ rũ, không biết làm sao mà bước đi, từng bước một theo bạn cùng phòng quay đầu mà đi.

Đợi đến lúc Triệu Thừa Dư quay trở lại, một lần nữa ngồi xuống, Cố Hàm Ninh trái lại đọc sách không vào, vài lần ngẩng đầu đánh giá về mặt Triệu Thừa Dư, cuối cùng đáy lòng nhin không được rất hiểu kỳ.

Ừ, xác thực là tò mò mà thôi, không liên quan đến những cảm xúc khác.

Cố Hàm Ninh đáy lòng lẩm bẩm, cúi đầu giả vờ không để ý hỏi:

“Hai người vừa nãy đều là bạn học của cậu?”

“Hả? À. Không phải. Quen một người, là bí thư chi bộ lớp mình, người kia thì không nhận ra.” Triệu Thừa Dư cúi đầu tùy ý đáp.

“Thế à...” Cố Hàm Ninh ngẩng đầu lên chống cằm, cười liếc Triệu Thừa Dư.

“Bí thư chi bộ lớp cậu tên là gì?”

Triệu Thừa Dư rõ ràng là ngừng một chút, cuối cùng ngẩng đầu lên, nhúu mày suy nghĩ một lúc.

“Thì, họ Hà đi. Hử... Cũng có thể là họ Thôi đi!”

Đáp án mà Triệu Thừa Dư khai cũng tính là đáp án sao?

Cố Hàm Ninh bật cười lắc lắc đầu, người này, thật là không có nhớ tên họ người ta nha!

“Sao mà ngay cả tên bạn trong lớp cậu cũng không biết a?!” Cố Hàm Ninh khê khiển trách.

“Lớp bọn mình chỉ có hai nữ sinh, bình thường căn bản là không tiếp xúc, mọi người chỉ báo tên lúc mới khai giảng, giảng viên bộ môn của bọn mình cũng không thích điểm danh, mình sao nhớ được a!” Triệu Thừa Dư lý sự đương nhiên nói.

Được rồi, đối với bạn học Triệu mà nói, người hoặc chuyện không quan trọng, xác thực không cần chiếm giữ tế bào não.

Cố Hàm Ninh không rõ nên ăn mừng hay vẫn là tiếc nuối,

Dường như cô đã thành tình địch trong mắt người ta rồi, nhưng ngay cả đối phương tên họ gì thậm chí cô còn không rõ.

Được rồi, Cố Hàm Ninh nghĩ, cô không nên ăn cái gì dấm chua, mà nên chia buồn với vị bí thư chi bộ có thể là họ Hà cũng có thể là họ Thôi kia, chia buồn cô ấy yêu thầm bởi vì ngưng ngừng rứt rứt mà có thể cả đời không cách nào nói ra được, có lẽ từ nay trở đi không thấy ánh sáng...

Cố Hàm Ninh cười liếc Triệu Thừa Dư đã lại cúi đầu xuống, rõ ràng, có lẽ cô gái kia, trong mắt cậu, chỉ như con gió nhẹ thoảng qua, thậm chí cả một tia lẩn tẩn cũng không cách nào tạo thành.

Được rồi, bạn học Triệu rất ưu tú, không ít cô gái thầm mến hay công khai như vậy, nhưng chỉ cần tìm cậu vĩnh viễn đơn giản như thế, người không quan trọng, liền không có cách nào chiếm cứ cho dù là một chút một ít khe hở, vậy cô còn có cái gì mà không yên lòng?!

Có một số nam sinh, sẽ có bệnh chung đa tình, coi như đối phương không thích, cũng cố ý muốn làm cái gì bạn bè, hoặc gần hoặc xa mà dính dáng đến đối phương, dùng cái này để thể hiện mị lực của bản thân.

Được rồi, không chỉ là nam sinh, nữ sinh cũng giống vậy, chẳng qua là nam sinh dễ dàng thương hương tiếc ngọc, càng ‘sợ’ làm đau lòng nữ sinh nhu nhược.

Nhưng là, ít nhất, Cố Hàm Ninh xác định bạn học Triệu không phải, vậy thì đủ rồi!

Đến thứ sáu lúc vô tình gặp lại vị bí thư chi bộ kia ở lầu Nguyệt Nha, Cố Hàm Ninh đã có thể vô cùng thật lòng gạt đầu mỉm cười chào hỏi một cách tự nhiên.

Đúng như trong trí nhớ của cô, dưới sự nỗ lực của hội học sinh, cuối cùng có sự hợp tác giữa đại học Z và rạp chiếu phim của thành phố H, mỗi tối thứ sáu, thứ bảy, tại lầu Nguyệt Nha sẽ chiếu hai bộ phim điện

ảnh, đương nhiên không thể là mới nhất, đều là phim đã chiếu, nhưng mà giá vé rất rẻ, một lần chiếu năm tệ.

Lần chiếu đầu tiên chính là một bộ phim đã chiếu cách đây nửa năm, Cố Hàm Ninh nghe tin, lập tức nhắn tin cho Triệu Thừa Dư.

Vé xem phim là mười hai giờ rưỡi trưa thứ sáu bắt đầu bán ra, giống như lễ ra mắt bộ phim lớn, lần ra mắt của lầu Nguyệt Nha, từ mười hai giờ đã xếp một hàng dài, sau khi Triệu Thừa Dư ở đội xếp hàng hơn một giờ mới mua được hai vé vị trí ưu tiên.

Ăn cơm chiều ở căn tin xong, Triệu Thừa Dư kéo Cố Hàm Ninh đi, ở cửa lớn lầu Nguyệt Nha lại chạm mặt Xa Hà Văn.

Cố Hàm Ninh vừa cười gật gật đầu, liền bị Triệu Thừa Dư lôi đi. Triệu Thừa Dư cúi đầu tập trung nhìn vé xem phim trong tay, kéo Cố Hàm Ninh đi về phía hàng lẻ, căn bản không hề chú ý tới luồng ánh mắt nhẹ nhàng u uất kia.

Được rồi, có vài người, trong cả đời, có lẽ gặp được một người sai lầm, sau đó dưới đáy lòng mặc niệm cả đời, có lúc là không đúng thời điểm, có lúc lại là không đúng người.

Tựa như, Triệu Thừa Dư kiếp trước, Lỗ Tĩnh Nhã kiếp này, có lẽ càng nhiều là, xuất hiện sai thời gian, bọn họ không có người chú ý tới, trở thành tiếc nuối thời thanh xuân.

Cho nên, bạn học, nên bi thương thuận theo tự nhiên đi!

Trên màn ảnh chiếu chính là một bộ phim võ hiệp của một nhà đạo diễn lớn nổi danh, nhìn đao quang kiếm ảnh bên trong, lực chú ý của Cố Hàm Ninh lại không đặt ở đó, ngược lại có chút thất thần.

Triệu Thừa Dư quay đầu đã thấy ánh mắt Cố Hàm Ninh chăm chú ở phía trước, rõ ràng thất thần rồi, liền đưa tay cầm lấy tay Cố Hàm Ninh.

“Sao thế? Không hấp dẫn sao?”

————— Hết chương 36 —————

37. Chương 37: Cuối Kỳ

Edit: điệp tử94 Beta: Vi Vi

“Không phải. . . mình đang nghĩ đến một vài chuyện. . .”

Cố Hàm Ninh phục hồi tinh thần lại, đáy lòng do dự, không biết nên nói như thế nào.

Từ sau khi hai người nói chuyện phiếm mấy ngày trước, Cố Hàm Ninh liền thường xuyên thất thần.

Nhưng lo âu dưới đáy lòng, càng ngày càng trầm trọng, cô có chút sốt ruột, nhưng bởi vì không dám chắc, lại không biết nên nói như thế nào cho rõ, cho nên có chút nôn nóng.

“Cứ xem phim trước đi.” Cố Hàm Ninh mím môi cười cười, đầu tiên dằn nén không đề cập tới. Dù sao trước hết cũng phải nghĩ nói thế nào mới được, Triệu Thừa Dư trọng tình, không có lý do gì, bảo cậu cách xa Cao Thần là không thể nào.

Bây giờ quay đầu nghĩ lại, cũng rất kỳ quái, Cố Hàm Ninh rõ ràng nhớ được, Cao Thần nói gần nói xa đều nói Triệu Thừa Dư cùng Phạm Ý Mân là anh em tốt của cậu ta, nhưng tình anh em của bọn họ đến sau năm hai dần xa cách, chính là Phạm Ý Mân cũng cùng lắm mới thỉnh thoảng ăn với bọn họ một bữa cơm, thậm chí sau khi tốt nghiệp đại học, đến cả gặp nhau cũng không có. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ trừ mình ra, còn có nguyên nhân khác.

Cao Thần không đáng tin cậy, cái này cô vẫn luôn biết rõ, lại không nghĩ rằng, hóa ra, sớm như vậy, cậu ta liền tính toán anh em.

Cố Hàm Ninh tâm tư hốt hoảng xem xong cả bộ phim, chờ đến mọi người về hết vẫn ngây ngốc ở trên ghế, cho đến khi Triệu Thừa Dư gọi cô.

Bọn họ chính là sáu giờ bắt đầu xem bộ phim, kết thúc cũng mới 7:30, hai người nắm tay, theo đám người ra về, tùy ý đi dạo trong trường học.

“Cậu. . . Cái tác phẩm thi đấu đó, đã quyết định cái nào chưa?” Cố Hàm Ninh thấp giọng hỏi.

“Ừm, sắp rồi, chính là lần trước mình nói với cậu, hoặc là trò chơi trí tuệ, hoặc là trò chơi bắn súng.”

Cố Hàm Ninh đáy lòng khe khẽ thở dài.

Lần trước cô đi tìm Triệu Thừa Dư trả di động, trùng hợp cậu không có mặt. Thật ra là khoa bọn họ muốn tổ chức cho sinh viên tham gia tính cuộc thi tin học sinh viên cả nước, Triệu Thừa Dư, Cao Thần, cùng với mấy bạn học khác trong lớp được thầy chủ nhiệm kêu đi, tuyên bố là cuộc thi tuyển chọn của trường học.

Tiêu chuẩn cuộc thi đấu này rất cao, hai năm một lần, đến tháng tư sang năm đó là lần thứ ba. Cuộc thi có rất nhiều hạng mục ví dụ như tốc độ cài đặt, cùng với thao tác thiết kế chương trình.

Những lần trước, đều là trường học trực tiếp chọn lựa sinh viên tạo thành đội ngũ tham gia cuộc thi. Mà lần này trường học sớm chuẩn bị, trước tiên ở trong trường chọn lựa học sinh mũi nhọn các cấp, mỗi người nộp một chương trình mà mình ưng ý nhất có thể đại diện trình độ của mình, trước cuối kỳ, trả qua chọn lựa, xác định lại đội viên tham gia cuộc thi chính thức sang năm.

Lúc ấy, Triệu Thừa Dư vừa nói, Cố Hàm Ninh liền nghĩ tới, liền hỏi Triệu Thừa Dư có hướng chưa.

“Mình muốn thiết kế một trò chơi nhỏ, hình ảnh phim hoạt họa, thao tác đơn giản, ừ, giống như hiện tại hồng lên liên tục xem như vậy.”

Cố Hàm Ninh vừa nghe, trong lòng liền động.

Kiếp trước, cuối cùng Cao Thần được tuyển vào đội chính thức, nhưng cô nhớ rõ, khi ấy, Cao Thần là sinh viên năm nhất duy nhất trong đội chính thức, hơn nữa, cậu ta từng cho cô xem qua tác phẩm trước khi nộp lên, chính là một trò chơi bắn súng đơn giản.

Trong kiếp trước, cô tự nhiên vui cho Cao Thần. Nhưng một kiếp này, cô mới biết, bình thường thì thành tích của Triệu Thừa Dư tốt hơn Cao Thần nhiều.

Huống hồ, cô chậm rãi hồi tưởng lại, lúc đầu, Cao Thần đã từng vô cùng phiền não nên làm cái gì, thậm chí cậu ta đã từng nghĩ tới thiết kế một chương trình dựa trên chương trình nhắc nhở của đồng hồ báo thức, lúc đó ngay lập tức được mình khen là rất thực dụng, nhưng sau cùng, cái giúp Cao Thần được tuyển, cũng không phải cái chương trình ban đầu này. . .

Nhân phẩm của Cao Thần giá trị bao nhiêu, cô biết rất rõ, bây giờ, tự nhiên cũng sẽ không cho là Cao Thần là một quân tử, đến chuyện cướp sáng kiến của anh em, cũng có thể làm ra!

Mà chuyện Cố Hàm Ninh có thể làm, cũng chỉ là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

“Ừ, mình cảm thấy rất tốt. Nhưng mà, mình cảm thấy, ở trong phòng ngủ cậu tốt nhất đừng nói nhiều, thậm chí không nên biên soạn ở trong phòng ngủ. Không phải cậu nói trừ cậu ra, Cao Thần cùng Trần Minh cũng sẽ tham gia sao? Là đối thủ cạnh tranh, cậu đủ coi trọng cũng có nghĩa là cậu tôn trọng đối thủ đấy!”

“Ừ.” Triệu Thừa Dư nở nụ cười, không phản đối.

“À, này nếu không mỗi lần đến lúc cậu viết, mình cùng cậu a? Cũng có thể giúp cậu xem xét?”

“Ừ, được.” Triệu Thừa Dư thấy Cố Hàm Ninh có hứng thú như thế, đương nhiên không lý do gì phản đối.

“Nhớ kỹ nga, phải giữ bí mật nga! Như vậy về sau mới có kinh hỉ!” Cố Hàm Ninh không yên tâm, lần nữa dặn dò.

Triệu Thừa Dư cười cam đoan, thấy Cố Hàm Ninh còn dễ tâm hơn mình, trong lòng tự nhiên cảm thấy vui vẻ.

Lúc này Cố Hàm Ninh mới thoáng yên lòng.

Cố Hàm Ninh nhớ được rất rõ ràng, lần này chọn lựa đội ngũ, về sau khi thi đấu quốc gia đạt giải nhất, toàn bộ năm người trong đội, sau khi về trường còn đạt được học bổng cao nhất của trường và giấy khen của bộ giáo dục của tỉnh, càng đạt được thêm nhiều cơ hội thăng tiến!

Cố Hàm Ninh thật sự thích cuộc sống trong trường, kiếp trước không biết có mấy lần, nghĩ tới nếu như lúc trước lưu ý đến học tập nghiên cứu là tốt rồi, nếu như đã lặp lại một lần, cô dĩ nhiên muốn mấy năm này học nhiều hơn.

“Thừa Dư, chúng ta cùng nhau thi nghiên cứu sinh đi?” Cố Hàm Ninh trong lòng khẽ động, không nhịn được nói.

“Ừ? Được!” Triệu Thừa Dư cười trả lời, không có một chút miễn cưỡng.

“Thừa Dư.” Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, ngừng lại, thấy Triệu Thừa Dư quay đầu nhìn mình, lúc này mới chậm rì rì nói, “Nghe nói, viện nghiên cứu sinh trong trường học của chúng ta, có thể xin phòng ngủ của vợ chồng.”

Cố Hàm Ninh đọc nhấn rõ từng chữ thông thả mà rõ ràng, cười nhìn Triệu Thừa Dư, hơi hơi hí mắt.

Triệu Thừa Dư ngây người một giây, bên tai chậm rãi trở nên đỏ hồng, đáy lòng cuồng loạn.

Hai, hai người ở một gian sao? !

Triệu Thừa Dư đỏ mặt quay đầu trở lại, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, chừng chặc đang hoảng nói: “Nga! Rất tốt!”

Tốt nghiệp, nếu như Hàm Ninh đồng ý, bọn họ trước hết đăng kí kết hôn, sau đó cùng nhau học nghiên cứu sinh, như vậy là có thể xin được một phòng cho hai vợ chồng.. Ừ, hôn lễ sẽ theo Hàm Ninh, cô muốn làm lúc nào thì làm lúc đó. . . Ừ, nếu như là muốn làm đám cưới sau khi tốt nghiệp chính quy, có nên sớm chuẩn bị hay không a? Lần trước mẹ đã nói rồi, ít nhất phải đặt trước nửa năm, mới có thể đặt được khách sạn vừa ý? Lần này nghỉ đông trở về, có cần bàn bạc trước với ba mẹ không....

Triệu Thừa Dư đáy lòng miên man bất định, nắm Cố Hàm Ninh tay bắt đầu hơi hơi đỏ mồn, vừa khẩn trương lại mong đợi. . .

Cố Hàm Ninh nghiêng đầu, buồn cười quan sát Triệu Thừa Dư tư tưởng không tập trung một cái, mím môi cười, cũng không nói gì, tùy Triệu Thừa Dư dắt mình, ở trong sân trường đi bộ.

Nhưng, bạn học Triệu này, cậu cuối cùng có phát hiện hay không, chúng ta vòng quanh nhà ăn này, đã đi hai vòng rồi ?

Cố Hàm Ninh cũng không thể xác định, lúc trước, Cao Thần ra tay từ lúc nào, là ngay từ đầu ăn cắp ý tưởng của Triệu Thừa Dư, hay là đêm cuối cùng trộm toàn bộ chương trình?

Nhưng bất kể là thời điểm nào, cuối cùng, Triệu Thừa Dư đều lui nhường, không có vạch trần.

Nếu như kiếp này, Cao Thần vấy ra tay, Triệu Thừa Dư có lẽ cũng sẽ vì tương lai của Cao Thần, mà không truy cứu, cũng có lẽ, lúc trước Cao Thần từng rơi nước mắt trước mặt Triệu Thừa Dư, biết vậy đã chẳng làm, lấy này tới cầu xin tha thứ.

Cao Thần thực ra cũng thông minh, cậu ta gian xảo hơn Triệu Thừa Dư, mặc dù Cao Thần lúc này, so với sau khi ra xã hội trong tương lai, còn hơi non nớt, nhưng cậu ta cũng biết, cường ngạnh đối đầu, chỉ làm cho tình hình trở nên gay gắt, ai cũng không có lợi, không bằng chịu thiệt trước mặt Triệu Thừa Dư, làm Thừa Dư mềm lòng, chủ động im đi.

Bởi vì không xác định, cho nên, cô chỉ có thể phòng bị trước điều này.

Mỗi ngày trừ lên thư viện tra tư liệu, Cố Hàm Ninh cùng Triệu Thừa Dư tìm cái phòng tự học hẻo lánh, thời tiết lạnh dần, Cố Hàm Ninh mỗi lần còn mang theo hai cái túi chườm nóng, vô cùng hiền lành chăm

lo cho Triệu Thừa Dư, ngẫu nhiên nói vài ý kiến, thời gian còn lại tự mình đọc sách, chuẩn bị làm luận văn môn tự chọn và thi cuối kỳ các môn bắt buộc.

Mỗi ngày bận rộn, thời gian cũng rất nhanh trôi qua, chờ đến Triệu Thừa Dư bước đầu hoàn thành tất cả chương trình, ngày đã chợt vào tháng giêng, học kỳ một năm thứ nhất đại học, sau nửa tháng cuộc thi sắp tới, chính thức chấm dứt.

Cố Hàm Ninh giờ lịch ngày, đáy lòng hơi có chút hốt hoảng.

Thật nhanh. Đây, đã nửa năm ?

Bởi vì lo cho Triệu Thừa Dư, Cố Hàm Ninh đến Nguyên Đán cũng không về nhà.

Mỏng một tháng giêng, Diêu Tuệ Nhã gọi điện thoại tới, dặn dò tới dặn dò lui, dặn đi dặn lại là chú ý thân thể, học tập thật tốt, trước kia đã từng cảm thấy phiền muộn, bây giờ nghe thấy, mỗi một câu đều ám áp như vậy!

Qua Nguyên Đán, trò chơi bắn súng được Cố Hàm Ninh đặt tên là bảo vệ cừu liền ra lò, tuy rằng hình ảnh tổng thể rất đơn giản, nhưng cũng rất chịu chơi, phía dưới một con cừu đi tới đi lui, phía trên càng không ngừng có các loại cấp bậc sói xám tới gần, người chơi phải điều khiển súng gác ở phía trước con cừu, không ngừng bắn phá, sau khi tích điểm thật cao, còn có thể thăng cấp làm súng laser, vân vân.

Chờ đến khi Triệu Thừa Dư đem tác phẩm cuối cùng đã hoàn thành giao cho thầy chủ nhiệm, Cố Hàm Ninh mới thực sự yên lòng.

Cuộc thi cuối kỳ đối Cố Hàm Ninh mà nói, đã là chuyện thật xa xôi trước kia rồi, xa đến mức không hề có ấn tượng gì với đề thi lúc này.

Trước cuộc thi chính thức, Cố Hàm Ninh không nhận được bắt đầu căng thẳng, nhất là toán học cùng tin học, thật lòng không có chỗ tựa lưng là không được rồi, may mắn còn có học sinh mũi nhọn khoa học tự nhiên, bạn học Triệu Thừa Dư ở đây, mấy ngày liền học tập, Cố Hàm Ninh miễn cưỡng xem như củng cố cơ sở.

Cuộc thi cuối kỳ cuối cùng, thi một ngày nghỉ ngơi vừa tới hai ngày, cũng xem như trường học cho vài người cơ hội nước đến chân mới nhảy, Cố Hàm Ninh chỉ đối với môn khoa học tự nhiên có chút e sợ, những môn chuyên ngành khác lại nghe vô cùng nghiêm túc.

Thi xong một môn, đại khái qua chừng hai ngày, sẽ công bố thành tích cuộc thi.

Trừ ra hai môn toán học cùng tin học đại học, không quá bảy mươi điểm, còn lại thành tích đều là ưu tú.

Môn cuối cùng là môn chuyên ngành Cố Hàm Ninh vô cùng chắc chắn, còn chưa bắt đầu thi, Cố Hàm Ninh liền bắt đầu chuẩn bị hành lý trở về nhà.

Triệu Thừa Dư năm thứ nhất đại học môn học ít, tự nhiên sớm vài ngày đã thi xong.

Vé tàu đã mua xong, chỉ còn chờ Cố Hàm Ninh thi xong, giữa trưa liền đi về.

Hành trình lần này, chỉ có hai người Cố Hàm Ninh cùng Triệu Thừa Dư.

Cố Hàm Ninh không hỏi, Bạch Vũ Hân cũng không nói, nhưng là Cố Hàm Ninh vẫn là từ miệng Thôi Hà Miêu biết rõ, Bạch Vũ Hân muốn ở lâu mấy ngày.

Môn thi cuối cùng, Cố Hàm Ninh kiểm tra một lần, liền nộp bài thi sớm.

Loại tâm tình khẩn cấp vội vã muốn về nhà này, làm cho lúc nộp bài thi cô có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào!

Loại cảm giác mong đợi sung mãn này, rất tốt đẹp!

Ra khỏi phòng học, Cố Hàm Ninh cười ngênh đón Triệu Thừa Dư đã giơ lên hành lý của hai người, đợi ở cửa phòng học.

Cùng nhau, về nhà!

38. Chương 38: Nghỉ Đông

Edit: Dieptu94 Beta: Vi Vi

Nghỉ đông thông thường đều bận rộn hơn những ngày nghỉ khác, trước tết, bận bịu mua bộ đồ mới, mua hàng tết bố trí quét tước, khi tết đến, bận đi tới nhà họ hàng thân thích ăn cơm. Dựa theo ký ức từ trước của Cố Hàm Ninh, thông thường phải qua mùng tám tháng giêng, mọi thứ mới có thể ổn định, cô mới có thể an tĩnh hưởng thụ thời gian nghỉ đông không nhiều lắm này.

Mùng một tháng giêng, Cố Hàm Ninh mặc áo bông màu đỏ rực rỡ, đi giày màu đỏ, quàng khăn quàng cổ và đeo gang tay, đi theo ba mẹ đi đến nhà ông bà nội chúc tết.

Ăn cơm trưa, Cố Hàm Ninh bị chị họ cứng rắn lôi kéo đi dạo phố, lúc tuyết lớn bay tán loạn ngồi lên xe buýt vào nội thành, nhin không được liền cầm điện thoại, tìm tới số điện thoại của Triệu Thừa Dư

Từ hôm thi xong về nhà tới nay, hai người đã 12 ngày không có gặp mặt.

Trường học của Diêu Tuệ Nhã cũng cho nghỉ đông, dường như ngày nào bà cũng lên lịch sẵn sẽ làm gì, lôi kéo Cố Hàm Ninh mua đồ.

Cố Hàm Ninh cũng quả thật nghỉ phải ở bên ba mẹ thật tốt, thế là, hai người liền chỉ thỉnh thoảng mới nghe được tiếng của nhau.

Tuy rằng mỗi ngày cũng gọi điện thoại gửi tin nhắn, nhưng luôn thấy đáy lòng có chút trống trải.

Trước kia, người gần như nhét đủ thời gian trống, đột nhiên liền không nhìn thấy được, thật là có chút không quen, nhất là bây giờ, trở nên nhàn rỗi, liền cực kỳ nhớ tới.

Cố Hàm Ninh nhin không được liền gửi tin nhắn cho Triệu Thừa Dư.

“Hiện tại mình đi quảng trường Vạn Hối.”

“Được! Mình tới ngay!”

Chỉ chốc lát sau, Triệu Thừa Dư liền gửi tin nhắn tới.

Cố Hàm Ninh lắc đầu bật cười, vội vàng hồi âm lại.

“Mình đi dạo phố với chị họ. Cậu đừng tới.”

“Mình chỉ tới gặp cậu một chút. Chúng ta đã thật lâu không gặp mặt.”

Câu chữ màu đen, không có độ ẩm, nhưng trong đầu Cố Hàm Ninh lại hiện lên khuôn mặt Triệu Thừa Dư, rõ ràng như đang ở trước mắt.

Thôi, dù sao, thật ra, cô cũng rất nhớ cậu.

Cùng chị họ đi dạo một hồi, Cố Hàm Ninh vừa nhìn điện thoại di động vừa có chút nóng vội khó nhin.

Lúc chị họ lại thử quần áo, Cố Hàm Ninh dứt khoát trực tiếp rời đi.

“Chị, em đi cửa hàng sách mua quyển sách, chị đi dạo trước, lát nữa em tới tìm chị!” Cố Hàm Ninh bước nhanh đi ra ngoài, liền cúp điện thoại, cũng không quản người ở đầu bên kia điện thoại oa oa kêu.

Triệu Thừa Dư nói cậu chờ ở trước quán KFC của quảng trường Vạn Hối.

Cố Hàm Ninh đi vài bước, liền bắt đầu chạy chậm.

Tuyết lớn đã chuyển tuyết nhỏ, từng phiến tuyết nhỏ bay lơ thơ dính ở trên tóc mái, mang theo chút cảm giác man mát, lại kém với sự ấm áp dưới đáy lòng Cố Hàm Ninh.

Thật xa, Cố Hàm Ninh liền thấy Triệu Thừa Dư mặc áo khoác lông xù, lẳng lặng đứng quay lưng với mình.

Cố Hàm Ninh không kiềm được khoe môi cong lên, chạy nhanh bỏ nhào qua, đưa tay ôm lấy eo Triệu Thừa Dư.

“Triệu Thừa Dư!” Tiếng nói chôn ở sau lưng có chút mơ hồ, mang theo nồng đậm ý mừng.

Triệu Thừa Dư thật nhanh xoay người, cười kéo Cố Hàm Ninh vào lòng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt vuốt tuyết rơi trên tóc Cố Hàm Ninh.

“Có lạnh không? Thế nào không đội mũ?”

“Cậu đợi đã lâu rồi đi?”

Hai người đồng thời mở miệng, dừng một chút, không nhịn được nhìn nhau nở nụ cười.

Tim đập nhanh, lại ấm áp như đang nằm trong lòng bàn tay đối phương, nhẹ vuốt tê dại pha lẫn ngọt ngào thấm lòng người, khiến người thoải mái!

“Triệu Thừa Dư!” Cố Hàm Ninh dựa vào trong lòng Triệu Thừa Dư, ngẩng đầu cười lại nhẹ giọng gọi.

“Cố Hàm Ninh! Năm mới vui vẻ!” Triệu Thừa Dư cúi đầu, nhẹ giọng bật hơi, màu trắng sương mù nhẹ bay lên.

Được rồi, Cố Hàm Ninh nghĩ, cô có loại cảm giác “tiểu biệt thắng tân hôn”, túm lấy vạt áo Triệu Thừa Dư, thật chặt, quyết định không buông tay nữa!

Nhiệt độ ngoài trời dường như chỉ có không độ, Triệu Thừa Dư dặt tay Cố Hàm Ninh, trực tiếp tiến vào KFC.

Tay Triệu Thừa Dư, to mà ấm, nắm tay Cố Hàm Ninh hơi lạnh, ngồi xuống xong, vẫn không buông, kéo một cái tay khác của Cố Hàm Ninh, đặt ở lòng bàn tay, nhẹ nhàng thổi khí.

“Tay thế nào lạnh như vậy? Có phải mặc không đủ không?” Triệu Thừa Dư chuyên chú làm ấm tay Cố Hàm Ninh, giữa trán hơi hơi nhú lại.

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư đang nói câu mà buổi sáng mẹ mình vừa mới nói, trong lòng ấm áp, chỉ cười lắc đầu.

“Đủ rồi! Tay mình lúc nào cũng lạnh. Có cậu ấm là đủ rồi!” Cố Hàm Ninh mím môi cười nói.

Triệu Thừa Dư ngẩng đầu cười nhìn cô một cái.

“Được, nếu không mình liền làm bao tay cho cậu, đợi lát nữa mang theo mình trở về đi thôi!”

Loại lời tâm tình này, Triệu Thừa Dư trước kia cũng không nói lưu loát như vậy nha, Cố Hàm Ninh mở to mắt, hì hì cười ra một tiếng.

“Được, mình đóng gói mang đi!”

Đang nói, điện thoại di động Cố Hàm Ninh liền vang lên, là chị họ.

“Là chị họ mình đấy! giục mình trở về!” Sắc mặt Cố Hàm Ninh có chút áy náy.

“Lần trước bảo cậu ra ngoài, cậu đã nói cậu bận. Hiện tại lại chỉ có thể gặp mấy phút như vậy sao?” Triệu Thừa Dư ấn đường vừa nhú, sắc mặt bất mãn.

Cố Hàm Ninh quay đầu nhìn bốn phía, rất ít người, liền nghiêng thân mình qua, nhẹ nhàng hôn một cái trên môi Triệu Thừa Dư.

“Ngoan nha! Mình tìm thời gian nha!”

“Không đủ!” Triệu Thừa Dư mi tâm nhăn chặt hơn, “mình đi dạo với hai người?”

Cố Hàm Ninh đáy lòng khe khẽ thở dài, được rồi, thật ra cô cũng không nỡ, chỉ là, cô còn chưa chính thức nói với ba mẹ, nếu như hiện tại chị họ biết rõ, liền có nghĩa trước khuya hôm nay mọi người trong nhà cũng sẽ nhận được tin tức, năm nay, cô cũng đừng nghĩ yên ổn!

“Ngày mai! Ngày mai sau 2 giờ chiều mình sẽ đến tìm cậu! Ngày mai người nhà mình đi đến nhà bác gái cả của mình ăn cơm, nhà bác ở gần nhà cậu, ăn xong, mình đi tìm cậu! Được không?”

Triệu Thừa Dư không có mở miệng, nhú mào do dự.

“Hiện tại đều hơn hai giờ, ba người chúng ta đi đến mấy giờ, không bằng, hai người chúng ta một buổi chiều?”
Cố Hàm Ninh bỏ thêm mỗi câu lần nữa.

Triệu Thừa Dư đẩy lòng nhảy dựng, mới đành bất đắc dĩ nói: “thế cũng được, sau hai giờ chiều mai. Mình đi đón cậu, tiểu khu nào?”

“Tiểu khu Minh Châu.”

Triệu Thừa Dư suy nghĩ một chút, quả thật bên cạnh nhà bọn họ, nhưng cách một cái phố, rất gần!

“Được! Vậy mình đưa cậu về!”

Hai người tay trong tay, đi thẳng đến lầu một trung tâm thương mại, Triệu Thừa Dư còn không buông tay được, nhéo, cầm, sau đó mới mím môi, hơi có chút đáng thương tội nghiệp một mình quay đầu đi.

Cố Hàm Ninh buông tiếng thở dài, cho đến khi bóng dáng Triệu Thừa Dư biến mất ở góc trung tâm thương mại, lúc này mới kéo bước chân có chút mất mát đi tìm chị họ!

Sớm ngày mừng ba tháng giêng, Cố Hàm Ninh mở mắt ra, trước khi kịp mở điện thoại, không đợi cô mặc quần áo tử tế, liền nghe được một tiếng ting tong, có tin nhắn.

“Cậu ăn cơm trưa lúc nào thì ăn xong? Mình đến cửa nam hay là cửa bắc đón cậu?”

Cố Hàm Ninh hơi sững sờ, lập tức bật cười.

Người này, cũng quá nóng lòng đi?

Bị Triệu Thừa Dư khê thúc giục như vậy, trong lòng Cố Hàm Ninh cũng không nhịn được sinh ra một chút vội vàng. Cả buổi sáng cũng hơi không tập trung tư tưởng, luôn nhìn thời gian.

Đã ăn cơm trưa xong, mọi người thích tụm lại một chỗ nói chuyện phiếm, Cố An quốc đã bị bốn người lôi kéo xem bộ phim nổi tiếng của Đài Loan.

Quốc túy thái tinh hoa, Cố Hàm Ninh xem không hiểu, gửi tin nhắn cho Triệu Thừa Dư, liền nói mình hẹn với bạn học, một mình đi trước.

Cố Hàm Ninh chạy chậm theo hướng cửa tiểu khu, vừa mới đi qua, liền thấy Triệu Thừa Dư đứng ở cạnh cửa lớn tiểu khu, như là trông mong ngóng chờ, vừa nhìn thấy Cố Hàm Ninh, liền cười đi nhanh tới.

“Hàm Ninh!”

Cố Hàm Ninh cười để tay vào trong tay Triệu Thừa Dư, để cậu cầm thật chặt cùng nhau để ở trong túi áo khoác cậu.

Hai người nắm chặt tay, cười nhìn nhau, bước nhanh đi hướng nhà Triệu Thừa Dư.

Thật ra, lời nói hôm mừng một, Cố Hàm Ninh về sau có chút hối hận.

Cô thật không có quyết định nhanh như vậy phải gặp ba mẹ Triệu Thừa Dư nha, hơn nữa còn là chính mình đưa đến cửa. . .

Tuy nói cô dâu xấu cuối cùng vẫn phải gặp bố mẹ chồng, nhưng, không cần thiết sớm như vậy đi?

Chờ cô ngáp ngừng ập ứng mong muốn đổi ý, Triệu Thừa Dư lập tức nói mừng ba, cha mẹ cậu không ở nhà, lúc này Cố Hàm Ninh mới không thoải lắm đồng ý.

Triệu Thừa Dư để điện thoại xuống, trong lòng liền suy nghĩ, buổi chiều mừng ba làm thế nào dụ dỗ ba mẹ ra khỏi nhà?

Nhà Triệu Thừa Dư thì ở tiểu khu cách vách, Cố Hàm Ninh trước kia tới nhà bác cả, đã đi qua nhiều lần, chỉ là trước giờ chưa từng tiến vào.

Cái tiểu khu này cũng có gần mười năm, tiểu khu mặc dù có chút cũ, nhưng rất sạch sẽ, cây cối tươi tốt, dù vào đông, cũng mang theo xuân ý.

Nhà Triệu Thừa Dư ở tầng sáu, Cổ Hàm Ninh đâm lưỡi, cười khoác tay Triệu Thừa Dư, để cậu từ từ kéo lên.

“Dô ta nào, kéo heo con, dô ta nào, kéo heo con! Bà già, mau mau tới, mau tới giúp tôi kéo heo con!”

Giọng Triệu Thừa Dư trầm thấp, hát bốp méo ca từ bài hát thiếu nhi, dễ nghe như nhẹ nhàng thấm vào trong lòng Cổ Hàm Ninh.

Cổ Hàm Ninh chỉ mím môi cười, hơi hơi bĩu môi, liếc mắt nhìn bóng lưng Triệu Thừa Dư.

Đợi đến tầng sáu, Triệu Thừa Dư thả tay, cúi đầu cầm chìa khóa.

Cổ Hàm Ninh nhẹ để ở trên lưng Triệu Thừa Dư, đôi tay ôm eo Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư dừng một chút, lúc này mới cười cầm chìa khóa mở cửa.

Cửa mở ra, Triệu Thừa Dư tránh sang một bên, cười đưa tay ra hiệu Cổ Hàm Ninh tiến vào.

Cổ Hàm Ninh đột nhiên liền có chút căng thẳng, bước vào nhà, đổi giày, nhìn trong nhà quả thật im ắng không có ai, lúc này mới yên tâm bắt đầu đánh giá.

“Khụ, ba mẹ mình có việc ra ngoài, sau bữa cơm chiều mới trở về.”

Triệu Thừa Dư hơi có chút mất tự nhiên quay đầu, ho nhẹ một tiếng.

Cổ Hàm Ninh cười nghiêng liếc cậu một cái, không nói gì.

Căn nhà an tĩnh, yên ắng như vậy, giống như đột nhiên liền dâng lên một luồng không khí ái muội, ngay cả hô hấp cũng có chút dồn dập.

“Khụ, mình dẫn cậu đi tham quan một chút.”

Nhà của Triệu Thừa Dư có ba căn phòng, hai phòng khách, hai nhà tắm, hai căn phòng ngủ một gian thư phòng, phòng Triệu Thừa Dư có phòng vệ sinh, phòng ngủ của cha mẹ cậu có một ban công lớn.

Triệu Thừa Dư trước đưa Cổ Hàm Ninh vào xem thư phòng, sau đó thường thức cửa gỗ phòng ngủ cha mẹ cậu, vòng một vòng ở trong phòng khách, lúc này mới dẫn tới căn phòng của mình.

“Khụ, đây, đây là phòng mình.”

Cổ Hàm Ninh hơi dừng một chút, lúc này mới nhắc chân vào trong.

To tương đương với phòng ngủ của Cổ Hàm Ninh, để một chiếc giường, một bàn học, và một hàng giá sách lớn, hơi hỗn độn, nhưng không hề bẩn thỉu.

Trên giá sách để đầy sách, trên bàn học đặt máy vi tính cùng sách, trong đó một quyển đang mở, dường như vừa mới xem một nửa, trên giường chần được gấp gọn gàng để ở cuối giường, ở mép giường tùy ý để một chiếc áo khoác mới thay.

Nơi này, là phòng của Triệu Thừa Dư.

Lần đầu tiên tiến vào không gian riêng tư của Triệu Thừa Dư, cảm giác thân mật trước nay chưa có làm tim Cổ Hàm Ninh đập nhanh hơn, trên mặt loáng thoáng nóng lên, cúi đầu, nhìn chằm chằm ga trải giường, đột nhiên liền trở nên hơi mất tự nhiên.

Hết chương 38

Thế là bạn Ninh đã vào phòng riêng của bạn Dư rồi, các nàng đoán xem sẽ xảy ra chuyện gì nào?

Haha, ko bit nên xì poi đoạn nào, thôi thì xì poi 2 câu cực kỳ ‘chong xáng’ nha:Cậu mơ tưởng nhiều hơn, khát vọng tiếp nhận, khát vọng trả giá! Chính là, cậu không muốn ngăn cản!

39. Chương 39: Thân Mật

Edit: dieptu94 Beta: Vi Vi

Loại cảm giác lúng túng này dường như có thể truyền nhiễm, Cố Hàm Ninh không nói chắc, cô và Triệu Thừa Dư, rốt cuộc là ai lấy trước sang cho ai, lập tức, hai người dường như có chút tay chân dư thừa, Cố Hàm Ninh ngồi ở mép giường, Triệu Thừa Dư ngồi ở trên ghế, cúi đầu, tầm mắt cũng không dám đụng cùng một nơi.

Cố Hàm Ninh chỉ có thể kèm chế tim đập, tiếp tục đánh giá.

Trên bàn sách để vài quyển sách, đều là mấy bộ sách chuyên ngành về máy tính Cố Hàm Ninh xem không hiểu, Cố Hàm Ninh trong lòng vừa động, nhớ tới trò chơi Triệu Thừa Dư nói tuy chưa đẹp đẽ, nhưng có thể chơi được.

“Trò chơi bảo vệ cừu đó, về sau cậu đã hoàn thiện chưa?”

Tuy rằng nộp lên, nhưng Triệu Thừa Dư vẫn cảm thấy có chút không vừa ý.

“Ừ, sau khi về nhà đều ở đây cân nhắc, cũng còn có không gian cải tiến.” Nói về chuyên ngành của mình, Triệu Thừa Dư tự nhiên rất nhiều.

Cố Hàm Ninh lại nghĩ đến trò chơi điện thoại di động sau này trở nên thời thượng, về sau thậm chí còn bán chạy hơn trò chơi độc lập đang thịnh hành bây giờ, những năm này chuyên ngành máy tính trở nên hấp dẫn, nhưng đến sau khi bọn họ tốt nghiệp, bởi vì khuếch trương chiêu mộ người tốt nghiệp quá nhiều, nhất thời cung lớn hơn cầu.

Nếu Triệu Thừa Dư thích, về sau liền chuyên chú vào trò chơi điện thoại di động, cũng không lỗ mất một lỗi ra tốt!

“Mình cảm thấy chơi rất hay, trò chơi giống như vậy, cậu có còn ý tưởng nào khác nữa hay không? ừm, ví như nuôi dưỡng động vật, thực vật vân.. vân.. A?” Cố Hàm Ninh càng nghĩ càng cảm thấy khả thi, ngồi thẳng người, vỗ vỗ cánh tay Triệu Thừa Dư, mắt tỏa sáng, “Mỗi ngày tưới nước, cho gia súc ăn, sau đó sẽ có thay đổi, ừ, liền tương tự như vậy, không cần quá lớn, nhưng nhất định phải đẹp!”

“Ừ, rất tốt! Ví như nuôi con heo gì đó..?” Triệu Thừa Dư cười nhìn Cố Hàm Ninh cười nhạo.

Cố Hàm Ninh cười nheo mắt, đến gần, nhéo một cái ở eo Triệu Thừa Dư, nghiêng răng, cười hung ác.

“Heo cái gì mà heo? Anh là con chó nhỏ, kêu gâu gâu!”

Triệu Thừa Dư nhin cười nhin đau, không có trốn tránh, chỉ thuận thế kéo Cố Hàm Ninh ngồi ở trên chân mình, sờ sờ eo cô, lúc này mới rất vô tội nói:

“Cậu xem, eo toàn thịt, mình cảm thấy là đã nặng thêm một chút.”

Cố Hàm Ninh dừng lại một chút, trong lòng tự định giá mình sau khi về nhà có phải ăn uống quá độ hay không, chính cô cũng cảm thấy dường như nặng hơn một chút xiu, chẳng lẽ là thật mập ra?

Cố Hàm Ninh híp mắt, toát ra vẻ nguy hiểm, nhìn chằm chằm Triệu Thừa Dư đang cười mãi mãi rằng, gặm bữa cơm và trên mặt Triệu Thừa Dư, vừa gặm vừa nói:

“Nơi nào béo? Nơi nào béo nữa? ! Nói, mình có nặng hay không? Có nặng hay không?”

Triệu Thừa Dư bị cô như con chó nhỏ cọ cọ gặm gặm đến có chút ngứa, cười liền trốn tránh đầu hàng: “Không nặng không nặng!”

“Nói, mình nhẹ như lông hồng!”

“Được ~ a ~ nhẹ như lông hồng ~ “

Cố Hàm Ninh thu miệng, nhìn Triệu Thừa Dư cười đến thở hổn hển, gò má đỏ lên, tóc trên trán hớn độn, mình cũng nở nụ cười.

Được rồi, đàn ông, trăm ngàn đừng nói đùa đối với cân nặng của phụ nữ, đó là một đề tài ngầm cấm kỵ không được phép nói!

Cố Hàm Ninh nghĩ đến vừa rồi mình chuyện bé xé ra to, đáy lòng hơi có chút lúng túng, hai tay chống ở trên vai Triệu Thừa Dư, đang định đứng dậy, lại bị tay Triệu Thừa Dư đang để ở ngang hông mình đè xuống.

Ánh mắt trong sáng của Triệu Thừa Dư cười nhìn sang, Cố Hàm Ninh mím môi cười nhẹ, nhìn gương mặt gần trong gang tấc, trong lòng cũng thật thích sự thân mật tự nhiên hiện tại, liền cũng không cử động nữa, ôm cổ Triệu Thừa Dư, dán lại gần, nhẹ mỗ một cái.

“Ngoan, cho cậu chút phần thưởng!”

Đáy lòng Triệu Thừa Dư thất lại, đôi tay trượt ra sau lưng Cố Hàm Ninh, ôm Cố Hàm Ninh càng chặt hơn một ít, mở to mắt, nhìn Cố Hàm Ninh, hơi hơi bĩu môi.

Cố Hàm Ninh nhin không được bật cười ra, hơi hơi hạ đầu xuống, lại nặng nề hôn một cái lên trên môi Triệu Thừa Dư, chỉ là đôi môi còn chưa rời đi, liền cảm thấy sau đầu căng thẳng, bàn tay to của Triệu Thừa Dư đã đặt lên gáy mình, không thể động dậy.

Cố Hàm Ninh chạm nhẹ chuồn chuồn lướt nước như vậy, ngược lại chọc cho Triệu Thừa Dư có chút kiềm chế không được, một tay ôm eo nhỏ Cố Hàm Ninh, một tay tuy nhẹ lại cố chấp ôm đầu Cố Hàm Ninh, làm Cố Hàm Ninh muốn lùi một chút không lùi được.

Môi lưỡi của Triệu Thừa Dư theo động tác tay, truy tìm mà lên, dán vào môi mềm của Cố Hàm Ninh nhẹ nhàng chậm chậm vân vê, chậm rãi ngậm mút, tinh tế nhấm nháp.

Một luồng cảm giác tê dại thơm ngọt từ lòng bàn chân chậm rãi dâng lên, trong lòng Cố Hàm Ninh khe khẽ thở dài, đôi tay vốn từ chối từ từ di chuyển tới sau cổ Triệu Thừa Dư, cơ thể nhẹ nhàng rúc vào trong lòng Triệu Thừa Dư, làn môi khẽ mở, thận trọng mà tỏ vẻ mình hoan nghênh.

Triệu Thừa Dư tự nhiên cảm nhận được Cố Hàm Ninh trong lòng nghe theo, lập tức được ủng hộ lớn, hơi thở càng thêm nóng rực, ôm thật chặt Cố Hàm Ninh, hận không thể lập tức liền nhào cô vào trong thân thể mình, máu thịt liền thân, vĩnh viễn không chia lìa. . .

Cho đến khi hơi thở hai người đều có chút không yên, Triệu Thừa Dư mới lưu luyến không rời thoáng lui khoảng cách làn môi Cố Hàm Ninh, tay đặt tại gáy Cố Hàm Ninh, chậm rãi trượt, khẽ vuốt trên lưng Cố Hàm Ninh.

Trong nhà mở điều hòa, Cố Hàm Ninh vừa vào nhà liền cởi áo khoác dày, vừa rồi cảm thấy áp áp, hiện tại lại cảm thấy bắt đầu hơi hơi khô nóng, liền nhin không được xê dịch tư thế ngồi, hơi lùi về phía sau, đang nghĩ tới có nên tránh khỏi tay của Triệu Thừa Dư không, để hai người bớt nóng, liền cảm thấy phía dưới cái mông bị thứ gì chọc vào.

Cố Hàm Ninh hơi ngẩn ra, lập tức liền hiểu được, vội vàng cứng người, rồi không dám cử động nữa.

Cố Hàm Ninh vừa động như vậy, Triệu Thừa Dư liền thở dốc một hơi, cơ thể cũng đồng thời cứng lại, hạ mí mắt, thoáng chọc đáy lòng cuồng loạn, hơi nóng dâng lên.

Cố Hàm Ninh nhìn vẻ mặt Triệu Thừa Dư ngượng ngùng căng thẳng pha lẫn hoảng loạn, đáy lòng hơi hơi mềm yếu.

Được rồi, thật ra, đây, cũng không có gì ghê gớm. . .

Cố Hàm Ninh ôm cổ Triệu Thừa Dư, hé miệng cười trộm, xê dịch về sau, chậm rãi thò ra một cái tay, đặt ở lồng ngực Triệu Thừa Dư, chậm rãi mềm nhẹ trượt xuống dưới, lướt qua bụng tiếp tục không có dừng lại.

Triệu Thừa Dư ngừng thở, không dám tin tưởng cảm nhận cái tay mềm mại thon nhỏ của Cố Hàm Ninh, vẫn trượt đến trên chỗ khóa kéo quần bò của mình, nhẹ nhàng ấn xuống vị trí hơi nhô lên khiến cậu có chút ngượng ngùng!

Hô hấp của Triệu Thừa Dư bị ngưng lại, đột nhiên thở hổn hển ồ ồ, một cảm giác tê dại từ xương cột nhanh chóng chạy lên, dọc theo cột sống cực kỳ nhanh chóng leo lên, làm cậu không tự chủ được khẽ run rẩy.

Cố Hàm Ninh hé miệng không tiếng động cười, tay vừa nhấc, liền muốn thu hồi lại.

Triệu Thừa Dư vội vàng đưa tay đè lại, lại nhất thời phân không rõ mình là muốn nữa hay thôi?

Dưới bàn tay to màu lúa mạch của cậu, là cái tay nhỏ bé trắng nõn tinh xảo của Cố Hàm Ninh, dường như mềm mại không xương bao phủ lên vị trí riêng tư lại nóng rực của cậu, đơn giản như vậy, liền trêu chọc bụng dưới cậu trương lên khó nhin!

Triệu Thừa Dư nặng nề thở sâu, nhắm mắt lại, ngửa đầu, đè lại tay Cố Hàm Ninh, áp nhẹ xuống.

Cậu có thể nghe được tiếng tim đập kịch liệt của mình, hô hấp nặng nề, cùng với hơi thở thơm ngát của Cố Hàm Ninh phả vào bên tai cậu, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cảm thấy đầu óc cũng bắt đầu nóng lên, toàn thân dường như sắp nổ mạnh!

Một chút, một chút, nữa như là an ủi, hoặc như là trêu chọc!

Dường như là thư giãn, nhưng mỗi cái lại khiến cậu càng chua trướng (chua xót + trướng lên), càng khó chịu, hơi hơi đau đớn dường như sắp thay thế tê dại không ngừng.

Thích thích thích, tim đập vô cùng kịch liệt, phân không rõ là của ai, Cố Hàm Ninh dường như có thể cảm giác được nhiệt độ đốt người dưới lòng bàn tay, sau lớp vải dệt.

Cố Hàm Ninh kèm chế tim đập cấp tốc, đỏ ửng che kín gò má, không biết là nóng hay là thẹn, chỉ là nhìn Triệu Thừa Dư đang nhắm mắt khẽ nhú mày, biểu cảm nhẫn nại lại hưởng thụ, đáy lòng lập tức trở nên mềm mại.

Chàng trai này, luôn vì mình mà nhẫn nại, cảm tình cũng tốt, thân thể cũng thế, bởi vì quan tâm, cho nên, không muốn thương tổn!

Trong lòng Cố Hàm Ninh khe khẽ thở dài, thử thăm dò nhẹ nhàng nắm nắm, liền nghe được tiếng thở gấp thô đục trầm thấp của Triệu Thừa Dư!

Bên dưới lớp vải jeans thô ráp, nhô lên hoàn toàn, Cố Hàm Ninh trong lòng nhảy dựng, dừng một chút, ngón tay khẽ nhẹ, lặp lại một chút, nhẹ một cái, nhất trí xong lại nắm một chút!

Tay Triệu Thừa Dư đã sớm di chuyển tới sau lưng Cố Hàm Ninh, đôi tay nhẹ ôm, dán sát, có chút khó nhin xê dịch thân thể, đáy lòng khát vọng dần dần dâng lên, nhiều hơn nữa, nhiều hơn! Một chút đụng chạm như vậy, căn bản không đủ! Cậu muốn nhiều hơn, khát vọng tiếp nhận, khát vọng trả giá!

Cố Hàm Ninh chỉ cảm giác mình đáy lòng cũng trở nên khô nóng, bụng dưới dâng lên một cảm giác chua xót tê dại, như muốn thổi quét toàn thân, cô nhin không được lực lợi khoá kéo, từ trên xuống dưới, chậm rãi hạ xuống, sau đó tay nhẹ chuyển, bao phủ lên trên một lớp vải mềm mại, cảm xúc vừa mềm vừa cứng, càng rõ rệt hơn, nắm trong lòng bàn tay, dường như hơi run rẩy như có sinh mệnh!

Triệu Thừa Dư đột nhiên ngồi ngay ngắn, mở mắt ra, nhìn Cố Hàm Ninh.

Bởi vì động tình, Triệu Thừa Dư hai tròng mắt hơi hơi ướt át, đáng thương tội nghiệp dường như còn pha lẫn vẻ không biết phải làm sao!

Không phải là cậu không hiểu, chỉ là cậu muốn trân trọng! Cậu cho rằng, vừa rồi như thế liền nên là cực hạn của hôm nay, cái loại xúc cảm đó trước nay chưa từng có, đã đủ để cậu lặp lại nhắm nháp vài đêm!

Chính là, cậu căn bản không muốn ngăn cản!

Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, hơi rũ mắt xuống, híp híp, mang theo một tầng sương mù say lòng người.

Có lẽ, Triệu Thừa Dư mới bắt đầu, chỉ là muốn lướt qua rồi ngừng lại, nhưng có lúc, phát triển phía sau, luôn khiến người tìm kiếm....

Ngón tay Cố Hàm Ninh không ngừng, thăm dò vào dưới tầng vải dệt thô ráp bên ngoài, ở dưới vật liệu may mặc ngày càng chặt hơn, lặp lại động tác vừa rồi!

Triệu Thừa Dư như có thể cảm giác được hơi lạnh trên tay Cố Hàm Ninh, trong khoảng thời gian ngắn, máu toàn thân như đều tập trung đến chỗ căng cứng dưới thân.

“Ting tong!” Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, hai người giật nảy mình, Cố Hàm Ninh lập tức thót tim, mặt đỏ tới mang tai nửa ngồi ở trên giường.

Triệu Thừa Dư đứng bật dậy, nhất thời có chút chân tay luống cuống.

Cố Hàm Ninh một tay bịt mắt, che giấu ý cười ở khóe môi, một tay, chỉ chỉ khoá kéo đang mở cửa Triệu Thừa Dư, kìm nén tiếng cười, lại cúi đầu xuống.

Triệu Thừa Dư nhanh chóng đỏ mặt, kéo khoá xong, mở cửa, hô vọng ra ngoài: “Tới đây!” Lại vội vàng lui về, mặc áo khoác vào, lôi kéo vạt áo trước, xác định hẳn là che kín đáo, lúc này mới bước nhanh đi ra ngoài.

Cố Hàm Ninh cũng liền vội đứng lên, chạy chậm mấy bước đến phòng khách, mở ti vi lên.

Cửa vừa mở ra, một nhóm người âm ỉ huyền não tiến vào.

“Triệu Thừa Dư! Mình đã nói cậu ở nhà mà! Hôm nay họp lớp đấy, không ai thông báo cho cậu sao?”

Cố Hàm Ninh quay đầu nhìn lại, hầu hết mọi người có chút xa lạ, trừ một người ra.

Đối phương rõ ràng cũng nhìn thấy cô, trừng mắt, đột nhiên liền nở nụ cười!

“Được lắm! Triệu Thừa Dư! Hóa ra cậu Kim Ốc Tàng Kiều a!”

————— Hết chương 39 —————

40. Chương 40: Lắng Nghe

Edit: Gumi Chan Beta: Vi Vi

Ngay lập tức khoảng bảy tám người cả nam lẫn nữ ulla vào, lúc này mới nhìn đến Cố Hàm Ninh đang ngồi yên ổn ở phòng khách cầm điều khiển từ xa chuyển kênh, tiếng cười đùa ngừng lại vài giây, rồi lại hihi haha vang lên, hai ba người trong đó đều không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía một cô gái đang tươi cười thì chưng lại.

Cố Hàm Ninh tự nhiên không có chú ý đến, cô cười liếc Lục Khải một cái, cũng chỉ là mím môi cười.

Trông bộ dáng có lẽ là bạn học trung học.

Triệu Thừa Dư vỗ vỗ vai Lục Khải, có chút ngại ngùng, dù sao thì vừa rồi nếu như cứ tiếp tục như vậy, cậu cũng không biết có kiềm hãm được không nữa... Chính là hiện tại, đứng trước mặt bạn học cậu có chút lúng túng.

May mắn là áo khoác đủ dài...

Nhưng mà trong lòng cũng không phải là không có nuôi tiếc, nếu như bọn họ không đến, hoặc giả như chậm hơn một hồi, chậm thêm một chút nữa thôi...

“Hắc, lớp trưởng, mình cũng coi như là bà mối của hai người đi? Chuyện tốt mà thành, không nghĩ tới khảo mình à?”

Lời này Lục Khải là nói với Cố Hàm Ninh, trả lời lại là Triệu Thừa Dư.

“Nhất định rồi! Chúng mình mời cậu ăn cơm nhé? Địa điểm tùy cậu bố trí!”

Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh một cái, cười đồng ý.

Trong đám bạn học trung học của Triệu Thừa Dư, Lục Khải cũng đã sớm quen biết Cố Hàm Ninh, mọi người thấy vậy liền bật cười.

Triệu Thừa Dư cười đi qua, kéo Cố Hàm Ninh đứng dậy.

“Đây là bạn gái của mình, Cố Hàm Ninh, đây đều là bạn học trung học của mình!”

“Này này này, chúng mình đều có tên, có họ a!”

“Các bạn quá nhiều người, nhất định là Hàm Ninh cũng không nhớ ngay được.”

Triệu Thừa Dư cũng không sợ bạn học trêu chọc, nắm lấy tay Cố Hàm Ninh, thỉnh thoảng quay nhìn, tươi cười từ trên mặt nhuốm đến trong mắt.

Bạn cùng lớp cấp hai của Triệu Thừa Dư nói là mở hội bạn học, thật ra chẳng qua là mấy bạn học tụ họp cùng nhau vui đùa một chút, vốn chính là gọi Triệu Thừa Dư cùng đi ra ngoài chơi, nhưng bây giờ người ta còn có bạn gái ở đây, tự nhiên bỏ lại người đi một mình sẽ không tốt.

“Triệu Thừa Dư, chúng ta dự định đi KTV, vừa đúng lúc lớp cũ của mình cũng ở đây, không bằng cùng đi a?”

Triệu Thừa Dư quay đầu nhìn Cố Hàm Ninh, ánh mắt mang theo dò hỏi.

Thế giới hai người khó có được bị quấy rầy, trong lòng Cố Hàm Ninh có chút bất mãn, nhưng là tình huống hiện tại, cô cũng không thể nói: bạn học Triệu, không cho phép đi, theo mình!

Được rồi, làm bạn gái hiền lành ôn nhu sẵn sàng, tự nhiên nên hành động như một cô gái nhỏ!

“Tùy cậu đấy. Nhưng mà cơm chiều mình phải về nhà cô mình ăn.”

“Tốt lắm, chúng ta cùng nhau đi!”

Bạn học trung học cũng quả thật lâu rồi không gặp, Triệu Thừa Dư ít nhiều có chút hoài niệm, tuy rằng, hôm nay, bọn họ tới không đúng lúc. .

Lễ mừng năm mới vừa qua, KTV dĩ nhiên là rất đông, chờ tới lúc bọn họ đến quán KTV hay đi gần đó thì cũng chỉ còn lại một phòng nhỏ.

“Có phòng còn hơn không, dù sao phòng lớn hay nhỏ cùng một lúc cũng chỉ có thể hát một bài a! Ngồi chen chúc nhau càng tình cảm hơn!”

Mọi người nở nụ cười.

“Vậy thuê phòng này đi !”

Dù sao, quan trọng nhất không phải chuyện ca hát!

Vốn là bảy người, cộng thêm Triệu Thừa Dư cùng Cố Hàm Ninh, vừa chín người, phòng nhỏ tuy rằng không đủ rộng rãi, nhưng cũng không quá mức chật chội.

Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư lần lượt ngồi ở góc khuất của ghế sofa hình chữ U, ngẩng đầu đánh giá, liền đối diện với đôi mắt đẹp, trong suốt. Cố Hàm Ninh hơi cười cười, sau đó tự nhiên dời đi tầm mắt.

Đôi mắt vừa to lại vừa tròn, rất đẹp, đáng tiếc bên trong lại nhàn nhạt u oán làm mất đi mấy phần hào quang rực rỡ.

Cố Hàm Ninh nhìn mấy người trong đó vô tình hay cố ý né tránh, cô gái mang theo u oán, nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư không có chú ý, quay đầu nắm tay Cố Hàm Ninh, nhẹ nhàng nhún mảy.

“Tay cậu còn lạnh như vậy, đừng kéo áo khoác .”

“Không sao đâu, mùa đông đến mình đều như vậy.” Cố Hàm Ninh đem tầm mắt thu hồi lại, cười liếc nhìn Triệu Thừa Dư, dựa sát vào nhẹ giọng cười nói, “Không phải có cậu sưởi ấm sao!”

Triệu Thừa Dư nở nụ cười, chân mày giãn ra, như gió xuân đi vào lòng người.

“Được, mình sưởi ấm cho cậu. . .” Vừa nói liền cầm đôi tay Cố Hàm Ninh, đặt ở trong lòng bàn tay mình, để trên đùi.

Trong phòng ánh sáng lơ mờ, mọi người cười ngồi xuống, thật ra cũng không có nhiều người chú ý đến bọn họ bên này, chỉ là Cố Hàm Ninh ngẩng đầu lần nữa, vừa vận hướng lên đôi mắt to xinh đẹp kia, mông lung sương mù, tình cảm lưu chuyển.

Cố Hàm Ninh vẫn là cười quay đầu đi.

Thời niên thiếu, luôn có một người như vậy, dấu ấn dưới đáy lòng, hoặc là chậm rãi trôi qua, hoặc là khắc cốt ghi tâm!

Cố Hàm Ninh có chút ngơ ngẩn với hồi ức, thời trung học hoặc là cấp ba, tựa như cũng có một người như vậy, len lén để ở trong lòng, mỗi ngày ánh mắt đều chú ý cậu, nhưng khi ánh mắt cậu nhìn đến, tim đập liền rộn lên cuống quýt cúi đầu. Khi thành tích kỳ thi công bố thì ở trên danh sách trước tiên sẽ tìm kiếm tên của cậu, sau đó tính khoảng cách giữa tên của hai người. Ngẫu nhiên vì một câu của cậu mà vui vẻ cả ngày, cũng sẽ bởi vì cậu cười với nữ sinh khác mà uể oải. . .

Đúng vậy a trong lòng cô gái nào mà chưa từng có một người như vậy! Thiện cảm nhẹ nhàng, một số đam chồi, có một số héo rũ, nhưng ít nhiều để lại dấu ấn nông sâu trong lòng.

Cái thời của cô, bởi vì quá xa xôi, chỉ nhớ mang máng có một thân ảnh, nhưng đã không còn nhớ rõ tên. Cho dù bộ mặt đối phương đã mơ hồ, nhưng trái tim vừa đập thành thịch lại dè dè dặt dặt, nhớ lại, vẫn tốt đẹp!

Cố Hàm Ninh khéo môi ẩn chứa nụ cười, quay đầu liếc về mặt tuần tú của Triệu Thừa Dư.

Người đàn ông mà cô chọn, đương nhiên phải là một người ưu tú ! Cấp hai cũng thế, cấp ba cũng tốt, đều không thể thiếu một hai thiếu nữ thắm mền, ừ, bình thường! Rất bình thường!

Cố Hàm Ninh khéo môi mỉm cười càng thêm ôn nhu, rút tay trái ra, ánh mắt Triệu Thừa Dư hơi hơi nghi hoặc, len néo thắt lưng cậu một cái.

Triệu Thừa Dư cau mày, cười nhú mày nhìn về phía Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh cười híp híp mắt, quay đầu trở lại, bữu bữu khéo môi.

Hừ, đàn ông trên hoa ghẹo nguyệt!

Cô còn tưởng rằng Triệu Thừa Dư hướng nội, không thu hút con gái, lại không nghĩ rằng, con gái có khẩu vị giống cô ngược lại không ít!

Đáng tiếc, cô gái nhỏ, các cô đều đã tới chậm! Gốc cây xanh tươi mỹ vị non nớt này chị đây đã nhận trước!

Ừm, cũng có người tới sớm hơn so với cô, đáng tiếc, tới sớm không bằng tới đúng dịp, ai bảo lúc Triệu Thừa Dư thông suốt lại vừa lúc gặp Cố Hàm Ninh đây!

Cố Hàm Ninh trong lòng khẽ đắc ý, mím môi cười đưa tay đặt trên lưng Triệu Thừa Dư néo nhẹ, xoa bóp bày tỏ an ủi!

Triệu Thừa Dư nhú mày lần nữa, nhìn Cố Hàm Ninh bật cười.

Cố Hàm Ninh cười chớp chớp mắt với Triệu Thừa Dư, trong ánh sáng lơ mờ, khuôn mặt tươi tắn dí dỏm dường như phát ra ánh sáng lấp lánh.

Triệu Thừa Dư gần như không khắc chế được muốn đem Cố Hàm Ninh kéo vào trong ngực, hôn một cái, ôm một cái, sự tê dại nóng bỏng vừa rồi lúc hai người ở một mình như thoáng cái quay trở lại, làm cho cậu có chút miệng lưỡi đắng khô!

Ánh mắt Cố Hàm Ninh chăm chú nóng bỏng nhìn Triệu Thừa Dư, mặt mày cong cong, cười đến vui vẻ, tay trái thuận thế từ trên lưng Triệu Thừa Dư trượt xuống cái mông co giãn đầy đặn của cậu vỗ nhẹ nhẹ, sau đó mới nhanh chóng thu tay lại.

Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh miệng cười nghịch ngợm, bắt đầu cười lắc lắc đầu, trong mắt tràn đầy sung nịch, dường như muốn tràn ra!

Tiếng nhạc vang lên, đã có người chọn bài, bắt đầu hát trước tiên.

Cố Hàm Ninh còn chưa từng nghe Triệu Thừa Dư ca hát bao giờ, liền đưa ngón trỏ ra chọc nhẹ thất lưng cậu, ghé vào bên tai nói:

“Anh hát cho em nghe một chút nhé?”

“Em muốn nghe cái gì?” Triệu Thừa Dư cười cũng bắt chước bộ dáng Cố Hàm Ninh ghé vào cạnh tai cô nói chuyện.

“Ừ, đều được, dễ nghe là được!”

Triệu Thừa Dư cười nhìn Cố Hàm Ninh, đứng dậy đến bên kia chọn bài, cô gái bên cạnh tựa hồ chần chờ, cũng vội vàng đi theo.

Cố Hàm Ninh mím môi cười, chỉ liếc mắt một cái sau đó đem tầm mắt chuyển hướng tới Triệu Thừa Dư.

Một hai người như vậy, cô dường như càng lúc càng bình tĩnh nha.

Cũng không phải là không thêm để ý, chỉ là nếu nghiêm túc so đo, thì có cái gì ghê gớm mà để ý?

Chỉ cần Triệu Thừa Dư không nhìn đến bọn họ, như vậy bọn họ chẳng qua cũng chỉ đơn phương thâm mến mà thôi, từ trước giờ cô không can dự quá vào thế giới của Triệu Thừa Dư, cần gì phải sinh thêm phiền não, nếu không, với bạn học Triệu Thừa Dư ưu tú, cũng là quá cực khổ đi!

Ừm, huống chi, nghiêm túc thừa nhận, chưa tính đến kiếp trước, cô cũng không phải là không thâm mến qua người khác nha!

Ừ, đương nhiên, Lỗ Tĩnh Nhã đó là ngoại lệ! Nếu thực sự có người cố chấp muốn bước vào thế giới của cô cùng Triệu Thừa Dư, như vậy, cho dù chen vào được một đầu ngón tay, cô cũng sẽ không khách khí mà trực tiếp chặt xuống ném cho chó ăn!

Hừ hừ, đối phó địch nhân, chị đây chính là rất lạnh khốc vô tình!

Triệu Thừa Dư chọn bài rất nhanh, trực tiếp thêm ca khúc vào, đợi đến người phía trước hát xong, liền cầm microphone đứng lên, mắt cười nhìn Cố Hàm Ninh, chậm rãi mở miệng.

Giọng ca trầm lắng tràn đầy tình cảm vang lên, Cố Hàm Ninh mím môi cười, trong mắt hơi hơi ướt át, đáy lòng run rẩy, phảng phất những ca từ kia đều tiến vào trong lòng cô!

“Anh vẫn luôn ở phía sau em chờ đợi

Chờ có một ngày em quay đầu lại nhìn anh

Nụ cười của anh đều trao cho em

Hi vọng em vui vẻ

Khổ sở của em đều cho anh

Mọi thứ về em anh đều

Cất giữ thật tốt

Anh vẫn luôn ở phía sau chờ đợi em

Chờ một ngày em có thể cảm nhận được anh

Cho dù anh ở thế giới của em

Nhỏ bé giống như một hạt bụi

Anh cũng sẽ vẫn trao cho em tất cả ánh sáng và ấm áp nơi anh

...”

(Bài hát Anh Luôn Ở Đây __ Tô Hữu Bằng)

Hát xong một bài, tầm mắt Triệu Thừa Dư cũng không có rời khỏi Cố Hàm Ninh, người ngu ngốc cũng biết cậu hát cho ai nghe.

Chờ cậu hát xong, các bạn học bên cạnh liền bắt đầu ồn ào.

“Song ca! Song ca! Song ca!”

Lục Khải mở âm thanh lớn nhất, một bạn nữ bên cạnh lại đẩy cậu một cái, ánh mắt ý bảo một cô gái đã cầm microphone còn lại.

Trên màn hình hiển thị chính là đôi tình nhân hát song ca, một microphone vẫn ở trong tay Triệu Thừa Dư, nhưng cái còn lại không phải ở trong tay Cố Hàm Ninh.

“Ai nha, Thẩm Diễm, người ta là nhường Triệu Thừa Dư cùng Cố Hàm Ninh song ca, cậu xem nào nhiệt gì nha! Bài hát tiếp theo cậu lại hát a!” Lục Khải cười hướng về phía Thẩm Diễm đang cúi thấp đầu, người cứng đờ vẫn cố chấp cầm lấy Microphone không thả vầy vầy tay.

Cố Hàm Ninh khe khẽ mỉm cười, liếc mắt qua microphone trước mặt Thẩm Diễm, nhìn Triệu Thừa Dư nháu mày cười một tiếng.

“Thôi, nhường Thẩm Diễm hát trước đi. Bọn mình hát sau.” Triệu Thừa Dư cười nói, đem microphone để ở trên bàn trà, trở lại ngồi bên cạnh Cố Hàm Ninh.

Một bên đã có bạn nam đứng lên, cầm lên microphone Triệu Thừa Dư để xuống.

“Là song ca nha! Bài này mình hát, Thẩm Diễm, mình và cậu cùng nhau hát đi?”

“Thật là dễ nghe!”

Triệu Thừa Dư vừa ngồi xuống, Cố Hàm Ninh liền dựa sát vào, hơn nửa trọng lượng tựa vào trên người Triệu Thừa Dư, dán vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói chuyện.

Triệu Thừa Dư nhin xuống muốn sờ lỗ tai, cười lặng lẽ đưa tay vòng qua lưng Cố Hàm Ninh nhẹ nhàng ôm.

“Em còn muốn nghe bài gì? trở về từ từ mình hát cho cậu nghe?”

“Bài gì cũng được?” Cố Hàm Ninh cười nháu mày.

“Ừ, không biết mình sẽ học.” Triệu Thừa Dư gật đầu đáp ứng, không chần chừ.

41. Chương 41: Trêu Chọc

Edit: Dieptu94 Beta: Vi Vi

Âm nhạc đã vang lên, trên màn ảnh hiện lên lời bài hát, nữ sinh hát trước, nhưng Thẩm Diễm lại không hề động đậy, tóc dài đen nhánh, rối tung ở mặt sườn, che khuất vẻ mặt cô.

“Này, Thẩm Diễm, bài hát này cậu không hát sao?”

Cậu nam sinh cầm mic kia hiển nhiên có chút lúng túng, nhất thời đứng cũng không được, ngồi cũng không xong.

Mặt khác một nữ sinh lúc đầu ngồi ở bên cạnh Thẩm Diễm đi tới, lấy mic từ trên tay Thẩm Diễm, cười nói:

“Được rồi, Thẩm Diễm sẽ không hát, để mình!”

Cô gái kia vô cùng sáng khoái, tiếp nối giai điệu bắt đầu hát, mặc dù không hay lắm, lại hát thật sự có tinh thần.

Không khí vừa rồi còn lúng túng dần dần nhạt đi, những người còn lại vừa nghe, liền cười bắt đầu tán gẫu.

Triệu Thừa Dư chỉ cúi đầu, thân mật nói chuyện với Cố Hàm Ninh.

“Ngày mai mình đi mua vé tàu, đến lúc đó điện thoại cho cậu.”

“Ừ, nếu không chiều ngày mai cậu hãy đi, ngày mai nhà mình đến nhà cậu mình ăn cơm, đến lúc đó mình ra ngoài!”

Ánh mắt Triệu Thừa Dư sáng lên.

“Được! Vậy cậu ăn xong gọi điện thoại ỉnh, chúng ta cùng đi ra ngoài!”

Nghe được ngày mai còn có thể gặp mặt, tất nhiên Triệu Thừa Dư phấn chấn cả tinh thần.

“Đúng rồi, học kỳ sau mình định mang máy tính lên. Cậu nói là nên mang từ nhà lên, hay là sau khi tới trường học mua?”

Cuối kỳ trước viết luận văn, Cố Hàm Ninh thực sự buồn bực thật lâu. Cô đã có thói quen đánh chữ, đổi dùng bút, đột nhiên liền có loại cảm giác suy nghĩ khô kiệt, một bài luận văn thật lâu cũng không xong.

Tuy nói nội quy quy định năm thứ nhất đại học không cho phép mang máy tính, nhưng trường học cũng không kiểm soát, ai biết được!

“Ừm, mình cũng quyết định mua một cái. Cái nhà cậu mua lúc nào?”

“Mình mua hồi lớp tám, tốc độ chậm không chịu được.”

“Vậy hay là mua một cái máy tính nữa đi, nếu không cầm đến trường cũng không dùng được lâu.”

“Cũng được! Cái máy đó cũng chiếm nhiều chỗ quá.”

Hiện tại đều chuyển sang dùng LCD rồi, thật ra Cố Hàm Ninh cũng không muốn mang máy vi tính cũ lên.

“Vậy thì, đều nhờ cậu vậy! Miêu Miêu cùng Mạn Mạn có khả năng cũng dự định mua, đến lúc đó liền nhờ cậu hết.”

“Được!” Triệu Thừa Dư cười gật đầu.

Hai người Triệu Thừa Dư cùng Cố Hàm Ninh chụm đầu, lặng lẽ nói chuyện.

Một ca khúc kết thúc, ca khúc sau lại tiếp diễn.

“Mình đi toilet.”

Cố Hàm Ninh nhẹ giọng nói với Triệu Thừa Dư, liền muốn đứng dậy.

Triệu Thừa Dư kéo tay cô, cười nói: “Cùng nhau đi.”

Triệu Thừa Dư dắt Cố Hàm Ninh đi ra ngoài, có mấy nam sinh phát ra thiện ý tiếng huýt gió, phần lớn mọi người chỉ là ngẩn một chút.

Đi tới ngoài cửa, cánh cửa rất dày, thoáng chặn lại tiếng âm nhạc bên trong phòng riêng, Cố Hàm Ninh cảm thấy lỗ tai yên tĩnh rất nhiều, mắt thấy hành lang không ai, quay đầu giả mặt quỷ cười, đôi tay kéo má Triệu Thừa Dư, nhéo nhéo.

“Thằng nhóc! Cậu là người gặp người thích hoa gặp hoa nở nha!”

“Hử?” Triệu Thừa Dư đẩy mặt nghi ngờ, không hiểu ra sao.

“Ai. . .” Cố Hàm Ninh lắc lắc đầu, lập tức cười vỗ vỗ má Triệu Thừa Dư, “Được rồi, thật ra mình phải khen ngợi cậu! Làm rất tốt!”

“Hử?” Triệu Thừa Dư lần nữa tỏ vẻ nghi ngờ, cậu làm cái gì?

Cố Hàm Ninh “Xì” nở nụ cười, nhón chân nhẹ mỗ một ngum trên cằm của Triệu Thừa Dư.

“Được rồi, quả thật nên thưởng! Ưu điểm phải nhớ tiếp tục duy trì!”

Nói xong cũng không chờ Triệu Thừa Dư phản ứng kịp, cười chạy chậm về hướng toilet.

Rửa tay xong đi ra ngoài, Triệu Thừa Dư dựa lưng vào tường chờ ở lối rẽ vào toilet, Cố Hàm Ninh cười đi tới, đôi tay lôi kéo áo Triệu Thừa Dư, lắc lắc, nhất thời không chịu buông ra.

“Cậu, cơm chiều nhất định phải trở về ăn sao?” Triệu Thừa Dư nghĩ đến, nhiều nhất là hai tiếng nữa sẽ phải đưa cô trở về, liền có chút không nề.

Vẫn là không nghĩ là tốt nhất, trong trường học, cô cậu có thể gặp nhau hàng ngày...

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Triệu Thừa Dư mong mỗi ngày nghỉ mau chút kết thúc như thế.

Cậu không nhịn được nghĩ đến, chờ đến lần sau nghỉ hè, cậu nên làm cái gì bây giờ?

Cố Hàm Ninh cười gơ tay lên vuốt ấn đường hơi nhú của Triệu Thừa Dư, bĩu môi.

“Cũng không nhất định a. . .”

“Bên ngoài lạnh như vậy, nếu không cơm nước xong cậu quay lại?”

“Ha ha, như thế không phải là càng lạnh hơn à? !” Cố Hàm Ninh cười nheo mắt, nhìn Triệu Thừa Dư nghĩ lý do để mình ở lại lâu hơn, trong lòng có chút ngọt ngào, cười dựa sát vào vào trong lòng cậu.

Triệu Thừa Dư ôm eo Cố Hàm Ninh, ôm thật chặt, hơi cúi đầu, môi hôn nhẹ lên trán Cố Hàm Ninh.

“Dự báo thời tiết nói, ngày mai có tuyết rơi, lúc cậu ra ngoài nhớ mặc thêm áo ấm vào! Nếu không, mình sẽ đến trước cửa nhà cậu đón cậu?”

Cố Hàm Ninh trong lòng ấm áp, lúc đầu vốn muốn từ chối, không muốn cậu đi lại nhiều, nhưng nhìn ánh mắt chờ đợi của Triệu Thừa Dư, vẫn gật đầu.

“Được, vậy cậu cũng mặc nhiều thêm một chút. Nếu bị lạnh cóng, mình lại đau lòng!”

“Ừm! Này, cậu chờ lát nữa cùng nhau ăn cơm đi! Lục Khải cậu cũng quen, bạn học của mình đều rất thân thiện! Chờ một lát nữa ăn cơm ở gần đây. Ăn xong mình đưa cậu trở về?” Triệu Thừa Dư cười, ôm càng chặt hơn, kiên nhẫn khuyên.

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu cười nhìn Triệu Thừa Dư, đột nhiên liền lóe ra ý xấu nho nhỏ, cúi đầu, mím môi cười xấu xa, đôi tay trượt đến ngang hông Triệu Thừa Dư, nhanh chóng rút áo len của cậu ra, theo một góc áo sơ mi sợi bông dày bên dưới quần, đôi tay liền linh hoạt lách vào.

Tuy rằng bên trong KTV mở điều hòa rồi, nhưng tay Cố Hàm Ninh vẫn vô cùng lạnh, hướng chỉ, cô vừa mới rửa tay, tuy rằng nước đã khô, vẫn còn mang theo hơi ẩm.

Bàn tay mềm mại tinh tế lại có chút lạnh, chạm vào da thịt, Triệu Thừa Dư không phòng bị, cũng hít một hơi khí lạnh, đột nhiên rùng mình một cái, nhưng nhìn thấy Cố Hàm Ninh hí mắt cười đến giảo hoạt, chỉ có thể bất đắc dĩ cười lắc lắc đầu.

“Thật ấm áp!” Cố Hàm Ninh thoải mái mà than nhẹ một tiếng, ngón tay hơi động, lại trượt lên trên.

Hơi lạnh ban đầu chậm rãi tan đi, theo động tác dán sát của bàn tay Cố Hàm Ninh, một luồng khí nóng tê dại dâng lên bụng, Triệu Thừa Dư cúi đầu, hơi hơi thở gấp, đôi mắt dần dần sâu hơn.

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu nhìn Triệu Thừa Dư đang nhẹ giọng thở gấp, mím môi cười, đôi tay lập tức lại trượt đến trên bụng trơn nhẵn của Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư đột nhiên mở to mắt, nặng nề thở dốc một hơi.

“Nào, để mình đếm một chút, có cơ bụng sáu múi hay không!” Cố Hàm Ninh kiễng chân, cầm đặt ở bả vai Triệu Thừa Dư, nhẹ cười nói.

Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy khí nóng bốc lên mặt, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, ngừng thở, nỗ lực thả lỏng cơ bụng đang căng cứng.

Cố Hàm Ninh hạ chân xuống, trán để ở lồng ngực Triệu Thừa Dư, nhẹ giọng cười “hì hì”, đôi tay nghịch ngợm ở trên bụng cậu chọc nhẹ từ từ vân vân, vô cùng nghiêm túc chậm rãi đếm.

“Một múi. . . hai múi. . .”

Cố Hàm Ninh ngón tay túm chặt lên dây lưng quần bò của Triệu Thừa Dư, dùng sức kéo xuống, sau đó mới tiếp tục chậm rãi đếm.

“Ba múi. . . bốn múi. . . hử, khối thứ năm ở đâu đây?”

Triệu Thừa Dư có chút chịu không nổi, ôm chặt lấy Cố Hàm Ninh, dòng khí nóng tê dại vừa chua xót vừa êm dịu từ bụng len lỏi lên ngực, từ xương sống leo lên đến trên trán. . .

Ngón tay Cố Hàm Ninh khẽ chạm vào từ rốn Triệu Thừa Dư lan thẳng xuống đám lông nho nhỏ dưới lớp vải, nhẹ một chút nghiêm túc chải vuốt, cũng không vội vã tìm khối cơ bụng thứ năm, thứ sáu. (aaaaaaaaa ta muốn sắc máu mũi mà chết mất)

Triệu Thừa Dư đáy lòng cuồng loạn, ôm chặt lấy Cố Hàm Ninh, một cái tay nhịn không được trượt đến cái mông vênh lên của Cố Hàm Ninh, hơi hơi ra sức đề hương mình, cọ một chút lại cọ một chút!

Cố Hàm Ninh chỉ cảm thấy bụng dưới bị Triệu Thừa Dư đụng vào bắt đầu chua xót, lập tức cúi nhún ra, nửa người dựa vào Triệu Thừa Dư, không tiếng động hà hơi. . .

“A!a !” Hai tiếng hô liên tiếp từ bên cạnh truyền đến.

Thân thể Triệu Thừa Dư cứng đờ, chậm rãi quay đầu, nhìn về hai cô gái đang đứng chỗ góc hành lang đang trợn mắt há hốc mồm nhìn cậu và Cố Hàm Ninh, nhất thời đầu mù tịt, căn bản không nhìn ra rốt cuộc là ai, chỉ là cấp tốc quay đầu trở lại, lực tay khẽ buông lỏng, nhưng cũng không buông Cố Hàm Ninh ra, chỉ là tay từ mông Cố Hàm Ninh yên lặng dời đi, trượt lên đến sau đầu cô, đem Cố Hàm Ninh đang lén lút ngẩng đầu từ trong ngực cậu lại nhẹ đè ép trở về.

Cố Hàm Ninh ngoan ngoãn dựa theo lực Triệu Thừa Dư, vùi mặt trong ngực cậu, nhưng đôi tay lại cố chấp không rút ra khỏi trong quần cậu, chỉ là yên lặng, không trêu chọc nữa.

Một trong hai cô gái nhanh chóng phản ứng kịp, trên mặt ửng đỏ lôi kéo người bên cạnh.

“Thẩm Điềm! Chúng ta đi toilet thôi !”

Thẩm Điềm vẫn không nhúc nhích, nhìn hai người đang dựa sát vào nhau phía trước, tay của cô gái bị quần áo của nam sinh che lấp, nhưng cũng có thể nhìn rõ để ở đâu, thậm chí bởi vì cánh tay cô, eo của nam sinh lộ ra một vùng da nhỏ màu lúa mạch.

Thẩm Điềm mặt đỏ tới mang tai ngu ngơ, nửa là ngượng ngùng nửa là đau lòng, bạn học bên cạnh lại lôi kéo, lúc này cô mới cúi đầu, bước nhanh qua hai người.

Cố Hàm Ninh nhịn không được ngẩng đầu, qua cánh tay Triệu Thừa Dư, thấy hai nữ sinh cúi đầu bước nhanh vọt vào toilet, không quá hai giây, lại cúi đầu, càng thêm vội vàng lao tới, xoay người, vào toilet nữ cách vách. . .

“Ừm, hình như dọa đến bạn học của cậu rồi, làm sao bây giờ?”

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu cười mắng Triệu Thừa Dư một cái, thật sự nhịn không được, lại vùi đầu áp úng nở nụ cười, vui sướng làm Triệu Thừa Dư nghe, cũng không nhịn được vừa lắc đầu vừa cười ra tiếng.

Được rồi, thật lúng túng, lại vừa buồn cười!

Đối với những nữ sinh nhỏ mà nói, bọn họ như vậy, có được tính là vượt cấp quá không?

Tình cảnh này đã không thích hợp để tiếp tục, Cố Hàm Ninh cười giận Triệu Thừa Dư một cái, ngoan ngoãn rút tay ra, hai người tăng tốc bước chân trở về phòng thuê.

Chí ít, trong hoàn cảnh không được tự nhiên lắm, cô gái nhỏ da mặt mỏng sẽ cảm thấy ngại ngùng một chút.

Ừ, cần che dấu lúng túng, có lẽ còn có bạn học Triệu đang rèn luyện da mặt!

Hai nữ sinh nắm tay đi toilet lẽ mề mải đến mười mấy phút đồng hồ sau rốt cục đẩy cửa vào, sau đó cúi đầu, ngồi vào chỗ trống gần cửa nhất, cũng không biết có phải là đã cẩn thận xác định xem ở cửa toilet không có ai rồi mới dám ra không?

Cố Hàm Ninh phát hiện, cô gái nhỏ Thẩm Điềm lúc đầu như có như không ngẩng Triệu Thừa Dư vài lần, cũng không lại nhìn trộm nữa, chỉ chuyên chú nói cười với bạn học bên cạnh, tươi cười sáng sủa, ngược lại thoải mái hơn so với lúc này rất nhiều.

Ách, đây là phát hiện Triệu Thừa Dư không tốt đẹp như trong tưởng tượng của cô ta, cho nên, hoàn toàn thất vọng với bạn học Triệu rồi? !

Ừm, được rồi, đây là chuyện tốt! Mỗi người, đều có lúc hoàn toàn tỉnh ngộ, một cô gái sáng suốt!

Cố Hàm Ninh mím môi cười, tay trái vươn đến trong tay phải Triệu Thừa Dư, ngón trở nhẹ chọc.

“Bạn học Triệu, thêm một khúc nữa!”

Triệu Thừa Dư lòng bàn tay ngứa, nhin xuống xúc động muốn tránh né, để tùy cô nhẹ chọc, cười nhú mày.

“Song ca?”

“Khụ, mình thích nghe cậu hát!”

Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, trên tay ra sức, đẩy cậu một phen.

“Mau chút mau chút!”

Giọng Triệu Thừa Dư rất êm tai, Cố Hàm Ninh quyết định để cậu học thêm một khúc, sau này cũng có thể tiết kiệm tiền mua album nghe nhạc rồi!

42. Chương 42: Lãng Mạn

Edit: dieptu94 Beta: Vi Vi

Rốt cuộc Cố Hàm Ninh vẫn gọi cuộc điện thoại, ở lại ăn cơm tối.

Hiển nhiên tâm trạng Triệu Thừa Dư rất tốt, lại hát thêm hai bài dành cho Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh cười đến mặt mày cong cong, vô cùng cổ vũ ra sức vỗ tay, chờ đến Triệu Thừa Dư để lại mic, đi về ngồi xong, liền dán sang, xòe ra, hơi chu môi cười: “Cậu xem, tay mình đều vỗ đến đỏ rồi!”

Triệu Thừa Dư cười, hai tay nắm tay Cố Hàm Ninh, cúi đầu hôn một cái trong lòng bàn tay cô.

“Cảm ơn cổ vũ!”

Cố Hàm Ninh mím môi cười đến vui sướng, mắt sáng long lánh, vô cùng đẹp mắt.

Triệu Thừa Dư nhìn mà đáy lòng khẽ run, thật muốn không để ý cảnh tượng, ôm Cố Hàm Ninh hôn một cái. . .

Mọi người đều là học sinh, dĩ nhiên là theo chế độ AA (chia đều), hát xong, tìm một nhà hàng nhỏ ở gần đó ăn cơm, vừa vặn thuê một phòng.

Cố Hàm Ninh quyết tâm sắm vai một cô gái nhỏ, mím môi cười yếu ớt, rúc vào bên cạnh Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư sẵn sàng rót nước gấp đồ ăn, tầm mắt chỉ xoay quanh bạn gái và thức ăn.

Vốn cũng có người thì thầm muốn uống rượu, đáng tiếc bị mấy vị nữ sinh nhất trí phản đối.

Đội lạt nữa phải trở về nhà, đều là học sinh không giỏi uống rượu, uống đến khắp người mùi rượu, làm sao vào cửa?

Ăn xong bữa cơm, Cố Hàm Ninh phát hiện tầm mắt của Thẩm Điềm luôn vô tình hay cố ý trốn tránh cô và Triệu Thừa Dư.

Trong lòng Cố Hàm Ninh bật cười.

Được rồi, cô giống như thật dọa đến cô bé rồi.

Ừ, thu hoạch như thế này thật ra là ngoài ý muốn!

Sau khi ăn xong đều tự mình về nhà.

Nhóm nam sinh rồi rít tở ra có phong độ thân sĩ, từng người một ghép thành đôi, đưa nữ sinh về nhà.

Thẩm Điềm và một nữ sinh cùng tiểu khu khác, do chàng trai chất phác vốn định song ca với Thẩm Điềm đưa về.

Cố Hàm Ninh nhìn Thẩm Điềm rõ ràng do dự một lúc, cuối cùng vẫn là gật đầu đồng ý.

Chàng trai kia thấp thỏm, lập tức biến thành mừng rỡ.

Thời niên thiếu, vốn là như vậy, ánh mắt cô gái đuổi theo chàng trai xuất sắc trong lớp, phía sau các cô gái đứng đầu lớp, thật ra cũng có rất nhiều ánh mắt chàng trai.

Chỉ là các cô gái chàng trai kiêu ngạo, đều không quen quay đầu tìm kiếm, cho nên luôn nhìn chăm chú vào bóng lưng của người khác, bỏ lỡ hình bóng sau lưng mình, khiến người tiếc nuối.

Nhưng mà, tiếc nuối thời niên thiếu, có lúc cũng là loại tốt đẹp!

Mối tình đầu a, chua xót ngọt ngào, dư vị vô cùng!

Cười tạm biệt các bạn học, hẹn lần tới tụ tập tiếp.

Triệu Thừa Dư mở áo khoác ngoài, kéo Cố Hàm Ninh vào trong ngực.

“Đi thôi, thật không nỡ đưa cậu trở về. . .”

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu đón ánh mắt quyến luyến của Triệu Thừa Dư, nhẹ nhàng cười, đưa tay ôm hông cậu, dính sát vào, hấp thụ ấm áp ngọt ngào!

“Ngày mai không phải có thể gặp rồi!”

“Còn phải đợi đến ngày mai đấy!”

Triệu Thừa Dư không phải không có tiếc nuối nói.

Trong không trung chậm rãi bay bay hạt tuyết mỏng, Triệu Thừa Dư ôm càng chặt hơn, rất sợ để một giọt tuyết rơi xuống người Cố Hàm Ninh.

Đoạn đường này thật ra không dài, không khí ướt lạnh dường như muốn thấm thấu vào trong xương, nhưng hai người đều đi rất chậm, vô ý thức ở kéo dài hành trình ôm nhau.

“Ừ. . .nếu lạnh, cậu có thể để tay tôi. . . eo mình. . .”

Triệu Thừa Dư đành hoảng nói, lại không tự chủ được hơi hơi đỏ lỗ tai.

Cậu đang nghĩ tới buổi chiều, hình ảnh lúc Cố Hàm Ninh “sưởi ấm” trên người cậu ...

“Ha ha! Thôi, hiện tại tay quá lạnh !”

Cố Hàm Ninh mím môi cười, nhưng tay thật quá cứng rồi, cũng thật không nỡ khiến cậu cứng theo.

“Không, không sao cả. . .”

Triệu Thừa Dư là thật cảm thấy không sao cả, tuy rằng lạnh, nhưng cảm nhận kia, thật là làm cho người ta nhớ nhung. . .

Chỉ cần vừa nghĩ tới buổi chiều. . . Người cậu liền dâng lên luồng khí nóng, va chạm khắp người, lung tung tìm đường ra. . .

Cố Hàm Ninh cười trộm, nhẹ véo vào khu thịt mềm trên eo Triệu Thừa Dư.

“Mình không nỡ đây! Chờ sau này, tay ấm áp chút đã. . .”

“Ừ!”

Triệu Thừa Dư đỏ mặt, đáy lòng hơi hơi thất vọng.

Giọt tuyết dần dần biến thành bông tuyết lơ phơ lất phất, nhẹ nhàng bay bay.

Cố Hàm Ninh vốn chỉ định để Triệu Thừa Dư đưa đến cửa tiểu khu, nhưng Triệu Thừa Dư cứ thế ôm không buông tay, một mạch đưa đến đầu cầu thang nhà bác của Cố Hàm Ninh.

“Ai, phải mai gặp rồi . . .”

Triệu Thừa Dư cảm thán nói.

Cố Hàm Ninh cười, túm lấy vạt áo của Triệu Thừa Dư, nhón chân lên mổ một ngụm trên môi cậu.

“Không tới hai mươi bốn giờ nha, rất nhanh!”

Triệu Thừa Dư không nói, ôm chặt lấy, lại hôn lại gặm, đây là chuyện mà cả chiều nay cậu muốn làm !

Không đã ghìen! Lại cúi đầu môi lưỡi dây dưa, cho đến khi hai người đều có chút thở hồng hộc, rồi mới gắng tách ra.

Cố Hàm Ninh cười khê đẩy đẩy lồng ngực Triệu Thừa Dư.

“Mình lên đây. . .”

Triệu Thừa Dư cúi đầu lại mổ một ngụm, lúc này mới lưu luyến không rời buông lỏng tay.

“Ngày mai mình cũng đón cậu!”

Cố Hàm Ninh cười phát tay lên lầu, lúc đi lên chỗ rẽ cầu thang, nhìn lại, Triệu Thừa Dư còn đứng ở nơi đó, bông tuyết bị đèn đường ánh vàng bao phủ trở nên nhiễm màu vàng óng, nhẹ bay xuống bờ vai cậu. Thấy mình quay đầu, Triệu Thừa Dư lại nở nụ cười, vẫy tay với mình.

Giây phút này, Cố Hàm Ninh thật muốn lại quay đầu chạy tới, nhào vào trong lòng cậu, ôm thật chặt, không buông tay!

Bước chân ngập ngừng, Cố Hàm Ninh nhẹ giọng thở dài, sau đó mới di chuyển bước chân, chậm rãi lên lầu.

Mùng bốn tháng giêng, cả nhà Cố Hàm Ninh đến nhà cậu cả ăn cơm.

Bây giờ nhà cậu cả của Cố Hàm Ninh ở bên cạnh ủy ban huyện, rất gần nhà cô.

Cố Hàm Ninh đã nói trước, buổi chiều mình muốn đi tìm bạn học, buổi tối cũng không trở về ăn cơm.

Sau bữa trưa, Cố Hàm Ninh liền vội vội đi.

Triệu Thừa Dư đã gửi vài tin nhắn, Cố Hàm Ninh sợ cậu chờ, chạy chậm ra cửa, còn chưa đi ra đến cổng tiểu khu, liền thấy một bóng dáng quen thuộc trên đường chính.

Hôm nay Triệu Thừa Dư mặc một áo lông màu đen, quần bò màu đen, giày da màu đen, bởi vì còn có bông tuyết nhỏ đang bay, cho nên kéo mũ áo khoác lên

Cố Hàm Ninh liền thích một Triệu Thừa Dư ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, nhìn rất có tinh thần.

“Thừa Dư!”

Triệu Thừa Dư vừa quay đầu, liền thấy được Cố Hàm Ninh đang tươi cười chạy chậm tới, cười giang hai tay, đón Cố Hàm Ninh kéo vào trong ngực, cúi đầu hít sâu hai cái trên mái tóc cô, lúc này mới cảm thấy lúc đợi chờ nôn nóng vừa rồi trở thành hư không!

“Đi thôi.”

Bọn họ muốn đi chính là điểm bán vé tàu hỏa trung tâm thành phố, lúc mua xong đi dạo trong quảng trường Vạn Hối.

Từ nhà cậu Cố Hàm Ninh ngồi xe buýt ba điểm.

Hôm nay người đi dạo phố dường như rất nhiều, hai người chờ tới một chiếc xe buýt, đã không có chỗ ngồi.

Ngày tuyết rơi, xe buýt đi chậm, toa hành khách hơi hơi đung đưa, Cố Hàm Ninh gần sát Triệu Thừa Dư, được cậu ôm đứng vững vàng bước chân.

Xuống xe, Triệu Thừa Dư dắt Cố Hàm Ninh qua đường cái, đối diện chính là điểm vé xe tàu.

Trước cửa bán vé tàu hỏa có hơn hai mươi người xếp hàng, đội ngũ kéo dài đến tận cổng.

“Cậu ngồi một lúc, mình xếp hàng.”

Triệu Thừa Dư chỉ vào một bên chỗ ngồi, mình đi tới sau cùng đội ngũ.

Cố Hàm Ninh quay đầu nhìn ba chỗ ngồi dựa tường lạnh lẽo, đi tới phía sau Triệu Thừa Dư.

“Chúng ta cùng nhau xếp.”

Cố Hàm Ninh cười cười với Triệu Thừa Dư quay đầu lại.

“Được!”

Triệu Thừa Dư nửa nghiêng người, cười đáp.

“Mua vào sáng hay chiều 15?”

“Ai!” Cố Hàm Ninh trừng mắt, nhìn Triệu Thừa Dư không nói không rằng, không nhin được đưa tay nhéo hai cái rồi cầu một cái lên eo cậu!

“Nha! Eo mình khẳng định bị cậu cầu tím bầm rồi!”

Triệu Thừa Dư rất vô tội mở to mắt, cũng không tránh, tùy Cố Hàm Ninh nhéo rồi cầu!

“Hừ! Cậu da dày thịt béo, nào cầu đến tím được!”

Cô dùng lực cũng đã nghĩ trước, đâu thể nào thực sự cầu quá đau!

Nhưng mà, Cố Hàm Ninh vẫn xoa xoa, mới thả tay xuống.

Cố Hàm Ninh hơi hơi bĩu môi, giận liếc mắt Triệu Thừa Dư.

“Mua vé một giờ chiều 13!”

“Nga! Trường học có chuyện, cậu phải đến sớm sao?”

Cố Hàm Ninh phồng má, nhìn chằm chằm Triệu Thừa Dư không nói lời nào!

“13. . . 14. . .” Triệu Thừa Dư đáy lòng nhanh chóng suy nghĩ, đột nhiên liền linh quang chợt lóe, “Nha! Mình không chú ý. . . cậu, cậu muốn quà gì?”

“Quà chẳng lẽ muốn chính bản thân mình đề xuất sao?”

Cố Hàm Ninh cười liếc Triệu Thừa Dư một cái, thật ra rất nhiều năm rồi cô chưa từng có lễ tình nhân, nếu như không phải ngày hôm qua nhìn đến thời gian về trường trên lịch treo tường, cũng không chú ý tới.

“Cậu muốn cái gì thì cứ nói với mình, như vậy mình cũng không cần vận óc tặng quà cậu không thích!”

Được rồi, Cố Hàm Ninh cũng cảm thấy rất có lý, tuy rằng ít đi chút bất ngờ và lãng mạn, nhưng đủ thực dụng!

Chỉ ít, sẽ không có chuyện cô muốn ăn cơm Trung, mà lại che giấu buồn bực không mở miệng, sau đó Triệu Thừa Dư tỉ mỉ lên kế hoạch đưa cô đi ăn đồ tây, cô lại cảm thấy ăn bít tết hại dạ dày.

Cố Hàm Ninh thở dài dưới đáy lòng, quả nhiên cô đã không phải là thiếu nữ mơ mộng rồi, cuộc sống bây giờ, đi nhanh vượt qua mặt ngây thơ, trực tiếp đi vào thực tế. . .

Đàn ông luôn không đoán ra lòng của phụ nữ, nhưng phụ nữ mà lại thích để đàn ông đoán đi đoán lại.

Cô cùng Triệu Thừa Dư, vẫn là ổn định trải qua cuộc sống đi!

Cô không bài xích Triệu Thừa Dư ngẫu nhiên có thể làm ra chút ngạc nhiên vui vẻ, tuy bình thường, vẫn là để tâm bình thần, nói thẳng đi.

Cô nói, cậu có thể làm được, bằng lòng làm, làm sao không tận hưởng niềm thích thú được coi trọng này? !
Cố Hàm Ninh không xoắn xuýt, cười yếu ớt để trán ở trên lưng Triệu Thừa Dư, đôi tay vươn tới hông cậu, nhẹ nhàng ôm.

“Ừ. . . Nếu như ngày đó thời tiết tốt, phòng ngủ lại không có người, hai chúng ta có thể lấy hai cái ghế, ngồi ở trên sân thượng phơi nắng mặt trời, nhàn hạt dưa, bóc vỏ quýt, tâm sự nói chuyện. . .”

“Được. . .”

Triệu Thừa Dư không quay đầu lại, liền cầm tay Cố Hàm Ninh vòng lên đặt ở trước người cậu, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói trầm thấp, mang theo chút ít ý cười.

Mua vé, nhiệm vụ quan trọng đã hoàn thành, hai người tay trong tay, đi tới quảng trường Vạn Hối.

Không biết lúc nào thì tuyết đã ngừng lại, chân trời lộ ra ánh mặt trời le lói, chiếu sáng đô thị sau tuyết rơi, đặc biệt sáng ngời.

Thời tiết lạnh, hai người thật sự cũng không có lòng đi dạo phố.

“Đi xem phim, hay là ăn đồ ngọt? Tùy cậu chọn!”

Cố Hàm Ninh đưa ra hai ngón tay, cười quơ quơ trước mặt Triệu Thừa Dư.

“Hay là xem phim đi.”

Triệu Thừa Dư nhíu mày suy nghĩ một chút nói.

Thật ra, cậu muốn nhất chính là, tìm chỗ nào không người, hai người trò chuyện với nhau. . .

Khụ khụ, thật sự cũng chỉ là nói chuyện!

Lúc ở trường học, có thể gặp mặt hàng ngày, bây giờ mỗi lần gặp mặt, cũng phải tính toán thời gian.

Cố Hàm Ninh cũng rất có hứng thú, lôi kéo Triệu Thừa Dư đến rạp chiếu phim bên trong quảng trường Vạn Hối, mua vé bộ phim viễn tưởng mới công chiếu gần đây.

“Tại sao không có chỗ ngồi đôi?”

Triệu Thừa Dư nhìn chằm chằm phiếu, hết sức không vui nói thầm.

Cố Hàm Ninh buồn cười liếc giận cậu một cái.

“Hiện tại rạp chiếu phim mới cũng không có chỗ ngồi đôi. Hơn nữa, chỗ ngồi đôi và hai cái ghế đơn có khác biệt sao? Ừm, quân tử không lấn phòng tối (*), biết không? !”

[(*)Quân tử không làm chuyện không cho người ta biết]

“Khụ, đi thôi, sắp chiếu rồi. Cậu muốn ăn bỏng ngô không?”

Triệu Thừa Dư nghiêng đầu, nắm tay ho nhẹ một tiếng, kéo Cố Hàm Ninh đang cười híp mắt qua, đầu cũng không quay lại đi đến quầy bán quà vặt của rạp chiếu phim!

————— Hết chương 42 —————

43. Chương 43: Ngọt Cay

Edit: Vi Vi

Bộ phim bắt đầu, Cố Hàm Ninh xem vô cùng nghiêm túc, lập tức im bật, mắt không nháy nhìn màn ảnh.

Triệu Thừa Dư trừng mắt, nhìn chằm chằm màn hình lớn trước mắt, tâm trạng tụt xuống đáy cốc!

Thật là ám ức!

Không có ghế đôi thì thôi đi, lại còn là vị trí hàng đầu tiên !

Hàng đầu tiên thì cũng thôi, bốn phía còn bị trẻ con bao quanh, hại cậu chỉ có thể giương mắt nhìn nhân vật chính bên trong màn hình.

Thật ra đây không phải là lần đầu tiên Cố Hàm Ninh xem bộ phim này, nhưng vẫn xem rất say sưa ngon lành.

Bởi vì mua vé vội, lần chiếu gần nhất gần như đều kín chỗ rồi, chỉ còn chỗ ở hàng thứ nhất.

Bởi vì là bộ phim viễn tưởng già trẻ đều phù hợp, trong thời gian nghỉ đông này, trong hội trường, hầu hết là người thuộc lứa tuổi 10 đến 20 xem.

Cười đùa, tiếng ồn ào, còn náo nhiệt hơn so với bên trong màn hình....

Từ trong rạp chiếu phim ra ngoài, Cố Hàm Ninh lôi kéo Triệu Thừa Dư tiến hành hoạt động thứ hai của hôm nay —— tiệm bánh ngọt.

Không giống với vài năm sau, từng tiệm bánh ngọt xuất hiện như măng mọc sau mưa vậy, lúc này, tiệm bánh ngọt rất là ít.

“Không phải nói, xem phim và ăn đồ ngọt, hai chọn một sao?”

Triệu Thừa Dư hơi tỏ vẻ kháng nghị.

“Ừ, đúng vậy, hai chọn một, chọn một tiến hành trước, vừa rồi cậu chọn xem phim trước, như vậy ăn đồ ngọt liền xếp thứ hai a!”

Cố Hàm Ninh vui vẻ giải thích tỉ mỉ, cười híp mắt lôi kéo Triệu Thừa Dư vào tiệm bánh ngọt.

Triệu Thừa Dư chỉ có thể bất đắc dĩ cười lắc đầu.

Lúc bọn họ ở thành phố H, cậu cũng cùng Cố Hàm Ninh đi ném đồ ngọt.

Cậu không thích ăn đồ ngọt, nếu như không phải là bởi vì Cố Hàm Ninh, thì cho dù đi qua tiệm bánh ngọt, cậu cũng sẽ không quay đầu ngắm một cái.

Nếu như, không chỉ phải ngoan ngoan đi vào, còn phải cùng ăn!

Đúng! Hắn vốn dĩ không thích tiệm bánh ngọt, là bởi vì Cố Hàm Ninh có một rất thói quen xấu.

Lần đầu tiên theo cô đi tiệm bánh ngọt, cô nói mình thích ăn rất nhiều đồ ngọt, khó mà lựa chọn, cho nên gọi nhiều suất.

Triệu Thừa Dư nghĩ, gọi thì gọi, chỉ cần Cố Hàm Ninh muốn, thích ăn mấy suất liền mấy suất.

Mỗi suất Cố Hàm Ninh cũng sẽ ném một nửa, nếu như cảm thấy hương vị bình thường, cũng chỉ thử vài miếng, sau đó, cười híp mắt âm giọng nhỏ nhẹ đẩy đồ ngọt còn dư lại đến trước mặt cậu.

“Thừa Dư, mình ăn không hết, còn lại cậu ăn giúp mình đi?”

Cố Hàm Ninh hơi híp mắt, lúc đó đuôi lông mày dài nhỏ hơi nhướng có vẻ rất quyến rũ, kết hợp với đôi môi hơi vênh lên của cô, lần nào cũng khiến tim cậu đập rộn lên.

Lúc ấy đầu cậu nóng lên, liền phóng khoáng tiếp nhận thìa múc một miếng thật to cho vào trong miệng mình.

Chỉ trong nháy mắt, quả thực là có khổ khó nói nha!

Sau khi gắng nuốt vào, Triệu Thừa Dư nhìn năm sáu suất đồ ngọt to to nhỏ nhỏ trước mặt, trong miệng ngọt ngấy, trong lòng đau khổ nha!

Thực sự, cậu thà rằng uống thuốc đông y một tháng, cũng không muốn ăn bữa tiệc đồ ngọt này !

Tất nhiên Cố Hàm Ninh biết rõ bữa cơm đồ ngọt lần trước đến Triệu Thừa Dư, cho nên thấy Triệu Thừa Dư hơi nhú mồm, trong lòng liền cười trộm.

Được rồi, lần trước, có một phần nhỏ là cô cố ý giở trò xấu, nhưng thật không nghĩ tới, Triệu Thừa Dư nói mình không thích ăn đồ ngọt, trên thực tế, chỉ dùng một từ không thích để hình dung, còn chưa đủ chuẩn xác, nghiêm chỉnh mà nói, phải nói là chán ghét.

Lần này Cố Hàm Ninh quyết định vô cùng nhân từ, cho nên chỉ gọi một sữa hai lớp (*).

(*)Hình ảnh cho sữa hai lớp :

“Mình ăn no rồi, buổi tối cậu không phải mời mình đi ăn cơm, thế nào mình cũng phải để thừa lại chút chỗ trống.”

Cố Hàm Ninh liếc Triệu Thừa Dư một cái, cười cười nhạo.

Trong cửa hàng không có nhiều người lắm, hai người ngồi là góc khuất, cây xanh cao lớn để ở một bên, tạo thành một khung cảnh nửa bí ẩn.

Sữa màu trắng được đựng trong một chiếc bát sứ màu lam, rất cảnh đẹp ý vui.

Cố Hàm Ninh không nhịn được vênh môi, cầm lấy chiếc thìa tinh xảo, cẩn thận múc một thìa ở trên mặt bỏ vào trong miệng!

Ăn! Ăn ngon thật!

Cố Hàm Ninh hưởng thụ nheo mắt lại, một thìa lại một thìa, lập tức liền ăn hơn nửa chén, ngẩng đầu, thấy Triệu Thừa Dư cầm tạp chí ở bên cạnh đang lật xem, con người xoay một vòng, không tiếng động cười hắc hắc.

“Thừa Dư!”

Triệu Thừa Dư nghe tiếng ngẩng đầu lên, làn môi liền bị Cố Hàm Ninh nghiêng người sang chuẩn xác ngậm chặt.

Đầu tiên là làn môi vò nhẹ, sau đó Cố Hàm Ninh liền hơi hơi thò đầu lưỡi ra, khẽ liếm một chút trên môi Triệu Thừa Dư.

Hương sữa trong lành kèm theo xúc cảm mềm mại lưu luyến ở khóe môi, đáy lòng Triệu Thừa Dư vừa động, không nhịn được liền phối hợp hơi hé miệng.

Cố Hàm Ninh thấy đúng thời cơ, dính sát vào, đầu lưỡi khẽ cạy ở giữa răng môi của Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư vội vàng để tạp chí trong tay xuống, đôi tay vòng lại, muốn ôm Cố Hàm Ninh tới gần mình, đột nhiên trong miệng trên lưỡi liền xuất hiện một khối ngọt mềm gì đó.

Cố Hàm Ninh thấy thực hiện được rồi, nhanh chóng lui ra, cười ngồi nghiêm chỉnh trở lại trên ghế mình.

Triệu Thừa Dư cứng đờ, lập tức cười nhìn Cố Hàm Ninh, bắt đắc dĩ nuốt ngụm sữa hai lớp trong miệng xuống.

Từ tiệm bánh ngọt ra ngoài, đã hơn năm giờ, Triệu Thừa Dư dắt cô đi thẳng vào một nhà ăn Nhật gần đó.

“Chắc, tại sao phải ăn món ăn Nhật Bản, vừa đắt vừa ăn không lịch sự!” Cố Hàm Ninh ghét bỏ nói.

Triệu Thừa Dư không để ý cô, lập tức nói xong với nhân viên phục vụ, liền lôi kéo Cố Hàm Ninh đi vào trong.

“Gần đây, chỉ có nơi này có căn phòng đôi nhỏ!”

Triệu Thừa Dư cũng không ngoảnh đầu lại, nhẹ nhàng nói một câu như vậy.

Đáy lòng Cố Hàm Ninh nhảy dựng, có một tia hồi hận vừa rồi trên cột Triệu Thừa Dư !

Mặc dù là căn phòng đôi, nhưng cửa phía sau mở, bên trong cũng rất rộng rãi, giường nhỏ sạch sẽ, thật ra cũng có thể chứa tới năm sáu người.

Cố Hàm Ninh tò mò đánh giá.

“Mình cũng không biết nơi này còn có quán như vậy. Tốn rất nhiều tiền đi?”

“Yên tâm, mình mang ví tiền.” Triệu Thừa Dư cười kéo Cố Hàm Ninh ngồi xuống, “Đây là quán của anh rể họ mình, mình có thể được giảm giá.”

“Thì ra là thế. Có thể ăn không phải trả tiền sao?”

Cố Hàm Ninh đi theo ngồi khoanh chân xuống, kế bên Triệu Thừa Dư, cười nhẹ giọng hỏi.

“Có thể, chỉ cần ăn xong hai chúng ta chịu trách nhiệm rửa hết bát hôm nay!”

“Chắc, cậu thật không nể mặt!”

Cửa bị nhẹ nhàng kéo ra, người phục vụ tới đưa thực đơn rót nước trà, liền ở bên cạnh chờ gọi món.

Triệu Thừa Dư cười liếc Cố Hàm Ninh một cái, mở thực đơn.

“Cậu muốn ăn cái gì? Sashimi cá hồi ở đây không tệ, muốn một ít không?”

“Ừ, có thể a!”

Hai người đầu kê đầu, ghé vào trước thực đơn, cậu món này, mình món khác, cơm nóng để đến cuối hăng gọi.

Chỉ chốc lát sau, sashimi, sushi, từng món được đưa lên.

Cố Hàm Ninh chọn sushi nếm thử.

“Ừm, hương vị cũng không tệ lắm.”

“Ừ, cậu nếm thử, cái này cũng khá được.”

Triệu Thừa Dư một bên cười nói, Cố Hàm Ninh quay đầu, lại thoáng cái bị ngậm miệng!

Cố Hàm Ninh mở to mắt, nhìn chằm chằm đôi mắt đen nhánh sáng ngời hàm chứa ý cười nồng đậm gần trong gang tấc của Triệu Thừa Dư, đang muốn lui về sau, cái gáy bị chặn, tay Triệu Thừa Dư đã sớm chờ ở đó !

Cảnh tượng này, vô cùng quen mắt nha!

Được rồi, đàn ông quả nhiên là lòng dạ hẹp hòi ! Không lấy lại danh dự liền không thể sống!

Cố Hàm Ninh hơi rũ mắt, rất phối hợp không có giãy dụa.

Đôi môi của Triệu Thừa Dư để sát môi Cố Hàm Ninh, nhẹ giọng cười mấy tiếng, sau đó môi động trước, lưỡi động sau, khe liếm từ từ gặm, đầu lưỡi nhẹ vòng quanh, cho đến khi chính cậu cũng không chịu nổi rồi, thở khè một tiếng, đôi tay ôm Cố Hàm Ninh dính sát vào mình, đầu lưỡi đã nhanh chóng thăm dò vào trong miệng Cố Hàm Ninh!

Cố Hàm Ninh sắp chảy cả nước mắt ra, đột nhiên ra sức đẩy ra Triệu Thừa Dư, cầm lấy nước trà trên bàn nốc mạnh!

“Triệu Thừa Dư! Đầu lưỡi của cậu là làm bằng gì? Đồ ngọt cậu ăn không nổi, một ngụm mù-tạt to thế cậu ngậm được!”

Cố Hàm Ninh thở ra, cái vị vừa cay vừa sặc trong cổ họng rốt cục bị hòa tan, quay đầu, ửng đỏ mắt, chìa ngón trỏ, trừng mắt lên án!

“Ừ, cái này phải luyện!” Triệu Thừa Dư cười cầm ngón tay ngọc thon thon đang chỉ vào mũi mình của Cố Hàm Ninh, thuận thế ôm cô vào lòng.

Đôi tay Cố Hàm Ninh áp vào lồng ngực Triệu Thừa Dư, ngồi thẳng người, trở nên to gan, sà vào, hai tay ôm lấy cổ Triệu Thừa Dư, ra sức gặm cắn cậu, không chỉ là cắn, gặm cắn xong, gặm gò má, sau đó là vành tai, cổ!

Đầu tiên Triệu Thừa Dư còn nhịn xuống cảm giác hơi đau, ôm eo Cố Hàm Ninh, nhẹ giọng cười, nhưng từ từ liền không cười được, nhất là Cố Hàm Ninh gặm cắn từ rõ ràng trở nên mờ ám.

Bắt đầu từ vành tai, lực của hàm răng Cố Hàm Ninh đã trở nên nhẹ, nói là cắn, không bằng nói là cọ, khẽ liếm dần ngậm, càng thêm giầy vò người!

Triệu Thừa Dư ngưng cười, ngửa ra sau tựa vào trên tường, lộ ra cái cổ, càng tiện cho Cố Hàm Ninh “vùi đầu tận lực”, ánh mắt mê mẩn, nhẹ giọng thở sâu, cảm giác tê dại từ bụng hơi hơi luồn lên, chậm rãi gia tăng, đôi tay đã từ eo Cố Hàm Ninh, dời đến bờ vai, đặt nhẹ, không nỡ đẩy ra. . .

Cố Hàm Ninh lộ ra hàm răng khéo léo, nhẹ nhàng cọ lên cổ Triệu Thừa Dư, môi miệng ngậm nhẹ, từ vành tai chậm rãi chuyển xuống chỗ yết hầu, đôi tay kéo nhẹ cổ áo sơ mi của Triệu Thừa Dư, liếm cắn xuống.

Cố Hàm Ninh cởi một chiếc cúc trên cùng của áo sơ mi, đôi môi mềm mại ấm áp dán xuống làn da, đã bị một chiếc áo len chặn lại, trong chốc lát con đường phía trước bị ngăn cản, Cố Hàm Ninh hơi nhíu mày, hơi ngẩng đầu.

Hơi thở ấm áp lệch khỏi quỹ đạo, Triệu Thừa Dư đáy lòng cuồng loạn, đôi tay duỗi ra liền quyết định túm Cố Hàm Ninh về.

“Đáng ghét!”

Cố Hàm Ninh nhíu mày nhẹ giọng mắng, không đợi Triệu Thừa Dư có động tác, đã vén vạt áo len và áo sơ mi của cậu lên, thoáng cái kéo đến ngực, lại cúi đầu!

Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy lồng ngực vừa lạnh lại nóng, toàn thân nóng rực, thỏa mãn, rồi lại vô cùng hư không, duỗi thẳng hai chân, thả lỏng thân thể, tùy ý Cố Hàm Ninh thăm dò!

Đôi môi Cố Hàm Ninh lần nữa dán lên làn da lồng ngực Triệu Thừa Dư, lặp lại động tác vừa rồi, gặm liếm rồi hôn, chậm rãi dời xuống, từ lồng ngực đến bụng, một núm lông màu đen lộ ở phía trên dây thắt lưng, thẳng tắp đi vào dưới quần bò, đầu lưỡi Cố Hàm Ninh khẽ liếm, vòng quanh nhúm lông này, cho đến khi hơi hơi ướt át!

Cố Hàm Ninh khẽ ngẩng đầu, thở phì phò, liếc nhìn bộ phận đã nhô lên.

“Hàm Ninh. . .” Triệu Thừa Dư hơi hơi mở mắt, nhìn Cố Hàm Ninh trong mắt có một tia không biết phải làm sao.

Cố Hàm Ninh nghiêng đầu mím môi cười, ngồi chồm hổm cạnh đùi Triệu Thừa Dư, một lần nữa cúi đầu, đuôi tóc mềm mại rủ xuống bên má, cùng nhau che đi nơi nhô lên ái muội này!

Triệu Thừa Dư nặng nề mà hít vào một hơi, cảm giác được hàm răng Cố Hàm Ninh đang nhẹ áp lên nơi đang nóng rực của mình, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy dường như máu toàn thân đều đổ dồn về nơi này, trong đầu âm âm nóng rực, âm thanh không hề nén được tràn ra đôi môi!

Cố Hàm Ninh nâng gò má cũng nóng rực của mình lên, bụng dưới ê ẩm tê dại pha lẫn từng đợt hư không dần dần lan tràn.

Tất nhiên cô biết loại cảm giác này là cái gì, đáng tiếc, địa điểm không đúng đây. . .

Đáy lòng Cố Hàm Ninh than nhỏ, đứng thẳng, trước khi Triệu Thừa Dư kìm nén không được muốn ngăn cản, nhắc chân, giạng chân ở trên đùi Triệu Thừa Dư, nhìn đôi mắt sâu thẳm của Triệu Thừa Dư, mím môi cười đến quỵến rũ, xê dịch từng chút một từ đầu gối cậu lên phía trước, mãi đến nơi nhô lên cứng rắn ở dưới thân mình, lúc này mới dừng lại.

44. Chương 44: Trở Về Trường

Edit: Vi Vi

Triệu Thừa Dư nặng nề thở hổn hển, đôi tay đỡ ở eo Cố Hàm Ninh, thân thể không kiên nhẫn mà động dậy, đang do dự, Cố Hàm Ninh lại mỉm môi cười, hơi nâng lên thân thể, lại nặng nề ngồi xuống!

Triệu Thừa Dư ngửa đầu, đè nén một tiếng .

Thừa dịp Triệu Thừa Dư hơi hơi thất thần, Cố Hàm Ninh hí hí mắt, ý cười sâu hơn, động tác nhanh chóng rời khỏi người cậu, bước mấy bước ngồi thật xa.

Triệu Thừa Dư sửng sốt, trong lòng bốc cháy hừng hực, trong chốc lát không cách nào giải quyết, nhúu mày, nằm sấp xuống đưa tay liền kéo lại một chân của Cố Hàm Ninh, nhẹ nhàng kéo cô xuống dưới thân mình, nặng nề đè lên, cọ rồi cọ, một cái tay cũng không ngừng, nhẹ lằn sờ eo cô.

“Ha ha, rất, ngứa, thật là nhột! Mình, không dám! Triệu đại ca, anh Thừa Dư! Mình, thật không dám! Mau buông tay!”

Nhược điểm trời sinh lớn nhất của Cố Hàm Ninh, sợ ngứa!

Nếu như Triệu Thừa Dư ngoan ngoãn để tay một chỗ không nhúc nhích, vậy còn tốt, có thể nhịn, chỉ cần nhẹ nhàng áp xuống di chuyển, cô liền ngứa không chịu nổi.

Cái nhược điểm này, Triệu Thừa Dư dĩ nhiên là biết, nhưng bình thường cậu không nỡ lợi dụng, hôm nay là thật lòng không chịu nổi, quyết định tốt nhất là cho cô một bài học !

“Thưa ngài, bên này mời!”

Cách cách cửa di động hơi mỏng, bên ngoài truyền đến tiếng giày cao gót gõ xuống sàn nhà bằng gỗ, kèm theo tiếng cung kính lễ phép của người phục vụ, hai người đang nằm ả ỉ trên giường nhỏ đồng thời sửng sờ, đáy lòng Triệu Thừa Dư nhảy dựng, vội vàng thu tay lại, khởi động ngồi thẳng người, vừa cúi đầu, liền thấy Cố Hàm Ninh nằm ngửa, mỉm môi cười, mi mắt cong cong, hí hí mắt nhìn mình.

Đáy lòng Triệu Thừa Dư lại là nhảy dựng, quay đầu, hít thở sâu mấy lần, lúc này mới duỗi tay đến trước mặt Cố Hàm Ninh.

“Đứng lên ngoan ngoãn ăn cơm!”

Cố Hàm Ninh thấy ả ỉ đủ rồi, đưa tay để vào trong lòng bàn tay của Triệu Thừa Dư, theo lực của cậu, ngồi thẳng, cười hí hí mắt dời đến phía đối diện cậu.

“Mau ăn mau ăn! Món ăn đều sắp lạnh!”

Triệu Thừa Dư nhìn gò má nồn nà nhuộm màu đỏ ửng của Cố Hàm Ninh, tròn mắt, đáy lòng hơi hơi thở dài, nỗ lực bình ổn xúc động tràn lòng!

“Vốn chính là món ăn lạnh, đương nhiên lạnh!”

“Cái này ăn ngon!” Cố Hàm Ninh gấp một miếng sushi cá hồi, thò người ra đưa đến bờ môi Triệu Thừa Dư, cười yếu ớt lấy lòng nhìn cậu, “nào, há mồm!”

Triệu Thừa Dư cau mày, mấp máy môi, mới hé miệng.

Cố Hàm Ninh vừa cười dứt cho cậu vài miếng, thấy hơi thở của cậu ổn định rồi, lúc này mới ngồi thẳng người, nhét thức ăn vào bụng mình.

“Mau ăn nha! Người lớn như thế này, chẳng lẽ bữa này còn trông vào mình bón cho cậu ăn no a?”

Triệu Thừa Dư cười lườm cô một cái, lắc lắc đầu, bắt đắc dĩ một lần nữa cầm đũa.

“Thừa Dư a, hai cháu đi đường cẩn thận nha, cô chuẩn bị một ít thức ăn, để ở trong túi của Ninh Ninh.” Diêu Tuệ Nhã cười hí hí mắt nhìn Triệu Thừa Dư, hoà nhã dễ gần.

“Cô yên tâm. Cháu sẽ chăm sóc tốt cho Hàm Ninh.” Triệu Thừa Dư cười gật đầu, lỗ tai lại hơi hơi tỏa sáng, đón nhận ánh mắt quá nóng rực của Diêu Tuệ Nhã, đáy lòng hơi hơi lúng túng.

“Khụ, Ninh Ninh a, đi đường cẩn thận ví tiền và điện thoại di động. Tới trường học nhớ gọi điện thoại về nhà.” Cố An quốc ho nhẹ một tiếng, nhìn Cố Hàm Ninh, thoáng có chút nghiêm túc.

Cố Hàm Ninh trong lòng cười trộm, trên mặt lại lộ ra nụ cười biết điều, liên tục gật đầu.

“Vâng, ba yên tâm đi. Con đến liền điện thoại cho ba. Ba mẹ về đi thôi, trên đường lái xe cẩn thận!”

“Ừ.” Cố An quốc cau mày, lúc ánh mắt xẹt qua Triệu Thừa Dư thì dừng một chút, sau đó gật gật đầu khó có thể nhận ra.

Tiến ba mẹ, Cố Hàm Ninh quay đầu, cười liếc Triệu Thừa Dư một cái.

“Cậu xem, mẹ mình đối xử thật tốt với cậu a! Vừa rồi hỏi thăm cậu hết sức ân cần, còn thân hơn so với con đẻ!”

“Cô, hình như, so với lần trước, lại nhiệt tình hơn chút. . . Còn chú thì. . .”

Triệu Thừa Dư đắn đo nên miêu tả thế nào, lau mồ hôi trên trán, vừa bị kẹp giữa hai tầm mắt lửa và băng, khiến trong lòng cậu ứa mồ hôi.

“Mẹ mình là, mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng vui vẻ. Mà ba mình a, con gái nuôi gần hai mươi năm, lại lợi cho thằng nhóc này rồi, đương nhiên là có thâm cừ đại hận!”

Cố Hàm Ninh cười giải thích cho cậu.

“Thật? ! Cậu, cậu nói với cô chú rồi?” Triệu Thừa Dư tràn đầy ngạc nhiên và vui mừng nhìn Cố Hàm Ninh, tim đập rộn lên.

Nếu như là như vậy, đến kỳ nghỉ lần sau, cậu cũng không cần giấu giấu diêm diêm, muốn hẹn ra ngoài cứ trực tiếp đi thăm gia đình họ Cố, cũng không có vấn đề gì !

“Không nói thẳng, chỉ là ngày nào chúng ta cũng gọi điện thoại gửi tin nhắn, mẹ mình dùng đầu ngón chân cũng đoán được. Mẹ mình đã biết, tất nhiên ba mình cũng sẽ được nhắc nhở.”

“Như vậy, nếu không lần sau được nghỉ. . . ừm gần nhất, là mừng một tháng năm đi? Mừng một tháng năm mình có thể đến nhà cậu không? Ừ, hoặc là cậu đến nhà mình?”

“Nghĩ hay nhỉ!” Cố Hàm Ninh cười giận một cái.

“Không phải ba mẹ cậu cũng biết sao, vậy mình đến thăm nhà, cũng rất bình thường a.” Triệu Thừa Dư tâm trạng tốt, cười đến gió xuân ấp áp quang đăng, “Về phần nhà mình, cậu đừng lo lắng vấn đề mẹ chồng con dâu, ba mẹ mình đều rất thích cậu, cứ ngắm trông cậu tới đấy!”

“Mẹ chồng con dâu cái gì! Còn sớm tám trăm năm đấy!” Cố Hàm Ninh trợn mắt nhìn Triệu Thừa Dư một cái, dẫn đầu đi vào trong phòng đợi.

“Ai.” Triệu Thừa Dư đeo ba lô, hai tay xách hai túi hành lý siêu nặng, cười đuổi đi lên. “Được, được, vậy tám trăm năm sau đi đến nhà mình. . . Nếu không, mừng một tháng năm mình đi nhà cậu, mừng hai tháng năm cậu tới nhà mình?”

Cố Hàm Ninh dừng bước lại một chút, đưa lưng về phía Triệu Thừa Dư trợn trắng mắt, lại quay đầu, nhìn bạn học Triệu cười đến cực kỳ vui vẻ, bước gần từng bước, híp mắt cười nói:

“Vậy thì chờ tám trăm năm sau mừng một tháng năm đi!”

Sau khi Cố Hàm Ninh mở cửa, tay cầm tay nắm cửa, ngẩn người.

“Thế nào?”

Triệu Thừa Dư hai tay xách túi hành lý, cau mày, thăm dò nhìn vào trong.

“Sao Miêu Miêu cũng trở về sớm như vậy?”

Cố Hàm Ninh nghi ngờ lắm lắm, đi vào, thả ba lô lên trên ghế mình, đứng ở trước bàn sách của Thôi Hà Miêu nhìn một chút.

Ngày mười bảy tháng giêng, cũng chính là ngày kia mới chính thức lên lớp đấy, sao Miêu Miêu cũng tới sớm như vậy?

“Đừng để! Còn chưa lau đấy!”

Cố Hàm Ninh vừa quay đầu, thấy Triệu Thừa Dư chuẩn bị để túi hành lý của cô lên trên bàn sách.

“Thế à. Triệu Thừa Dư quay đầu, để túi vào trong ghế của Thôi Hà Miêu.

“Để mình lau đã.”

Nói xong, liền tìm khăn lau, đi phòng vệ sinh.

“Để mình.” Cố Hàm Ninh vội vàng theo vào toilet.

“Đừng! Cậu đi ngồi đi. Nước quá lạnh, để mình lau.” Triệu Thừa Dư nâng một cánh tay ngăn cản, cười lấy khuỷu tay nhẹ nhàng đẩy Cố Hàm Ninh một cái, “Đi ra ngoài đi. Trong túi của mình còn có hạt dưa vừa quả quýt, nếu muốn ăn tự mình lấy.”

Cố Hàm Ninh mím môi cười cười, cũng không đùn đẩy nữa, tay vịn ở trên vai Triệu Thừa Dư, nhón chân lên hôn lên trên má cậu một cái.

“Vậy thì khổ cực cậu rồi!”

Triệu Thừa Dư cười xoay người lại, cúi người mỗ nhẹ một cái lên môi Cố Hàm Ninh, hơi thở dài.

“Rốt cục có thể gặp mặt hàng ngày!”

Cố Hàm Ninh bật cười, nặng nề vỗ cái mông cong được bao bọc dưới lớp quần bò của Triệu Thừa Dư, nhanh chóng rời khỏi toilet, bỏ lại một mình Triệu Thừa Dư cười lắc lắc đầu.

Bàn sách và giường đều phải lau lại thật kỹ, tuy nói đã đóng cửa, nhưng vẫn bẩn.

Phòng ngủ cũng không cần quét, Cố Hàm Ninh nhìn xem, hẳn là Thôi Hà Miêu đã quét rồi.

Triệu Thừa Dư lau bàn sách, tủ quần áo và ghế dựa, Cố Hàm Ninh sắp xếp đồ đạc, Triệu Thừa Dư lại bò lên giường lau ván giường.

“Từ hôm nay trời nắng, buổi sáng ngày mai rời giường, cậu đừng quên đem chăn và đệm ra phơi nắng, cho hết mùi mốc!” Triệu Thừa Dư cũng không ngẩng đầu lên dặn dò.

“Biết rồi!”

Cố Hàm Ninh cười đáp, leo lên cây thang kim loại cây thang, leo đến một nửa, dừng ở phía trên nhìn Triệu Thừa Dư đang vểnh mông lau thật kỹ lưỡng.

“Đã năm rưỡi rồi, chờ cậu lau xong chúng ta đi ăn cơm đi. Ăn xong sẽ giúp cậu quét tước!”

“Được. Muốn ăn cái gì?”

“Ừm. . . Vẫn là đi căn-tin đi. Một tháng chưa ăn, thật là có chút nhớ nhung.”

Cố Hàm Ninh cũng không bịa chuyện.

Thật là nhiều người không thích ăn ở căn-tin, điều kiện tốt, thậm chí giờ tạm nghỉ đều giải quyết ở ngoài trường, nhưng Cố Hàm Ninh thực lòng cảm thấy, căn-tin trường học giá rẻ ngon, nhất là mấy món chủ đạo, đều đủ tiêu chuẩn hơn so với nhà ăn lớn bên ngoài!

“Mình đi gọi điện thoại cho Miêu Miêu, nếu như cô ấy ở trường học, liền cùng nhau ăn.”

Cố Hàm Ninh nghĩ đến Thôi Hà Miêu, cũng không biết có phải cô ấy có việc không, về trường học sớm hai ngày.

Cố Hàm Ninh bấm số, điện thoại vang lên thật lâu mới kết nối được, đầu kia truyền đến tiếng thở hổn hển của Thôi Hà Miêu, hình như là vừa mới chạy một đoạn đường.

“A lô, a lô, Ninh Ninh à. . .”

“Miêu Miêu, cậu ở đâu? Mình tới trường học rồi, cùng nhau ăn cơm a?”

“Hả! Không, không cần, mình không có ở trường học! Mình cậu ăn đi!”

“Thế à, thế. . .”

“A! Mình còn có việc, mình cúp máy đã, buổi tối gặp!”

Không đợi Cố Hàm Ninh nhiều lời, đầu bên kia điện thoại đã dừng máy.

Cố Hàm Ninh cầm điện thoại, im lặng nghe tiếng đô đô từ đầu kia.

Thật là kỳ lạ!

Ăn cơm tối ở căn-tin, Cố Hàm Ninh lại cùng Triệu Thừa Dư trở về 205.

“Hử? Mạnh Khởi Đức cũng trở về rồi. mấy ngày hôm trước liên lạc với cậu ấy, cậu ấy còn nói ngày 15 mới trở về.”

Triệu Thừa Dư vào cửa, cất đồ đạc, nhìn chiếc giường đối diện có chút lộn xộn, thấy hơi lạ.

Hai người thu dọn xong, đã đến tám rưỡi tối, Cố Hàm Ninh ngồi ở trên bàn sách của Triệu Thừa Dư, lắc chân, trên tay cầm lấy một quyển sách tùy ý rút ra từ trên giá sách của Triệu Thừa Dư, nhằm chán lặt giờ.

“Lạch cạch” một tiếng, là tiếng mở cửa.

Cố Hàm Ninh cũng không ngẩng đầu lên, hỏi: “Có cá viên không?”

“Ách. . . chúc mừng năm mới. . .”

Đối phương dường như là sững sờ vài giây, mới lên tiếng.

Cố Hàm Ninh vội vàng ngẩng đầu, thấy là bạn cùng phòng của Triệu Thừa Dư, Mạnh Khởi Đức một tay nắm tay cầm cửa phòng ngủ, đứng ở ngưỡng cửa, trờ trờ chưa vào.

“Xin chào, chúc mừng năm mới.” Cố Hàm Ninh gật đầu cười, ngừng lắc chân chân, từ trên bàn sách nhảy xuống, dựa bàn sách chào hỏi.

“Mạnh Khởi Đức, cậu về rồi à!”

Phía sau Mạnh Khởi Đức vang lên giọng nói của Triệu Thừa Dư, tay bưng hai cái cốc dùng một lần, bên trong đựng Oden. (các nàng còn nhớ món này không, ta từng giải thích rồi)

Vừa rồi Cố Hàm Ninh nói dối bụng, muốn ăn khuya, Triệu Thừa Dư đi xuống quầy bán quà vặt mua.

“Ừ, về lúc sáng.”

Mạnh Khởi Đức buông tay nắm cửa, xoay người khẽ gật đầu với Triệu Thừa Dư, đi trở về trước bàn mình.

Ấn tượng của Cố Hàm Ninh đối với Mạnh Khởi Đức luôn tương đối bình thường, chỉ cảm thấy là một người còn cứng ngắc hơn so với Triệu Thừa Dư, chỉ là bọn họ đều ở cùng phòng 205, Triệu Thừa Dư và Mạnh Khởi Đức khá thân thiết, cho nên bình thường cũng thường xuyên gặp mặt.

“Ừ, cá viên, thịt viên, có thịt viên có nhân, mình đều mua một ít.”

Triệu Thừa Dư cầm cái cốc đi tới bên cạnh Cố Hàm Ninh, cười đưa cái cốc tới.

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu, tiếp nhận cái cốc, cười cười với Triệu Thừa Dư, ánh mắt hai người quẩn quất, đáy lòng đều có chút tiếc nuối.

Ai, Mạnh Khởi Đức trở về sớm như thế làm gì!

Cố Hàm Ninh nhú mày, nghĩ thầm: như vậy bọn họ nên hôn tạm biệt thế nào đây? .

45. Chương 45: Theo Dõi

Edit: Tiểu Ngạn

Một tay Cố Hàm Ninh chống ở quai hàm, vô cùng buồn chán quay đầu nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, lộ ra một bức tường hoa Nghênh Xuân dạt dào ý xuân, nhẹ giọng thở dài.

“Ai!

~~”

Thịnh Mạn Mạn đối diện, hơi hơi nhú miu, khép quyển sách lại, buông thông vai cũng thở dài.”

“Ai!

”

Cố Hàm Ninh quay lại, khó hiểu liếc nhìn cô một cái.

“Mạn Mạn, cậu than thở cái gì?”

“Ai!

” Thịnh Mạn Mạn nhún vai, lại thở dài, “Cậu đang thở dài vì bạn trai cậu của cậu không có thời gian ở bên cậu, còn mình đương nhiên thở dài là vì Miêu Miêu vong ân bội nghĩa!”

Nói đến chuyện này, Cố Hàm Ninh lại hứng thú, đầu nghiêng về phía trước, nhẹ giọng hỏi: “Người kia là ai, cậu có đầu mối không?”

“Ai! Kể từ sau khi cậu và lão Triệu nhà cậu tốt hơn, Vũ Hân càng thêm xuất quỷ nhập thần, trong phòng ngủ chỉ còn mình và Miêu Miêu sống dựa vào nhau, ra vào cùng nhau nha! Ai nghĩ đến, thế nhưng bây giờ muốn gọi cậu ấy cùng nhau ăn một bữa cơm, ngay cả hẹn trước cũng không rảnh!”

Thịnh Mạn Mạn cực kỳ ai oán thở dài.

“Càng đáng hận chính là, cô nàng ấy thế mà cứ giấu người rõ kín, ngay cả tên cũng không chịu nói! Tức chết mình!”

Thịnh Mạn Mạn tức giận giơ tay, vẽ mặt tức giận.

“Thôi, tóm lại cũng không giấu được cả một đời, nghĩ thoáng chút đi!”

Cố Hàm Ninh cười an ủi.

“Cậu nói, tới cùng sẽ là ai chứ? Trong trường? Hay ngoài trường?”

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu nhìn trần nhà, đáy lòng suy nghĩ, trong lòng tự sắp xếp từng chàng trai Thôi Hà Miêu biết rồi loại bỏ.

“Nhất định là trong trường!” Thịnh Mạn Mạn tiến đến trước mặt Cố Hàm Ninh, nhẹ nhàng nói.

“Mười giờ ngày hôm trước, khi cậu còn chưa về, Miêu Miêu ra ban công nhận cú điện thoại, sau đó liền đỏ mặt cười híp mắt xuống lầu, qua một lúc lâu mới trở về!”

Thịnh Mạn Mạn lời bằng chứng ra.

“Vậy sao cậu không đi theo xuống dưới nhìn một chút đi?” Cố Hàm Ninh nhú mày nghi hoặc.

“Ôi, mình đói bụng, Miêu Miêu nấu mì ỉnh, khi đó mình đang ăn, đâu có nghĩ tới nhiều như vậy đây!”

Cố Hàm Ninh không đáp lại trợn mắt nhìn Thịnh Mạn Mạn một cái, lập tức lại cười nói:

“Không bằng, tối hôm nay hai chúng ta cùng nhìn xem? Nếu quả thật là trong trường, sẽ phải đưa đến dưới lầu phòng ngủ đi? Chúng ta liền núp ở quầy bán quà vặt, có cửa sổ đối diện cửa lớn ký túc chúng ta, nếu như là đi qua, dĩ nhiên là có thể nhìn thấy!”

“Được đấy! Nếu đói bụng, mua chút đồ ăn ở ngay quầy bán đồ ăn vặt! Một công đôi việc!” Thịnh Mạn Mạn hai mắt sáng lên, hoàn toàn đồng ý!

Cố Hàm Ninh lại không đáp lời, chỉ lắc đầu.

Để đảm bảo kế hoạch buổi tối không sơ hở, hai người đầu chụm lại, lên kế hoạch tỉ mỉ, nên lúc nào thì ăn cơm tối, núp ở vị trí nào trong quầy bán quà vặt, là cả tối đều ở chỗ quầy bán quà vặt, hay là chuyển mấy chỗ?

Cuộc sống bây giờ khó quá nha! Bây giờ cô có bạn trai lại như không có, chỉ có thể lưu lạc cùng Mạn Mạn đi ăn hàng, cùng nhau theo dõi JQ (gian tình) của bạn học Miêu Miêu!

Vào học không lâu, thầy chủ nhiệm của Triệu Thừa Dư liền tìm cậu, báo rằng cậu chính thức trở thành một thành viên trong đội ngũ dự thi tin học của đại học Z.

Khi biết được, dĩ nhiên Cố Hàm Ninh thật vui mừng, thậm chí còn vui vẻ hơn so với Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư thành công trúng tuyển, một là chứng minh thực lực của cậu, thứ hai, cũng nói rõ lúc ấy cô suy nghĩ là không sai, kiếp trước, quả thật Cao Thần đánh cắp thành quả của Triệu Thừa Dư! Mà kiếp này rõ ràng cậu ta không thành công!

Triệu Thừa Dư trở thành thành viên năm nhất duy nhất của đại học Z được vào đội thi đấu!

Không lâu sau, Cố Hàm Ninh liền thấy mất mát!

Nghe nói hiệu trưởng thế phải đạt được giải nhất, không chỉ ưu tiên kinh phí đáng kể, mà còn phát mệnh lệnh xuống tất cả giảng viên các lớp toàn lực ủng hộ, thế là, đội trưởng của nhóm là một vị học trưởng năm thứ ba của Triệu Thừa Dư đã ở trước mặt hiệu trưởng, phát thệ sẽ làm rạng danh cho trường!

Anh nói anh làm rạng danh cho trường liền làm thế đi, tại sao lại phải cách ly chuẩn bị cuộc so tài đây?!

Làm khổ đôi tình nhân nhỏ người ta!

Sau năm ngày liên tiếp hai người không có gặp mặt, Cố Hàm Ninh đành oán hận người đội trưởng kia của Triệu Thừa Dư khăng định là không có bạn gái!

Triệu Thừa Dư chỉ ôm Cố Hàm Ninh vừa hôn lại vừa cười.

Thế là, bọn họ chỉ có thể quá lắm thì bớt thời gian gọi điện thoại gửi tin nhắn, mỗi tuần gặp mặt ở trường một lần cho bớt tương tư! Hơn nữa, coi như gặp mặt, cũng chỉ có mấy tiếng nhàn rỗi, vị đội trưởng cường nhân kia, sẽ lại gọi điện liên tục giục, nhanh chóng gọi người đi về...

Triệu Thừa Dư mỗi ngày ngoại trừ lên lớp, sẽ phải đúng hạn đi đến phòng được đặc biệt chuẩn bị cho đội ngũ nhỏ tiếp nhận tập huấn, thường xuyên phải bận đến mười một mười hai giờ đêm mới có thể trở về phòng ngủ.

Lúc mới đầu Cố Hàm Ninh còn đặc biệt đợi mấy buổi tối, lúc 11h30 chạy xuống tầng, hai người nói chuyện với nhau một lúc. Nhưng mà thứ nhất không phải lần nào cũng có thể xin được cô quản lý ngủ đêm khai ân, thứ hai, cứ mãi thế này, Cố Hàm Ninh quen ngủ sớm chịu không nổi, cũng không đành lòng để Triệu Thừa Dư bận cả ngày, lại không thể nghỉ ngơi sớm một chút.

Cái việc hẹn hò đêm khuya này, sau ba ngày tiến hành, liền bị hủy bỏ.

Thế là, sau 12 giờ dưới ánh mặt trời ngày xuân xán lạn, Cố Hàm Ninh chỉ có thể cùng Thịnh Mạn Mạn ở thư viện hết thời gian, tán phét về chuyện Thôi Hà Miêu.

Tính tán phét mỗi người đều có, chỉ là trước đây, thời gian trống của Cố Hàm Ninh, cơ bản bị Triệu Thừa Dư chiếm lấy, bây giờ nhàn rỗi vô ích, đương nhiên tính tán phét càng như lửa nóng!

Nghĩ tới những điều này, đáy lòng Cố Hàm Ninh lại có chút thờ dãi, có chút buồn rầu.

Sáu năm sau khi bọn họ tốt nghiệp thì Thôi Hà Miêu kết hôn, khi đó Cố Hàm Ninh rất bận, chỉ nhờ người tặng quà, chưa từng đi, chỉ nhớ rõ Thôi Hà Miêu cưới một thầy giáo tiểu học, nhìn từ ảnh cưới, trông rất quý củ, dường như là người rất thành thật.

Đường như Cố Hàm Ninh nhớ được, đó là do dì Thôi Hà Miêu giới thiệu, hai người chỉ nói chuyện ba tháng, bà nội nhà đối phương có chút không được khỏe, liền thúc giục bọn họ kết hôn, cho nên, hôn lễ Thôi Hà Miêu chuẩn bị thật sự vội vàng.

Đối với chồng kiếp trước của Thôi Hà Miêu, Cố Hàm Ninh cũng không có nhiều ấn tượng.

Nhưng cô nhớ rất rõ ràng, lúc ấy, Mạn Mạn còn ghét bỏ đối phương quá nhiều tuổi, nhưng Miêu Miêu chỉ cười hi ha nói: Nhiều tuổi cũng tốt, sẽ chiều người.

Nếu lúc ấy Mạn Mạn đã ghét bỏ như vậy, không thể chỉ vì hơn các cô vài tuổi mà thôi.

Lúc này Cố Hàm Ninh thật hận chính mình lúc ấy vì Cao Thần, đi đến thành phố S dốc sức làm, từ từ xa cách với bạn cùng phòng, đến bây giờ chuyện quan trọng như vậy cũng không nhớ được!

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu nhìn Mạn Mạn, nhũ mi hồi tưởng.

Hôn lễ của Mạn Mạn, cô cũng không tham dự, nhưng khi bọn họ cưới xong, Mạn Mạn đặc biệt tới thành phố S, nói là đưa đàn ông của mình để cho cô nhìn.

Mạn Mạn luôn nói, cô muốn tìm một anh chồng làm đầu bếp, đáng tiếc, cuối cùng cũng không được như ý, chỉ tìm được người mở nhà ăn!

Cố Hàm Ninh trong lòng bật cười, xem ra lúc ấy, ít ra, Mạn Mạn rất hạnh phúc, đối phương nhìn rất cao, tuy rằng bề ngoài thường thường, nhưng rất có kiên nhẫn với Mạn Mạn.

Cố Hàm Ninh nhớ được, lúc ấy, thật ra trong lòng cô có chút hâm mộ...

Một buổi chiều, hai người Cố Hàm Ninh cùng Thịnh Mạn Mạn lên kế hoạch, hưng phấn cũng không chờ nổi trời tối.

Vội vàng ăn cơm tối ở căn tin, Thịnh Mạn Mạn gọi điện thoại cho Thôi Hà Miêu, xác định cô nàng ấy còn chưa trở về phòng ngủ, hai người đặc biệt trở về phòng ngủ thay quần áo, nhờ mà Thôi Hà Miêu tinh mắt, nhận ra quần áo sáng nay hai người mặc.

Bên dưới cạnh nhà năm, nhà sáu có vài cửa hàng, có tiệm trái cây, tiệm tạp hóa, cửa hàng sách, quán in ấn, quầy bán quà vặt, tiệm kính mắt.

Bởi vì không chắc lúc nào thì Thôi Hà Miêu mới trở về, lại sợ gọi điện thoại hỏi thăm sẽ đánh rần động cỏ, hai người nhàm chán, liền đi lang thang từng gian, thỉnh thoảng cảnh giác nhìn ngó bốn phía, mở mắt càn quét.

Cho đến khi một bóng dáng quen thuộc hơi đầy đặn rơi vào tầm mắt, Cố Hàm Ninh cùng Thịnh Mạn Mạn liếc nhau, cười hắc hắc, dán vào cửa sổ thủy tinh quầy bán quà vặt, mở to mắt, nghiêm túc nhìn!

Bóng dáng Thôi Hà Miêu từ trong đường nhỏ tối từ từ hiện rõ ra, dưới đèn đường, tuy rằng không đủ sáng, nhưng cũng có thể làm cho Cố Hàm Ninh và Thịnh Mạn Mạn nhìn thấy trên mặt Thôi Hà Miêu là nụ cười dịu dàng ngượng ngùng, cùng với mặt cậu nam sinh chiều cao trung bình ở bên cạnh!

“Mạnh Khởi đức!”

Cố Hàm Ninh cùng Thịnh Mạn Mạn đồng thời kêu lên tiếng, liếc mắt nhìn nhau, lại đồng thời quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Dưới lầu phòng ngủ, cạnh đèn đường, trên mặt Mạnh Khởi Đức mang theo nụ cười chân thật, lôi kéo tay Thôi Hà Miêu, hơi hơi lắc, cũng không biết nói gì đó, khiến cho Thôi Hà Miêu ngượng ngùng liếc nhìn một cái, khiến cho Cố Hàm Ninh cùng Thịnh Mạn Mạn lập tức rung mình một cái!

Trời ạ, khi nào thì, Thôi Hà Miêu mà cũng để tỏ ra ngượng ngùng như thế!

Nói thật, hai người đều ở trong phòng ngủ thường thấy Thôi Hà Miêu tươi cười sáng khoái, hiện tại thấy như vậy, đều là hoài nghi có phải mình nhận lầm người rồi hay không?!

Thì ra, con gái thật sự có muôn vàn bộ mặt, đối mặt với nhiều người, có thể thay đổi được vô số mặt!

Cố Hàm Ninh cùng Thịnh Mạn Mạn thấy sợ hãi than không ngừng, nhất thời không nỡ đi ra ngoài quấy rầy hai người tình nồng mật ý, nhưng mặt hai người dường như dính vào trên cửa sổ thủy tinh, mắt mở thật to, sợ bỏ sót một tình tiết!

Đợi khi hai người bên ngoài sau nói cười chán chê mười mấy phút đồng hồ mới lưu luyến không rời chia tay lên lầu, lúc này Cố Hàm Ninh và Thịnh Mạn Mạn mới thu hồi tầm mắt, trong lòng đồng thời cùng than một tiếng:

“Hai người này rốt cuộc là thông đồng với nhau từ lúc nào?”

Mang theo nghi vấn này, hai người dùng sức cắn Oden trên tay, bước nhanh lên lầu!

Trở về phòng ngủ, khổ hình bức cung! ! !

Mở cửa phòng ngủ ra, Thịnh Mạn Mạn ấp ủ, chờ một lát có nên nói một câu “Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị” hay không, tới cùng nên cương bức hay là dụ dỗ?

Không đợi cô suy nghĩ kỹ càng, mới bước vào trong phòng ngủ, liền thấy Bạch Vũ Hân khó có được trở về phòng ngủ sớm như vậy, cười nói với các cô: “Các cậu trở về thật đúng lúc, Miêu Miêu nói có người muốn mời chúng ta ăn cơm đấy!”

“Ăn cơm? Được thôi! Mà, ai có lòng tốt hào phóng thiện lương như vậy đây?”

Cố Hàm Ninh đi ở phía sau, cười dài, nhìn gò má ửng hồng của Thôi Hà Miêu, chỉ muốn nói một câu!

Chúng ta tới muộn rồi!

“Cái đó, Mạnh Khởi Đức bảo ngày mai mời mọi người ăn cơm! Mạn Mạn, cậu nói là buổi trưa hay là buổi tối?”

“Buổi trưa! Buổi sáng ngày mai mình sẽ không ăn...” Thịnh Mạn Mạn xoa xoa bụng, cười ha ha nói một nửa, “Mạnh Khởi Đức làm sao? Hiện tại vì sao cậu ta mời chúng ta ăn cơm đây?!”

“Cái đó, mình và cậu ấy đang hẹn hò. Lần trước không phải Triệu Thừa Dư mời chúng ta ăn cơm sao, lúc ấy cậu nói, về sau đều phải xử lý theo thường lệ, cho nên, cậu ấy nói, phải mời các cậu một bữa cơm!”

Thôi Hà Miêu nói xong vẻ mặt xấu hổ, cúi đầu cười, không thấy được vẻ mặt thất vọng của Thịnh Mạn Mạn!

Kế hoạch nguyên bản của Thịnh Mạn Mạn là: tối nay trước bức cung, khiến Thôi Hà Miêu ngoan ngoãn nhận tội, bởi vì hai người bọn họ đã làm việc không hợp tiêu chuẩn, cho nên, trước mời một bữa, an ủi linh hồn nhỏ bé bị thương của cô. Về sau, bọn họ chính thức công bố tin vui, lại mời một bữa!

Như vậy thì có thêm một bữa rồi, nhưng Thôi Hà Miêu sớm tuyên bố, làm rối loạn kế hoạch vốn có của cô!

Hai bữa cơm của cô a, giờ lại bị rút chỉ còn một bữa thôi!

Ánh mắt Thịnh Mạn Mạn ai oán nhìn Cố Hàm Ninh, hai người liếc nhau, đồng thời tiếc hoạt động tối nay cứ như vậy mà kết thúc trong u ám!

Cố Hàm Ninh vỗ vỗ vai Thịnh Mạn Mạn, hơi thở dài, dùng ánh mắt: bạn học Mạn Mạn, xin nín bi thương đi!

46. Chương 46: Cười Ngây Ngô

Edit: Tiểu Ngạn

Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, nhìn Thôi Hà Miêu, trên gương mặt trắng nõn mịn màng, ửng đỏ, trong mắt đều là tràn đầy vui vẻ, bộ dạng tươi cười nồng đậm ngọt ngào!

Như vậy rất tốt! Cố Hàm Ninh nghĩ.

Có lẽ bởi vì kiếp này, cô và Triệu Thừa Dư ở bên nhau, cho nên, cô và bạn cùng phòng đều gặp gỡ Mạnh Khởi Đức nhiều hơn, giống như kiếp trước, cô ở bên Cao Thần, các cô gặp nhiều hơn là Trần Minh.

Kiếp này, Trần Minh vẫn đi theo Cao Thần, bởi vì như thế, cậu ta có thể thường xuyên nhìn thấy Bạch Vũ Hân.

Mà Triệu Thừa Dư, như trước thân với Mạnh Khởi Đức hơn.

Mọi chuyện kiếp trước, ví như hiện tại, sớm muộn đều phải tiêu tan, dù là ký ức, cũng chỉ còn lại một tầng ấn ký mỏng, chỉ còn để lại ý nghĩ, không liên quan đến yêu hận.

Cho dù, kiếp trước, Miêu Miêu không phải gả cho Mạnh Khởi Đức thì thế nào?

Kiếp này, người cô yêu cũng không phải là Cao Thần, cô muốn ở bên Triệu Thừa Dư, yêu hay hận của kiếp trước, cô đã không hề để ý nữa, bởi vì, đều không còn quan trọng rồi!

Kiếp này, Miêu Miêu cũng không đợi sau khi tốt nghiệp nhiều lần hẹn hò bị ghét bỏ đáng người, đến cuối thậm chí là giống như cam chịu vật, bắt được một người, nói kết hôn liền kết hôn!

Có lẽ cô ấy và Mạnh Khởi Đức cũng chưa chắc có thể đi tới cuối, nhưng vậy thì thế nào?

Chí ít, cô ấy cũng có thể có được một tình yêu thuần túy khi còn ở trong trường đại học, chỉ vì lẫn nhau, không liên quan đến bất kỳ người nào khác, bất cứ chuyện gì!

Cánh hồ điệp (bướm bướm) đã chậm rãi vỗ, vô tình đã thay đổi quỹ đạo cuộc sống của người bên cạnh, nhưng chỉ cần bọn họ có thể vui vẻ đón nhận, đừng cảm đối mặt, có lẽ, nơi đâu cũng là sức sống!

Buổi tối, Cố Hàm Ninh có chút không ngủ được, cầm điện thoại di động, gửi một tin nhắn cho Triệu Thừa Dư.

“Bạn học Triệu, mình sắp quên mất cậu có hình dáng như thế nào rồi! Làm sao bây giờ?”

Cố Hàm Ninh mím môi lén lút cười.

Đột nhiên cô rất nhớ rất nhớ bạn học Triệu của cô!

Thấy Miêu Miêu hơi ngượng ngùng nhắc tới “Khởi Đức” của cô nàng, thấy Miêu Miêu nhìn điện thoại di động mím môi tươi cười không thể che hết dáng vẻ hạnh phúc, thấy chuông điện thoại reo Miêu Miêu vội cầm lấy điện thoại di động chạy đến bàn công nhẹ nhàng nói chuyện, cô, đột nhiên liền rất nhớ rất nhớ Triệu Thừa Dư!

Tuy rằng, thật ra cô đã không còn đơn thuần nữa, không còn ngây ngô nữa, nhưng phụ nữ mà, mặc kệ bao nhiêu tuổi, cũng muốn có người, thật tốt, yêu mình bằng cả trái tim, thuận theo mình, chiều theo mình!

Vui vẻ, đau lòng, tốt đẹp, xấu xí, đều có vòng tay ôm ấp, chờ đợi mình, không chê, không vứt bỏ!

Cố Hàm Ninh cười yếu ớt cầm điện thoại di động đi ngủ, thậm chí quên mất tắt máy!

Cho nên, ngày hôm sau, chờ đến khi cô tỉnh lại, nhìn điện thoại di động yên lặng, thiếu một ô vuông (hình báo có tin nhắn mới), giận đến trợn mắt lập tức tắt điện thoại!

Hừ! Hừ! Hừ!

Cố Hàm Ninh cảm thấy, chỉ có thể dùng một âm mũi để biểu đạt sự khinh bỉ và căm giận thật nhiều của mình!

Triệu Thừa Dư, giỏi lắm!

Ngay cả tin nhắn của tôi cũng dám không nhắn lại! Mấy ngày không gan, gan cũng to hơn rất nhiều?!

Lần này, nếu cậu không cầu xin tha thứ cho tốt, đừng hòng tôi sẽ bỏ qua cho cậu!

Cô Cố Hàm Ninh, tốt xấu gì, bề ngoài vẫn là một thiếu nữ xinh đẹp tươi trẻ đi? Lại vẫn thua kém mấy cái máy móc lạnh băng sao?!

Triệu Thừa Dư! Cả đời cậu cứ ôm máy vi tính sống đi!

Sáng sớm ánh mặt trời ảm áp chui qua rèm che đi vào, buổi sáng sớm thứ bảy có bao nhiêu tốt đẹp nha, tâm trạng Cố Hàm Ninh lại không được tốt đẹp như thế!

Thôi Hà Miêu đã không thấy bóng người, người đang yêu đương cuồng nhiệt nha, quả nhiên, ngay cả giấc ngủ cũng không cần!

Cho nên nói, tình yêu gì đó, bỏ đường nhất cho con gái!

Dáng vẻ không giống như cô, là một oán phụ bị ai bị ai đó quên đi!

Cố Hàm Ninh nghiêm mặt, cau mày, nhìn gương mặt quen thuộc trong gương ở toilet, nhìn trái nhìn phải một chút, thế nào cũng đều không vừa lòng!

Trừ làn da hơi trắng, còn lại cũng chả có gì hay để nói!

Khó trách, ngay cả một cái tin nhắn Triệu Thừa Dư cũng keo kiệt không gửi lại!

Trong mấy vi tính không phải là có rất nhiều loại gái đẹp đi!

Cố Hàm Ninh nặng nề than thở, soi gương nhìn người phờ phạc ủ rũ, xua xua tay.

Thôi, nghĩ ngợi lung tung cái gì đây?

Ai, cô cũng chỉ là bị Thôi Hà Miêu kích thích đến ghét rảnh rồi oán cô đơn rồi.

Cố Hàm Ninh chán nản rửa mặt xong, cầm lấy thẻ ăn đi xuống lầu.

Đi ăn sáng trước vậy, tối hôm qua quyết định ăn cơm vào buổi trưa hôm nay, chờ ăn xong bữa sáng, cô đi thư viện đọc một lát, chờ Mạn Mạn và Bạch Vũ Hân rời giường, cũng gần đến giờ có thể đi ăn cơm trưa.

Thứ bảy, Mạn Mạn muốn ngủ nướng nên ngủ bù, đáng thương cô chỉ thể một mình đi đến thư viện đánh đuổi sự nhàm chán...

Cố Hàm Ninh chậm chạp đi xuống cầu thang, đang muốn đi ra ngoài, bước chân dừng lại một chút, quay đầu lại, nhìn về cái ghế ba người bằng gỗ ở đại sảnh phòng ngủ tầng năm.

Có người, đang lẳng lặng ngồi ở đó, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt, dưới mắt có quầng thâm, cầm moc lên mấy sợi râu ria xanh xanh, khiến cho cô vừa thấy trong mắt khê chua xót, trong lòng tràn đầy sự đau lòng và hối hận!

Cố Hàm Ninh không biết rốt cuộc cậu đã đợi bao lâu...

Cô chỉ biết là, Triệu Thừa Dư đã từng đề cập tới, có lúc bọn họ sẽ bận đến lúc rất khuya rất khuya, có thể không có cách nào luôn gọi điện cho cô, thậm chí ngay cả một tiếng chúc ngủ ngon cũng quên mất, cho nên muốn cô chăm sóc bản thân mình thật tốt, buổi tối nên đi ngủ sớm một chút...

Vậy cuối cùng cậu là bận đến mấy giờ đêm? Hay là nói đến mấy giờ sáng?

Trong lòng Cố Hàm Ninh có chút gì đó chặn lại, cổ họng cũng vậy, nhẹ nhàng đi tới, chậm chậm ngồi xuống, tuy rằng không muốn, nhưng vẫn vỗ nhẹ vai cậu.

“Thử Dư, Thừa Dư! Dậy đi, đừng ở chỗ này ngủ! Trở về phòng ngủ đi!”

Triệu Thừa Dư đột nhiên mở mắt ra, trong phút chốc giống như có chút hốt hoảng, tầm mắt chuyển về phía Cố Hàm Ninh, trên mặt liền lộ ra nụ cười có chút mệt mỏi.

“Hàm Ninh...Thực xin lỗi, hình như mình ngủ thiếp đi mất.”

“Đồ ngốc! Đã mệt như vậy, tại sao không trở về ngủ cho tốt! Ở chỗ này làm sao ngủ ngon được!” Cố Hàm Ninh mím môi cười, nhìn chăm chăm trong mắt Triệu Thừa Dư có tơ máu, hơi oán giận.

“Mình cũng vừa ngồi xuống không bao lâu.” Triệu Thừa Dư xoa mặt, giống như là muốn xua cơn buồn ngủ tràn đầy khuôn mặt đi.

“Thực xin lỗi, sáng nay mình mới đọc được tin nhắn của cậu. Sợ cậu còn chưa dậy, cho nên chưa trả lời. Nghĩ là, cậu cũng sắp dậy rồi, dứt khoát chờ cậu ở đây.” Triệu Thừa Dư cười cầm tay Cố Hàm Ninh, nhẹ

giọng giải thích, nhìn Cố Hàm Ninh thật sâu, giống như là muốn bù đắp lại toàn bộ thời gian mấy ngày nay không được gặp mặt.

“Chỉ là tin nhắn mà thôi, chẳng lẽ mình còn trách cậu?!” Cố Hàm Ninh cười trách cậu, “Buồn ngủ, liền đi ngủ thật ngon đi, làm gì còn ở chỗ này a? Nếu như mình dậy muộn, hoặc nếu hôm nay không đi xuống thì làm sao?”

Triệu Thừa Dư nở nụ cười, kéo tay Cố Hàm Ninh, để ở bờ môi, cúi đầu hôn nhanh một cái.

“Hàm Ninh, mình nhớ cậu! Đã mấy ngày chúng ta không gặp mặt rồi! Vừa lúc cậu lại quên mất mình có đáng về như thế nào, mình liền muốn tới đây, để cho cậu nhìn mình, mình cũng nhìn cậu.”

Triệu Thừa Dư hơi hơi nhú mày, cười thực đẹp, khiến Cố Hàm Ninh thật muốn ôm lấy cậu, hôn một cái!

“Hàm Ninh, mình rất muốn ôm cậu một cái...” Triệu Thừa Dư tiến đến bên tai Cố Hàm Ninh, cười nhẹ giọng nói, mắt nhìn Cố Hàm Ninh, có chút nóng rực, trong con ngươi, in sâu bóng dáng Cố Hàm Ninh, nháy cũng không nháy!

“Mình cũng vậy...” Cố Hàm Ninh cười dịu dàng, nhẹ giọng đáp, ngữ điệu mềm mại, Triệu Thừa Dư nghe được đáy lòng nóng lên, cố gắng đè nén, chỉ có thể không ngừng vuốt ve tay Cố Hàm Ninh.

“Hôm nay có thể nghỉ ngơi một ngày sao?” Cố Hàm Ninh hỏi.

“Ừ, cũng gần hoàn thành, cho nên tổ trưởng để mọi người trở về nghỉ ngơi một chút, anh ấy và hai học trưởng cũng nhau làm thí nghiệm.” Triệu Thừa Dư nói về tác phẩm tất cả thành viên cùng nhau tiêu tốn tinh lực hoàn thành, nhin không được, nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

Cố Hàm Ninh nghe Triệu Thừa Dư đề cập tới, trừ củng cố kiến thức, tổ đội bọn họ còn phải dựa vào bản lĩnh của mình, làm ra một chương trình ứng dụng, làm thành tác phẩm nộp dự thi.

“Vậy cậu ăn sáng chưa?”

“Ừ, mặc dù rất mệt rất bận, nhưng vẫn chuẩn bị bữa cơm khuya.” Triệu Thừa Dư cười nói.

Được rồi, trong cuộc sống của đàn ông, không thể chỉ có tình yêu, có tình uống nước ăn no, những lời này chỉ thích hợp với cô gái nhỏ, đàn ông cần cảm giác thành công, công tác, có bận rộn và mệt mỏi nữa, anh ta cũng sẽ coi như ngọt như đường phèn!

Cho nên Cố Hàm Ninh chỉ có thể thở dài ở trong lòng, đau lòng vì cậu, nhưng không cách nào ngăn cản!

“Có quan trọng nữa, cậu cũng phải chú ý nghỉ ngơi! Nào, mình đưa cậu trở về phòng ngủ, ngủ một giấc thật ngon!” Cố Hàm Ninh đứng lên, vươn tay hướng về phía Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư thở dài một chút, đáng tiếc cậu cũng cảm giác mắt mình gần như dính vào nhau, quả thật cậu cần ngủ một giấc.

Chờ đến khi Triệu Thừa Dư ngoan ngoãn để tay ở trong lòng bàn tay mình, Cố Hàm Ninh hơi dùng lực, Triệu Thừa Dư liền đứng lên.

Cố Hàm Ninh kéo cánh tay của Triệu Thừa Dư, đưa cậu đến cửa phòng ngủ.

Phòng ngủ nam sinh sáng sớm thứ bảy, rất yên tĩnh.

“Hắn là bạn cùng phòng của cậu còn đang ngủ, mình cũng không đi vào. Cậu đừng làm gì cả, nghỉ ngơi trước, biết không?”

Cố Hàm Ninh nhìn hai bên bốn phía một chút không có người nào, liền ôm eo Triệu Thừa Dư, dạn dò tử tế.

“Ừ, biết rồi.” Triệu Thừa Dư cười gật đầu, nhìn Cố Hàm Ninh mắt cũng không chớp.

“Mình đi trước. Ít nhất cậu phải ngủ đến tận buổi chiều, tỉnh dậy điện thoại ỉn, mình tới tìm cậu!” Cố Hàm Ninh cười nói, đang định buông tay, ngang hông đã được Triệu Thừa Dư ôm, môi của cậu lập tức phủ xuống, chạm trên môi cô, nhẹ nhàng mở ra, đưa đầu lưỡi vội vàng vào thăm dò!

Cố Hàm Ninh thở dài một chút, ngoan ngoãn ngẩng đầu, hận không thể ôm Triệu Thừa Dư, hôn đến ngạt thở!

Đáng tiếc, nơi này là hành lang phòng ngủ nam sinh!

Tuy rằng người trẻ tuổi thích ngủ nướng, nhưng cũng không phải là không có người chịu khó, ví dụ như Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư.

Không biết là từ đâu, phát ra một chút tiếng động, Triệu Thừa Dư dần lòng, khẽ rút ra, dán lên bờ môi mềm mại của Cố Hàm Ninh, nhẹ mổ vài cái, lúc này mới cường chế mình buông tay.

“Mình đi đây.”

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư mở cửa phòng ngủ ra, cười vẫy vẫy tay đi xuống.

Triệu Thừa Dư cười khẽ gật đầu với Cố Hàm Ninh, cho đến khi ngay cả tiếng bước chân cô cũng không nghe thấy, lúc này mới xoay người đi vào trong.

Sau khi ra khỏi cửa ký túc xá số sáu, Cố Hàm Ninh liền quay đầu liếc nhìn ban công phòng ngủ 205, nhẹ nhàng cong khóe môi.

Ánh mặt trời rực rỡ, thật là một ngày cuối tuần mùa xuân thật đẹp!

Tâm trạng của Cố Hàm Ninh cực tốt nhảy từ trên bậc thang xuống, chạy chậm về phía nhà ăn!

Ai, nói chuyện yêu đương, lòng của phụ nữ từ thật không chịu sự khống chế của mình!

Cố Hàm Ninh cười một mình ăn sáng, một mình đi thư viện, tìm chỗ trống ngồi, nhìn đối diện không người ngồi, cười yếu ớt.

Dù cậu không có ở nơi này, nhưng tim của cậu khẳng định vẫn luôn ở bên mình!

Cứ để cho cậu nghỉ ngơi thật tốt, ngày bọn họ ở bên nhau còn dài mà!

Cố Hàm Ninh mặt mày hớn hở nghĩ tới.

Đàn ông nghiêm túc là đẹp trai nhất!

Bạn học Triệu của cô, dù bộ dạng sáng nay có chút tiêu tụy, vẫn là đẹp trai như vậy!

Cố Hàm Ninh mở sách che môi, chỉ để lộ ra một đôi mắt đẹp tươi tắn, híp mắt cười ngây ngô!

47. Chương 47: Ly Biệt

Edit: Tiểu Ngạn

Thỉnh thoảng Cố Hàm Ninh lại cầm điện thoại nhìn một chút, tư tưởng có chút không tập trung.

Bạn cùng phòng của Triệu Thừa Dư đều rời giường đi? Trong phòng ngủ có phải chỉ còn lại một mình cậu không?

Ai, nếu thật muốn cô chọn, hiện tại cô tình nguyện chạy vội trở về, ở bên Triệu Thừa Dư, chỉ cần xem cậu ngủ, cũng thấy vui vẻ!

Được rồi, nếu như cô làm như vậy thật, đoán chừng Thôi Hà Miêu sẽ dè chết cô!

Cố Hàm Ninh cầm một chén trà nóng, nhìn Thịnh Mạn Mạn liêu mạng chuốc bia Mạnh Khởi Đức, không khỏi cười lắc lắc đầu.

Mạn Mạn ngốc, lẽ nào cậu sẽ không đưa đàn ông tới cho bọn mình gặp?

Quân tử báo thù mười năm không muộn, hôm nay cậu gieo phần thù này, không cần mười năm sẽ phải trả lại gấp bội!

Cô bé ngốc, cũng không thấy cặp mắt dường như sắp tròng ra lửa của Miêu Miêu bên cạnh!

Tửu lượng của Miêu Miêu, thực là tỷ lệ thuận với vóc người đấy!

Cố Hàm Ninh hơi hơi quay đầu, lại thấy được Bạch Vũ Hân ngồi ở bên cạnh Thôi Hà Miêu, mặt mày ủ rũ, nhìn chăm chăm cái ly trong tay, tiếng đùa vui ồn ào xung quanh, dường như không hề truyền vào trong lỗ tai của cô nàng, nhìn còn không tập trung hơn so với mình.

Cố Hàm Ninh nhếch khóe môi, khẽ lắc đầu.

Cần gì chứ? Vì một gã con trai không đem mình ở trong lòng, mất hồn mất vía, cứ mãi vướng mắc, cậu cho rằng, đời này có thể có được vật mình muốn sao?

Nhưng mà tất cả những gì cô có, toàn bộ đều giao cho gã mà thôi, nhưng gã sẽ không hề cho cậu chút gì!

Cố Hàm Ninh quay đầu trở lại, nghĩ tới mấy ngày hôm trước Thôi Hà Miêu thừa dịp Bạch Vũ Hân không có ở trong phòng ngủ nói chuyện.

“Cao Thần giống như có bạn gái, nhưng không phải Hân Hân, mình vô tình nhìn thấy, cậu ta ôm một cô bé, các cậu cũng đừng nói cho Hân Hân nha!”

Cố Hàm Ninh vốn cho là, gần đây tâm tình Bạch Vũ Hân không tốt, có thể là bởi vì Cao Thần vì mình mất đi tư cách thi đấu khiến tâm trạng suy sụp, cũng gây ảnh hưởng tới cô nàng, nhưng không biết còn có chuyện như vậy!

Thật ra lúc ấy Cố Hàm Ninh có chút kinh ngạc, nhưng lập tức liền suy nghĩ rõ ràng.

Lấy tính tình Cao Thần, không có Cố Hàm Ninh cô, tự nhiên cũng không có khả năng bốn năm đều không có bạn gái.

Lớn lên đẹp trai, tính cách hòa đồng, nói chuyện hài hước, khiêu vũ giỏi, bóng rổ cũng tương đối, Cao Thần như vậy, bên cạnh làm sao thiếu được những cô gái yêu mến? Chỉ cần cho chút thời gian, cậu ta sẽ từ trong thất bại với Cố Hàm Ninh mà đứng lên, tìm được an ủi ở trong lòng một cô gái khác!

Chỉ là, cô gái này không phải là Bạch Vũ Hân!

Bởi vì Cố Hàm Ninh đã sớm biết, Bạch Vũ Hân không phải là loại mà Cao Thần thích! Nếu như chọn Bạch Vũ Hân, như vậy đối với Cao Thần mà nói, chỉ là tạm bợ!

Nhưng Cao Thần, cần gì phải tạm bợ?

Lúc ấy Cố Hàm Ninh nghĩ, Bạch Vũ Hân biết không?

Coi như không biết toàn bộ, cũng đại khái nhìn hiểu đi?

Tầm mắt của Bạch Vũ Hân chính là đều chuyển quanh Cao Thần, đoán chừng khi Cao Thần đối với cô bé kia có chút động lòng, cũng đã rơi vào trong mắt cô nàng.

Cố Hàm Ninh dưới đáy lòng nhẹ thở dài, nỗi lòng phức tạp, không biết là vì mình hay là vì Bạch Vũ Hân.

Cô nghĩ, ít ra, cô còn may mắn hơn nhiều so với Bạch Vũ Hân!

Đời này, cô sẽ hạnh phúc!

Nhưng Bạch Vũ Hân, có lẽ sẽ đi lại con đường kiếp trước, vô vọng, dày vò, hèn mọn...

Ăn cơm trưa xong. Cố Hàm Ninh đỡ Thịnh Mạn Mạn có chút say trở về phòng ngủ, nhưng lòng đã sớm đã bay đến 205 đối diện!

Triệu Thừa Dư còn chưa có gọi điện thoại tới, nhưng cô đã vội vã muốn trở lại bên cậu đi!

Bọn họ chỉ có một buổi chiều này thôi!

Cố Hàm Ninh vội vàng đưa Thịnh Mạn Mạn về phòng ngủ, khi cô nàng hào sảng vẫy tay từ biệt cũng không quay lại bước nhanh xuống lầu.

“Đi thôi! Đi thôi! Mình, mình không sao đâu! Mình rất tốt! uống tiếp mấy chai cũng có thể!”

Cố Hàm Ninh bước chân không dừng, không quên trợn mắt!

Cô bé này, thật là một thứ ăn được từ đầu đến đuôi, ngay cả rượu cũng không tha!

Lo khi Triệu Thừa Dư tỉnh lại đói bụng, Cố Hàm Ninh ra khỏi cửa lớn, không lập tức đi đến 205, mà là đi ngược lại phía cổng trường học, mua một bát mì thịt bò đóng gói, lúc này mới từ từ trở về.

Vừa mới bước lên đầu cầu thang lầu hai, điện thoại di động liền vang lên.

Cố Hàm Ninh vội vàng mở điện thoại ra, nhìn ba chữ “Bạn học Triệu” trên màn hình, mím môi nở nụ cười.

“Alô.. .”

“Hàm Ninh, cậu đang ở đâu? Mình đã dậy.”

Giọng Triệu Thừa Dư còn pha lẫn chút lười biếng và khàn khàn của vừa mới tỉnh dậy, Cố Hàm Ninh nghe thấy đáy lòng ngứa một chút.

Khóe môi Cố Hàm Ninh nhẹ cong lên, lại cố ý không nói lời nào, bước nhanh tới trước cửa 205, gõ cửa cóc cóc.

“Alô? Hàm Ninh? Cậu còn nghe không?”

Cố Hàm Ninh không tiếng động cười, nghe phía sau cửa có tiếng bước chân bước đi, cửa vừa mở ra, Triệu Thừa Dư một tay cầm điện thoại di động, một tay cầm tay nắm cửa, đang hơi nhú mày.

Nhìn Cố Hàm Ninh ngoài cửa đang nhìn mình mỉm cười, Triệu Thừa Dư hơi sững sờ, lập tức nở nụ cười, ấn tắt điện thoại di động, để vào trong túi áo, một tay đón lấy gói trong tay Cố Hàm Ninh, một tay kéo cô vào cửa.

“Ninh Ninh.”

Cố Hàm Ninh vừa vào cửa, liền thấy Thôi Hà Miêu cũng ở đây, trong tay cầm khăn mặt, Mạnh Khởi Đức bên cạnh đang tê liệt ngồi ở ghế.

“Miêu Miêu, lão Mạnh nhà cậu có ổn không?”

“Ai, đã ới một lần!” Thôi Hà Miêu nhú mi lại, lo lắng nhìn Mạnh Khởi Đức.

Mạnh Khởi Đức hơi hơi mở mắt, gượng cười cười, lại xoa trán.

Xem bộ dáng là choáng váng đầu hoặc là nhức đầu.

“Lão Mạnh?” Triệu Thừa Dư hơi hơi nhú mày, vừa mở túi ra, vừa cười nhìn Cố Hàm Ninh.

“Lão Triệu!” Cố Hàm Ninh cười híp mắt khẽ gật đầu, tự nhiên biết rõ cậu muốn hỏi chính là cái gì.

“Lão Triệu?” Triệu Thừa Dư hơi hơi trầm tư, gật đầu cười, “Nghe cũng không tệ đi.”

“Mạn Mạn cũng thiệt là, làm gì phải chuốc ghê như vậy! Khởi Đức, còn khó chịu sao? Còn muốn ới sao?”

“Không phải là ngay từ đầu cậu không cần đi, Mạn Mạn mới chuốc ghê như vậy!” Cố Hàm Ninh nở nụ cười.

“Cái đó, không phải mình tưởng tửu lượng của Mạn Mạn sẽ không hơn nam sinh sao.” Thôi Hà Miêu giọng hơi thấp xuống, đau lòng nhìn Mạnh Khởi Đức đang nhắm mắt.

Được rồi, thật lòng cô cũng không nghĩ tới, tửu lượng của Mạn Mạn lại tốt như vậy!

Cố Hàm Ninh mím môi cười.

Cho nên, lần trước cô mới ngăn cản Triệu Thừa Dư uống rượu nha, Mạn Mạn là một tên nghiện rượu, tửu lượng của Triệu Thừa Dư cô cũng không biết, không chừng cũng sẽ bị Mạn Mạn làm gục ngã!

Nhưng mà, cô sớm biết, chỉ có thể để bản thân dùng, không có biện pháp nhắc nhở người khác!

Cố Hàm Ninh hít hít lỗ mũi, cảm thấy trong không khí có một chút mùi chua khó ngửi rất nhạt!

Cô tiến đến bên tai Triệu Thừa Dư nhỏ giọng hỏi: “Là bọn họ đánh thức cậu?”

“Mình cũng sắp phải tình.” Triệu Thừa Dư nhẹ gạt đầu, cười bổ sung một câu, “Đang mơ thấy cậu, vừa tỉnh dậy thì càng nhớ cậu...”

Cố Hàm Ninh liếc cậu một cái, cười híp mắt nhìn cậu lấy dưa trong ngăn kéo ra.

“Mình đi rửa mặt chút.”

Chờ Triệu Thừa Dư ăn một xong một bát mì thịt bò, hai người tay trong tay ra cửa, để không gian lại cho Thôi Hà Miêu và Mạnh Khởi Đức.

Cố Hàm Ninh lôi kéo tay Triệu Thừa Dư, cười híp mắt ra sức lắc, cảm thấy không khí cũng mát mẻ một chút.

Triệu Thừa Dư cười nhìn Cố Hàm Ninh, để tùy cô vùng tay.

Hai người ăn không ngồi rồi, cũng không muốn đến thư viện.

Thời tiết vừa đẹp, thời gian bọn họ có lại không nhiều lắm, thư viện nhiều người, nói chuyện còn phải cẩn thận, hiện tại bọn họ khó được gặp mặt một lần, không phải là nơi tốt để hẹn hò!

Sau mười hai giờ trưa cuối tuần sân trường thật yên tĩnh, hai người nắm tay, đi tới bờ sông bao quanh trường học, tìm cây đại thụ, ngồi xuống bãi cỏ.

Phía trước bên ngoài lan can sắt, không tính dòng sông bao quanh trường rất trong, bốn phía là rừng cây nhỏ yên tĩnh.

Nơi này là chỗ mà những đôi tình nhân lớn nhỏ của đại học Z thích tới nhất!

Triệu Thừa Dư lôi kéo Cố Hàm Ninh ngồi xuống, dựa lưng vào thân cây, phỉu bãi cỏ sạch sẽ, khoe môi cười cười, nhìn mặt nước sông lóng lánh dưới ánh mặt trời.

Cố Hàm Ninh xê dịch tư thế ngồi, tựa đầu ở trên vai Triệu Thừa Dư, nhẹ nhàng thở phào một cái.

“Trận đấu khi nào thì bắt đầu?”

“Cuối tuần tới. Khả năng thứ bảy tuần sau bọn mình sẽ xuất phát.” Triệu Thừa Dư rử mí mắt, hơi ngần ngại ánh mặt trời chói mắt, tay phải nhẹ nắm tay trái Cố Hàm Ninh, dịu dàng vuốt ve.

“Phải bao lâu a?”

“Hắn là hơn một tuần lễ đi, phải đợi sau khi công bố thành tích mới trở về mà.”

“Hả, phải lâu như vậy sao...” Cố Hàm Ninh cắn môi dưới, quay đầu nhìn sườn mặt Triệu Thừa Dư, đáy lòng đột nhiên toát ra một nỗi buồn biệt ly...

Ai, đây là còn chưa có chia xa đấy, đã bắt đầu không nữa rồi...

Hơn một tuần lễ đây, thời gian này sẽ trải qua thế nào đây?

“Phải đấy...” Triệu Thừa Dư nhẹ giọng, “Thật muốn đóng gói cậu mang đi...”

Giọng nói Triệu Thừa Dư hơi thấp, Cố Hàm Ninh nghe xong hơi hơi đỏ mặt, hơi ngồi thẳng, quay đầu cười hôn một cái trên mặt Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư cười quay đầu sang, hơi hơi thở dài, cúi đầu ngậm lấy cánh môi hồng mềm mại của Cố Hàm Ninh, dịu dàng mút nhẹ!

Ánh mặt trời sau mười hai giờ ngày xuân, xuyên qua lá non trên ngọn cây, mềm mại nhẹ rơi xuống người bọn họ, nhỏ bé sáng ngời, khuôn mặt tuổi trẻ sáng ngời, giống như trái tim đang đập của bọn họ lúc này, bình lặng mà đẹp đẽ!

Buổi chiều thứ bảy, Cố Hàm Ninh ở trong trường học tạm biệt Triệu Thừa Dư.

Trong trường học có xe riêng đưa bọn cậu đi.

Lần tranh tài này tổ chức ở thành phố S, khoảng cách cũng không xa, chỉ là trong lòng Cố Hàm Ninh lập tức có chút trống vắng.

Trước đây, Triệu Thừa Dư tuy bận rộn, nhưng cô biết rõ, cậu sẽ ở trong trường, hay đang ở gần đây.

Được rồi, chí ít, sau khi qua một tuần này, Triệu Thừa Dư liền xong việc, không cần cứ mấy ngày mới có thể gặp nhau một lần.

Cố Hàm Ninh hơi hơi thở dài, chỉ có thể an ủi mình như vậy!

Lúc cơm tối, Triệu Thừa Dư gọi điện thoại, nói đã tới bình an, hai người nói chưa đến hai câu, bên kia liền truyền đến tiếng gọi vội vàng: “Triệu Thừa Dư!”

“Được, em tới!” Triệu Thừa Dư dường như hướng bên cạnh đáp một tiếng, “Hàm Ninh, mình cúp trước, tối nay sẽ gọi điện cho cậu!”

“A, được, tạm...”

Cố Hàm Ninh còn chưa nói xong, đầu kia đã cúp điện thoại, cô nhìn chăm chăm điện thoại di động 5 giây, lúc này vẻ mặt buồn rầu cất điện thoại di động.

Thời gian một tuần, nhìn qua, chỉ có thể cùng bạn học Mạn Mạn trải qua...

Đột nhiên ngay cả thư viện Cố Hàm Ninh cũng không muốn đi, bạn học Mạn Mạn tính cách hoạt bát, muốn cô nàng yên lặng ngồi nửa ngày ở thư viện, vậy đơn giản là muốn mạng của cô nàng!

Cố Hàm Ninh nhìn Mạn mạn ngồi đối diện ăn ngấu nghiến, cười gắp một miếng xương sườn kho tàu của bên mình để vào chỗ khay ăn của cô nàng.

“Nào, Mạn mạn, ăn nhiều một chút! Ăn xong cùng chị đây đi siêu thị mua đồ!”

“À ừ, được!” Thịnh Mạn Mạn thật vất vả nuốt xuống miếng đầy thức ăn, cười híp mắt bismiếng xương sườn Cố Hàm Ninh mới gắp cho cô vào trong miệng, nhai từ từ.

“Ồ, ăn ngon thật! Lão Triệu nhà cậu không có ở đây, thật là lợi ỉnh! Thật hi vọng cậu ta có thể trở về muộn mấy ngày nữa!”

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu liếc cô nàng một cái.

Ai, nàng lão Triệu a. . . Hiện tại khả năng đang tại trong khách sạn ăn bữa tiệc lớn. . .

Ồi, lão Triệu của cô... Hiện tại có thể đang ăn bữa tiệc lớn trong nhà hàng rồi...

Cố Hàm Ninh nhìn thức ăn vốn là mỹ vị ngon miệng, đột nhiên có chút buồn chán vô vị.

“Đây, Mạn Mạn, xương sườn này đều cho cậu! Ăn từ từ, béo hơn tý nhé!”

48. Chương 48: Ngạc Nhiên

Edit: Tiểu Ngạn

“Thừa Dư, bên cậu đang mưa sao?” Cố Hàm Ninh cầm điện thoại di động, nhìn cảnh sắc mơ hồ ngoài cửa sổ, tiếng động âm ỹ bên tai dường như biến mất, tai chỉ có thể nghe thấy giọng nói quen thuộc khiến cô lưu luyến từ đầu kia điện thoại động truyền đến...

“Ừ, buổi sáng bắt đầu mưa, hình như càng ngày càng to. Ở thành phố H đấy, cũng đổ mưa sao?” Triệu Thừa Dư đến trước cửa sổ sát đất, nhìn thành phố u ám mông lung trong cơn mưa, khóe môi cong nhẹ, sự nóng nẩy dưới đáy lòng theo giọng nói mềm mại bên kia mà từ từ lắng đọng lại.

“Ừ, mưa nhỏ chừng mấy ngày rồi, mãi không dứt, rất đáng ghét.” Cố Hàm Ninh bĩu môi, nhẹ giọng oán hận, trên mặt lại cong lên nụ cười trong veo.

“Thành phố S cũng vậy, mưa rất nhiều ngày, dự báo thời tiết nói, ngày mai trời sẽ quang.” Triệu Thừa Dư tưởng tượng thấy vẻ mặt Cố Hàm Ninh có chút oán giận lúc hờn dỗi, độ cong khóe môi lớn dần, đáy lòng có chút nóng lên, an ủi, nhưng cũng khơi gợi lên bao nhiêu nỗi nhớ, cậu từng bước đi về phía cửa sổ, trán dán chặt vào thủy tinh lạnh lẽo, giống như vậy, có thể dựa vào gần hơn chút, với người đầu bên kia điện thoại.

“Ừ, lần trước cậu nói, là đang ở khách sạn Hỉ Duyệt của thành phố S sao? Có gần khu mua bán không? Có thể đi ra ngoài dạo phố sao?”

“Ừ, đúng, khách sạn Hỉ Duyệt. Ở cạnh đại học S, cách khu mua sắm cũng có một đoạn, cũng chưa đi dạo đâu.” Triệu Thừa Dư khẽ cười trả lời lại, nghĩ tới hiện tại Cố Hàm Ninh hẳn đang mở to mắt.

“Hôm nay là có thể có nửa ngày tự do đi? Ngày mai thì trao giải lúc nào?”

“Buổi chiều ngày mai trao giải, buổi tối liên hoan. Buổi chiều hôm nay mọi người đang cùng nhau thảo luận, sáng mai không có việc gì.”

“Vậy cậu ở phòng nào vậy? Mình đặt cơm qua mạng, gọi bữa trà chiều cho cậu, gọi là khao cậu đi?”

“A, được! 506.”

“Những người bên bà ngoại có đến thăm cậu không?”

“Mình không nói cho họ, ừm, cũng không nói với ba mẹ mình, khỏi khiến bọn họ đi qua nửa thành phố đến gặp mình.”

“A, tốt. Cậu cúp đi...”

Triệu Thừa Dư nghe tiếng tút tút sau khi dứt khoát cúp điện thoại từ bên kia, khẽ thở dài.

Còn hai ngày nữa mới có thể gặp mặt, tối mai còn phải liên hoan, trưởng đoàn ra lệnh không được thiếu một ai, thời gian trở về trường xác định là buổi sáng thứ Hai, buổi sáng Hàm Ninh cũng có mấy tiết học, ít nhất phải trưa thứ Hai mới có thể gặp mặt đấy.

Triệu Thừa Dư nhìn chằm chằm cửa sổ thủy tinh thần thờ mảy giây, vừa quay người lại, liền thấy vài ánh mắt cười mờ ám, hiển nhiên, cuộc nói chuyện vừa rồi, bọn họ nghe rất chăm chú.

“Ui, thật ngọt ngào quá! Ghen chết người rồi!”

“Thật là, gọi điện thoại cũng như vào chỗ không người, em khiến đám đàn ông độc thân bọn anh không có ai yêu làm sao mà chịu nổi đây?!”

“Ôi chao, đừng tính cả tôi, tôi là có người yêu!”

“...” Triệu Thừa Dư sờ sờ vành tai bắt đầu nóng lên, đầu cúi thấp, hơi có chút lúng túng lặng lẽ ngồi trở lại vị trí của mình.

Cậu và đội trưởng một gian phòng, buổi chiều hôm nay cơm nước xong liền không có chuyện gì, mọi người liền đến phòng bọn họ mở cuộc thảo luận, như mấy ngày hôm trước bày tỏ quan điểm của mình.

Triệu Thừa Dư nỗ lực duy trì trấn định mặt điếc tai ngơ, qua vài ngày sống cùng, cậu hoàn toàn hiểu được thói hư tật xấu này nọ của những đàn anh này, chờ bọn họ nói xong ồn ào đủ rồi, là có thể yên tĩnh, cậu càng ngượng ngùng càng lúng túng càng giải thích, thì mới thực sự là hồng bét!

“Được rồi, thầy giáo không có ở đây, các cậu liền không nghiêm túc rồi? Đừng bắt nạt đàn em, suy nghĩ một chút lần này còn chỗ nào mình chưa làm được? Đội khác làm tốt hơn chúng ta chỗ nào? Kiểm điểm

thật kỹ mới là việc chính!” Đội trưởng cười đủ rồi, quyết định ổn định duy trì việc chung, để tránh cả một buổi chiều lệch hướng đi đâu, việc chính không làm, chỉ cười nói không thôi.

Triệu Thừa Dư thở phào nhẹ nhõm, lại càng ngồi thẳng, vẻ mặt nghiêm túc pha lẫn tia ngẩn ngơ.

Về sau, không bao giờ tham gia loại hoạt động cần một mình rời đi mấy ngày thế này! Trừ khi là cho phép mang theo người nhà!

Cố Hàm Ninh mím môi khẽ cười, nhìn mưa xối xả như trút nước xuống ngoài cửa sổ, tâm trạng lại từ từ phần khởi.

“Bác tài, phiền toái bác đi nhanh một chút, cháu có việc gấp đấy!” Không nhịn được, Cố Hàm Ninh nói với tài xế ngồi ở ghế lái phía trước.

Thì ra, cô còn vội vàng, không kìm nén được hơn so với trong tưởng tượng của mình!

Nỗi nhớ giống như một cái kén trong suốt, ở trong đó cô nhả tơ tự trời mình, dần dần dường như hô hấp cũng bắt đầu khó khăn! Nhất là bây giờ, nghĩ tới cậu ngay gần trong gang tấc, dường như một giây một phút cũng không đợi nổi!

Cố Hàm Ninh tưởng tượng tới vẻ mặt của Triệu Thừa Dư một lát nữa, độ cong khóe môi không nhịn được sâu thêm mấy phần.

Khi tiếng chuông cửa vang lên “kính coong”, đúng đến lúc đến lượt một vị đàn anh năm thứ ba phát biểu. Trong khoảng thời gian thân quen này, Triệu Thừa Dư càng thêm bội phục nhóm đàn anh này, đối với lời nói đầy kinh nghiệm của đàn anh, nghe vô cùng nghiêm túc. Cho đến khi chuông cửa vang lên tiếng thứ hai, Triệu Thừa Dư ngồi cách cửa gần nhất mới đứng dậy đi qua mở cửa, những người còn lại tiếp tục.

Lúc nắm tay vặn cửa, Triệu Thừa Dư còn đang suy nghĩ, có phải thầy giáo Trịnh trưởng đoàn đã về hay không, cho nên lúc cửa mở ra, nhìn người ngoài cửa, cậu kinh ngạc giống như đang nằm mơ. Cho đến khi đối phương hơi nhướn mày mày, lộ ra một nụ cười yếu ớt mà cậu vô cùng quen thuộc.

“Triệu Thừa Dư, cậu không nhận ra mình rồi sao? Chúng mình chỉ có một tuần không gặp, không phải là chia ly cả đời chứ?”

“Hàm Ninh?! Cậu, không phải là cậu ở thành phố H sao? Vừa rồi chúng mình còn nói chuyện điện thoại...” Triệu Thừa Dư quả thật có chút không dám tin hai mắt của mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi tới trước mặt Cố Hàm Ninh, kéo tay của cô hơi dùng lực, trực tiếp kéo Cố Hàm Ninh vào trong lòng ngực mình, cúi đầu hít sâu một hơi ở trên mái tóc cô, lúc này mới có cảm giác giống như là thật!

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư vui mừng đến mức cười có chút ngốc nghếch, “xì” một tiếng bật cười, lập tức ngoan ngoãn rúc vào trong lòng cậu, đôi tay ôm chặt quanh hông của cậu, ngẩng đầu hôn nhẹ lên cằm cậu một cái, lúc này mới cười nói: “A, vừa rồi mình có nói mình ở thành phố H sao? Mình là ở bến xe phía nam của thành phố S gọi điện thoại cho cậu.”

Bởi vì nóng vội, ngay cả tàu cô cũng không muốn ngồi, trực tiếp mua vé ô tô buýt, để có thể tới sớm hơn một tiếng.

“Mình còn chờ đang chờ điểm tâm của cậu đấy, vừa rồi vẫn đang đau đầu, có nên chia cho người khác nữa hay không?”

“Ừ, mình chính là điểm tâm tự mình đưa lên cửa nhà. Như thế nào? Nhìn có hài lòng không?”

“Đây không phải là điểm tâm, là một bữa tiệc lớn rồi! Nhìn cũng rất ngon miệng, rất hợp ý mình!” Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy trong lòng tình cảm nóng bỏng quay cuồng, tuy rằng phía sau là một phòng đầy người, vẫn không nhịn được cúi đầu hôn một cái lại một cái lên trên môi Cố Hàm Ninh.

“Bây giờ mọi người còn đang bận sao?” Cố Hàm Ninh thò đầu nhìn vào bên trong cánh cửa khép hờ phía sau Triệu Thừa Dư một chút, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

Bởi vì dè chừng người trong phòng, giọng nói hai người bọn họ nhẹ đi rất nhiều, tiếng nói ở bên trong lại truyền ra, chỉ là nghe không rõ lắm.

“Ừ, không lâu nữa sẽ xong. Mình vào trong nói một tiếng là được, đợi lát nữa đi ra ngoài dạo cùng cậu một chút.” Triệu Thừa Dư buông tay ra, vừa muốn xoay người, liền bị Cố Hàm Ninh cười kéo lại.

“Dạo cái gì? Cậu không thấy mình ướt đầm cả người sao?” Cố Hàm Ninh lôi kéo tay Triệu Thừa Dư, cười trách cậu.

Lúc này Triệu Thừa Dư mới phát hiện, vạt áo, quần, giày của Cố Hàm Ninh vài chỗ đều đang nhỏ giọt xuống, thậm chí người cậu cũng có mấy chỗ bị thấm ướt, ô và ba lô để trên mặt đất bên cạnh, tấm thảm trên hành lang đã bị thấm ướt một mảng lớn.

Bên ngoài mưa to như thế, cho dù có ô che, cũng khó tránh khỏi bị ướt.

Triệu Thừa Dư vuốt nhẹ mu bàn tay của Cố Hàm Ninh, trong lòng vừa ấm áp vừa đau lòng.

“Mưa to như thế, cậu...” Cậu do dự, cuối cùng không dối lòng nói rằng Cố Hàm Ninh thật không cần tới.

Phút chốc vừa rồi, biết rõ Cố Hàm Ninh thật sự đứng ở trước mặt mình, cậu thật là vui vẻ! Trong lòng kích động, cũng thật vất vả mới đè nén được, bởi vì trong căn phòng phía sau, lại còn có chín chàng trai khoa học tự nhiên huân tước bất kỳ (*) đây!

[(*) huân tước bất kỳ: chạy măn đều không kiêng. Ở đây ý của Triệu Thừa Dư là đám người này chuyện gì cũng lôi ra trêu đùa được, không trừ cái gì.]

Tất nhiên Cố Hàm Ninh biết rõ điều Triệu Thừa Dư chưa nói hết, mím môi cười yếu ớt, tiến đến bên lỗ tai của cậu, dùng giọng còn nhẹ nhàng hơn, dịu dàng hơn nói: “Mình đã đặt phòng, 609. Cậu mang quần áo tắm rửa ra ngoài...”

Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh cười yếu ớt, đáy lòng lập tức lại trở nên cuồng loạn, vừa rồi như dòng nhiệt quay cuồng, giống như lập tức tăng lên gấp bội, xông thẳng lên gáy cậu.

“A...vậy, vậy mình đi vào trước...” Nói xong, Triệu Thừa Dư nhanh chóng đi vào trong cửa, “Ừnh” một tiếng nặng nề đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

Nhất định là cậu đỏ mặt rồi! Triệu Thừa Dư bị ai nghĩ.

Chờ đến khi Triệu Thừa Dư cực lực bình tĩnh lại, xin phép nghỉ, giải thích với đội trưởng “có một bạn học tìm đến, tạm thời không tham gia cuộc thảo luận”, nhận được câu “đi đi đi đi, dù sao cũng không có gì, chính là chúng ta nhàn rồi nhàn chán giết thời gian mới cùng nhau tụ tập trò chuyện mà thôi, chơi thật vui vẻ vào, buổi tối không về cũng không sao!” Sau khi được đồng ý, cậu giống như là vô cùng tùy ý xách ba lô của mình lên, trong lòng ăn mừng thói quen tối nào sau khi rửa mặt xong cũng bỏ cẩn thận vào trong ba lô thật vô cùng tốt, sau đó cười tạm biệt chín vị đàn anh, xoay người ra cửa.

Ngoài cửa, Cố Hàm Ninh đang dựa vào vách tường hành lang, nhằm nhún nhường thức tranh sơn dầu treo trên tường, nghe được tiếng mở cửa quay đầu lại, nhìn về phía Triệu Thừa Dư mím môi cười.

Nhịp tim mà Triệu Thừa Dư cố gắng ổn định lại, vừa nhìn thấy nụ cười của Cố Hàm Ninh lại bắt đầu không khống chế được mà đập loạn lên, cậu nắm lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, bước chân phờ phợt, đi đến chỗ Cố Hàm Ninh.

Căn phòng mà Cố Hàm Ninh đặt ở tầng trên, ra khỏi thang máy, vào phòng, Cố Hàm Ninh đặt ba lô lên bàn, xoay người cười nói: “Mình đi lau tóc một chút, cậu xem ti vi đi.”

“A, được!” Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh vào phòng tắm, ngồi ở trên ghế, mở tivi lên, nhìn người dẫn chương trình đang nghiêm túc tường thuật tin tức quan trọng xảy ra trong và ngoài nước, lúc này mới cảm thấy tim đập từ từ ổn định lại.

Ai, vừa rồi làm gì mà cậu khẩn trương như vậy! Đây là phòng tiêu chuẩn, hai giường hai chăn đấy!

Triệu Thừa Dư cúi đầu vỗ trán, nhíu mày lắc đầu không thôi.

“Thừa Dư.”

Triệu Thừa Dư đang đặt nửa suy nghĩ lên bản tin, nghe được tiếng nói, quay đầu lại, thấy Cố Hàm Ninh từ trong phòng tắm thò đầu ra.

“Quần áo của mình cũng ướt rồi, cần phải tắm rửa một cái đã.”

“A, được.”

Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh cười rụt đầu trở về, nhìn chăm chăm cánh cửa nhà tắm không nhích tí nào, chỉ cảm thấy tim đập mới ổn định lại bắt đầu mất không chế!

Tắm sao? Đang ở trước mắt cậu cách vị trí của cậu chỉ vài bước chân? Tắm thì không mặc quần áo để tắm đi...

Triệu Thừa Dư đột nhiên cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, bắt đầu đứng ngồi không yên, không nhin được thay đổi tư thế ngồi, lại cảm thấy thế nào cũng không thoải mái...

49. Chương 49: Kiểm Chế

Edit: Tiểu Ngạn Beta: Vi Vi

“Rào rào rào” tiếng nước từ trong phòng tắm truyền ra, Triệu Thừa Dư cảm thấy độ ẩm trong phòng tăng lên không ít, nhin không được lại dời tầm mắt về phía bức tường phòng tắm kia. Vì dán giấy mà vách tường trở thành màu hồng nhạt, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của cậu, không có nở hoa, cũng không biết thành trong suốt...

Triệu Thừa Dư hít thở sâu mấy lần, cuối cùng cũng có thể điều chỉnh tiếng hít thở của mình tương đối tự nhiên. Quay đầu, dính chặt mắt vào màn hình TV, lắc đầu bật cười.

Trong cả đời cậu, hôm nay lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc, cái gì gọi là đứng ngồi không yên...Được rồi, rất nhiều rất nhiều cái lần đầu tiên buồn bực, lúng túng của cậu đều thua trong tay Cố Hàm Ninh, hơn nữa, ngọt như đường...

Lúc Cố Hàm Ninh từ trong phòng tắm đi ra, liền thấy Triệu Thừa Dư dựa lưng vào thành giường, cau mày có chút nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình TV. Miệng cô cong lên, tầm mắt từ trên mặt Triệu Thừa Dư, chuyển sang quảng cáo đang được chiếu sau khi bản tin kết thúc, hơi hơi nhíu mày, ánh mắt tràn đầy không hiểu.

Chẳng lẽ xem quảng cáo cũng có thể ưu quốc ưu dân (buồn vì dân vì nước)? Hay là bởi vậy cậu đang tự hỏi vấn đề trọng đại của cuộc sống?

Cố Hàm Ninh mím môi cười, xoay người mở tủ quần áo trên hành lang ra, xoay người lấy máy sấy tóc từ bên trong ra.

Tiếng mở cửa tủ quần áo nhè nhàng, khiến Triệu Thừa Dư xoay người lại, cậu vừa quay đầu đang muốn nói chuyện, lại thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi của mình.

Trên hành lang, trước tủ quần áo, Cố Hàm Ninh chỉ mặc một chiếc áo tắm màu trắng, chân trần, lộ ra phần chân dưới đầu gối, tóc dài đen ướt rớt tung sau lưng cô, bởi vì khom lưng mà tóc rũ xuống bên mặt, che khuất hơn nửa gò má, chỉ lộ một chút chóp mũi cao.

Thật là một bức mỹ nhân xuất dục đồ (*) thật đẹp...

[(*) Bức tranh mỹ nhân vừa tắm xong]

Triệu Thừa Dư không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, trái tim giống như sắp nhảy ra khỏi cổ họng! Cậu phút chốc sững sờ, nhìn Cố Hàm Ninh cười yếu ớt đi tới trước mặt cậu.

“Thừa Dư, giúp mình thổi tóc với.” Cố Hàm Ninh cười, ngồi xuống ở mép giường đối diện, tay đưa máy sấy qua, tay áo tắm trượt xuống, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn.

“A, được thôi.” Triệu Thừa Dư trong hốt hoảng, nghe được bản thân trả lời như vậy.

“Này, mau chút đi!” Cố Hàm Ninh buồn cười nhìn Triệu Thừa Dư đang ngây ngốc nhìn mình, cầm máy sấy trên tay quơ quơ.

Triệu Thừa Dư đột nhiên phục hồi tinh thần lại, quay đầu, nắm quyền để lên môi ho nhẹ một tiếng, lúc này mới giống như không có việc gì nhận lấy máy sấy.

Cắm đầu cắm vào ổ cắm ở đầu giường xong, Triệu Thừa Dư bật công tắc, khí ẩm nhanh chóng thổi ra ngoài, cậu chân chừ vài giây, lúc này mới cẩn thận dè dặt để tay lên tóc Cố Hàm Ninh, mắt chăm chú nhìn tóc, cực kỳ chăm chú nghiêm túc bởi một túm tóc ướt mang theo mùi thơm, để ở lòng bàn tay, mềm nhẹ thổi lên.

Triệu Thừa Dư sấy rất tử tế, hết túm này đến túm khác, từ đầu tới đuôi, trong tiếng ồn của máy sấy, mong muốn từ từ bình ổn lại ham muốn từ đáy lòng mình!

Nhưng điều này thật sự là một hành động khó khăn!

Dưới khí nóng đang thổi, một mùi hương thơm thấm người quần quanh người Triệu Thừa Dư, đuổi đi không được. Khi ngón tay thỉnh thoảng bôi tóc, da thịt tinh tế trắng nõn nơi cổ được tóc bao phủ liền lộ ra chút ít, hai màu trắng đen đối lập, khiến Triệu Thừa Dư có loại cảm giác mất hoa đầu choáng!

Triệu Thừa Dư một mặt hết sức tập trung tinh thần, một mặt âm thở dài: đây, tuyệt đối là thách thức khó khăn!

Người đàn ông nào, có thể ở trước mặt cô gái mình yêu, hóa thân thành Liễu Hạ Huệ?

Trừ phi là, có lòng không đủ lực. . .

Triệu Thừa Dư ho nhẹ lần nữa.

Dĩ nhiên cậu là lòng có thừa, lực cũng thật sự đủ...

Triệu Thừa Dư vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ miên man, Cố Hàm Ninh thì cầm điều khiển từ xa, nhàn nhã tự tại từ từ chuyển kênh. Khí ẩm như gió nhẹ thư thái thổi qua, ngón tay Triệu Thừa Dư luồn vào tóc cô, lòng bàn tay nhẹ nhàng nhẹ nhàng chạm vào da đầu, thư thái đến mức Cố Hàm Ninh thật muốn để cậu xoa bóp đầu ỉnh.

Cố Hàm Ninh đưa lưng về phía Triệu Thừa Dư, không tiếng động khẽ cười, ánh mắt híp lại, nhìn đáng yêu giống như một con tiểu hồ ly đang đắc ý! Ủ, chuyên môn khiến cho thợ săn đẹp trai vô lực kháng cự, cam tâm tình nguyện tự chui đầu vào lưới của tiểu hồ ly.

“Ừ, cũng tạm được rồi, không cần thổi nữa.” Cố Hàm Ninh hơi hơi quay đầu sờ sờ tóc rối tung ở trên vai, khẽ gật đầu, ngồi hơi nghiêng người, cười nói, “Cám ơn.”

Đáy lòng Triệu Thừa Dư giống như bị hẫng một nhịp, vội vã ngẩng đầu, che giấu tay chân luống cuống dọn dẹp dây điện máy sấy: “Không cần cám ơn...”

Trong đầu cậu lại lặp đi lặp lại cảnh đẹp vừa vội vàng nhìn thoáng qua: áo tắm khê buông lỏng, nhìn từ trên xuống dưới, một mảng da thịt trắng nõn, thậm chí có thể thấy độ cong hơi hở ra...Tim đập vốn thoáng ổn định lại bắt đầu không kiềm chế được, Triệu Thừa Dư cuống quýt nhắm mắt, giống như làm vậy có thể vứt bỏ hết tất cả tạp niệm, hi vọng kiềm chế tim đập quá mức nhanh!

Loại thử thách này, quá mức giày vò! Nhưng bắt cậu phải đưa ra lựa chọn giữa giày vò như vậy và không gặp Cố Hàm Ninh, căn bản là không cần thử (*)

Thử (*) đi! Thử đi! Từ từ nường chính, hoặc là cậu có thể làm thánh nhân...

[(*) nguyên gốc là từ ‘khảo’: khảo nghiệm, thử nghiệm, thử thách. Trong tiếng Trung, còn có một từ khác cũng đọc giống từ ‘khảo’ này có nghĩa là nường]

Cố Hàm Ninh cười híp mắt nhìn Triệu Thừa Dư cúi đầu buông thông tầm mắt, vòng qua giường cô, đi cất máy sấy trở về tủ quần áo, sau đó vẫn cúi đầu, đi thẳng đến một cái giường khác ngồi xuống mép giường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó ngẩng đầu, khẽ nhủ mày, mắt nhìn thẳng TV, chuyên chú khiến Cố Hàm Ninh hoài nghi cậu cũng không dám chớp mắt.

Cố Hàm Ninh đáy lòng cười đến muốn lạc tiếng, che môi ho nhẹ vài cái mới dừng lại được.

“Sao vậy? Có phải là mắc mưa nên cảm lạnh không?” Triệu Thừa Dư nghe đến tiếng khụ của Cố Hàm Ninh, rất cục nạnh không được quay đầu lại hỏi, lại chỉ thấy mặt Cố Hàm Ninh hơi đỏ ửng, cười đến trên mặt cũng giống như nhuộm một áng mây đỏ, dĩ nhiên là sắc mặt cực tốt.

Triệu Thừa Dư không yên tâm, đứng dậy đi tới trước mặt Cố Hàm Ninh, một tay đặt ở trên trán của cô, một tay sờ trán mình, ngừng vài giây, lúc này mới yên lòng lại.

“Không có nóng. Mình đi đun ít nước ấm, uống nước ấm cho đỡ lạnh, mặc dù là tháng tư, nhưng mắc mưa vẫn dễ bị cảm lạnh. Cậu đừng sơ ý, nếu như không thoải mái, liền nói ình biết.” Vừa nói, Triệu Thừa Dư liền đứng dậy đun nước.

“Ừa, đã biết.” Cố Hàm Ninh cười nhìn bóng lưng Triệu Thừa Dư, xoay người dựa vào đệm dựa, hài lòng thỏa dạ nhìn cậu vì mình bận rộn, lo lắng.

Ấn xuống công tắc ấm nước điện, dường như Triệu Thừa Dư trấn định hơn rất nhiều, sau khi ngồi ở mép giường, hỏi: “Buổi tối muốn ăn gì?”

“À, bên ngoài mưa lớn như vậy, hơn nữa áo khoác của mình cũng ướt, nếu không liền ăn ở trong phòng đi? Chúng ta kêu phục vụ phòng?” Cố Hàm Ninh nhìn mưa to ngoài cửa sổ không có chút nào giảm bớt nói.

“Ừ, cũng tốt...” Triệu Thừa Dư hơi hơi chần chừ nói, chỉ có thể đồng ý. Thật ra, cậu càng muốn rời đi khỏi căn phòng mập mờ có giường, chỉ cậu và cô gái cậu yêu này, nếu không, cậu thật sợ một giây sau mình liền biến thân...

Được rồi, chính nhân quân tử quả nhiên là nghề nghiệp khó khăn nhất ở trên đời này!

“Mọi người lần này có thể được thứ mấy?” Dĩ nhiên Cố Hàm Ninh cũng có thể nhìn ra Triệu Thừa Dư không được tự nhiên, liền cười tìm đề tài khác.

“Nhất định là top ba. Điểm đồng đội của bọn mình hiện nay là thứ nhất, nhưng còn tác phẩm dự thi chưa chấm điểm, nhưng, bọn mình có lòng tin, chỉ cần có thể làm công bằng, công chính, đứng thứ nhất, cũng không phải là không thể!”

Nói đến cái này, sắc mặt Triệu Thừa Dư tự nhiên rất nhiều, ngồi ngay ngắn, mắt tỏa sáng tự tin. Đây cũng là vàng hào quang mà cảm giác đạt thành tựu trong sự nghiệp có thể cho người đàn ông!

Cố Hàm Ninh nghĩ, Triệu Thừa Dư như vậy thật mê người!

“Thật là giỏi!” Cố Hàm Ninh khen ngợi, nói thật lòng thật dạ, nói xong, bước chân xuống giường, ngồi xuống mép giường Triệu Thừa Dư, vươn người qua, khẽ hôn nhẹ trên môi cậu một cái.

“Đây là phần thưởng cho cậu...”

Triệu Thừa Dư mở to mắt, nhìn Cố Hàm Ninh cười tí mắt, khẽ cười khổ, đưa tay kéo Cố Hàm Ninh vào trong lòng, cúi đầu hôn xuống!

Trong sự vồn vò khẽ miết, cậu thở dồn dập, hốt hoảng nghĩ: cậu không làm nổi thánh nhân...

Cố Hàm Ninh vô cùng phối hợp nhẹ nhàng rúc vào trong lòng của Triệu Thừa Dư, khi tiếng thở dốc dần trở nên nặng nề của cậu, nhẹ nhàng mở môi ra, ngoan ngoãn tiếp nhận sự thăm dò của cậu.

Bên tai truyền đến tiếng rên khẽ kiều mỵ trầm trầm, khiến Triệu Thừa Dư dâng trào nhiệt huyết trong nháy mắt, bên trong kêu gào, đòi hỏi nhiều hơn!

Cho đến khi hai người có chút khó thở, Triệu Thừa Dư mới miễn cưỡng thoáng bỏ ra nhìn Cố Hàm Ninh khép hờ mắt, gò má đỏ bừng, nhẹ giọng thở hổn hển, cậu chỉ cảm thấy càng thêm khó thở.

Áo tắm bó sát khi hai người ôm ấp lỏng ra, từ bờ vai bên phải đến lồng ngực, một mảng da thịt lớn mịn màng trắng nõn lộ ra trước mắt Triệu Thừa Dư, dường như chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái, liền tuột xuống dưới, không còn che giấu chút nào.

Vừa rồi để tiện ôm ấp, Cố Hàm Ninh dạng chân ngồi ở trên đùi của cậu, hai cái đùi trắng nõn đè lên chân của cậu, vạt áo tắm đã sớm vén lên tận đùi cô. chỉ đủ che bộ phận nào đó, lại càng thêm chộc người!

Thật sự chỉ có một chiếc áo tắm sao?

Triệu Thừa Dư không dám nghĩ quá sâu, tầm mắt do dự, không biết nên nhìn về phía nơi nào, giống như chỗ nào cũng không nên xem, nhưng chỗ nào cũng có một lực hấp dẫn khiến cậu khó mà tránh thoát được...

Cố Hàm Ninh nhìn biểu cảm như là giấy dựa của Triệu Thừa Dư, một tay vịn vai cậu, đầu đặt lên trên bả vai bên kia của cậu, buồn cười bật cười.

Tay Triệu Thừa Dư để lên eo Cố Hàm Ninh cứng đờ, lập tức bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Được rồi, ở trước mặt Cố Hàm Ninh, thể diện của mình cũng mất sạch nhiều lần như vậy, còn có cái gì có thể so đo?

“Đừng đùa mình... mau dậy đi...” Giọng Triệu Thừa Dư so với bình thường càng thêm trầm thấp, mang theo một hơi thở dài không biết làm sao.

Nhưng Cố Hàm Ninh không có ngẩng đầu, chỉ bám vai cậu, xê dịch chỗ ngồi, chỉ chốc lát sau, liền cảm thấy dưới hông mình chạm đến chỗ cứng rắn gồ lên.

Chỗ đó cô ấy...không mặc...chạm vào của mình

Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung, một luồng run rẩy không cách nào khống chế từ chỗ hai người chạm vào nhau nhanh chóng lan tràn, thẳng đến tứ chi của cậu!

Trong cổ họng của cậu mơ hồ bật ra một tiếng rên khẽ, đôi tay giống như có ý thức vậy, nâng eo Cố Hàm Ninh di chuyển trước sau.

Cố Hàm Ninh cắn môi dưới, đè nén tiếng rên khẽ trong lúc lơ đãng bật ra. Chỗ mềm mại của cô, đang vuốt ve trên lớp vải dệt thô ráp, chỉ động một chút, liền truyền đến một xúc cảm tê dại, khí nóng dưới bụng giống như tụ lại một chỗ, dần dần lớn mạnh.

Cố Hàm Ninh hơi hơi ngửa đầu, nhin không được nhẹ giọng rên rỉ.

“Thừa Dư...”

Đáy lòng ngày càng nóng, lại giống như ngày càng hư không, cô vô thức gọi tên Triệu Thừa Dư, lại không phân biệt được là ngăn cản hay là cổ vũ.

Bên tai Triệu Thừa Dư truyền đến tiếng rên khẽ mềm mại của Cố Hàm Ninh, đánh vỡ chút xiu tự chủ còn sót lại của cậu. Cậu vội vàng tới gần, môi hôn lên cái cổ trắng như tuyết trước mắt, một tay dò xét lên trên, dễ dàng chạm tới chỗ mềm mại dưới lớp vải dệt!

50. Chương 50: Nỗi Đau Hạnh Phúc(18+)

Edit:Tiểu Ngạn

Cách bởi lớp vải dệt, cảm nhận đến chỗ mềm mại so với mình hoàn toàn khác biệt, Triệu Thừa Dư thở gấp, đầu lưỡi ở trên cổ trắng khê cắn, để lại ấn ký đỏ ửng, một tay khó nhịn nhẹ nhàng vén lên áo tắm nửa che nửa khấp, chạm vào một chỗ mềm mại mà cậu đã thèm từ lâu, nắm ở trong lòng bàn tay, mềm như nước, lại nóng bỏng như lửa!

Lần đầu tiên nếm được món ngon đến tận xương như vậy, Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy toàn thân nóng đến mức như muốn nổ tung, gào thét chỉ muốn kiểm tìm nhiều hơn!

Mặt của cậu hơi tách ra, thở gấp cúi đầu nhìn chỗ mềm mại trắng như tuyết lộ ở ngoài vạt áo tắm, ở trong lòng bàn tay mình tùy ý biến thành các loại hình dạng khác nhau, có chút đỏ bừng như anh đào ở trong đó nhấp nhô che kín như muốn dụ người.

Bên tai là tiếng Cổ Hàm Ninh nhẹ thở gấp, nghe vào trong tai cậu như một gia điệu êm tai, chỉ vì cậu mà độc tấu! Một tay cậu từ eo Cổ Hàm Ninh, trượt đến vạt áo tắm, lại dọc theo da thịt bấp bề tinh tế mịn màng từ từ vuốt ve lên, dừng ở nếp gấp ở đùi, theo cái nếp kia, lại vuốt ve lên.

Chỗ bụng giống như bắt được lửa, to lên, đau đớn, khó nhin, Triệu Thừa Dư nghĩ: Lần này, thật không dừng lại được...

Cổ Hàm Ninh đỡ vai Triệu Thừa Dư, khó chịu uốn éo cái eo, một chỗ khí nóng từ từ chảy ra làm ướt chỗ kín mềm mại của cô, mang theo chút xúc cảm hơi đau lại ngứa, trên người giống như là có một khối rỗng thật lớn, giống như lấp đầy, tiếng rên mềm mại, từ môi cô khẽ cắn vật ra, phối hợp với tiếng rên trầm thấp của Triệu Thừa Dư, giống như một bản hòa tấu thật hay, chỉ có một bản duy nhất!

Cổ Hàm Ninh đưa tay từ trên vai Triệu Thừa Dư hạ xuống, từ yết hầu trượt đến cổ áo, ở lồng ngực lưu luyến một chút, lại đi thẳng xuống, từ vạt áo sơ mi, đi xuống vuốt ve bắp thịt mạnh mẽ trơn nhẵn ở bụng, sau đó chọc nhẹ vân vân, ngón tay nhẹ nhàng đi xuống, chạm đến một đoạn lông ngắn, dọc theo phương hướng phát triển, ngón tay thăm dò thẳng vào bên trong vải jean thô ráp, đang muốn đi vào, lại bị chặn lại. Cổ Hàm Ninh thở khẽ, cái miệng di chuyển, một tay khác vội vàng đi xuống, giúp đỡ cởi bỏ dây lưng trói buộc, ra sức kéo ra, dây lưng liền bị vứt xuống dưới giường.

Không có trói buộc cưỡng chế, cúc quần bỏ bằng sắt rất nhanh bị cởi bỏ, ngón tay nhẹ nhàng nắm khóa kéo, dùng lực kéo xuống, chỉ còn sót lại một tầng vải mỏng nóng rực, dĩ nhiên che ở tay Cổ Hàm Ninh. Cô thở gấp, nở nụ cười, ngón tay hoạt ở trên nhẹ nắm rồi lại nhẹ véo.

Triệu Thừa Dư nhin không được nặng nề khẽ rên một tiếng, mọi hô hấp như muốn dừng lại, thật vất vả cắn răng, cúi đầu cầm lấy bàn tay mềm mại đưa lên, môi răng khẽ ngậm từ từ liếm, bên tai truyền đến những tiếng rên khẽ khó mà kiềm chế được.

“Thừa Dư...Dừng...” Hai mắt Cổ Hàm Ninh nửa mở, động tác trên tay dừng lại một chút, nhin không được khẽ nói.

Một tay Triệu Thừa Dư lại chuyển qua một chỗ mềm mại khác, không có theo quy luật nào mà vuốt ve, một bên cúi đầu vào ngực Cổ Hàm Ninh, giống như là muốn đem hương vị ngọt ngào nhất thể gian tinh tế nhấp nháp.

Nhưng dù sao cũng là lần đầu cậu nếm mùi vị nơi này, xuống tay, hạ miệng cũng không biết nặng nhẹ, Cổ Hàm Ninh nhú mày lại, nhin nhin, mới không có dùng sức đẩy cậu ra.

“Thừa Dư... Nhẹ, nhẹ một chút...”

Cổ Hàm Ninh nhin đau, cũng chịu dừng từng đợt tê dại khó nhin đang dâng lên, mắt khép hờ, thân thể ngồi ngã ra phía sau, ngón tay mép vải dẹt từ từ thăm dò vào, nhẹ chạm vào phía trên vật trắng kiệu nóng rực, khẽ vuốt vài cái, dứt khoát kéo ra, đem nó ra ngoài, cái miệng di chuyển, không có che lấp, trực tiếp ngồi lên phía trên.

Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy mình căng lên nóng rực, giống như chìm vào một chốn xa xôi ngọt ngào, hơi lạnh cùng mềm mại, mang theo một chút ẩm ướt. Cậu từ lưu luyến ngẩng đầu lên, nhin đôi mắt của Cổ Hàm Ninh xinh đẹp quyến rũ khác hẳn ngày thường, áo tắm đã sớm tuột ra, trượt xuống ở trên cánh tay cô, một mảnh da thịt trắng nõn hồng hào lộ ra trước mặt cậu, một cái tay của cậu đang vỗ về một chỗ mềm mại trong đó, khiến cho người ta kích thích đến choáng váng. Cúi đầu nhin xuống, chỗ cuối của làn da trắng như tuyết có một chỗ màu đen nho nhỏ, phía dưới nơi này chính là u kình cực kỳ ngọt ngào mà cậu chưa từng động tới, mà giờ phút này, nơi mềm mại đó đang đề lên nơi nóng rực mà gần như muốn nổ tung, chỗ lộ ra một cái đỉnh ầu hồng nhạt của cậu.

Trên người cậu, trừ chỗ giữa vạt áo được vén lên, còn lại đều mặc thật kín, nhưng Cổ Hàm Ninh, chỉ cần kéo nhẹ ra, sẽ là trần trụi không sót lại gì.

Đáy lòng Triệu Thừa Dư giống như có một con mãnh thú đang vùng vẫy, như lửa lớn cháy lan ra đồng cỏ vậy, dường như muốn đốt cháy tất cả con người cậu. Cậu nghĩ: Đi con mẹ nó lý trí rồi!

Đột nhiên cậu xoay người, trong tiếng thở nhẹ của Cố Hàm Ninh, dĩ nhiên nhẹ nhàng đè ở trên thân thể cô, đôi tay kéo ra, món đồ áo tắm đỏ đã không còn tác dụng che lấp ném đến mép giường, cậu cúi đầu, làn môi bắt đầu thăm dò từ nơi mềm mại kia, đôi tay vừa thô lỗ kéo quần áo trên người mình, cậu vô cùng khó nhịn muốn cùng thân thể mềm mại tinh tế ở phía dưới hòa cùng một thể, tất cả vật che đều khiến cho cậu cảm thấy ghét cay ghét đắng không thôi!

Chờ đến khi bản thân mình cũng lửa thể, lúc da thịt dán lên da thịt non mềm hơi lạnh không một kẽ hở, cậu thoải mái mà cúi đầu, nhưng ngọn lửa bên trong thân thể không những không giảm bớt, ngược lại càng thêm bùng cháy.

Cậu thật mong muốn chôn thật sâu vào trong chỗ mềm mại khiến cậu quyến luyến không thôi, hơi thờ dờn đập, một tay khẽ di chuyển xuống đùi Cố Hàm Ninh, ở giữa hai bên, vật nóng rực của cậu liên gấu gao chạm vào chỗ mềm mại ướt át kia, cậu nhanh chóng muốn tiến vào, dùng sức ở hông đưa lên, rồi lại tuột xuống.

Cố Hàm Ninh nhắm mắt, một tay che ở trán, chỉ để lộ ra bờ môi ửng đỏ, hơi hơi cong lên, khẽ thở ra, cảm giác được Triệu Thừa Dư nôn nóng luống cuống, trong một cổ tê dại khó nhịn, khóe môi hơi cong cong, lại không có ý tưởng muốn giúp một tay chút nào.

Trán Triệu Thừa Dư đã đổ mồ hôi như mưa, từng giọt từng giọt rơi trên người Cố Hàm Ninh. Một tay cậu đưa xuống dưới, vội vàng ở chỗ mềm mại của Cố Hàm Ninh lần mò tìm kiếm, một tay đỡ đỉnh cao đã hơi ướt át nóng rực, ngón tay nhẹ chen vào chỗ khe hở! Đỉnh cao của cậu nhẹ nhàng xâm nhập một chút, lại giống như bị vật gì đó cản trở tiến trình, trong lòng cậu rất vui vẻ, sau khi chịu đựng sự ê ẩm tê dại của thất lưng, dùng sức ở hông, khiến cho tất cả hòa nhập! Thoáng chốc, có một cổ tê dại từ trước đến nay chưa từ có từ đuôi cột sống của cậu nhanh chóng tràn lên tận não, tràn ra khắp nơi! Cậu nặng nề rên rỉ, thở gấp thật sâu.

Cố Hàm Ninh nhắm mắt, tứ chi cứng ngắc, gấu gao cắn môi dưới, nhằn nạy sự đau đớn không gì sánh bằng này.

Cái gì mà tê dại mỗi nhử, cái gì mà trống rỗng khó nhịn, đều bị đau đến này vút lên chín tầng mây! Dù cô đã sớm chuẩn bị xong tư tưởng, trong nháy mắt đó, cũng đau đến muốn kêu lên tiếng hét sợ hãi!

Triệu Thừa Dư nhìn qua trận kích thích tê dại mới bắt đầu này, ôm lấy Cố Hàm Ninh đầu đá lung tung, một chút xú, tiến vào rút ra, nặng nề tiến vào.

Cố Hàm Ninh không còn đau đớn như trước, lại gặp một phen va chạm như vậy, chỉ cảm thấy thân thể vừa đau lại vừa xót, cố gắng đè nén không một cước đạp Triệu Thừa Dư đi xuống, nhưng cũng biết, nhất định phải có một lần như vậy, chỉ có thể liều mạng cắn răng, trong lòng mong mỏi: mau kết thúc chút đi!

Trong đầu Triệu Thừa Dư trống rỗng, hoàn toàn dựa vào bản năng của đàn ông mà tiến đến, một tay đi lên nắm lấy chỗ mềm mại lưu luyến vừa rồi, một tay đỡ lấy eo Cố Hàm Ninh, hơi hơi nhắm mắt, lui về phía sau, lại tiến vào, cho đến khi cậu như đã muốn hết hơi, một cổ tê dại mãnh liệt truyền từ dưới lên não, trong đầu cậu nhất mất giống như là nổ pháo hoa, khiến cậu một trận choáng váng, cổ họng phát ra một tiếng rên, thân thể run rẩy, thở dốc ngả lên người Cố Hàm Ninh.

Gian phòng yên tĩnh lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng hai người thở dốc một nhẹ nhàng, một trầm thấp, trong không khí tràn ngập một cổ hơi thở chọc người, thật lâu không tiêu tan.

Chờ đến trận tê dại cùng một vô lực qua đi, Triệu Thừa Dư ôm Cố Hàm Ninh xoay người lại, để cho cô nằm ở trên người mình.

Tim đập mạnh mẽ đè lên nhau, rồi từ từ vững vàng lại. Cố Hàm Ninh nhắm mắt, ghé vào trên người Triệu Thừa, tai lắng nghe tiếng tim đập dần bình phục của cậu, thân thể còn có chút đau đớn, trái tim cũng từ từ yên tĩnh.

Mắt Triệu Thừa Dư nhắm lại, khóe môi cong lên, một tay ôm eo Cố Hàm Ninh, một tay ở trên cái lưng tinh tế của cô khẽ vuốt từ trên xuống dưới.

Trong phòng lặng im, hai người ôm nhau, cả thân xác lẫn tinh thần cùng bình yên lại hòa cùng không gian yên tĩnh ngọt ngào.

Kỳ thật Cố Hàm Ninh không muốn phá hoại không khí, đau đớn có thể nhịn, bên dưới có chất lỏng chảy xuống, khiến cho cô thật sự không chịu đựng nổi, thế là nhẹ nhàng động dậy, nhẹ nói: “Em, muốn đi phòng tắm...”

Nghe vậy, Triệu Thừa Dư đỡ Cố Hàm Ninh, chậm rãi đứng dậy, tầm mắt từ trên da thịt trắng nõn của nàng lướt qua, trong đầu nhớ lại đôi tay nhẹ che trên xúc cảm, nuốt một ngụm nước bọt, miễn cưỡng chuyển đi tầm mắt.

Nghe vậy, Triệu Thừa Dư đỡ Cố Hàm Ninh, chậm rãi đứng dậy, tầm mắt lướt trên da thịt trắng nõn của cô, trong đầu nhớ lại cảm xúc trên đôi tay nhẹ vuốt lên, nuốt một ngụm nước bọt, miễn cưỡng di chuyển tầm mắt.

“Anh ôm em đi.”

“Đừng. Anh đi cùng, ai biết em còn có thể tắm rửa thật tốt được hay không!” Gò mà Cố Hàm Ninh ửng đỏ, cười giận cậu một cái.

Triệu Thừa Dư cố gắng đem tầm mắt dừng ở từ cổ Cố Hàm Ninh trở lên, đáy lòng nóng rực, hơi hơi đỏ mặt.

Thật ra, cậu thật không nghĩ quá nhiều, chỉ là nghĩ đến vừa rồi, trong lúc đó, bộ dạng cô kêu đau đớn, sợ cô còn đau, cho nên mới muốn ôm cô đi qua...chỗ phòng tắm...

Triệu Thừa Dư nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu chuyển động, nhắm chặt mắt lại.

“Vậy, chính em cần thận một chút...”

Cố Hàm Ninh cười liếc cậu một cái, nhìn xuống lúng túng vừa động lại đau, hơi hơi nhú mào, nhất áo tắm rơi trên mặt đất, từ từ đi đến phòng tắm. Cởi bỏ áo tắm, đứng ở trước gương lớn trong phòng tắm, cô nhú mào càng chặt hơn, nhìn mình trong gương, trên da thịt trắng như tuyết, khắp nơi đều có chỗ đỏ chỗ hồng, nhất là ở trên ngực, càng thêm nhiều.

Xuống tay, còn có hạ miệng, thật không biết nặng nhẹ!

Cố Hàm Ninh hơi hơi chu môi, đỏ mặt, đi đến bồn tắm, vặn mở vòi tắm hoa sen trên đầu, cọ rửa trên người.

Chờ đến khi Cố Hàm Ninh tắm lại xong, đổi một chiếc áo tắm sạch sẽ khác bước ra ngoài, Triệu Thừa Dư đã mặc quần áo lên người tốt lắm, đôi mắt nhìn chăm chăm chiếc giường bọn họ mới trải qua quay cuồng, nhìn có chút tay chân luống cuống.

“Anh muốn tắm một cái không?” Cố Hàm Ninh mím môi cười đi qua, theo tầm mắt Triệu Thừa Dư, chuyển qua trên giường, dừng một chút, nhất thời cũng hơi hơi đỏ mặt.

Chăn bông màu trắng đã sớm bị đá xuống giường, khăn trải giường có nhiều nếp nhăn, trừ một vài chỗ có vết tích thấm ướt không biết là mồ hôi hay là chất lỏng bất minh khác, còn có một ấn ký màu đỏ vô cùng dễ thấy...

“Chờ, đợi lát nữa anh sẽ giặt sạch sẽ đi!” Triệu Thừa Dư nói trước, nhìn Cố Hàm Ninh đỏ mặt một cái, chỉ cảm thấy trong lòng lại bắt đầu nóng lên, vội vàng ho nhẹ một tiếng, “Anh đi phòng tắm!” Sau đó liền bước nhanh đi vào phòng tắm.

Cố Hàm Ninh buồn cười nhìn Triệu Thừa Dư chạy trốn, quay đầu nhìn về phía ấn ký quên không che, trong lòng cũng có chút lúng túng.

Ai, sớm biết, phải là nên lột một món quần áo của mình... Chẳng lẽ phải thật sự đem khăn trải giường giặt sao?

51. Chương 51: Vui Mừng

Edit: Truc Van Beta: Tiểu Ngạn

Triệu Thừa Dư ở trong phòng tắm nhanh chóng tắm rửa một cái, lúc ra ngoài Cố Hàm Ninh đang dùng máy sấy thổi quần jean của cô.

Đau đớn ở trên người vẫn còn tiếp tục, cô đâu còn dám chọn cái gì để trêu đùa đâu, mặc áo tắm quá không an toàn, áo khoác cùng quần jean của cô, giày đều ướt, cho nên cô quyết định lập tức đem ống quần ướt này trước thổi khô, thay đổi quần áo của mình.

Triệu Thừa Dư đứng ở trước chiếc giường vẫn còn lộn xộn, hơi ửng đỏ mặt.

“Làm sao bây giờ?”

Cố Hàm Ninh quay đầu, nhìn trên ga giường có một vệt màu đỏ đập vào mắt, buồn cười nhìn cậu.

“À, có ba phương án.. Một là trộm cả cái khăn trải giường mang về. Hai là đem khăn trải giường này dầu đi. Ba là giặt sạch sẽ, sấy khô.”

“Anh đi giặt!” Triệu Thừa Dư khẽ thở phào, lập tức rút khăn trải giường xuống, sau đó lại ngây ngẩn cả người.

“Nhưng mà, phương án thứ ba mà nói, cũng có một vấn đề, bởi vì đã thấm xuống dưới đệm.” Cố Hàm Ninh cẩn thận sấy quần jean, chậm rãi bổ sung.

“Hay là giặt trước đi. . .” Triệu Thừa Dư cúi đầu, ôm khăn trải giường có lưu lại bằng chứng phạm tội của mình đi vào nhà tắm.

Đợi cậu ra sức giặt sạch sẽ một vệt màu đỏ này xong, Cố Hàm Ninh đã mặc chỉnh tề, trong phòng mở điều hòa, áo khoác cùng giày, cũng có thể từ từ hong. Triệu Thừa Dư đáy lòng không biết là nên thở ra hay là thất vọng.

“Em đói bụng rồi, kêu gì ăn đi.” Cố Hàm Ninh ôm bụng, đáng thương nói.

“A, được. Em muốn ăn cái gì?” Triệu Thừa Dư tìm ra thực đơn phục vụ trong phòng khách, hai người ngồi cùng một chỗ, lựa chọn món chính cùng nhau.

Nói chuyện điện thoại xong, Cố Hàm Ninh lấy khối khăn trải giường đã được giặt sạch sẽ, trải lên trên ghế bên cửa sổ, cầm lấy máy sấy đang chuẩn bị sấy khô, liền bị Triệu Thừa Dư đoạt lấy.

“Anh tới sấy cho. Em xem ti vi đi.”

Cố Hàm Ninh mím môi cười một cái, ngồi xuống bên cạnh cậu, cười nhìn cậu.

Triệu Thừa Dư bị ánh mắt Cố Hàm Ninh nhìn chăm chú trên mặt lại có chút nóng lên.

“Em chừng nào thì trở về? Vé mua được chưa?”

“À, anh có thể rảnh rồi đến lúc nào?” Cố Hàm Ninh chống cằm, cười hỏi.

“Có thể đến xế chiều ngày mai một chút đi. Chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa xong, em lại trở về?”

“Được.” Cố Hàm Ninh cười gật đầu, “Xế chiều ngày mai em chắc chắn sẽ trở về.”

Nghĩ đến còn có rất nhiều thời gian trôi qua cùng một chỗ, Triệu Thừa Dư liền cảm thấy cao hứng, khoe miệng nhẹ cong lên, cúi đầu tử tế thổi khăn trải giường.

Buổi chiều nay, thật giống như nằm mơ...

Cố Hàm Ninh đột nhiên liền xuất hiện ở trước mặt của cậu, hơn nữa, hai người bọn họ còn....

Cậu chỉ cảm thấy đáy lòng tràn đầy ấm áp, cả người cậu có chút bay bay! Điều này so với cậu được giải nhất, còn khiến cậu cao hứng hơn nhiều!

Ăn xong bữa tối, bên ngoài mưa đã tạnh, nhưng hai người cũng không có muốn đi ra ngoài đi dạo một chút.

Mở ti vi, tùy ý để đó. Hai người dựa vào giường, đầu sát đầu, nói chuyện đã xảy ra trong mấy ngày không gặp mặt vừa qua, Triệu Thừa Dư đem toàn bộ quá trình bọn họ so tài kể lại một lần.

Nhìn nói về lần tranh tài này, mắt Triệu Thừa Dư giống như sáng lên, nụ cười ở khóe môi Cố Hàm Ninh không nhịn được càng sâu hơn.

Sau này, có lẽ bọn họ sẽ không sớm thì muộn sẽ chia xa, nhưng chỉ cần trái tim ở cùng một chỗ, coi như chờ đợi như vậy hay khó khăn hơn nữa cũng sẽ chịu được được, cũng là rất ngọt ngào. Hơn nữa, cô cũng có thể giống như hôm nay, không ảnh hưởng đến công việc của cậu, bất ngờ xuất hiện, cho cậu một ngạc nhiên!

Trước khi đến, cô đã nghĩ qua, nếu phát sinh chuyện gì, nên làm gì bây giờ? Cự tuyệt hay là đồng ý?

Triệu Thừa Dư không nghĩ tới, nhưng cô cũng không thật sự là một thiếu nữ mơ mộng, đối với cô mà nói, nam nữ phát sinh một bước như hiện tại, rất bình thường, cô cũng đã sớm biết, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra. Nếu yêu thật sâu, thật sự hận không thể đem đối phương nhập vào xương tủy của mình, không bao giờ chia lìa nữa! Phát sinh tình cảm, vẫn còn giữ ý, chỉ có thể xảy ra ở giai đoạn bắt đầu yêu mến. Nhưng chuyện này, rất bình thường, còn có một cái vấn đề, nhất định phải suy xét, nếu chỉ là mù quáng theo dục vọng cùng bản năng của mình, như vậy, sẽ có một lần bọn họ sẽ tự nhận quả đắng.

Mang thai, nếu mang thai làm sao bây giờ?

Trước hôm nay, cô đã nghĩ qua chuyện này. Cho nên, ngày hôm qua, kinh nguyệt cô vừa mới kết thúc, hôm nay là chu kỳ an toàn của cô.

Kỳ an toàn cũng không nhất định an toàn, nhất là càng gần kỳ rụng trứng, mấy ngày đó kỳ an toàn cũng tràn đầy nguy hiểm. Phụ nữ cũng có thể cùng người yêu, cùng nhau hưởng thụ vui thích thân mật, nhưng cũng nhất định phải học bảo vệ mình.

Nếu như hôm nay không phải là kỳ an toàn 100 %, như vậy hôm nay cô sẽ không tùy ý Triệu Thừa Dư đi qua một bước cuối cùng.

Sống lại một đời, cô không muốn vì không biết mà xúc động làm liều.

Nếu hôm nay đã cho phép Triệu Thừa Dư đi qua giới hạn, như vậy về sau, cái vấn đề vẫn là cần chú ý. Cô cũng không muốn yên lành thương tổn tới mình.

Cố Hàm Ninh nghiêng đầu nhìn nghiêng mặt Triệu Thừa Dư, trong lòng suy nghĩ, nên hướng dẫn cậu thế nào về những vấn đề như kỳ kinh nguyệt, kỳ an toàn, thời kỳ rụng trứng cùng mang thai. Những nội dung về sinh lý thực tế này, bạn học Triệu nên học thật tốt một chút, sau khi thấu hiểu, cậu mới có thể cam đoan khiến cho cuộc sống của mình hạnh phúc.

Vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau, an ủi nỗi tương tư trong khoảng thời gian này, Triệu Thừa Dư thở gấp một bên hôn, một bên tay đem tay mình chuyển qua ngang hông của mình, Cố Hàm Ninh chỉ cảm thấy nơi đó vẫn còn chút đau bắt đầu tăng lên, dứt khoát nắm tay cậu đang làm loạn, bĩu môi thấp giọng nói: “Em, nơi đó, còn đau đấy. . .”

Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy khí huyết dưới đánh lòng đang quay cuồng, hít thở sâu mấy lần, mới miễn cưỡng nhìn xuống, nhưng cũng không dám ngẩng người lâu ở trên cùng một cái giường, vội vàng xuống giường, áp úng nói: “Anh nhìn một chút, khăn trải giường đã khô chưa?”

Chờ đến khăn trải giường có chút nếp nhăn đã trải xong, một người ngồi trên một cái giường, lúc này Triệu Thừa Dư mới cảm thấy hô hấp thuận hơn rất nhiều, như vậy thật tốt, không cần phải khiêu chiến sự tự chủ của mình nữa.

Lúc mơ màng thật tốt, bây giờ mới được niếm thử mùi vị mất hồn này, chỉ cần Cố Hàm Ninh hơi nhìn tới đây, cậu liền cảm thấy một cỗ tê dại xông lên, khó khăn không chế tăng lên gấp mười lần cũng không dừng lại!

“Khụ, đi ngủ sớm một chút đi.” Vừa nói, cậu xoay người nằm xuống, đột nhiên giật chân, muốn che đầu che mặt của mình.

Cố Hàm Ninh buồn cười nhìn trên giường đối diện gồ lên, thật muốn lập tức nhào qua, nhìn xem phản ứng của cậu. Nhưng mà, lập tức, cô liền dừng ngay tâm tư muốn đùa nghịch của mình. Trêu trọc một chút không đáng sợ, sợ nhất là đến lúc đó hai người không kiềm chế được, khổ này không phải vẫn là cô sao!

Thôi, dường hai ngày trước đã! Hiện tại cô mặc quần jean, động tác mạnh hơn một chút, ma sát nhẹ nhàng cũng cảm thấy đau.

Hai người tự mình nằm xuống, tắt đèn, bên trong một mảnh tối đen, một người không tiếng động mím môi cười đến khoái trá, một người lắc đầu cười bất đắc dĩ, nhìn không được lại bắt đầu nhớ lại đoạn ngắn buổi chiều, thấy mình có chút không nhìn được, lúc này mới hít sâu cố gắng kiềm chế nhắm mắt.

Cố Hàm Ninh sớm một chút đã ngủ mất, Triệu Thừa Dư lặn qua lộn lại thật lâu mới ngủ.

Buổi sáng chủ nhật, sau nhiều ngày mưa dầm kéo dài, mặt trời khó được ra khỏi, nhưng ánh mặt trời lại bị rèm cửa sổ dày cộm nặng nề chặn lại, rất khó thấy, Cố Hàm Ninh vậy mà cũng ngủ lấy lại sức, mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở điện thoại di động ra, vừa nhìn đã là chín giờ sáng.

Cô chống nửa người dậy, trên giường bên cạnh, Triệu Thừa Dư vẫn ngủ ngon như cũ, hơi thở vững vàng giống như đang ngủ ngon. Cô tay chân nhẹ nhàng xuống giường, đứng ở mép giường, mím môi cười nhìn Triệu Thừa Dư đang ngủ say, hai mắt nhắm nghiền, trên cằm râu ria màu xanh hơi dài ra, đôi môi khê chu, nhìn non nớt hơn một chút so với khi tỉnh lại.

Cố Hàm Ninh nhìn trong lòng ngứa một chút, nhìn không được nhẹ hôn xuống môi cậu. Ngắc đầu, thấy cậu chỉ hơi hơi nhíu nhíu mày, nhưng không có tỉnh lại, trong lòng khê động, đi vòng qua bên kia giường, lén lút trèo lên giường, chui vào trong chăn, ôm chặt cậu từ phía sau, trán nhẹ để ở trên lưng cậu, nhắm mắt khê miệng nở nụ cười, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể ấm áp của cậu.

Triệu Thừa Dư ở lúc Cố Hàm Ninh ôm lấy mình cũng đã tỉnh dậy.

Tối hôm qua, cậu cũng không biết mình là lúc nào thì ngủ, khi tỉnh lại vẫn có chút mơ hồ như cũ, nhắm mắt cảm giác được sau có một thân thể mềm mại kề sát, đầu còn ở trên lưng mình nhẹ nhàng vuốt ve. Cậu không có mở mắt ra, khê môi nhẹ cong, một cái tay đặt lên đầu ngón tay trơn mềm đang hoạt động trên bụng kia rồi dán lên ngực mình, ngón cái nhẹ nhàng khê vuốt ở trên mu bàn tay.

Cố Hàm Ninh dán trên lưng Triệu Thừa Dư, đầu ở trên lưng cậu nhẹ cọ cọ, giờ phút này, tim kề sát tim, an tâm lại yên tĩnh, thời gian giống như ngừng lại, toàn bộ thế giới chỉ còn lại cậu và cô.

Chỉ chốc lát sau, Cố Hàm Ninh liền cảm thấy có cái gì không đúng.

Triệu Thừa Dư thân thể hơi hơi cương, hô hấp bắt đầu có chút nặng nề.

Cố Hàm Ninh đang do dự, nên rút tay về, tay để ở trước người Triệu Thừa Dư đã bị cậu nhẹ nhàng cầm, vẫn kiên định ở ngực bụng, từ từ dời đi xuống.

Cố Hàm Ninh cắn môi, hơi hơi giãy giụa, nhưng Triệu Thừa Dư nhìn như nhẹ nắm, độ mạnh yếu lại dùng rất tốt, chỉ là hơi hơi dùng sức, cần bản là rút không được.

Làm sao bây giờ? Lui không lui? Thật ra, hiện tại giống như cũng không đau đớn như vậy. . .

Do dự một lúc này, tay Cố Hàm Ninh đã bị lôi kéo, dời đến chỗ ngày hôm qua làm cô đan đón đã không nhìn được nóng rực lên! Tay của cô nhẹ phủ lên, giống như cảm thấy chỗ nóng rực này đang lớn lên mấy phần, người phía trước truyền đến tiếng thở dốc trầm thấp, một tay khác ở dưới bắp thịt chỗ lưng cũng cảm thấy căng thẳng, vì tay bị lôi kéo về phía trước, cô không khỏi phải gần sát thêm một chút, cúi đầu, đẩy lồng ngực một cơn sóng dâng lên.

Tay của Cố Hàm Ninh để ở chỗ nóng rực của Triệu Thừa Dư, chần chờ nhẹ nắm, liền nghe được tiếng thở dốc nặng hơn mấy phần.

Cô mặc áo ngủ T-shirt, quần jena trước lúc đi ngủ đã cởi ra, bây giờ cặp chân nhẹ nhàng thay đổi vị trí, liền đụng phải đùi Triệu Thừa Dư cũng không có mặc quần jean, cô hoàn toàn không kịp lui ra phía sau, chân của cô đã bị hai chân nặng hơn tóm được, rốt cuộc lui không được chút nào nữa!

So với da của mình vừa thô ráp ở trên làn da của cô nhẹ nhàng vuốt ve một chút, mang đến một loại cảm giác tê dại. Triệu Thừa Dư dĩ nhiên xoay người lại, cúi đầu ở trên mặt cô nhẹ hôn, từ mắt, đến chóp mũi vênh cao, đến môi đỏ mọng làm cho cậu thêm thường, một cái tay tiến vào dò xét trong áo T-shirt, vẫn lần mò đến chỗ ngực mềm mại không vải che kia, một cái tay khác có chút thô lỗ vội vàng kéo miếng vải dệt duy nhất che lấp phía dưới của Cố Hàm Ninh, thân thể sát lại, không biết lúc nào thì, cậu cũng đã đem mình lột sạch sẽ, xúc cảm da thịt thân mật kề nhau, làm hai người đồng thời khẽ rên một tiếng.

Triệu Thừa Dư khó nhịn để giữa hai chân Cố Hàm Ninh nhẹ nhàng cọ sát, cho đến khi Cố Hàm Ninh thấp giọng thở gấp, từ từ mở chân ra hòa theo tay của cậu, cậu mới nặng nề thở dốc dán tới, phần eo dùng sức ấn xuống, liền tiến vào.

Lúc mới bắt đầu vẫn hơi đau như cũ, một cổ tê dại mỗi như khó nhịn theo tiết tấu ma sát nhanh từ từ dâng lên, Cố Hàm Ninh cắn môi, cố gắng áp chế tiếng rên khẽ, thân thể theo Triệu Thừa Dư dùng sức va chạm lên xuống...

52. Chương 52: Triển Vọng

Edit: Truc VanBeta: Vi Vi

Bởi vì lại âm ỉ thêm một lát, chờ đến lúc hai người rời giường đã sắp buổi trưa, rửa mặt xong, hai người không thích ra ngoài liền gọi nhân viên phục vụ phòng lên. Đợi đến khi ăn xong, tới lúc Triệu Thừa Dư phải đi.

Cố Hàm Ninh cười đưa Triệu Thừa Dư vào thang máy, một thân một mình thu dọn xong lên xe buýt trở về.

Không ngoài dự đoán của Cố Hàm Ninh đoán, đội ngũ đại học Z đạt được giải nhất cuộc tranh tài.

Lúc Triệu Thừa Dư gọi điện thoại tới, cô đang ngồi xe buýt sắp đến thành phố H, nhìn cảnh vật không ngừng vụt qua ngoài cửa sổ, nghe giọng nói hưng phấn của Triệu Thừa Dư và tiếng ngoại cảnh hơi âm ỉ ở đầu dây bên kia điện thoại, cô không nhịn được mỉm môi cười yếu ớt.

“Chờ anh trở về, em chúc mừng anh. . .”

“Được. . .”

Lúc Triệu Thừa Dư trở lại trường học đã là buổi trưa thứ hai, lãnh đạo trường học đặt một bàn ăn ở tầng bốn căn tin liên hoan cho bọn họ, cậu nóng vội lại không có cách nào khác bị lôi kéo đi.

Nhìn mặt hiệu trưởng cười vui vẻ, Triệu Thừa Dư càng nhớ Cố Hàm Ninh hơn, biết rõ giờ phút này cô đang ở chỗ không xa, đáy lòng giống như có sợi lông vũ nhẹ cọ, làm cậu có chút đứng ngồi không yên.

Thật vất vả chịu đựng được đến lúc ăn cơm xong, cậu là người đầu tiên đi ra nhà hàng, đang cúi đầu cầm điện thoại ra muốn gọi điện thoại, liền nghe được một tiếng gọi.

“Thừa Dư!”

Ngẩng đầu, liền thấy Cố Hàm Ninh vừa vặn cười xinh đẹp đang nhìn mình. Giây phút đó, trái tim của cậu mới cảm thấy được an ổn.

“Ồ kìa, cậu nhóc! Nóng vội cái gì? Đã ân ái trước mặt các anh nhanh như thế hả?” Phía sau vang lên tiếng đùa vui cậu quen thuộc, Triệu Thừa Dư cũng không quay đầu lại mà nói: “Anh không có bạn gái, đương nhiên không cần nóng lòng!”

“Hắc, cậu nhóc này! Có sữa uống liền có thêm can đảm đúng không?”

Phía sau truyền đến giọng nói âm ỉ, nhưng Triệu Thừa Dư đâu để ý được nhiều như vậy, ba bước cũng thành hai bước nhanh đi tới trước mặt Cố Hàm Ninh, kéo tay cô.

“Ăn cơm chưa?”

“Ừ, ăn rồi.” Cổ Hàm Ninh mím môi cười đón ánh mắt hơi nóng rực của Triệu Thừa Dư, nghiêng đầu lướt qua bờ vai của cậu, khi nhìn thấy người ở phía sau cậu đang đi tới, tươi cười phai nhạt.

Triệu Thừa Dư nhìn theo tầm mắt của cô.

“Đây là mấy đàn anh cùng nhau thi đấu. Cái đó, Hàm Ninh, có chuyện, anh còn chưa bàn với em. . .” Triệu Thừa Dư giơ tay vén lọn tóc rơi ở gò má Cổ Hàm Ninh ra sau tai, cô gắng chịu đựng cảm giác muốn lập tức ôm người yêu vào trong lòng, “Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện đi.”

Cái chỗ này, trước cửa nhà hàng, người đến người đi, thật sự có điểm không tiện.

Vốn là một trong mấy người cùng đi từ căn tin ra với Triệu Thừa Dư dường như muốn đi lại đây, nhưng bị người khác cứng rắn túm lấy kéo đi. Tầm mắt Cổ Hàm Ninh từ trên mấy người kia dời đi, như có điều suy nghĩ.

“Đi thôi. Chúng ta đến bờ sông.” Triệu Thừa Dư lôi kéo Cổ Hàm Ninh, đến bờ sông bọn họ thường xuyên đi dạo. Cổ Hàm Ninh bình tĩnh lại, cười tùy cậu dắt đi.

Sau mười hai giờ trưa là thời gian nghỉ ngơi, có không ít người đã chiếm ghế nhỏ ngồi trước bờ sông có rừng cây, có tình nhân ôm nhau, có học sinh hưởng thụ ánh mặt trời, Triệu Thừa Dư dắt Cổ Hàm Ninh, trong thất vọng cực độ tìm chiếc ghế trống ngồi xuống, ánh mắt cậu liếc bằng ghế dài ngồi đầy người hai bên cách đó không xa, đáy lòng thầm than: muốn tìm cái chỗ riêng lẻ vắng vẻ thật không dễ dàng a!

Trong sân trường to như vậy, muốn tìm không gian riêng lẻ có thể cho hai người tâm sự, tới cùng là có hay không?

“Mấy người vừa rồi, đều là các bạn cùng anh thi đấu?” Cổ Hàm Ninh nhắc tới cái đề tài này, Triệu Thừa Dư đè nén thất vọng của mình, cũng là nhớ lại chuyện quan trọng.

“Ừ, mấy người vừa rồi đều là cùng nhau thi đấu. Hàm Ninh, có chuyện này, đêm qua, mấy đàn anh tới tìm anh nói chuyện, anh chưa đồng ý lập tức, muốn ít ra phải nói với em một tiếng.”

“Cái gì?” Cổ Hàm Ninh hơi hơi nghi ngờ.

“Đội trưởng, chính là người mặc áo khoác màu lam vừa rồi em thấy đó, anh ấy đã học năm thứ ba, năm thứ tư đại học sẽ phải bắt đầu thực tập, anh ấy và hai bạn học khác cùng dự định tự gây dựng sự nghiệp, mở công ty chuyên về phần mềm máy tính, hiện tại đã bắt đầu tìm phòng, đang kéo người nhập bọn. Lần này bởi vì có cơ hội thi đấu chung, bọn họ cảm thấy rất ăn ý với anh, lại cảm thấy kỹ thuật của anh cũng được, cho nên, muốn tìm anh cùng làm.”

“Anh? Bọn họ đều là sinh viên năm thứ ba, anh mới năm thứ nhất đại học đấy!” Cổ Hàm Ninh mở to mắt.

“Đúng a, nhưng là, mấy anh ấy đều cảm thấy trình độ của anh không kém một sinh viên năm thứ ba là mấy, bọn họ nói chính là tính tình bọn họ khác nhau, nếu như không hợp ý, có thực lực hơn nữa cũng không có hứng thú.” Triệu Thừa Dư nghĩ đến bắt đầu từ học kỳ này, gần như ngày nào cũng chạm mặt mấy đàn anh, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

“Vậy còn anh? Anh nghĩ như thế nào?” đáy lòng Cổ Hàm Ninh âm thầm cân nhắc, tuy rằng cô có suy tính của mình, nhưng sự kiện này, thật ra trước mắt mà nói, không có liên quan nhiều đến cô, cho nên, quan trọng nhất vẫn là ý nghĩ của Triệu Thừa Dư.

“Anh. . . Thật ra, lúc ấy anh nghe thấy có hứng thú. Tuy rằng hiện tại các anh ấy không có gì cả, nhưng đội trưởng nói, anh ấy và bọn anh đều có đầu óc, đây cũng bắt nguồn của tất cả khả năng. Nếu như anh gia nhập, bọn họ có thể suy nghĩ tìm phòng làm việc ở gần trường học. . . Chỉ là, nếu như anh tham gia, vậy có khả năng anh không có thời gian ở bên em. Hơn nữa, cũng không phải chỉ có đầu óc là được, còn phải có đầu tư tiền bạc, nhưng nếu như vậy, cũng là có mạo hiểm nhất định. . .”

“Ừ, thời gian đấy, chỉ cần anh thỉnh thoảng tới thăm em là được, đừng làm cho em có bạn trai mà còn đáng thương hơn so với độc thân là được. Về tiền bạc, bây giờ chúng ta không dùng không nhiều lắm, dù thất bại, thì thế nào? Chúng ta còn trẻ như vậy, chẳng lẽ còn chịu không được thất bại sao?” Cổ Hàm Ninh ngọt ngào cười, kéo cánh tay Triệu Thừa Dư, nhẹ nhàng nói.

Người đàn ông, có mộng tưởng, sẽ cố gắng, nên cho họ cơ hội và không gian! Bọn họ còn trẻ như vậy, có nhiều thời gian để trải nghiệm thất bại, không đề cập đến cái này, cô biết, phía trước còn không biết bao nhiêu thất bại đang chờ!

Trong lòng Cố Hàm Ninh hơi kích động, cảm thấy vui mừng cho Triệu Thừa Dư.

Đội trưởng cậu nói, cô vừa nhìn thấy liền cảm thấy quen mặt, suy nghĩ lâu như vậy, vừa rồi lúc Triệu Thừa Dư nhắc tới bọn họ muốn gây dựng sự nghiệp vào năm thứ tư, trong đầu đột nhiên lóe lên tia sáng, nghĩ ra.

Kiếp trước, cô đã từng gặp qua anh ta ở buổi dạ hội từ thiện thành phố S! Chỉ là lúc đó, anh ta đã có sự nghiệp thành công, không còn dáng vẻ non nớt như hôm nay nhìn thấy. Lúc ấy, Cao Thần đã từng tiến lên bắt chuyện với anh ta, trở về nói cho cô, đó là đàn anh đã cùng học một trường với bọn họ, bọn họ đã từng cùng nhau tham gia cuộc thi máy tính giữa các trường cao đẳng đại học.

Cô không biết, lúc ấy Cao Thần có hối hận và tiếc nuối không, nhưng hiện tại cô lại biết, Cao Thần có lẽ là bởi vì thực lực không đủ, có lẽ là không ấn ý, cho nên, năm đó thậm chí căn bản chưa từng nghe nói tới chuyện này.

Nhưng cô lại thật không muốn làm cho Triệu Thừa Dư mất cơ hội như thế! Tuy rằng, tương lai của bọn họ còn dài, có lẽ còn có cơ hội khác tốt hơn đợi anh.

Nhưng tương lai, hoặc được hoặc mất, ai có thể nói chính xác? Nhưng ít nhất, hiện tại, một cơ hội rất tốt lại đang đưa đến trước mắt anh.

Người đội trưởng kia của Triệu Thừa Dư họ Bùi, mười mấy năm sau một tạp chí doanh nhân rất có danh tiếng giới thiệu anh ta, khen ngợi anh ta có ánh mắt nhìn xa trông rộng. Vào lúc ngành máy tính chưa phát triển thì tiến vào lĩnh vực phần mềm máy tính, bắt đầu xây dựng sự nghiệp từ việc nghiên cứu phần mềm trò chơi loại nhỏ, vài năm sau nghiên cứu phát minh ra phần mềm hệ thống di động tốt nhất Trung Quốc, mười năm sau, đã chiếm cứ một phần ba thị phần thế giới, cũng chính là nói, mười năm sau, cứ ba chiếc điện thoại di động, thì có một chiếc sử dụng phần mềm hệ thống mà bọn họ nghiên cứu ra. Nghe nói, lúc hệ thống này vừa được tung ra, bởi vì điện thoại thông minh còn chưa phổ biến, không có nhiều người coi trọng, có công ty nước ngoài tìm tới cửa, đưa ra mức giá hơi khá là khả quan mua bản quyền tất cả phần mềm hệ thống, lại bị Bùi tổng khi ấy tuổi trẻ khí thịnh từ chối, chuyện này thậm chí dẫn tới việc anh ta và bạn gái lúc đó chia tay. Nhưng, gần như không tới một năm, phần mềm hệ thống được nâng cấp vài lần, được ứng dụng trên chiếc điện thoại thông minh đầu tiên được nghiên cứu phát minh ở trong nước, nhận được nhiều lời đánh giá cao. Sau đó đơn đặt hàng ồ ồ kéo đến, không lâu sau, thu được cả danh lẫn lợi. Thời đó, người đắm ngực giậm chân, biết vậy chẳng làm, đâu chỉ có một mình cô bạn gái năm ấy?

Cơ hội như vậy, đều đưa đến trước mắt, còn đẩy ra ngoài, vậy thì thật sự là đầu bị nước vào !

“Các anh có đủ tiền hay không? Em cho anh mượn tiền, trước tiên có thể trả lại anh.”

“Không cần! Bọn anh quyết định đi kéo một vài tài trợ, hoặc là đi vay để giải quyết.” Triệu Thừa Dư vội vàng từ chối, “Số tiền kia, em không cần trả gấp. . .”

Thật ra, không trả cũng không sao cả.

Những lời này, cậu do dự mãi, tới cùng cũng không có nói ra. Dù sao, mượn bao lâu đều được, một vạn năm có đủ hay không?

“Em gần đây cũng kiếm một ít. Ừ, coi như em cho anh mượn góp cổ phần là được, em rất coi trọng anh nha.”

Cố Hàm Ninh nói không phải là giả, cô là thật lòng coi trọng, bất kể là Triệu Thừa Dư, hay vị Bùi Duệ Triết Bùi tổng tuổi trẻ tài cao triển vọng sáng sủa trong ngành nghề IT ở Trung Quốc tương lai.

Khi học kỳ này vừa mới khai giảng, phòng ngủ các cô liền nhờ Triệu Thừa Dư mua máy vi tính, lúc ấy cậu còn kéo theo Mạnh Khởi Đức giúp đỡ, Bạch Vũ Hân nói là nhờ Cao Thần giúp đỡ mua, thế là liền mua ba máy.

Kết nối mạng, cộng thêm sau này Triệu Thừa Dư bận bịu tập huấn, một mình cô rảnh rỗi không có chuyện gì, liền tải phần mềm cổ phiếu xuống nghiên cứu, vừa nghiên cứu liền ngứa tay, ý vào chút ký ức mình còn

sốt lại, mua vào bán ra, cũng là kiếm một khoản nhỏ. Dù sao, trước kia cô không nghiêm túc nghiên cứu thị trường chứng khoán, nhiều nhất là biết rõ mấy công ty phát triển rất tốt bị phá sản, cũng không dám chơi quá nhiều.

Thấy Triệu Thừa Dư còn có chút do dự, Cố Hàm Ninh lại hỏi: “Các anh đã nói cụ thể, quy định cổ phần này thế nào chưa?”

“Mỗi người bọn anh tính là góp cổ phần kỹ thuận, bốn người một người chiếm một phần, rồi tới phần còn dư lại, còn xem tiền đầu tư.”

“Tốt lắm, chúng ta đầu tư nhiều một chút. Dù sao chúng ta vẫn là sinh viên, bình thường trong nhà cũng vẫn cho chi phí sinh hoạt, nếu quả thật lỗ vốn, cùng lắm năm thứ tư tốt nghiệp đại học chúng ta lại tìm việc làm thật tốt! So với ba người kia sắp năm thứ tư rồi, chúng ta còn có rất nhiều thời gian đấy!”

Cố Hàm Ninh tiếp tục cổ động, không nhân dịp gây dựng sự nghiệp gian nan lúc mới đầu này, chiếm nhiều cổ phần chút, đó mới là thật khờ.

Buổi trưa thứ hai trời trong nắng ấm, hai người ngồi bên cạnh rừng tình nhân nổi tiếng nhất ở đại học Z, hưởng thụ thời gian nhàn nhã sau buổi trưa, đầu kề đầu, vô cùng thân mật tựa sát lẫn nhau, nhưng đề tài bàn bạc, lại không hề liên quan tới phong hoa tuyết nguyệt.

“Ừ, em nghĩ, chúng ta có thể bỏ ra bao nhiêu thì bỏ ra từng ấy. Nếu đàn anh của anh đã để mất anh như thế, anh càng không có lý do chối từ rồi! Em thấy mấy đàn anh của anh cũng không giống người có tiền, đoán là sẽ có chút khó khăn về tiền bạc, sinh viên khởi nghiệp quá gian nan, có bọn họ bên ngoài, anh thật ra đã nhẹ nhàng rất nhiều, không bằng động não thêm chút ở khoản tiền nong. Đúng không?” Cố Hàm Ninh cười yếu ớt, ngọt ngào vô cùng nhìn Triệu Thừa Dư, hưng phấn nêu ý kiến.

Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh tươi cười xán lạn, chỉ biết gật đầu.

“Đúng! Không sai!”

53. Chương 53: Tự Học

Edit: Truc Van Beta: Vi Vi

Cố Hàm Ninh chống má, cười híp mắt nhìn người đối diện khẽ nhú mày, mặt Triệu Thừa Dư nghiêm túc, ánh mắt từ ngoài cửa sổ chiếu vào, đã dẫn theo chút hơi thở ngày mùa hè, người phơi nắng có chút chói mắt.

Dưới bàn, Cố Hàm Ninh đang duỗi chân, đá đá bắp chân Triệu Thừa Dư, một bộ dạng muốn ồn ào làm cậu không được yên ổn. Nghiêm túc xem sách hơn một giờ, cô quyết định buông lỏng một chút, điều tiết tâm trạng một chút.

Non nửa lòng dạ của Triệu Thừa Dư nỗ lực đặt trên quyển sách, hơn nửa lòng dạ còn lại đã sớm dời đến dưới gầm bàn, cảm giác được chân Cố Hàm Ninh có xu thế chậm rãi đi lên, nhẹ giọng than thở, ngẩng đầu bất đắc dĩ cười nói: “Không muốn xem sách nữa, nếu không chúng ta đi nội thành dạo phố?” Trong lòng cậu có chút ngứa ngáy, nhìn Cố Hàm Ninh đối diện cười đến nghịch ngợm, thật muốn một tay kéo cô lại đây ra sức ôm vào trong lòng.

Ai, trong trường học muốn tìm cái nơi ổn thỏa kín đáo, thật đúng là quá khó khăn! Cậu nghĩ đau cả đầu, cũng không nghĩ ra một địa điểm tốt. . . Thật chẳng lẽ phải chờ tới nghỉ hè? Nhưng nghỉ hè, cũng có rất nhiều nơi khó xử a. . .

“Không muốn đi a ~ ngày quá nắng.” Cố Hàm Ninh tiếp tục nâng má nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Thừa Dư, môi hơi hơi bĩu ra.

Bọn họ thường xuyên đến thư viện, cũng là không phải làm chăm chỉ thế mà, có lúc chỉ xem sách giải trí, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhau cũng thấy ầm ập, nhưng cũng chỉ có thể đối diện vài lần, lúc này mới quá là nhạt nhẽo. . .

Triệu Thừa Dư nhìn chung quanh một chút, bốn phía các bạn học đều an tĩnh nghiêm túc cúi đầu, khoe môi nhẹ cong lên, kéo tay Cố Hàm Ninh qua đặt lên bàn, cúi đầu hôn một cái trên mu bàn tay của cô, sau đó nắm không thả, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Vậy em muốn đi nơi nào?” Thời tiết dần dần nóng lên, Cố Hàm Ninh lại dường như càng mất tinh lực (tinh thần và sức lực), bình thường đều không thích đi dạo trong nội thành.

Thật ra, nội thành đi cũng không sai đâu, cũng không thiếu nhà hàng đều có căn phòng nhỏ cho thuê. . .

“Ai, lại đi tìm quyển sách đi. Bạn học Triệu, đi, giúp em tìm sách đi!” Cố Hàm Ninh đứng lên, nhìn Triệu Thừa Dư đối diện đang nhìn mình ánh mắt hơi hơi nóng rực để quyển sách trên tay xuống, cười ngoắc ngoắc ngón tay, vén tóc mái, dẫn đầu đi tới giá sách. Triệu Thừa Dư không biết làm sao cũng đứng dậy, tự nhiên chỉ có thể cùng đi qua.

“Tìm sách gì?” Ánh mắt Triệu Thừa Dư lướt qua giá sách, quay đầu cười nhìn Cố Hàm Ninh ngón tay nhẹ vuốt môi dưới, vô cùng nghiêm túc nhìn giá sách.

“Ừ, chính là cuốn hạ của quyển em vừa mượn, hẳn là ở đây.” Cố Hàm Ninh hơi hơi nhú mi ngẩng đầu nhìn giá sách.

Triệu Thừa Dư quay đầu trở lại, ánh mắt quét tử tế từ qua từng quyển sách.

“Đây rồi! Ở chỗ này!” Triệu Thừa Dư nghe tiếng, tự nhiên quay đầu nhìn sang.

Cố Hàm Ninh cười trộm ôm lấy eo Triệu Thừa Dư, cúi đầu nhẹ cắn cằm một cái.

Triệu Thừa Dư không ngại bị “đánh lén”, trên cằm truyền đến cảm giác hơi hơi đau đớn, cậu cúi đầu nhìn Cố Hàm Ninh đang cười tít mắt, lắc đầu bật cười.

Từ lần trước khó được thân mật ở thư viện thân mật, từ lúc bị bạn học Thịnh Mạn Mạn bắt quả tang, ở thư viện bọn họ nhiều nhất chỉ nắm tay mà thôi.

Triệu Thừa Dư cười đưa tay ôm eo Cố Hàm Ninh, cúi đầu ấn xuống đôi môi cô hơi chu ra. Thật ra, ý cậu chỉ là nhẹ mỗ vài cái mà thôi, nhưng đến khi môi dán môi, phần môi mềm mại giống như chảy thẳng đến đáy lòng của cậu, trên tay hơi hơi ra sức, môi lưỡi ngậm nhẹ, giống như thế nào cũng không đủ!

Cho đến khi hai người cũng có chút thở dốc, Triệu Thừa Dư mới khẽ ngẩng đầu, tầm mắt nhìn chằm chằm làn môi vô cùng ướt át trước mắt, cúi đầu, không nhận được lại dán lên, thở hổn hển, nói có chút mơ hồ: “Làm sao bây giờ?”

Hơi thở nóng rực kèm theo giọng nói khe khẽ, nhẹ lướt qua gương mặt Cố Hàm Ninh, cô cười khẽ ra tiếng, nhẹ cắn một ngụm trên môi Triệu Thừa Dư.

“Rau trộn thôi (*).!” Cố Hàm Ninh nhẹ giọng cười đến khoan khoái, ôm Triệu Thừa Dư cổ ý cọ xát lại chà, chờ đến Triệu Thừa Dư đè nén thở dốc một hơi trầm thấp, lúc này mới đột nhiên buông tay ra, nhảy về sau một bước, bước đi nhẹ nhàng, vòng qua bên kia giá sách, trở về bàn ~.

[(*) Chỗ này ta tra rất nhiều rồi nhưng thực sự không rõ tại sao tác giả dùng ở đây, theo ý hiểu của ta thì, rau trộn trong tiếng Trung đọc là liangban, mà từ lạnh cũng đọc là liang, có lẽ ở đây CHN ám chỉ TTD giải quyết bằng khí lạnh chẳng]

Triệu Thừa Dư cắn răng, bắt đắc dĩ lắc đầu, đứng tại chỗ hít sâu vài hơi khí lạnh, lúc này mới bước đi có chút mất tự nhiên, nửa che nửa giấu trở về chỗ ngồi, lúc ngồi xuống, nhận không được trừng mắt nhìn kẻ trước mặt đang cười như tên trộm.

Thật là quen thói quá thể rồi! Chờ ngày nào đó trên chộc cậu đến lúc chịu không nổi. . .

Cố Hàm Ninh dùng sách vở cản trở khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt long lanh cong cong, chớp nha chớp nha, cười hì hì nhìn Triệu Thừa Dư tâm vượn ý mã nỗ lực điều chỉnh hô hấp, thấy vẻ mặt cậu tự nhiên rất

nhiều, lúc này mới sách lấy ra, nghiêng người sang, cười híp mắt mềm mại thấp giọng nói: “Thừa Dư ~ ngày mai chúng ta, có muốn đi tìm một phòng tự học trống không nha?”

Phòng tự học trống?

Triệu Thừa Dư ngẩn người, tưởng tượng một phòng học không bóng người.... Không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

Trước kia khi thư viện không có vị trí tốt, bọn họ cũng đi tới phòng tự học gần đây mấy lần, nhưng Cố Hàm Ninh vẫn thích cảm giác ở thư viện, cho nên địa điểm bọn họ hẹn nhau nhiều nhất, vẫn là thư viện.

“Được, tốt a. . . Vậy thì chúng ta đi tòa nhà thông tin đi.” Triệu Thừa Dư ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc đứng đắn trả lời.

Cố Hàm Ninh cười híp mắt gật đầu, môi nhô lên cao!

Tòa nhà thông tin, nơi đó, bình thường lúc không có tiết, thật sự là người cách rất xa đi? Phòng thông tin cách khá xa khu ký túc, lại bởi vì chuyên ngành của bọn họ, bình thường thích nhất là chui vào phòng máy vi tính . . . Trước kia, lúc Triệu Thừa Dư chưa trang bị máy vi tính ở phòng ngủ, thỉnh thoảng cũng sẽ bỏ rơi Cố Hàm Ninh, một mình đi phòng máy.

Ngày hôm sau, Triệu Thừa Dư dắt Cố Hàm Ninh thạo đường tìm được một phòng học vô cùng quanh quẽ trên tầng hai của tòa nhà thông tin, cửa sổ đối diện với tường một tòa giảng đường khác, có thể phòng ngừa tất cả các tầm mắt rình rập từ ngoài cửa sổ vào.

Hai người chọn chỗ là hàng ghế cuối cùng dựa vào tường ngồi xuống, lấy sách ra ngoài, vừa mới đặt lên, từ cửa trước liền có hai người đi vào.

“Triệu Thừa Dư, thật là đúng dịp a! Cậu cũng tới tự học sao?”

Xa Hà Văn đề nén sự kinh ngạc dưới trong lòng, cười lôi kéo bạn học bước nhanh đi tới.

Thật ra, vừa rồi dưới lầu cô nhìn thấy Triệu Thừa Dư từ xa xa, cùng bạn gái của cậu . . . Vốn là cô và bạn cùng phòng đi bên kia, nhưng bước chân giống như là có ý thức của mình, chuyển phương, đi theo tới đây, cô áp ứng giải thích với bạn cùng phòng: nơi này tự học cũng được đấy. May mắn bạn cùng phòng hiểu ý, cũng không hỏi nhiều.

Bình thường Triệu Thừa Dư sống tương đối nội tâm, cô và cậu. . . Bình thường cũng không giao lưu nhiều lắm. Mỗi lần hết giờ học, cậu rất nhanh đã không thấy tăm hơi, làm cho cô dù nghĩ đến gặp ngẫu nhiên cũng không có cơ hội. . .

Nụ cười của Xa Hà Văn hơi phai nhạt, gật đầu với Cố Hàm Ninh hỏi: “Chào bạn.”

Cố Hàm Ninh mím môi cười, trả lời: “Chào bạn.”

Chờ đến khi bọn họ ngồi xuống hàng ghế trước mặt, Cố Hàm Ninh quay đầu, cười như không cười liếc mắt nhìn về mặt tối tăm của Triệu Thừa Dư, trong bụng lại không ngừng cười đến vui vẻ.

Cho nên nói, người không thể có lòng làm chuyện xấu, nhìn xem, ông trời cũng không đồng ý đâu!

Triệu Thừa Dư tự nhiên xem hiểu ánh mắt cười nhạo của Cố Hàm Ninh, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc mấy phần.

“Triệu Thừa Dư, ví dụ mà thầy giáo Trình giảng hôm trước, nhiều chỗ mình nghe không hiểu, cậu còn nhớ không?” Xa Hà Văn quay đầu, cười yếu ớt nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.” Triệu Thừa Dư cúi đầu, nhẹ nhàng phát âm, đáy lòng âm thầm ảo não.

Cái phòng học này bình thường không ai tới, thế nào hôm nay lại hấp dẫn như vậy? Người này, ừ, rất cuộc bí thứ gì đó, thấy có người ở, thì không thể đi chọn một phòng học khác sao?

“Có thật không? Thật tốt quá! Về sau phương trình đó thì phải viết thế nào a?” ánh mắt Xa Hà Văn sáng lên, nụ cười trên mặt bất tri bất giác lớn hơn.

“Không nhớ rõ.” Triệu Thừa Dư không ngẩng đầu, giọng nói cứng nhắc lãnh nhạt trả lời, căn bản không nghe ra sự vui mừng trong giọng nói của đối phương, mày nhíu lại quá đỗi, đáy lòng nghiêm túc suy tính: có nên lập tức lôi kéo Cố Hàm Ninh đứng dậy, đổi cái phòng học hay không?

Nụ cười trên mặt Xa Hà Văn vụt tắt, ấp úng nói: “Nga, cậu đang xem tiếng Anh à? Không lâu nữa là tới cuộc thi cấp bốn, nhưng mà cơ sở tiếng Anh của cậu tốt như vậy, nhất định có thể đỗ.”

“Ừ.” Triệu Thừa Dư cau mày, căn bản cũng không để ý đối phương đang cố gắng muốn kéo dài đề tài.

Cố Hàm Ninh cúi đầu, giống như hết sức chăm chú vào quyển sách trên bàn, trong lòng lại âm thầm bật cười.

Mỗi người bọn họ mượn một quyển tiểu thuyết nguyên tác bằng tiếng Anh từ thư viện giết thời gian, giờ phút này đang bày trên bàn, nhưng một trang cũng chưa lật.

Cô hơi hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Triệu Thừa Dư đang nghiêm mặt, quay đầu trở lại, cắn môi dưới cúi đầu che lại đôi môi đang nhếch lên, tay trái lặng lẽ trượt, từ trên chân mình, chậm rãi đến trên đùi bên cạnh.

Cô và Triệu Thừa Dư vốn là mệnh ai nấy ngồi, khi ngón tay cô mò lên bấp đùi Triệu Thừa Dư, rõ ràng cảm giác được cậu khẽ run. Chờ đến ngón tay của cô chuyển đến ngay giữa, càng có thể cảm giác được cơ thể cậu căng cứng. Cô không có quay đầu, ngón tay lục lọi kéo khoá xuống, ngón tay khều nhẹ, liền chui vào dưới lớp vải dệt thứ nhất. Không bao lâu, ngón tay của cô rất nhanh lại đẩy một lớp vải dệt khác phía dưới ra, đầu ngón tay hơi lạnh trực tiếp chạm vào cái gì đó lớn mạnh nóng rực!

Từ lúc Cố Hàm Ninh đưa tay đến trên đùi cậu, Triệu Thừa Dư liền bắt đầu không thể tập trung, càng về sau, căn bản chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên, căn bản là không nghe được rốt cuộc vị bạn học phía trước đang nói cái gì. Các giác quan toàn thân cậu đều tập trung vào trên bàn tay thon kia, hơi lạnh vừa tiếp xúc, lại làm cho toàn thân cậu nóng lên, yết hầu di chuyển trên dưới, cực lực đè nén hơi thở gấp từ đáy lòng dâng lên!

Cho đến khi tay Cố Hàm Ninh cầm thật chặt cái nóng rực của cậu trong không gian nhỏ hẹp, di chuyển lên xuống nhẹ nhàng thông thả, sự tê dại xông lên từ bụng dưới khiến cậu không nén được khó chịu khẽ thở hổn hển một tiếng.

“Triệu Thừa Dư? Cậu làm sao vậy? Cậu không thoải mái sao?”

Bên tai truyền đến giọng nói quan tâm của bạn học không quen, nhưng điều cậu muốn làm thực tế là, làm cho cô nàng và bạn của cô lập tức rút đi!

Đối phương đương nhiên không nghe được tiếng lòng của cậu, Triệu Thừa Dư gần như là lập tức sa sầm mặt, trong tiếng cười vô thành của Cố Hàm Ninh, một tay nắm tay Cố Hàm Ninh đang gây chuyện, cứng rắn lại cực kỳ mát mát kéo nó ra, kéo khoá lên, sau đó nhanh chóng nhét toàn bộ sách của mình và Cố Hàm Ninh vào trong túi, lôi kéo tay Cố Hàm Ninh, không nói một tiếng dắt cô đi ra ngoài!

Xa Hà Văn giật mình sững sờ cửa phòng học vẫn còn đang động đậy phía trước, cắn môi dưới, hơi trắng bệch.

Triệu Thừa Dư gần như là nghiêng răng nghiêng lợi cầm điện thoại ra, gọi điện thoại về phòng ngủ, sau khi nghe tiếng tút dài vì không có người nghe máy, chân bước càng dài, quay đầu nhìn Cố Hàm Ninh không cố kị gì lên tiếng cười lớn, mặt tối sầm, thở hổn hển, tay cầm thật chặt.

“Cố Hàm Ninh!” Triệu Thừa Dư đè nén thấp giọng nói, hơi nóng trong lòng quay cuồng, hận không thể lập tức bước vào phòng ngủ.

Lần đầu tiên, cậu phát hiện, thì ra tòa nhà thông tin cách phòng ngủ của cậu, lại là xa xôi như vậy!

54. Chương 54: Giày Vò

Edit: Truc Van Beta: Vi Vi

Triệu Thừa Dư nắm tay Cố Hàm Ninh thật chặt, một đường đi nhanh, cho đến khi người trên đường nhiều hơn, lúc này mới thoảng chậm lại bước chân.

Cố Hàm Ninh nhìn mặt Triệu Thừa Dư căng thẳng, một luồng nóng rực giày vò con người, giống như là truyền thẳng từ trong lòng bàn tay cậu tới trên mặt cô. Khuôn mặt Cố Hàm Ninh hơi hơi nóng lên, trong lòng lại vui thích, trên mặt cố gắng duy trì nụ cười ôn nhu yếu ớt, theo Triệu Thừa Dư bước nhanh đi lên lầu sáu.

Vừa mở cửa phòng ngủ ra, đầu tiên Triệu Thừa Dư nhòm vào trong phòng tắm, lại chạy nhanh đến ban công đóng cửa và rèm che lại, vừa quay đầu lại, đã thấy Cố Hàm Ninh đang yên ổn dựa vào bàn viết của cậu, nhàn rãi lật giở quyển sách chuyên ngành cậu đặt trên bàn.

Cậu bước đi đến trước người Cố Hàm Ninh, để quyển sách trong tay cô xuống, tùy ý quăng tới góc bàn, đưa tay ôm hông của cô, trong tiếng hét nhỏ của cô, một tay nâng cô lên đặt ở mép bàn, lập tức hơi cúi đầu, nặng nề hôn xuống.

Lần này không kiềm chế như ở thư viện, trực tiếp tàn phá đến lưỡi Cố Hàm Ninh cũng có chút phát đau, hai tay chống ở trước ngực Triệu Thừa Dư, rầm rì mơ hồ kháng nghị. Đáng tiếc, tất cả tiếng kháng nghị đều bị Triệu Thừa Dư nuốt vào trong bụng.

Cố Hàm Ninh giận đến trừng mắt, dứt khoát duỗi hai chân ra, khiến cho Triệu Thừa Dư đến gần thêm mấy phần, một tay cách lớp áo, néo loạn trên người cậu.

Triệu Thừa Dư vốn là kìm nén đến luống cuống, chỉ cảm thấy trên người nửa đau nửa tê, nặng nề thở dốc, một tay vén váy dài đến gối của Cố Hàm lên trên đùi.

Chờ đến lúc Cố Hàm Ninh phản ứng kịp, Triệu Thừa Dư đã thoảng kéo quần lót của cô ra, nâng vật đã nóng bỏng, lập tức chen vào đường hầm ẩm ướt mà cậu nằm mơ cũng nhớ.

Hai người đồng thời khê run khê rên một tiếng.

Triệu Thừa Dư thấp giọng thở gấp, cảm giác tê dại này làm cậu lập tức run rẩy, như là không khống chế được, muốn xuất ra.

Đã hơn một tháng. . .

Một khi đã hưởng mùi vị mất hồn này, còn muốn người đàn ông thanh tâm quả dục (*), vậy đơn giản chính là khổ hình cực kỳ bi thảm đến cực hạn!

(* Thanh tâm quả dục: Giữ tâm trí trong sáng, loại bỏ chuyện tình dục.)

Cố Hàm Ninh ngửa đầu, ôm thật chặt cổ Triệu Thừa Dư, uyển chuyển khê rên, lần đột nhiên tiến vào này hơi đau, sau khi đau đốn qua đi, dần dần ê ẩm tê dại mềm mại trở nên sâu sắc hơn.

Đợi đến lúc kích động chậm rãi giảm đi, lúc này Triệu Thừa Dư mới đỡ eo Cố Hàm Ninh, ma sát đụng chạm hoặc nặng hoặc nhẹ. Mỗi lần gần như là sắp đến cực hạn, cậu liền dừng lại, trán chạm chán, nặng nề hôn môi Cố Hàm Ninh, không chịu xuất ra.

Cố Hàm Ninh cắn chặt môi dưới, đến cuối cùng không chịu được đè nén thở gấp liên tục, trong sự cố ý giày vò của Triệu Thừa Dư, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, khó nhịn cắn bờ vai Triệu Thừa Dư, kiềm chế tiếng rên rỉ run rẩy của mình.

Triệu Thừa Dư ôm Cố Hàm Ninh đã bủn rủn thành nước đang rên rỉ run rẩy, lại nặng nề đụng chạm mấy cái ở trong đường hầm mềm mại trơn nhẵn, lúc này mới ôm người yêu bé nhỏ mềm mại vào trong ngực găm nhẹ xuất ra!

Hai người thở dồn dập ôm chặt nhau một lúc lâu, lúc này Cố Hàm Ninh mới hơi đẩy lồng ngực Triệu Thừa Dư, thấp giọng nói: “Mau ra đi. . . Em muốn đi rửa một chút. . .”

Triệu Thừa Dư khẽ cười hân nhẹ lên trên trán cô, lúc này mới thoảng lui ra phía sau một bước, tiện tay rút mấy tờ khăn giấy, vén váy cô lên, thoảng dùng lực kéo chân của cô ra, cúi đầu cẩn thận xoa xoa nơi mềm mại vừa mới tiếp nhận mình, rồi mới đỡ cánh tay của cô, dìu cô bước xuống bàn viết.

Cố Hàm Ninh đỏ mặt, vừa xuống đất, liền cảm thấy toàn thân càng thêm mỗi nhừ, bắt lấy cánh tay Triệu Thừa Dư, ngừng một lát, lúc này mới bước nhanh vào phòng tắm.

Dù sao cũng là phòng ngủ chung, không phải trong phòng tắm cá nhân, Cố Hàm Ninh chỉ dùng nước nhẹ nhàng rửa, mảy nhíu lại thật sâu, cúi đầu sờ sờ quần lót thể mà bị chất lỏng của ai đó thấm ướt, vô vô làn váy, bắt đắc dĩ đi ra. Vừa đi ra khỏi phòng tắm, cô liền trợn mắt trừng Triệu Thừa Dư đang nhìn mình khẽ cười không ngừng, mím môi, đẩy cậu vào phòng tắm.

Dọc theo bàn viết, cùng với trên gạch men, cũng có một vài vết tích ướt át. Cố Hàm Ninh nhíu mày lại, rút khăn giấy, nhanh chóng lau lau một phen, tuy rằng còn có chút vết tích, nhưng không nhìn kỹ, cũng sẽ không phát hiện, cùng lắm, nói là Triệu Thừa Dư làm đổ cốc nước đi.

Không đợi Cố Hàm Ninh an tâm thở phào nhẹ nhõm, tiếng mở khóa cửa vang lên, trong lòng cô nhảy dựng, chợt dạ quay đầu nhìn qua, liền nhìn thấy Cao Thần vừa vặn mở cửa đi vào.

Nhìn thấy Cố Hàm Ninh xinh xắn đứng ở trong phòng ngủ của mình, trên mặt Cao Thần lộ ra tia ngoài ý muốn vừa vui mừng tươi cười.

“Cố Hàm Ninh! . . .”

Cậu vừa dứt lời, ánh mắt vừa nhìn qua liền thấy Triệu Thừa Dư đang bước nhanh ra từ trong phòng tắm, sắc mặt liền sa sầm, có vẻ nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Thừa Dư, thì ra là cậu ở đây a. . .”

Cao Thần cười cười, xoay người, lôi kéo cô gái đứng ở phía sau cậu đi vào.

Vừa rồi cửa chỉ mở ra một góc rất nhỏ, Cố Hàm Ninh tự nhiên không nhìn thấy cô gái bị Cao Thần che ở phía trước, hiện tại người vừa tiến vào, cô tự nhiên nhìn thêm vài lần.

Chiều cao sắp sỉ cô đi, đi giày cao gót rất nhọn, hợp với chiếc váy liền thân, khuôn mặt trang điểm nhẹ, nhìn chung mà nói, là một cô gái rất xinh đẹp.

Chỉ là, Cố Hàm Ninh cảm thấy, mình rất không thích cặp mắt cô nàng kia đang nhìn về phía mình, ánh mắt có chút hùng hổ dọa người.

Cố Hàm Ninh khe khẽ mỉm cười, nghĩ thầm có lẽ là chuyện Cao Thần từng thích mình cô nàng cũng biết, cho nên mới phải dùng ánh mắt nửa xem xét nửa khiêu khích nhìn mình như vậy. Nếu như nguyên nhân cô ta khiêu khích, là Triệu Thừa Dư, có lẽ cô nhất thiết sẽ trừng trả lại, nhưng hôm nay, lại là vì Cao Thần, căn bản là cô không có lòng dạ so đo với cô gái ngu ngốc như vậy. Cho nên, cô chỉ thờ ơ dờn ánh mắt, nhìn sang Triệu Thừa Dư đang cau mày từ phòng tắm đi ra, hơi hơi híp mắt, mím môi cười.

Cô liền thích xem bộ dáng Triệu Thừa Dư ghen vì mình!

Người đàn ông này cũng nên có cảm giác nguy cơ, cũng đừng cho rằng đã ăn mình vào bụng sạch sẽ, thì kê cao gối ngủ không lo lắng nữa, đây là sai lầm cực lớn!

Cố Hàm Ninh miệng cười nhẹ nhàng nhìn Triệu Thừa Dư vội vàng đi ra ngoài từ trong phòng tắm, tâm trạng xán lạnh như ánh mặt trời ngoài cửa sổ ngày đầu mùa hè, Triệu Thừa Dư thấy chói mắt giống như lập tức muốn ôm người vào trong ngực, cất giấu đi, không bao giờ để cho người khác thấy nữa!

Nhưng hôm nay, ‘người nào đó’ đã từng công khai tỏ lòng mơ ước đang dùng ánh mắt chăm chú nóng rực, mắt không chớp nhìn chăm chú cô bạn gái đang cười đến khiến cho người ta thêm rõ ràng của cậu kia!

Triệu Thừa Dư nhíu mày chặt hơn, bước nhanh đi tới trước mặt Cố Hàm Ninh, vô tình hay cố ý chặn lại tầm mắt nóng rực của Cao Thần.

“Cao Thần, các cậu ăn cơm xong rồi sao?” Triệu Thừa Dư hơi hơi trầm mặt chào hỏi.

“À, vừa mới ăn xong, còn các cậu? Chưa ăn sao?” Cao Thần cười bắt chuyện với Triệu Thừa Dư, “Hình Hinh, đây là Triệu Thừa Dư, bạn cùng phòng anh.” Cao Thần quay đầu, thân mật ôm chầm bạn gái của mình giới thiệu, “Đây là Điền Hinh, học viện âm nhạc, cũng là sinh viên năm thứ nhất.”

Sắc mặt Điền Hinh vốn có chút khó coi, lúc này mới từ âm u chuyển sáng sủa, mềm mại tựa sát vào Cao Thần, nụ cười trên mặt nháy mắt tràn ra.

Cố Hàm Ninh tùy ý Triệu Thừa Dư đứng ở trước mặt cô, che tầm mắt Cao Thần, mím môi cười, trán để trên lưng của cậu, đưa tay trên lưng cậu nhẹ nhàng xoa tay múa chân.

Anh ăn no, nhưng em đói bụng!

Cô cũng không biết rốt cuộc Triệu Thừa Dư có nhận ra mấy chữ này không, chỉ cảm thấy cơ thể mạnh mẽ dưới trán và ngón tay căng thẳng, một cái tay chậm rãi vòng ra sau lưng, nắm nhẹ cái tay đang phá hoại của cô, cũng không buông, cứ để ở phía sau như vậy, chậm rãi vuốt ve làn da tay của cô.

“À.” Ánh mắt Triệu Thừa Dư cũng không ngắm tới người khổ tâm của người yêu, chỉ nhìn Cao Thần, hơi do dự, mới lên tiếng, “Toán học rời rạc, cậu đã nghỉ hai tiết rồi, mặc dù thầy giáo kia không điểm danh, nhưng thầy đã nói trước, bài tập trên lớp, chiếm 20% tổng điểm cuối kỳ, gần đây tiết nào cũng có đề bài tập làm ngay trên lớp rồi nộp lên, cậu như vậy, có khả năng sẽ kéo thấp điểm cuối kỳ.”

Dường như Cao Thần không nghĩ tới Triệu Thừa Dư muốn nói với cậu cái này, sau khi hơi kinh ngạc, thoải mái mà cười trả lời: “À, chuyện này a, mình biết. Những điều này, mình đều biết, thi cuối kỳ không thành vấn đề. Gần đây cậu lạc bộ bọn mình bận tập luyện, đầu tháng sau chính là cuộc thi khiêu vũ giữa các trường đại học cao đẳng toàn thành phố, năm trước trường học của chúng ta là quán quân khiêu vũ, năm nay tự nhiên cũng không thể nhường hạng nhất lại cho người khác!”

Cao Thần nói xong ý chí hăng hái, tươi cười như ánh nắng quang đăng trước sau như một. Tuy rằng, lên đại học, cậu và Cố Hàm Ninh mỗi người một ngả, hơn nữa còn là bại bởi trên tay Triệu Thừa Dư theo cậu nghĩ là không có bất kỳ phần thắng nào, đương nhiên là cậu không cam lòng. Nhưng cậu theo đuổi, ánh mắt ngưỡng mộ, vinh quang trên sân khấu, chiếm cứ nhiều tâm trí của cậu hơn, chỉ là một Cố Hàm Ninh, tuy rằng quả thật làm cho cậu mất mát và tiếc nuối, nhưng cuộc sống phía trước càng sáng ngời, càng chờ đợi cậu, thật ra, cậu căn bản không vì một cô gái nhỏ bé không đáng kể mà dừng lại bước chân!

Nhìn xem, bây giờ, cậu đã là đội phó câu lạc bộ khiêu vũ, cũng tìm được bạn gái xinh đẹp hơn, nghe lời hơn, sẵn sàng hơn so với Cố Hàm Ninh, cuộc sống đại học tuyệt vời không thể tưởng được!

Tầm mắt Cao Thần từ trên mặt Triệu Thừa Dư, chuyển qua trên vai của cậu, nơi đó đang lộ ra một khoảng tóc đen nhánh, đó là của Cố Hàm Ninh. Cậu có chút hoảng thần, nghĩ tới vừa rồi thấy Cố Hàm Ninh, trên mặt nổi lên màu hồng nhạt sáng bóng, khi mím môi cười yếu ớt thì làn môi càng thêm hồng nhuận ướt át, tươi đẹp như ngày đó tới đăng ký nhanh nhẹn đi tới phía mình cũng là khoảnh khắc động tâm. . .

Cao Thần mấp máy môi, tươi cười phai nhạt mấy phần.

“Chuyện bài vở, bản thân mình sẽ chú ý. Lần trước cậu đại diện trường học tham gia thi đấu được giải nhất, học bổng hạng nhất năm nay tất nhiên là thuộc về cậu rồi. Mình cũng không muốn được học bổng gì, hiện tại đối với mình mà nói quan trọng nhất là, dẫn câu lạc bộ, đầu tiên là tóm cuộc thi này trong tầm tay!” Cao Thần tự tin cười cười, Điền Hinh bên cạnh nghiêng đầu nhìn cậu, dính sát vào Cao Thần cười đến vô cùng tự hào.

Sắc mặt Triệu Thừa Dư ảm đạm, trong lòng cũng hiểu được, mình và Cao Thần đã không có nhiều chủ đề chung.

Mặc dù không có thấy vẻ mặt của Cao Thần, nhưng theo trực giác, cô biết lúc này trong lòng Cao Thần hẳn là chua chát.

Cái gì không muốn được học bổng? Hẳn là cảm thấy vô vọng giành được học bổng, cho nên, đặt tất cả hi vọng lên cuộc thi khiêu vũ lần này.

Triệu Thừa Dư được một lần danh hiệu hạng nhất, cho dù không phải cùng chung một trận đấu, cậu ta cũng muốn tranh một danh hiệu hạng nhất, thu hút sự chú ý của mọi người lại đi?

Từ lần trước cuộc thi đấu máy tính được giải nhất, ở trong mắt thầy cô và bạn học, danh tiếng của Triệu Thừa Dư lập tức nổi như cồn, trên đường đi người chào hỏi anh gần như đã tăng lên gấp đôi, tuy rằng, thật là nhiều người chào hỏi cậu, bạn học Triệu còn không hiểu ra sao, không biết đối phương họ gì tên chi. . .

Cố Hàm Ninh âm thầm bĩu môi.

Khiêu vũ thì có ích lợi gì? ! Chẳng lẽ cậu ta còn có thể dựa vào khiêu vũ để kiếm cơm ăn? Nói toạc ra, chỉ là một đam mê thời sinh viên mà thôi, đặt nó trên vị trí quan trọng ngang hàng với bài vở, tính cũng quá trẻ con đi?

55. Chương 55: Chọn Môn

Edit: Truc Van Beta: Vi Vi

Kiếp trước Cố Hàm Ninh chỉ đảm nhiệm một chức vụ trợ lý nho nhỏ trong câu lạc bộ khiêu vũ, căn bản không hề tham gia hoạt động do sinh viên khoa khác trong trường tổ chức, cho nên tuy rằng thành tích trên lớp không kém, lại vì vậy mà bỏ lỡ mất học bổng hạng nhất.

Mà bây giờ, cô càng thêm không có đặt cái gì mà công việc xã hội và học bổng ở trong lòng. Sống hơn ba mươi tuổi, cô mới phát hiện, mình học được quá ít trong trường học, nhưng sau khi ra xã hội, thời gian và tinh lực có thể làm ình an tâm học tập lại đã ít càng ít hơn.

Hiện tại, cô chỉ muốn học tập cho tốt, đọc sách nhiều hơn, hưởng thụ cuộc sống đại học yên tĩnh an tâm, thư thái mà phong phú qua hết bốn năm đại học, ờ, bây giờ, còn lại cũng không quá ba năm. Đại học, thật ra thoáng cái là hết. . .

Một năm học này, Triệu Thừa Dư được học bổng là không có vấn đề, học kỳ này điểm tổng kết của cậu xếp thứ nhất toàn khóa chuyên ngành năm nhất, mặc dù không có tham gia hoạt động sinh viên gì, nhưng cuộc thi lần vừa đây, có lợi không ít trong cuộc bình xét học bổng cuối kỳ này!

Chờ cậu cảm được học bổng, dĩ nhiên là muốn mời cô ăn một trận đã đời. Ừ, nếu như bị Thịnh Mạn Mạn là heo con ăn uống hàng đầu kia biết, không chừng sẽ bị đập một trận. Ừ, tuy rằng số tiền này phải tới sau khi khai giảng học kỳ sau mới có thể phát, nhưng mà có lẽ bọn họ có thể tiêu sớm, nhân lúc chưa tới huấn luyện quân sự, một kế hoạch hành trình nho nhỏ, không cần quá xa, ở vùng gần đây, hành trình khoảng hai ngày.

Cố Hàm Ninh nhất tâm lưỡng dụng (*), trong lòng lên kế hoạch, bọn họ có thể đi nơi nào chơi một chuyến.

[(*) Nhất tâm lưỡng dụng: đồng thời tập trung chú ý vào hai việc.]

Năm nay thời gian bọn họ huấn luyện quân sự là tháng tám, khoảng trước khi vào học, mấy người Bùi Duệ Triết có thể thuê được căn phòng đẹp ổn thỏa rồi, đến lúc đó, sửa sang, đăng ký, mua trang thiết bị, làm Triệu Thừa Dư hao tổn hơn phân nửa tâm tư.

Cố Hàm Ninh đột nhiên than thở, cô thế nào cảm thấy, ngày cô có thể có được Triệu Thừa Dư hoàn chỉnh, đã không nhiều lắm a?

Đến khi Triệu Thừa Dư dắt cô ra khỏi phòng ngủ, cô cũng chỉ là không chút đếm xỉa chậm chạp đi theo vung vẩy tay, trong lòng vẫn còn nghĩ đến kế hoạch, rốt cuộc nghĩ hè nên đi nơi nào chơi.

“Đang suy nghĩ gì?” Triệu Thừa Dư hơi hơi nhíu mày, nhìn vẻ mặt Cố Hàm Ninh hoảng hốt, nhìn không được véo nhẹ nhéo chớp mũi cao của cô.

Cố Hàm Ninh nhíu mày, lắc lắc đầu, đập vào cái tay đang tác quái của Triệu Thừa Dư.

“Em đang suy nghĩ, nghĩ hè chúng ta nên đi đâu du lịch đây.”

Ánh mắt Triệu Thừa Dư sáng lên, làn môi nhẹ cong, đáy lòng hơi hơi nóng lên, bước chân ngừng lại: “Em muốn đi nơi nào? Nếu không đi Hải Nam? Hay là Vân Nam? À, Quế Lâm cũng không sai! Hoặc là em muốn đi Lệ Giang?”

Cố Hàm Ninh liếc cậu một cái: “Em tính đi hai ngày, đi thị trấn cổ gì đó gần đây một chuyến.”

Nụ cười của Triệu Thừa Dư cứng lại: “Tại sao? Đi nhiều hơn mấy ngày không phải rất tốt sao? Nếu là hai ngày, cuối tuần chúng ta cũng có thể đi mà! Nếu không cuối tuần sau chúng ta cùng đi Ô Trang? Thời gian nghỉ hè nhiều như vậy, không bằng phải đi nơi xa một chút a!”

Cố Hàm Ninh bật cười nghiêng liếc cậu một cái, trong lòng tuy rằng cũng có một chút xú ý nghĩ như vậy, nhưng vẫn nói: “Không được! Chỗ anh nói, dù sao cũng phải mất khoảng sáu bảy ngày đi? Nghỉ hè em còn nhiều việc lắm, sao mà đi được nhiều ngày như vậy a!”

Triệu Thừa Dư không nhụt chí, tiếp tục cổ động: “Em có việc gì? Anh đều giúp em làm!”

Cố Hàm Ninh cười “xì” một tiếng, xoay người, nhướn mày cười, đưa tay bóp làn môi dưới của Triệu Thừa Dư: “Ăn cơm, ngủ, đi nhà cầu, ừ, còn có đại di mụ (kinh nguyệt) tới, anh có thể giúp em cái nào?”

Triệu Thừa Dư miệng nói không được, đành phải mở to mắt, nhìn Cố Hàm Ninh, không lời.

“Cũng không nói ra được đi!” Cố Hàm Ninh tiếp tục nhướn mày, “Được rồi, cái đề tài này về sau rồi tính, hiện tại em đói bụng rồi, muốn ăn cơm!” Nói xong, cười hân một cái lên cái miệng đang bĩu ra giống mỏ vịt do tay mình, lúc này mới buông tay ra.

Triệu Thừa Dư đưa tay sờ môi của mình, chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói: “Chuyện nghỉ hè có thể bàn lại sau, nhưng nếu như cuối tuần sau chúng ta đi Ô Trang, hôm nay bắt đầu chuẩn bị là vừa.”

Cố Hàm Ninh trợn mắt nhìn cậu, bắt đầu dĩ xua xua tay: “Chút nữa rồi bàn!”

Hôm nay cô vẫn đang trong thời kỳ an toàn, cuối tuần đã có thể không an toàn. Tuy rằng cũng có thể dùng biện pháp an toàn khác, nhưng tóm lại khó có thể nói không nguy hiểm chút nào. Huống hồ, ai đi mua đây?

Cố Hàm Ninh quay đầu liếc Triệu Thừa Dư một cái, trong lòng thầm nghĩ: bạn học Triệu có lẽ sẽ thật đỏ mặt, đi trong siêu thị mua một chục cái đó!

Vào lúc này, cô lại là vô cùng nhớ nhung mua vật này qua mạng, cái gì cũng có thể mua ở trên mạng được. Bây giờ mua hàng qua mạng vừa mới tiến vào trong nước, phạm vi hàng hóa còn hẹp, trả tiền và vận chuyển cũng không có lực lượng, thật sự làm cho người ta không nổi lên hứng thú.

Tuy rằng, thật ra Cố Hàm Ninh có chút dao động với chuyến đi chơi cuối tuần, nhưng rốt cuộc không đi được.

Thành thật cuối tuần Cố Hàm Ninh có chuyện riêng, có đôi khi là Triệu Thừa Dư có chuyện. Tuy rằng chưa chính thức bắt đầu gây dựng sự nghiệp, nhưng cũng chuẩn bị đã sớm bắt đầu rồi. Bùi Duệ Triết và hai người đàn anh khác Cố Hàm Ninh không quen, lại tới tìm Triệu Thừa Dư rất nhiều lần, nói là họp, có lúc, vừa nói chuyện là mất mấy giờ, thậm chí cả ngày. Muốn một lần thành công, thời gian dài, chuẩn bị chu đáo là nhất định.

Cơ hội luôn dành cho người chuẩn bị tốt. Cố Hàm Ninh tự nhiên hiểu, chỉ là trong lòng ít nhiều có một chút mất mát.

Phụ nữ a, vừa muốn người đàn ông kiếm tiền nuôi sống mình, để mình ngày ngày sống rất thoải mái. Lại muốn cầu xin người đàn ông mỗi ngày dành thêm thời gian ở bên mình, không muốn bởi vì công việc mà xem nhẹ mình.

Phụ nữ rất mâu thuẫn, người đàn ông chẳng phải không phiền não? Cho nên, Cố Hàm Ninh nghĩ, chỉ ít ở giai đoạn trước khi gây dựng sự nghiệp, cô muốn làm cái bạn gái hiểu biết sẵn sàng.

Cho nên, đợi đến cuối kỳ, khi Cố Hàm Ninh lôi kéo Triệu Thừa Dư chọn môn học, bọn họ chỉ có chờ đợi nghỉ hè.

Thời gian giữa trưa, Thịnh Mạn Mạn tự nhiên đi ra ngoài kiếm ăn, Bạch Vũ Hân không có ở trong phòng ngủ đó là trạng thái bình thường, nghe nói gần đây Cao Thần và bạn gái của cậu ta chiến tranh lạnh, mấy ngày nay Bạch Vũ Hân luôn về phòng rất khuya, xem ra tâm trạng không tệ.

Buổi trưa hôm nay Cố Hàm Ninh lôi kéo Triệu Thừa Dư ăn trưa sớm, trở về phòng ngủ, chờ hệ thống đăng ký môn học mở.

Cuối kỳ này, đại học Z tạo ra cái hệ thống đăng ký môn học, đương nhiên, khác với hệ thống đăng ký môn học chính thức vài năm sau, cái này cũng xem như thử nghiệm, lớp phụ buổi tối học kỳ sau, cần được đăng ký trên hệ thống nội bộ trường trước cuối kỳ này.

Cố Hàm Ninh nhớ rất rõ ràng, lần đầu tiên chọn môn học, các cô nghĩ cứ từ từ đi là tốt rồi, không cần phải gấp gáp, chẳng lẽ còn không đăng ký được môn học? Kết quả, môn thì đăng ký được, đáng tiếc, môn các cô thích đã sớm bị đăng ký hết rồi.

“Anh muốn chọn môn nào?” Cố Hàm Ninh cầm thời khóa biểu tổng thể cầm của Thịnh Mạn Mạn không biết tìm hiểu từ đâu đến, hỏi Triệu Thừa Dư.

“Em muốn đăng ký môn này?”

“Ừ, cái này, giám thưởng nghệ thuật điện thị (*). Xem phim, viết bình luận phim, rất đơn giản. Nhưng mà, sẽ có rất nhiều người đăng ký. Nếu đầy rồi, thì chọn văn học nghệ thuật hiện đại, buổi tối thứ ba, cũng không sao.”

[(*) giám định và thưởng thức nghệ thuật điện ảnh và truyền hình.]

“Thế thì tốt, anh và em cùng đăng ký một lớp đi.” Khóe môi Triệu Thừa Dư nhẹ cong lên, vui vì học kỳ sau có thể học cùng một môn với Cố Hàm Ninh.

Chuyên ngành của bọn họ khác nhau quá xa, dù là lớp ‘Mao Khái Mã luận’ (*) lớn như thế, cũng không cùng đi học được, khó có được cái môn phụ này, phá vỡ ranh giới giữa các khoa chuyên ngành, bất kể khóa nào, chuyên ngành gì, cũng có thể đăng ký.

[(*)bao gồm tư tưởng Mao Trạch Đông, đại cương hệ thống lý luận chủ nghĩa xã hội khoa học đặc thù Trung Quốc, chủ nghĩa Mác Lê-nin.]

“Mạn Mạn nói tùy mình đăng ký, Miêu Miêu, còn cậu?” Cố Hàm Ninh thấy Thôi Hà Miêu cúp điện thoại từ trên ban công đi về, quay đầu hỏi.

“Mình cũng đăng ký giống các cậu. A, còn có Khởi Đức, này, đây là mã số sinh viên của hai đứa mình, họ tên chuyên ngành các cậu cũng biết. Như vậy đủ chưa?” Thôi Hà Miêu vội vã xuống lầu, thuận tay xé tờ giấy, trên đó viết mã số sinh viên của cô cùng Mạnh Khởi Đức, đưa cho Cố Hàm Ninh.

“Mình đi ăn cơm trước. Đợi lát nữa gặp. Có vấn đề báo lại ỉnh.” Thôi Hà Miêu vẫy vẫy tay, liền bước nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Cố Hàm Ninh đem tâm mắt từ trên thân hình rõ ràng đã to thêm một vòng của Thôi Hà Miêu quay lại, cúi đầu sờ sờ hông mình.

Từ khi Thôi Hà Miêu và Mạnh Khởi Đức đến với nhau, dường như thoảng cái không còn áp lực tâm lý gì, loại đề tài gì mà giảm béo gây nhỏ linh tinh không còn được nhắc lại, mỗi ngày trở về phòng ngủ, vừa gọi điện thoại anh em em, vừa nhét vào trong miệng quả vật Mạnh Khởi Đức quan tâm mua cho cô, nụ cười kia ngọt lằm cho các cô bên cạnh cũng cảm thấy phát ngán cả lên.

Có một lần Thịnh Mạn Mạn len lén nói với cô, cô ấy hoài nghi Mạnh Khởi Đức dùng toàn bộ tiền tiêu vặt để mua quả vật cho Thôi Hà Miêu, cũng không biết có phải là để chuẩn bị qua mùa đông cho bản thân cậu ấy không, mà cậu ấy gây như vậy, mùa đông khẳng định cảm thấy lạnh, chờ Thôi Hà Miêu béo thành một quả cầu mềm nhũn, cậu ấy liền có thể dùng làm thành chăn bông lớn!

Lúc ấy Cố Hàm Ninh dở khóc dở cười, nhưng mà, trong lòng lại cảm nhận sâu sắc rằng Thịnh Mạn Mạn nói rất có đạo lý! Chỉ là, cô cũng không xác định, trong lời của Thịnh Mạn Mạn có mấy thực sự, rốt cuộc

cô ấy có hiểu không, Mạnh Khởi Đức nên như thế nào, mới có thể biến Miêu Miêu thành chần bồng lớn để dùng? Cho nên, lúc ấy chỉ có thể cười cười gật đầu.

Bây giờ, cô nghiêm trọng hoài nghi, Triệu Thừa Dư cũng có ý định như Mạnh Khởi Đức!

Triệu Thừa Dư không mập, nhưng thật ra cũng coi như không gầy bao nhiêu. Bởi vì yêu vận động, vóc người coi như không tệ, không cường tráng cũng rất khỏe mạnh, theo lý, cậu cũng không phải cảm thấy qua mùa đông rất khó khăn đi? Nhưng cô nhìn ngang hông mình, quả thật cũng hơn một vòng thịt a!

Từ khi cô và Triệu Thừa Dư ở bên nhau, Triệu Thừa Dư thường xuyên chuẩn bị một ít thức ăn cô thích như: Mocha, nho khô, sô cô la hương hazelnut ở trong túi, vừa nghe cô nói đói bụng hoặc là thèm ăn, lập tức chạy đi mua chút bánh ngọt, coi cô như heo con để nuôi. Cô không mập thêm thịt mới là lạ chứ!

“Hình như em béo ra rồi!” Cố Hàm Ninh sờ đi sờ lại bụng mình, rốt cục ai oán kêu một tiếng.

Đang thao tác con chuột và bàn phím, tiến vào hệ thống đăng ký môn học, Triệu Thừa Dư ngừng lại, quay đầu cười nhìn Cố Hàm Ninh.

“Nào có béo, anh thấy vừa vặn a.”

“Béo ra rất nhiều! Anh xem, hiện tại em đầy một bụng mỡ rồi!” Cố Hàm Ninh cúi đầu bĩu môi, phiền não nhú mày lại.

Quả nhiên, tuổi tác và cân nặng, là đề tài không thể tránh khỏi, cấm kỵ nhất phiền não nhất của mỗi người phụ nữ!

“Ồ, phải không? Như vậy thật đúng là không nhìn ra, anh tới nhìn kỹ một chút.” Triệu Thừa Dư hơi hơi nhú mày, đứng đắn nói, một tay lại từ vạt áo sơ mi của Cố Hàm Ninh dò xét vào trong, từ bụng lập tức lặn mò đi lên, đưa tay chậm chậm bóp mấy cái ở trên lớp vải dệt.

“Ồ, không phải a, cảm giác rất tốt nha. À, ở vị trí này thêm chút thịt cũng có thể.” Triệu Thừa Dư khẽ cười đánh giá, hơi thở nóng rực phả vào vành tai Cố Hàm Ninh, tay nhẹ véo lấy lập tức chui vào dưới lớp vải, tay không trở ngại chậm rãi vuốt ve da thịt trơn bóng mềm mại.

Cố Hàm Ninh tai hơi hơi đỏ, một tay nắm cánh tay Triệu Thừa Dư, rút ra, tay kia vẫn chon dưới lớp áo phong của cô, khả năng không hề dừng tay. Cô chỉ có thể đỏ mặt, khí thế không hề yếu nhìn cậu chậm rãi.

“Mau buông tay! Mạn Mạn ăn xong sắp về rồi!”

“Cốc cốc cốc” một đợt tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

“Ninh Ninh, cậu còn ở phòng không? Mình quên mang chìa khóa, nhanh ra mở cửa ỳnh.”

Sau khi hơi kinh ngạc, Cố Hàm Ninh mím môi cười trộm nhìn Triệu Thừa Dư thoáng sa sầm mặt, ngón trỏ, gõ gõ tay của cậu. Triệu Thừa Dư trầm mặt, dùng sức bóp nhẹ một chút, lúc này mới bắt đầu buông tay.

Cố Hàm Ninh đứng lên, chỉnh sửa vạt áo, lúc này mới đi ra mở cửa.

56. Chương 56: Về Nhà

Edit: Truc Van Beta: Vi Vi

Năm thứ nhất đại học, cuộc thi cuối học kỳ vào thứ hai nhiệt độ theo thời tiết dần dần nóng bức.

Nửa tháng, Cố Hàm Ninh đều ở đây vui đầu học tập, cuộc thi, bọn họ gọi là, cuộc thi kinh khủng! Vẫn là gấp đôi !

Thật ra, Cố Hàm Ninh thật không có cảm giác nghiêm trọng như vậy, dù sao, cô luôn luôn không có vứt bỏ bài vở, chính là môn số học và tin học tương đối yếu kém, cũng đã có bạn học Triệu cực giỏi khoa học tự nhiên giúp cô bổ trợ thêm. Nhưng, đoán chừng có một đám sinh viên năm nhất, sau khi công bố thành tích, cảm thấy vô cùng hối hận!

Năm thứ nhất đại học chơi như điên, làm lãng phí không chỉ là thời gian, tinh lực, mà còn có tổn tiền tài! Thi lại, chính là phải tiêu tiền! Ngại ngửa tay xin tiền cha mẹ, vậy cũng chỉ có thể từ mình tiết kiệm tiền tiêu vặt trong phí sinh hoạt để nộp.

Một tháng cuối cùng, Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư hầu như ngày nào cũng ngâm mình ở thư viện hoặc là tự học trong phòng học. Lần này, dĩ nhiên là cô an phận vùi đầu khổ học.

Tuy rằng không phải kinh nghiệm lần đầu tiên, nhưng thời gian trôi qua quá lâu, đừng nói là nội dung cuộc thi, chính là phạm vi cô đều đã quên mất sạch sẽ. Đạt điểm thành phần trong học kỳ cao nhất, cũng không có nghĩa có thể cao nhất toàn năm học, nếu điểm cuối kỳ lần này rớt, thì một học kỳ coi như là uống công rồi

Cố Hàm Ninh tử tế lên kế hoạch ôn tập ỳnh và Triệu Thừa Dư, chỉ cần Triệu Thừa Dư hơi mơ tưởng toát ra chút ý tưởng “lơ là thả lỏng”, cô liền trợn mắt trừng trừng, được quát roi một phen.

“Bạn học, hiện tại là lúc nào? Cậu còn nghĩ đến những thứ đó hả? ! đọc sách nghiêm chỉnh, cái gì cũng phải xếp hàng đến nghĩ hè hẵng nói!”

Triệu Thừa Dư ngọt ngào cực kỳ, hiện tại chỉ trộm hương một cái cũng không ở trong phạm vi cho phép. Cậu chỉ có thể đem tinh lực dư thừa cũng thêm vào việc học tập, hăng hái cố gắng, chần chứa cầu nguyện, cuộc thi mau chút đi qua.

Cuộc thi của Triệu Thừa Dư lại trôi qua rất nhanh.

Bọn họ ít môn, tự nhiên cũng thi ít, thi xong sớm hơn bốn ngày so với Cố Hàm Ninh. Thế này càng đau khổ rồi ...

Cố Hàm Ninh tự nhiên còn phải ôn tập, thi xong, Triệu Thừa Dư toàn thân tâm tình được buông lỏng, nhưng tất cả hành vi trộm hương cắp ngọc, quấy rầy người khác còn ôn tập vẫn bị ngăn cấm! Không có cách nào, bạn gái còn phải thi, cậu đã thi xong, cũng phải bỏ mệnh ở bên quân tử! Bảo cậu một mình về nhà hoặc là ở phòng ngủ chơi trò chơi, cậu thà ở bên cạnh giúp Cố Hàm Ninh ôn tập còn hơn, coi như hôn không tới, chỉ ít còn có thể thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn một cái, chờ đến Cố Hàm Ninh ôn tập chấm dứt, cậu vẫn có cơ hội có thể ôm ôm ấp ấp một phen đi.

Cho nên, chờ đến Cố Hàm Ninh thi xong toàn bộ, vui vẻ nhất, ngược lại là bạn học Triệu Thừa Dư.

Buổi sáng thi xong, Cố Hàm Ninh cũng không có lòng dạ điểm môn cuối cùng được công bố, xách hành lý đã sớm sắp xếp tốt, theo Triệu Thừa Dư, về nhà thôi!

“Thật ra, mình em trở về là được!” Cố Hàm Ninh nhìn người bên cạnh đeo túi xách, giơ hành lý trong hai tay lên khuyên nhủ Triệu Thừa Dư, “Anh cứ như vậy phiền phức lắm? Chỉ là lên xe buýt, ba em sẽ ở bên xe bên kia chờ em.”

“Anh cũng muốn về nhà thăm ba mẹ anh một chút đấy. Không phải đặc biệt đưa em trở về đâu. Đi thôi, đã đến giờ.” Triệu Thừa Dư cười, bởi vì không có tay trống tới dắt Cố Hàm Ninh, chỉ có thể thỉnh thoảng quay đầu nhìn chằm chằm vài lần, “Em cẩn thận một chút, ở đây nhiều người, em nín áo của anh đi.”

Mấy người Bùi Duệ Triết mấy ngày hôm trước lại tới tìm Triệu Thừa Dư bàn bạc, cậu ấy còn kéo mình cùng nhau ăn cơm. Bọn họ chuẩn bị ngay trong lúc nghỉ hè, ở nơi gần trường học tìm căn nhà tốt, trang thiết bị này nọ, tự nhiên cũng muốn bắt đầu chuẩn bị.

Lần này Triệu Thừa Dư đưa cô về nhà, khoảng chừng mai kia thì phải trở lại.

Cố Hàm Ninh nhìn lưng Triệu Thừa Dư, mím môi cười đi theo.

Được rồi, thật ra, cùng Triệu Thừa Dư về nhà, cô cũng cảm thấy thật vui vẻ. Nếu như hiện tại là tự cô về nhà, có lẽ sẽ cảm thấy mất mát đi.

Mới không tới một năm, cô thế mà đã quen với sự tồn tại của Triệu Thừa Dư như vậy.

Có vài người, dù chỉ quen biết không bao lâu, cũng giống như đã chung sống cả một đời. . . Tuy rằng, nghiêm khắc tính ra, cô cũng coi như đã quen biết Triệu Thừa Dư cả một đời rồi.

Ô tô văng vẳng đến bến xe phía nam thành phố N, ra khỏi cửa bến, Cố An Quốc đã sớm chờ ở nơi đó. Diêu Tuệ Nhã buổi chiều có tiết dạy, cũng không đến đón.

Cố An Quốc nhìn Triệu Thừa Dư sắc mặt dường như đã khá hơn một chút, còn có thể khẽ mỉm cười nói chuyện với cậu, cũng không biết có phải là trước đó Diêu Tuệ Nhã đã dặn dò, ông vẫn hiểu là, chỉ cần con gái mình vui vẻ, hai người cùng nhau ở trường học, ông thật đúng là cái gì đều ngăn không được.

Còn có tới ba năm đấy, ông muốn ngăn thế nào? Chẳng lẽ còn có thể đi theo con gái tới trường học học chung a.

Cố An Quốc trước đưa Triệu Thừa Dư đến cửa tiểu khu, sau đó trong ánh mắt lưu luyến không rời của cậu, nặng nề giẫm chân ga, vèo lái đi.

Cố Hàm Ninh ngồi ở ghế cạnh tài xế, mỉm cười nhún nhún cho Triệu Thừa Dư tin nhắn.

“Chờ nào thì trở về? Đến lúc đó em không đến tiễn nha.”

Không delay một lát, tin nhắn trả lời gửi lại: “Chắc là buổi sáng ngày mốt trở về...”

“Vậy ngày mai anh có bận chuyện gì không? Có muốn tới nhà em hay không?”

Lần này tin nhắn trả lời nhanh hơn: “Được!”

Cố Hàm Ninh cắt điện thoại di động, quay đầu mắt không nhìn Cố An Quốc mà nhìn nơi khác, mỉm cười yếu ớt.

Ngày thứ hai, lúc Triệu Thừa Dư nhún chuông cửa, Cố An Quốc và Diêu Tuệ Nhã vừa mới đi làm.

Cố Hàm Ninh mở cửa đón Triệu Thừa Dư vào, nghĩ đến tối hôm qua cậu còn đặc biệt gửi nhắn tin tới hỏi thăm ba mẹ cô giờ nào đi làm, ở trong lòng len lén vui thích.

Đây là lần đầu tiên Triệu Thừa Dư đến nhà bọn họ. Hơn nữa còn đang là ngày làm việc, trong tình huống trong nhà rõ ràng không có người lớn. Lúc Triệu Thừa Dư bước vào nhà họ Cố, có một ít ngại ngùng.

Giống như là cậu đặc biệt chọn lúc trong nhà không có người mới tới. À, tuy rằng, cậu quả thật có tâm tư như thế. . .

Từ tiểu khu Triệu Thừa Dư ở đến nhà Cố Hàm Ninh, phải đi ba chuyến xe buýt, thật ra cũng không tính là thuận tiện, nhưng tám giờ cậu đã đến, cũng không biết rốt cuộc buổi sáng là mấy giờ rời giường. Lúc chuông cửa vang lên, Cố Hàm Ninh vẫn còn đang rửa mặt, mặc áo ngủ, trên mặt ướt đầm đìa tới mở cửa.

“Anh chờ một lát, em còn chưa rửa mặt xong đây.” Cố Hàm Ninh cười, chỉ vào ghế sofa, “Anh ngồi chờ một lát, tự mình rót nước đi.” Vừa nói xong, cứ thế đi phòng rửa tay.

Triệu Thừa Dư ở sau lưng cô, ho nhẹ một tiếng: “Khụ, anh trước tham quan một chút đi.”

Cố Hàm Ninh bật cười quay đầu, đưa tay lau hết bọt nước ở trong mắt: “Anh là chuẩn bị tham quan bồn cầu nhà em sao?”

“Ừ, anh cảm thấy, toilet nhà em xem ra rất có phong cách.” Triệu Thừa Dư chừng chặc đang hoang gật đầu.

Nhà ba phòng hai phòng vệ sinh, một phòng vệ sinh là ở trong phòng Cố An Quốc cùng Diêu Tuệ Nhã, Cố Hàm Ninh bình thường dùng là chính là phòng vệ sinh to bên ngoài.

Nhìn Triệu Thừa Dư thật đi theo mình vào toilet, cô chỉ có thể hướng tới người ở trong gương đứng phía sau mình trợn trắng mắt.

“Anh ra đi, em còn muốn rửa mặt.” Vừa rồi cô vừa làm ướt mặt, sữa rửa mặt còn chưa thoa lên đây.

“Được. Em rửa đi.” Triệu Thừa Dư cười, vô cùng tùy ý đáp.

Cố Hàm Ninh liền cúi đầu, lại làm ướt mặt, hơi hơi nhắm mắt, đưa tay với đến cái chai sữa rửa mặt, còn chưa đổ ra, liền cảm thấy áo ngủ mình bị vén lên, lập tức một bàn tay ấm áp dọc theo bắp đùi của cô chậm rãi lần mò vào.

Cố Hàm Ninh giật giật, cố gắng thoát khỏi bàn tay đang vỗ về ở eo và dính sát vào di chuyển lên trên thân thể mình.

“Triệu Thừa Dư! Anh làm gì thế? Em đang rửa mặt đấy!”

“Em cứ mặc kệ anh đi, em không cần phải để ý đến anh. . .” Triệu Thừa Dư cúi đầu nhẹ hôn xuống cổ trắng nõn của Cố Hàm Ninh, một tay càng không ngừng từ bắp đùi đi lên, dán ở bụng Cố Hàm Ninh đảo quanh, một cái tay khác từ bên hông sườn đi lên, lập tức chỗ mềm mại không được che giấu một cái.

“Không được. . .” Hơi thở của Cố Hàm Ninh hơi thấp, mang theo một tia cự tuyệt mềm mại lại như hoan nghênh.

“Hàm Ninh, anh đã nhịn thật lâu. . . Hôm nay vẫn là kỳ an toàn đấy. . . Ngày mai anh sẽ phải đi về. . .” Triệu Thừa Dư thấp giọng nói, giọng nói nhẹ nhàng, động tác trên tay lại kiên định dị thường.

Cố Hàm Ninh âm thầm hối hận, nói cho cậu chuyện kỳ an toàn, thời kỳ rụng trứng làm gì, bây giờ đến kỳ an toàn, cậu sẽ giống như con hổ đã ăn chay vài năm sà vào cô, khiến cô quả thực không hề có lực chống đỡ. . . Chỉ là, ngày mai cậu sẽ phải trở về thành phố H, còn không biết lúc nào thì trở về đây. . .

Cô nghe sau tai hơi thở gấp thật thấp, chỗ bụng dưới chậm rãi dâng lên một cỗ tê dại, sữa rửa mặt trên tay lập tức bị đánh rơi trên bồn rửa mặt, nhưng cô đâu còn quan tâm được nhiều như vậy, chỉ cắn môi, hai tay chống ở mép bồn, gian nan chuyển động vòng eo.

Có điều là nhịn hơn một tháng đi, chỉ ít chờ cô rửa mặt xong a! May mắn cô đã đánh răng xong. . .

“Này! Triệu Thừa Dư! Đừng làm bẩn quần lót của em!” Tiếng của Cố Hàm Ninh vang lên lúc vật cứng nóng rực đột nhiên dán lên giữa đùi mình, đang nghĩ ngợi có đẩy người ra không, Triệu Thừa Dư đã một tay túm quần lót cô tuột xuống.

“Em nâng chân lên. . .” Giọng nói của Triệu Thừa Dư trầm thấp khàn khàn mang theo mùi vị kích tình nồng đậm không chút che giấu vang lên sau tai cô, Cố Hàm Ninh đỏ mặt, cắn môi dưới, thuận theo hơi hơi nâng lên chân.

Nhưng cô vừa nâng chân lên, vật cứng nóng rực vốn là để giữa đùi cô liền nặng nề chen lấn đi vào. Trước tiên chỉ là chui vào cái đầu, Triệu Thừa Dư dừng một chút, thật thấp thở gấp, cảm nhận được sự bao bọc ẩm ướt chặt chẽ này, tay theo sau nâng eo Cố Hàm Ninh, phần eo dùng sức, liền thật sâu đi vào vào trong đó.

Triệu Thừa Dư dường như là thấy tư thế này có chút mới lạ, đôi tay nắm eo Cố Hàm Ninh bởi vì không chịu nổi chấn động mềm nhũn, đôi mắt hơi hơi sâu ướt át chăm chú nhìn hai người đè lên nhau trong gương. . .

Cố Hàm Ninh tắm rửa một cái, còn cảm thấy hai chân và nơi đó mỗi nhử, nhịn không được trừng Triệu Thừa Dư đang thỏa mãn cười đến ôn hòa đã sớm tắm ở trong một phòng tắm khác xong, đi qua, cầm lấy vạt áo của cậu, nhón chân liền cắn một ngụm lên cằm của cậu.

“A!” Triệu Thừa Dư nhịn đau, cười đỡ eo Cố Hàm Ninh, “Muốn cắn cắn ở nơi khác không, thay đổi khẩu vị?”

Cố Hàm Ninh lui ra phía sau một bước, nghĩ đến vừa rồi cậu còn dính vào mình, thấp giọng nói, có muốn cùng nhau tắm không. Trong lòng cô lại hơi toát ra khí nóng.

“Em đói bụng sắp chết rồi, đều là anh, hại em hiện tại mới bắt đầu ăn bữa sáng!” Bị Triệu Thừa Dư quấy rầy, cháo ngon mà trước khi ra cửa, Diêu Tuệ Nhã nấu cho cô, bây giờ hoàn toàn trở nên lạnh ngắt.

Triệu Thừa Dư cúi đầu nhìn một chút, giành cái bát trong tay Cố Hàm Ninh: “hâm lại đi.” Dứt lời, không nói gì nữa tiến vào phòng bếp, vừa nhìn bốn phía, đổ vào trong nồi, vặn mở bếp gas.

“Em chờ một lát, lập tức là xong rồi.”

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư thò đầu ra từ phòng bếp trên mặt mang theo ý cười lấy lòng lại trừng mắt một cái, lúc này mới xuống cạnh bàn ăn.

Chờ đến khi Cố Hàm Ninh ăn xong bữa sáng, kim đồng hồ đã chỉ hướng mười giờ. Cô nhìn đồng hồ, giận lên lại cắn một ngụm ở trên cánh tay Triệu Thừa Dư đang cười vờn ra.

“Em muốn xem phim đấy! Lúc này đi ra ngoài, chỉ có thể ăn cơm trưa!”

“Vậy chúng ta trước đi ăn cơm trưa, sau đó buổi chiều xem phim.” Khóe môi Triệu Thừa Dư cong nhẹ, tính tình tốt tùy ý Cố Hàm Ninh phát câu vừa trừng lại vừa cắn người.

57. Chương 57: Nghỉ Hè

Edit: Truc Van Beta: Vi Vi

Ngày hôm sau khi Triệu Thừa Dư trở về thành phố H, Cố Hàm Ninh chỉ gửi tin nhắn, thật không có đi tiễn.

Điều muốn nói đã nói, triền miên, nghiêm túc, đều đã nói vào ngày hôm qua rồi. Ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại cô sớm nhắc tới muốn cô cùng đi ăn cơm, những ngày tiếp theo, cũng đã được lên lịch rồi.

Những ngày tiếp theo, làm cho Cố Hàm Ninh cảm nhận được cái gì gọi là “yêu xa”, hơn nữa, cô cảm thấy sâu sắc, cô và Triệu Thừa Dư hẳn là không thuộc cùng một biên giới, thời gian làm việc và nghỉ ngơi không giống nhau.

Bốn chàng trai trẻ tuổi họp cùng một chỗ, bận rộn quả thực không biết đêm nay là đêm nào.

Ngay từ đầu, điện thoại thường gọi đi không được nghe máy ngay. Sau đó, Cố Hàm Ninh bắt đầu chuyển sang gửi tin nhắn, nhưng tin nhắn cũng thường thường không thể trả lời đúng lúc, thường xuyên đều là buổi sáng thức dậy, mở điện thoại di động ra, mới có thể xem được tin nhắn nửa đêm hoặc là rạng sáng được gửi tới. Càng về sau, ngay cả tin nhắn cô cũng không dám gửi, chỉ là bị động hơi có chút dày vò, chờ Triệu Thừa Dư chủ động liên hệ với cô. Bởi vì có một lần, vào buổi sáng mở điện thoại di động ra trả lời tin nhắn cũ, bên kia rất nhanh gọi điện trả lời tới đây, giọng cũng lơ mơ khàn khàn.

“Hàm Ninh. . .”

“Hôm nay thế nào tình sớm như vậy? Vẫn chưa ngủ sao?” Lúc ấy Cố Hàm Ninh có chút vui mừng.

“Tối hôm qua cũng không biết ngủ thiếp đi từ lúc, anh quên không tắt điện thoại, vừa rồi nghe được chuông tin nhắn, liền điện thoại cho em.” Giọng nói đầu điện thoại bên kia, khàn khàn trầm trầm, lộ ra cơn mệt mỏi nồng đậm.

Thì ra, là tin nhắn của mình đánh thức cậu. . .

Trong lòng Cố Hàm Ninh vừa mát mát, lại đau lòng.

Thế là nếu như không thể trả lời ngay, ngay cả tin nhắn cô cũng không nữa gửi. Chỉ sợ mình gửi tin nhắn, cậu đang ngủ một nửa bị đánh thức.

Gian nan khi mới gây dựng sự nghiệp, cô hiểu rất rõ. Nhưng mấy chàng trai trẻ tuổi họp cùng một chỗ, ít gò bó và kiểm soát hơn, mất ăn mất ngủ cũng không đủ!

Cố Hàm Ninh thở dài thườn thượt, cũng chỉ có phí công nhiều lần dặn bảo: ba bữa nhất định phải ăn đúng giờ, đừng quá khổ cực, phải chú ý nghỉ ngơi!

Cô nói, cũng không xác định Triệu Thừa Dư có thể nghe vào không. Triệu Thừa Dư rời đi một tuần, nghe nói đã thuê được căn nhà tốt lắm, thật ra cô có xúc động muốn tới thăm cậu, thật ra cũng chỉ hơn hai giờ hành trình mà thôi, coi như cùng ngày qua lại cũng kịp.

Chỉ là, cuối cùng, suy xét tới suy xét đi, cuối cùng cô vẫn là dần xuống lo lắng và xúc động.

Nếu như cô cực kỳ hứng thú chạy tới, có lẽ Triệu Thừa Dư sẽ vô cùng mừng rỡ, ném tất cả mọi chuyện trên đầu để ở bên cô. Nhưng sau khi chờ cô trở về, có thể cậu sẽ phải càng thêm khổ cực, bù lại thời gian lãng phí.

Bây giờ xem ra, trừ yên lặng chịu đựng, cô cũng không làm được cái gì.

Hai tuần sau khi Triệu Thừa Dư rời đi, Cố Hàm Ninh rốt cục hiểu được sâu sắc, cái gì gọi là “cô đơn”. Bên cạnh, cha mẹ, bạn bè, bạn học đều ở đây, nhưng dường như cô có một loại cảm giác cô đơn nhàn nhạt.

Không mãnh liệt, không đau khổ, không nôn nóng, nhưng cảm giác cô đơn này giống như từ từ sáp nhập trong vào máu thịt cô, lúc đêm khuya yên tĩnh, sẽ càng thêm rõ ràng. Cô một mình nhắm nháp, lục lại những tin nhắn Triệu Thừa Dư gửi tới, mặc dù cô đơn, nhưng cũng có một tia ngọt ngào.

Ít nhất, dù bận rộn đi nữa, vào lúc rảnh rỗi hiếm có, cậu vẫn sẽ vừa ăn thức ăn nhanh vừa gọi điện thoại, gửi tin nhắn cho cô. . .

Cậu nói: Hàm Ninh, anh rất nhớ em. . .

Bạn học cấp ba họp mặt vào buổi sáng hôm đó, Cố Hàm Ninh thức dậy sớm, ôm chăn mỏng nhú mảy nhìn chằm chằm trần nhà, trong lòng đột nhiên liền dâng lên nỗi buồn bực.

Trời ạ, đây là bởi vì quá nhớ nhưng, cho nên mộng xuân? !

Nghĩ đến Triệu Thừa Dư trong mộng tối hôm qua, cô liền ôm chăn trùm kín đầu. . .

Bởi vì ngăn người lãng phí chút thời gian, Cố Hàm Ninh ăn xong bữa sáng đã là lúc 9:30 sáng. Lúc cô vội vàng xuống lầu, Lục Khải đã chờ ở dưới lầu.

“Mình nói, cậu làm gì có lòng tốt tới đón mình như vậy a?” Cố Hàm Ninh cười nói. Tối hôm qua, Lục Khải gửi tin nhắn tới, nói sáng nay cậu tới đón.

“Hi hi hi.” Lục Khải cười híp mắt, cũng không giải thích, “Có phải còn muốn đi tìm Đỗ Na không?”

Nhà Đỗ Na ở tiểu khu cách vách nhà Cố Hàm Ninh, khoảng cách phải không tính là xa. Hai người đi qua, Đỗ Na đã chờ ở cửa tiểu khu, thấy Cố Hàm Ninh liền cười chạy tới.

“Nói đến đón mình, hại mình đợi lâu như vậy!” Đỗ Na bĩu môi hơi hơi oán hận, mắt mở tròn tròn, thấy thế nào cũng đáng yêu.

Cố Hàm Ninh nhất thời ngửa tay, cười đưa tay nhéo nhẹ một cái trên mặt cô: “Cảm giác thật tốt.”

Đỗ Na ngăn người, kéo cánh tay Cố Hàm Ninh kêu oa oa: “sao cậu lại như vậy a!”

Hai người vui cười cãi lộn, Cố Hàm Ninh có loại cảm giác trở lại thời cấp ba.

Lần này họp mặt bạn học cấp ba, là do mấy ngày hôm trước Lục Khải tới thông báo cho cô. Lúc ấy cô không do dự, đồng ý luôn, dù sao cô cũng không có chuyện gì. Những bạn học này, đối với cô mà nói, thật ra đã rất nhiều năm không có gặp. Cho nên, tối hôm qua, cô còn đặc biệt lục tìm ảnh tốt nghiệp cấp ba với bạn học ra, tử tế nhớ lại chuyện cũ cấp ba.

Đối những người còn lại, chẳng qua mới tách ra một năm, nhưng đối với cô, đã là chuyện cũ hơn mười năm trước, nếu muốn nhớ lại, quả thật còn mất một chút thời gian. Nếu như không phải đối chiếu ảnh từng bạn một, thật là nhiều người cô không nhớ rõ tên.

Địa điểm họp mặt ở một nhà hàng trung tâm thành phố, đó là do nhà một người bạn học mở ra. Lúc ba người bọn họ đến, đã có mấy người tới.

Lần này thật ra không phải họp lớp, chỉ là mấy bạn cấp ba coi như chơi thân, có thể liên hệ với nhau, kêu gọi những bạn học rảnh rảnh, cùng nhau họp mặt lại mà thôi, cho nên, chờ đến đông đủ toàn bộ, cũng chỉ có hai mươi người.

Khi Cố Hàm Ninh học cấp ba, nhân duyên rất không tệ. Thành tích tốt, thái độ tốt, nhân duyên tốt, bất kể là bạn học hay là thầy cô, đều có ấn tượng tốt với cô, cho nên, chờ lúc bọn họ đi vào nhà hàng, không ít người đều đi tới chào hỏi.

“Cố Hàm Ninh, lại đẹp lên rất nhiều đi!”

“Cố Hàm Ninh, đã lâu không gặp!”

Cố Hàm Ninh híp mắt, mím môi cười yếu ớt gật đầu, thật ra trong đầu đang đối chiếu tên tên người trong ký ức và khuôn mặt người trước mắt, thực sự là nhức đầu!

Một thời thanh xuân, khuôn mặt sáng ngời, cười, giận dỗi, tuổi trẻ phơi phới đầy sức sống. Trong lòng Cố Hàm Ninh bắt đầu suy nghĩ, cảm thấy nguồn năng lượng này, lan sang cô khiến cô cảm thấy thoải mái hơn.

Hơn một năm không gặp, mọi người ngồi cùng một chỗ, tự nhiên trước tiên là nói về tình hình gần đây. Học trường nào, chuyên ngành gì, lú lú, vô cùng náo nhiệt, cười đùa một hồi rất là vui. Cho đến khi người đến đông đủ, bạn học chủ nhà chào hỏi đưa mọi người vào phòng đã được bao trọn.

Hai mươi người, phân ra vừa đủ hai bàn, Đỗ Na kéo Cố Hàm Ninh ngồi xuống một trong hai bàn.

Khó khăn lắm bước vào thế hệ sinh viên trong thế giới trưởng thành, náo nhiệt ồn ào muốn uống rượu.

“Không uống rượu, sao có không khí nha!” Người trong đám nam nữ có cái nhìn này không ít, cho nên cho nên, chờ đến khi bia, rượu đổ được mang lên, Cố Hàm Ninh do dự, rốt cuộc là uống đồ uống hay là bia.

“Lớp trưởng! Hôm nay không cho cậu uống đồ uống nha, mình đã nhìn đến hiện tại, trước đây thi cử gì không qua được câu, ít ra về mặt uống rượu hôm nay phải liều mạng với cậu!”

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu, hơi híp mắt nhìn sang, đối diện cô là người đang cầm một chén rượu đỏ đầy tràn đang đứng nói chuyện, là một cô gái mày rậm mắt to xinh đẹp.

Là, lớp phó học tập phải không? Tên gì nhỉ?

“Nhâm Đan, tửu lượng của Cố Hàm Ninh không tốt, cậu như vậy là định một ly liền chuốc cô ấy say nha!” Đỗ Na ở bên cạnh cười nói, “Hôm nay nhiều con trai ở đây như vậy, cậu tìm một người tửu lượng tốt là được.”

“Này này này, làm gì a? Nhâm Đan, cậu cũng không thể ức hiếp người khác a!” Trong nhà vệ sinh đi ra, Lục Khải chỉ có thể ngồi xuống ở bàn thứ hai, liên tục quay đầu nhìn chăm chăm động tĩnh bàn bên kia, thấy có người muốn chuốc rượu Cố Hàm Ninh, trong lòng nhảy dựng, lập tức đứng dậy muốn đi qua.

“Này, hôm nay hai người các cậu đều đừng có nhiều chuyện, đợi lát nữa các cậu cũng sẽ phải uống rượu, hiện tại chớ quấy rầy mình và lớp trưởng giải quyết ân oán cá nhân.” Nhâm Đan khẽ mỉm cười, nửa thật nửa giả vờ nói.

Ân oán cá nhân? Có nghiêm trọng như thế sao? Trong lòng Cố Hàm Ninh bật cười.

Uống, hay không uống, đây là một vấn đề. . .

Cố Hàm Ninh vẫn còn chần chừ, một bên lại có người đứng lên.

“Nhâm Đan, Cố Hàm Ninh không biết uống, cậu cũng đừng ép buộc gây khó người khác, nếu nhất định phải uống, để mình uống thay cậu ấy đi.”

Cố Hàm Ninh hơi kinh ngạc nhìn bạn nam cười đến ôn hòa đang ra mặt thay cô, ừ, là lớp phó kỷ luật thì phải, tên là Dư Hàn đi? Nhìn lại Nhâm Đan thu lại nụ cười, tầm mắt từ trên mặt mình chuyển hướng trên mặt Dư Hàn, cắn môi dưới, trong ánh mắt hơi lộ ra tủi thân và đau lòng, trong lòng cô nhảy dựng, đột nhiên hiểu ra: mình đã vô ý, bị ép quẩn vào tiết mục tình yêu tay ba sao?

Cố Hàm Ninh quay đầu, trừng mắt nhìn Lục Khải đang sững sờ, trong lòng hơi hơi thở dài.

“Được!” Mục tiêu của Nhâm Đan rõ ràng thay đổi, nặng nề buông ly rượu xuống, xách bình rượu đỏ đi tới bên cạnh Dư Hàn: “Dư Hàn, mình nể mặt cậu, cậu liền thay Cố Hàm Ninh uống hết ba ly đi.”

Nói xong, Nhâm Đan cúi đầu rót đầy rượu đỏ vào trong cái ly trống không của Dư Hàn, khoe miệng nhếch lên, hất cằm lên, cười như không cười nhìn chăm chăm Dư Hàn.

Chỉ có Cố Hàm Ninh, nhìn khoe mắt ửng đỏ của Nhâm Đan, thấy được một tia chua xót.

Dư Hàn quay đầu nhìn Cố Hàm Ninh một cái, cầm lấy ly rượu, không nói hai lời liền uống vào. Nhâm Đan tiếp tục rót đầy ly thứ hai, mấy bạn nam còn lại ồn ào, Dư Hàn bưng ly lên, lại là vô cùng dứt khoát uống cạn một ly vào bụng, chỉ là uống xong sắc vài ngụm, ho khan một lúc mới dừng lại, trên mặt đã có một tầng đỏ ửng, ánh mắt lại càng thêm trong vắt.

Nhâm Đan cắn môi, trong lòng lại có chút do dự.

“Được rồi, Nhâm Đan, chúng ta là bạn học lâu rồi chưa gặp mặt, cũng đừng lập tức chuốc say Dư Hàn, ít ra cũng để lại cho bọn mình một chút chứ!” Lớp phó lao động Tạ Hiểu Văn tính tình hòa đồng từ trên một bàn khác đi tới, hoà giải, vui cười cầm đi bình rượu đỏ trên tay Nhâm Đan, lôi kéo cô trở về chỗ ngồi.

Nhâm Đan khẽ hừ một tiếng: “Được, hôm nay liền cho Hiểu Văn một chút thể diện, trước bỏ qua cho cậu.” Lập tức, để mặc Tạ Hiểu Văn lôi kéo trở về chỗ ngồi, chỉ là giây phút vừa ngồi xuống, vai hơi cứng lại.

Cố Hàm Ninh than nhẹ dưới đáy lòng, ở trong ấn tượng của cô, Nhâm Đan là một cô gái rất lạnh lẽo, có điều, cô cũng thật không nghĩ tới, thì ra, Nhâm Đan thích Dư Hàn. . .

Kiếp trước, sau khi cô lên đại học, cô không hề tham gia họp mặt với bạn học cấp ba, những chuyện này, dĩ nhiên là không rõ ràng lắm.

Mỗi người, đều có chuyện xưa của mình, hoặc tuyệt vời hoặc bình thường, nhưng những ngọt bùi cay đắng này, tự bọn họ nhâm nhi thưởng thức, có lẽ cũng có một hương vị của mình.

Cố Hàm Ninh nheo mắt, khe khẽ mỉm cười, cầm lấy cái ly của mình đã bị Đỗ Na đoạt lấy, nhẹ nhấp một ngụm.

Tình yêu của mỗi người đều không thể nào so sánh, bởi vì, chúng ta đều là vai chính trong thế giới của mình. Tuy rằng cô không cẩn thận thành nữ phụ bên trong chuyện xưa của người khác, nhưng cô thật lòng hi vọng, mối tình đầu của bạn học mình có thể không có tiếc nuối, cho dù chấm dứt bằng thất bại, cũng có thể bình tĩnh viết lên một dấu chấm tròn.

58. Chương 58: Dấu Chấm Hết

Edit: Truc Van Beta: Vi Vi

Cố Hàm Ninh nhìn Nhâm Đan đối diện đột nhiên an tĩnh lại, cúi mặt, nhìn chằm chằm chất lỏng màu đỏ trong ly của mình, nghĩ thầm, có lẽ hôm nay, Nhâm Đan là đến tìm một đáp án, rốt cuộc là nên vì đoạn tình này của mình, viết lên dấu phẩy, hay là dấu chấm hết.

Thật ra, dù là dấu chấm hết, cũng không có gì không tốt, ít ra có thể sửa sang lại tâm trạng, sau đó bước lên một cuộc hành trình khác với khả năng sinh lực vô hạn. Như vậy, còn thảnh thơi dứt khoát hơn là inh một dấu chấm lửng.

Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, rời ánh mắt khỏi chỗ Nhâm Đan, lại vô tình dừng phải ánh mắt của Dư Hàn đang nhìn về phía mình. Cô như không có việc gì dời ánh mắt, trong lòng lại âm thầm phiền não, chờ một lát mình nên nói cái lời gì mới phải.

Huống chi, hiện trường còn có một Lục Khải ở đây nhìn chằm chằm, nếu như nói nhằm một câu, bạn học Triệu có thể sẽ nhảy lên từ ngoài hơn trăm km trở về dạy dỗ mình một trận?

Cố Hàm Ninh hí mắt cười, trong lòng suy nghĩ: như vậy cũng không tệ.

Cố Hàm Ninh đang còn cân nhắc dừng từ gì, đã có bạn học ngồi cùng bàn kháng nghị.

“Dư Hàn, cậu không công bằng rồi, sao có thể chỉ quan tâm mình Cố Hàm Ninh thôi? Chẳng lẽ bọn mình không phải là bạn học của cậu à? Cậu chỉ thay mặt cô ấy uống, sao không thay mặt bọn mình uống một chút à? Chẳng lẽ, cậu VÀ Cố Hàm Ninh có gì đó, vượt qua quan hệ bạn học bình thường?” Bạn học nào đó chỉ sợ thiên hạ không loạn cười hì hì trêu chọc, bạn học bên cạnh nghe ra, cũng có người bắt đầu ồn ào.

Trong lòng Cố Hàm Ninh lại lắc đầu, đám bạn học này, quả nhiên thích nhất ồn ào đối loại chuyện như vậy. Cố Hàm Ninh cúi thấp đầu, Dư Hàn lại nhìn thẳng tắp về phía cô, ánh mắt chuyên chú, bởi vì khuôn mặt vì uống rượu ửng đỏ, mang theo ý cười trong sáng, khiến cho ngũ quan cậu nhu hòa, thêm một phần cởi mở.

Ánh mắt của Dư Hàn sáng quắc nhìn Cố Hàm Ninh. Ánh đèn chiếu vào khuôn mặt cô, tỏa ra một tầng trong suốt sáng bóng, làm trong lòng cậu không tự chủ run rẩy.

Từ sau khi tốt nghiệp cấp ba, đã một năm cậu không nhìn thấy Cố Hàm Ninh. Bỏ đi bộ đồng phục học sinh thời kỳ cấp ba trong quá khứ, không có áp lực bài vở nặng nề, cô, dường như càng xinh đẹp hơn trong ký ức của cậu. . . Có lẽ là bởi vì nhớ nhung tích lũy đã lâu, có lẽ là bởi vì bụng rỗng vừa uống hết hai ly rượu đỏ kích thích, trong lòng cậu có sự xúc động, làm cậu gần như không kìm nén được. . .

“Mình và Cố Hàm Ninh trước mắt vẫn là quan hệ bạn học bình thường, nhưng là, thật ra, trong lòng mình vô cùng muốn thay đổi thân phận của mình.” Dư Hàn nhìn chằm chằm Cố Hàm Ninh, khẽ mỉm cười, giọng nói không nhẹ như một quả bom nổ ra trong phòng ăn, nhưng cậu không cho là đúng, tầm mắt bắt lấy từng vẻ mặt của Cố Hàm Ninh.

Lục Khải bên kia nhìn một màn này mắt choáng váng, trong lòng buồn bực không biết phải nói thế nào, đầu óc vừa chuyển, vội vàng cầm điện thoại ra, nhanh chóng ấn số!

Khi Dư Hàn vừa mở miệng, trong lòng Cố Hàm Ninh liền nhảy dựng lên, cũng không biết là nên thở phào, hay là phải buồn rầu.

“Ha, Dư Hàn! Giỏi lắm! Cố Hàm Ninh đáp ứng cậu ấy!”

Tiếng ồn bên cạnh, làm Cố Hàm Ninh cảm thấy nhức đầu. Nếu như kín đáo nói, lời từ chối của cô cũng sẽ không làm bạn học mất mặt mũi. . .

“Cố Hàm Ninh, từ lớp mười mình đã thích cậu rồi, đến bây giờ, đã bốn năm. Mình rất thích cậu, cậu đồng ý làm bạn gái của mình không?” Dư Hàn đứng lên, trịnh trọng chân thành mong đợi nhìn Cố Hàm Ninh, căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Cố Hàm Ninh thấp giọng thở dài, nghĩ thâm, đã như vậy, vậy thì nói rõ ràng thẳng thắn đi. Lặng nặng không dứt khoát, ngược lại có thể có hậu quả.

“Này, Dư Hàn, cậu làm sai rồi đi? Đáng ra cậu nên hỏi xem hiện tại Cố Hàm Ninh có bạn trai không, rồi mới hỏi cô ấy có đồng ý làm bạn gái của cậu không chứ?” Lục Khải không nhịn được đi tới, giành trước mở miệng.

Dư Hàn quay đầu nhìn Lục Khải sững sờ.

“Này, Lục Khải, cậu nóng ruột làm gì a? Chẳng lẽ cậu là bạn trai Cố Hàm Ninh a?” Có bạn học cười trêu chọc.

Lục Khải cũng không tức giận, nhú mày cười quơ quơ điện thoại di động của mình.

“Ai, mình nào có loại may mắn này nha!, nhưng mà, sau khi bạn trai thân ái của người ta biết chúng ta muốn hợp mặt, đã gọi điện thoại dặn mình: phải đưa đón, nhất định không cho phép cô ấy uống rượu, phải quan tâm đến tất cả các mặt, thiếu một sợi tóc cũng muốn tính sổ với mình.” Lục Khải thở dài lắc lắc đầu.

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu nhìn điện thoại di động của Lục Khải, mày nhíu lại, đưa tay đoạt điện thoại di động của cậu, để ở bên tai.

“Alô?”

“Hàm Ninh. . .” Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói khiến cô quen thuộc, quyến luyến, trầm thấp mang theo nồng đậm uất ức.

Cố Hàm Ninh không nhịn được bật cười, trong lòng rung động, ầm ập.

“Ừ?” Cô nhịn cười, trả lời đơn giản bằng giọng mũi, có vẻ không chút đếm xỉa.

“Hàm Ninh. . . Làm sao bây giờ? Anh rất nhớ nem. . . Nghĩ đến em trái tim đều đau. . .”

“Hừ, đó là anh thức đêm nhiều, đáng ra anh nên tìm bác sĩ, không phải em.” Cố Hàm Ninh cầm điện thoại di động đứng dậy, không quan tâm các bạn học khác đang im lặng khiếp sợ, trên mặt mỉm cười ngọt ngào, đi tới góc khuất.

“Hàm Ninh, hôm nay anh sẽ trở về! Em chờ anh một chút, được không?” Giọng nói từ đầu bên kia điện thoại, pha lẫn một tia khẩn cầu nhân nhậ, cô nghe được có chút đau lòng.

“Không phải là anh bận rộn nhiều việc sao?” Cô bĩu môi, nói sự thật, lại không tránh không hơi oán hận. Đúng vậy, cho dù cô không quan tâm, ai oán vì bị lừa đi vẫn sẽ có.

”Bận rộn nữa cũng không quan trọng bằng em. . . Nếu như em chạy theo người khác, anh kiếm nhiều tiền hơn nữa thì có ích lợi gì?” Triệu Thừa Dư thấp giọng nói, Cố Hàm Ninh tươi cười sáng bừng khuôn mặt.

“Cái gì mà chạy hay không . . . Em vẫn ở chỗ này đây. . . Anh an tâm làm việc của anh, chờ rảnh rồi về.” Cố Hàm Ninh thở dài dưới đáy lòng, cô vẫn không nỡ làm cậu trong lúc bận rộn còn phải bận khoản về mình.

“Không phải, là anh thật muốn gặp em. . . Hàm Ninh, đêm nào anh cũng mơ thấy em. . .”

Cố Hàm Ninh cảm thấy điện thoại di động bên tai cũng bắt đầu nóng lên: “em, cũng thế. Rất nhớ anh, cũng mơ thấy anh.” Không phải cô giả vờ, cô thật sự rất nhớ, không nói ra, cũng sẽ nổ tung.

“Vậy anh lập tức đi ra bến xe, ngồi chuyến xe gần nhất để trở về! Em chờ anh! Bạn học kia, em cũng đừng để ý, để Lục Khải giúp em đuổi đi! Em cứ việc ăn uống, ăn no để Lục Khải đưa em về nhà!”

Âm thanh đầu bên kia điện thoại hơi cao lên, Cố Hàm Ninh đang muốn khuyên nũa, bên kia đã cúp, cô giật mình, trong lòng do dự rất cuộc mình có nên giả vờ hiền lành sẵn sàng hay không?

Cố Hàm Ninh quay người lại, ngăn người.

Hai bàn bạn học, đều không chớp mắt, dựng thẳng lỗ tai nhìn cô, mặt Dư Hàn tái đi, lúng túng chán nản cúi đầu.

Được rồi, vừa rồi quả thật cô đã hoàn toàn quên mất đám người sống sờ sờ này rồi.

“Khụ, Lục Khải, trả điện thoại di động cho cậu. Còn có, đừng tùy tiện gọi điện thoại quấy rầy người khác, cậu biết không, có lẽ người ta đang rất bận.” Cố Hàm Ninh nghiêm túc phê bình.

Cô là bạn gái thân thiết của người ta, cũng không dám tùy tiện gửi tin nhắn quấy nhiễu đến công việc của người ta, cậu ta thì hay rồi, chuyện không quan trọng như thế, cũng gọi điện thoại tới.

Lục Khải cầm điện thoại di động, vô tội nháy mắt mấy cái.

“Là người kia của cậu đã dặn đi dặn lại, tất cả những chuyện có liên quan tới cậu, đều phải báo cáo kịp thời!”

“A ~ vậy rốt cuộc là làm sao cậu ấy biết hôm nay bọn mình họp mặt?” Cố Hàm Ninh hơi nhướn mày, híp mắt cười nhìn Lục Khải.

“Hi hi, cái này thì, mấy ngày hôm trước mình và cậu ấy nói chuyện qua điện thoại, không cẩn thận nói ra.” Lục Khải sờ sờ đầu, cười hi hi trở về chỗ ngồi của mình.

Cố Hàm Ninh quay đầu, nhìn Dư Hàn là người duy nhất đứng yên, thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Dư Hàn, cảm ơn cậu. Nhưng mà, mình đã có bạn trai.”

Dư Hàn ngẩng đầu nhìn cô, ánh hào quang trên mặt giống như thoáng cái biến mất, khóe môi khê động, phát hiện cười thế nào cũng có chút lúng túng, dứt khoát không hề gắng gượng nữa, mấp máy môi, nhìn Cố Hàm Ninh, trong mắt sót lại một chút xiu giữa giữa không cam lòng.

“Là bạn cùng học năm nhất đại học với cậu sao?”

“Ừ, phải.”

Dư Hàn lần nữa rũ mắt xuống, trong miệng mang theo tia hối tiếc cay đắng thật sâu.

“Là mình quá muộn. . .” Nếu như sớm một chút nữa, nếu như, năm trước tốt nghiệp đã bày tỏ, có phải, tất cả sẽ khác đi?

Lúc tốt nghiệp cấp ba, cậu nghĩ, chờ một chút, chờ đến lúc lấy được giấy báo trúng tuyển, nếu như là cùng học chung một trường đại học, hoặc là học chung một thành phố, vậy thì chứng tỏ bọn họ có duyên, như vậy lên đại học, cậu nhất định sẽ theo đuổi cô! Cậu nghĩ, đến lúc đó, cậu và Cố Hàm Ninh ở bên nhau, khẳng định là chuyện đương nhiên rồi!

Sau đó, lúc thông báo trúng tuyển được gửi đến, cậu giống như người mất hồn. Cậu và Cố Hàm Ninh không chỉ không phải cùng một trường học, còn không chung một thành phố.

Cho nên, tháng chín năm trước, cậu một thân một mình đến trường học xa ngoài ngàn dặm, lúc ấy cậu chân chờ, nghĩ có lẽ nên chờ một thời gian, không thể gấp như vậy. Cậu không có số điện thoại nhà Cố Hàm Ninh, càng không có số điện thoại di động của Cố Hàm Ninh, cũng không phải là lấy không được, chỉ là phải thông qua vài bạn học.

Lần họp mặt này, cậu mới thật sự là người thúc đẩy, cậu đã sớm nghĩ xong, lần này nhất định phải lưu số điện thoại để liên lạc với Cố Hàm Ninh, đại học còn ba năm, cậu không chờ được rồi, một mình ở đất khách, sự nhớ nhung này càng thêm giày vò. Cậu nghĩ, dù là yêu xa, chỉ cần trái tim ở bên nhau, sẽ không sao cả!

Cậu suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là không nghĩ tới, Cố Hàm Ninh có bạn trai rồi, nên làm cái gì bây giờ? Có lẽ, trong tiềm thức của cậu, không dám nghĩ tới mặt này...

Dư Hàn hốt hoảng ngồi xuống, bên tai truyền đến tiếng cười đùa của bạn học khác phản ứng kịp tò mò ép hỏi Cố Hàm Ninh, trong lòng cậu hoang mang nghĩ: hết rồi. . . Không cần dày vò nữa, không cần thấp thỏm nữa, không cần phiền não nữa, v.v, đều không liên quan tới cậu rồi. . .

Cố Hàm Ninh dưới sự tấn công của các bạn học quả thực có chút vô lực, chỉ có thể chọn dùng phương thức trốn đi truyền thống là đi nhà vệ sinh, kéo Lục Khải lên đầu sóng ngọn gió, mình và Đỗ Na đi phòng rửa tay.

“Người trong điện thoại vừa rồi, chính là người mà mình đã gặp lần trước phải không?” Đỗ Na kéo cánh tay Cố Hàm Ninh, cười hì hì nói.

Cố Hàm Ninh liếc trắng cô một cái: “Cậu cho rằng một học kỳ mình đổi một bạn trai sao?”

“Thì ra thực là người cũ a! Ừ, lần trước vừa nhìn thoáng qua, hình như không tệ lắm.” Đỗ Na không để ý tiếp tục bình luận, lại rước lấy ánh mắt trợn trắng của Cố Hàm Ninh.

“Thừa lời, bạn trai mà mình chọn, không phải một câu đơn giản ‘Cũng không tệ lắm’ là có thể tóm tắt được a!” Cố Hàm Ninh vênh môi lên, nghĩ tới bạn học Triệu của mình, trong lòng liền nóng lên!

Cô vừa gọi một cú điện thoại, không ai bắt máy. Chẳng lẽ thật muốn trở về ngay sao?

Hôm nay không phải cuối tuần, nếu như không kẹt xe, nếu thuận lợi, khoảng chừng hơn bốn mươi phút thì đến bến xe rồi, sau đó lên xe buýt gần nhất, mau nhất cũng phải ba giờ chiều mới có thể đến đây?

Cố Hàm Ninh cắn môi, trong lòng âm thầm tính toán. Ăn cơm xong, nghe nói còn có hoạt động, cô không biết có nên đến bến xe chờ không đây?

59. Chương 59: Đầu Đuôi

Edit: Truc Van Beta: Vi Vi

“A lô, Thừa Dư. . .” Lúc điện thoại rốt cục được bắt máy, Cố Hàm Ninh trong phút chốc thở phào một cái.

“A lô, là cái gì Ninh gọi tới phải không? Anh là đàn anh của Triệu Thừa Dư, anh họ Thạch, em gọi anh là anh Thạch là được.”

Cố Hàm Ninh hơi hơi nhú mày, nghe đầu bên kia điện thoại là giọng nói tuyệt đối ngoài ý muốn.

“... Anh Thạch.” Cố Hàm Ninh nghe lời đối xứng hô: “Xin hỏi, Triệu Thừa Dư có ở đó không?”

“À, Thừa Dư à, cậu ấy ở đây. Nhưng mà giờ hẳn là xuống tầng ăn cơm. Em tìm cậu ấy có chuyện gì sao? Chờ một lát anh bảo cậu ấy gọi lại cho.”

“Cũng không có chuyện gì. ... Không gọi cũng không sao.” Cố Hàm Ninh nhỏ tiếng đi, trong lòng vừa bực mình lại vừa mất mát, tức giận cúp điện thoại, nhìn một bàn đầy món ăn, phút chốc liền mất khẩu vị.

Cái gì nha, bảo là lập tức trở về, hại cô vừa mong đợi vừa lo lắng, gọi vài cuộc điện thoại không ai bắt máy, thật vất vả mới bắt máy, lại được cho biết đã đi ăn cơm trưa rồi?

Ăn cơm trưa thì không thể mang theo điện thoại di động sao? !

Cố Hàm Ninh bĩu môi, cầm lấy đũa, nặng nề đâm vào chân giò om trước mặt.

Hừ, anh không có ở đây, em ăn thịt uống rượu, cuộc sống thật quá tốt đẹp!

Khó có được dịp bạn học họp mặt, sau cơm trưa tự nhiên vẫn có tăng hai.

“Đi! Tất cả mọi người cùng nhau đến KTV!” Lớp phó vẫy tay, tuyên bố chương trình tiếp theo ọi người.

Lần này họp mặt, lớp phó xem như là người đứng đầu tổ chức, đã nói một người cũng không thể thiếu, tuy là tâm trạng có hơi suy sụp, nhưng Cố Hàm Ninh cũng không có ý định làm mất hứng thú của mọi người, để Đỗ Na khoác tay, đi theo đến KTV.

Ai, chưa đến một năm đi, sao cô đã vui buồn xoay quanh Triệu Thừa Dư thế này a?

Đã đặt phòng trước ở KTV ngay bên cạnh, hai mươi người cùng vào phòng, có người gấp đến nỗi còn chưa ngồi xuống đã bước đến trước màn hình chọn bài hát.

Đối với ca hát, thật ra Cố Hàm Ninh chẳng hề thích thú, tuy rằng cô đã học đàn dương cầm từ tiểu học, cũng thuận thuận lợi lợi đoạt giải, nhưng cô đối với ca hát cảm giác bình thường, tuy rằng hát có thể nghe được, nhưng nhìn chung thiếu truyền cảm, nghe rất bình thường. Cho nên, cô và Đỗ Na chỉ cùng nhau ngồi ở góc khuất, an an tĩnh tĩnh nghe hát.

Dù sao đều là chàng trai cô gái trẻ tuổi, luân phiên tranh đoạt ca hát, không khí lập tức nóng lên, cũng làm cho trong lòng Cố Hàm Ninh trở nên ngột ngạt. Tầm mắt của cô lơ đãng nhìn qua Dư Hàn, cậu ngồi cách mình rất xa, tuy rằng trên mặt thì cười, nhưng thấy thế nào cũng có chút miễn cưỡng. Còn Nhâm Đan thì, cười đến thoải mái, giống như là dọn dẹp sạch sẽ tạp chất trong lòng.

“Chết ~ cũng phải yêu ~” Lớp phó thật ra là anh chàng rất đáng yêu, tuy rằng không đẹp trai không cao, nhưng rất có phẩm chất ở trong đám nữ sinh, mặc dù, loại tính cách này, hoàn toàn không phân biệt giới tính.

Giờ phút này, nhìn cậu khàn cả giọng khom người rống to, như là dồn bao tình cảm vào trong đó, nhưng lời bài hát, lại là của ca khúc khác, Cố Hàm Ninh cũng không nhịn được cười âm lên theo bạn bè.

Tuổi trẻ sức sống dồi dào, thật ra rất dễ dàng cảm hóa người khác, Cố Hàm Ninh sâu sắc cảm thấy, mình dường như cũng thật trở lại lúc hai mươi tuổi, nụ cười đơn giản tinh khiết. Cho nên, khi Lục Khải ở ngoài cửa nhận điện thoại, lại đi đến bên cạnh cô, muốn nói lại thôi, cô chỉ là cười liếc qua, thuận miệng hỏi một câu: “Làm gì?”

“Ừ. ... Thôi. ... Cũng không có gì.” Lục Khải cười cười, lại đi trở về chỗ cũ ngồi xuống.

Cố Hàm Ninh nhìn lớp phó bày trò, cười nghiêng ngả, cùng Đỗ Na ôm bụng, chỉ sợ không chịu nổi, căn bản không chú ý tới khuôn mặt Lục Khải mập mờ cười tươi tắn.

Cho nên, khi Lục Khải lại đứng lên chuẩn bị mở cửa phòng ra, cô cũng không quay đầu lại nhìn.

“Này, Hạng Dung, cậu tránh sang một bên nhường chỗ, thêm người đấy.”

Vừa lúc kết thúc một ca khúc, giọng Lục Khải có vẻ rất rõ ràng, lớp phó là người tổ chức cũng cười vẫy tay với Hạng Dung: “Hạng Dung, cậu ngồi xích sang bên cạnh, hoặc là, qua bên kia, có chỗ trống đó.”

Cố Hàm Ninh nhìn Hạng Dung bên cạnh mình, đang xê dịch sang bên kia, ở bên tay trái cô lại có một vị trí trống ra, trong lòng nhảy dựng, hô hấp ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về hướng cửa phòng.

Lục Khải cười chào hỏi người ngoài cửa, Cố Hàm Ninh mắt không nháy nhìn chăm chăm, cô ngồi rất gần cửa, từ tầm mắt của cô, chỉ có thể nhìn thấy nửa mặt Lục Khải, trong lòng cô có chút nôn nóng, hơi hơi nhăn mày, cho đến khi Lục Khải tránh sang một bên, đón người ngoài cửa đi tới.

Đáy lòng Cố Hàm Ninh xẹt qua một tia hốt hoảng, đột nhiên có loại cảm giác nằm mơ, cho đến khi dáng người mà cô vô cùng quen thuộc từ ngoài cửa đi tới, ánh mắt rất nhanh chiếu vào cô, sắc mặt lập tức lộ ra nụ cười nhẹ mà cô rất quyến luyến, nhẹ nhàng cong khóe môi, bước nhanh đi đến ngồi xuống bên cạnh cô.

“Hàm Ninh. . .” Bạn học bên cạnh đều đang tò mò quan sát, giọng Triệu Thừa Dư thật thấp, nhưng vẫn chạm đến đáy lòng Cố Hàm Ninh.

“Anh. . .” Không phải anh vẫn còn ở thành phố H sao? Cố Hàm Ninh nhìn ánh mắt sáng ngời của Triệu Thừa Dư, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Được rồi, đừng nhìn nữa, đó chính là bạn trai của lớp trưởng, sợ chúng ta bắt cóc người, cho nên đặc biệt chạy tới giám sát.” Lục Khải cười trêu chọc, các bạn học phát ra tiếng cười thiện ý, Đỗ Na cười đi tới.

“Nếu không ai tiếp tục, mình hát nha, mình đợi một lúc lâu rồi.”

Tiếp theo vẫn ca hát vui vẻ, tuy rằng vẫn có mấy bạn học đang quan sát, nhưng phần lớn bạn học cũng đã chuyển tầm mắt.

Mượn ánh sáng mờ ảo trong phòng, Triệu Thừa Dư đưa tay ôm lấy eo Cố Hàm Ninh, hơi hơi dùng sức, liền làm cho cô tựa vào trong lòng mình, nhắm mắt vui đùa vào mái tóc cô, hít sâu một hơi.

“Hàm Ninh. . .” Cậu thấp giọng gọi, một cái tay khác lôi kéo tay trái Cố Hàm Ninh, nhẹ nắm khẽ vuốt, dùng để an ủi nỗi nhớ nhung đã chồng chất không có cách nào vơi.

“Buổi trưa em điện thoại cho anh, một đàn anh họ Thạch nói anh đang ăn cơm trưa đó.” Cố Hàm Ninh ngoan ngoãn tựa sát vào Triệu Thừa Dư, trong lòng lập tức trở nên yên ổn.

“Anh quên đem điện thoại di động.” Triệu Thừa Dư chớp chớp mắt, “nói chuyện điện thoại với em xong, anh trở về phòng cầm ví tiền liền lập tức ra cửa, cũng không mang đồ gì, điện thoại di động cũng để ở bên cạnh máy vi tính. Ở đầu cầu thang gặp anh Thạch, anh ấy nói với anh một câu, anh vội đón xe thuận miệng trả lời, bây giờ suy nghĩ một chút, hình như là hỏi anh có phải đi ăn cơm hay không.”

Cố Hàm Ninh bật cười, trong lòng mừng rỡ lại thích thú ngọt ngào.

“Anh đến trạm xe thành phố N, dùng điện thoại công cộng gọi điện thoại cho em, nhưng em không bắt máy, đành phải gọi cho Lục Khải, may mắn anh còn nhớ được số điện thoại của cậu ấy.” Triệu Thừa Dư dán ở lỗ tai Cố Hàm Ninh, nhẹ giọng nói, hơi thở nóng rực phả vào vành tai cô, làm da thịt mềm mại hơi hơi nhiễm đỏ.

Triệu Thừa Dư nhìn chăm chăm màu đỏ trước mắt, thật nhanh cúi đầu ngậm nhẹ, lại lập tức ngẩng đầu, lẩm bẩm: “Quá nhiều người, thật không tiện. . .”

Cố Hàm Ninh nghiêng đầu cười liếc cậu một chút, đưa tay捏 một cái ở eo cậu: “Đừng động tay động chân !”

“Anh không có a, anh chỉ động miệng thôi.” Triệu Thừa Dư mở to mắt rất vô tội nhìn Cố Hàm Ninh, thật ra trong lòng cậu đã muốn động tay động chân, lại muốn hôn môi, đáng tiếc, nơi này không thích hợp.

“Các em định hát đến lúc nào?”

“Còn phải ăn cơm tối đấy.” Cố Hàm Ninh mím môi cười, mắt nhìn chăm chăm Đỗ Na đang hát thật sự nhập tâm.

“Ai. . .” Triệu Thừa Dư thấp giọng thở dài, lúc ngẩng đầu, ánh mắt lại có chút sắc bén quét qua từng người trong phòng, sau khi xẹt qua mấy tầm mắt hoặc tò mò hoặc buồn bực, trong lòng hiểu rõ cười cười.

“Em không hát sao?” Chờ đến khi Đỗ Na hát hết một bài hát, đi tới phía sau ngồi xuống, Triệu Thừa Dư cười khê gật đầu với cô ấy, sau đó vừa nhìn về phía Cố Hàm Ninh.

“Em hát không được hay.” Cố Hàm Ninh cười liếc cậu một cái.

“Không sao đâu, anh sẽ không cười.” Triệu Thừa Dư xụ mặt xuống, “Anh còn chưa nghe em hát đấy.”

Cố Hàm Ninh cười trợn mắt nhìn cậu, suy nghĩ một chút, liền đi qua chỗ chọn bài hát.

Dù Triệu Thừa Dư không nói, cô cũng định hát một bài, nếu không nhóm bạn học của cô cũng sẽ không bỏ qua cho cô, lớp phó đã sớm nói rõ ràng, hôm nay ai cũng đừng nghĩ không hát, hát khó nghe không quan trọng, quan trọng nhất là tấm lòng! Cho nên, vừa rồi cậu lên trước làm mẫu.

Thật ra là đã nhiều năm Cố Hàm Ninh không hát rồi, cũng lâu không tiếp xúc với bài hát thịnh hành rồi, cô dựa chỉ vào một chút ký ức, dựa theo ca sĩ lựa chọn, chọn một bài, mình đại khái còn nhớ, vô điều kiện vì anh .

[Các bạn có thể nghe ở đây.]

Ca khúc kết thúc, mấy bạn học vỗ tay khen hay, Cố Hàm Ninh cười lại chỗ cũ, tay Triệu Thừa Dư rất nhanh liền xoa nhẹ lên.

“Ừ, anh cảm thấy, em đàn hay hơn là hát.” Triệu Thừa Dư quả thật không cười, chỉ là trong giọng nói nghiêm chỉnh, lại pha lẫn ý cười.

Cố Hàm Ninh trợn mắt nhìn cậu, không nói lời nào, chỉ nhéo một cái thật mạnh ở hông cậu.

Lần trước lúc Triệu Thừa Dư đến nhà cô, khi cậu không ngừng “khẩn cầu” cô, đàn một bài Fur Elise (gửi Elise). Đây là một tiểu phẩm pi-a-nô của Beethoven, là một trong những khúc mà mỗi người mới học đàn pi-a-nô đều luyện, trên thực tế, Cố Hàm Ninh đã rất nhiều năm không đàn. Nhưng bởi vì Triệu Thừa Dư nói, năm đó, lần đầu tiên cậu nhìn thấy cô, là lúc cô đang đàn khúc này trên sân khấu, cho nên, cô lại dùng ngón tay có chút không thành thạo, dụng tâm đàn nhiều lần, cho đến khi âm điệu gần hòa hợp, nghe hoàn toàn thuận tai mới thôi.

Lúc ấy Triệu Thừa Dư vẫn chưa thỏa mãn, cô liền đồng ý, về sau có cơ hội thường xuyên đàn cho cậu nghe.

Tuy rằng, lời nói Triệu Thừa Dư giờ phút này, cũng là sự thật, nhưng mắt cô vẫn nhìn chăm chăm, ngón tay nhéo thật mạnh vào chỗ thịt mềm ở eo cậu, híp mắt, uy hiếp mà nói: “Lặp lại lần nữa!”

“Ừ, em đàn và hát đều vô cùng dễ nghe!” Triệu Thừa Dư rất thức thời, lập tức đổi giọng, còn rất khẳng định gật gật đầu.

Bản thân Cố Hàm Ninh không nhận được nỗ lực cười trước, cảm hơi hắt lên, cười xoa xoa eo cậu bị mình nhéo một lúc lâu: “Ngoan ~ “

“Có khen thưởng không?” Triệu Thừa Dư sáp lại gần, môi để cổ trắng nõn thon thả của Cố Hàm Ninh, gần như là không nhận được cắn một miếng.

Cố Hàm Ninh cảm thấy, bản thân mình dường như là nghe được tiếng Triệu Thừa Dư nuốt nước miếng, vội vàng thoáng xê dịch, ngồi nghiêm chỉnh nhìn về phía bạn học đang biểu diễn nhập tâm.

“Anh có thể ở đây mấy ngày?” Cố Hàm Ninh quyết định nói sang chuyện khác.

“Đã tới, thì phải ở mấy ngày, ừ. . . Ngày kia đi, chiều ngày kia sẽ trở về.” Triệu Thừa Dư hết sức tiếc nuối quay đầu đi, cười vuốt ve eo Cố Hàm Ninh.

“Không phải bề bộn nhiều việc sao? Em còn tưởng rằng ngày mai anh đã phải về.” Nghe được Triệu Thừa Dư còn có thể ở hai ngày, tâm trạng Cố Hàm Ninh lại tốt hơn nhiều.

“Bận rộn thì bận rộn, nhưng kết hợp lao động và vui chơi cũng rất quan trọng.” Triệu Thừa Dư cười đến tự nhiên, thật ra là, cậu phát hiện ra cảm giác nguy cơ dày đặc, công việc có bận rộn đi nữa, trước tiên cũng phải trông chừng bạn gái thật kỹ, nếu không chính là lẫn lộn đầu đuôi rồi.

60. Chương 60: Trở Về

Triệu Thừa Dư nhàn nhã dựa vào ghế sofa, một tay phủ ở sau lưng Cố Hàm Ninh, nhẹ nhàng vuốt ve, đột nhiên tay dừng một chút, ngón trở ma sát nhẹ chút da thịt tinh tế lộ ra dưới vạt áo phông, ngón tay khẽ vén lên, chậm rãi chui vào bên trong áo, một đường từ từ lần mò.

Nụ cười trên mặt Cố Hàm Ninh sững lại, tay trái không chút để ý đưa ra sau, bắt được tay Triệu Thừa Dư đang làm loạn càng lúc càng đi lên, đôi mắt rũ xuống, rút tay của cậu ra, nắm chặt, để ở bên đùi, quay đầu nhìn chăm chăm về mặt vô tội của Triệu Thừa Dư, trong mắt rõ ràng viết rằng: bạn học! Đàng hoàng một chút ỉnh!

Triệu Thừa Dư cười cười, hướng về phía sau Cố Hàm Ninh, cắn nhẹ lỗ tai.

“Có cần đi toilet không?”

“Không cần.”

“Là anh cần! Em xem, anh vội vàng tới đây, toilet cũng không đi, nếu không em theo anh cùng đi?” Triệu Thừa Dư hơi thở nhẹ, tiếp tục giục dây.

“Cùng anh vào nhà vệ sinh nữ sao?” Cố Hàm Ninh nghiêng đầu cười liếc cậu một cái.

Nụ cười của Triệu Thừa Dư bị hóa đá: “Anh nên vào là nhà vệ sinh nam hay là nhà vệ sinh nữ, em không nên có nghi vấn mới đúng. Ừ, cũng có thể có nghi vấn, buổi tối chúng ta tìm thời gian có thể nghiên cứu thảo luận một chút.”

Cố Hàm Ninh không nhịn được, cười híp mắt lại tàn nhẫn nhéo một cái ở eo Triệu Thừa Dư, sau đó nghiêng đầu tiến đến bên tai Triệu Thừa Dư, hơi thở mềm mại nói: “Ừ, muốn nghiên cứu thảo luận thế nào? Có cần hay không vào sâu ra cạn nha?”

Triệu Thừa Dư ngừng thở một giây, trong đầu thoáng hiện mấy hình ảnh mình và Cố Hàm Ninh “Vào sâu ra cạn, tiếp xúc gần gũi”, chỉ cảm thấy trong lòng lập tức nổi lên một tia tê dại, khó nhịn di chuyển thể ngồi, giọng nói càng trầm thấp.”Ừ, đều tùy em. . .”

Cố Hàm Ninh buồn cười quay đầu, ánh mắt quyến rũ nhẹ nhàng liếc cậu một cái, sau đó mới thấp giọng nói: “Bạn học Triệu, thật là không khéo hết sức, hôm qua đi cả nhà mình vừa mới đến thăm, hôm nay còn lưu luyến chưa đi, mấy ngày nay, chỉ có thể đóng cửa từ chối tiếp khách.”

Cố Hàm Ninh cười tít mắt, khóe môi hơi nhếch lên, ánh mắt đen nhánh sáng rõ lấp lánh. Triệu Thừa Dư nhìn thấy mà gần như không nhịn được muốn nhét cô vào trong ngực, khắc vào trong xương, nhưng chờ cậu hiểu ra được ý trong lời nói, lập tức chán nản, nhìn chăm chăm Cố Hàm Ninh đang cười đắc ý, hạ giọng: “Đi toilet!” Vừa nói, liền nửa ôm hông cô đi, nửa cường chế bắt cô như tù binh đi ra cửa.

Ôm một cái, hôn một không có liên quan đến chuyện đi cả của cô đi?

Khó khăn lắm mới đi tới cửa toilet, Triệu Thừa Dư liền ôm Cố Hàm Ninh vào trong lòng, cúi đầu ngậm lấy môi cô mềm mại, hô hấp dồn dập trần trọc liếm mát, cho đến khi hai người đều thở hỗn hển lúc này mới thoáng ngẩng đầu.

Cố Hàm Ninh vùi đầu ở trong ngực Triệu Thừa Dư, nghe tim đập của cậu ổn định lại, mới ngẩng đầu cười đẩy một cái cậu.

“Không phải vội sao, mau chút đi.”

“Buổi tối chúng ta cùng ăn cơm đi?” Triệu Thừa Dư cúi đầu nhẹ hôn một ngụm trên mi mày cong cong của Cố Hàm Ninh, ôm hông cô không muốn phải buông tay.

“Em đã đồng ý ăn cơm với mọi người, từ chối nữa không tốt. Ăn cơm xong, chúng ta sẽ đi, được không?” Cố Hàm Ninh nhìn trong mắt Triệu Thừa Dư đầy tơ máu, trong lòng nhói lên, giơ tay vuốt ve nếp nhăn nho nhỏ giữa lông mày của cậu.

“Được rồi.” Triệu Thừa Dư thấp giọng thở dài, chỉ có thể đồng ý.

Chờ đến khi Triệu Thừa Dư buông tay, vào toilet nam, Cố Hàm Ninh đi tới trước bồn rửa tay, mím môi cười, vịn mở vòi nước.

“Cố Hàm Ninh.”

Cố Hàm Ninh quay đầu, thấy Nhâm Đan đi tới.

“Bạn trai cậu thật không tệ đấy, còn mạnh mẽ hơn so với Dư Hàn.” Hôm nay Nhâm Đan đeo đồ trang sức trang nhã, khiến cho ngũ quan vốn bắt mắt càng thêm sáng rực, nụ cười lúc này tuy rằng phai nhạt một ít, cũng rất nhẹ nhàng.

Giải quyết được tâm sự nhiều năm, quả thật nhẹ nhàng một chút.

“Ừ, tất nhiên, nếu không làm sao mà mình để ý.” Cố Hàm Ninh nhếch khóe môi, cười trả lời.

“Cùng quê, cùng trường, cùng cấp, các cậu cũng coi như rất có duyên phận đấy.” Trong lời nói của Nhâm Đan có sự hâm mộ nhân nhạ, cũng rất chân thành.

Coi như Cố Hàm Ninh đoạt đi tất cả sự chú ý của mối tình đầu của cô, khiến cô ném trái hương vị cay đắng chưa xốt lần đầu tiên, nhưng đó không phải là lỗi của ai cả. Thích, không thích, vốn là không liên quan tới đúng sai, nói cho đơn giản một ít, đó chính là cô và Dư Hàn không có duyên phận, chỉ có gặp gỡ đúng người, đúng thời gian, mới thực sự là duyên phận và hạnh phúc. Mà một thuộc về duyên phận của cô, hẳn là còn chưa tới đi.

Nhâm Đan nghĩ tới hình ảnh Cố Hàm Ninh và bạn trai cô ấy gắn bó kề vai vô cùng hài hòa vừa rồi, trong lòng liền dâng lên một tia hâm mộ. Người kia của cô, hiện tại lại đang nơi nào đây?

“Còn cậu? Trong trường đại học có rất nhiều người theo đuổi phải không?” Cố Hàm Ninh cười trêu chọc, chỉ dựa vào bề ngoài của Nhâm Đan, ở trong trường đại học khẳng định cũng rất nổi.

“Đó là đương nhiên, cậu cũng không nhìn mình là ai!” Nhâm Đan cười nhếch cằm lên.

“Ừ, cậu là Nhâm Đan đấy! Người muốn theo đuổi cậu, nhất định phải xếp hàng từ cửa trường cấp ba J cho đến cửa nhà cậu.” Cố Hàm Ninh cười khẳng định gật đầu.

“Đang cười cái gì?” Triệu Thừa Dư đi ra, liền thấy Cố Hàm Ninh miệng cười nhẹ nhàng, khóe môi nhếch lên, vừa rửa tay vừa quay đầu hỏi.

“Chào bạn, mình là bạn học cấp ba của Cố Hàm Ninh, Nhâm Đan.” Nhâm Đan nhìn Triệu Thừa Dư từ đầu đến cuối vẫn dán vào Cố Hàm Ninh, tò mò chào hỏi.

“Chào bạn, mình là Triệu Thừa Dư.” Triệu Thừa Dư quay đầu, bình thản không dao động nhìn Nhâm Đan một cái, quay đầu lại.

Cố Hàm Ninh hài lòng híp mắt nở nụ cười.

Cô thật thích Triệu Thừa Dư như vậy, đối đãi với mọi người tính luôn là khách sáo pha lẫn lạnh nhạt, chỉ có lúc đối với cô, trong mắt mới phảng phất mang theo độ ấm.

Nhâm Đan chỉ là cười cười, vẫy tay với Cố Hàm Ninh, đi vào toilet nữ.

Triệu Thừa Dư rửa tay xong, rút khăn tay, lau khô tay kỹ càng, lúc này mới dặt tay Cố Hàm Ninh.

“Bạn học của em này rất không tệ.” Triệu Thừa Dư hơi hơi cong môi lên, hài lòng gật đầu.

Cố Hàm Ninh nghe vậy ngẩn người, lập tức bật cười lắc lắc đầu. Người này, là nghe được lời Nhâm Đan khích lệ đi?

“Ừ, rất tốt, anh có hứng thú không? Em có thể giới thiệu cho anh.” Cố Hàm Ninh cười híp mắt quay đầu đánh giá.

Triệu Thừa Dư đang bước mà dừng lại, dứt khoát ngừng bước chân, quay đầu nhìn Cố Hàm Ninh, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh ngay cả bạn đó là nam hay nữ cũng không thấy rõ, có thể có hứng thú gì? Chỉ là

nghe bạn đó nói chuyện rất có lý. Dù nhìn thấy rõ rồi, anh cũng không có hứng thú. Hứng thú của cả đời anh đều đặt trên người em rồi, chờ hoàn toàn khám phá em xong, anh cũng đã được hai trăm tuổi, đâu còn có hơi sức xem người khác?”

Cố Hàm Ninh cười đến thở không được, đắm vào lồng ngực Triệu Thừa Dư, vừa cười vừa trừng cậu.

“Bây giờ anh có nói lời lẽ tốt đẹp gì cũng không dùng được, chờ đến lúc em bảy tám chục tuổi mới xem lại đi.”

“Chờ em bảy tám chục tuổi, cũng vẫn là Cố Hàm Ninh của anh. . .” Triệu Thừa Dư khẽ cười, đưa tay nhẹ vuốt mũi Cố Hàm Ninh, than nhẹ một tiếng, cúi đầu lại hôn nhẹ một ngụm trên chóp mũi cô, lúc này mới một lần nữa dặt tay cô đi về phòng.

“Đi thôi, người đẹp của anh, bạn học của em đều đang đợi đó, nếu anh không đưa em trở về, cũng không biết có người nào đợi không nổi xông ra ngoài không.”

Khóe môi Triệu Thừa Dư nhếch lên, nhưng trong lời nói tràn đầy vị chua, Cố Hàm Ninh nghe được lại nở nụ cười.

“Cũng đừng cho rằng anh có người ngấp nghé, em cũng không phải là cái hàng ế nha.”

“Ai, trời nóng nực, quả nhiên là lắm ruồi nhặng. . . Em như vậy, anh dốc sức làm việc bên ngoài cũng không an tâm nha. . .” Triệu Thừa Dư vô hạn phiền não nói, trán nhăn lại thật sâu, chứng minh không phải là cậu tiện mồm nói, thật sự là cậu không an lòng nha!

Như vậy dù cậu trở về thành phố H, nhưng mà chỉ có thể để một nửa tâm hồn ở bên kia.

Cố Hàm Ninh cười quay đầu nhìn sườn mặt của Triệu Thừa Dư, trong lòng ấm áp.

“Không an lòng cái gì? Trên đời này, trừ ra ba em, còn có người đàn ông nào có thể so sánh được với anh? Thử qua mùi vị của anh, khẩu vị của em đã cao rồi, ai còn có thể lọt vào mắt của em?”

Cậu nói sau cùng, Cố Hàm Ninh hạ nhỏ giọng nói, ngữ điệu uyển chuyển lọt vào trái tim Triệu Thừa Dư, khuấy đảo khiến tim cậu đập lỡ một nhịp.

“Ừ, chừng nào thì em quyết định ném thử nữa? Anh cảm thấy số lần còn quá ít, phải đợi em hoàn toàn quen với hương vị của anh, rồi cuộc ăn không vô loại sản phẩm khác kém hơn, anh mới có thể yên tâm.” Triệu Thừa Dư nhẹ cười nói, nắm tay Cố Hàm Ninh thật chặt. (Vi: ta sặc a!!! miệng lưỡi a Dư ngày càng trơn tuột rồi)

Trên đường thỉnh thoảng có vài nhân viên phục vụ đi qua, giọng nói hai người ép tới thật thấp, như là chỉ có hai người mới có thể nghe rõ. Cố Hàm Ninh chỉ cảm thấy, điều hòa ở đây còn chưa đủ mát.

Bởi vì đã nói là theo chế độ AA (chia đều), thêm một Triệu Thừa Dư cũng không phải là không được, cho nên khi thăm dò ý kiến các bạn học, Triệu Thừa Dư bỏ tiền trả hết tiền cơm của cậu, đã được các học cấp ba của Cố Hàm Ninh nhiệt tình tiếp nhận.

Có cái tiền lệ này, lại có mấy người bạn học có bạn trai, bạn gái ở gần đó, gọi người tới đây, giữa trưa hai mươi người, đến lúc đó đã là ba mươi mấy người, hai bàn đổi thành ba bàn. Trong đó có một đôi tình nhân, bạn gái cũng là bạn học chung trường J, bị trêu chọc đến ngay cả cổ cũng đỏ. Cố Hàm Ninh liền lôi kéo Triệu Thừa Dư ở một bên xem náo nhiệt.

Sau khi ăn xong, Triệu Thừa Dư dặn Lục Khải nhờ cậu ấy đưa Đỗ Na trở về, còn mình thì thúc giục Cố Hàm Ninh đi trước.

Cố Hàm Ninh cố ý nấn ná 5 phút, lúc này ở trong ánh mắt thoáng nôn nóng của Triệu Thừa Dư, mới đứng lên thoải mái nói muốn đi trước.

Cố Hàm Ninh rốt cuộc là làm lớp trưởng ba năm, uy nghiêm vẫn còn đó, những bạn học khác cũng chỉ cười đùa mấy câu, thuận lợi thoát thân.

Tay nắm tay, đi ở đầu đường phố xá sầm uất dưới ánh đèn lồng lầy, Triệu Thừa Dư cười thở phào một cái, mặt mày sáng sủa làm tim Cố Hàm Ninh đập hơi nhanh. Hai người đều không nói gì trong phút chốc, yên lặng tùy ý đi lang thang, hưởng thụ khoảng thời gian rảnh rỗi đã lâu không có.

“Ngày mai là cuối tuần đó. .” Triệu Thừa Dư đột nhiên mở miệng, trong giọng điệu có một tia tiếc nuối.

Cố Hàm Ninh mím môi cười, trong lòng sáng khoái giống như là đêm hè tươi mát gió nhẹ phất qua.

“Ừ, ba mẹ em đều được nghỉ ngơi rồi.” Cô thuận miệng nói làm Triệu Thừa Dư ngọt ngào.

“Ngày mai chúng ta đi nơi nào? Muốn đi xem phim không? Hay là em muốn đi ăn đồ ngọt?” Triệu Thừa Dư quyết định bỏ qua vấn đề “Ngày mai có thể đi hay không”, trực tiếp tiến vào đưa ra đề nghị.

“Em định nói là ngày mai em phải theo ba mẹ đi xem nhà.”

“Nhà gì? À, là nhà ở Giang Nam Xuân Thành sao? Vậy anh cũng đi! Anh cũng đi xem nhà anh! Nhà em định đi lúc nào?” Mấy ngày hôm trước Triệu Thừa Dư cũng nghe mẹ cậu nhắc tới căn nhà mua một năm trước sắp bàn giao rồi. Cậu không nhận được nghĩ đến Cố Hàm Ninh còn chưa biết mình lúc gặp tình cờ ở cửa hôm đi xem nhà, trong lòng cậu khó mà kìm nén niềm vui.

Đầu tháng ba năm nay, huyện Giang Nam sửa huyện lên khu rồi, lúc ấy Triệu Thừa Dư dường như lơ đãng nhắc tới, nhà cậu cũng mua nhà ở Giang Nam Xuân Thành, Cố Hàm Ninh cũng phối hợp nói “thật là trùng hợp, nhà của em cũng mua ở đó.” Từ đó trở đi, Triệu Thừa Dư đang mong đợi sớm được giao nhà để trang hoàng, sớm cho cậu và Cố Hàm Ninh ở chung một tiểu khu. Tuy rằng cái phúc lợi này, trong mấy năm này, chỉ đến ngày nghỉ mới có thể về hưởng thụ.

Ngày thứ hai, chờ đến lúc một nhà Cố Hàm Ninh tới Giang Nam Xuân Thành bàn giao nhà, Triệu Thừa Dư đã sớm chờ ở cửa, vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức cười đón.

“Cô, chú.”

“À, Thừa Dư, sao cháu đã ở đây?” Diêu Tuệ Nhã thì hoàn toàn mừng rỡ, Cố An Quốc thì có vẻ thận trọng hơn nhiều, chỉ khẽ gật đầu.

“Cô ạ, nhà cháu cũng mua một căn nhà ở đây, hôm nay cháu đến xem thay mẹ cháu.”

Cố Hàm Ninh vừa nghe, cũng biết, nhà Triệu Thừa Dư đã làm thủ tục bàn giao rồi, liền cười liếc cậu một cái, tùy ý cậu đi theo.

Ở trước mặt cha mẹ bạn gái, Triệu Thừa Dư rõ ràng cảm thấy gò bó, tay nhỏ bé của Cố Hàm Ninh cũng không dám kéo, chỉ là dùng ánh mắt quan tâm, rất sợ để lại ấn tượng lưu manh, hèn hạ ở trong lòng cha mẹ nhà họ Cố, tuy rằng, thật ra cậu đã giở trò lưu manh triệt để từ sớm rồi....

Cách mạng chưa thành công, bạn học vẫn cần nỗ lực nha!

Cố Hàm Ninh cười híp mắt nhìn Triệu Thừa Dư ngoan ngoãn hiếu thảo gấp trăm lần so với bình thường, trong lòng vui thích.

Triệu Thừa Dư cũng thở dài dưới đáy lòng, cậu ở trước mặt cha mẹ mình, cũng không ngoan ngoãn biết điều như ở trước mặt ba mẹ của Cố Hàm Ninh đi? Quả nhiên, có việc cầu người chính là phải ăn nói khéo nép, hướng chi, điều cậu cầu xin là con gái bảo bối của người ta đấy!

61. Chương 61: Gặp Gỡ

Edit: Herm moon

Cố Hàm Ninh đứng ở trong nhà ga, cố gắng nhắc ba lô lên, trong lòng hối hận chết đi được.

Khi bước vào năm thứ nhất đại học, ba mẹ giúp cô xách hành lý, sau đó mỗi lần trở về đều có Triệu Thừa Dư đỡ cho phần lớn trọng lượng, giờ cô một thân một mình từ thành phố N trở về thành phố H, xách đồ sắp gãy cả tay!

Ồi, kế hoạch không bằng biến đổi, cô chỉ muốn khiến Triệu Thừa Dư bất ngờ, nhưng lại không nghĩ đến khả năng xách đồ nặng của mình. Cố Hàm Ninh cúi đầu nhìn hành lý trên mặt đất, cắn chặt răng.

Đã hoàn thành hơn một nửa con đường, chẳng lẽ lại bỏ cuộc giữa chừng? Từ nhà ga cũng chỉ còn chưa tới một tiếng đi đường, cùng lắm thì đi taxi là được.

Cố Hàm Ninh quyết tâm hoàn thành bất ngờ lớn này, xách hành lý lên, vất vả đi tới chỗ chờ taxi.

Xuống xe ở cửa khu Tân An mà đám Triệu Thừa Dư thuê, Cố Hàm Ninh lấy điện thoại mở tin nhắn lần trước Triệu Thừa Dư gửi, phía trên có viết số phòng của mấy người, may là tòa nhà này cách cửa tiểu khu không xa, họ lại thuê tầng hai, Cố Hàm Ninh dùng toàn bộ sức lực còn lại lết thân xác và đồng hành lý lên cửa phòng 206.

Cố Hàm Ninh thở phào một cái, nhấn chuông cửa. Nghe tiếng chuông cửa vang lên, cô mỉm cười, tim đập hơi nhanh có chút mong đợi.

Được rồi, cô cũng rất nhớ Triệu Thừa Dư, nên mới vội quay về khi còn cách ba ngày nữa mới bắt đầu đợt huấn luyện quân sự, cô nghĩ hẳn là Triệu Thừa Dư sẽ rất vui, nhưng thực ra chính cô cũng vậy, vui vẻ có thể sớm gặp Triệu Thừa Dư. Tính từ lần cậu trở về thành phố N cũng đã nửa tháng, hai người đúng là “yêu xa” mà.

Cánh cửa gỗ màu nâu đơn giản mở ra, cả hai người đều ngẩn người, nhú mày nhìn đối phương.

“Cô tìm ai?” Người đẹp trong nhà vịn cửa, không có ý định tránh đường, hình như có phần khước từ, ra vẻ chủ nhân thực sự.

Cố Hàm Ninh đứng ở ngoài cửa, mồ hôi ròng ròng, tóc tai lộn xộn, dưới chân để một túi hành lý, trên lưng còn đeo ba lô nặng đến nổi trĩu cả vai. So với người đẹp trong nhà mặc váy lụa liền thân ôm sát người, tóc đen buông xoã, trang điểm nhàn nhạt, khuôn mặt xinh đẹp, thanh thoát không có giọt mồ hôi nào thì có vẻ chật vật hơn nhiều.

Cô chỉ hơi nhú mày rồi lại thả lỏng, sau đó lễ phép cười nói: “Xin chào. Chị Tổng phải không? Em tìm Triệu Thừa Dư.”

Tổng Minh Huyền hơi ngẩn ra, rồi ngay lập tức mỉm cười chân thành, mở rộng cửa, cười nói: “Là tìm Triệu Thừa Dư à? Em chờ một chút, chị gọi cậu ấy.”

“Triệu Thừa Dư, có người tìm này.” Tổng Minh Huyền dùng giọng nói khiến Cố Hàm Ninh hơi bất ngờ và có chút không hợp với trang phục nữ tính của cô nàng nói vọng vào trong nhà, sau đó dùng ánh mắt tò mò đánh giá Cố Hàm Ninh, “Em chờ một chút, họ bận rộn sẽ không nghe thấy tiếng người khác. Triệu Thừa Dư! Mau ra đây!”

Cố Hàm Ninh mím môi cười nhẹ, trong lòng càng tò mò về Tổng học tỷ này.

Cô ấy hẳn là người bạn gái đã bỏ rơi Bùi Duệ Triết trong lúc khó khăn nhất đi?

Triệu Thừa Dư cũng từng nói với cô, bạn gái của anh Bùi, cũng là chị khóa trên, họ Tổng, thi thoảng có đến giúp anh Bùi sắp xếp các thứ, lúc ấy, bạn học Triệu vô cùng hâm mộ lần ghen tị, đương nhiên anh chính là chỉ trích người ta có bạn gái quan tâm rồi.

Tiếng bước chân có chút trầm ổn, có chút lười nhác từ trong nhà truyền tới, Cố Hàm Ninh thu lại ánh mắt tò mò, chuyên chú lắng nghe, mãi đến khi dáng người mơ hồ ngày càng rõ nét đi tới trước mặt cô, gương mặt kinh ngạc ngay sau đó liền trở nên vui vẻ.

“Hàm Ninh! Sao em đã tới rồi?” Triệu Thừa Dư cười to đưa tay kéo Cố Hàm Ninh vào cửa.

“Hành lý của em!” Cố Hàm Ninh chỉ túi hành lý bị Triệu Thừa Dư phớt lờ, đến khi cậu cười xách túi lên, cô mới đi theo vào nhà.

Cố Hàm Ninh để mặc Triệu Thừa Dư dẫn vào nhà, quay đầu quan sát gian phòng.

Nhà có hai buồng, hai phòng, phòng khách được biến thành phòng làm việc, năm bàn máy vi tính và một số loại máy móc cô không biết là gì để ở trên bàn dưới đất, ghế sofa bị đẩy vào góc tường, trên giá đầy sách, không có không gian dư thừa.

May là nhà ăn khá nhỏ ít ra cũng còn tử tế giống như nơi để ăn cơm, chưa kịp nhìn qua phòng bếp và phòng tắm, Triệu Thừa Dư đã kéo cô vào buồng ngủ ở hướng nam.

Triệu Thừa Dư tùy tiện vứt hành lý trên sàn, xoay người lại kéo Cố Hàm Ninh vào lòng, cúi đầu hôn lên tóc cô, đến trán, chớp mũi rồi hôn lên đôi môi mềm mại, quần quýt không rời, giải tỏa nỗi nhớ nhung qua sự thân mật này.

Mãi đến khi Triệu Thừa Dư thở hổn hển buông Cố Hàm Ninh ra, cô mới có thời gian nhìn quanh phòng ngủ này.

Phòng ngủ không rộng lắm có hai chiếc giường đơn đặt sát tường, một bộ bàn ghế, một tủ treo quần áo lớn, đó là tất cả những gì có thể nhìn thấy.

“Những người khác không ở đây à?” Cố Hàm Ninh kéo Triệu Thừa Dư ngồi trên ghế gần đó, quyết định tạm thời nên duy trì khoảng cách, nói chuyện vòng vo.

“Anh Bùi ngủ ở phòng bên cạnh, hai vị đàn anh kia đi ra ngoài. Máy người họ đang giúp một công ty thiết kế website, đã đến công ty đó bàn công việc rồi.” Triệu Thừa Dư cười, ngồi xuống ghế, cầm lấy tay Cố Hàm Ninh tay, dịu dàng vuốt ve, “Sao em lại tới đây? Không phải nói ba ngày nữa mới đến hay sao? Anh còn định chuẩn bị đến ga tàu đón em. Túi xách nặng như vậy mà em lại tự mình mang đến đây.”

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư hí mắt cười nhẹ: “Muốn cho anh bất ngờ đấy, thế nào? Có ngạc nhiên không?”

“Ừ.” Triệu Thừa Dư gật đầu, “Quá bất ngờ rồi. Vui đến nỗi đến giờ tim anh vẫn còn đập mạnh.” Vừa nói, Triệu Thừa Dư vừa kéo tay phải của Cố Hàm Ninh đặt lên ngực trái của mình.

Cố Hàm Ninh nắm tay đặt trên ngực Triệu Thừa Dư, đánh nhẹ một cái.

Triệu Thừa Dư kéo mạnh, để Cố Hàm Ninh ngồi ở trên đùi mình, tay đặt lên eo thon, môi kề môi, hơi thở ấm áp phả vào mặt Cố Hàm Ninh, khiến lòng cô khẽ run.

Hai người đang hạnh phúc ngọt ngào ôm ấp, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thân mật hòa tan hơi thở và nỗi nhớ nhung, Triệu Thừa Dư luồn tay vào trong áo phông của Cố Hàm Ninh, lòng bàn tay chạm vào da thịt, đang định tiếp tục đi lên thì cửa phòng đơn sơ đột nhiên mở ra, một người to lớn đứng chắn hết cả cửa ra vào xuất hiện, kèm theo đó là giọng nói lớn dường như vang cả căn nhà.

“Này, Thừa Dư, nghe nói có người đẹp đến tìm cậu? Không sợ cái gì Ninh đó của cậu giận hay sao? . . .” Thạch Lỗi mới nói được nửa câu, nhìn chằm chằm đôi tình nhân đang ôm nhau, mắt như muốn rơi khỏi tròng.

“Triệu Thừa Dư cậu giỏi thật! Nhân lúc anh không có ở đây chiếm phòng ngủ của chúng ta, lại còn dám ngồi trên giường anh tình chàng ý thiếp? Cậu đang khiêu khích anh đấy à?”

Cố Hàm Ninh ngả đầu lên vai Triệu Thừa Dư nhẹ giọng thở dài, sự bối rối trong chốc lát bởi ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị một cách quang minh chính đại không hề che giấu của đối phương dần biến mất, tuy vẫn còn một chút bất đắc dĩ đối phương vẫn hoàn toàn không hiểu thế nào là “phi lễ chó nhìn”.

Triệu Thừa Dư cười gượng đỡ Cố Hàm Ninh đứng dậy, đưa tay vuốt những sợi tóc rối của cô rồi cầm tay cô đứng dậy.

“Anh Thạch, cô ấy là bạn gái em, Cố Hàm Ninh, phiền anh nhường đường, bọn em muốn ra ngoài.” Triệu Thừa Dư không còn lựa chọn nào khác, vô cùng tiếc nuối vô vô Thạch Lỗi đang chắn đường còn sừng sững hơn so với thần giữ cửa, lách qua người anh dắt Cố Hàm Ninh ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài cửa ngoại trừ chị Tống vừa gặp còn có một người khác, thấy hai người ra ngoài liền nhìn về phía họ cười cười, còn Thạch Lỗi đã đi tới bên cạnh anh ta.

Người cao lớn to béo là anh Thạch, còn người thấp bé gầy ốm kia cũng có một danh xưng rất hợp – anh Hẫu.

“Hàm Ninh, đây là anh Hẫu. Anh Hẫu, đây là bạn gái của em, Cố Hàm Ninh.” Triệu Thừa Dư thấy người ngoài cửa thì cảm thấy hơi ngại, đối với Thạch Lỗi không biết xấu hổ là gì thì có ngượng ngùng cũng là thừa.

Cố Hàm Ninh cũng có chút lúng túng, mặt hơi đỏ, cũng chào hỏi mọi người.

“Hôm nay thêm người nhà, chi bằng cùng ra ngoài ăn một bữa?” Hẫu Nhân Phong cười đề nghị, “Thạch, cậu vào trong gọi Triết ra đi.”

“Được.” Thạch Lỗi cười ha ha, lộ ra bộ mặt cực kỳ thô thiển, đi vào một phòng ngủ khác.

Tổng Minh Huyền mím môi cười nhẹ, dường như đã quen với trò quỷ của mấy người họ.

Chỉ một lát sau, trong phòng ngủ vang lên tiếng hét đầy giận dữ, Hẫu Nhân Phong không chút ngạc nhiên cười nói: “Được rồi, Triết cũng đã dậy. Chúng ta chuẩn bị một chút, mười phút sau thì đi ăn cơm.”

Mười phút sau, Thạch Lỗi đẩy Bùi Duệ Triết còn đang mơ màng ngái ngủ đi ra.

Nụ cười trên mặt Cố Hàm Ninh không thay đổi, ánh mắt lại khẽ chớp.

Bùi Duệ Triết như thế này khiến cô có phần vỡ mộng.

Lần đầu tiên cô thấy anh ta là ở buổi tiệc kinh doanh kiếp trước. Khi ấy anh ta là đại biểu nhân tài IT trẻ tuổi, đi giày tây, dáng người cao ráo, vẻ mặt hơi lạnh lùng, vô cùng anh tuấn lịch lãm, ngày hôm đó đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt dõi theo. Lần thứ hai gặp là ở cửa căn tin của trường, khi đó họ vừa từ bữa tiệc mừng mà lãnh đạo nhà trường tổ chức ra ngoài, lúc ấy tóc anh hơi dài, mặc áo khoác đơn giản màu xanh đen, tuy rất bình thường nhưng ít ra còn gọi là gọn gàng sạch sẽ.

Nhưng bây giờ, tóc bù xù che hết mắt, vểnh lên cụp xuống, khuôn mặt râu ria, áo phong cũ mềm, không xám, không trắng cũng chẳng vàng thật sự không nhìn ra màu sắc ban đầu, chiếc quần tẩm biển màu đen đã giặt đến nổi bạc cả màu, chân đi một đôi dép nhựa ba đồng mua ở chợ, chẳng có chút hình tượng nào.

Cố Hàm Ninh trong lòng khẽ lắc đầu, quay đầu nhìn bạn học Triệu.

Tóc đen ngắn hơi rối, áo phong trắng sạch sẽ, quần bò dài màu xanh, chân đi đôi giày vải bạt màu đen, làn da trắng hơn so với cuối học kỳ, cũng gầy hơn một tẹo, có một chút râu, mang đến cảm giác trưởng thành hơn, khiến cô không nhận được muốn cắn một cái.

Cố Hàm Ninh từ đáy lòng vui mừng gật đầu. Không hổ là bạn học Triệu của cô, ở nhà một thời gian dài như vậy nhưng vẫn đẹp trai như trước.

“Ăn cơm cái quái gì? Ngủ còn không ngủ đủ, ăn cơm làm gì?” Anh Bùi đã vô cùng mất hình tượng trong lòng Cố Hàm Ninh bực bội nói.

Cố Hàm Ninh nghĩ, có lẽ anh còn trợn mắt lên, chẳng qua là do tóc quá dài, người khác không nhìn ra.

62. Chương 62: Huấn Luyện Quân Sự (18+)

Edit: Herm moon Beta: Vi Vi

Chỉ còn ba ngày là tới đợt huấn luyện quân sự nhưng vẫn có thể ở trong kí túc xá trường. Mặc dù Triệu Thừa Dư cực kì không muốn nhưng vẫn phải đưa Cố Hàm Ninh về phòng. Căn nhà mà họ thuê thật sự không tìm ra chỗ cho cô ở. Mà ở kí túc xá, Thôi Hà Miêu đã trở lại, ít ra còn có người bầu bạn. Đối với việc này, Triệu Thừa Dư cảm thấy vừa yên tâm vừa hơi tiếc nuối.

Ngày hôm sau, Cố Hàm Ninh dậy sớm đi siêu thị gần đó mua một đồng hồ linh tinh, sau đó gọi điện cho bạn học Triệu đến xách, rồi lại mất cả nửa ngày xếp sắp lại căn nhà thùng rỗng kêu to (*) này của bọn họ, có tác dụng nhất là phòng bếp để đựng nước, dầu muối tương dấm hoàn toàn thêm mới, chén đĩa thìa củ đều ngâm kỹ càng trong nước sôi, tiệt trùng sạch sẽ.

[(*)mang tiếng là nhà nhưng chẳng ra nhà]

Buổi trưa chỉ ăn tạm bằng đồ ăn nhanh. Xế chiều, Cố Hàm Ninh nhìn căn phòng bếp tuy cũ nhưng gần như đã thay đổi hoàn toàn, thở phào một cái, chống nạnh nhìn căn phòng bếp cuối cùng đã có thể dùng được, cực kì hài lòng.

Triệu Thừa Dư mấy lần muốn vào giúp đỡ đều bị Cố Hàm Ninh đẩy ra. Tuy cô bình thường không phải không thích đàn ông vào bếp, nhưng nghe nói dự án của mấy người họ đã tới giai đoạn rất quan trọng, cô không muốn anh phân tâm.

Đến bữa tối, Cố Hàm Ninh đã bày ra đầy một bàn năm món ăn và một canh, ba mặn ba chay, đầy đủ dinh dưỡng, được cả hương lẫn sắc, khiến ba người đàn ông thường xuyên cực khổ vùi đầu vào công việc đến quên ăn nhìn thấy giật cả mình.

“Hàm Ninh, đều là em nấu sao?” Triệu Thừa Dư mở to mắt nhìn Cố Hàm Ninh rồi lại nhìn thức ăn bình thường nhưng cũng rất hấp dẫn trên bàn.

“Nhà Thừa Dư a, có phải trong lúc bọn anh không để ý, chạy ra ngoài mua về đúng không?” Trong mắt Thạch Lỗi tràn đầy nghi ngờ, hai người còn lại tuy không nói ra nhưng trong lòng vẫn không thể tin được.

Trong thời đại này, biết nấu ăn còn làm ngon như vậy, đúng là quá tuyệt vời. Tuy họ vẫn chưa nếm thử nhưng chỉ nhìn đã không thể tưởng tượng nổi.

Cố Hàm Ninh mỉm cười, bày bát đĩa ra.

“Mọi người mau ăn đi, còn nhiều việc phải làm nữa.”

Cô đến đây sớm như thế chính là vì muốn nấu cơm cho Triệu Thừa Dư, mong anh một ngày ăn đủ ba bữa, là một bữa cơm đủ dinh dưỡng chứ không phải thức ăn nhanh ở cửa tiểu khu.

Còn ba người kia chẳng qua là tiện tay làm. Chỉ nấu cho Triệu Thừa Dư, thì có chút khó ăn nói.

Hai ngày còn lại Tống Minh Huyền cũng có tới một lần, Cố Hàm Ninh lại nấu thêm một món ăn. Sau ba ngày làm đầu bếp, ngày huấn luyện quân sự cũng đến.

Cố Hàm Ninh chờ trong trường, bốn người trong phòng ngủ đều đã đến đủ, sau đó cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm tránh nắng giữ da trong nửa tháng sắp tới.

Đối với việc này Cố Hàm Ninh cũng hơi lo lắng một chút. Năm ấy, cô không mấy may quan tâm đến mấy phương pháp chống nắng, dẫn đến việc sau khi đợt huấn luyện quân sự kết thúc, da vừa đen vừa thô ráp, sau đó để dần dần trắng ra đã tốn rất nhiều công sức, cũng không đẹp như trước nữa, muốn giống như xưa đúng là khó khăn.

Cảm giác chán nản lúc đó đến bây giờ vẫn còn in đậm trong tâm trí, giờ cô cũng sẽ không tự tin một cách mù quáng như thế nữa. Theo dự báo thời tiết tại thành phố H, nhiệt độ cao nhất là vào tháng tám, không phải là cái mà chút làn da trắng nõn trời sinh của cô có thể chịu được? Giờ đây, cô đặt hết niềm tin vào sản phẩm kem chống nắng!

Khoảng tháng năm, cô đã mua một tuýp kem chống nắng và kem phục hồi sau khi phơi nắng của một đồng nghiệp của Cố An Quốc vừa đi du lịch từ Mỹ về. Nửa tháng sau, cô có còn “da mặt” đẹp nữa hay không, đều dựa vào hai tuýp này rồi. Còn một lọ kem chống nắng khác bé hơn, cô đưa cho Triệu Thừa Dư, tuy đã hướng dẫn cẩn thận nhưng vẫn không rõ anh có dùng không. Con trai mà, luôn cảm thấy mấy thứ đồ này chỉ để con gái dùng, nhưng không biết tia tử ngoại quá mạnh không chỉ khiến da đen đi mà còn có thể bị cháy nắng.

Ngày huấn luyện quân sự đầu tiên bắt đầu, Cố Hàm Ninh trét lên người một lớp kem chống nắng dày cộp, buổi tối rửa mặt xong nhất định phải thoa kem dưỡng da phục hồi sau khi phơi nắng, đáng buồn là đến

ngày thứ ba cô lại bị cảm nắng. Sau đó liên tục, bị rồi, lại khỏi, lại bị, lại khỏi

Huấn luyện quân sự mùa hè bị cảm nắng là chuyện rất bình thường, phòng y tế của trường đã chuẩn bị sẵn rất nhiều nước Hoắc hương chính khí (*). Bản thân Cố Hàm Ninh đã chuẩn bị trước, không chỉ thuốc mà còn học từ mẹ ở nhà cách đánh gió trừ nắng vô cùng thực dụng, sau đó dạy mấy người còn lại trong phòng, dù sao, đánh gió trên lưng, phải giúp đỡ lẫn nhau.

[(*) Hoắc hương chính khí: thuốc trị say nắng, cảm nắng dạng nước]

Nhưng mà, buổi tối hôm nay sau khi trải qua sáu ngày huấn luyện quân sự, cô vừa kết thúc, trở về phòng ngủ, mệt mỏi nằm phịch lên giường. Trong thời gian huấn luyện quân sự, kỉ luật ở kí túc xá nữ cũng nơi lỏng đi nhiều, giữa trưa và chập tối mỗi ngày đều nhìn thấy rất nhiều nam sinh mang theo đồ ăn, hoa quả đứng ở ngoài. Triệu Thừa Dư đương nhiên cũng là một trong số đó.

Vì Cố Hàm Ninh không khỏe, ngoài mì vừa miệng còn có một quả dưa hấu mát lạnh bổ đôi. Nhân dịp những người còn lại của phòng 617 đều không ở đây, Triệu Thừa Dư mang cả bữa tối của mình lên.

Cố Hàm Ninh lê đôi chân nặng trĩu ra mở cửa cho Triệu Thừa Dư, chả còn chút sức lực nào ngồi trên ghế, cầm đặt trên thành ghế, hai mắt lơ đãng nhìn Triệu Thừa Dư đặt đồ ăn lên trên bàn học.

“Đã uống thuốc chưa?” Triệu Thừa Dư cất đồ xong đặt tay lên trán Cố Hàm Ninh, “May quá, không bị sốt.”

“Ừ, đã uống rồi, nhưng trong ngực hơi buồn nôn, đợi chút nữa mấy người Miêu Miêu quay về giúp em đánh gió một chút là được.”

“Có muốn ăn gì đó trước không? Mì hay dưa hấu?”

“Em không muốn, không thấy đói.” Cố Hàm Ninh trề môi nhú mắt, cảm thấy toàn thân rã rời.

Triệu Thừa Dư hơi nhú mày, khoe môi nhẹ cong: “Có muốn anh giúp em đánh gió không?”

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu, nhìn thấy Triệu Thừa Dư chăm chú nhìn mình, nhin không được bấu môi, không thêm quan tâm đến anh.

Triệu Thừa Dư ngược lại cảm thấy hứng thú, đi đến trước mặt cô, mắt sáng lấp lánh: “Hay để anh làm giúp đi? Chẳng phải em nói mấy người đó đi tắm rồi đi dạo phố hay sao, khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ là ngày mai, cũng không biết đến lúc nào họ mới trở về?”

Cố Hàm Ninh bật cười, vỗ nhẹ lên khuôn mặt đẹp trai của Triệu Thừa, đẩy nhẹ một cái.

“Anh không biết cách. . .”

“Thì em dạy anh, chắc chắn anh sẽ làm được.” Ánh mắt Triệu Thừa Dư trở nên thâm sâu, tỏ vẻ chân thành.

“Không được. Để anh đánh gió, còn không biết đánh ở đâu.” Cố Hàm Ninh nhăn mũi.

“Không phải là ở trên lưng sao, đương nhiên là anh biết. Em đã uống thuốc, vẫn thế, nhất định phải đánh gió mới được.”

Cố Hàm Ninh biết đúng là trước đây cô dễ bị cảm nắng, uống thuốc hoắc hương chính khí bình thường không có tác dụng, mùa hè năm nào mẹ cô cũng phải đánh gió cho cô rất nhiều lần, bây giờ tuy cũng khỏe hơn trước nhiều nhưng vẫn là bị cảm nắng.

Quả thật cô cảm thấy rất khó chịu, còn khó chịu hơn cả khi bị sốt, hay là thôi, cũng không biết lúc nào mấy người Miêu Miêu mới trở về.

Cố Hàm Ninh lấy miếng cạo gió từ trong ngăn kéo mà mình đã chuẩn bị từ trước ra, làm mẫu trên mu bàn tay sau đó mới đưa cho Triệu Thừa Dư.

“Anh mang một bát nước tới đây.”

Cạo gió chính thống phải dùng dầu chuyên cạo gió, cô chỉ dùng phương pháp dân gian sẽ dùng nước trắng thay thế.

Triệu Thừa Dư mang nửa bát nước từ trong nhà tắm ra, Cố Hàm Ninh đã thay quần áo ngủ, nằm trên ghế dựa, bước chân anh hơi ngừng lại sau đó đi qua, kéo một cái ghế ngồi sau lưng Cố Hàm Ninh, để bát lên trên bàn, hít một hơi thật sâu, vén áo sau lưng Cố Hàm Ninh lên tận vai, nhìn sống lưng trắng trẻo xinh đẹp nuột nước bọt, sau đó cầm miếng cạo gió làm như Cố Hàm Ninh vừa hướng dẫn, thấm một chút nước, ấn mạnh vuốt xuôi từ trên xuống dưới, trên làn da vốn trắng tinh xuất hiện một vết đỏ đậm.

Triệu Thừa Dư hơi đau lòng nhưng cũng biết nếu không dùng lực sẽ không có hiệu quả, càng đỏ chứng tỏ khí nóng càng thoát ra nhiều.

Đến tận khi đã cạo được mười phút, trên lưng Cố Hàm Ninh đầy những vết đỏ sậm ghê người, Triệu Thừa Dư mới dừng tay, đặt miếng cạo gió bên cạnh, ánh mắt lướt qua nơi da thịt trắng hồng ở eo không được quần áo che đi, anh động lòng, Cố Hàm Ninh chưa kịp kéo áo xuống, tay anh đã vòng qua lưng cô ôm lấy nơi mềm mại non mềm trong kí ức.

Cố Hàm Ninh kêu nhẹ một tiếng, tay chân luống cuống vừa muốn kéo áo xuống vừa muốn bỏ tay Triệu Thừa Dư từ trong áo ra.

“Hàm Ninh. . . Để anh sờ một chút. . . Đã rất lâu rồi anh không chạm vào em. . .” Triệu Thừa Dư vì động tình mà giọng nói trở nên khàn từ phía sau truyền tới, tay Cố Hàm Ninh dừng lại một chút, thoáng do dự.

Trong lòng Triệu Thừa Dư vui vẻ, vội vàng ngồi xuống, một tay vẫn đặt ở chỗ cũ, một tay đặt trên vai Cố Hàm Ninh, hơi dùng sức xoay người cô lại, kéo nhẹ để Cố Hàm Ninh bám vào người anh, sau đó dung môi mình chặn môi cô, một tay vén áo ngủ của cô lên cổ, rồi dờ dơi môi nóng rực thay thế chỗ tay vừa đặt lên, nhẹ nhàng ngậm lấy.

Cố Hàm Ninh hơi ngửa đầu, khép hờ mắt, cắn môi, chịu đựng lửa nhiệt tê dại trong cơ thể, đột nhiên nhận ra Triệu Thừa Dư đang kéo quần ngủ của mình vội đưa tay ngăn cản.

“Dừng. . .”

“Hàm Ninh, anh chỉ nhìn một chút, chạm một chút thôi. . .”

Bản thân Cố Hàm Ninh cũng không chịu nổi, phía dưới trở nên tê dại khiến cô không chịu được mà rên khẽ, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, quần ngủ đã bị cởi ra rơi trên mặt đất.

“Không được! Nhỡ đâu bọn họ quay lại. . .” Giọng nói mềm mại không chút sức lực của Cố Hàm Ninh vang lên, trong lúc mơ hồ chỉ cảm thấy có một vật cứng rắn nóng rực để ở nơi non mềm của mình, đụng chạm thân mật, cô vội dịch người cố gắng ngăn cản.

“Hàm Ninh, anh rất khó chịu...Anh vào trong một chút thôi... Không thì chạm bên ngoài cũng được. . .”

Khi Cố Hàm Ninh vô thức lắc đầu, Triệu Thừa Dư thở gấp thấp giọng dụ dỗ, Cố Hàm Ninh cắn môi, tim đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực, eo mỗi nhừ, chỉ còn cách để Triệu Thừa Dư đỡ hông của mình, dùng nóng rực thử thăm dò, chạm nhẹ, đi vào một chút, đi ra, rồi lại đi vào, lại rời khỏi, cho đến khi Cố Hàm Ninh cũng không chịu được giãy dụa eo, Triệu Thừa Dư hơi dùng sức, vật nóng rực vốn chỉ chạm nhẹ phần ẩm ướt phía trước, liền đi cả vào

Cố Hàm Ninh dồn dập thở gấp, nhẹ giọng rên rỉ, chỉ có thể mặc Triệu Thừa Dư đỡ hông cô, dùng sức hoạt động, thân thể nhũn ra như nước, vô lực tùy theo anh.

Lời đàn ông nói đúng là không thể tin tưởng được. . .

Đến khi eo của Cố Hàm Ninh mỗi nhừ, nhờ Triệu Thừa Dư đỡ hông cô, cô xuống khỏi người anh, chỉ có thể dùng sức lườn anh một cái, sau đó chịu đau càng thêm đau vào phòng tắm rửa sạch.

Triệu Thừa Dư thoải mái ngồi trên ghế, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Cố Hàm Ninh chỉ thấy ánh mắt cô vô cùng gợi cảm, hại anh nảy ra mong muốn bắt cô lại, xoa nắn tỉ mỉ lần nữa!

63. Chương 63: Đàn Em

Edit: Herm moon Beta: Vi Vi

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu nhìn tầng trên cùng của giá sách, cuốn ‘thế giới thần thoại Trung Quốc’ cô muốn tìm rõ ràng là ở chỗ đó, cô hơi kiễng chân, giơ tay muốn lấy quyển sách, cố gắng lăm ngón tay mới chạm được vào bìa sách, không ngờ một bàn tay mạnh mẽ của nam giới nhẹ tay nhấc một cái, quyển sách kia liền vòng qua đầu cô.

Cố Hàm Ninh vội vàng xoay người thì thấy một anh chàng đang mỉm cười nhìn cô, ánh mắt có phần vui sướng.

“Chị Cố, sách của chị.”

Nam sinh đưa sách cho cô, hơn nữa hình như là có biết mình, Cố Hàm Ninh hơi nghi hoặc nhưng vẫn cười nhận lấy.

“Cảm ơn cậu.”

Nói xong, Cố Hàm Ninh xoay người bước đi.

“Chị chờ một chút!”

Giọng nói sột ruột của người kia từ phía sau truyền tới, Cố Hàm Ninh dừng bước, hơi nhú mào, nghi hoặc quay lại: “Hả? Có chuyện gì không?” Mặc dù đối phương biết mình nhưng Cố Hàm Ninh thật sự không thích nói chuyện linh tinh với một đàn em khóa dưới mà cô không hề quen.

Tưởng Cẩn Du nhìn nhìn nụ cười vừa lễ phép pha lẫn xa cách của Cố Hàm Ninh, tim đập thình thịch, trong lúc ngạc nhiên mà xúc động gọi lại người, nhưng trong phút chốc lại không biết nên nói gì. Tuy thật ra cậu rất muốn nói chuyện với cô. . .

“Chị Cố, chị còn nhớ em không? Ngày tân sinh viên nhập trường, em không tìm thấy nơi đăng ký của khoa kiến trúc, chị đã đưa em tới đó.” Tưởng Cẩn Du kiềm cảm giác xúc động lại, cố gắng giúp đối phương nhớ ra.

Cố Hàm Ninh nhú mào, mắt lướt qua thân hình cao lớn ít ra cũng phải hơn một mét tám, cao hơn cả giá sách, dần dần nhớ lại kí ức một tháng trước.

“À. Tôi nhớ ra rồi, thì ra là cậu.” Cố Hàm Ninh cười, nụ cười chân thành hơn một chút.

Sau đợt huấn luyện quân sự có năm ngày để nghỉ ngơi, vì Triệu Thừa Dư bận rộn nên cô và Thôi Hà Miêu, Thịnh Mạn Mạn đến thành phố N chơi mấy ngày, sau khi trở về thì đi học luôn. Ngày tân sinh viên nhập trường, vừa đúng lúc các cô được nghỉ, khi ấy cô đang định đến nhà Triệu Thừa Dư nấu cơm cho anh, trên đường đi vô tình nghe thấy tiếng địa phương vô cùng quen thuộc đang nói chuyện điện thoại.

“Mẹ yên tâm, con đang ở gần đại học Z rồi, cũng chưa biết đi đăng ký ở đâu, để con đi tìm người hỏi một chút. . .”

Nghe giọng hình như là đàn em đồng hương của mình, Cố Hàm Ninh nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, thôi thì mỗi ngày làm một việc tốt đi, thế là cô đi qua, chào hỏi bằng tiếng địa phương của thành phố N, đưa người kia đến nơi đăng ký rồi mới rời đi.

Đây chẳng qua là chuyện nhỏ, cô không hề để tâm, chỉ nhớ đàn em cùng quê kia rất cao, còn cụ thể thế nào cũng không còn nhớ.

“Em không nghĩ hôm nay có thể gặp lại chị. Em vẫn muốn mời chị ăn một bữa cơm cảm ơn ngày hôm đó.” Tưởng Cẩn Du rạng rỡ, có phần mong chờ xem lần chút thấp thỏm nhìn Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh chỉ cười, lắc đầu: “Không cần, cũng không phải chuyện lớn, tiện thì giúp thôi, cậu đừng nghĩ nhiều.”

“Không phải vậy! Đối với chị mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đối với em giống như đưa than trong ngày tuyết rơi vậy. Cứ coi như không cần cảm ơn thì dù sao cũng là đồng hương, lại gặp nhau ở đại học Z, em

muốn mời chị ăn một bữa cơm, sau này có việc gì mong chị giúp đỡ.” Tưởng Cần Du hơi nôn nóng nói, sợ Cố Hàm Ninh từ chối.

Cố Hàm Ninh cười nhẹ, trong lòng thấy hơi khó xử.

Sau khai giảng, ngoại trừ thời lúc học, thời gian còn lại của Triệu Thừa Dư hầu như đều bị ba nam sinh và đồng máy móc trong phòng kia chiếm dụng, cô muốn gặp anh toàn phải lấy lý do nấu cơm như trước, cũng như chị Tống trong quá khứ lấy lý do là dọn dẹp nhà cửa vậy. Hai người, một là đầu bếp, một là người dọn vệ sinh...

Quý thời gian ngoài giờ học của Miêu Miêu đã dành hết cho bạn học Mạnh, Bạch Vũ Hân thì ra vào phòng ngủ thần không biết quỷ không hay, ngoài lúc ngủ thì rất hiếm có dịp thấy mặt cô nàng. Chỉ có Thịnh Mạn Mạn rảnh rỗi thường bị cô kéo đến thư viện bầu bạn, nhưng nghe nói từ đầu mùa hè bắt đầu mê mẩn game online, quyết tâm làm trạch game (*), đương nhiên lúc đó cô nàng vẫn chưa biết thế nào là trạch. Nên gần đây, Cố Hàm Ninh hầu như toàn đến thư viện một mình.

[(*) trạch game: chỉ ở nhà chơi game]

Cố Hàm Ninh khó xử nhìn ánh mắt mong chờ của người đối diện. Cô thật sự không muốn dùng bữa riêng với một nam sinh không quen biết. Huống hồ, ánh mắt của đối phương quá nóng rực, chỉ đoán thôi cũng có thể đoán được mười phần ý nghĩ của cậu ta rồi. Người lên đại học, quả nhiên sẽ trở nên lãng mạn rồi sao? Chỉ dẫn đường một lát vào hôm nhập học, cũng sẽ được một chàng trai trẻ tuổi nhưng nhớ.

Rốt cuộc cô có nên hờ hững mà vô tình hay cố ý khoe khoang với bạn học Triệu, hay là giấu đi coi như không có chuyện này, về sau nếu thấy đối phương cũng phải đi vòng đường khác, tránh dính dáng tới cái gì mà tình chị em?

Cố Hàm Ninh nghĩ bụng, thật ra cô cũng không cần thiết phải thử suy nghĩ, ai bảo cô là một người rất sợ phiền phức, nhất là món nợ tình cảm phỏng tay, chắc chắn không thể đựng phải. Nếu không, hậu quả hẳn sẽ làm người ta nhức đầu.

“Cảm ơn cậu, tuy nhiên cậu cũng không cần để bụng, tôi cũng không nhớ rõ. Bây giờ tôi còn có việc bận, lát sẽ đi ăn cơm với bạn trai, tôi đi trước, tạm biệt”. Trên mặt Cố Hàm Ninh vẫn giữ nụ cười lịch sự, nhìn đối phương đang kinh ngạc gật nhẹ đầu, không ngoảnh lại, bước nhanh rời đi!

Đây cũng không thể coi là nói dối, đúng là buổi tối cô muốn ăn cơm với Triệu Thừa Dư, tuy địa điểm vẫn là trong phòng mà anh đang trọ, ngoài ra có thêm ba bốn người cùng ăn rất biết phá hoại bầu không khí. Thực ra cô định đọc sách một chút rồi mới đi, bây giờ đi luôn thì hơi sớm, nhưng cũng không sao. Món sườn lợn om cô định làm, vì có thêm thời gian chuẩn bị, có lẽ có thể chuyển sang sườn lợn sốt rượu vang đỏ rồi, ướp trong một tiếng rồi mới dùng.

Cố Hàm Ninh bỏ chạy thật nhanh, trong lòng đang nghĩ buổi tối nên nấu món gì, không may may chú ý ánh mắt ngạc nhiên hơi đau buồn nuối tiếc ở phía sau, nhanh chóng mất hút sau mấy giá sách.

Đối với Cố Hàm Ninh mà nói, đây cũng không phải chuyện gì lớn, dù sao cô cũng đã quen được người ta theo đuổi, ngoài Triệu Thừa Dư cũng không phải không ai tỏ ý với cô, nhưng mà vượt mặt bạn học Triệu này như là vượt qua Hoàng Hà vậy, lực bất tòng tâm. Thực sự mặc kệ không quan tâm, cố chấp mà nhiệt tình, đúng là không có ai.

Ôi, không biết nên vui hay buồn đây. Cố Hàm Ninh nghĩ thầm trong lòng, thấy bạn học Triệu bây giờ đang rất bận rộn, thời điểm quan trọng thế này tốt nhất không nên nói khiến cậu phân tâm. Được rồi, tối nay lại hấp cá đi, ăn cho bổ não.

Cho đến khi Cố Hàm Ninh từ trong siêu thị ra ngoài cũng đã ném chuyện về người đàn em không biết là ai kia.

Vì thế, mấy tuần sau khi tham gia vào hoạt động của câu lạc bộ leo núi rồi chạm mặt vị đàn em kia, cô híp mắt, mắt mấy giây tự hỏi mới nhớ lại được rốt cuộc người đàn em đang cười chào hỏi mình trước mặt là ai, mặc dù, cô vẫn chưa biết tên cậu ta...

“Ha ha, xin chào.” Đối phương trước sau đều gọi “chị Cố”, nhưng Cố Hàm Ninh thực sự không biết tên đối phương, chỉ có thể cười nhẹ qua loa đáp lại.

“Chị Cố, có lẽ chị vẫn chưa biết tên em đi? Em là Tưởng Cẩn Du, tân sinh viên ngành kiến trúc khóa 200X.”

Trong lòng Cố Hàm Ninh hơi khó chịu. Lần trước mình đã nói rất rõ ràng rồi, hiện tại cái cậu Tưởng này là muốn thế nào?

Cố gắng giữ bình tĩnh, nghĩ thầm đây chỉ là xã giao giữa khóa trên khóa dưới mà thôi, gặp mặt thì chào hỏi, cho nên, việc hôm nay chạm mặt nhau là vô tình, chẳng qua là mọi người đều đăng ký vào câu lạc bộ leo núi, trùng hợp đều rảnh rỗi, hôm nay cùng nhau tham gia hoạt động mà thôi.

Ừ, chắc không phải là không cam lòng nên đặc biệt chú ý nghe ngóng câu lạc bộ mà cô tham gia, rồi hôm nay mới cố tình muốn gặp mặt?

Cố Hàm Ninh cũng không phải kiểu người tự luyến, vì thế cô nghĩ mình không nên để ý quá nhiều làm gì, mặc kệ thế nào, cứ xem như cậu ta là người đăng trước đi.

Vì thế, Cố Hàm Ninh suy nghĩ một lát, quyết định giới thiệu với Triệu Thừa Dư đang nhú mày nhìn mình: “Thừa Dư, đây là đàn em cùng quê chúng ta, lúc đến nhập trường, em giúp đỡ chỉ đường.”

Triệu Thừa Dư nhìn cậu đàn em họ Tưởng ở đối diện chuyển ánh mắt từ Cố Hàm Ninh về phía mình, khoe môi cong nhẹ, khẽ gật đầu: “Xin chào.”

“Anh Triệu, xin chào. Danh tiếng anh như sấm bên tai, lần đầu tiên mới nhìn thấy người thật.” Tưởng Cẩn Du cười khẽ gật đầu chào Triệu Thừa Dư, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Triệu Thừa Dư.

Lần này đến lượt Cố Hàm Ninh nhú mày nhìn về phía Triệu Thừa Dư. Như sấm bên tai? Bạn học Triệu nổi tiếng như vậy từ khi nào?

“Có phải em chuẩn bị thức ăn cho cả tuần không? Sắp đề gãy vai anh rồi.” Ánh mắt Triệu Thừa Dư lơ đãng lướt qua người Tưởng Cẩn Du, nắm tay Cố Hàm Ninh, cúi đầu khẽ cười bên tai cô, hơi thở nóng rực thân mật phả vào tai cô.

Cố Hàm Ninh mím môi cười, để Triệu Thừa Dư ôm chặt, khẽ ngẩng đầu híp mắt nhẹ giọng nói: “Nước khoáng, bánh bích quy, mì tôm, cánh gà, chân giò hun khói, mực, khoai lang, ngô, táo, chuối tiêu, giấy bạc, bàn chải, tương hải sản, bột thì là. . . À, đại khái là thế.”

Nụ cười Triệu Thừa Dư cứng lại, mở to mắt im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Em là đi leo núi, hay là đi nướng ăn?”

“Đầu tiên là leo núi, sau đó là tiệc nướng còn gì. Lần trước chuẩn bị không đủ đồ, đồ mua ở địa điểm nướng cũng không sạch sẽ, lần này em đã hỏi Mao Kiệt trước rồi, lát nữa vẫn nướng đồ ăn tối ở trên núi, em đã mang đủ đồ ăn cho hai người, anh sẽ không đói bụng.” Cố Hàm Ninh cười ngọt ngào, vỗ vỗ lên lồng ngực rắn chắc của Triệu Thừa Dư về lấy lòng: “Bữa cơm của hai chúng ta hôm nay hoàn toàn dựa vào anh cả đấy!”

Triệu Thừa Dư bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cảm thấy hơi mơ hồ, không rõ Cố Hàm Ninh rốt cuộc muốn đổi mới bữa tối, hay là giận cậu gần đây không có thời gian quan tâm chăm sóc cô nên mới làm như thế.

“Lại đây, mọi người tới đây điểm danh nào.”

Cố Hàm Ninh quay đầu, thấy Mao Kiệt cầm tờ giấy, đứng trước cửa xe buýt vẫy tay.

Mao Kiệt mới nhận chức đội trưởng câu lạc bộ leo núi hồi đầu học kỳ, sinh viên năm hai khoa luật, cùng lớp ‘Mao Khái’ (chương 55) với Cố Hàm Ninh, cũng coi như có quen biết, sau khi nhận chức vụ thường gọi điện cho Cố Hàm Ninh, chân thành mời cô làm phó đội trưởng, sau đó bị Cố Hàm Ninh khéo léo từ chối.

Học pháp luật tài ăn nói đúng là rất cừ, nói đến mức Cố Hàm Ninh quả thực muốn vứt vũ khí đầu hàng, may là cô vẫn giữ vững chút lí trí còn sót lại, quyết tâm không đồng ý. Bây giờ cô đúng là không có tâm trí đâu mà làm mấy cái hoạt động đoàn thể, hoạt động sinh viên gì đó rất tốn thời gian, những thứ cô muốn học còn nhiều, cơ hội vinh quang cho thành viên cục cưng tận tụy, làm rạng danh đoàn thể xã hội, tốt nhất nên để cho người có lòng.

64. Chương 64: Chia Phòng

Edit: Herm moon Beta: Vi Vi

Toàn bộ hành lí của hai người đều được mang trên vai Triệu Thừa Dư, một ba lô cực to, thực ra còn nặng hơn rất nhiều so với những gì nhìn thấy, nhưng bạn học Triệu lại rất phần chấn vui vẻ.

Có người, còn chẳng có cơ hội mà gánh nặng ý chứ.

Triệu Thừa Dư ôm Cố Hàm Ninh ngồi xuống trên xe buýt, đặt ba lô to tướng lên giá để đồ, vừa ngồi xuống đã thấy cậu đàn em Tưởng ngồi phía sau lộ đầu lên bắt chuyện.

“Chị ơi, hôm nay chúng ta sẽ leo núi nào?”

Tưởng Cẩn Du cười rạng rỡ tì đầu trên ghế dựa rõ ràng khiến lông mày Triệu Thừa Dư nhíu chặt, trong lòng cảm giác như vừa ăn một miếng thịt đầy dầu mỡ cực kì ngấy.

Cố Hàm Ninh mím môi híp mắt cười nhìn bạn học Triệu có sắc mặt không tốt lắm, tay kéo anh ngồi xuống, nắm chặt tay anh không buông, khi quay đầu nhìn Tưởng Cẩn Du nực cười đã nhạt đi rất nhiều.

“Tôi cũng chưa từng đi, không rõ lắm, cậu có thể hỏi đội trưởng hoặc phó đội trưởng.”

Cố Hàm Ninh cười khách sáo, nói xong liền quay đầu, cười híp mắt nhìn về phía Triệu Thừa Dư, ngón tay nhẹ xoa lòng bàn tay phải của anh.

Triệu Thừa Dư liếc nhìn Cố Hàm Ninh một cái, khóe môi cong lên, cảm thấy miếng thịt béo cỡ lớn trong lòng đã tiêu hoá hết một phần, miễn cưỡng có thể bỏ qua.

“Anh cũng gần hết hạn rồi. Nếu em muốn đi đâu chơi, hai ngày cuối tuần tới anh đều rảnh.”

“Được, cũng không muốn đi đâu hết.” Cố Hàm Ninh hơi chu môi, lòng suy nghĩ có thể đi đâu chơi ?

“Chị và anh Triệu có thường xuyên tham gia hoạt động của câu lạc bộ không?”

Được lắm, cậu đàn em Tưởng ở phía sau vẫn cố chấp không ngừng nỗ lực, cố gắng chen vào cuộc nói chuyện của đôi tình nhân.

Triệu Thừa Dư xoay lưng về phía cậu ta, trợn mắt khiến Cố Hàm Ninh mím môi cười không thành tiếng. Hành động chẳng có khí chất chút nào nhưng lại có thể đẹp trai như thế, không hổ là bạn học Triệu của cô.

“Không thường xuyên.” Cố Hàm Ninh nén cười, hiểu rõ Triệu Thừa Dư không còn tâm trạng nói chuyện, tốt bụng trả lời.

Tưởng Cẩn Du đang muốn nói gì đó, Mao Kiệt ở phía trước đã cầm cái loa lên, bắt đầu nói chuyện.

“Alô alô alô? Đây mọi người, hành trình hôm nay của chúng ta là thế này.. ”

Không tránh nổi việc Tưởng Cẩn Du bắt chuyện dọc đường, sau khi nghe xong những điều cần chú ý mà Mao Kiệt nói Cố Hàm Ninh dứt khoát dựa vào vai Triệu Thừa Dư nhắm mắt nghỉ ngơi, trong khi ô tô hơi xóc nảy thì dần mơ màng buồn ngủ, khi đến nơi mới bị Triệu Thừa Dư nhẹ giọng đánh thức.

Lần này vẫn ở nhà khách trên núi như lần trước, là nhà khách được xây lại từ một phần ngôi miếu cũ trên đỉnh núi, mấy căn phòng ngoài vẫn sơn màu vàng sáng, không cần ra khỏi cửa cũng ngửi thấy mùi đàn hương nồng đậm.

Cố Hàm Ninh trong lòng thầm chê bai, không biết phương tượng có phải cũng chính là ông chủ nhà khách này không? Bây giờ vì kế sinh nhai người xuất gia cũng rất có đầu óc kinh doanh.

Nơi tổ chức tiệc nướng cũng là nhà khách mở ra, cách nhà khách không xa lắm, Triệu Thừa Dư cảm thấy thật mệt chết rồi, ba lô nặng như vậy, hùng hục vác từ bãi đỗ xe dưới chân núi đến nhà khách trên đỉnh núi. Từ giữa sườn núi Cố Hàm Ninh đã bắt đầu cảm thấy đau lòng, mấy lần muốn túm ba lô trên vai Triệu Thừa Dư xuống, mình vác đỡ một lúc, hoặc bỏ bớt một số thứ, nhưng đều bị Triệu Thừa Dư từ chối.

Tuy Triệu Thừa Dư miệng vừa nói không nặng chút nào, nhưng mồ hôi trên trán từ tóc mai nhỏ xuống như vừa mới tắm xong, càng ngày bước chân càng nặng nhọc như không nhấc nổi, Cố Hàm Ninh hồi hận, biết thế không mang nhiều đồ như vậy, không còn cách nào khác đành liên tục lau mồ hôi cho Triệu Thừa Dư, giữa lúc nghỉ ngơi còn nhẹ giọng hứa hẹn với Triệu Thừa Dư đang thở hổn hển, tối nay sẽ xoa bóp thật tốt cho anh.

Lúc ấy, mặc dù mệt mỏi, Triệu Thừa Dư vẫn có thể nhìn thấy Tưởng Cẩm Du nghe cuộc nói chuyện của họ mà tối sầm mặt, tâm tình rất tốt khẽ cong môi, bí mật nhẹ hôn lên môi Cố Hàm Ninh.

Vì đường đi tới nhà khách và nơi nướng đồ tương đương nhau, Mao Kiệt quyết định dẫn mọi người tới nhà khách trước, cất đồ dùng hàng ngày, sau đó mới mang các dụng cụ cần thiết đến nơi tổ chức tiệc nướng.

Đứng trong đại sảnh của nhà khách, thấy Mao Kiệt đang đăng kí phòng trọ, Triệu Thừa Dư nắm chặt tay Cố Hàm Ninh không buông, trong lòng hai người cùng suy nghĩ, buổi tối nên ngủ thế nào?

Đang chần chừ, một nữ sinh cùng là sinh viên năm nhất, cùng tham gia câu lạc bộ leo núi, cũng đã cùng tham gia hoạt động một lần nhưng không thân thiết lắm, kéo bạn trai tới gần, cười chào hai người.

“Hi, Cố Hàm Ninh.”

“Hi.” Cố Hàm Ninh cười, thật lòng không nhớ ra tên nữ sinh ấy, hình như là họ Phương thì phải.

Trong khi Cố Hàm Ninh vẫn đang chìm trong suy nghĩ miên man của mình thì nữ sinh kia cũng không mấy quan tâm cô có nhớ ra tên mình hay không, cười rộng lượng, áp sát Cố Hàm Ninh nhẹ giọng nói: “Mình tên Phương Mẫn, khoa Anh, năm ngoái đã cùng tham gia hoạt động với hai người.”

Nữ sinh này rất thân thiện, Cố Hàm Ninh cũng nở nụ cười, thái độ rất chân thành: “Thực xin lỗi, mình không giỏi nhớ tên người khác. . .”

“Ha ha, cậu không nhận ra mình là bình thường, mình không nổi tiếng như cậu và bạn trai cậu, không nhận ra là đúng rồi.” Phương Mẫn cười vui vẻ, dường như sự lúng túng của Cố Hàm Ninh khiến cô buồn cười. . .

Cố Hàm Ninh ngượng ngùng cười.

Cô và Triệu Thừa Dư nổi tiếng? Cô quả thật không biết chuyện này. . .

Cố Hàm Ninh nhú mày, quay đầu nhìn Triệu Thừa Dư đang ngắm nghía một bức tranh thủy mặc treo trên tường, vẻ mặt nghi ngờ.

Dù thế nào thì nổi tiếng cũng không hẳn là tốt. . . Nhất là khi người đàn ông của cô còn xuất sắc như thế, nổi tiếng chỉ làm tăng tỉ lệ “trêu hoa ghẹo nguyệt” của anh.

Được rồi, bạn học Cố Hàm Ninh đã hoàn toàn xem nhẹ chuyện bản thân mình cũng hút người....

“Mình nói này, lát nữa mình với cậu ở chung một phòng, Vạn Thành nhà mình và Triệu Thừa Dư nhà cậu ở một phòng, sau khi cầm chìa khoá chúng ta đổi cho nhau, được không?”

Khi nói những lời này Phương Mẫn kéo tay thì thào vào tai Cố Hàm Ninh, Triệu Thừa Dư nghi ngờ nhìn thoáng qua, không biết Cố Hàm Ninh thân thiết với người bạn học mà theo anh là chỉ hơi quen mặt này từ khi nào.

Phương Mẫn nói xong cũng không buông tay Cố Hàm Ninh, chỉ cười híp mắt nhìn cô, rõ ràng là đang chờ cô đồng ý.

Trong lòng Cố Hàm Ninh nẩy lên một cái, tai hơi nóng lên, quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Thừa Dư đang nghi ngờ nhú mày nhìn mình, quay đầu lại, nhẹ gật gật đầu.

“Được.”

Phương Mẫn bên cạnh lập tức hớn hở, buông tay Cố Hàm Ninh, quay đầu nháy mắt với bạn trai cô nàng, cười vui vẻ thoáng chút đắc ý.

Anh chàng được gọi là Vạn Thành nhà cô nàng có vẻ chất phác, có lẽ trước đó cũng từng bàn về việc này rồi, vừa nhìn vẻ mặt của Phương Mẫn cũng biết là cô đã đồng ý, thế là khuôn mặt lập tức đỏ lên, gương mặt trắng nõn giờ đỏ ửng.

Cố Hàm Ninh nén cười, trong lòng có chút lo lắng khuôn mặt bạn học Vạn Thành này có thể bốc khói không. Mà rõ ràng sự ngượng ngùng của cậu ta càng khiến cô bạn gái “mặt dày” kia càng hài lòng hơn, cười vô cùng thoải mái.

Có lẽ là chuẩn bị đêm nay cho cậu ta?

Cố Hàm Ninh xấu xa vô trách nhiệm bắt đầu tưởng tượng. . . =.

Trong khi đó Triệu Thừa Dư đương nhiên không biết bạn gái mình đã thoả thuận cái gì với bạn gái nhà người ta, nếu biết, tuy rằng sẽ không giống đỏ mặt tía tai như bạn nam Vạn Thành kia, nhưng chắc chắn ngay lập tức trong lòng nở hoa, tim đập rộn ràng, mong đợi không thôi.

Để tránh cho việc Triệu Thừa Dư hưng phấn đến nỗi ăn không trôi, Cố Hàm Ninh cho rằng tốt hơn là để lát nữa xong xuôi rồi nói.

Vì thế khi Mao Kiệt phân phát chìa khoá phòng, Cố Hàm Ninh liếc nhìn Phương Mẫn, rất ăn ý cử Phương Mẫn nhận chìa khoá.

“Mao Kiệt, mình và Cố Hàm Ninh chung một phòng.”

Nghe được câu này, dĩ nhiên là Triệu Thừa Dư giật mình nhất, còn Tưởng Cẩm Du từ đầu đến giờ vẫn cách bọn họ ba thước mỉm cười đầy thâm ý.

“Này, mình và Triệu Thừa Dư một phòng.” Vạn Thành nói xong câu đó mặt càng đỏ hơn, Cố Hàm Ninh lo lắng cậu ta có thể vỡ mạch máu không.

Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh đang cười tít mắt, thực sự là không thấy được chút không thoải mái nào, chỉ có thiếu giật giật khoé môi, không rên một tiếng, rốt cuộc im lặng đồng ý sự sắp xếp này.

Gian phòng của bọn họ đều ở tầng hai, Phương Mẫn tay chân lạnh lẽo, thuận lợi để Vạn Thành giành được căn phòng cách vách phòng của cô và Cố Hàm Ninh, cười híp mắt giao chìa khoá vào tay Vạn Thành, sau đó đưa ba lô nho nhỏ của mình sang, nhẹ giọng nói: “Túi của em để ở chỗ anh nhé.”

Cố Hàm Ninh mím môi cười, quay đầu nhìn Triệu Thừa Dư đang nhú màu, ánh mắt có chút ai oán nhìn cô chằm chằm, nén cười, rất nghiêm túc nói: “Thừa Dư, không thì để tạm ba lô ở phòng em, em muốn lấy một số thứ.”

Triệu Thừa Dư vẫn không hết hi vọng nhìn chằm chằm Vạn Thành đến vài giây, không thấy gì khác ngoài gương mặt đỏ hồng ngượng ngùng của đối phương, không bằng lòng sự sắp xếp này hình như chỉ có mình anh. . .

Đã cầm chìa khoá rồi, vậy trước tiên vào phòng đã.

Không biết có phải do tận tâm với diễn xuất quá không mà Phương Mẫn rất tự nhiên ôm cánh tay Cố Hàm Ninh, cười hì hì kéo cô vào thang máy, hai bạn nam phụ trách mang hành lý theo sau.

“Chờ một chút!” Lúc cửa thang máy sắp đóng lại thì một bàn tay xuất hiện, Tưởng Cẩm Du cười đẩy cửa thang máy ra, len vào, “Chị Cố, em và anh Mao Kiệt một phòng, cũng ở tầng hai đấy.”

Cố Hàm Ninh nhìn Tưởng Cẩm Du tươi cười, ánh mắt rõ ràng chiếu thẳng vào mình, có chút nhức đầu.

Có đóa hoa đào đỏ tận gốc là Triệu Thừa Dư này, còn lại, dù có tốt, cũng chỉ được coi là hoa đào nát.

Mặc dù có người theo đuổi, ừ, hơn nữa còn là một vị đàn em trẻ tuổi đẹp trai dường như không coi việc mình đã có bạn trai là chuyện lớn mà theo đuổi cũng coi như cho cô mặt mũi rồi.

Nhưng cô thì không có mặt mũi này còn hơn, cũng không muốn đảo lộn tình cảm an lành tốt đẹp của mình. Tuy người như cậu ta cũng chẳng thể nào mấy may ảnh hưởng đến tình cảm giữa cô và Triệu Thừa Dư, nhưng vẫn ảnh hưởng đến tâm tình, nhất là tâm tình của bạn học Triệu. Vốn định là hai người tay trong

tay ngấm cảnh, nhàn hạ thoải mái, nhưng vì mấy người thế này nên hai người dù tình cảm dạt dào vẫn phải để ý xung quanh, sợ có người đang rình trộm gần đó.

Như thế quả thật không có cảm giác an toàn! Cố Hàm Ninh nhú chặt mày, liếc nhìn Triệu Thừa Dư cũng đang nhú mày y như mình, trong lòng có chút phiền não không biết làm sao.

Tóm lại phải nghĩ ra cách gì đó. . .

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư đặt ba lô xuống đất, sau đó gương mặt lộ rõ vẻ ai oán theo sau Vạn Thành vào căn phòng bên cạnh, nhìn Tưởng Cẩn Du ở phía đối diện đang tươi cười đi tới, bất đắc dĩ nhếch miệng cười.

“Chị Cố, thì ra phòng chúng ta đối diện nhau! Buổi tối nếu đói bụng chị có thể đi ăn khuya với em!”

“Cảm ơn, tôi đang giảm béo, mấy cái chuyện ăn khuya gì đó không thích hợp với tôi.” Cố Hàm Ninh không muốn đôi co với cậu đàn em tươi cười vô cùng xán lạn này nữa, đi dã ngoại ở vùng hoang vu thế này, nửa đêm lại còn muốn đi ăn khuya, sợ rằng chỉ có đi tìm đám thầy mo hóa duyên, nói xong cô xoay người đóng cửa, vì thế không nghe được Tưởng Cẩn Du nói nhỏ: “Chị đâu cần phải giảm béo nữa!”

Vì lát nữa còn đi nướng đồ ăn, nên Cố Hàm Ninh chỉ rửa tay, lấy những đồ không cần dùng để nướng, để một bên, thấy Phương Mẫn cũng thu dọn xong rồi, hai người mở cửa, thì thấy Triệu Thừa Dư đang đứng ngoài chuẩn bị nhấn chuông, thấy Cố Hàm Ninh đi ra thì thả tay xuống, có điều hai lông mày càng nhú chặt hơn lúc trước.

“Đi thôi.” Vừa nói, anh vừa bước đến cầm lấy ba lô Cố Hàm Ninh xách trên tay, đeo trên lưng, sau đó dắt tay Cố Hàm Ninh bước tới phía thang máy.

“Ô, anh chị, chờ em một chút.”

Cố Hàm Ninh không cần quay đầu cũng biết, Tưởng Cẩn Du cũng đang dựa vào tường đứng chờ là đầu số khiến bạn học Triệu nhú chặt mày.

Đương nhiên, thứ hai là chính mình rồi, ai bảo cô thà ngủ cùng một bạn nữ xa lạ, mà không đồng ý ngủ cùng phòng với anh?

Cũng chẳng trách được vì sao Triệu Thừa Dư không vui nổi.

Thật vất vả vội vàng hoàn thành công việc, đúng lúc câu lạc bộ leo núi có hoạt động, anh muốn cùng bạn gái thân mật trò chuyện yêu đương một chút, nhân cái này lấy lòng bạn gái không được quan tâm đúng mực khi anh đang công việc bù đầu, không ngờ đến, chẳng biết bạn gái đã rước lấy một cây cỏ non từ bao giờ?

65. Chương 65: Bữa Tối

Edit: Herm Moon

Beta: Vi Vi

Triệu Thừa Dư nhìn Tưởng Cẩn Du đang ba bước làm thành hai bước đuổi kịp, trong lòng có chút tức giận: Thời gian cậu bị chiếm dụng còn chưa bù đắp được, lại còn có người tiếp tục tham lam nhắp nhệ?

Cho dù là một cái nhìn của Cố Hàm Ninh, cũng cho phép bị phân tán đi!

Nhưng trong lòng Triệu Thừa Dư hiểu rõ, cậu không thể giấu Cố Hàm Ninh vào trong túi, không cho gặp bất kỳ ai.

Từ nhà khách đến nơi làm tiệc nướng chỉ mất có năm phút đi đường, cả đoạn đường bằng đá bằng phẳng, có bàn nướng loại nhỏ được đặt bừa bãi, cái chỗ này cũng không được cho là hấp dẫn cho lắm, vào buổi tối thứ bảy trong thời tiết quang đăng cuối thu như vậy, cũng chỉ có đoàn bọn họ đến đặt chân đến mà thôi

Bởi vì đã khá quen thuộc nên Phương Mẫn kéo Cổ Hàm Ninh thành lập một nhóm, bởi vì ít người nhưng nhiều nhiều bàn nướng, Mao Kiệt liền sắp xếp bốn, năm người một bàn nướng.

Tướng Cẩn Du dĩ nhiên muốn xắn vào đây, lại bị Phương Mẫn đuổi thẳng thừng đi rồi.

“Cậu xem, chỗ Mao Kiệt chỉ có hai người, cậu đi qua bên đó với họ đi, bọn mình mang ít đồ ăn, chỉ đủ cho bốn người bọn mình, không chuẩn bị thừa một phần nào hết, nên cậu đi tìm đội trưởng mà ăn đi?”

Bởi vì đây là lần đầu Tướng Cẩn Du tham gia, lại không được tin nhắn nhắc nhở của đội trưởng, nên chỉ mang theo bánh bích quy và nước khoáng, thêm một bát mì tôm, nếu như cậu ta muốn ăn đồ nóng, thì ngoại trừ pha mì tôm ra, chỉ đành phải đi xin mọi người chia ột ít.

Phương Mẫn rõ ràng không muốn, người đàn ông của cô phải vất vả công một bịch thức ăn lên đây, việc này dễ lắm chắc? Tại sao phải chia cho người không quen không biết ăn chứ?

Tầm mắt của Tướng Cẩn Du chuyển sang Cổ Hàm Ninh thì thấy cô bận rộn lấy thứ linh tinh gì đó từ trong ba lô ra, bộ dạng rất bận bịu, Triệu Thừa Dư không cúi đầu, chỉ cười như có như không nhìn cậu ta một cái, sau đó thì cúi đầu đi giúp Cổ Hàm Ninh.

“Chị Cố...” Tướng Cẩn Du vừa hé miệng, vừa nói một câu, Mao Kiệt từ bên kia gọi to: “Tướng Cẩn Du, đàn em Tướng! Cậu không mang thức ăn đến phải không? Đến đây, anh mang nhiều lắm, đến đây cho cậu một ít” Nói xong, Mao Kiệt còn ân cần bước nhanh tới: “Cậu đừng ngại gì hết, anh cũng biết nhóm người mới không đem đồ đi, cho nên đặc biệt mang nhiều, tuyệt đối đủ cho cậu ăn, yên tâm, cho dù cậu ăn nhiều thế nào, đàn anh đây cũng sẽ không bị đói đâu!”

Tướng Cẩn Du bị Mao Kiệt có lòng tốt đem đi, Cổ Hàm Ninh ngẩng đầu nhìn hai người một cái rồi liếc nhìn Triệu Thừa Dư, hai người nhin không được cười to.

Hai cặp tình nhân bọn họ đều mang không ít đồ, nhưng ba lô của hai người Cổ Hàm Ninh vẫn to nhiều, nhét nhiều đồ hơn. Cổ Hàm Ninh ngẩng đầu nhìn Vạn Thành dáng người hơi gầy, lại nhìn thân hình thon dài của bạn học Triệu, nghĩ đến những múi cơ giấu dưới lớp quần áo, cảm thấy rất hài lòng.

Bạn trai, cu li, thợ sửa chữa máy tính, thợ khuôn vác, quả nhiên một người đàn ông tốt là phải đảm nhiệm được rất nhiều vai trò.

Triệu Thừa Dư và Vạn Thành nhóm lửa, Cổ Hàm Ninh cùng với Phương Mẫn nấu ăn, chờ đến lúc ngọn lửa được nhóm lên cũng là lúc mặt trời bắt đầu ngả về phía Tây, từng dải nắng chiều đỏ rực nhuộm đỏ cả đỉnh núi, toàn bộ thế giới từ từ tĩnh lặng trong ráng chiều.

Lúc đèn vừa sáng lên, động tác của mọi người càng nhanh hơn, đã ăn được miếng thịt nướng vừa chín.

Cổ Hàm Ninh miệng cắn miếng thịt được thái mỏng, nướng vô cùng dễ dàng, mình nếm một miếng, lại cầm đũa tre gấp một miếng đút vào miệng Triệu Thừa Dư đang nỗ lực nướng cái cánh gà.

Triệu Thừa Dư ngẩng đầu cắn miếng thịt được đưa tới miệng, cười với Cổ Hàm Ninh, ánh mắt kia còn dịu dàng hơn so với ngọn lửa vàng của lò nướng bên cạnh.

“Nào, mở miệng!” Phương Mẫn không nhìn được nhất là người khác ân ái trước mặt mình, mặc dù, người ta là vô tâm, cô nàng quay đầu, dùng âm thanh mỉa mai, đến cạnh Vạn Thành, cô cũng muốn đút cho cậu ăn.

Vạn Thành tay đang thái con mực trơn bóng, bởi vì thái chưa quen tay, đang lúc con dao bị lệch đi, thấy Phương Mẫn ân cần đút thức ăn, vội vàng buông cây dao trong tay ra, thò đầu đón lấy miếng thịt nóng hổi, chịu đựng không để con mắt trơn ra, ra sức chớp mắt, cương quyết nuốt miếng thịt, cổ không chảy nước mắt.

“Em, em ăn đi! Anh còn chưa đói bụng, em ăn trước đi!” Vạn Thành vất vả lắm mới nuốt được miếng thịt xuống, vội vàng cười nói với Phương Mẫn đang muốn đút tiếp.

Phương Mẫn nhìn miếng thịt ngon trước mắt mình, suy nghĩ một chút, giọng nói khôi phục lại như bình thường “Được rồi, em ăn trước!”

Cố Hàm Ninh một miếng, Triệu Thừa Dư một miếng từ từ lấp dần dạ dày, nhìn Vạn Thành và Phương Mẫn thì thâm cười.

Hai người này, phong cách thì hoàn toàn khác nhau, vậy mà ở cạnh nhau lại hài hòa như thế, thật sự thú vị!

Mỗi cặp đôi đều không giống nhau, mỗi người đều có tình yêu tuyệt vời của riêng mình! Chỉ cần tâm hồn thỏa mãn, sẽ không cần thấy hâm mộ!

Để lúc xuống núi khỏi phải mang nặng, lại không vứt đồ đi, sau khi cho những nhóm mang thiếu đồ ăn một ít, thức ăn còn lại đều ở trong bụng bốn người.

Đến phút cuối, bốn người ăn bụng tròn vo, quyết định đi bộ để tiêu thức ăn, đêm thu gió núi thổi nhẹ nhàng, nắm tay người yêu, thời gian trôi qua thật yên tĩnh, chỉ cần như thế.

Lúc trở về nhà khách đã 9:30, leo núi cả một ngày, phần lớn mọi người đều sớm đi ngủ. Bốn người Cố Hàm Ninh đi ra khỏi thang máy, đi nhẹ nhàng đến cửa phòng, lúc đi đến cửa phòng, Phương Mẫn quay đầu cười đưa chìa khóa.

“Này, cho cậu. Ngủ đi, mai còn đi nữa!” Vừa nói vừa cười, kéo Vạn Thành đang đỏ mặt đi qua phòng của các cô, đi về phía trước.

Cố Hàm Ninh cười vẫy tay chào bọn họ, lúc quay đầu thì thấy Triệu Thừa Dư đang nhướn mày, khoe môi cong lên, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Thì ra hai người đã sớm bàn bạc, anh còn không hiểu tại sao Vạn Thành lại đỏ mặt, còn nóng đến mức như thế, thì ra là trong lòng cậu ta đã nóng rồi...”

Hơi thở ấm áp phả bên tai Cố Hàm Ninh, có chút ngứa, cô rụt đầu cười, bước nhanh đến cửa, vừa mở cửa ra, vừa quay đầu cười híp mắt nói: “Ừ, thật ra em thì không sao hết, nếu như anh thích ở một phòng cùng Vạn Thành thì bây giờ đổi lại vẫn còn kịp.”

Nói xong nhanh chóng mở cửa chạy vào, vừa đến cửa phòng tắm thì tay bị kéo lại.

“Cạch” một tiếng, cửa phía sau bọn họ đóng lại, trong lòng Cố Hàm Ninh khẽ run một cái, cả người chợt nhẹ, nhanh chóng được bế bổng lên.

“Aaaa...” Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng vươn tay ôm lấy cổ Triệu Thừa Dư, cười giận: “Làm gì vậy? Buồng em xuống”

“Không phải em vừa nói muốn tắm sao? Không bằng bây giờ anh giúp em tắm rửa?” Triệu Thừa Dư nhún mày cười, tay ôm Cố Hàm Ninh, mạnh mẽ mà có lực, bước chân vững vàng đi vào phòng tắm.

“Này, đợi một chút, tụi em cởi...”

“Ồ...Em còn chưa đánh răng.... Em, em vừa ăn tỏi đấy....”

“Triệu Thừa Dư! Anh đừng. . . A. .”

“Chờ một chút. . .”

Tiếng kháng nghị dứt quãng dần yếu đi, thay vào là tiếng thở dốc trầm thấp cùng tiếng rên khẽ nhẹ nhàng quanh quẩn trong phòng tắm.

Cố Hàm Ninh khép hờ mắt thở gấp, va chạm nhẹ hoặc mạnh lần lượt khiến cho cô chạm vào gạch men sứ lạnh buốt lúc nhẹ lúc nặng, phần lưng trơn nhẵn truyền tới cảm giác mát lạnh hơi đau đớn, tất cả đều không thể xóa bỏ được nóng rực ở trong lòng

Vòi sen mở mức to nhất, nước ấm chảy trên hai thân thể quấn chặt nhau, dọc theo cả người chảy xuống mặt đất, cả người bọn họ ướt sũng, không thể phân biệt được đâu là mồ hôi đâu là nước. Cố Hàm Ninh cảm thấy tâm mất bắt đầu mơ hồ, càng lúc càng hoa mắt chóng mặt...

“Ting tong”, khi chuông cửa vang lên cũng là lúc Triệu Thừa Dư vừa khoác áo tắm lên, cúi đầu buộc thắt lưng, những giọt nước theo động tác cúi đầu của cậu chảy xuống vạt áo. Nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, cậu nhún mày, xoay người nhặt điện thoại rơi trên sàn nhìn đồng hồ.

Mười một giờ mười lăm phút.

Giờ này còn ai đến gõ cửa?

Triệu Thừa Dư tóc tai lộn xộn còn ẩm ướt, nhìn ra ngoài qua mắt mèo trên cánh cửa, khi ngẩng đầu lên khẽ nhíu mày, khoé miệng nhếch lên, tỏ vẻ thoả mãn đầy hứng thú, vuốt cằm, khi chuông cửa vang lên lần thứ hai, tâm tình vô cùng tốt mở cửa ra.

Cửa phòng từ từ mở ra, xuất hiện trong tầm mắt Triệu Thừa Dư là gương mặt sáng sủa tươi cười của Tưởng Cẩn Du, nhưng khi nhìn thấy rõ người đang đứng sau cánh cửa, trong nháy mắt cứng đờ người, mở to mắt không thể tin nổi nhìn chằm chằm thân hình cao lớn đang đứng ở cửa mà cậu không ngờ tới, cổ chớp chớp mắt, người không nên xuất hiện kia cũng không hề biến mất.

Khoé miệng khẽ nhếch, gương mặt thả lỏng cho thấy tâm trạng đối phương đang rất tốt, trên người khoác một chiếc áo bông trắng lộ ra làn da sậm màu, mái tóc ướt đầm vẫn còn nhỏ xuống những giọt nước li ti, một vài giọt rơi trên mi, anh giơ tay tùy ý lau đi.

Tưởng Cẩn Du cảm thấy trong lòng nặng trịch trịch, rơi thẳng xuống vực sâu.

Không thể nào. . .

“Em tìm chị Cố. . . mấy người đổi phòng cho nhau sao? Em ấn chuông cửa nhầm, xin lỗi anh. . .” Tưởng Cẩn Du trong đầu hoảng loạn cố tìm ra lí do. Hẳn là bọn họ đổi phòng? Đúng vậy không sai, hai mắt cậu sáng rực lên, vì tìm được lí do hợp lí mà thả lỏng. Nhất định là như vậy không sai được !

“À, nếu cậu muốn tìm Cố Hàm Ninh thì không phải đi nhầm phòng đâu, cô ấy đang tắm, cậu có chuyện gì tôi có thể chuyển lời giúp.” Triệu Thừa Dư một tay tựa vào khung cửa, ung dung đứng ở ngưỡng cửa, chặn ánh mắt dò xét của đối phương, khoé môi lại cong thêm một chút, cảm thấy vô cùng hài lòng với biểu cảm mờ mịt hoảng loạn của đối phương.

“Sao lại đứng ở cửa?” Cố Hàm Ninh ra khỏi phòng tắm, thấy bóng lưng Triệu Thừa Dư đứng chắn ở cửa, hơi thắc mắc.

Triệu Thừa Dư xoay người thì thấy Cố Hàm Ninh vừa ra phòng tắm, tóc dài đen nhánh hơi ẩm ướt rối tung ở trên vai, làm ướt bờ vai và cả khoảng áo tắm trước ngực.

“Là cậu đàn em Tưởng, cậu ấy tìm em.” Triệu Thừa Dư tâm tình rất tốt đi qua, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc ướt dính trên má Cố Hàm Ninh vuốt ra sau tai, đưa tay kéo lại cổ áo hơi mở rộng của cô, từ góc nhìn của anh có thể thấy rất rõ độ cong nơi trắng nõn lộ ra kia, ánh mắt dần tối.

Thôi, trước hết đuổi cái người không liên quan kia đi rồi hãy nói!

Triệu Thừa Dư buông bàn tay đang chỉnh cổ áo của Cố Hàm Ninh, chuyển tầm mắt, nhìn chằm chằm đôi chân trần trắng nõn lộ ra khỏi áo tắm của Cố Hàm Ninh nhíu nhíu mày.

Đúng là không biết nặng nhẹ.

Triệu Thừa Dư chỉnh lại đai lưng của Cố Hàm Ninh, sau đó mới ôm hông cô đi đến phía cửa ra vào.

Ngoài cửa, Tưởng Cẩn Du trợn mắt nhìn chằm chằm hai người cùng mặc một loại áo tắm ở trong phòng, trong nháy mắt đã hoá đá, chỉ cảm thấy hơi lạnh dội từ trên đầu xuống, cả người từ trên xuống dưới rét run.

“À, là cậu, đã muộn thế này, có chuyện gì không?”

Đúng thế, hai người rõ ràng là vừa tắm xong, đều mặc áo tắm, lại muộn thế này, rút cuộc thì chuyện gì?

Không thể nào, chị Cố trong trắng không tỳ vết chút cỡ nào! Không thể nào!

66. Chương 66: Cừu Non

Edit: Herm Moon Beta: Vi Vi

Cố Hàm Ninh nhìn Tưởng Cẩn Du cứ lắc đầu nguây nguẩy, đáy lòng hơi có chút khó hiểu, nhưng ít nhiều cũng có chút phiền chán.

Đã muộn thế này, còn tới gõ cửa phòng bọn họ, chỉ là vì lắc đầu cho bọn họ xem? Cậu đàn em Tưởng này mặt mày sáng sủa, coi như có tướng thông minh, chắc là tối nay ăn quá nhiều, đầu có vấn đề rồi. . .

“Chị Cố, em tới tìm chị ăn khuya. . . Chị, chị đang trò chuyện với anh Triệu đúng không?”

Triệu Thừa Dư vui vẻ nở nụ cười, không nhịn được cười to, không chút che giấu nhìn Tưởng Cẩn Du đang vùng vẫy giãy chết.

Cố Hàm Ninh thì mất tự nhiên hơn, chỉ mím môi cười nhẹ để lộ một nụ cười dịu dàng, thái độ ôn hòa nhìn anh chàng ngây ngô đối diện nói: “Cậu cảm thấy, chị và anh ấy giống người đắp chăn bông thuần túy nói chuyện tào lao sao?”

Cố Hàm Ninh nhếch môi mỉm cười, cảm giác mình thật là một bà cô tốt bụng ôn nhu, giúp đỡ cho chú cừu u mê lạc đường biết quay đầu lại: “Được rồi, chuyện của người lớn, cậu cũng đừng quan tâm. Đừng ăn khuya nữa, cậu nên ngoan ngoãn trở về ngủ đi. Chúc ngủ ngon.”

Cố Hàm Ninh cười, “rầm” một tiếng đóng cửa lại, đưa tay che miệng ngáp một cái thật to.

“Buồn ngủ chết đi được! Mẹ ơi, ngày mai còn phải dậy sớm! Em không chịu được! Em muốn đi ngủ!” Cố Hàm Ninh nói xong liền ngã xuống giường, toàn thân mỏi nhừ dường như không muốn nhúc nhích.

Triệu Thừa Dư khước môi nhếch nhẹ, có lòng tốt đi qua, chuyển Cố Hàm Ninh lên nằm yên trên giường, giúp cô đắp chăn xong, trở về phòng tắm cầm máy sấy đi ra, trước tiên giúp cô làm khô tóc ướt, sau đó sấy qua loa trên đầu mình, lúc này mới cởi ra áo đã ướt một nửa, chui vào.

“Này, Triệu Thừa Dư, anh làm gì thế? Anh ngủ giường của mình đi!”

“A, một mình anh ngủ không được. . .”

“ . . . Này! Triệu Thừa Dư, sao anh lại không mặc quần áo . . .”

“Dù sao cũng phải cởi ra, làm gì cần phải mặc. . .”

“A! Không được! Em muốn đi ngủ ! Tay của anh đừng lộn xộn!”

“Hai chúng ta làm sao chỉ thuần túy đắp chăn bông nói chuyện tào lao được! Việc này rất mất mặt!”

“ . . .”

Cố Hàm Ninh quyết định đầu hàng, dứt khoát cam chịu, hung hăng cắn lên đôi môi mềm mại của người con trai đối diện đang cười đến thích chí.

Sáng ngày hôm sau, đứng tập hợp ở đại sảnh của khách sạn, Cố Hàm Ninh không ngừng ngáp ngấn ngáp dài, uất ức vô cùng nhìn chằm chằm Triệu Thừa Dư tinh thần sảng khoái đang cười đến thoải mái, hận không thể lập tức nhắm mắt lại, ngủ một giấc, nghĩ đến một lát nữa còn phải đi xuống núi, cô đã cảm thấy sắp gãy luôn hai chân. Vừa quay đầu, liền thấy Phương Mẫn kéo Vạn Thành đi tới, thấy bọn họ hai mắt sáng lên, cười vẫy tay.

Cố Hàm Ninh lập tức bĩu môi.

Nhìn Phương Mẫn xem, sắc mặt hồng hào, mặt mày tươi tắn, rõ ràng tối hôm qua cô nàng được tư âm bổ dưỡng, mà bản thân mình ngược lại bị dùng để bỏ cái đó. . .

“Này, Triệu Thừa Dư, miệng cậu sao thế?” Phương Mẫn đi tới phía trước bọn họ, nhìn môi Triệu Thừa Dư sưng đỏ rõ rệt kinh ngạc nói.

” À, cái này . . .” Triệu Thừa Dư đưa tay khẽ vuốt lên, khước môi nhếch lên.

“Tối qua anh ấy ăn phải thứ không nên ăn, bị dị ứng!” Cố Hàm Ninh bĩu môi, thật nhanh thay trả lời thay anh.

Triệu Thừa Dư hơi hơi nhú mào, cười không nói lời nào, nhìn giống như là chấp nhận.

“Hóa ra là bị dị ứng, dị ứng rất đáng ghét. Lần trước mình dị ứng, rất khó chịu, qua vài tháng mới khỏi.” Phương Mẫn hơi nhú mào, trong lòng hình như vẫn còn sợ hãi.

Triệu Thừa Dư cười gật đầu, nghĩ thầm, bị dị ứng không sao cả, không ăn mới chết người.

Cố Hàm Ninh liếc mắt nhìn bạn học Triệu đang tươi cười tít mắt, trong lòng âm thầm tưởng tượng bản thân lại hung hăng cắn anh một cái!

Buổi sáng hôm nay, trong đại sảnh khách sạn, Cố Hàm Ninh cũng không phải nhìn thấy Tưởng Cẩn Du nữa, dù sao có đội trưởng ở đây, nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa, cô chỉ hơi nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng không dành nhiều tâm tư đi quan tâm một cậu nhóc đã có năng lực tự chủ hành vi như vậy.

Xuống núi vẫn đi theo con đường cũ, nửa đêm hôm qua có trận mưa nhỏ, tí tách rả rích mãi cho đến buổi sáng bọn họ rời giường mới ngừng. Cho nên con đường đá lúc này càng thêm trơn ướt, tuy rằng Mao Kiệt ở đầu đoàn người không ngừng hô “Cẩn thận đường trơn!”, Cố Hàm Ninh vẫn nhiều lần không cẩn thận suýt đặt mông ngồi dưới đất, may là Triệu Thừa Dư tay mát lạnh lệ ôm lấy cô. Sau đó trong suốt quãng đường, Triệu Thừa Dư đều ôm chặt eo Cố Hàm Ninh, không dám buông tay.

Cho đến thềm đá cuối cùng, hai người mới thở ra một hơi.

Lên xe, Cố Hàm Ninh liền thấy Tưởng Cẩn Du ở hàng cuối xe, cậu ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ tiêu tụy hơn so với ngày hôm qua.

Cậu ta hẳn là buổi sáng sớm đã xuống núi.

Cố Hàm Ninh chỉ khẽ cười, theo sau Triệu Thừa Dư ngồi xuống ghế.

Bạn học nhỏ, trong quá trình trưởng thành có mang theo nỗi đau, sự tê tái ấy, rồi sẽ trôi qua.

Dù sao Tưởng Cẩn Du chưa hề nói thẳng ra với cô, cho nên như vậy là tốt rồi, nếu quả thật có thể một lần đau tận cùng rồi tỉnh ngộ, vậy thì chăm chỉ học tập sách của cậu, nghiêm túc tìm bạn gái nhỏ, đừng lúc nào cũng đến qua lại trước mặt chị đây.

Trên đường về, Cố Hàm Ninh ngủ bù một giấc, lúc xuống xe mới cảm thấy đầu óc đã tỉnh táo hơn nhiều.

“Đói bụng rồi hả? Muốn ăn cái gì?” Triệu Thừa Dư đưa tay ôm Cố Hàm Ninh, cúi đầu cười hỏi.

Buổi sáng bởi vì còn phải xuống núi, thức dậy rất sớm, ăn sáng ở khách sạn ăn, xuống núi, ngồi xe, bây giờ đến trường học đã qua giờ cơm rồi, trong căn tin hẳn là chẳng còn mấy món.

“Đi ra ngoài ăn đi.”

“Cũng được.” Cố Hàm Ninh gật đầu, nghĩ đến việc hai người cũng đã lâu không ăn cơm riêng với nhau, lại có cảm giác hẹn hò rồi.

Tuy Triệu Thừa Dư nói công cuộc nghiên cứu phát triển của bọn họ đã đến giai đoạn kết, nhưng thời gian trong trường học của anh không nhiều, chẳng qua là không giống như trước kia, sau giờ học sẽ không thấy bóng người, hai ngày cuối tuần càng chỉ có thể tìm được anh ở phòng đã thuê làm phòng làm việc. Có điều, một tuần anh vẫn có thể theo giúp Cố Hàm Ninh ở trong thư viện học mấy buổi chiều.

Buổi tối thứ sáu, Triệu Thừa Dư đang xem phim cùng Cố Hàm Ninh, mới xem được phần đầu thì nhận được điện thoại của Bùi Duệ Triết gọi đến, không còn cách nào khác đành bỏ mặc Cố Hàm Ninh, vội vàng chạy về.

Cố Hàm Ninh cười dịu dàng vẫy tay tiễn Triệu Thừa Dư, sau đó nét mặt liền ủ rũ.

Cái gì chứ! Lúc người ta đang hẹn hò thì gọi điện thoại tới! Chẳng lẽ không biết hai người bọn họ cũng đã thật lâu không cùng nhau xem phim, đi dạo phố sao? Anh ta có thể an tâm coi bạn gái là bảo mẫu mà sai

bảo, không cảm ơn, không quà tặng, không nói lời ngon tiếng ngọt, chị Tổng còn có thể khẳng khẳng một mực, chẳng lẽ người khác yêu nhau cũng phải như bọn họ sao? !

Cố Hàm Ninh thật lòng cảm thấy, nếu như về sau ngày nào đó Tổng học tỷ hoàn toàn tỉnh ngộ, cô tuyệt đối bỏ phiếu tán thành. Nói thật ra, trải qua khoảng thời gian chung sống, cô có thể dễ dàng nhìn ra, chị Tổng cho nhiều hơn trong cuộc tình này, thậm chí theo cô, nếu không phải anh Bùi di tình biệt luyện (yêu người khác), chị Tổng rất khó sẽ chủ động buông tay. Cho nên, đối với việc bọn họ chia tay cô vừa thấy nghi vấn lại vừa thấy tò mò.

Được rồi, tò mò chuyện người khác nhiều như vậy làm gì? Bạn trai người ta tuy lãnh đạm, nhưng bạn trai mình muốn thân mật còn phải bớt thì giờ trong lúc cấp bách đây!

Cố Hàm Ninh bĩu môi, cảm giận bất bình cúi đầu đá hòn đá nhỏ dưới chân. Hai tấm vé xem phim hôm nay là cô lấy ở chỗ Mạnh Khởi Đức, là một bộ phim tình cảm rất ăn khách, một tháng trước mới vừa ra mắt ở các rạp chiếu phim lớn của cả nước, còn chọn được chỗ ngồi đẹp. Vốn cô còn có kế hoạch xem phim xong, hai người tay trong tay tản bộ ở sân trường yên tĩnh, nói chuyện tâm sự, phương thức hẹn hò nhàn nhã như vậy, đã mấy tháng rồi cô không được hưởng thụ.

Được rồi, bây giờ, kế hoạch biến hóa khó lường, thế mà bị hủy, một mình cô đứng ở nơi này vắng vẻ làm bạn với đèn đường.

Thôi Hà Miêu và Mạnh Khởi Đức quyết định buổi tối xem hai bộ phim, cho nên, giờ này vẫn còn ở trong lầu Nguyệt Nha. Bộ phim thứ hai là phim kinh dị trong nước, loại phim này bình thường vẫn luôn được cấp cặp tình nhân trẻ tuổi đang học đại học yêu thích. Thực tế là được các nam sinh yêu thích. Nghĩ xem, đang xem dở, đèn tối, nữ sinh bên cạnh sợ hãi kêu một tiếng lập tức nhào vào lòng mình, mềm mại ngọt ngào, dù bình thường không dám nghĩ, lúc này cũng có thể nhân dịp người bị dọa, ôm chặt vào lòng, không chừng có thể tiến tới bước kế tiếp với đủ các loại hành động thân mật... Trước khi chiếu phim, các cặp đôi vẫn rụt rè duy trì một khoảng cách an toàn, có lẽ mới chỉ nắm tay nhẹ nhàng, thì sau khi phim chiếu hết sẽ gặp rất nhiều những cặp tay nắm tay hay thân mật hơn là ôm eo đi ra ngoài. . .

Quả thực đúng chất xúc tác cho các cặp đôi có chi phí thấp nhất, hiệu suất cao nhất rồi!

Đáng tiếc Cố Hàm Ninh đối với phim kinh dị phản ứng không lớn, Triệu Thừa Dư đã thử một lần, bạn gái bên cạnh không hề sợ hãi, mình ngược lại sợ đến nỗi buổi tối gặp ác mộng, sau đó hoàn toàn bỏ qua phương pháp mất nhiều hơn được này.

Dù đang có đôi hay không có đôi có cặp, mỗi khi lầu Nguyệt Nha chiếu phim, trong sân trường người đi trên đường sẽ ít đi nhiều.

Cố Hàm Ninh quyết định trở về phòng ngủ. Hiện tại trong phòng ngủ, ít nhất vẫn còn Thịnh Mạn Mạn, đi về, thế nào cũng có người ở cùng. Ừ, có lẽ trước khi đi lên lầu, đi mua chút đồ ăn, bạn học Mạn Mạn có lẽ sẽ càng hoan nghênh cô hơn.

Cố Hàm Ninh cảm thấy khá hơn một chút, bước chân nhanh hơn, chuẩn bị trước khi trở về phòng ngủ, đi một vòng tới quầy bán quà vặt dưới lầu.

“Chị.”

Cố Hàm Ninh đang chăm chú bước đi, trên đường đột nhiên hiện ra một bóng người đến cản đường, cô giật nảy mình, bước lùi về phía sau một bước dài, sau khi thấy rõ là Tưởng Cẩn Du, mới vỗ lồng ngực, nhìn chằm chằm cậu ta nói: “Cậu dọa người chết khiếp đấy, có biết hay không?”

“Chị, thực xin lỗi, em mới từ bên kia trên đường đi tới, muốn chào chị một tiếng, không nghĩ sẽ dọa chị sợ. . .” Tưởng Cẩn Du ngượng ngùng nói, cúi đầu, giống như một đứa trẻ làm sai trước mặt cô giáo khó tính.

Cố Hàm Ninh vượt ngực, ho nhẹ một tiếng mới nói: “Ừ, không sao. Do tôi đi đường không chú ý. Tôi đi trước, tạm biệt.”

“Vâng.” Tưởng Cẩn Du hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn Cố Hàm Ninh không có ý định dừng lại đi lướt qua mình, đáy lòng nổi lên cảm giác chua xót.

Đại học của cậu, bắt đầu từ nụ cười lóa mắt của chị Cố, tươi đẹp đến mức khiến tim cậu đập rộn lên. Từ khi khai giảng đến bây giờ, trong vòng mấy tháng, tâm trạng của cậu giống như mây bay trên trời, lúc nào cũng thấp thỏm khiến cậu không yên giống như đã mất đi cái gì. Nếu nói, nửa đầu chị Cố cho cậu là kỳ vọng mạnh mẽ, vậy thì nửa sau, là tiếc nuối chua xót khổ sở và mất mát vô cùng.

Mình đã đến quá muộn hay sao?

“Chị Cố! Cố Hàm Ninh!”

Trên con đường dẫn tới kí túc xá của sinh viên năm hai không một bóng người qua lại, tiếng hét của Tưởng Cẩn Du vang lên khiến Cố Hàm Ninh đã đi xa đến hơn mười mét giật nảy mình, suýt thì vấp ngã, đến khi cô đứng vững thì trái tim đã đập thành thịch, nhũn nhũn, cậu nhóc này rõ ràng là bị ám đầu rồi!

67. Chương 67: Quấy Rầy

Editor: Herm Moon

Beta: Tiểu Ly

“Em không buông tay! Em không muốn buông tay! So với việc nhìn thấy chị cười vui vẻ trong lòng người khác, không được nhìn thấy chị càng khiến em cảm thấy khó chịu hơn! Mấy ngày hôm nay, em khó chịu đến sắp không thở nổi! Chị là mối tình đầu của em... Dù rằng em đã đến chậm hơn một chút, nhưng em nguyện ý chờ... Tất cả những chuyện khác em đều không để ý, chỉ cần chị có thể để em ở bên cạnh chị, để em âm thầm dõi theo chị, chờ chị, như thế là đủ rồi!”

Lời nói ẩn chứa tình cảm thâm sâu phát ra từ miệng của anh chàng đẹp trai trẻ tuổi đang đứng không xa phía sau kia, nếu như đối tượng không phải Cố Hàm Ninh, mà là bất kì một người con gái nào khác, mà trong lòng không có một bóng hình sâu đậm, hoặc là không có đủ kiên định sợ rằng sẽ cảm động đến mức lấy thân báo đáp.

Tình cảm thiếu nữ ôm ấp thì luôn là thơ mộng, thật ra, thiếu nam cũng như vậy.

Cố Hàm Ninh quay lưng về phía Tưởng Cẩn Du, mấp máy môi, đáy lòng dâng lên cảm giác phiền muộn. Giống như ngày đó, Triệu Thừa Dư bị Lỗ Tinh Nhã quần lấy vậy, ừ, đương nhiên, chuyện lần đó khiến cô cảm thấy phiền lòng hơn.

Ít ra lần này, quyền chủ động nằm trong tay mình.

Cố Hàm Ninh xoay người, cách xa hơn mười thước, biểu cảm lúc nói rất bình tĩnh, không bằng nói là lãnh đạm, nhìn người con trai không quá thân thiết với cô đang đứng cách đó không xa mà nói: “Tôi có bạn trai rồi.”

“Em biết rõ! Em hiểu mà! Em không phải muốn chị ngay lập tức chia tay, em có thể đợi! Không phải mọi người vẫn nói năm thứ nhất đại học yêu nhau sau đó năm thứ tư đại học chia tay sao? Tình yêu trong lúc còn học đại học không hề chín chắn chút nào, có người ngày thứ hai vẫn còn yêu, đến ngày chủ nhật đã chia tay. Em chỉ hi vọng lúc chị độc thân chị có thể xét đến em đầu tiên, trước khi tới lúc đó, em nguyện ý kiên nhẫn chờ đợi, chỉ cần chị muốn, em có thể lập tức đến bên cạnh chị, lúc nào cũng yên lặng chờ đợi phía sau chị! Em không cầu xin điều gì, em chỉ muốn nhìn thấy chị mà thôi. . .” Ánh mắt vụt sáng, Tưởng Cẩn Du trong lòng kích động, giọng nói từ vội vàng rồi dần dần nhỏ lại, thật giống như là đang ní non uất ức với người mình yêu.

Cố Hàm Ninh mấp máy môi, đau đầu nhìn cậu đàn em trẻ tuổi sung mãn không đụng phải tường dày thì không quay đầu đang đứng đối diện kia, cứng đầu như trâu, thật đúng là làm cho người ta lo lắng. Vì thế, cô rất mừng là hiện tại trên đường chỉ có cô và Tưởng Cẩn Du.

“Cậu Tưởng, tôi cùng bạn trai mình đều suy nghĩ nghiêm túc về chuyện tình cảm của chúng tôi, cũng đối xử rất cẩn thận với đối phương, cả hai chúng tôi đều rất nghiêm túc, không có ý định chia tay, nếu như không

ngoài ý muốn, đời này sẽ không chia tay! Cậu đừng nói cậu cũng rất nghiêm túc, tôi cũng không cần cậu nghiêm túc với tôi. Cậu đừng nói cậu sẽ yên lặng chờ đợi, không quấy rầy chúng tôi. Sự tồn tại của cậu, bản thân cậu đã là một sự quấy rầy với tôi rồi! Trái tim của tôi rất nhỏ, chỉ có thể chứa được một người. Cậu thích thì hãy lắng nghe, không thích nghe thì cũng nên nhớ kỹ câu nói của tôi: đừng đến trước mắt tôi làm loạn nữa. Chị đây nhìn thấy cậu đã cảm thấy rất phiền phức rồi. Hôm nay lời của cậu tôi sẽ coi như chưa nghe thấy, tốt nhất cậu cũng nên làm như vậy. Nếu như chuyện ngày hôm nay bị bạn trai của tôi biết, tôi rất khó cam đoan cậu sẽ có kết cục thể nào, thân thể mảnh khảnh gầy gò của cậu chắc chắn không chịu nổi. Vì thế, để bản thân cậu được an toàn, sau này cậu tốt nhất hãy coi như là không nhận ra tôi. Đợi đến lúc cậu tìm được người con gái thích hợp với mình, chắc chắn cậu sẽ đem chị đây ném ra sau đầu thôi.”

Cố Hàm Ninh cảm thấy mình thật sự đã khuyên bảo rất tận tình rồi, cho nên, đàn em, cậu phải ngoan ngoãn đấy, đừng ngốc nghếch mà tái phạm lần nữa.

“Được rồi, tôi cũng chỉ nói đến thế thôi, gặp sau, à không, tốt nhất là không nên gặp lại lần nào nữa.” Cố Hàm Ninh xoay người, đến vẫy tay từ biệt cũng lười, để lại phía sau một nam hài thần sắc âm trầm, tang thương như hôm nay là ngày tận thế, bước nhanh trở về phòng ngủ.

Đàn em, cậu muốn đứng sau lưng chờ tôi cũng phải xem chị đây có đồng ý hay không đã chứ?

A, bị quấy rối như vậy, không có tâm trạng mua Quan Đông về nấu để dỗ dành Mạn Mạn, vẫn là nên lên lầu nhanh một chút, tránh trường hợp lát nữa Tưởng Cẩm Du tỉnh táo lại từ trong đả kích, vẫn chưa từ bỏ ý định, chạy đến quán quà vặt lôi kéo mình tiếp tục bày tỏ nỗi lòng, vậy đến lượt cô không gánh nổi rồi.

Tuy rằng lúc ấy Cố Hàm Ninh nhìn trên đường không còn người nào khác, nhưng đây là buổi tối, trên đường lại luôn có những chỗ không thể nhìn thấy hết, không ai có thể nói chắc chắn được rằng không có một người nào núp trong góc khuất nghe lén bọn họ nói chuyện, rồi một ngày nào đó Triệu Thừa Dư nghe được tin đồn từ những người khác thì không hay chút nào. Vì thế, hôm sau lúc gặp mặt Triệu Thừa Dư, Cố Hàm Ninh liền kể đại khái tình huống bị cản đường tối hôm qua với anh, đương nhiên không kể rõ chi tiết, chỉ nói đại ý ra, nếu như anh biết rõ, đàn em Tưởng kia vô cùng mong mỏi hai người bọn họ chia tay, sau đó cậu ta có thể thừa cơ xen vào, sợ rằng bạn học Triệu sẽ lập tức nhảy dựng lên! Cho dù bận rộn nhưng anh vẫn chưa bao giờ quên việc rèn luyện thân thể.

Trước kia, đàn em Tưởng chẳng qua chỉ là nhiều lần xuất hiện trước mặt cô, những lúc ấy cũng rất rõ ràng, không có những hành vi kích động quá mức, nhưng hôm nay lại không giống như vậy nữa, cho dù là đối với Cố Hàm Ninh hay Triệu Thừa Dư, cậu ta vẫn đều được xếp vào loại nhân vật nguy hiểm, nghiêm cấm tiếp xúc!

Thái độ của người trẻ tuổi đối với tình yêu bây giờ càng lúc càng qua loa, cũng càng ngày càng mãnh liệt, chẳng cần quan tâm đối phương có đang độc thân hay không, chỉ cần vừa mắt là có thể lớn mật tỏ tình, cho dù là nam hay nữ đều như vậy, thật sự làm cho người khác không biết phải làm sao.

Cho nên, Cố Hàm Ninh nắm lấy cơ hội chỉ dẫn, nhẹ giọng nói: “Thừa Dư à, anh xem, dù cậu ta trẻ tuổi, lại đẹp trai nhưng em còn không thêm để ý nha, không chỉ nghiêm khắc cự tuyệt, hơn nữa, quan trọng nhất em còn đem chuyện đó nói rõ ràng với anh. Anh nói em làm như vậy là đúng hay sai?”

Triệu Thừa Dư đang xem sách vở ngẩng đầu lên, khoe môi nhẹ cười nhìn Cố Hàm Ninh đang chống cằm ngồi đối diện, khẽ gật đầu: “Ừ, làm rất tốt.”

“Ừ, như vậy, sau đó thì sao?” Cố Hàm Ninh tiếp tục nhìn, mắt chớp chớp, muốn nói lại thôi.

“Như vậy, sau đó còn có cái gì?” Triệu Thừa Dư hơi hơi nhú mày, chần chừ, nhìn thấy đôi mắt sáng rỡ đối diện đang dần dần trừng lớn, lúc này mới cười nói: “Như vậy sau này anh cũng sẽ làm như vậy. Tuy rằng anh cảm thấy ngoài em ra, không có ai vừa mắt anh hết, nhưng một khi xuất hiện tình huống tương tự, anh nhất định đem tình cảm mới chớm nở đó cắt đứt hoàn toàn, sau đó đào sâu ba thước, rồi hung hăng ộp một lửa, chắc chắn phải diệt cỏ diệt tận gốc.”

Cố Hàm Ninh hí mắt cười, vừa lòng gật đầu: “Làm thế còn chấp nhận được.”

Hôm nay thứ bảy, Triệu Thừa Dư về trường học từ sáng sớm, đứng dưới ký túc xá chờ Cố Hàm Ninh, sau đó tay trong tay tới nhà ăn ăn hết bữa sáng, tiếp theo đi đến thư viện.

Thực ra, hai người bọn họ đều là những người thích ru rú ở trong nhà, thỉnh thoảng đi với nhiều người, nơi náo nhiệt thì còn đi, nhưng thường xuyên thì không. Vì thế, hai người thường xuyên đến thư viện hẹn hò. Có mấy điều hoà lại yên tĩnh, ngoài việc chỉ có thể uống nước chứ không thể ăn uống bất kì thứ gì khác thì cũng không còn điểm trừ nào nữa.

Triệu Thừa Dư hầu như lúc nào cũng đọc sách chuyên ngành, có lúc còn mang theo laptop, thỉnh thoảng lại làm một vài thao tác thực hành trông rất chuyên nghiệp, không như Cố Hàm Ninh, chỉ tùy tiện đọc một vài cuốn sách giải trí, còn có thể nói lớn không ngượng mồm là sách tham khảo chuyên ngành, ai bảo phạm vi của sách ngoại khoá quá nhiều.

Triệu Thừa Dư cúi đầu nhíu mày, trông rất nghiêm túc, Cố Hàm Ninh đọc xong một quyển, quyết định đi đổi một quyển tiểu thuyết, có thể là ngôn tình võ hiệp, hoặc là văn học hiện đại cũng được, coi như là để giết thời gian cũng không tệ.

Cố Hàm Ninh ngồi xồm xuống, cúi đầu từ tầng cuối cùng của giá sách rút ra một bộ ba quyển tiểu thuyết võ hiệp, đứng dậy rồi chuẩn bị ra bàn ngồi, khi quay người lại liền thấy một bóng dáng có chút quen thuộc, cô hơi nhíu mày, nghĩ một chút rồi mới nhận ra hình như là Lỗ Tĩnh Nhã.

Nói tới người này, đã lâu rồi không thấy cô ta xuất hiện nữa, cũng không phải là hoàn toàn chưa từng gặp lại, sân trường rộng lớn như thế, cho dù là học cùng trường nhưng nếu không phải là cùng một khoa, thời gian biểu không giống nhau, lại không tận lực cố gắng mà muốn gặp mặt nhau mỗi ngày, thì thực sự là không thể được. Thỉnh thoảng tình cờ Cố Hàm Ninh sẽ chạm mặt cô ta, nếu như thật sự không kịp thì quay đầu, coi như không nhận ra lướt qua nhau, nếu như từ xa nhìn thấy, có thể lúc đó Lỗ Tĩnh Nhã sẽ rẽ vào đường khác, tránh gặp phải nhau, đương nhiên, cũng có thể vốn dĩ cô ta thật sự phải đi đường khác.

Cố Hàm Ninh nghĩ, có thể trong lòng Lỗ Tĩnh Nhã vẫn chưa từ bỏ, chỉ là kìm nén lại, nếu không, trong lúc vô tình gặp lại biểu cảm cũng sẽ không thay đổi. Nhưng dù sao tránh chạm mặt như thế cũng rất tốt. Không biết Triệu Thừa Dư khi về nhà bà ngoại có gặp qua cô ấy hay không. Cố Hàm Ninh không hỏi, thực ra không phải là trong lòng cô không có một chút khó chịu nào, tuy biết trái tim Triệu Thừa Dư chỉ có hình bóng mình, nhưng còn có một người con gái như vậy, lại đã quen biết với anh nhiều năm, có những lúc, khoảng cách giữa hai người sẽ rất gần, cô sẽ cảm thấy không thoải mái. Đương nhiên, cô sẽ không nói với Triệu Thừa Dư chuyện đó, sao có thể để cho anh nhớ đến Lỗ Tĩnh Nhã kia thêm một lần, dù là anh nghĩ đến cô ta với cảm xúc khác, cô cũng không muốn.

Cho dù là Tưởng Cẩn Du hay là Lỗ Tĩnh Nhã hay bất kể một người nào khác, chỉ cần hai người họ luôn lạnh lùng không để ý tới, thậm chí kiên quyết từ chối thì một ngày nào đó, những người kia sẽ không chịu đựng được mà nguội lạnh trái tim.

Cho nên, đối phó với những kiểu ruồi bọ thế này, quan trọng nhất là thái độ của mình.

Cố Hàm Ninh thấy hướng mà Lỗ Tĩnh Nhã đi đến, vừa vặn phải đi qua cái bàn mà cô và Triệu Thừa Dư đang ngồi, bèn vội vàng bước chân quay trở về. Đợi đến lúc cô về đến bàn, đã không thấy Lỗ Tĩnh Nhã đâu nữa, Triệu Thừa Dư đang cúi đầu, vẫn giữ nguyên tư thế như lúc cô rời đi.

Cố Hàm Ninh cười nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta đi vào thành phố ăn cơm tối đi. Đã lâu rồi không có dịp dạo phố.”

“Được.”

Thấy Cố Hàm Ninh có hứng thú, Triệu Thừa Dư tất nhiên sẽ không phản đối. Hai người thu dọn đồ đạc xong, trước hết cất trong phòng ngủ của Triệu Thừa Dư, sau đó mới đi về phía trạm xe bus.

Ở đại học Z, mỗi năm một lần sẽ có tổ chức đại hội thể dục thể thao vào tháng mười một, diễn ra trong vòng một tuần. Ở năm thứ nhất đại học, Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư đều không tham gia, lần này Triệu Thừa Dư được chọn, trở thành thành viên chính thức của đội bóng rổ tham gia thi đấu. Thật ra, Triệu Thừa Dư là người mới thêm vào thay thế một đàn anh năm ba trong lúc huấn luyện bị trật chân, không tham gia được, vốn là người chơi giỏi nhất lại trở thành người ngoài, trong khi Triệu Thừa Dư chỉ là người bổ sung lại trở thành dự bị.

Tuy Cố Hàm Ninh cười trêu anh chỉ ăn không rồi ngồi chờ đi, nhưng Triệu Thừa Dư vẫn rất hưng phấn.

Chắc là các môn thể thao vận động đối với nam sinh vẫn luôn có sức hấp dẫn nhất định, đúng lúc dạo gần đây anh đang rảnh rỗi, vì thể thỉnh thoảng cứ hết giờ học anh liền đến trung tâm tập huấn, chỉ còn cách đại hội thể thao có mấy ngày, Triệu Thừa Dư huấn luyện rất nghiêm túc, Cố Hàm Ninh cảm nhận được sâu sắc, mấy ngày hôm nay, lồng ngực anh lại vạm vỡ hơn rất nhiều, sau mấy buổi tập huấn, thật vất vả mới có thể ngồi ăn cơm tối cùng nhau, Cố Hàm Ninh đặc biệt sờ sờ vòm ngực rộng, cảm nhận được một cảm giác thật không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả nên lời.

Lời nói của Triệu Thừa Dư lộ ra hi vọng, anh mong muốn Cố Hàm Ninh sẽ đi xem lúc anh huấn luyện, Cố Hàm Ninh cố ý như không hiểu, cứ giả vờ trầm ngâm một lúc, sau đó mới hưng phấn lôi kéo Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn xuống dưới, cùng với mấy nữ sinh trong kí túc xá đến sân bóng rổ.

Mạnh Khởi Đức của Thôi Hà Miêu cũng là thành viên dự bị, cho nên chỉ cần rảnh rỗi thì bạn học Thôi Hà Miêu sẽ đến sân bóng báo danh.

Đến sân bóng rổ, Cố Hàm Ninh mới biết, nhiệt huyết mạnh mẽ của các vận động viên bóng rổ được rất nhiều các thiếu nữ yêu thích đến như thế nào.

Trên sân bóng rổ chuyên dụng phía tây trường học lúc này, thành viên chính thức và thành viên bổ sung thay thế đang thi đấu với nhau. Trên sân không khí sục sôi khí thế ngất trời, người xem bên ngoài la hét cổ vũ còn to hơn cả tiếng còi huýt của trọng tài.

68. Chương 68: Nhiệt Huyết

Edit: Herm Moon Beta: Tiểu Ly & Vi Vi

Cố Hàm Ninh đi theo Thôi Hà Miêu đã quen thuộc đường, cùng với Thịnh Mạn Mạn đi góp vui, có chút sững sờ nhìn một đám người đông nghìn nghịt vây quanh sân bóng rổ thành một bức tường người.

Rất khó để vượt qua. . .

“Không sao, ngày hôm qua còn đông hơn cả hôm nay, cứ chen vào là được.” Thôi Hà Miêu cười, vẫy đôi tay nhỏ bé mập mạp của cô, mỗi tay kéo một người, vui đầu đi vào bên trong bức tường người kia, “Xin nhường đường nào, nhường đường nào.”

Sức lực của Thôi Hà Miêu chắc chắn có thể lấy một chọi hai, Thịnh Mạn Mạn cười hỉ hả, tò mò quan sát, Cố Hàm Ninh thì cúi đầu, cố gắng hết sức đuổi theo bước chân của Thôi Hà Miêu. Đợi đến lúc ba người cố gắng mãi mới chen được một con đường nhỏ trong đám người vây xem nhiệt tình, thuận lợi tiến vào được hàng đầu tiên, trên trán Thôi Hà Miêu đã bắt đầu đổ mồ hôi.

“Thấy chưa, đứng đây mới có thể nhìn rõ được.” Thôi Hà Miêu quay đầu, có chút đắc ý cười cười.

Cố Hàm Ninh quay đầu nhìn nhìn, xung quanh hầu hết đều là những thiếu nữ trẻ tuổi đang hò hét tên một thành viên đó, mắt cũng dõi theo một dáng người cố định, miệng hô “Cố lên”. Nên những người chưa có người yêu, thì cũng có người hâm mộ đi. Đương nhiên cũng có những người khác chỉ đến xem cho vui giống như Thịnh Mạn Mạn. Lác đác có vài nam sinh có lẽ là yêu thích bóng rổ, hoặc có bạn bè đang chơi trên sân.

Cố Hàm Ninh đưa mắt nhìn bên trong sân, rất nhanh đã tìm thấy bóng dáng của Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư lúc này, trên trán và trên người đầy mồ hôi, tóc trên trán dính vào da, áo trên người cũng ướt một mảng lớn, thần sắc nghiêm túc chuyên chú, động tác dứt khoát mạnh mẽ.

Quả nhiên, đàn ông lúc vận động rất đẹp trai !

Cố Hàm Ninh mím môi nở nụ cười, đáy lòng ngọt ngào vô cùng.

Nhìn xem, người con trai đẹp dễ lấp lánh ấy là bạn trai tôi!

Có lẽ bị nhiệt tình của Thôi Hà Miêu ở bên cạnh và những người vây xem ảnh hưởng, Cố Hàm Ninh cũng không tự chủ hô lên: “Cố lên! Triệu Thừa Dư!” Đáng tiếc tiếng cổ vũ đó bị pha tạp với những tiếng cổ vũ xung quanh, không có cách nào truyền tới tai Thừa Dư.

Khi tiếng còi kết thúc hiệp một vang lên, toàn bộ thành viên trên sân đều dừng lại, huých vai hoặc đập tay hữu nghị, Cố Hàm Ninh nhìn chăm chăm bóng dáng Triệu Thừa Dư, đang muốn hô tên anh thì đột nhiên thấy một bóng hình quen mắt.

Phía tây sân bóng rổ tựa vào tường, ngoài ra cách sân bóng khoảng hai mét có lan can sắt rào lại, đám Cố Hàm Ninh đang đứng ở bên ngoài lan can phía đông, mà huấn luyện viên và nhân viên nội bộ đang tựa vào tường trên khu đất trống bên kia, trên những băng ghế dài nước khoáng, áo khoác tùy ý để lộn xộn.

Mấy thành viên đi đến khu nghỉ ngơi phía tây, có rất nhiều người đang ngồi ở khu vực đó đứng dậy chào đón.

Cố Hàm Ninh liếc mắt đã thấy có một người đã có duyên gặp mặt mấy lần, bí thư của lớp Triệu Thừa Dư cũng có mặt trong nhóm đó, một tay cầm nước khoáng, một tay cầm khăn đang đón anh.

Cố Hàm Ninh híp mắt, mắt sáng như đuốc nhìn chòng chọc người kia.

Chắc sẽ không phải như tưởng tượng của cô, bí thư này hẳn là đi tới gần Triệu Thừa Dư, mắt khê nâng lên, nhẹ nhàng mỉm cười dịu dàng giống như một người bạn gái kiên nhẫn chờ bạn trai kết thúc trận đấu sau đó ân cần đưa khăn và nước uống chứ!

“Triệu Thừa Dư! Em ở đây!” Cố Hàm Ninh nhanh chóng đặt tay trên môi, làm thành hình cái loa, dùng sức hô to.

Triệu Thừa Dư lau mồ hôi trên tóc, đang cười cùng bạn bè đi về hướng cạnh sân bóng đứng nghe một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau lưng, vội vàng xoay người, đã thấy Cố Hàm Ninh đang cười nhìn mình vẫy mạnh tay, chuyển bước, vội vàng cười bước quay lại, không hề chú ý tới có một người đang tha thiết chờ mong, vẻ tươi cười cứng lại, ngơ ngác ngừng bước, nhìn chăm chăm bóng lưng của anh.

Cố Hàm Ninh cười híp mắt dời tầm mắt từ trên người nữ sinh đang đứng bất động kia, nhìn về phía Triệu Thừa Dư đang bước về phía mình tươi cười đầy mặt, quay đầu lấy một chai nước trên tay Thịnh Mạn Mạn chưa uống.

“Thừa Dư, có mệt không? Uống nước đi.”

Triệu Thừa Dư đúng là đang khát, chỉ cười nhận lấy nước khoáng Cố Hàm Ninh đưa tới, mở nắp, uống ừng ực.

Cố Hàm Ninh vội vàng lấy ra mấy tờ giấy ăn, kéo Triệu Thừa Dư lại gần mình hơn, sau đó rướn người cẩn thận lau cổ anh.

“Sao em lại đến? Anh tưởng em nói không thích xem bóng rổ.” Triệu Thừa Dư dùng số nước còn lại dội lên tay mình, sau đó kéo tay Cố Hàm Ninh đang lau mồ hôi giúp mình, đặt tay cô trong tay anh mà nhẹ nhàng vuốt ve.

“Không phải em đến để xem bóng rổ, em tới xem anh.” Cố Hàm Ninh cười nhìn anh, cúi đầu lau nước từ tay anh đang nhỏ xuống tay mình.

Đây từng là nơi cô rất quen thuộc, kiếp này thực ra lại đến ít đi nhiều.

Cố Hàm Ninh biết rõ, Cao Thần cũng ở đây, anh ta còn là thành viên chủ lực. Có điều hiện tại ánh mắt cô đã không còn dõi theo anh ta nữa. Người từng trông toả sáng đến mức khiến tim cô đập nhanh, hôm nay nhìn lại, ngay cả cô cũng bắt đầu nghi ngờ ánh mắt lúc đó của mình rồi.

Quả thực khi đó còn quá trẻ, thực sự cô đã nông cạn đến mức buồn cười rồi.

“Khi nào anh xong? Miêu Miêu nói cùng đi ăn cơm.”

Triệu Thừa Dư quay đầu nhìn Mạnh Khởi Đức đang cúi đầu để Thôi Hà Miêu lau giúp mồ hôi, gật đầu cười: “Được rồi, còn có một hiệp, giữa trận nghỉ ngơi 10 phút, một hiệp nữa kéo dài khoảng 20 phút, em chờ anh một chút, nếu đứng mỏi chân thì đến bên kia ngồi nghỉ, không cần đợi ở đây.”

Có thể ngồi ở khu nghỉ ngơi đều là thành viên của đội bóng rổ, hoặc là nhân viên công tác của học viện, không có trường hợp nào đặc biệt.

“Em biết rồi.” Cố Hàm Ninh cười nhẹ hơi ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt dịu dàng thâm thúy của Triệu Thừa Dư, không nhịn được đưa tay vuốt ve chiếc cằm thô ráp của anh, “Anh lúc chơi bóng trông rất đẹp trai!”

“Tim có đập rộn lên hay không?” Triệu Thừa Dư nở nụ cười, nhướn mày hỏi.

“Có, tim đập phải đến hai trăm nhịp một phút!” Cố Hàm Ninh nhăn mũi, mím môi cười nói.

“Thì ra thế, vậy cũng có thể là bị bệnh tim rồi, nếu không để anh kiểm tra xem, rốt cuộc là mang tính sinh lý hay mang tính bệnh lý.”

Triệu Thừa Dư nhướn mày nói xong liền đưa tay ra, Cố Hàm Ninh vội vàng cười né tránh, hạ giọng nói: “Này! Chú ý xung quanh chứ! Chú ý tới hình tượng anh chàng bóng rổ đẹp trai của anh đó!”

“Thứ đó thì có tác dụng gì?” Triệu Thừa Dư cười nhướn mày, cũng không dám thật sự động tay động chân nơi đông người thế này, bên cạnh là đôi mắt to của Thịnh Mạn Mạn nhìn chằm chằm đến mức anh muốn kéo Cố Hàm Ninh đi luôn.

“Dùng để thu lấy trái tim các cô gái đó. Em xem chỉ riêng chiều nay, đã có thể thu được mấy trái tim đấy.” Cố Hàm Ninh híp mắt cười, tuyệt đối không thừa nhận trong lời nói của mình có ghen tuông, điều cô nói chính là sự thật.

“Anh muốn, tay anh tóm chặt được trái tim của cô gái này, thế là đủ rồi. Của người khác, anh quả thật không còn chỗ để nữa, hay là chờ một lát nhờ cô dọn cỏ tới xử lý đi.” Triệu Thừa Dư khẽ sát đỉnh đầu Cố Hàm Ninh nhẹ giọng nói.

Bốn phía ồn ào náo động, nhưng lời nói của Triệu Thừa Dư, Cố Hàm Ninh vẫn nghe thấy rất rõ ràng, cô không nhịn được mím môi cười nhẹ, cười ngọt ngào nhìn Triệu Thừa Dư.

Lời ngon tiếng ngọt của đàn ông thật không phải chuyện tốt, cho nên cô muốn nỗ lực rèn dũa kỹ năng đang dần hoàn thiện này của bạn học Triệu chỉ hướng tới một đối tượng.

“Này này này! Mình không chịu nổi rồi! Có thể dùng đũa đuổi đưa tình ở trước đám đông có được không!”

Cố Hàm Ninh khẽ nhướn mày, quay đầu trừng mắt nhìn Thịnh Mạn Mạn không thức thời chút nào, đưa tay véo gò má đường như lại mập lên của cô nàng: “Cô bé, cậu cũng không biết cái gì là phi lễ chứ nhìn, phi lễ chứ nghe hay sao?”

“Thôi xin, hai người muốn ân ái phải đi tìm một không gian riêng chứ! Yêu đương ôm ấp gì đó cũng chẳng có ai quản!” Thịnh Mạn Mạn bĩu môi, “Cậu xem mình đây, trái một đôi phải một đôi, mình phải làm thế nào?”

Cố Hàm Ninh bật cười, bên kia Thôi Hà Miêu và Mạnh Khởi Đức đương nhiên cũng đang anh anh em em ngọt ngào.

“Vây cậu cũng đi tìm một người, thơm một cái ôm một cái là được rồi, như thế cũng không cần ghen với bọn mình.” Cố Hàm Ninh cười trêu chọc. Triệu Thừa Dư chỉ đứng một bên nhìn hai người cười nói.

Đối với chủ đề của Cố Hàm Ninh và đám bạn gái, bình thường anh rất ít khi xen vào, lúc nào cũng chỉ yên lặng sắm vai một người nghe kiên nhẫn, có điều lúc Cố Hàm Ninh rất lâu không chú ý tới mình, anh sẽ nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, ôm eo, để nhắc nhở anh cũng cần được chú ý. Cố Hàm Ninh nghĩ lại, trong quá khứ ngoài mình ra chưa từng thấy Triệu Thừa Dư cười nói đùa vui vẻ với một người con gái nào.

“Này, hai người, huấn luyện viên gọi hai người đấy.” Cao Thần cả người ướt sũng mồ hôi từ phía khu nghỉ ngơi đi tới, cười cười khoác tay lên vai Mạnh Khởi Đức, lại vỗ lên lưng Triệu Thừa Dư một cái.

“Vậy anh đi đây. Em chờ anh.” Triệu Thừa Dư quay đầu nhìn xuống khu nghỉ ngơi, trước khi bắt đầu hiệp sau, huấn luyện viên tất nhiên sẽ dẫn dò một chút.

“Được, em chờ anh.” Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư cười rồi vẫy vẫy tay, “Phải đấu thật tốt, thắng sẽ có thưởng!”

Mắt Triệu Thừa Dư sáng lên, ngừng chân lại một chút: “Được!”

“Vậy anh cũng đi đây.” Mạnh Khởi Đức cười nói với Thôi Hà Miêu, sau đó khẽ quay đầu gật gật với hai người bạn cùng phòng của bạn gái, sau đó mới bước đi.

Cao Thần bước chậm lại, buông vai Mạnh Khởi Đức ra, quay đầu nhìn Cố Hàm Ninh một cái, mấp máy môi, sau đó mới quay gót trở về.

Nghe nói, tháng trước, Cao Thần chia tay với cô bạn gái tên Diễm Diễm kia của anh ta rồi.

Tin đồn tình cảm của Cao Thần, Cố Hàm Ninh tất nhiên là không có hứng thú. Chẳng qua trong phòng bọn họ còn có Bạch Vũ Hân. Cố Hàm Ninh đương nhiên cũng phát hiện ra kể từ tháng trước đến nay, mỗi lúc Bạch Vũ Hân trở về phòng ngủ, nụ cười tươi tắn đều hiện lên trên khuôn mặt của cô nàng. Thịnh Mạn Mạn là một bà tám, tháng trước đã nói cho cô biết một tin nhỏ nhỏ: Cao Thần và bạn gái của anh ta chia tay rồi.

Đối với Bạch Vũ Hân, chuyện này dĩ nhiên là tin tức tốt làm cho cô nàng vô cùng vui vẻ.

Thật ra, Cố Hàm Ninh muốn nói với cô: đừng có vui mừng quá sớm.

Không phải cô không muốn Bạch Vũ Hân vui vẻ mà là cô hoàn toàn hiểu rõ Cao Thần, hi vọng rồi cuối cùng cũng sẽ thất vọng, cần gì phải như vậy?

Nhưng cuối cùng cô cũng không nói gì với Bạch Vũ Hân, thứ nhất, chuyện của Bạch Vũ Hân và Cao Thần, cô không quan tâm. Thứ hai, cô việc gì phải hắt một chậu nước lạnh lên người Bạch Vũ Hân ngay lúc cô nàng đang vui vẻ? Việc ác độc như thế cô cũng không có hứng làm.

Chuyện đó, hôm qua Thôi Hà Miêu từ sân bóng rổ trở về phòng ngủ đã có nói qua, ở sân bóng cô có thấy không rõ lắm cô gái đang được nghỉ ngơi là bạn gái mới của Cao Thần, sau khi trận đấu kết thúc, đã lấy khăn mặt lau mồ hôi cho Cao Thần, đáng vẻ kia, rất thân mật.

So với Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn buồn rầu, Cố Hàm Ninh sau khi nghe xong chỉ cười cười, hôm nay cô cũng không chú ý tới nhân vật khả nghi kia có xuất hiện hay không. Cho dù thế nào, đều không liên quan tới chuyện của cô. Còn với Bạch Vũ Hân, địa vị của cô cũng không phù hợp lắm, cho nên cứ làm người ngoài hoàn toàn không liên quan đi. Nghe qua một chút về tin đồn tình cảm, cũng rất thú vị.

Tiếng còi vang lên, hiệp sau đã bắt đầu. Cố Hàm Ninh tập trung chú ý trên sân bóng, ánh mắt dõi theo bóng dáng nhanh nhẹn của Triệu Thừa Dư, ở mỗi thời khắc quan trọng, lúc anh đâm dĩa mồ hôi, khi anh phối hợp ăn ý cùng đồng đội đưa bóng vào rổ, cô đều hưng phấn nhảy lên vỗ tay hoan hô thật to.

Tuổi trẻ thật tốt!

69. Chương 69: Tư Cách

Edit: Herm Moon Beta: Vi Vi

Khi tiếng còi kết thúc trận chung kết vang lên, lòng bàn tay Cố Hàm Ninh đã đỏ rực hết lên.

Đội năm người của Triệu Thừa Dư dẫn đầu một điểm! Theo tiếng còi, Triệu Thừa Dư ngừng bước chân, đập tay với các thành viên trong đội, quay đầu nhìn về phía Cố Hàm Ninh, cười vẫy vẫy tay.

Cố Hàm Ninh cười vẫy tay đáp lại, tay còn chưa hạ xuống đã bị Thôi Hà Miêu kéo chạy đến khu nghỉ ngơi.

“Nhanh! Chúng ta đến bên kia đi!”

Tay Cố Hàm Ninh bị Thôi Hà Miêu kéo, chạy thẳng đến cạnh khu nghỉ ngơi mới dừng lại. Mạnh Khởi Đức đã sớm chờ ở đó, có lòng tốt kéo Triệu Thừa Dư đi cùng.

Ba người Cố Hàm Ninh không vào trong, chỉ đứng ở ngoài nói chuyện.

“Triệu Thừa Dư, Mạnh Khởi Đức, thầy Quách nói buổi tối mọi người cùng nhau ăn cơm đấy.”

Cố Hàm Ninh đang mím môi cười lau mồ hôi trên trán Triệu Thừa Dư đang khom người, liền nghe thấy phía sau bọn họ vang lên âm thanh mềm nhẹ quen thuộc. Tay cô dừng lại một chút, rồi dường như không có việc gì tiếp tục lau, Triệu Thừa Dư cũng không quay đầu lại, khoé môi vẫn khẽ nhếch, khom lưng để Cố Hàm Ninh giúp mình lau mồ hôi.

Mạnh Khởi Đức đang uống nước nước khoáng Thôi Hà Miêu đưa, nghe vậy xoay nửa người, nhìn Xa Hà Văn đang đi tới.

“Xa Hà Văn, bọn mình không ăn cơm đâu.”

“Như vậy không nên, đây là do hội học sinh của chúng ta đặc biệt sắp xếp, dùng kinh phí chúng ta kéo được, coi như khao khuyến khích các cậu đấy.” Miệng Xa Hà Văn cười hơi cứng lại, nhưng giọng nói vẫn ôn hoà.

Thì ra tên là Xa Hà Văn đấy. Giọng nói cũng rất êm tai, mềm mại, chẳng lẽ là đồng hương của Mạnh Khởi Đức?

Lần đầu tiên Cố Hàm Ninh được nghe tên đầy đủ của Xa Hà Văn. Lần trước Triệu Thừa Dư nói như thế nào? Họ Hà hay là họ Phương?

“Thôi. Bọn mình chưa muốn ăn. Mình đã nói chuyện với bạn gái, buổi tối muốn cùng nhau ăn cơm.” Mạnh Khởi Đức sờ gáy cười nói, còn quay đầu nhìn Thôi Hà Miêu một cái, đổi lại được một nụ cười hì hì của Thôi Hà Miêu.

“Đúng vậy, chúng mình muốn cùng nhau ăn cơm!” Gấp gáp nhất chính là Thịnh Mạn Mạn, là Mạnh Khởi Đức mời ăn cơm đấy, sao có thể nói không giữ lời!”

Xa Hà Văn nhìn chằm chằm Thịnh Mạn Mạn, hơi nhú mày, quay đầu nhìn nửa mặt của Triệu Thừa Dư.

“Triệu Thừa Dư, còn cậu? Buổi tối ăn cùng chúng mình đi. Lãnh đạo học viện có khả năng cũng tới, nếu đã gia nhập đội bóng rổ, thì tham gia hoạt động tập thể cũng là chuyện chính. Ăn cơm cùng bạn gái, ngày nào cũng có thể, đúng không?”

“Ha ha, cậu không cần hỏi Thừa Dư nữa, bọn mình đã nói cùng nhau ăn cơm tối. Điều đã hẹn trước, bây giờ hủy hẹn thì không tốt.” Mạnh Khởi Đức nhìn có vẻ tốt tính, thật ra cũng có mặt cố chấp, tuy rằng bản thân cậu ấy không hề cho rằng mình là người cố chấp.

Nghe vậy, Thịnh Mạn Mạn mặt mày hớn hở, chỉ cần bữa tối không mất là được.

“Mạnh Khởi Đức, mình và cậu đang nói chuyện nghiêm túc, cậu nên nghe theo sắp xếp.” Xa Hà Văn rõ ràng bị Mạnh Khởi Đức không biết phân biệt tốt xấu chọc giận, nụ cười trên mặt cũng không còn duy trì được nữa, trong giọng nói mang theo sự khó chịu.

Triệu Thừa Dư cầm tay Cố Hàm Ninh đang lau mồ hôi, đứng thẳng, xoay người, vẫn đang cười nhẹ.

“Mình cho rằng, gọi mình tới tham gia đội bóng rổ, là muốn mình chơi bóng, hoá ra là ngay cả việc ăn uống cũng không có quyền tự quyết rồi. Nếu như không ăn cơm, chính là không phục tùng mệnh lệnh của tổ chức, chính là không tuân theo kỷ luật của đội bóng rổ, mình sẵn sàng xin rút.”

Triệu Thừa Dư nhìn Xa Hà Văn, chỉ nói một câu như vậy, liền quay đầu trở lại, cười vuốt ve mu bàn tay của Cố Hàm Ninh: “Anh đi lấy đồ, chờ anh một chút.”

Mạnh Khởi Đức nghe vậy cũng cười cười: “Mình cũng đi lấy quần áo, Thịnh Mạn Mạn, cậu có thể suy nghĩ xem nên đến chỗ nào ăn cơm.”

“Được nha!” Thịnh Mạn Mạn hoan hô, lôi kéo Thôi Hà Miêu và Cố Hàm Ninh hỏi han: “Các cậu muốn ăn cái gì?”

Xa Hà Văn cắn môi dưới, khó chịu nhìn Triệu Thừa Dư và Mạnh Khởi Đức đều không để ý đi qua mình, chỉ cảm thấy trong lòng rất tủi thân, giống như muốn rơi lệ.

Cô cũng vì muốn tốt cho cậu ấy, tại sao cậu ấy lại không cảm kích? Ăn một bữa cơm với bạn gái, chẳng lẽ còn quan trọng hơn gặp mặt với lãnh đạo học viện sao?

Để anh tham gia đội bóng rổ, cô đã tốn không ít công sức, cũng bởi vì biết trong học viện đã sớm có lòng, chỉ cần lần này có thể đạt được vị trí top 2, sẽ có điểm cộng vào hệ số học bổng năm học.

Năm nhất đại học, Triệu Thừa Dư giành được học bổng hạng nhất, một phần là bởi vì anh đại diện cho trường đi thi đấu, người giống anh, không tham gia bất kỳ cái gì của học viện trường học tổ chức, chỉ có bài vở thì có tác dụng gì? Tổng hợp lại cho dù thành tích các kỳ thi chuyên ngành có đứng hạng nhất thì vẫn sẽ bị đẩy xuống dưới! Đối với việc đạt được học bổng hạng nhất, bảo nghiên (*), thực tập, tiến cử công tác sau này, đều không có ưu thế quá lớn.

(*) bảo nghiên: được trường học bảo lãnh cử đi học nghiên cứu sinh

Xa Hà Văn ngẩng đầu nhìn Cố Hàm Ninh đang cười dài nói chuyện với người bên cạnh, cô luôn có thể nhìn thấy cô ấy ở bên cạnh Triệu Thừa Dư, vẻ chuyên chú mà che chở, mỗi lần đều làm cô chua xót khôn nguôi.

Triệu Thừa Dư đối với cô ấy tốt như vậy, tại sao cô ấy không biết suy tính cho cậu? Mỗi ngày chỉ biết chiếm cứ thời gian ngoài giờ học của cậu, có biết bọn họ cũng sắp tốt nghiệp hay không? Bọn họ không thể vĩnh viễn núp ở bên trong tháp nhà trường đại học này! Con người không thể vĩnh viễn đều ngây thơ giống như đứa trẻ, trong trường đại học đơn thuần là đáng yêu, nhưng trong xã hội, đơn thuần sẽ biến thành ngu ngốc !

“Cố Hàm Ninh, sao cậu không khuyên nhủ Triệu Thừa Dư? Đêm hôm nay nói không chừng viện trưởng học viện cũng tới? Cậu có biết bao nhiêu người muốn lộ mặt trước mắt viện trưởng mà không được? Cơ hội khó có được như vậy, chẳng lẽ cậu liền trở mặt nhìn Triệu Thừa Dư đánh mắt sao?”

Khi Cố Hàm Ninh nghe tới tên mình cũng hơi ngạc nhiên, tuy rằng cô và vị Xa bí thư đối diện này thật ra không được tính là có quen biết, nhưng nếu như cô ấy có chú ý tới Triệu Thừa Dư, hỏi thăm tin tức về cô cũng là việc rất tự nhiên. Mỗi người đều sẽ vô cùng tò mò với người trong lòng của đối tượng mình thầm mến, muốn biết cuối cùng thì mình thua ở điểm nào, cũng sẽ có rất nhiều người sinh ra tâm lý không chịu thua: mình vốn không chỗ nào thua kém cô ta ! Tại sao phải là cô ta? Tại sao mình không được?

Cố Hàm Ninh không biết người con gái dịu dàng đối diện này có phải cũng so sánh, cũng đang suy nghĩ như vậy hay không, dù thế cô vẫn cảm thấy thật ra cũng không có gì. Trên đời này, tình yêu vốn không phải là vấn đề ai tốt hơn ai, mà chỉ là có thích hợp hay không, có rung động hay không.

Dù mình thật sự không so sánh được với cô ấy, vậy thì sao, chỉ cần ở trong mắt Triệu Thừa Dư, cô là duy nhất, như vậy trong cuộc đua tình yêu, cô là người thắng.

Cho nên Cố Hàm Ninh không bận tâm đến đôi mắt tròn như mang theo một tia căm thù đối diện đang nhìn chằm chằm mình, chỉ là tốt bụng cười cười.

“Tại sao cần khuyên? Nếu như anh ấy cảm thấy so với việc ăn với tôi thì việc dùng bữa với viện trưởng quan trọng hơn, anh ấy tự nhiên sẽ nói, bây giờ nếu anh ấy đã muốn ăn cơm cùng tôi, như vậy tại sao tôi nhất định phải ép anh ấy làm chuyện anh ấy không thích?”

“Có lẽ, anh ấy là sợ cậu tức giận, cho nên mới ép mình?” Xa Hà Văn gấp gấp đáp trả, không thừa nhận chỉ cần đề cập mấy vấn đề thích linh tinh, cô sẽ gặp thất bại.

“Đừng dùng giá trị quan của mình để đánh giá chuyện của người khác! Chẳng lẽ cậu hiểu suy nghĩ của Triệu Thừa Dư hơn tôi? Tôi hiểu rõ bạn trai mình, anh ấy luôn thích ở cùng một chỗ với tôi, lớp trưởng, viện trưởng hay hiệu trưởng gì đó, đều là phù phiếm, không bằng một ngón chân của tôi. Vì thế, cậu cũng không cần tốt bụng quá mức nữa, giữa tôi và anh ấy còn chưa đến lượt người khác xen vào..”

Cố Hàm Ninh nụ cười trên mặt không thay đổi, nhưng trong đôi mắt đã không còn ý cười, nhìn chằm chằm sắc mặt của Xa Hà Văn dần đổi, không khách khí chút nào nói.

“Tôi cũng chỉ là vì cậu ấy nên mới. . .” trong lòng Xa Hà Văn nghẹn lại, vừa tức giận buồn bã vừa không cam lòng.

“Cậu dựa vào cái gì mà nói muốn tốt cho anh ấy? Cậu là gì của anh ấy, có thể áp đặt cái mà cậu cho là tốt lên anh ấy? Anh ấy có ba mẹ, còn có bạn gái chính thức là tôi, chẳng lẽ chỉ có cậu là thật lòng muốn tốt cho anh ấy, mà những người còn lại là chúng tôi đều là làm liên lụy anh ấy? Cậu lấy tư cách gì mà nói những lời như thế?”

Cố Hàm Ninh cảm giác lửa giận trong lòng đang bốc lên ngàn ngút, nụ cười lễ phép trên mặt tắt ngấm, lạnh lùng nhìn Xa Hà Văn.

“Không biết xấu hổ.” Thịnh Mạn Mạn đang đứng bên cạnh nhỏ giọng nói một câu, trợn mắt nhìn Xa Hà Văn một cái, hất mặt, lườm phản ứng lại người như thế.

Thôi Hà Miêu cũng cau mày nhìn Xa Hà Văn phía đối diện.

Sắc mặt Xa Hà Văn càng thêm trắng bệch, cắn cắn môi, cố gắng nhịn xuống cảm giác khoé mắt cay cay muốn khóc.

“Được rồi, đi thôi. Đã nghĩ xong muốn đến đâu ăn cơm chưa?” Triệu Thừa Dư đi tới, thoáng nghi ngờ nhìn không khí có phần kì lạ giữa bốn người con gái, đi nhanh lướt qua Xa Hà Văn vẫn đứng một chỗ như lúc này, bước tới đặt tay lên vai Cố Hàm Ninh.

“Mình nghĩ chi bằng chúng ta đi ăn lẩu đi, thời tiết hơi lạnh rồi, ăn lẩu vừa vui vẻ vừa dễ chịu.” Mạnh Khởi Đức đi phía sau Triệu Thừa Dư, đề nghị.

“Được! Mình thích ăn lẩu!” Sự chú ý của Thịnh Mạn Mạn thoáng chốc đã bị phân tán, đồng ý ngay.

“Anh và Mạnh Khởi Đức đi tắm trước đi, bọn em chờ hai người ở dưới ký túc xá.” Cố Hàm Ninh áp chế sự tức giận trong lòng, khẽ mỉm cười, ghé vào gần cổ Triệu Thừa Dư hít hít, cau mày.

“Cũng được. Anh cũng thấy trên người đều là mồ hôi, tránh lát nữa ảnh hưởng đến vị giác của em.” Triệu Thừa Dư cúi đầu cười cười, nín vai Cố Hàm Ninh xoay người, “Vây nhanh lên một chút. Người anh đầy mồ hôi, lại còn đối bụng nữa.”

“Đi thôi. Chúng ta nên ăn thử quán lẩu mới mở nọ, lần trước đi qua từng thấy, tiệm mới mở giảm giá còn sáu mươi phần trăm, tên là gì nhỉ?” Mạnh Khởi Đức cười kéo tay Thôi Hà Miêu, nhẹ giọng hỏi.

“Hừ!” Trước khi nhắc chân, Thịnh Mạn Mạn thoáng nhìn Xa Hà Văn đang cúi đầu, nhìn chằm chằm một lúc, khẽ hừ một tiếng, sau đó mới bước theo sau.

Toàn bộ tâm tình trong lòng Xa Hà Văn bị thái độ hờ hững đến nhìn cũng không thèm nhìn của Triệu Thừa Dư khiến cho tan biến rồi, chỉ còn lại vô cùng mờ mịt, khẽ cười khổ.

Đúng thế, mình lấy lập trường gì, tư cách gì? Nếu không phải bạn cùng lớp, chỉ sợ Triệu Thừa Dư cũng chẳng bao giờ biết được sự tồn tại của mình trong trường. Chỉ là, cứ để mối tình đầu của mình, cứ thế biến mất không dấu vết, cô làm sao cam lòng? Trên đời này có bao nhiêu người, một mối tình đầu vừa gặp liền rung động cần bao nhiêu duyên phận? Cô vốn cho rằng mình và Triệu Thừa Dư là có duyên, cho nên mới có thể gặp nhau trong một phòng học nhỏ bé, nhưng buồn cười một nỗi chỉ có cô là người duy nhất tình nguyện. . .

70. Chương 70: Bị Thương

Editor: Herm Moon

Beta: Tiểu Ly

Năm thứ hai đại học của Cố Hàm Ninh, khi lá xanh dần úa vàng, đại hội thể dục thể thao lại tới. Bắt đầu từ thứ sáu, liên tục trong ba ngày, ở trên sân vận động của trường sẽ luôn nghe thấy rất nhiều tiếng hò hét cổ lên, làm cho người ta sôi trào nhiệt huyết, có rất nhiều người hoặc vui sướng hoặc uể oải hoặc bình tĩnh ở đây.

Năm thứ nhất đại học lúc còn đang tổ chức đại hội thể dục thể thao, Cố Hàm Ninh có quá nhiều ngày nghỉ đến mức dư thừa nhưng thực chất lại không hề đến sân vận động. Năm nay đương nhiên là không giống như thế nữa, tối thứ năm Triệu Thừa Dư cố tình đặt chuông báo thức trên điện thoại của Cố Hàm Ninh, dặn dò cô rằng không cần thiết phải đến từ lúc sáng sớm, chỉ cần ít nhất trước khi trận đấu của anh bắt đầu cô có thể cố gắng đến sân bóng, nếu không đến lúc đó biểu hiện của anh ở trận đấu không tốt thì tất cả sẽ đổ hết lên đầu cô.

Bị uy hiếp như vậy, Cố Hàm Ninh tất nhiên đành phải ngoan ngoãn nghe lời, hướng hồ tình hướng năm nay hơi khác một chút, ở phòng cô còn có Thôi Hà Miêu, một người còn xứng đáng với cái chức vụ bạn gái hơn nhiều so với cô, trước đó đã thích thú, hăng hái muốn đi sớm giành chỗ, nên trước khi diễn ra đại hội thể thao, lúc cùng nhau ăn cơm, Thôi Hà Miêu đã vỗ ngực cam đoan, đến lúc đó nhất định sẽ kéo Cố Hàm Ninh qua đó đứng giờ.

Lúc ấy Cố Hàm Ninh cúi đầu mãi mê ăn, trong lòng thầm phỉ báng: không biết cậu có thể chắc chắn được vào sân thi đấu hay không, gọi tôi đến để xem cậu ăn không ngồi chờ sao?

Tuy rằng kiếp này, Cố Hàm Ninh đã tích cực với việc vận động hơn rất nhiều, nhưng đó cũng là vì rèn luyện thân thể của mình, về việc xem mấy trận thi đấu thể thao thể này, cô vẫn cảm thấy hết sức nhạt nhẽo, không có hứng thú.

Cố Hàm Ninh nhớ rõ, trước kia cô đã từng xem qua World Cup vì một tin tức thú vị. Bà xã của một vị fan hâm mộ phàn nàn, mấy ngày gần đây đều là một mình một giường, ông xã đem ti vi biến thành bà xã yêu quý vô cùng, vị kia thực sự không hiểu nổi, một đám đàn ông tranh nhau chạy theo một quả bóng nhỏ, có gì thú vị? Phát ồ người một quả là được rồi, khỏi cần phải tranh giành nhau chạy mệt như thế!

Cố Hàm Ninh nghĩ, quả thật cô cũng không hề muốn bản thân mình lại thua kém một vật không có sự sống như thế.

Lúc Thôi Hà Miêu hưng phấn lôi kéo Cố Hàm Ninh cùng Thịnh Mạn Mạn tự nguyện đi theo cùng đến sân bóng rổ, bọn Triệu Thừa Dư đang làm động tác khởi động, vừa giãn gân cốt làm nóng cơ thể vừa nói chuyện phiếm, thấy ba người đang hăng hái đi tới, Triệu Thừa Dư và Mạnh Khởi Đức tất nhiên là bước tới cười đón.

Cố Hàm Ninh nhìn xung quanh một chút, đã thấy Xa Hà Văn mang vẻ mặt ảm đạm đứng ở khu dành cho đội phụ giúp, ánh mắt đã không còn nhiệt tình mà dõi theo như trước nữa.

Sau này cô mới biết, Xa Hà Văn là hội trưởng hội sinh viên của học viện của Triệu Thừa Dư, lần này ở cùng một chỗ với bộ trưởng bộ thể thao của trường, phụ trách các hoạt động tổ chức của đại hội thể dục thể thao năm nay, mỗi khi đội bóng rổ luyện tập, cô ấy đều có mặt. Đương nhiên, đây là do Mạnh Khởi Đức nói lại, về phía Triệu Thừa Dư, anh nói thực ra anh vốn không hề chú ý xem cô ấy có mặt ở đó hay không.

Cố Hàm Ninh dặn Thịnh Mạn Mạn cùng Thôi Hà Miêu không được đem lời nói của Xa Hà Văn kể lại cho Triệu Thừa Dư biết. Cũng không phải là vì thay Xa Hà Văn để lại ấn tượng tốt trong lòng anh, mà là để Xa Hà Văn đối với Triệu Thừa Dư mà nói chỉ là một bí thư xa lạ, không hơn, bất kì ấn tượng nào sâu đậm hơn cô đều không cho phép!

Trận đấu chính thức rất nhanh đã bắt đầu, hôm nay là thi đấu trong tổ, mai còn phải đấu một trận nữa, sau đó mới đấu trận chung kết cuối cùng để giành ngôi vị quán quân.

Trận đấu kỳ thật rất đơn giản, toàn bộ cộng lại cũng chỉ mất đến hơn một tiếng, ở trận đấu đầu tiên, Triệu Thừa Dư chơi 15 phút của nửa hiệp hai.

Đến lúc trận đấu kết thúc, đội của Triệu Thừa Dư dẫn trước đội đối phương năm điểm.

Chiến thắng ngay trận đấu đầu tiên quả thật đã khiến cho các thành viên trẻ tuổi rất hưng phấn, ngay cả người trầm ổn như bạn học Triệu, lúc chạy về phía Cố Hàm Ninh, trên khuôn mặt cũng ngập tràn vui vẻ.

Cố Hàm Ninh mím môi cười, hướng về phía Triệu Thừa Dư đang chạy đến trước mặt mình giơ ngón cái lên: “Anh giỏi quá!” Triệu Thừa cười đến càng hơn hở, lông mày cũng giãn hết ra, cái cằm vênh lên, đôi mắt dường như mang theo cả ánh sáng mặt trời, sáng ngời lấp lánh.

Đàn ông cũng giống như trẻ nhỏ, luôn cần sự thừa nhận và khen ngợi của phụ nữ.

“Thầy Quách nói để đến chiến thắng cuối cùng sẽ đi ăn một bữa, hôm nay trở về nghỉ ngơi cho tốt. Em chờ anh một lát, để anh xem thầy Quách còn dặn dò gì nữa không, rồi chúng mình đi.”

Nói xong, Triệu Thừa Dư liền cười vẫy tay, đi về trước tập hợp.

Bữa tối này là Triệu Thừa Dư mời, vì Mạnh Khởi Đức nói cậu ấy còn không có cơ hội lên sân, vì thế Triệu Thừa Dư tốt bụng, muốn an ủi thật tốt linh hồn bé nhỏ của người bị bỏ rơi là cậu ta.

Thịnh Mạn Mạn đương nhiên là người đầu tiên vỗ tay tán thành.

Thôi Hà Miêu vốn định gọi Bạch Vũ Hân, nhưng gọi điện thoại thì cô nàng không nghe máy.

Thật ra trong lúc diễn ra trận đấu Cố Hàm Ninh có nhìn thấy Bạch Vũ Hân, nhưng chờ đến lúc nghỉ giữa trận thì lại không thấy bóng dáng cô ấy đâu nữa. Trước khi trận đấu bắt đầu, cô có nhìn thấy bạn gái mới của Cao Thần. Mặc dù là trời mùa thu, hơi se lạnh nhưng cô ấy vẫn mặc váy ngắn, để lộ đôi chân trắng nõn, trang phục rực rỡ bắt mắt, nhìn qua còn có cảm giác cô ấy lớn hơn Cao Thần vài tuổi, xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng so với cô bạn gái dễ thương lúc trước thì còn thiếu mấy phần khí chất. Lúc Cố Hàm Ninh nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy cô ấy thân mật rúc vào lòng Cao Thần ngồi bên cạnh, hai người coi như xung quanh không hề có một người nào khác, thân mật mà trò chuyện, dính sát lấy nhau, không hề để lộ ra một khe hở nào.

Cố Hàm Ninh không biết, Bạch Vũ Hân có thấy hay không. Nhưng chắc hẳn cô ấy đã không bỏ lỡ cảnh tượng lúc đó. Dù sao cô ấy lúc nào cũng dõi theo bóng dáng của Cao Thần. Luôn luôn thâm tình với người đó, sẽ cảm thấy đau lòng, thấy người ấy thay bạn gái như thay áo cũng sẽ thương tâm như vậy.

Cho dù luôn luôn ở bên cạnh anh nhưng ánh mắt thâm tình của anh chưa chắc đã thuộc về cô. Nhưng so với việc làm một người bạn gái không biết lúc nào sẽ bị thay thế thì làm một người bạn vẫn tốt hơn, có lẽ Bạch Vũ Hân cũng biết mình nên lựa chọn như thế nào.

Cố Hàm Ninh nghĩ, kiếp trước, lúc Bạch Vũ Hân cuối cùng cũng bị Cao Thần kéo vào ngực, không biết cô ta có cảm thấy thỏa mãn sung sướng vì ước muốn nhiều năm đã đạt được hay không?

Đối với Bạch Vũ Hân, cảm giác của Cố Hàm Ninh luôn luôn rất phức tạp.

Bạn thân, tình địch, mối quan hệ của hai người bọn họ từ kiếp trước đến kiếp này đã không còn tồn tại nữa.

Bạch Vũ Hân đương nhiên không có chút cảm giác nào, nhưng cô lúc nào cũng đeo nặng trên vai cả yêu đơn phương lẫn hận thù. Giờ những cảm xúc mãnh liệt đó đã dần dần phai nhạt, nhưng những ký ức kia thì vẫn còn tồn tại, chỉ là lúc nhớ đến thì bình thản hơn trước, khi vô tình nhớ lại có cảm giác hơi hốt hoảng, giống như đang nhìn thấy cuộc sống của một người khác.

Thật ra cũng không còn quan hệ gì nữa rồi. Chỉ cần cô muốn, tất cả đều có thể biến mất như chưa từng tồn tại.

Đối với người như vậy, cô không còn cách nào có thể đưa ra tình cảm một lần nữa. Ác cảm chậm rãi nhạt đi, mà cảm tình, cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ quay lại.

Bạch Vũ Hân, tôi đã không còn hận cậu nữa. Vì cậu so với tôi, càng đáng thương hơn rất nhiều.

Buổi tối hôm ấy, Bạch Vũ Hân rất khuya mới trở về, Cố Hàm Ninh đã sớm đi nằm, nhưng nghe thấy những tiếng nức nở nhỏ nhỏ thì hơi giật mình tỉnh dậy, thấy đèn bàn của Bạch Vũ Hân vẫn sáng, dáng người mỏng manh nằm sấp trên bàn viết, cô bình tĩnh nhìn vài giây, trong lòng khe thở dài, sau đó lại nằm xuống ngủ thiếp đi một lần nữa.

Ăn xong cơm chiều, Triệu Thừa Dư cùng Mạnh Khởi Đức đưa bạn gái về phòng ngủ của bọn họ, lưu luyến không rời rồi mới trở về nghỉ ngơi. Sáng ngày kia, bọn họ còn có hai trận đấu, giữ gìn thể lực dồi dào là việc vô cùng quan trọng.

Cố Hàm Ninh kéo Triệu Thừa Dư đến nơi không có ánh đèn đường rọi tới, vòng tay ôm anh, sau đó thân mật trao cho nhau những nụ hôn dịu dàng mà nóng bỏng, mãi cho đến khi cả hai dường như không thở nổi mới buông ra.

“Sau khi anh trở về phòng ngủ nhớ phải ngay lập tức rửa mặt rồi đi nghỉ, không được lãng phí thời gian nữa..”

“Được. Em cũng nghỉ sớm đi. Đợi đến cuối tuần có nhiều thời gian hơn anh sẽ ở bên cạnh em”. Triệu Thừa Dư thấp giọng hứa hẹn, cúi đầu hôn lên trán Cố Hàm Ninh.

“Được.” Trong lòng Cố Hàm Ninh khẽ thở dài. Từ lúc học kì cuối bắt đầu, thời gian hai người được ở bên cạnh nhau thì ít mà xa cách nhau thì ngày càng nhiều, đương nhiên đây là so với trước kia.

Haizzz, lạc quan mà nói thì như vậy cũng tốt, tránh khỏi mỗi ngày đều ở bên cạnh nhau, dễ sinh ra cảm giác chán chường.

Kết quả là ở trận đấu cuối cùng ngày chủ nhật, Cố Hàm Ninh vốn không còn tâm trạng chú ý đến những điều khác, trong mắt cô chỉ thấy Triệu Thừa Dư đang nhíu chặt lấy lồng mày, ngồi trên mặt đất.

Cô cũng không nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy Triệu Thừa Dư dường như đang rất đau đớn ôm chân mà ngồi xuống, trận đấu bị tạm dừng, kết cục là thay người, Mạnh Khởi Đức cùng một cầu thủ băng ghế tương tự cầu thủ dự bị mà Cố Hàm Ninh thấy hơi quen quen đi tới dìu Triệu Thừa Dư ra khỏi sân, theo sau là đội trưởng.

Cố Hàm Ninh vội vàng vượt qua đám đông chạy tới, Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn cũng lo lắng chạy theo sau.

Phòng y tế tạm thời đặt ở ngay bên cạnh sân bóng rổ, lúc Cố Hàm Ninh chạy đến thì Triệu Thừa Dư đã ngồi ở trên ghế, thấy Cố Hàm Ninh đến thì vội cười nói: “Không sao, đừng lo lắng quá.”

“Điều tại mình không tốt. . .” Mạnh Khởi Đức cau mày, nhìn chằm chằm mắt cá chân của Triệu Thừa Dư đã bắt đầu sưng đỏ.

“Liên quan gì đến cậu? Là tự bản thân mình không cẩn thận.” Triệu Thừa Dư vỗ lưng Mạnh Khởi Đức, hơi chau mày, thần sắc thoải mái hơn một chút.

“Bác sĩ Trần, sao rồi? Xương cốt có bị thương không ạ?” Xa Hà Văn ngồi xổm ở bên cạnh, cúi đầu nhìn bác sĩ kiểm tra vùng chân bị thương của Triệu Thừa Dư, hàng lông mày thanh tú nhíu chặt, cắn môi, sắc mặt tái nhợt, giống như chính cô mới là người bị thương.

Cố Hàm Ninh bây giờ cũng không có tâm trạng quan tâm tới cô ấy, bước đến gần, nửa ngồi xuống, kéo tay Triệu Thừa Dư, nắm chặt trong lòng bàn tay, hỏi: “Anh có đau lắm không?”

“Không đau. À không, chỉ đau một chút, không sao đâu.” Triệu Thừa Dư khẽ cười cười, siết chặt tay Cố Hàm Ninh, nhẹ giọng an ủi.

“Xem qua thì có lẽ không ảnh hưởng đến xương cốt đâu, nhưng tốt nhất vẫn nên đi bệnh viện chụp phim để kiểm tra lại.” Bác sĩ buông tay, đứng lên thông báo kết quả kiểm tra.

“Không cần, mua cao dán dán lên là được rồi.” Triệu Thừa Dư lắc đầu.

“Không được!” Hai giọng nói đồng thời vang lên, Cố Hàm Ninh nhíu chặt mày, liếc nhìn Xa Hà Văn, mấp máy môi, quay đầu nhìn về phía Triệu Thừa Dư, giọng nói mềm lại, “Không đi bệnh viện để kiểm tra lại cho tốt thì em không an tâm đâu. Em đi với anh, được không? Chụp phim, xác định lại một chút?”

“Được rồi.” Triệu Thừa Dư không còn lựa chọn nào khác, đành phải gật đầu, ngẩng đầu cười xoa đầu Cố Hàm Ninh, “Đừng lo lắng, không có chuyện gì.”

“Mình cũng đi.” Mạnh Khởi Đức nói, “Mình đến nói với thầy Quách một tiếng, dù sao mình cũng không quan trọng, tiếp đó chắc cũng không có cơ hội vào sân đâu. Vương Chí, cậu đi về trước đi.” Mạnh Khởi Đức quay đầu nói với người đã dìu đỡ Triệu Thừa Dư tới, “Mình đi trước lấy quần áo, các cậu chờ mình một chút.”

Mạnh Khởi Đức nói xong bèn quay trở lại hướng sân bóng, Cố Hàm Ninh suy nghĩ một chút, cũng không biết phải từ chối thế nào, bèn nói: “Cũng được, em cũng sợ một lát nữa không đỡ được anh.”

“Ninh Ninh, mình đi cùng các cậu, có thể giúp lấy thuốc hay làm gì đó”. Thôi Hà Miêu cũng nói. “Mạn Mạn, cậu về trước đi.”

“Cũng được, tránh làm phiền đến các cậu.” Thịnh Mạn Mạn nghĩ một chút, khẽ gật đầu, “Tối đó rồi nhớ gọi ỉnh.”

“Triệu Thừa Dư, mình đưa cậu đi. Đến lúc đó lấy hoá đơn xong có thể đi học viện thanh toán cho cậu.” Xa Hà Văn nhìn Triệu Thừa Dư nói, không đi theo cô cũng không yên tâm.

“Không cần. Có mấy người chúng tôi là đủ rồi, về phần hoá đơn, khi xong sẽ đưa cho cậu, nếu có thể được thanh toán thì thanh toán, không được thì thôi.” Cố Hàm Ninh không ngẩng đầu, mím môi, lạnh giọng nói.

71. Chương 71: Vẽ Xấu

Editor: Truc Van

Beta: Tiểu Ly

“Mình, mình đại diện cho trường học đến đó . . .” Xa Hà Văn cắn môi dưới, cố chấp nhìn Cố Hàm Ninh chằm chằm.

Cô chỉ là lo lắng, cô chỉ là muốn đứng ở bên cạnh Triệu Thừa Dư, chỉ muốn xác định là anh không làm sao mà thôi, nếu không cho dù cô có ở trường học cũng là đứng ngồi không yên, cô cũng không phải muốn phá hoại gì hết, tại sao chỉ như vậy thôi mà cũng không được?

“Vậy sao?” Cố Hàm Ninh mắt híp lại, cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia châm chọc: “Cậu có thể đại diện cho viện trưởng của các cậu sao? Nếu quả thật muốn phái người đại diện thì mời thầy giáo đứng đầu của học viện các cậu tới đây đi.”

“Xa bí thư, mình không cần thanh toán tiền thuốc men, chút tiền này mình có thể trả được. Cậu cũng bận rộn, cũng không thể làm phiền cậu cùng đi theo.” Triệu Thừa Dư vịn vai Mạnh Khởi Đức, khẽ nhíu mày đứng lên, cũng không thèm nhìn Xa Hà Văn một cái, chỉ lạnh nhạt mà nói như vậy, “Hàm Ninh, em đỡ anh qua bên kia đi.” Lúc chuyển hướng nhìn Cố Hàm Ninh, gương mặt anh tỏ ra rất đáng thương tội nghiệp.

Cố Hàm Ninh vội vàng tiến gần lại đỡ bên kia, lo lắng nhìn Triệu Thừa Dư: “Làm sao bây giờ? Bệnh viện ở trên trên cũng phải đi một đoạn đường đấy, có muốn gọi xe không?”

“Mình đi lấy xe đạp của mình đến, để cho Thừa Dư ngồi phía sau, mình chở cậu ấy đi. Các cậu chờ một lát.” Mạnh Khởi Đức nói xong, cẩn thận buông ra, thấy Triệu Thừa Dư được Cố Hàm Ninh đỡ, đứng một chân cũng khá vững, mới lập tức chạy đi thật nhanh.

“Vậy chúng ta chờ ở đây một chút đi.” Cố Hàm Ninh nói xong liền muốn đỡ Triệu Thừa Dư ngồi xuống.

“Không cần, em đỡ anh, chúng ta đi chậm chậm, để Khởi Đức đỡ phải quay lại lần nữa.” Triệu Thừa Dư tất nhiên là phát hiện ra bầu không khí lúng túng bây giờ, không khỏi sợ Cố Hàm Ninh hiểu lầm, vẫn là rời đi sớm một chút, đương nhiên, mà tốt nhất tất cả chỉ là cậu suy nghĩ nhiều mà thôi

Nói xong Triệu Thừa Dư liền nhảy lò cò bằng một chân còn lại, Cố Hàm Ninh vội vàng theo thật sát: “Này! Anh cẩn thận một chút!”

Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn tất nhiên cũng đuối kịp, cũng không ai thèm ngó ngang tới cô bí thư họ Xa sắc mặt lúc xanh lúc trắng cuối cùng đã được nhớ tên lại mơ hồ bị Triệu Thừa Dư đưa vào sổ đen trong lòng.

Mạnh Khởi Đức lấy xe đạp chở Triệu Thừa Dư, Cố Hàm Ninh cùng Thôi Hà Miêu theo sát, cùng nhau đến bệnh viện trấn trên ở gần đấy, chụp ảnh kiểm tra một lượt, mất hết mấy giờ, cuối cùng cũng lấy được kết quả, bác sĩ chẩn đoán, có vết nứt xương rất nhỏ, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng tốt, cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng vẫn phải bó thạch cao cố định.

Cố Hàm Ninh nhẹ nhõm thở ra, cẩn thận ghi nhớ lời dặn của bác sĩ, trong lòng tính toán muốn mua xương hầm canh cho Triệu Thừa Dư bổ sung thêm canxi.

Bó thạch cao xong, đã là sáu giờ tối, bốn người ở nơi gần đó tùy tiện ăn một chút, ăn xong liền đem Triệu Thừa Dư đưa đến trong phòng Bùi Duệ Triết cùng mấy người bọn họ đang thuê.

Đây là đề nghị của Cố Hàm Ninh. Trong phòng ngủ của ký túc xá, muốn lên còn phải leo cầu thang, lại không có phòng bếp..., rất không tiện, cô đã xin được giấy xin nghỉ của bác sĩ cho anh, cũng đã liên hệ với thầy chủ nhiệm, có thể phải nghỉ ngơi hai tuần lễ, giấy xin nghỉ liền giao cho Mạnh Khởi Đức ngày mai đem qua cho thầy chủ nhiệm.

Lúc bốn người đến phòng cho thuê dưới lầu, Thạch Lỗi đã chờ ở đó, một người liền công Triệu Thừa Dư lên lầu. Bùi Duệ Triết và Hầu Nhân Phong vì tập trung vào chuyện đăng ký công ty cùng chuyện kiếm thêm hợp đồng, đều đi ra ngoài rồi, nghe nói gần đây đều rất khuya mới trở về.

Sắp xếp cho Triệu Thừa Dư ổn thỏa xong, trở về phòng ngủ, Cố Hàm Ninh mới cảm thấy toàn thân cô đều mệt mỏi, cả người vừa thả lỏng ra liền có một cảm giác mỏi mệt khó mà chống cự. Muộn như thế này, sau khi cả ba người Cố Hàm Ninh đều nằm ngủ, Bạch Vũ Hân vẫn chưa trở về, chỉ là Cố Hàm Ninh đã không có tâm tư mà suy nghĩ nữa rồi, sau khi lên giường rất nhanh đã ngủ mất.

Ngày hôm sau, sáng sớm Cố Hàm Ninh đã thức dậy, chờ cô mặc quần áo tử tế chuẩn bị xuống khỏi giường, lúc này mới phát hiện, giường của Bạch Vũ Hân rất ngăn nắp, chắc là cô ấy cả đêm qua không về.

Cố Hàm Ninh dừng một chút, hơi hơi nhú mào nhìn giường của Bạch Vũ Hân, trong lòng thầm than một tiếng, sau đó mới chậm rì rì mà xuống khỏi giường.

“Ninh Ninh, cậu đã về rồi sao. Hình như tối qua Hân Hân không về, mình gọi điện thoại cho cậu ấy thì máy đã tắt, gửi tin nhắn cũng không thấy trả lời.” So với Cố Hàm Ninh, Thôi Hà Miêu thức dậy sớm hơn, từ trong phòng tắm đi ra, nhỏ giọng xuống, lo lắng nói.

“Ừ.” Cố Hàm Ninh nhẹ giọng đáp.

Sau ngày hôm qua, hay tin học viện lần này đạt được thành tích hạng nhất môn bóng rổ của đại hội thể dục thể thao, nghe nói lãnh đạo học viện rất cao hứng, sau cuộc so tài đội bóng rổ sắp xếp mở tiệc ăn mừng thành công, chỉ có hai người Triệu Thừa Dư cùng Mạnh Khởi Đức là không tham gia, cho nên, tình huống cụ thể bọn họ cũng không biết. Chỉ biết là sau này Mạnh Khởi Đức gọi điện thoại cho đội viên, bên kia đang vui đùa rất náo nhiệt, lại là uống rượu cùng ca hát, cũng không biết lúc nào thì kết thúc.

Trong lòng Cố Hàm Ninh mơ hồ nghĩ tới, có lẽ tối hôm qua Cao Thần cũng uống nhiều quá, cậu ấy vốn chính là một người rất thích náo nhiệt, còn Bạch Vũ Hân thì sao? Là cùng nhau đi chung, hay vẫn một mực chờ Cao Thần?

Cố Hàm Ninh nghĩ như vậy nhưng thật ra trong lòng lại hi vọng tối hôm qua không có chuyện gì, nhưng Bạch Vũ Hân một đêm không trở về, trừ người trong cuộc ra, sợ rằng bây giờ ai cũng không nói rõ được rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Cậu cũng đừng lo lắng, cậu ấy đã lớn như rồi, trên người cũng có mang theo tiền, sẽ tìm được nơi để ngủ, có thể là quá muộn, ký túc xá đã đóng cửa, cậu ấy không muốn để cho dì quản lý biết, cho nên ngủ ở nơi khác.” Cố Hàm Ninh nhẹ giọng an ủi Thôi Hà Miêu.

Bạn cùng phòng cũng được, bạn học cũng được, bạn bè cũng được, Thôi Hà Miêu quan tâm Bạch Vũ Hân cũng là rất bình thường. Tuy rằng Bạch Vũ Hân thỉnh thoảng không có ở trong phòng ngủ, kỳ thật quan hệ giữa ba người còn lại thân thiết, gần bó hơn một chút, thế nhưng cũng không có nghĩa là Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn sẽ không quan tâm đến Bạch Vũ Hân.

Cố Hàm Ninh cũng không có tâm trí đi quan tâm chuyện Bạch Vũ Hân nhiều hơn, giữa trưa học xong, cô vội vàng ăn cơm trưa, trước hết đi chợ mua rau, chọn xương bò thật tươi, cùng một ít thịt heo, lại mua này mua nọ được hai túi đồ to, cô hết sức xách trở về chỗ Triệu Thừa Dư.

Mở cửa là chị Tổng, Cố Hàm Ninh liền biết ngay anh Bùi cũng ở đây.

“Ôi, em gái à, hôm nay em muốn nấu một bữa tiệc lớn sao?” Tổng Minh Huyền nhận lấy một cái túi trên tay Cố Hàm Ninh, nở nụ cười đi vào.

“Vâng, em muốn nấu xương hầm canh.” Cố Hàm Ninh cũng không khách khí, đem một cái túi giao cho Tổng Minh Huyền, hai người mang đồ vào phòng bếp.

Xương bò là cô muốn hầm canh, còn thịt heo là để nấu thịt kho tàu cho bữa tối. Cố Hàm Ninh đem xương bò đặt vào nồi áp suất rồi đun lên, từ trong phòng bếp đi ra, liền thấy Triệu Thừa Dư đang đứng dựa vào bên cửa, cười nhìn cô.

“Ôi, sao anh lại đi ra đây? Mau trở về nằm đi.” Cố Hàm Ninh vội vàng bước nhanh đi qua, đỡ lấy cánh tay Triệu Thừa Dư.

“Đã nằm hơn nửa ngày, anh cảm thấy xương cốt cũng đã bắt đầu tê rần. Bác sĩ cũng chỉ nói là cần phải chú ý chỗ bị thương, những chỗ khác thì không sao mà.” Triệu Thừa Dư cười cười, bên trong nụ cười kia thể nào cũng thấy có ý lấy lòng.

Cố Hàm Ninh vừa trừng mắt, vừa cố gắng đỡ lấy anh, muốn đưa anh trở về phòng: “Bị thương gân cốt thì phải điều dưỡng một trăm ngày, nghe nói qua không? Anh mới chưa tới một ngày mà đã không nằm được sao? Chỉ ít mấy ngày nay không thể cử động, anh đừng cho rằng chân không dễ xuống đất là được, anh dùng chân sau để nhảy lò cò, cũng sẽ lôi kéo cơ bắp cùng dây thần kinh trên cái chân đang bị thương đấy.”

“Được được, anh biết.” Làm bệnh nhân chỉ có cách nghe lời, ít nhất, ở trước mặt bạn gái cần phải ngoan ngoãn nghe lời, Triệu Thừa Dư đưa tay ra, sờ sờ gò má Cố Hàm Ninh, thuận theo ngồi trở lại trên giường, tùy ý Cố Hàm Ninh đem cái chân đang bị thương của anh để lên trên giường, lại để thêm đệm dựa sau lưng anh.

“Giữa trưa em không tới cũng không sao, bọn anh Bùi đã thương lượng, trong thời gian anh dưỡng bệnh, mỗi ngày bọn họ sẽ ột người ở lại chăm sóc anh.” Triệu Thừa Dư nắm tay Cố Hàm Ninh, dùng sức một chút, lôi kéo cô cùng ngồi xuống bên giường.

Cố Hàm Ninh cười liếc anh một cái: “Em là muốn giữa trưa ninh xương bò trước cho anh, nếu không buổi tối sẽ rất lâu mới chín. Anh không phải là chê em nói nhiều, không muốn thấy em đi?”

“Làm sao có thể! Anh hận không được ở bên em thời thời khắc khắc!” Triệu Thừa Dư trợn mắt, nói rất nghiêm túc, loại chuyện như vậy, nhất định phải lập tức làm rõ.

Cố Hàm Ninh mím môi cười đứng dậy.

Trước kia đúng là không phát hiện ra Triệu Thừa Dư là một người không ngồi yên, bình thường vẫn hay ngồi ở thư viện mấy giờ liền, nếu như không thể không nghỉ ngơi, bảo anh nằm một lúc cứ như là trên người có con gù bò lên.

“Anh nhất định phải nghỉ ngơi nhiều, không được làm loạn, ít nhất phải chờ đến lúc bỏ thạch cao ra, bác sĩ kiểm tra xong nói không có vấn đề mới có thể xuống đất. May mắn là thời tiết bây giờ cũng không nóng, bị bó thạch cao cũng sẽ không quá khó chịu.” Cố Hàm Ninh cười cúi đầu quan sát vết thương trên chân của anh, lúc này mới phát hiện ra trên thạch cao có một ít hình vẽ và chữ viết nguệch ngoạc, cô cẩn thận nhìn lại, thì ra đều là kiệt tác của ba đàn anh sống cùng với Triệu Thừa Dư.

Cố Hàm Ninh vui vẻ, cũng tìm bút đánh dấu trên bàn, ngồi xuống bên giường, cúi đầu viết lung tung.

“Hàm Ninh”, sao em cũng nghịch ngợm như vậy. . .” Triệu Thừa Dư thật không biết làm sao, ba đàn anh vẽ xấu lên mặt thạch cao, anh đã miễn cưỡng lắm mới có thể tiếp nhận, bây giờ bạn gái mình tự nhiên cũng như vậy, anh khó mà cự tuyệt được.

“Anh đừng động, em xong ngay đây.” Cố Hàm Ninh cúi đầu rất chăm chú mà viết vẽ lung tung, “Em từng học qua vẽ tranh.”

“Ồ, lúc nào vậy?” Triệu Thừa Dư có chút nghi ngờ, anh chỉ biết là Cố Hàm Ninh có học qua đàn dương cầm, cũng chưa từng nhìn thấy cô vẽ tranh.”

“Ừ, lúc tiểu học, thầy giáo mỹ thuật thường xuyên khen ngợi em, nói em rất có năng khiếu.” Cố Hàm Ninh hơi hơi vểnh khóe môi lên, trong lòng suy nghĩ có nên vẽ thêm một đám mây trắng, thêm cả mặt trời nữa, chỉ tiếc là không có bút màu nước, không thể nào tô màu lên được.

“Xong rồi! Anh thấy thế nào?” Cố Hàm Ninh dừng bút, đứng dậy, hơi hơi hất cằm lên, cười híp mắt mà chỉ chỉ thạch cao bên ngoài cái chân bị thương của Triệu Thừa Dư.

“Ồ. . .” Triệu Thừa Dư cúi đầu, nhìn tranh vẽ và chữ viết mới thêm vào, khẽ nhú mày, trong lòng buồn rầu suy tư, “Em viết là ‘Chúc bạn học Triệu sớm bình phục!’”

Cố Hàm Ninh gật đầu, cười đến mặt mày đều cong cong: “Đúng. Em nói là vẽ tranh, như thế nào? Anh thấy sao?”

“Hừm. . . Cái em vẽ là con chó sao? À không phải. . . Đó là con mèo nhỏ? Hơ. . . Là con vịt nhỏ? . . .” Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh liên tục lắc đầu, tươi cười trên khuôn mặt dần phai nhạt, cuối cùng trừng mắt nhìn anh, cúi đầu nỗ lực nhìn chăm chăm bức họa đơn giản trên chân mình, trong lòng lo lắng mà phân biệt.

Còn có động vật nhỏ nào chưa nghĩ tới sao?

“Con thỏ! Là con thỏ nhỏ! Anh không thấy con thỏ nhỏ có hai lỗ tai thật dài sao? Đến con thỏ anh cũng không nhận ra sao?” Cố Hàm Ninh tức giận bĩu môi, phồng hai má, ra sức đưa tay chỉ chỉ con thỏ nhỏ mà bản thân cô cảm thấy rất hài lòng.

“A! Đúng đúng đúng, là con thỏ nhỏ, mới vừa rồi là anh nhất thời không nghĩ ra, hiện tại nhìn kỹ lại, đúng là con thỏ nhỏ.” Triệu Thừa Dư rất nghiêm túc chỉ vào con thỏ nhỏ trên chân, rất khẳng định nói, sau đó nở nụ cười, kéo tay Cố Hàm Ninh, “Vẽ rất đẹp, là anh không có năng lực đánh giá tranh vẽ.”

“Hừ. Để em cho anh xem, bộ dạng của con chó nhỏ, con mèo nhỏ như thế nào.” Cố Hàm Ninh bỏ tay Triệu Thừa Dư ra, một lần nữa ngồi xuống, say mê vẽ vẽ xóa xóa trên thạch cao.

72. Chương 72: Thời Gian

Về mặt đau khổ, Triệu Thừa Dư cố gắng hết sức ép bản thân mình lờ đi.

Được rồi, được rồi, dù sao thì cũng không đau không ngứa, cùng lắm là trước khi được tháo thạch cao ra, anh không đi ra ngoài một bước nào là được rồi. Ừ, ngày đi bệnh viện tháo thạch cao, anh có thể tìm cái gì đó che thạch cao này đi.

Cố Hàm Ninh tô tô vẽ vẽ một lúc lâu, lúc này mới ngẩng đầu, hài lòng đánh giá: “Ừ, kiệt tác!”

Triệu Thừa Dư nhìn sang, những vị trí vốn còn trống đa phần đều đã được lấp đầy, Cố Hàm Ninh ra vẻ nói “Con chó nhỏ, con mèo nhỏ”, có lẽ còn có những con vật nhỏ khác, chỉ là theo cậu, dường như hình dáng cũng không khác gì nhiều, miễn cưỡng có thể nhận ra lờ mờ cũng chỉ có cái đuôi cùng bốn cái chân lấp rập linh tinh, chẳng qua là lần này cậu đã thông minh hơn, bình luận ngắn gọn lại không đắc tội.

“Ừ, rất không tệ, so với bức vẽ con khỉ thì đẹp hơn nhiều.”

“Tất nhiên, anh cũng phải nhìn xem là ai vẽ chứ!” Cố Hàm Ninh cười đến híp cả mắt, cúi đầu đắc ý tán thưởng một phen.

Thời gian giữa trưa có hạn, Cố Hàm Ninh nhìn xong, bèn vội vàng chạy về trường học. Chiều hôm đó lúc cô đến nơi thì còn đúng 5 phút là bắt đầu tiết học, Thôi Hà Miêu cùng Thịnh Mạn Mạn đã giúp cô chiếm chỗ ngồi, thấy cô đi vào vội vàng vậy tay.

“Ninh Ninh, ở đây!”

Cố Hàm Ninh còn chưa ngồi xuống, Thôi Hà Miêu liền lo lắng lôi kéo cô ngồi xuống, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Giữa trưa Hân Hân mới trở về, mình hỏi cô ấy, cô ấy thế nào cũng không chịu nói.”

Cố Hàm Ninh dừng một chút, theo ánh mắt của Thôi Hà Miêu nhìn sang, Bạch Vũ Hân ngồi ở bàn cuối cùng gần cửa sổ, nghiêng đầu chống cằm xem sách, khoe miệng ẩn chứa một nụ cười yếu ớt, xem ra tâm tình tựa hồ rất tốt.

Cố Hàm Ninh hơi hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm cô nàng thêm vài giây, thầy giáo chủ nhiệm bộ môn đi vào mới quay đầu trở lại, mở sách ra ghi chép, rất nhanh cũng không hề suy nghĩ thêm về chuyện của Bạch Vũ Hân nữa.

Lúc nghỉ giữa giờ, Cố Hàm Ninh gặp Bạch Vũ Hân ở trong phòng vệ sinh, cô nàng đang cúi đầu rửa tay, Cố Hàm Ninh đứng trước bồn rửa mặt, nhíu mày nhìn vòng eo hơi cong của Bạch Vũ Hân trong gương, mắt nhìn chằm chằm một ấn ký màu đỏ bắt mắt thoáng hiện ra bên trong cổ áo đang rũ xuống, dưới tầm mắt, tựa như có, chỉ là nhìn không rõ lắm.

Ánh mắt phức tạp, Cố Hàm Ninh nhìn Bạch Vũ Hân đang mỉm cười rửa tay, lúc cô nàng ngẩng đầu lên, mới rũ mắt xuống, vịn vào vòi nước, giấu đi biểu cảm trong mắt.

“Ninh Ninh, nghe nói Triệu Thừa Dư bị thương ở chân, không sao chứ?” Bạch Vũ Hân ngẩng đầu thấy Cố Hàm Ninh, cười cười hỏi thăm.

“Ừ, không sao, nghỉ ngơi một tháng là tốt rồi.” Cố Hàm Ninh ngẩng đầu, từ trong gương nhìn về phía Bạch Vũ Hân.

“Mình về phòng học trước.” Bạch Vũ Hân rút khăn giấy ra, cẩn thận lau tay, cười cười vẫy tay với Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh đóng vòi nước, nhìn bóng Bạch Vũ Hân biến mất ở cửa phòng vệ sinh, khe khẽ thở dài.

Kiếp này, quỹ đạo cuộc đời của cô xảy ra biến hóa cực lớn, mà Cao Thần cùng Bạch Vũ Hân dường như cũng tương tự như kiếp trước nhưng cũng lại không giống như vậy.

Cố Hàm Ninh tự giễu cười cười, có lẽ cô ở trong lòng Cao Thần thật đúng là tình yêu chân thật. Cho nên kiếp trước, Cao Thần dù là ở đại học hay là tiến vào xã hội, ở bên ngoài, đều chỉ có cô đóng vai trò là bạn gái và là vợ công khai, nhưng hôm nay cô cũng thật không rõ, sau này Cao Thần, trừ Bạch Vũ Hân ra, rốt cuộc có còn qua lại với những người con gái khác hay không. Lén lút qua lại, hoặc nếu như có cơ hội thì đùa bỡn, chắc cũng sẽ không thiếu.

Nhưng ít ra, đối với Bạch Vũ Hân, Cao Thần ngay từ đầu còn có thể ít nhiều suy nghĩ đến tấm lòng của cô ta, cho nên anh ta căn bản sẽ không tiếp nhận Bạch Vũ Hân. Mà Bạch Vũ Hân, có lẽ cũng có một quá trình suy nghĩ phức tạp, giãy dụa, do dự, dao động, thậm chí muốn dùng hành động tranh đoạt, Bạch Vũ Hân, chắc không phải là ngay từ đầu đã hạ quyết tâm.

Mà cả kiếp này, cô rất sớm đã tách khỏi Cao Thần cùng Bạch Vũ Hân, Cao Thần xuất sắc như vậy, lại thoải mái yêu đương chơi bời, tận tình hưởng thụ quyền lợi của người trẻ tuổi. Mà trong lòng Bạch Vũ Hân sẽ không có bất kỳ gánh nặng và áp lực nào, chỉ cần tích cực đuổi theo bóng dáng người trong mộng.

Ở trên cổ Bạch Vũ Hân, người tạo ra ấn ký thân mật, trừ Cao Thần ra, sẽ không còn có người khác, nếu không Bạch Vũ Hân sẽ không có vẻ mặt như thế.

Mà trên sân bóng rổ, cô gái xinh đẹp Cố Hàm Ninh đã gặp, dù không phải là người yêu của Cao Thần, thì cũng đích thực là bạn gái đang mập mờ tán tỉnh, hai người họ vốn đã không thêm che giấu thái độ thân mật với nhau.

Nghe nói, buổi tiệc mừng thành công tối hôm qua, rất nhiều người uống đến say mềm. Cũng không biết lúc ấy, Cao Thần tỉnh táo nhiều hơn hay là mơ hồ nhiều hơn.

Bạch Vũ Hân, chúng ta đều đã trưởng thành, tất cả kết quả này, bởi vì chuyện kiếp trước, là đáng hay là ngọt, tương lai cũng chỉ có tự bản thân mình gánh chịu mà thôi.

Mỗi một cô gái mơ mộng hão huyền, đều cảm thấy mình sẽ là người tình cuối cùng của người con trai đa tình mình yêu, có phong lưu phóng túng đi nữa, rồi sẽ vì mình mà dừng lại, chỉ cần có yêu, thì có thể thay đổi được tất cả!

Rất tốt đẹp, nhưng cũng quá ngây thơ.

Cố Hàm Ninh càng tin tưởng, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Tốt hơn là thay vì ảo tưởng sẽ thay đổi được bạn trai của mình, không bằng ngay từ đầu hãy chọn người bạn trai tốt.

Chuyện tối hôm qua của Bạch Vũ Hân, trong lòng Cố Hàm Ninh đại khái hiểu rõ, cô cũng không nói với Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn, hai người đó chỉ là đơn thuần quan tâm Bạch Vũ Hân mà thôi, chỉ cần người không sao là tốt rồi, về phần những thứ khác, thật ra các cô cũng bất lực. Có lẽ, Bạch Vũ Hân cũng có chút cảm giác bất lực, nhưng trái tim đã chìm đắm rồi, nhiều khi sẽ có cảm giác thân bất do kỷ, huống hồ bản thân Bạch Vũ Hân lại là người mơ mộng đến cùng cực, có lẽ, tương lai, hiện thực sẽ làm mờ đi mặt ngây thơ của cô ta, nhưng, ít nhất không phải bây giờ.

Cố Hàm Ninh nghĩ tới kỷ ức cuối cùng của kiếp trước đã bắt đầu phai nhạt, trong lòng không khỏi thở dài: có lẽ, mất đi sự ngây thơ, Bạch Vũ Hân sẽ đáng sợ hơn.

Mới hơn ba giờ đã tan học, Cố Hàm Ninh nhớ ra còn có chút gia vị chưa mua, quyết định lại đi siêu thị một chuyến. Chọn nước tương, mắm gạo, Cố Hàm Ninh dứt khoát là mua nhiều hơn một ít tương, thời tiết càng ngày càng lạnh, cô quyết định ngày mai hoặc ngày kia sẽ làm một nồi lẩu.

Lúc trả tiền, Cố Hàm Ninh tùy ý đảo mắt một chút, vừa vặn nhìn thấy Tưởng Cẩm Du, cậu đang cúi đầu nói chuyện cùng một cô gái bên cạnh, trên mặt mang theo ý cười dịu dàng. Cố Hàm Ninh nhìn một lát, liền dời mắt đi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Như vậy rất tốt, mất đi người mà mình vẫn nhìn chằm chằm trước mắt, quay đầu lại, có lẽ mới có thể phát hiện những người khác.

Cho nên lúc Cố Hàm Ninh thanh toán tiền, xách lấy cái túi rời đi, không chú ý tới ánh mắt sững sờ của Tưởng Cẩm Du.

Thời gian sẽ chữa lành tất cả, yêu cũng được, hận cũng thế, chỉ cần bản thân nguyện ý trao tất cả cho thời gian, thì rồi sẽ có một ngày quên lãng được tình cảm rung động đến kịch liệt lúc trước, nếu nhớ được, chẳng qua cũng chỉ là một vài hình ảnh trắng đen đơn giản mà thôi.

Chỉ cần cho bản thân mình thời gian, hoặc dài hoặc ngắn, sẽ có một ngày, thậm chí bản thân ta rốt cuộc cũng sẽ không nhớ nổi, lúc ấy đã rơi nước mắt vì cái gì.

Mạnh Khởi Đức đem giấy xin nghỉ phép đưa cho thầy chủ nhiệm, học viện đặc biệt cho Triệu Thừa Dư nghỉ một tháng, Cố Hàm Ninh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô thật lo lắng Triệu Thừa Dư phải cố gắng đi học, thả lỏng xong, cô ngần lẩn dăn dò Triệu Thừa Dư nhất định phải nghỉ ngơi điều dưỡng cho tốt, chân bị thương không được xuống đất. Một tháng sau, đoán chừng có thể tốt lên rất nhiều.

Mạnh Khởi Đức thì chiều nào sau buổi học hoặc sau khi ăn cơm, đều mang bài ghi chép trên lớp cho Triệu Thừa Dư, bên trên đã đánh dấu lại những chỗ cần ôn tập, cẩn thận giảng giải cho Triệu Thừa Dư, như vậy, thời gian cơm chiều thường xuyên ở lại nhiều hoặc ít hơn hai người, Thôi Hà Miêu thỉnh thoảng cũng sẽ cùng đến, giúp làm việc nhà.

Thứ bảy, theo đề nghị của chị Tổng, bọn họ làm cái tiệc mừng thành công đơn giản tại căn phòng thuê được. Công ty của bọn họ đã đăng ký xong, dốc hết tài chính, dồn tâm huyết nửa năm làm phần mềm quản lý máy vi tính, rốt cục cũng ký được vài cái hợp đồng.

Chuyện này tất nhiên cần phải ăn mừng, buổi sáng thứ bảy, Tống Minh Huyền liền chủ động mời anh Bùi, kéo Thạch Lỗi đi xách đồ, cùng Cố Hàm Ninh đi chợ rau, đi dạo một vòng siêu thị, mua được vài túi thức

ăn mang về.

Cố Hàm Ninh cố gắng không đưa tầm mắt nhìn sang phía khuôn mặt đang tươi cười rạng rỡ hơn bình thường của chị Tổng, nghĩ đến buổi sáng nhìn thấy Bùi Duệ Triết rất hiếm khi ăn mặc chỉnh tề, đã cạo ria mép sạch sẽ, khoe miệng nhẹ cong lên thành một nụ cười, trong lòng không hiểu sao lại có chút cảm giác không quen. Được rồi, thật ra là hình tượng lôi thôi của anh Bùi đã khắc sâu vào trong lòng người khác rồi.

Trước kia lúc nghe nói anh Bùi bị bạn gái giàu có đã yêu nhiều năm vô tình vứt bỏ, trong lòng cũng từng tưởng tượng về đoạn tình cảm này, cứ nghĩ rằng Bùi Duệ Triết yêu nhiều hơn, nếu không sao sẽ bị vứt bỏ.

Nhưng sau hôm nay, cô mới phát hiện, xác thực là đòn gánh cột một đầu nóng (so sánh một việc, một bên thì vô cùng nhiệt tình (nóng), đối phương thì lạnh nhạt (lạnh) nhưng nóng rõ ràng là chị Tổng, nhìn chị ấy mặc toàn quần áo hàng hiệu, nhẹ giọng cười dịu dàng lấy lòng anh Bùi, mười ngón tay giống như chưa từng dính xuân thủy (chỉ người ko phải làm lụng vất vả), lại giúp anh Bùi dọn dẹp trong phòng, giặt quần áo quăng lung tung dưới sàn nhà, vậy mà anh Bùi có lúc còn để lộ ra vẻ mặt như đang mất kiên nhẫn, ban đầu cô cũng rất kinh ngạc.

Nhưng sau khi tiếp xúc nhiều hơn, trong lòng Cố Hàm Ninh đã không còn nghĩ như vậy nữa.

Cô nhớ kiếp trước cô chỉ gặp Bùi Duệ Triết một lần duy nhất, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như không có hứng thú với cái gì, ánh mắt lạnh lùng đã làm tan biến bao nhiêu hy vọng của các cô gái độc thân. Theo tin tức của các tạp chí thương mại, bản thân anh đã có hơn tỷ nhân dân tệ, nhưng lại vẫn chưa lập gia đình, thậm chí còn không có bạn gái, từ sau khi bị vứt bỏ, cũng không hề qua lại với bạn gái nào. Về thân phận của vị bạn gái kia, rất thần bí, lại vẫn chưa hề có tạp chí nào công bố ra.

Cố Hàm Ninh âm thầm suy nghĩ, trong lòng có chút chua xót. Giống như núi vẫn luôn chờ mây, vẫn luôn luôn chờ đợi? Không tỏ thái độ gì nhưng vẫn luôn luôn chờ đợi. . .

Cố Hàm Ninh chưa từng nghe chị Tổng nhắc tới gia đình hay người thân của chị, cô chỉ có thể nhìn từ cách ăn mặc xa xỉ của chị Tổng mà biết được gia cảnh nhà chị ấy sẽ không kém.

Ban đầu anh Bùi thiết kế phần mềm máy tính, vẫn luôn luôn không để lộ ra nội dung gì, thậm chí mỗi lần cô hỏi thăm Triệu Thừa Dư, anh đều có chút hơi buồn rầu nói anh không thể tiết lộ bí mật.

Sau này cô mới biết là một phần mềm quản lý tài chính, sau khi chính thức hoàn thành, anh Bùi trực tiếp đưa phiên bản thứ nhất cho chị Tổng, mà chị Tổng lại học chuyên về tài chính.

Cho nên, cũng khó trách hôm nay chị Tổng vui vẻ như vậy.

Chị ấy cùng anh Bùi có phải đã được người nhà đồng ý mà cố gắng? Anh Bùi đã sớm bắt đầu gây dựng sự nghiệp, có phải muốn sớm có ngày có thể tự tin cầu xin cha mẹ chị Tổng yên tâm gả con gái cho anh? Sau này anh cần nhiều tiền vốn có thể thuyết phục cha mẹ chị Tổng, anh có năng lực, có thể đảm bảo cuộc sống tốt đẹp cho chị Tổng.

Vậy, sau này lại chia tay, có phải là vì chút thành tích này của anh Bùi, ở trong mắt cha mẹ chị Tổng căn bản chẳng là gì? Đến cuối cùng, chị Tổng bị kẹt ở giữa cha mẹ cùng anh Bùi, vô cùng mệt mỏi, lại không thể chống đỡ thêm, cho nên, mới dẫn đến kết cục cuối cùng là chia tay?

Cố Hàm Ninh chỉ có thể suy đoán như vậy.

Cho nên nói, tình yêu môn đăng hộ đối, sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều. Thật ra có một số người không có được may mắn này, lại cứ khẳng định cho rằng là tại cha mẹ nên bản thân mình mới thua kém người mình yêu rất nhiều. Tình yêu là chuyện của hai người, sau giai đoạn tình yêu, là hôn nhân, lại là chuyện của hai gia đình, thậm chí là chuyện của cả hai dòng họ.

73. Chương 73. Đồng Hương

Cố Hàm Ninh kiễng chân, nhìn đám người đông đúc xung quanh, túi hành lý trong tay thật sự quá nặng, cô bèn đi đến bên cạnh, đặt ở góc tường, lắc lắc tay, cố gắng ngẩng đầu nhìn một lúc, chỉ có thể nhìn thấy bóng người đến no cả mắt, cô dứt khoát bỏ cuộc, cúi đầu lấy điện thoại di động ra, định trực tiếp xem cuộc gọi cũ.

“Hàm Ninh!”

Giọng nói quen thuộc từ phía trước truyền đến, Cố Hàm Ninh vội vàng ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra tiếng gọi, thấy Triệu Thừa Dư đang cười cười ra sức vẫy tay, vượt qua đám người mà đi tới đây. Cố Hàm Ninh mím môi cười, thả điện thoại vào trong túi quần, đợi đến lúc Triệu Thừa Dư chen đến trước mặt, lúc này mới cười hi hi ôm eo anh, vùi đầu trong vạt áo của anh khẽ vuốt nhẹ nhẹ, ngửi mùi hương trên người anh, mùi vị nhàn nhạt dần dần tản ra, hòa tan với mùi mồ hôi nồng đậm bốn phía.

Khóa môi Triệu Thừa Dư ngày càng cong, ôm chặt Cố Hàm Ninh, cúi đầu hôn nhẹ lên trên mái tóc đen của cô.

“Anh rất nhớ em. . .” Tiếng nói trầm thấp, mang theo quyền luyến đến vô cùng, vương vấn mãi trên đầu Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh vùi đầu trong lòng Triệu Thừa Dư, khẽ cười híp mắt: “Em cũng rất nhớ anh. . .”

“Vậy sao em không trở về sớm một chút. . . Anh còn tưởng rằng cuối tuần trước là em có thể về rồi.” Giọng nói thâm mang chút oán hận, Triệu Thừa Dư chỉ cảm thấy tiếng ồn ào bốn phía cũng đều dần dần đi xa, bên tai chỉ nghe được tiếng Cố Hàm Ninh vui vẻ cười khẽ.

Cố Hàm Ninh nhẹ giọng cười, đứng cách Triệu Thừa Dư ra một chút, ngẩng đầu nhìn anh cười: “Em và mẹ em đi chơi nửa tháng, lúc trở về tất nhiên còn phải ở bên cạnh ba em chút. Em đi lâu như vậy mới về, ba em đã rất không hài lòng rồi, trước khi em lên xe còn lắm bầm ‘Con gái lớn chính là con nhà người ta’, anh nói em lại trở về trước, ông ấy còn không hận chết anh!”

Cô nghĩ đến vẻ mặt khó chịu của ba ba, trong lòng liền vui thích. Cho nên nói, kiếp trước con gái chính là tình nhân của ba ba, cô thật lòng cảm thấy, ba cô có chút ghen tị cùng tâm lý đề phòng đối với bạn học Triệu. Mà mẹ cô nghe nói cô muốn sớm trở về trường, thì lại cười mập mờ, sau đó mới không ngừng nói: “Thằng bé Thừa Dư này rất không tệ, mẹ con cũng là người rất sáng suốt, con sớm dẫn người trở về cũng được, tuổi hoàng kim của con gái rất ngắn, đến tốt nghiệp mới tìm, con trai tốt đều đã bị cướp sạch, loại chuyện này, cần phải nhanh tay mới được!”

Cố Hàm Ninh thật lòng cảm thấy, mẹ cô còn hài lòng về Triệu Thừa Dư hơn cô, nếu như có thể, mẹ cô giống như là muốn lập tức mang cô đi đóng gói để tặng người ta rồi, nói ra thì, tuổi của cô cũng không quá lớn mà, có cần thiết phải gấp gáp như vậy không? Khoảng cách để cô thành gái già, còn có vài năm nữa mà!

“Ai, lễ mừng năm mới lúc đó anh nói muốn đi chúc tết, em lại cứ ngăn cản anh. Nếu không thì Trung thu năm nay, anh và em cùng nhau trở về đi, chú có thích uống rượu hay không? Chú hình như không hút thuốc lá nhỉ? Cô thì thích cái gì? Em nói với anh đi, để anh chuẩn bị một chút.” Trong lòng Triệu Thừa Dư lập tức thấp thỏm không yên, cảm thấy ngày lễ tết sau này, đều phải đi qua thăm hỏi, có câu nói: Cẩn người miệng mềm, bắt người ngắn tay (ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn, nhận lợi ích của người ta, thì không thể không giúp người ta làm việc). Như vậy chắc hẳn chú sẽ không đen mặt với anh nữa đi?

Cố Hàm Ninh nhin không được khẽ nở nụ cười, trong lòng vừa ấm áp vừa ngọt ngào. Để ý cha mẹ cô như vậy, là bởi vì rất coi trọng mình đấy.

“Thăm hỏi gì chứ, làm gì mà cầu kỳ như vậy, ba mẹ em có phải là không biết anh đâu.”

“Tóm lại là phải thăm hỏi đoàn đoàn một lần, tuy rằng ba mẹ em đã biết rồi, nhưng anh còn chưa chính thức tới cửa đâu.” Triệu Thừa Dư càng nghĩ càng cảm thấy có lý, anh và Cố Hàm Ninh quen nhau cũng đã hơn hai năm, bây giờ chính thức tới cửa, cũng không tính là sớm, ừ, trở về cũng có thể bàn bạc với ba mẹ, xem lúc nào thích hợp để đưa Hàm Ninh về nhà.

“Tôi của làm gì chứ?” Cố Hàm Ninh cười liếc anh một cái, không chịu buông tha.

“Hàm Ninh, nếu như chúng mình tốt nghiệp xong làm tiệc cưới kết hôn ngay thì bây giờ chuẩn bị trước mọi chuyện, cũng không phải là quá sớm, nghe nói muốn chọn nhà hàng làm tiệc tốt một chút phải tìm trước một năm đấy, người lớn chọn ngày cũng rất mất thời gian mà.” Triệu Thừa Dư nhẹ giọng khuyên bảo, kéo tay Cố Hàm Ninh, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Cái gì tốt nghiệp xong kết hôn ngay? Em không đồng ý!” Cố Hàm Ninh mở to mắt trừng Triệu Thừa Dư.

“Không phải em nói, sau khi tốt nghiệp ở trường sẽ thuê căn hộ có phòng ngủ đôi sao?” Triệu Thừa Dư khẽ nhếch môi, tốt bụng giúp Cố Hàm Ninh nhớ lại chuyện cũ.

Cố Hàm Ninh trừng mắt, ghen hòng, nhìn Triệu Thừa Dư có chút đắc ý, phút chốc không nói nên lời.

Lúc đó, cô chỉ là tùy tiện nói mà thôi, được không! Tốt nghiệp xong đã là phụ nữ có chồng, việc này cũng nhanh quá đi! Nhưng mà nhìn thái độ Triệu Thừa Dư nghiêm túc, hưng phấn như vậy, Cố Hàm Ninh không xác định mình bây giờ mới nói là nói đùa, có phải sẽ bị trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc không?

“Ha ha, cái đó à, bây giờ không phải còn sớm sao, rốt cuộc có thi đậu được hay không còn là một vấn đề đấy. Chúng ta từ từ thôi, tính kế lâu dài bàn bạc kỹ hơn.” Cố Hàm Ninh cười trừ, cố nói sang chuyện khác, “Chúng ta trở về trường học trước thôi, Miêu Miêu nói cô ấy cũng đã trở lại, Mạn Mạn nghe nói chúng ta đều đã trở lại, cũng không ở nhà nữa, thế là hôm nay lại trở về trường rồi, cũng không biết bây giờ đã đến chưa, nếu đến đúng vào buổi tối thì chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé.”

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Triệu Thừa Dư không biết làm thế nào đành phải khẽ cười, biết rõ Cố Hàm Ninh chuẩn bị nói sang chuyện khác: “Vây đi về trước đi, anh mượn xe anh Bùi tới đây, đang để ở bên ngoài rồi.”

Thật ra anh rất muốn cắn nhẹ một cái trên chóp mũi đang vênh lên của Cố Hàm Ninh, tiếc rằng xung quanh có quá nhiều người, ôm một cái thì còn được, những cái khác thì chờ đi.

Triệu Thừa Dư xách túi hành lý trên đất lên, dắt Cố Hàm Ninh đi ra ngoài, trong lòng lại suy nghĩ nên lên kế hoạch như thế nào. Anh cũng không phải chỉ là tùy tiện nói mà thôi, kết hôn là quãng đường sớm hay muộn cũng phải đi, chuẩn bị sớm một chút, để tránh sau này luống cuống tay chân.

“Ôi, thật xin lỗi.”

Triệu Thừa Dư dắt Cố Hàm Ninh đang muốn đi về hướng bãi đỗ xe, lúc nghiêng về phía sau đột nhiên bị một người đụng vào, Triệu Thừa Dư dừng một chút, đối phương ở phía sau nói xin lỗi, anh cũng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Không có gì.” Đang định tiếp tục đi, giọng nữ thanh thúy phía sau đã từ ấy náy chuyển thành vui mừng.

“Ôi! Là anh Triệu Thừa Dư sao? Thật sự là anh sao?”

Triệu Thừa Dư dừng chân, quay đầu lại, cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm cánh tay đang nắm lấy túi hành lý của mình, nhất thời không nói nên lời. Mặt anh không thay đổi mà nhìn lên trên theo cái tay kia, nhìn thấy nụ cười trên đôi môi hơi vênh lên kia, hết sức xa lạ, Triệu Thừa Dư nhìn không được mà nhăn mày.

“Anh Triệu, em là Nghiêm Kiều Na ở lớp quản lý du lịch chuyên nghiệp 0X cấp 1 (để chỉ cấp độ của nhà quản trị), lần trước hai lớp chúng ta có hoạt động giao lưu, em có gặp qua anh rồi!”

Bề ngoài, nhìn đối phương đang rất hưng phấn, vậy nhưng không hề ảnh hưởng chút nào đến biểu tình của Triệu Thừa Dư, mà ánh mắt của anh cũng đã sớm không dừng trên người cái gì Na đây nữa. Anh hình như nhớ được lớp mình có cùng một lớp dưới giao lưu, nhưng trước giờ anh chẳng đi tham gia qua hoạt động giao lưu gì cả, chỉ có một lần lớp tổ chức giao lưu, đúng lúc anh có chuyện tìm bạn học, lúc nhóm anh đến cửa trường học tập hợp, có đi qua một lần, chẳng qua, những chuyện này đều không quan trọng, Triệu Thừa Dư chỉ là nhìn Tưởng Cẩn Du đang hết sức khó xử kéo tay Nghiêm Kiều Na đứng ở bên cạnh, nghe cậu ấy thấp giọng khuyên bảo.

” Kiều Na, em buông tay ra trước đi, đừng kéo túi xách của anh Triệu.”

Cố Hàm Ninh hơi có chút nói không nên lời, nghĩ thầm Tưởng Cẩn Du đã tìm được bạn gái, thật tốt, rất hoạt bát, lần trước cô cũng không nhìn rõ, không biết có phải cùng một người hay không. Cô chỉ đánh giá

vài lần rồi nhú mảy nhìn về phía Triệu Thừa Dư. Anh đi với lớp tham gia hoạt động giao lưu lúc nào vậy? Lại không nói cho mình biết?

Tướng Cẩn Du lại thấp giọng nói mấy câu, Nghiêm Kiều Na bĩu môi, rốt cục không đành lòng mà buông tay ra.

“Cẩn Du, đây là anh Triệu Thừa Dư, rất nổi tiếng ở trường đấy, anh biết không? Lớp bọn em kết nghĩa với lớp anh ấy đấy.” Bạn học Nghiêm kia giống như là rất tự hào mà giới thiệu.

“Ừ, anh cũng coi như có biết anh Triệu. . .” Tướng Cẩn Du mấp má môi, chỉ liếc Cố Hàm Ninh một cái, rồi thu hồi tầm mắt, trong lòng cũng rất ngượng ngùng.

“Hà? Anh biết anh Triệu à? Sao anh không nói với em? Em cũng không biết đấy!” Nghiêm Kiều Na khoác tay Tướng Cẩn Du, lên tiếng trách móc.

Quả nhiên là, đáng yêu. . .

“Khụ, cậu Tướng, bọn tôi đi trước nhé.” Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư im lặng, nhú mảy, cảm thấy đi trước sẽ tốt hơn, đứng ở lối ra của xe lửa nói chuyện, thật đúng là không thích hợp.

“Đây là bạn gái của anh Triệu phải không? Thật là xinh đẹp! Em ở lớp quản lý du lịch chuyên nghiệp. . .”

“Ừ, vừa rồi chị nghe thấy rồi! Bọn chị còn có việc, đi trước thôi!” Cố Hàm Ninh dứt khoát cắt ngang đoạn tự giới thiệu của đối phương, kéo Triệu Thừa Dư, muốn đi ngay, chỉ là bước chân hai người thuận theo Triệu Thừa Dư tạm thời ngừng lại, hai người đồng thời quay đầu, không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm cánh tay đang kéo túi hành lý một lần nữa.

“Anh Triệu, bọn anh cũng trở về trường học phải không? Vậy chúng ta cùng nhau trở về đi? Em mời bọn anh cùng đi xe buýt nhé!”

“Ồ, không cần, bọn chị tự về được. . .” Cố Hàm Ninh cảm thấy vẫn là mình trả lời thì tốt hơn.

“Bọn anh định trở về như thế nào? Là thuê xe sao? Vậy chúng ta cùng nhau đi một chiếc cũng được, vừa đủ bốn người, có thể tiết kiệm một ít tiền đấy. Đây, bắt xe hướng này đây!”

“Anh Triệu, em có một bạn học cấp ba học cùng lớp chuyên nghiệp 0X với các anh, anh ấy thường xuyên kể cho em nghe về anh, anh ấy nói anh rất giỏi, học đại học năm thứ nhất đã có thể đại diện trường, đạt được danh hiệu hạng nhất trong cuộc thi đấu cả nước!”

Cố Hàm Ninh từ bên trong kính chiếu hậu nhìn Nghiêm Kiều Na tròn to mắt, thái độ và giọng nói vô cùng sùng bái, hưng phấn, khóe mắt nhin không được co rút, ánh mắt khó chịu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhìn về mặt ẩm ướt như sắp khóc của Tướng Cẩn Du, trong lòng lại cảm thấy thoải mái một chút.

Cô cũng biết, sau khi biết bọn họ tự lái xe đến, bạn học Nghiêm hưng phấn bèn la hét muốn đi nhờ xe, Cố Hàm Ninh than thở, có chút không nhin được mà vỗ vỗ vai Triệu Thừa Dư, quyết định vẫn cho bọn họ cùng đi nhờ một đoạn đường, chẳng qua cũng không tới nửa tiếng, để tránh phải tiếp tục dây dưa không ngừng.

Ít nhất, bọn họ chỉ là phiền mấy chục phút thôi, còn đàn em Tướng Cẩn Du, đoán chừng là càng nhức đầu .

“Cẩn Du, anh và anh Triệu sao lại quen nhau vậy? Em đã sớm nghe nói mình và anh Triệu là đồng hương, chỉ là không có cơ hội quen biết chính thức, không nghĩ tới hôm nay lại gặp nhau, lựa chọn trở về trường sớm đúng là thật sáng suốt!”

Được rồi, thật ra, là chúng tôi đã không sáng suốt!

Cố Hàm Ninh nén cười, lén lút nhìn khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc, hai mắt nhìn thẳng phía trước, chân mày nhăn lại, giống như đang vô cùng nghiêm túc mà lái xe của Triệu Thừa Dư.

Bạn học Triệu Thừa Dư thật ra rất không thích người nói nhiều quá mức, bạn học Nghiêm này ở phía sau nói liên tục không ngừng, hơn nữa lại không hề tự ý thức được, đoán chừng là đã bị Triệu Thừa Dư trực tiếp cho vào sổ đen.

“Anh Triệu, cái xe này là anh tự mua sao? Anh quá giỏi đi? Có thể tự mua được xe!”

Cố Hàm Ninh nghĩ, trong mắt bạn học Nghiêm có khi nào đang nhảy ra mấy ngôi sao hay không, không khéo lúc trở về cô ấy lại trắng trợn đi tung tin đồn là anh Triệu có thể tự mua xe, nghĩ vậy, cô quyết định sửa đúng sự thật: “Em Nghiêm, xe này, là anh ấy hỏi mượn của bạn, không phải mua.”

74. Chương 74: Ánh Mắt

Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư đã sớm thi lấy bằng lái xe rồi. Cố Hàm Ninh không có cơ hội nào lái xe, một khi cô nắm lấy tay lái, cha cô còn căng thẳng hơn cô, mới lái năm phút, trán ông liền đổ mồ hôi, để tránh dọa cho ba phát bệnh tim, cô vẫn là quyết định không luyện tập xe của ba. Thật ra, mới qua mấy năm mà thôi, cô vẫn còn cảm giác, chỉ là xe có hộp số tay, cô không quen lái mà thôi, chết máy cũng là khó tránh khỏi, nhưng ba cô lại làm như là một giây sau cô sẽ đâm phải xe vậy.

Về phần Triệu Thừa Dư, lại là thường xuyên mượn xe anh Bùi. Nói là xe của anh Bùi, không bằng nói là xe của công ty bọn họ, mọi người có chuyện đều có thể dùng.

Vừa vặn đèn đỏ, xe chậm rãi ngừng lại, Triệu Thừa Dư hơi hơi nghiêng đầu, đối diện với tầm mắt của Cố Hàm Ninh, bấu mỗi một cái khó có thể nhận ra, xem ra dường như có chút ầm ục.

Cố Hàm Ninh nhin cười, đột nhiên cảm thấy tiếng líu ríu phía sau, cũng thật thú vị.

Triệu Thừa Dư lái xe của anh Bùi tới đây, chỉ là muốn sớm đón bạn gái về, an ủi một chút nỗi khổ tương tư hơn một tháng, không ngờ, hành trình hai người đang tốt đẹp theo kế hoạch, bị hai người tự dưng chen ngang, còn một đường đều không yên tĩnh.

Cố Hàm Ninh rõ ràng thấy lên án đồng phạm từ trong mắt Triệu Thừa Dư: tại sao muốn đồng ý? !

Cố Hàm Ninh hơi nhíu mày, cười tròng trở về: đồng hương mà, chỉ là tiện thể đi xe cùng, nhin một chút là tốt rồi, ngoan.

Mười mấy phút cuối cùng, trong xe chỉ còn lại tiếng vẫn hưng phấn của bạn học Nghiêm, ba người còn lại đều giữ vững chung một cái tần suất im lặng.

Tướng Cẩn Du vừa không biết làm sao vừa lúng túng, bạn gái mình vốn có tính cách hết sức hoạt bát, nhưng lần đầu tiên cậu tự hỏi, có phải là hoạt bát quá độ rồi không? Cố Hàm Ninh thì không nhin được cười, chỉ có Triệu Thừa Dư, là mang tâm trạng buồn rầu ngọt ngào.

Phía sau là hai cái bóng đèn cực sáng chiếu tới, dù cậu muốn nhân dịp đèn đỏ mà nắm cái tay nhỏ bé cũng không được! Cái thói đời gì a! Tại sao không thể một đường đèn xanh vọt tới trường học luôn a ?!

Thật vất vả chịu đựng được đến trường học, Triệu Thừa Dư nhanh chóng dừng xe cực kỳ kỹ thuật, lúc đi xuống xe, mới cảm thấy thở phào một cái, vội vàng bước nhanh tới phía sau lấy hành lý của Cố Hàm Ninh.

“Anh Triệu, cảm ơn anh nhé, còn đặc biệt đưa chúng em trở về trường học! Nếu như em nói với bạn học của em, các cô ấy nhất định là phải hăm mộ chết!” Nghiêm Kiều Na xuống xe, không vội vã lấy hành lý, bước nhanh đi tới bên cạnh Triệu Thừa Dư, “Để cảm ơn, tối nay chúng em mời anh đi ăn cơm được không?”

“Không cần. Chỉ là là tiện đường mà thôi, không cần làm phiền.” Cố Hàm Ninh cười chối từ, biết rõ Triệu Thừa Dư đoán chừng là lời nói đều lừa phải nói, không phải, là ngay cả biểu cảm cũng lừa thể hiện rồi.

“Làm sao có thể! Không hề phiền phức chút nào! Cẩn Du, đúng không? Anh cũng rất muốn mời anh Triệu ăn cơm phải không? Em không biết anh Triệu cũng là người thành phố N, em cứ tưởng là người thành phố S. Là đồng hương, lại tình cờ gặp, điều này chứng tỏ chúng ta rất có duyên nha! Nhất định phải ăn cơm!” Nghiêm Kiều Na mở to mắt, chạy đi chạy lại quanh Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư lấy túi hành lý ra, xoay người, bước nhanh đi tới bên cạnh Cố Hàm Ninh, chỉ chờ cái bóng lưng rất tuấn tú đối mặt với cô em khóa dưới đến bây giờ vẫn còn chưa ngậm miệng kia, chờ Tướng Cẩn

Du lấy hành lý từ trong cốp xe, đóng lại cốp lại, nhanh chóng khóa xe, lôi kéo Cố Hàm Ninh tức khắc đi về phía cửa ký túc xá.

Cố Hàm Ninh quay đầu vẫy tay với Tưởng Cận Du cũng đang cau mày, khẽ cười bị Triệu Thừa Dư lôi kéo bước nhanh đi vào ký túc xá.

“Anh Triệu! Chờ một lát cùng nhau ăn cơm nhé? Chúng ta gặp nhau ở đâu a?”

Phía sau vang lên tiếng cô bé Nghiêm chưa bỏ cuộc, Cố Hàm Ninh nén cười, để mặc Triệu Thừa Dư bước nhanh kéo mình vào ký túc xá.

“May mắn ký túc xá năm hai và chúng ta không cùng một chỗ.” Triệu Thừa Dư đi vào cổng ký túc xá số năm, lúc này mới bước chậm lại, lăm bằm một câu.

“Ha ha, em xem người ta chỉ đơn thuần là sùng bái anh mà, cũng không có gì lớn, nhìn bộ dạng như tránh rắn rết của anh, sẽ không sợ làm tổn thương tâm linh yếu ớt của cô bé sao?” Cố Hàm Ninh ghé vào bên cạnh Triệu Thừa Dư, cười hì hì.

“Em còn dám nói? Căn bản là không nên để cho bọn họ lên xe!” Triệu Thừa Dư không ngừng bước, quay đầu trợn mắt nhìn Cố Hàm Ninh đang cười hì hì.

Bất kể là Tưởng Cận Du, hay là cái gì Na đó, cậu căn bản đều không muốn cho bọn họ đi nhờ xe, ai biết Cố Hàm Ninh lại đồng ý chứ.

“Dù sao đều là đồng hương, ở bên ngoài, giúp chút việc nhỏ, cũng không có gì lớn lao đi. Anh không thấy em Nghiêm rất thú vị sao?” Cố Hàm Ninh nghĩ tới vẻ mặt ảm ức của Triệu Thừa Dư dọc đường đi vừa rồi, trong lòng liền vui vẻ.

“Có ý gì? Là không có mắt đi? Em nha, cứ thích nhìn anh chịu thiệt!” Triệu Thừa Dư lần nữa trợn mắt trừng Cố Hàm Ninh cứ thế cười đến vui vẻ, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Hử, làm sao anh biết a? Anh Triệu!”

Cố Hàm Ninh ra vẻ kinh ngạc mở to mắt, vô tội nhìn Triệu Thừa Dư, giọng điệu đáng yêu khiến Triệu Thừa Dư không nhịn được bật cười, quay đầu lườm Cố Hàm Ninh: “Cái sở thích này thật không tốt, nhất định phải sửa!” Tất cả ảm ức vừa tích tụ dần tiêu tan, chỉ còn lại tràn đầy bất đắc dĩ a!

“Ha ha, trong lòng em, anh chính là vị thần lớn nha, thỉnh thoảng nhìn anh chịu thiệt, em mới có thể cảm giác được anh cũng là người phạm sinh sống ở bên cạnh con người, như vậy mới có thể có hơi thở quê cha đất tổ, em cũng không thấy anh là nhân vật thần tượng xa không thể chạm nữa!” Cố Hàm Ninh cười hì hì thân mật kéo cánh tay Triệu Thừa Dư, đặt một nửa trọng lượng lên người cậu, bị nửa kéo lên cầu thang.

Triệu Thừa Dư lần nữa bất đắc dĩ lắc đầu, biết rõ đầu võ mồm cùng Cố Hàm Ninh, là hoàn toàn lãng phí nước miếng của mình, dứt khoát ngậm miệng, xách theo túi hành lý, nặng nề lôi kéo chú heo nhỏ lười biếng, gắng sức leo lên lầu sáu.

Cố Hàm Ninh mở cửa phòng ngủ ra, bên trong không có một bóng người, lúc này Triệu Thừa Dư mới hơi nhếch môi lên.

Thôi Hà Miêu có trao đổi tin nhắn với Cố Hàm Ninh, buổi sáng đã đến phòng ngủ rồi, bây giờ không có ở đây, hẳn là cô ấy đã đi tìm ông Mạnh nhà cô ấy rồi, Mạnh Khởi Đức đã trở thành thành viên chính thức của đội bóng rổ học viện bọn họ vào học kỳ này, hình như là học kỳ này có giải bóng rổ các trường cao đẳng đại học trong tỉnh, trường học muốn chọn tám thành viên từ các khoa, gần đây các khoa liền tiến hành tập huấn. Về phần Triệu Thừa Dư, chơi bóng rổ chỉ chơi theo hưng trí, nào có thể bỏ một lượng lớn thời gian để tham gia thi đấu a, ít ra đó là giải thích của cậu vì khăng khăng không góp mặt.

Thịnh Mạn Mạn có thể là còn chưa tới, nhà cô ấy ở thành phố H, muốn ngồi xe buýt trở về, thật sự rất dễ dàng, Cố Hàm Ninh cầm điện thoại ra gửi tin nhắn cho cô ấy, hỏi lúc nào thì cô ấy đến, buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Qua một thời gian nghỉ hè, đã lâu các cô không gặp nhau.

“Những thứ đồ này để chỗ nào?” Triệu Thừa Dư mở hành lý ra, lấy đồ vật bên trong ra, giúp đỡ dọn dẹp.

“Quần áo để trong tủ treo quần áo, thức ăn để trên bàn thì được rồi. Mấy cái vụn vặt khác, cứ bỏ ra ngoài đã.” Buổi tối muốn đi ngủ, Cố Hàm Ninh trước vào phòng tắm vắt khăn lau.

“Đưa khăn lau cho anh đi, để anh lau trên giường cho, em xem đồ này nọ muốn để ở chỗ nào?” Triệu Thừa Dư tiếp nhận khăn lau, lưu loát bò lên giường.

Lúc học kỳ một năm thứ hai, Triệu Thừa Dư bị thương chân, dưới sự cưỡng chế của cô, cuối cùng sau một khoảng thời gian nghỉ dưỡng thật tốt đã khôi phục khá khá, một tháng sau chụp phim, đã khỏi hẳn rồi. Bây giờ xem ra là không có di chứng gì. Chỉ là mỗi lần Triệu Thừa Dư vừa chơi bóng rổ, cô liền lo lắng.

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu nhìn Triệu Thừa Dư bò lên giường, lại đưa khăn vừa vắt sạch đưa cho anh, lúc này mới bắt đầu sắp xếp đồ đạc của mình.

Đầu tiên Triệu Thừa Dư lau tắm ván gỗ hai lần, lúc này mới bắt đầu lau chiếu. Chờ anh lau lại chiếu trúc một lần nữa, Cố Hàm Ninh đã dọn dẹp gần xong.

“Một lát anh giúp em mắc màn lên đã.” Cố Hàm Ninh cười híp mắt lấy cái màn cất trong tủ quần áo cho khỏi bụi ra, đưa lên, chờ đến khi Triệu Thừa Dư mắc màn xong, lúc này mới đưa chăn và gối lên.

“Buổi tối đi đâu ăn?” Cố Hàm Ninh duỗi thẳng tay bỏ vài cuốn sách vào trong giá sách, đầu cũng không quay lại hỏi, cô đứng là hơi đói rồi, đang nghĩ ngơi phía sau liền có một thân thể ấm áp dán tới, một cái tay đặt ngang hông cô dán vào bụng cô, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng: “Anh ăn hoa quả trước khi ăn cơm.”

Cố Hàm Ninh nghiêng đầu nhẹ giọng nở nụ cười: “Này, nhột quá!” Cố Hàm Ninh hơi nghiêng đầu đi, cố gắng ngăn cản Triệu Thừa Dư nhẹ hôn lên gáy cô, nhưng tay của cậu vừa nóng vừa chặt, cần bản là tránh không được.

Triệu Thừa Dư hôn một chút, chỉ cảm thấy khô nóng tích lũy trong lòng nóng lòng biểu đạt, khẽ ngẩng đầu, tay nâng thân thể Cố Hàm Ninh lên, lúc này mới nhẹ giọng thở dài, cúi đầu ngậm chặt môi cô gái ngày nhớ đêm thương, trần trọc ngậm mút.

Cố Hàm Ninh cảm thấy thân thể từ từ nhũn ra, không khỏi ôm lấy eo Triệu Thừa Dư, dán chặt vào cậu, ngoan ngoãn ngẩng đầu đón lấy.

“Lạch cạch”, âm thanh rất nhỏ bị cản lại ngoài tai hai người đang nóng lên đến choáng váng, cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất và tiếng người hô lên, Cố Hàm Ninh mới bất ngờ đẩy Triệu Thừa Dư không kịp phòng ngự ra.

“Này này này, hai người các cậu đang làm gì? Nhân dịp mình không có ở đây, liền anh anh em em, ôm ôm ấp ấp, như chỗ không người sao? Là quyết định hại mình đau mắt hột sao?” Cạnh cửa mở ra một nửa, Thịnh Mạn Mạn chống nạnh, trừng mắt, nhìn hai người vốn đang ôm ấp trong phòng ngủ, biểu cảm tràn đầy căm phẫn nha.

“Khụ, nói cái gì đó. Trẻ con, biết cái gì!” Cố Hàm Ninh hơi đỏ mặt, có chút dỗi lòng, cười mắng, ngẩng đầu nhìn Triệu Thừa Dư có nghiêm chỉnh dưới ánh mặt trời, ánh mắt khi lướt qua tai cậu đang ửng đỏ chợt lóe lên, trong lòng trộm vui vẻ.

Bị Thịnh Mạn Mạn bắt tại trận, đương nhiên là có chút lúng túng. Nhất là bạn học Triệu, trước giờ chỉ dám không đứng đắn vào lúc có riêng hai người, thật ra trước mặt mọi người, nhiều nhất cũng chỉ là hôn trán gì đó thôi, chùng mực nhất có thể, nói rõ ra, đó là khó chịu. Bây giờ thỉnh thoảng đi trên bờ sông hồ trường, còn có thể thấy các em nam nữ khóa dưới trực tiếp ôm chặt lấy nhau, miệng kề miệng đấy, cũng không biết bạn học Triệu có từng hâm mộ hay không.

“Hi hi, về sau mình gắn cái camera siêu nhỏ ở trong phòng ngủ, nói không chừng còn có thể dựa vào cái này kiếm chút tiền hoa hồng.” Thịnh Mạn Mạn xách túi hành lý vừa rơi xuống đất vì kinh ngạc vừa rồi lên, cười gian đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu cùng Triệu Thừa Dư liếc nhau, lần này thực sự là đỏ mặt hoàn toàn. Triệu Thừa Dư hướng về phía Cố Hàm Ninh nhếch môi lên, trấn định đi tới ban công hóng gió. Cố Hàm Ninh đưa tay sờ sờ khuôn mặt đang nóng, ra vẻ sắp xếp bàn học, đưa lưng về phía Thịnh Mạn Mạn.

“Cậu cứ thích nghĩ nữa đi, cẩn thận buổi tối không có cơm ăn.” Cố Hàm Ninh hờ hững nói, hoàn toàn khác xa nhiệt độ trên mặt.

“Đừng a, chị ơi, em sai lầm rồi! Trăm ngàn đừng cướp đoạt lương thực tinh thần của em nhé!” Thịnh Mạn Mạn nhảy dựng, lập tức thả đồ trên tay xuống, chạy đến bên cạnh Cố Hàm Ninh lắc lắc cánh tay cô làm nũng.

“Chuyện này liên quan gì đến lương thực tinh thần?” Triệu Thừa Dư cầm điện thoại di động, vừa lúc từ trên ban công đi vào.

75. Chương 75: Hứa Hẹn

Edit: Truc Van Beta: Vi Vi Cố Hàm Ninh cười liếc Thịnh Mạn Mạn đang chậm rãi đứng thẳng một cái, cười híp mắt giải thích với Triệu Thừa Dư: “Đối với bạn học Thịnh Mạn Mạn, một ngày ba bữa cộng thêm điểm tâm ăn khuya, đồng thời cũng là tinh thần lương thực của cô ấy. Người khác đói bụng, chỉ là thân thể khó chịu, đối với cô ấy, còn có thể phá hủy linh hồn của cô ấy.”

“Nhất là loại mời khách người khác này!” Bạn học Thịnh Mạn Mạn nhấc tay, biểu cảm vô cùng nghiêm túc trình trọng bổ sung.

Cố Hàm Ninh cười phá lên, bạn học Thịnh Mạn Mạn vĩnh viễn tự hào vì cô ấy mà một người tham ăn chính cống!

Triệu Thừa Dư dời ánh mắt tới trên mặt Cố Hàm Ninh đang cười đến thoải mái, khóe môi nhẹ nhếch lên.

Xét thấy Thịnh Mạn Mạn rất có tinh thần tự mình pha trò, tạm thời tha thứ cho cô ấy vì không có mắt đi.

“Khởi Đức gửi tin nhắn, bọn họ ở dưới lầu rồi, bảo chúng ta đi xuống.” Triệu Thừa Dư giơ điện thoại di động lên, lập tức được bạn học Thịnh Mạn Mạn nhiệt liệt hoan hô.

Bữa tối này là ăn ở gần trường học, bởi vì bạn học Thịnh Mạn Mạn nói lâu rồi không gặp, mọi người phải uống một chén, Triệu Thừa Dư làm người thanh toán nhìn Cố Hàm Ninh bên cạnh một cái, trong lòng nóng lên, khóe môi khẽ cong lên, khẽ gật đầu.

Thịnh Mạn Mạn khẳng khẳng Triệu Thừa Dư là người duy nhất có thu nhập trong cả đám, lần này đừng có uống bia nhạt như nước kia nữa, phải uống rượu đỏ.

“Anh rể Triệu, anh nói đúng không? Chút rượu này anh rất sẵn lòng mời đi.”

Triệu Thừa Dư cười gật đầu, nghe hai chữ “anh rể” này liền cảm thấy rất thoải mái: “Tùy cậu chọn.”

“Được! Anh rể quả nhiên hào phóng! Ninh Ninh nhà mình quả nhiên không nhìn nhầm người!” Thịnh Mạn Mạn híp mắt, nuốt nước bọt, vội vàng đứng dậy chạy đến cửa phòng gọi nhân viên: “phục vụ! chai rượu đỏ! Không phải, đầu tiên là ba chai!”

“Mạn Mạn, đừng gọi nhiều như vậy, đợi lát nữa uống không hết.” Thôi Hà Miêu xua tay với Thịnh Mạn Mạn, vội vàng khuyên can.

“Không sao, uống không hết thì ôm đem về!” Thịnh Mạn Mạn vô cùng hào sảng khoát tay chặn lại, đi trở về vị trí của mình, lấy đĩa ra, gõ chén, “Sao còn chưa mang lên?”

Triệu Thừa Dư duỗi tay dưới bàn, cầm tay trái của Cố Hàm Ninh, nhẹ nhéo, cúi đầu ghé vào bên tai cô nhẹ giọng nói: “Đợi lát nữa em cũng uống một chút?”

Cố Hàm Ninh híp mắt mỉm cười quay đầu nhìn về phía Triệu Thừa Dư cười đến rất tự nhiên, nghĩ đến lần trước mình uống rượu, vào lúc công ty bọn họ thành lập mở tiệc chúc mừng nho nhỏ trong căn phòng họ thuê, trong sự thuyết phục nhiệt tình của chị Tổng, uống hai cốc bia, kết quả liền say khướt, cuối cùng

trên đường trở về được Triệu Thừa Dư đỡ, nhưng bị ăn không ít đậu hũ, ách, tuy rằng thật ra cũng do cô quá chủ động dâng lên. . .

Qua lần đó, Cố Hàm Ninh mới phát hiện ra, thì ra lúc mình uống nhiều, sẽ vô cùng, hưng phấn... thể đối với bạn học Triệu, có lẽ là hiện tượng tốt, Cố Hàm Ninh nghĩ, cô hẳn là nhìn thấy mong đợi từ trong mắt Triệu Thừa Dư?

Chỉ chốc lát sau không ít món ăn được mang lên, ba chai rượu đỏ cũng được đem tới.

“Bật hết ra!” Thịnh Mạn Mạn phóng khoáng khuỷa tay, cười hì hì xoa xoa tay.

“Đợi một chút, trước tiên mở một chai đi.” Cố Hàm Ninh chỉ cảm thấy đồ mờ mờ mắt, Thịnh Mạn Mạn định uống bao nhiêu a? Người ở đây, tửu lượng đều rất bình thường được không?

“Ai nha, Ninh Ninh cậu đã giúp anh rảnh tiết kiệm nhanh thế, thật là người vợ đảm đang.”

Thịnh Mạn Mạn cười đùa đưa ra ngón cái khen ngợi, lại đổi lấy cái trợn trắng mắt của Cố Hàm Ninh: “Cậu là sâu rượu sao?” Thịnh Mạn Mạn cười hì hì gật đầu: “Ninh Ninh cậu thật là tinh mắt thấy anh hùng a!”

Rượu và thức ăn đầy đủ, Thịnh Mạn Mạn hưng phấn rót đầy rượu cho cả đám, sau đó cười nâng ly: “Nào, chúc mừng chúng ta lần nữa họp mặt!”

Cố Hàm Ninh cười nhìn Thịnh Mạn Mạn làm nóng không khí, bất tri bất giác thể mà cũng đã uống hết một ly. Thịnh Mạn Mạn rất nhanh đã rót đầy ly của cô, Cố Hàm Ninh chỉ uống nửa ly liền dừng lại, không chịu uống thêm nữa. Đầu cô đã rất choáng váng, phải để lại một tia tỉnh táo, cô rất hiểu lấy mình, không thể uống thì sẽ không ép mình.

Thịnh Mạn Mạn đau chịu nghe theo cô, nhưng Triệu Thừa Dư cầm nửa ly còn lại của Cố Hàm Ninh lên, hơi ngửa đầu liền cạn sạch.

“Mình uống thay, có được không?”

Uống đã uống, mới nói, chẳng lẽ vẫn còn kịp nói không được a? Trong lòng Thịnh Mạn Mạn oán thầm, nhưng nghĩ đến người ta chính người giàu mời khách, chỉ có thể chôn cơn tức ở trong bụng, chuyển sang tấn công đôi tình nhân nhỏ là Mạnh Khởi Đức và Thôi Hà Miêu

Đêm nay dù sao cũng phải chuốc một người say đi?

Cơm no rượu say, đoàn người dọc theo con đường trở về trường học. Thịnh Mạn Mạn một mình uống một chai rượu đỏ, tay chụm vào cằm trước miệng, nghĩ còn chưa hề uống. Thôi Hà Miêu thì gần say khướt rồi, được Mạnh Khởi Đức cũng đang loạng choạng đi.

Cố Hàm Ninh chỉ cảm thấy trong đầu nửa tỉnh nửa mơ, gió đêm phe phẩy thổi qua, mang đi vài tia khô hanh. Cô cười khúc khích, dán chặt vào Triệu Thừa Dư, tùy cậu ôm mình vào lòng, chậm rãi đi ở cuối cùng.

“Triệu Thừa Dư, trắng sáng thật là đẹp mắt.” Cố Hàm Ninh ngẩng đầu thở dài.

“Ừ, không đẹp bằng em.” Triệu Thừa Dư cúi đầu nhìn Cố Hàm Ninh dưới ánh trăng, ngũ quan càng trở nên nhu hòa, không nhịn hôn nhẹ một cái lên trán cô.

“Ha ha, anh chỉ biết nói hay. Nói đi, lời này đã từng nói với bao nhiêu cô gái?” Cố Hàm Ninh đột nhiên ngừng bước chân, tựa vào trong lòng Triệu Thừa Dư, giật vạt áo của cậu, híp mắt dán lên hỏi.

Triệu Thừa Dư hơi thở dài, nghĩ thầm hôm nay đúng là cho cô uống quá nhiều, hiện tại không phải là hơi say, là say hoàn toàn.

“Không có những người khác, luôn chỉ có một mình em.” Mặc dù biết, thật ra Cố Hàm Ninh uống say rồi, bây giờ nói, ngày mai không nhất định cô còn nhớ rõ, nhưng Triệu Thừa Dư vẫn trả lời vô cùng nghiêm túc.

Ngộ nhớ nhớ được thì phiền.

“Hừ! Tốt nhất là như vậy! Nếu không thì anh phải cẩn thận một chút cho em, em nhất định sẽ khâu miệng anh lại!” Cố Hàm Ninh híp mắt thoáng hài lòng gật đầu.

Cố Hàm Ninh chính là như vậy, uống say, logic ngôn ngữ vẫn phải có, đương nhiên, hôm nay chỉ là say nhẹ, cậu chưa từng nhìn thấy dáng vẻ lúc cô say mềm.

Triệu Thừa Dư nhìn bộ dạng híp mắt đe dọa của Cố Hàm Ninh, không khỏi cúi đầu nhẹ giọng nở nụ cười, giờ phút này bọn họ vừa đi vào cửa trường học, con đường cổ kính yên tĩnh như chỉ có hai người bọn họ.

Ba người khác đã sớm đi ở phía trước, lúc này, người trở lại trường học còn rất ít.

Dưới trăng tròn, khuôn mặt tinh xảo của Cố Hàm Ninh bởi vì nhiễm thêm tầng đỏ ửng, mà thêm phần quyến rũ so với ngày thường. Triệu Thừa Dư nhẹ giọng thở dài, đôi tay nắm chặt, không nhìn được cúi đầu bao phủ làn môi mềm mại của Cố Hàm Ninh, dùng môi lưỡi nóng rực quần quýt thân thiết, vỗ về thật sâu.

Lúc chuông điện thoại vang lên, đáy lòng Triệu Thừa Dư rất là buồn bực. Số lần anh và bạn gái đang thân mật bị quấy rầy thật sự nhiều lắm rồi, làm cậu tức giận đến như đã muốn mua một căn phòng cạnh trường học cho riêng mình ngay lập tức, có lẽ trước tiên thuê một căn cũng được.

Trong trường học, các đôi cùng thuê phòng bên ngoài với nhau không phải không không có, chỉ là Cố Hàm Ninh kiên quyết không chịu đồng ý, anh cũng không làm thế nào được.

Chuông điện thoại rất là cố chấp, vang lên rất lâu vẫn không hề có ý dừng lại.

Triệu Thừa Dư lòng tràn đầy tiếc nuối ngẩng đầu lên, một tay vẫn ôm đầu Cố Hàm Ninh bị hôn càng thêm choáng váng, một tay lấy điện thoại ra.

“A lô? Anh Bùi. . .”

Cố Hàm Ninh tựa vào trước ngực Triệu Thừa Dư nhắm mắt, cho đến khi hô hấp đã ổn định lại, lúc này mới hơi híp mắt ngẩng đầu nhìn Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư hơi nhíu mày, dường như chuyện bên đầu điện thoại kia có chút phiền phức, nói một lúc lâu mới cúp điện thoại.

“Hàm Ninh, anh đưa em lên trước. Bên chỗ anh Bùi có chuyện, lát anh phải đi qua đó.” Tuy nói như vậy, nhưng tay Triệu Thừa Dư đang ôm Cố Hàm Ninh lại chưa buông ra.

Cái ôm ấm áp mềm mại yên tĩnh như vậy, cậu đã chờ hơn một tháng, tốt đẹp đến mức làm cậu như không thể buông tay.

Hơi lạnh gió đêm thỉnh thoảng mơn trớn, Cố Hàm Ninh cảm thấy đầu óc tỉnh táo ra một chút, mím môi cười, nhón chân khẽ cắn vài ngụm lên cằm Triệu Thừa Dư, lúc này mới cười hạ chân xuống, nhìn Triệu Thừa Dư thở dài: “Đã lâu không cắn.”

“Vị như thế nào?” Triệu Thừa Dư nhếch nhẹ môi, cúi đầu khẽ cắn một ngụm xuống chóp mũi Cố Hàm Ninh, “Anh nghĩ nhất định là vị của em tuyệt hơn.”

“Tạm được, hơi thô ráp.” Cố Hàm Ninh cười nhíu mi, giống như hơi ghét bỏ, ánh trăng chiếu vào trong đôi mắt cô đang híp lại thành ánh hào quang long lanh, Triệu Thừa Dư gần như muốn cứ đắm chìm trong đó như thế.

“Hàm Ninh, anh sẽ luôn luôn đối xử tốt với em, chỉ đối tốt với em. . . Cho nên, gả cho anh, được không?” Triệu Thừa Dư hạ thấp giọng dịu dàng nói, trán nhẹ nhàng kề trên trán Cố Hàm Ninh, vô cùng thành kính hôn một ngụm rồi một ngụm trên môi cô, tựa như cầu xin lại tựa như khe khẽ dỗ dành.

Hơi thở nóng rực phả vào mặt Cố Hàm Ninh, làm cho cô cảm thấy cơn choáng váng vừa rồi vừa rút xuống giờ lại trào dâng lên, trong lòng cô hơi thở dài. Vừa nghe được một chữ “được” nhẹ nhàng, lập tức, Triệu Thừa Dư phủ xuống môi cô những chiếc hôn triền miên vừa trân trọng lại mừng như điên. Cố Hàm Ninh hơi ngẩng đầu, để mặc Triệu Thừa Dư quần quýt môi mình, thân mật trao đổi hơi thở lẫn nhau.

Thật ra, hứa hẹn không hề quan trọng. Bởi vì, trên đời này, mỗi một ngày, lời thề non hẹn biển bị mất hiệu lực mà biến thành trò cười, rất nhiều.

Nhưng giờ phút này, trong lòng cô đã bình yên lại sục sôi.

Vì mình, còn có tình yêu, còn năng lực tin tưởng tình yêu. Cô bằng lòng chân thành cảm ơn ông trời, cảm ơn Triệu Thừa Dư, cảm ơn, chính mình.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Cố Hàm Ninh nhắm mắt nằm ở trên giường, mái tóc dài tán loạn trên mặt gối trên giường, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Tối hôm qua, trên con đường vắng vẻ trong trường học, hai người họ trịnh trọng trao đổi hứa hẹn hôn nhân. Tuy rằng không phải sẽ thực hiện ngay lập tức, nhưng lại biểu thị, bọn họ đã bằng lòng bước vào giai đoạn kế trong cuộc đời này cùng nhau rồi.

Năm ba rồi, quả thật có không ít chuyện cần phải lên kế hoạch kỹ càng.

Rốt cuộc là muốn thi nghiên cứu sinh, hay là đi làm. Triệu Thừa Dư vội vã muốn lên lịch tiệc cưới, cô lại cảm thấy, hay là sau khi tốt nghiệp trước đi làm giấy kết hôn, về phần tiệc cưới, sẽ tính toán sau.

Đại học nói là còn có hai năm, thật ra thời gian dư giả cho bọn họ sắp xếp, cũng không nhiều.

Cố Hàm Ninh đột nhiên cảm thấy có chút nóng vội, trước khi nhập học đại học, cô lên kế hoạch cho rất nhiều việc, muốn học lên cao, bây giờ, đã qua nửa đời người, nhưng chuyện cô muốn hoàn thành, dường như còn rất nhiều. May là cô đã sớm quy hoạch cho cả đời này, không thể phú quý giàu sang, ít nhất cũng có thể sống cuộc sống an nhàn cùng với ba mẹ và người yêu dấu. Cuộc đời này, cô còn muốn sinh hai đứa con đáng yêu, để bù đắp tiếc nuối trong kiếp trước của cô.

Cuộc đời này, chuyện cô muốn làm còn quá nhiều. Cô không có thời gian kéo dài nữa, Cố Hàm Ninh vội vàng bò xuống giường, rửa mặt xong, liền thấy Thôi Hà Miêu đã mang bữa sáng từ bên ngoài về.

Thịnh Mạn Mạn còn đang ngủ rất say, mà tối qua, mặc dù hơi say, nhưng Cố Hàm Ninh vẫn ngủ rất ngon, cứ như là chưa từng được ngủ vậy. Quả nhiên, rượu đỏ bổ trợ giấc ngủ có hiệu quả rất tốt. Cô đi giày xong, vừa mới mở điện thoại di động, liền nghe được tiếng “ting ting” báo có tin nhắn đến.

“Thức dậy chưa? Anh đang ở dưới lầu phòng em. Lâu rồi không cùng nhau vận động, có muốn đi chạy bộ buổi sáng, sau đó cùng đi ăn sáng không?”

76. Chương 76: Náo Nhiệt

Cố Hàm Ninh đánh răng ở trong phòng tắm, cửa ngoài ban công mở rộng, bên ngoài âm thanh náo nhiệt đã kéo dài hơn một giờ, dường như có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

“A ~ vào lần đầu tiên anh nói yêu em

Hô hấp khó khăn tim không ngừng run rẩy

A ~ lần đầu tiên anh nắm hai tay của em

Mất phương hướng không biết nên đi nơi nào

Đó là lý do cùng yêu nhau

Đó là cùng gắn bên nhau ~ “

Giọng nam ra sức gào thét, gắng hát ca khúc dịu dàng này hơi hướng phong cách nhạc Rock, nhưng mà cũng vẫn dễ nghe. Cố Hàm Ninh lắc lư, nhẹ giọng ngâm nga theo tiếng nhạc.

Chờ Cố Hàm Ninh đi ra khỏi phòng tắm, thay áo ngủ xong, bên ngoài đã đổi một ca khúc khác. Cô rót một cốc nước, rồi cầm cốc nước, đi tới ban công dựa vào lan can, vừa hít một ngụm nước, vừa thăm dò nhìn xuống.

“Đã hát, đã hét cả hơn tiếng đồng hồ rồi, mà không uống ngụm nước, còn khỏe hơn so với ca sĩ bắt đầu diễn!” Thịnh Mạn Mạn thấy mùi ngon, ngay cả rửa mặt cũng không chịu đi, ở trên sân thượng thăm dò nhìn xuống, trên tay không quên cầm lấy gói bim bim, cắn cắn xạo xạo thật sự vui vẻ.

“Cũng không biết tốn bao nhiêu tiền.” Thôi Hà Miêu cũng cười nhìn chằm chằm dưới lầu.

“Hát cũng không tệ lắm.” Cố Hàm Ninh cho lời bình.

Phòng ngủ 617 trừ Bạch Vũ Hân có thói quen về muộn ra, ba người còn lại đều dựa vào lan can ban công, nhìn xuống quan sát. Không chỉ phòng ngủ các cô, các phòng ký túc số năm và số bốn phía trước hẳn có người là đều ở trên sân thượng, nghe biểu diễn dưới tầng.

Chừng lúc tám giờ, Cố Hàm Ninh phơi quần áo ở ban công, thì phát hiện ở khoảng đất trống giữa tòa ký túc số bốn và số năm, có mấy người qua lại bận rộn. Ngay từ đầu cô không để ý, chờ đến một lát sau cô cầm cây lau nhà đi ra ban công, thì thấy tiếng vang ở dưới tầng càng lớn hơn.

Hôm nay là thứ bảy, người ở lì trong phòng ngủ thật ra không nhiều lắm. Nếu như không phải sau bữa cơm tối Triệu Thừa Dư lại bị Bùi Duệ Triết gọi điện thoại gấp gấp gọi về, cô cũng sẽ không về phòng ký túc sớm như vậy.

Chờ đến sau khi Thịnh Mạn Mạn và Thôi Hà Miêu lục tục trở về, ngoài ban công đã vang lên tiếng ca coi như dễ nghe.

Ba người nằm nhoài ở trên ban công, nhìn xung quanh phía dưới một hồi, bạn học Thịnh Mạn Mạn liền kiên định cho rằng dưới lầu là “ban nhạc ngày mai” có hơi nổi tiếng trong trường, hình như là do nam sinh viên năm hai thành lập.

Chỉ có bọn họ ca hát, có lẽ còn chưa hiểu rõ là chuyện gì, nhưng phối hợp với trái tim dùng hoa hồng màu đỏ lơ ang áng tạo thành, ở giữa bày mấy ngọn nến, toàn bộ người xem đều hiểu rồi.

Đây là muốn tỏ tình!

“Thật là lãng mạn! Nếu như cũng có một người tỏ tình với mình như vậy thì tốt rồi.” Bạn học Thịnh Mạn Mạn trên tay cầm kính viễn vọng lần trước lúc xem bóng rổ đã chuẩn bị, thỉnh thoảng mô tả lại một cái, “Cậu nói, nhóm trưởng này tên cái gì Khải đó, cũng rất đẹp trai nha. Tại sao vai nữ chính đến bây giờ còn không chịu xuống lầu?”

“Nếu là mình thì mình sẽ rất lúng túng, nếu như thích thì thôi, nếu như không thích, đây không phải là rất khó rút lui đi. Cách duy nhất, cũng chỉ có thể coi như không nghe thấy.” Cố Hàm Ninh thuần túy là xem cuộc vui.

“Vai nữ chính kia tên cái gì Ninh đó, hình như là tầng bốn, cùng khóa với chúng ta, tháng trước, năm nhất vừa khai giảng không phải là cũng có một đàn em năm thứ nhất cản đường tỏ tình sao. Chắc, thật là có duyên với đàn em.” Mặc dù không có kính viễn vọng, Thôi Hà Miêu cũng thấy rất rõ, cô cũng đã đeo kính mà bình thường không hay đeo rồi.

“Sao bình thường mình chẳng nghe nói đến?” Cố Hàm Ninh cũng bị khơi gợi lên lòng tò mò.

“Chắc, đã là năm ba, hiện tại yêu đương cũng quá muộn, sang năm sẽ phải đi thực tập, đàn em này muốn tốt nghiệp muộn một, hai năm, chuyện xấu quá cao.” Thôi Hà Miêu xuất phát từ góc độ hiện thực, không coi trọng ‘tình yêu xé bóng’ của nữ sinh viên năm ba.

“Khương Mộc Ninh! Tôi thích chị!”

“Khương Mộc Ninh, Chu Thiên Khải thích chị!”

Cách hai bài ca, bọn họ sẽ kêu một tiếng như vậy, còn nhiệt tình hơn so với biểu diễn.

”Này đã mười giờ, chẳng lẽ nữ chính không xuất hiện, bọn họ cứ vẫn hát, cứ gọi sao? Mình còn thể nào ngủ được a?” Cố Hàm Ninh nhìn đồng hồ, đột nhiên ưu sầu trĩu đầu.

Vừa rồi cũng thấy có sinh viên nữ đi qua, đang nói mấy câu gì đó với Chu Thiên Khải (Alan) là người Anh kia, bạn học Thịnh Mạn Mạn cầm kính viễn vọng báo cáo nói Chu Thiên Khải lắc lắc đầu, lại tiếp tục hát, cũng không biết có phải là nữ chính cho người đi khuyên nhủ không.

Ban công hai bên thỉnh thoảng vang lên tiếng trợ oai của nữ sinh viên, cố gắng lên, đủ các loại âm thanh cười đùa huyền ảo, thậm chí còn có người hét xuống dưới: Em trai, Khương Mộc Ninh không cần cậu, chị đây đồng ý tiếp nhận cậu, nhanh nhào vào lòng chị đi!

Cố Hàm Ninh lau mồ hôi, nữ sinh viên năm ba quả nhiên sẽ đói khát rất nhiều...

Ngọn nến dưới lầu bị gió đêm thổi tắt nhiều lần, lại lần lượt được đốt lên, bên cạnh lại bổ sung một bó hoa hồng thật to, giống như là định tặng cho nữ chính. Chẳng lẽ là thực sự hạ quyết tâm nhất định phải chờ đến nữ chính xuất hiện?

Trong lòng Cố Hàm Ninh có một chút xiu hâm mộ như vậy.

Cũng không phải là hâm mộ loại hình thức này, trước công chúng, cô thật đúng là không chịu nổi, chỉ là hâm mộ sự nhiệt tình không kiêng nể gì của thanh niên, cảm giác phát huy tuổi trẻ, thật vô cùng tốt đẹp.

Nói tới, ngay cả một đóa hoa bạn học Triệu cũng chưa từng tặng đây, dù là ngày lễ gì, cũng chỉ tặng mấy lần chocolate, có một lần còn quên hẳn luôn, ở trên đường thấy người khác cầm hoa cầm quà mới nhớ tới, sau đó ở trên đường lôi kéo cô quẹo vào siêu thị nhỏ, mua một gói nhỏ sáu đồng tiền bằng chocolate...

Ai, Cố Hàm Ninh đột nhiên có cảm giác khó bình tâm.

Bạn học Triệu vinh dự đi giúp người khác cưới vợ, cũng không lo lắng bà xã mình chạy a?

Lúc chuông điện thoại vang lên, Cố Hàm Ninh đang bình luận về bài hát vừa kết thúc với Thịnh Mạn Mạn, liếc nhìn tên trên điện thoại di động, khoe miệng hơi nhếch lên, lúc này mới nhận.

“Alô.” Cố Hàm Ninh dời tầm mắt khỏi ngoài ban công, nhìn cửa ban công cười yếu ớt.

“Vẫn chưa ngủ sao? Không phải nói hôm nay muốn đi ngủ sớm một chút sao?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh trầm thấp của Triệu Thừa Dư, mang theo sự yên ổn làm lòng người an tâm.

“Bên ngoài rất ồn ào, thế nào ngủ a.” Cố Hàm Ninh hơi bĩu môi, nhẹ giọng oán hận.

“Sao?”

“Anh không nghe thấy sao? Bên ngoài có người hát tỏ tình đấy, đã hát hơn một giờ, còn không biết lúc nào thì yên tĩnh.” Nói về cái này, Cố Hàm Ninh cũng thật có chút buồn rầu, cô đã mệt mỏi rồi.

“Vậy làm sao bây giờ? Quản lý ký túc không quản sao? Có muốn tới nơi này của anh hay không, hôm nay phòng chỉ có một mình anh.”

Đáy lòng Cố Hàm Ninh run lên, chỉ cảm thấy Triệu Thừa Dư nói câu nói sau cùng lại thấp mấy phần, lọt vào lỗ tai, mang theo vài phần triền miên.

“Còn chưa đến giờ tắt đèn, nếu tới rồi quản lý ký túc sẽ nói thôi.” Thịnh Mạn Mạn bên cạnh nhiều hứng thú nhìn Cố Hàm Ninh gọi điện thoại, bị cô một tay đẩy gương mặt cười gian này ra, “Hát đúng là không tệ, coi như nghe biểu diễn đi.”

“Ừ, anh hát cũng rất hay a.”

“A, đúng a, so ra kém anh, nhưng mà đã lâu anh không hát cho em nghe rồi.” Cố Hàm Ninh cầm điện thoại di động, đi về phía bên cạnh, tránh đi ánh mắt của sáng quắc của Thịnh Mạn Mạn, Thôi Hà Miêu đã trở về phòng tắm rửa mặt.

“Chiều ngày mai anh không bận việc gì, muốn đi KTV hay không?”

“Không muốn.” Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, lại hạ giọng thêm mấy phần, “Nói không chừng ngày mai anh lại không rảnh, lại cho em leo cây đi.”

“Được rồi, ngày mai hãy nói. Vậy, hiện tại muốn anh hát một bài hay không?” Triệu Thừa Dư bên kia đề nghị, cũng chưa nghe Cố Hàm Ninh đáp, nhẹ ho khan vài tiếng, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng hát trầm thấp của cậu.

“Không thể nói rõ tại sao anh trở nên rất chủ động

Nếu yêu một người cái gì cũng sẽ đáng giá đi làm

Anh muốn lớn tiếng tuyên bố lưu luyến không rời em

Ngay cả hàng xóm cách vách đều đoán được cảm nhận của anh bây giờ

Bên bờ sông gió thổi tóc bay bay
Dắt tay của em rung động vô danh một hồi
Anh muốn dẫn em về nhà ngoại anh
Cùng nhau nhìn mặt trời lặn mãi cho đến chúng ta đều ngủ
Anh muốn cứ dắt tay em như vậy không buông
Yêu có thể vĩnh viễn đơn thuần không có buồn đau không
...”

Ca từ quen thuộc, Triệu Thừa Dư hát lên lại hoàn toàn có loại phong cách khác, Cố Hàm Ninh chỉ cảm thấy rất êm tai rất êm tai, một bài hát nhưng không nhớ ra là bài gì.

Cô nắm thật chặt điện thoại di động, khước môi nhếch lên, lắng nghe Triệu Thừa Dư hát đến cuối cùng, dưới lầu dường như lại vang lên một ca khúc khác, nhưng cô đã không nghe thấy, những thứ tiếng ca nhạc rock kịch liệt kia, từng chữ đều thua kém âm thanh trầm thấp trong điện thoại này, từng chữ từng câu, đều chảy vào trong lòng cô, mỗi nốt nhạc đều mang đến một tia run rẩy và ấm áp.

Trận biểu diễn loại nhỏ này, đến sau cùng, chỉ khiến cho phòng ngủ sinh viên nữ hai bên nhìn náo nhiệt, đến cuối cùng, nữ chính cũng không hề xuất hiện, mà chàng thanh niên ngay từ đầu còn chần chừ, cuối cùng, trong sự khuyên bảo của quản lý ký túc, chỉ có thể buồn bã rời đi.

Đến 11:30 rồi, dù là tối thứ bảy, ký túc xá sinh viên cũng phải tắt đèn rồi.

Cái sự kiện tổ tình vô cùng náo nhiệt này, ngày hôm sau thức dậy, vẫn là tin tức lớn nhất trong ký túc xá nữ, Thịnh Mạn Mạn và phòng ngủ cách vách cùng nhau trao đổi tin tức, trở về thần thần bí bí nói cho Cố Hàm Ninh, cô gái Khương Mộc Ninh kia là ở tầng bốn, học khoa công trình kiến trúc, nghe nói tối hôm qua ở trong phòng ngủ, chỉ là luôn luôn không lộ diện, theo tin tức từ trong phòng ngủ truyền đến, vị nhóm trưởng “ban nhạc ngày mai” kia, đã tổ tình nhiều lần, đều bị cự tuyệt nhiều lần.

Loại tin tức đồn thổi này, Cố Hàm Ninh dĩ nhiên là lúc rảnh rỗi nghe một chút, loại chuyện như vậy, mỗi học kỳ phải có ít nhất một lần, chỉ là tối trước mắt, xác suất thành công chẳng hề cao.

Cũng phải, nếu như là lưỡng tình tương duyệt (hai bên đều thích nhau), còn phiền phức như vậy làm gì.

Hiện tại Cố Hàm Ninh cũng không biết có nên hỏi hận một chút hay không, lúc trước mình đồng ý quá dễ dàng rồi, hẳn là nên tỏ vẻ khó khăn một thời gian rồi mới tiếp nhận chứ.

Ai, ai bảo mình dễ dàng mềm lòng với Triệu Thừa Dư đây.

Cố Hàm Ninh chỉ tò mò tin đồn một chút mà thôi, rửa mặt xong liền không để ở trong lòng. Chờ cô ra khỏi phòng tắm, Triệu Thừa Dư gọi điện thoại tới, nói là trưa nay cùng nhau ăn cơm, sau đó gọi Thịnh Mạn Mạn, Thôi Hà Miêu và Mạnh Khởi Đức cùng đi nội thành hát karaoke.

Ý Triệu Thừa Dư là cơm trưa, hai người bọn họ cùng ăn, những người còn lại, cơm trưa xong trực tiếp đến KTV.

Cố Hàm Ninh một mình xuống lầu ăn sáng, đến thư viện đọc sách một lúc, liền nhận được tin nhắn của Triệu Thừa Dư.

“Em đang ở thư viện sao? Anh đến cửa nam rồi.”

Cố Hàm Ninh nhìn tin nhắn, mím môi cười yếu ớt, ra khỏi thư viện, chạy dọc theo đường về cửa phía nam, còn khoảng cách rất xa, đã thấy Triệu Thừa Dư đi tới.

“Cảm giác đã lâu không hẹn hò, cách thời gian cơm trưa còn có chút thời gian, em muốn đi nơi nào?” Triệu Thừa Dư mấy bước liền đi tới trước mặt Cố Hàm Ninh, cười dắt tay của cô, rảnh rỗi bước về hướng trạm xe buýt, “Ừ, nếu không chúng ta đi KTV trước? Đặt một phòng nhỏ trước, buổi trưa đi ăn cơm ở bên cạnh, vừa lúc chờ bọn Khởi Đức đến.”

Cố Hàm Ninh cười liếc Triệu Thừa Dư chừng chặc đang hoảng đi phía trước, cũng rất nghiêm túc trả lời: “Hai người hát có cái gì hay, không bằng đi dạo phố đi.”

Triệu Thừa Dư thở dài trong lòng, quay đầu, mở to mắt nhìn Cố Hàm Ninh: “Không phải em không thích đi dạo phố sao. Vẫn là hát Karaoke thì hơn, yên tĩnh.”

“Trong KTV yên tĩnh gì chứ. Vẫn là đi dạo phố tốt hơn.”

Sau khi xe buýt đến nội thành, Triệu Thừa Dư còn chưa từ bỏ ý định muốn khuyên Cố Hàm Ninh đi KTV, trực tiếp bị Cố Hàm Ninh dùng tay đè lên môi.

“Em muốn đi cửa hàng sách!”

Triệu Thừa Dư nói không được lời nào, lại không dám thật dùng lực mạnh, chỉ có thể mở to mắt trừng Cố Hàm Ninh, bất đắc dĩ gật đầu.

Thật hi vọng hôm nay không có ai đi cửa hàng sách.

77. Chương 77: Đắm Máu

Bữa trưa ăn cơm ở gần đó, Thịnh Mạn Mạn liền gọi điện thoại tới, nói bọn họ đã đến.

Triệu Thừa Dư đặt một phòng nhỏ, vừa vặn năm người.

Thịnh Mạn Mạn là người hoạt bát, vào trong phòng liền nói muốn tranh hát, bốn người còn lại cười ngồi xuống, tự nhiên không ai tranh giành với cô ấy. Thật ra cô ca hát cũng rất bình thường, chỉ là tự mình cảm giác lại là rất tốt.

Theo Cố Hàm Ninh nghe, dĩ nhiên là Triệu Thừa Dư hát hay nhất, cô không có hứng thú lắm với ca hát, liền yên lặng ngồi nghe những người khác hát.

“Ai nha, không thì gọi chút gì đó đi? Bia, đậu phộng, hoa quả.” Thịnh Mạn Mạn giao mic lại cho Thôi Hà Miêu, nhảy bắn ngồi vào bên cạnh Cố Hàm Ninh hưng phấn đề xuất.

“Không cần.”

“Cũng được.”

Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư đồng thời nói ra, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, Cố Hàm Ninh nhân cơ hội trốn mắt nhìn anh, quay đầu, kiên quyết nói với Thịnh Mạn Mạn: “không phải là cậu tới ca hát sao? Uống bia gì chứ. Gọi hoa quả và đồ uống đi.”

“Uống chút bia mới có tâm trạng tốt hơn a!” Thịnh Mạn Mạn cầm tay Cố Hàm Ninh cố ý làm nũng, thấy Cố Hàm Ninh không có động tĩnh, liền cười chuyển mục tiêu sang nhân vật khác, “Anh rể a ~ gọi chút bia được chứ? Uống đồ uống rất không ra dáng a?”

Triệu Thừa Dư cười ho nhẹ một tiếng, ánh mắt đối diện với Cố Hàm Ninh đang nhìn chăm chăm mình, khẽ cười cười, sau đó quay đầu lại, nghiêm trang nói: “Cũng được. Giá bia và đồ uống cũng tương đương nhau.” Triệu Thừa Dư vừa mới nói xong, liền cảm thấy sườn eo đau xót, không cần nhìn cũng biết rõ Cố Hàm Ninh vừa nhéo. “Ừ, nhưng mà cũng có thể gọi chút đồ uống, muốn uống bia thì uống bia, muốn uống đồ uống thì uống đồ uống.”

“Em muốn nước khoáng.” Khóe môi Cố Hàm Ninh nhếch lên một cái, lúc này mới thản nhiên rút tay lại, vỗ nhẹ nhẹ nơi vừa mới bị mình nhéo.

Triệu Thừa Dư rất tiếc nuối gọi người phục vụ, gọi chút bia, nước và điểm tâm.

“Nghe nói thời gian nghỉ đông đợt này rất dài, trường học còn sắp xếp đi thực tập?” Mạnh Khởi Đức nói đến tin tức cậu vừa mới biết.

“Ừ, lần này là có tin chỉ, không giống trước kia.” Triệu Thừa Dư cũng nghe nói một ít không nhiều lắm, “Thời gian tự mình sắp xếp, nhưng phải hơn một tuần, nói là thực tập, thực ra là đi xem và nghe, chủ yếu là chuẩn bị cho thực tập hè sang năm.”

Trước kia trường học cũng sẽ yêu cầu sinh viên thực tập vào kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, nhưng cũng không phải là bắt buộc, cũng không liên quan tới tín chỉ, nhưng bắt đầu từ nghỉ đông lần này, mỗi lần thực tập đều có tín chỉ.

“Ai, thoáng cái đã hết nửa thời gian đại học, sang năm trường học sẽ sắp xếp thực tập rồi!” Thôi Hà Miêu hơi cảm thán, thời gian qua thật nhanh, ngày nhập học hồi năm thứ nhất, giống như vẫn là chuyện ngày hôm qua, thoáng cái sẽ phải đối mặt với thực tập và tốt nghiệp.

“Kỳ một năm tư đại khái đi học đến tháng mười, tháng mười một bắt đầu sắp xếp thực tập, cũng có thể tự mình tìm đơn vị thực tập.” Cố Hàm Ninh nói, thật ra, cô là người rõ nhất trong đám bạn học, dù sao cũng là lần thứ hai.

“Ai nha, đừng nói nữa, loại đề tài này quá hiện thực này, mình không muốn nghĩ a! Mình không muốn tốt nghiệp a!” Thịnh Mạn Mạn vừa mới hát xong một bài tình ca tiết tấu chậm, còn chưa buông mic, liền kêu ầm lên.

“Thật ra rất nhanh, chưa tới một năm, hiện tại không chuẩn bị, đến lúc đó ngược lại trở tay không kịp.” Thôi Hà Miêu than nhẹ tự đáy lòng, những thứ cô phải đối mặt không chỉ có thế, cô và Mạnh Khởi Đức cũng không phải là người một thành phố, thực tập, tốt nghiệp, vấn đề tương lai, bọn họ đều chưa từng đề cập tới, nhưng lại là nhất định phải nói đến. Tốt nghiệp, chia tay, có rất nhiều người như thế, mặc dù phần rất lớn căn bản là do tình cảm cũng không bền chắc, nhưng khoảng cách hiện thực xác thực sẽ làm phai đi tình cảm đơn thuần trong sân trường.

“Mình muốn thực tập cùng các cậu!” Thịnh Mạn Mạn kéo tay Cố Hàm Ninh nói.

Thôi Hà Miêu hát tiếp một bài.

Triệu Thừa Dư tiến đến bên tai Cố Hàm Ninh nhẹ giọng nói: “Nghỉ đông, muốn đến công ty bọn anh thực tập không?”

Cố Hàm Ninh vừa quay đầu, không cẩn thận liền chạm cằm Triệu Thừa Dư đang để quá gần, cô cười liếc mắt Triệu Thừa Dư đang lóe sáng mắt: “Các anh hiện tại trừ phương diện kỹ thuật ra, chính là tài vụ, cái đó có chị Tổng quản lý, em có thể làm cái gì? Bảo mẫu thực tập sao?”

“Lần này thực tập chỉ là lấy lệ thôi, em chẳng làm cái gì cũng được.” Triệu Thừa Dư cảm thấy phần da thịt Cố Hàm Ninh vừa sượt qua đã hơi nóng lên rồi, “Khả năng là phải rất khuya anh mới về, em theo anh cùng nhau trở về đi.”

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư tràn ngập mong đợi, trong lòng cũng có chút không đành lòng, kỳ nghỉ này, muốn gặp càng khó rồi.

“Anh là muốn một mình em ở trong phòng ngủ sao?”

“Ai, thật muốn trực tiếp bỏ em vào trong túi mang đi theo.” Triệu Thừa Dư sâu kín thở dài, nghĩ đến kỳ nghỉ đông không lâu sau, liền vô cùng chán nản đợt nghỉ này thật sự quá dài, dài hơn nửa tháng so với nghỉ đông trước kia.

“Mẹ em định tết Nguyên Đán chuyển nhà, anh có rảnh về giúp đỡ được không?” Cố Hàm Ninh mím môi cười, cũng tiến đến bên tai Triệu Thừa Dư, nhẹ giọng nói, vốn tết nguyên đán này cô không định về, bởi vì ngay sau tết nguyên đán là tuần thi rồi, nhưng mà chọn ngày dọn nhà vào mừng 2 tháng giêng, mình phải chuẩn bị về nhà một chuyến.

Triệu Thừa Dư nghe vậy ánh mắt lập tức sáng lên, vội vàng gật đầu: “Đương nhiên là có! Họ hàng nhà em uống rượu mừng chuyển nhà sao?”

“Không phải, ngày đó chỉ chuyển nhà, ba em tìm người ở công ty chuyển nhà, sau đó nhà em trông coi, tiệc cho người thân định để đến khi em về nghỉ đông.”

“Như vậy a. Cũng được. Vậy đến lúc đó anh mua vé tàu về xong xuôi.” Triệu Thừa Dư trong lòng vừa là tiếc nuối lại là buông lỏng.

Tuy rằng rất muốn đường đường chính chính ở trước mặt thân thích nhà họ Cố, nhưng là nghĩ đến thân thích nhà Cố Hàm Ninh nhiều như vậy, trong lòng cậu liền đột nhiên có chút không tự tin, cũng không biết ông bà nội, ông bà ngoại của Cố Hàm Ninh có thích mình không? Hay là sớm chuẩn bị tốt quà tới thăm tết âm lịch đi!

“Này, hai người các cậu đừng chỉ anh anh em em em a, hôm nay là tới ca hát, mau lên hát bài tình ca cho bọn mình nghe nào!” Thịnh Mạn Mạn bên cạnh thấy Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư ghé vào nhau lặng lẽ nói chuyện, cười nhạo vỗ vỗ Cố Hàm Ninh, “Mau chút!”

Cố Hàm Ninh trừng Thịnh Mạn Mạn một cái, không nói lời nào.

Triệu Thừa Dư hát hay như vậy, cô và anh song ca, trình độ khác xa nhau! Cố Hàm Ninh lắc đầu liên tục, nhưng vẫn bị Thịnh Mạn Mạn kéo lên rồi.

“Không sao, bọn mình sẽ không cười cậu.” Thịnh Mạn Mạn nháy mắt cười cam đoan, Cố Hàm Ninh nhìn mà chỉ muốn chụp chết cô ấy.

“Em nghĩ hát bài gì?” Triệu Thừa Dư cười đưa một cái mic cho Cố Hàm Ninh, cúi đầu hỏi.

“Tùy đi.” Cố Hàm Ninh ngắc đầu trợn mắt nhìn Triệu Thừa Dư một cái, tức giận nói. Bài hát song ca, cô căn bản rất không thông thuộc, nhiều nhất cũng chỉ nghe mà thôi, mà bài nào thì có quan hệ gì, dù sao đều chỉ biết tùy tiện hừ mấy câu.

Cuối cùng Triệu Thừa Dư chọn bài Có chút rung động, đã từng là ca khúc rất thịnh hành, Cố Hàm Ninh tốt xấu cũng có thể đuổi kịp mấy câu.

Tuy rằng chỉ có năm người, nhưng hát gần như hết cả một buổi chiều, cơm chiều ăn ở nhà hàng bên cạnh, lại đi dạo ở gần đó, lúc này mới ngồi xe buýt trở về.

Trên đường trở về, Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư lặng lẽ đi đến vị trí đôi cuối cùng ngồi xuống, hai người nhìn nhau cùng cười, tay nắm tay, một đường cũng không có buông ra.

Triệu Thừa Dư đã thật lâu không có thời gian ở bên cô như vậy, nhất là gần đây công ty bọn họ nhiều đơn đặt hàng hơn, bận bịu hơn bình thường, may là học kỳ này bọn họ chọn cùng môn học tự chọn vào tối thứ ba hàng tuần, bằng không thời gian gặp mặt càng ít hơn.

“Bài tập môn tự chọn ngày kia, em đã làm giúp anh rồi. Ngay cả bài của em đều đã gửi đến mail của anh rồi, nhớ in ra.” Cố Hàm Ninh nhớ tới bài tập môn tự chọn lần trước, nhắc nhở Triệu Thừa Dư.

Triệu Thừa Dư cúi đầu cười nhìn Cố Hàm Ninh, nhẹ nhàng vuốt ve tay của cô: “Được. Luận văn cuối kỳ cũng phải làm phiền em rồi. Văn học gì đó anh thật không hiểu.”

“Hừ.” Cố Hàm Ninh quay đầu trợn mắt nhìn anh, “Lười thôi, tìm có làm gì.”

Triệu Thừa Dư ngắc đầu quan sát, lúc này mới cúi đầu, nắm tay phải của Cố Hàm Ninh để tới bờ môi, nhẹ hôn một chút: “Loại môn tự chọn này thêm một tiết nữa thì tốt rồi, có thể ngồi cùng em, bài tập và luận văn cũng đều có em làm, thật sự là quá hoàn mỹ.”

Cố Hàm Ninh cười xì một tiếng, thật ra trong lòng cô, cũng rất mong đợi tiết môn học tự chọn mỗi tối thứ ba, ngồi cùng Triệu Thừa Dư trong một phòng học, nghiêm túc trên lớp, loại thể nghiệm thật ra rất mới mẻ rất thú vị, thậm chí còn khiến cô chờ mong hơn so với khóa học bình thường.

Triệu Thừa Dư cúi đầu nhìn Cố Hàm Ninh bởi vì tươi cười mà mặt mày càng thêm tươi đẹp, không nhịn được cúi đầu hôn một cái lên trán cô, một tay kéo Cố Hàm Ninh vào lòng, thấp giọng thở dài: “Thật không muốn để em trở về phòng ngủ. . .”

Cố Hàm Ninh nhướn mày cười khế, đưa tay véo nhẹ vào eo Triệu Thừa Dư, hơi híp mắt, rúc vào lòng Triệu Thừa Dư, ngắc đầu nhẹ nhàng thở hơi: “Anh muốn đưa em đi đâu?”

Triệu Thừa Dư cúi đầu, đôi mắt thoáng sâu hơn, ôm Cố Hàm Ninh càng chặt hơn, trong lòng hận không thể lập tức khảm người vào trong xương máu mình, không bao giờ tách ra nữa.

“Hàm Ninh. . .”

Trong xe quá nhiều người, Triệu Thừa Dư chỉ có thể thở thật dài dưới đáy lòng, hơi thở anh nóng rực pha lẫn nỗi niềm nôn nóng lại nhấn nại, phả vào trán Cố Hàm Ninh. Cố Hàm Ninh ngẩng đầu cười, đưa tay khẽ quét qua gương mặt của Triệu Thừa Dư: “Nếu nghỉ đông, muốn mấy ngày em mới trở về.”

Ánh mắt Triệu Thừa Dư lập tức sáng ngời, khoe môi tươi cười khuếch đại: “Được! Anh cố gắng nhanh chóng xong việc, cùng em trở về!” Anh nghĩ tối nay phải gọi điện thoại ẹ ngay, nên thúc giục tiến độ sửa sang nhà cửa, như vậy dù nghỉ về nhà, ít ra gặp mặt cũng tiện hơn rất nhiều.

Về sau là có thể ở chung một tiểu khu rồi. Tuy rằng, nhà họ Cố còn có chú Cố không muốn gặp anh lắm, nhưng trong lòng Triệu Thừa Dư vẫn không khỏi kích động, dù không thấy mặt, chỉ cần nghĩ tới Cố Hàm Ninh ở chỗ không xa, trong lòng như có thể rất an ổn.

Lúc ba người Cố Hàm Ninh trở lại phòng ngủ đã là chín giờ, Thôi Hà Miêu vừa bật đèn lên, liền nhẹ giọng lầm bầm một câu: “Hôm nay sao Vũ Hân về sớm như vậy nhỉ?”

Cố Hàm Ninh là người cuối cùng vào cửa, nghe vậy liền nhìn thoáng qua giường của Bạch Vũ Hân, vừa vặn thấy cái chăn của cô ấy. Sớm thế đã ngủ, cũng thật hơi khác thường.

Từ khi Bạch Vũ Hân và Cao Thần thật thật giả giả qua lại, Bạch Vũ Hân càng thêm xuất quỷ nhập thần, nhưng không thấy cô ấy nói đến chuyện Cao Thần ở phòng nữa, tâm trạng cũng lên xuống rõ rệt, mà mấy người các cô cũng chưa từng thấy Cao Thần và Bạch Vũ Hân đi riêng với nhau trong trường học.

Lúc ấy Cố Hàm Ninh thấy cũng đoán được chuyện, cũng không nhắc tới với Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn, nhưng hành vi của Bạch Vũ Hân sau này ngược lại khiến cô càng thêm khẳng định.

“Mạn Mạn, nhỏ giọng một chút, Vũ Hân đang ngủ.” Thôi Hà Miêu xoay người nhắc nhở Thịnh Mạn Mạn.

“A, hôm nay thế nào về sớm như vậy a?” Thịnh Mạn Mạn tò mò nhìn lên trên giường của Bạch Vũ Hân một chút.

“Đợi lát nữa đánh răng nhẹ một chút.” Thôi Hà Miêu đẩy Thịnh Mạn Mạn một cái, “Nhưng mà, ngủ sớm thế, cũng không biết có phải là không thoải mái hay không.”

Thôi Hà Miêu có chút lo lắng nhìn nhìn, thấy Bạch Vũ Hân dường như vẫn không nhúc nhích, xem ra thực sự là ngủ rất say, cũng không tiện quấy rầy.

Cố Hàm Ninh cũng nhíu mày lại, chun chun mũi, gắng sức ngửi ngửi. Trong phòng ngủ giống như có mùi gì, hơi quen thuộc lại có chút kỳ quái. . .

Cố Hàm Ninh nghi ngờ đi tới chỗ mình, bước chân lại đột nhiên dừng lại, sắc mặt căng thẳng, bước nhanh qua leo lên thang, trèo lên giường Bạch Vũ Hân, lật một góc chăn, dùng tay lại.

“Miêu Miêu, gọi 120! Không được, cậu gọi điện thoại cho Mạnh Khởi Đức, hỏi xem Cao Thần có ở phòng không, nếu có, bảo cậu ta lập tức tới ngay.” Cố Hàm Ninh nói xong, cũng không giải thích, nhanh chóng leo lên giường Bạch Vũ Hân, lật hẳn cái chăn bông dày ra, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Sao, chuyện gì xảy ra!” Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn đồng thời kinh hô, lập tức hoảng loạn, “Mình gọi xe cứu thương!”

“Trước đừng gọi!” Cố Hàm Ninh mấp má môi, vừa lấy điện thoại ra, vừa xem xét cẩn thận, “Thừa Dư, hiện tại anh lập tức lái xe đến dưới tầng ký túc xá bọn em, phải nhanh! Em không sao, là Bạch Vũ Hân, phải lập tức đưa cô ấy đi bệnh viện!”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn như phát khóc, chân tay luống cuống nhìn Bạch Vũ Hân trên giường.

“Miêu Miêu, gọi điện thoại! Mạn Mạn, cậu giúp Bạch Vũ Hân lấy một ít quần áo thường dùng!” Cố Hàm Ninh mặt thì bình tĩnh, nghiêm nghị nói, nhìn Bạch Vũ Hân, trong lòng cũng hơi hoảng loạn, nhưng lúc này nhất định phải có người trấn định lại.

Bạch Vũ Hân nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, giống như đang ngủ, nhưng Cố Hàm Ninh biết rõ, hẳn là mất máu quá nhiều, cô ấy tạm thời hôn mê. Giờ phút này trong không khí, rõ ràng tràn ngập một mùi máu tươi, đều phát ra từ trên giường Bạch Vũ Hân. Ga trải giường vốn có một màu lam, giờ này ướt

đắm máu tươi, hơn nữa, đang chậm rãi lan rộng, Cố Hàm Ninh nhìn kỹ, đều là từ người dưới Bạch Vũ Hân chảy ra.

Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn có lẽ không hiểu, nhưng trái tim Cố Hàm Ninh như bị siết chặt lại một cách tàn nhẫn, gần như nghẹt thở.

Trước đây, cô cũng mất đi một đứa con. Một đứa trẻ ở trong bụng cô, chưa thành hình người, mà trước khi xuất hiện tất cả các triệu chứng này, thậm chí cô không hề biết mình đang mang thai rồi. Lúc đó, vì còn trẻ không hiểu chuyện, đây đã từng là tiếc nuối sâu sắc nhất của cô, nhưng về sau, cô lại cảm may mắn, cho nên, bây giờ cô có thể hoàn toàn không vương vấn quá khứ.

Triệu Thừa Dư tới đây thật sự nhanh. Mạnh Khởi Đức gọi điện thoại tới nói không tìm được Cao Thần, lúc ấy Cố Hàm Ninh và Thôi Hà Miêu đang hợp sức giúp Bạch Vũ Hân đang hôn mê mặc quần áo tử tế, bên ngoài ban đêm, nhiệt độ rất thấp, lúc này mà còn cảm lạnh nữa, càng phiền phức hơn.

Triệu Thừa Dư ngừng xe, bước nhanh chạy lên phòng 617, giúp đỡ Cố Hàm Ninh công Bạch Vũ Hân xuống lầu, Mạnh Khởi Đức cũng đã tới, Cố Hàm Ninh liền để Thịnh Mạn Mạn ở lại, cô và Thôi Hà Miêu cùng đi.

Máu trên người Bạch Vũ Hân vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, Cố Hàm Ninh nắm cái tay mảnh khảnh của Bạch Vũ Hân thật chặt, trong lòng như là bị một tảng đá to lấp kín, nặng trĩu khiến lòng cô đã đau lại nặng nề, gần như không thở nổi.

78. Chương 78: Phủ Nhận

Edit: VIOLET Beta: Vi Vi Cố Hàm Ninh dường như mất đi tất cả sức lực, dựa vào Triệu Thừa Dư ngồi ở trên ghế, nhắm mắt lại, khuôn mặt không chút thay đổi, trong lòng vừa loạn xạ lại mờ mịt. Triệu Thừa Dư cau mày cúi đầu nhìn mặt Cố Hàm Ninh, nắm nhẹ khẽ nhéo tay cô.

“Đừng lo lắng. Không có việc gì.”

“Vũ Hân chảy nhiều máu như vậy. . . Cuối cùng là xảy ra chuyện gì ...” Thôi Hà Miêu hơi nghẹn ngào, dựa vào Mạnh Khởi Đức, gương mặt lo lắng. Mạnh Khởi Đức vỗ nhẹ nhẹ lưng cô, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì để an ủi.

Lúc bác sĩ đi ra, bốn người vốn đang yên lặng đều lập tức đứng lên.

“Các cô cậu đều đi đâu để người bệnh chảy máu như thế? Rong huyết rồi biết không? Chậm một chút nữa ngay cả mạng đều không giữ được.”

Nói chuyện là một nữ bác sĩ hơn bốn mươi tuổi, tháo khẩu trang xuống, gương mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao quét qua Mạnh Khởi Đức chuyển tới khuôn mặt của Triệu Thừa Dư.

Thôi Hà Miêu cả kinh, ngẩng đầu nhìn bác sĩ, có chút không dám tin, sau đó như là nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía Cố Hàm Ninh.

Mạnh Khởi Đức ngăn người sau đó mới phản ứng được, liền vội vàng lắc đầu: “Không phải bọn cháu.”

Cố Hàm Ninh nặng nề thở ra một hơi, trong lòng hơi bình tĩnh lại. Ít ra, còn kéo lại một cái mạng. . .

“Bác sĩ, bọn cháu là bạn học của cậu ấy, bây giờ phải nằm viện sao?” Cố Hàm Ninh lạnh lùng mà bình tĩnh nói, Triệu Thừa Dư vội kéo tay cô, không buông ra, hơi ầm ầm áp từ nơi lòng bàn tay giao hòa luôn truyền vào trong lòng cô.

“Ừ, bây giờ trước hết làm thủ tục nằm viện, tôi chuyển cô bé tới phòng bệnh.” Nói xong, vị bác sĩ kia liền viết giấy nhập viện, Cố Hàm Ninh tiến lên tiếp nhận, cúi đầu nhìn thoáng qua, hơi do dự.

“Anh đi làm thủ tục.” Triệu Thừa Dư tiếp nhận giấy nhập viện, gật đầu với Cố Hàm Ninh.

“Có mang đủ tiền không?” Nằm viện phải đóng tiền thế chấp, lần này, cô không đem nhiều tiền trên người như vậy.

“À, vừa rồi lúc ra ngoài, sợ ngộ nhờ cần dùng gấp, liền mượn hết tiền của đàn anh.” Triệu Thừa Dư ngẩng đầu vuốt gương mặt hơi lạnh của Cố Hàm Ninh, nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, “Ở viện, nằm một thời gian sẽ không sao.”

Cố Hàm Ninh thở phào nhẹ nhõm, khẽ gật đầu, nhìn Triệu Thừa Dư bước nhanh đi về phía khu vực nhập viện, lúc này mới quay đầu lại, Thôi Hà Miêu đang nhìn cô, trong ánh mắt có nghi ngờ, cũng có một tia rõ ràng.

Cố Hàm Ninh mấp máy môi, hơi gật đầu với Thôi Hà Miêu: “Mạnh Khởi Đức, phiền cậu lại liên lạc với Cao Thần, bảo cậu ta lập tức tới bệnh viện.”

“Cao Thần. . .” Mạnh Khởi Đức có chút nghi hoặc, nghĩ đến vừa rồi Thôi Hà Miêu cũng bảo cậu liên hệ với Cao Thần, lập tức như là nghĩ tới điều gì, có chút khiếp sợ nhìn về phía Thôi Hà Miêu, “Điều này không thể nào đi. . .”

“Có cái gì không thể nào? Giờ Vũ Hân đang nằm ở bên trong đó!” Thôi Hà Miêu lập tức nóng nảy, lo lắng, nôn nóng cả đêm đều hóa thành tức giận, “Lập tức gọi cậu ta tới đây!”

“Anh gọi ngay đây.” Mạnh Khởi Đức thở dài trong lòng, không biết làm sao sẽ xảy ra chuyện như vậy, suýt chút nữa là mất mạng đấy. . .

Cố Hàm Ninh không nói gì, kéo Thôi Hà Miêu tiến vào bên trong phòng khám và chữa bệnh, đang truyền dịch, nhưng Bạch Vũ Hân còn chưa tỉnh, bác sĩ đã sơ cứu, nhưng máu vẫn chưa ngừng hẳn ngay, chiếc áo ngủ vốn màu hồng nhạt, đã đỏ thẫm một mảng rộng.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Thừa Dư đã làm xong thủ tục nhập viện, bác sĩ đã gọi hộ lý tới, Thôi Hà Miêu mang theo quần áo đã thu xếp, Cố Hàm Ninh ở bên cạnh giường bệnh đang di chuyển, giúp đỡ đẩy ra ngoài.

Đợi đến phòng bệnh, bác sĩ lại tiến hành xử lý, thật vất vả mới làm máu hoàn toàn ngừng chảy.

Cố Hàm Ninh đứng ở bên cạnh giường bệnh của Bạch Vũ Hân, lẳng lặng nhìn cô ấy. Quần áo ngủ nhuộm máu đã được thay, tay bằng quần áo bệnh nhân màu trắng với hoa văn màu lam rộng thùng thình, càng tôn lên vẻ nhỏ nhắn gầy yếu của Bạch Vũ Hân. Sắc mặt vốn hồng hào, lúc này mặt cắt không còn giọt máu. Chất lỏng màu đỏ dọc theo ống tiêm chảy vào thân thể cô, bổ sung lượng máu cô đã mất quá nhiều.

Vẫn không gọi được cho Cao Thần, về sau, trực tiếp tắt máy. Thôi Hà Miêu rất phẫn nộ, muốn trực tiếp đi tìm người, may mắn bị Mạnh Khởi Đức ngăn cản. Đêm hôm khuya khoắt, không ở trong phòng ngủ, muốn đi đâu tìm người?

Bạch Vũ Hân, cậu hồi hận không?

Cố Hàm Ninh nghĩ, bản thân mình hẳn là không đau lòng nhiều lắm, chỉ có chút buồn ngủ mà thôi.

Bất kể là kiếp trước, hay là kiếp này, Bạch Vũ Hân đều sắm một vai lập lờ yên lặng trả giá bên cạnh Cao Thần. Nhưng Cao Thần vẫn không dành bao nhiêu ánh mắt cho cô ấy, ở khuôn viên trường học tương đối đơn thuần, cô ấy cũng không có cách nào giành được cái thân phận bạn gái của Cao Thần, một khi tiến vào xã hội, vậy sẽ càng khó. Cố Hàm Ninh chưa từng cho rằng, kiếp trước, sau khi mình chết, Bạch Vũ Hân liền có thể lên làm bà Cao.

Yêu nếu quá hèn mọn, thì sẽ dễ dàng bị khinh thường. Ít ra, đối với Cao Thần chính là như vậy.

Chờ đến lúc dần xếp xong xuôi tất cả, đã là một giờ sáng.

Triệu Thừa Dư và Mạnh Khởi Đức không có tiết một, tiết hai vào sáng hôm sau, nhưng bọn họ không tiện chăm sóc Bạch Vũ Hân. Cố Hàm Ninh và Thôi Hà Miêu lại có buổi học sáng.

“Ninh Ninh, giấy báo bệnh làm sao bây giờ?” Thôi Hà Miêu có chút khó khăn, chẳng lẽ phải nói thẳng sao?

Có thể lấy được giấy báo bệnh, chỉ là nguyên nhân bị bệnh phải viết như thế nào? Giấy báo bệnh thực viết ra, Bạch Vũ Hân có bằng lòng nộp lên không?

Hai người khó nghĩ không bao lâu, Bạch Vũ Hân tỉnh lại vào lúc hơn một giờ, tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt rất đáng sợ, nhưng ít ra là người không sao.

Thôi Hà Miêu nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cúi xuống gấp gấp hỏi thăm: “Vũ Hân, cậu cảm giác như thế nào? Cậu thật là dọa chết bọn mình!”

Bạch Vũ Hân mở to mắt, đảo qua trong phòng một vòng, sau đó mới trở nên ảm đạm, nét mặt cũng càng thêm mỗi mệ: “Làm phiền các cậu.”

“Làm phiền hay không làm phiền gì! Cậu, cậu có chuyện, cũng nên trao đổi với bọn mình một chút a, hiện tại. . . Bác sĩ nói suýt chút nữa là cậu mất mạng biết không? Về sau không thể lại liều lĩnh như thế nữa!” Thôi Hà Miêu dịu giọng đi, cũng không dám trách cứ thế nào nữa, “Cậu nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai bọn mình trở lại thăm cậu. Đúng rồi, cái giấy báo bệnh, mình giúp cậu nộp lên nha?”

Bạch Vũ Hân ngẩng đầu mở to mắt, nhìn trần nhà màu trắng, run lên, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Được. . . Cám ơn cậu. Ngày mai các cậu không cần tới, một mình mình không sao cả.”

“Nói cái gì đó! Ngày mai mình sẽ tới. Cậu đừng lo lắng.” Thôi Hà Miêu kéo chăn cho Bạch Vũ Hân, lúc này mới thở dài nhìn về phía Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh mấp máy môi, không nói gì.

Thời điểm này, hẳn là thích hợp để bỏ đá xuống giếng phải không?

“Nghỉ ngơi thật tốt đi. Ngày mai bọn mình trở lại. Điện thoại di động để ở trong ngăn kéo bên cạnh, có chuyện thì gọi điện thoại cho bọn mình.” Trong phòng bệnh yên tĩnh, Cố Hàm Ninh nghe được giọng nói của bản thân, lọt vào tai cô, hơi chút lãnh đạm.

“Được rồi, cậu cũng đừng nói nữa. Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi cho khỏe. Bọn mình đi về trước.” Thôi Hà Miêu nhìn Bạch Vũ Hân giống như không còn sức nữa, vội vàng ngăn cản cô nói nữa, lôi kéo Cố Hàm Ninh ra khỏi phòng bệnh.

Triệu Thừa Dư và Mạnh Khởi Đức vẫn luôn ngồi ở trên ghế dài ngoài hành lang phòng bệnh, nhẹ giọng nói chuyện, thấy Cố Hàm Ninh và Thôi Hà Miêu ra khỏi phòng bệnh, vội vàng đứng lên.

“Không sao chứ?” Mạnh Khởi Đức đi tới bên cạnh Thôi Hà Miêu, nhìn về hướng cửa phòng bệnh.

“Ừ.” Thôi Hà Miêu lắc lắc đầu, “Đi thôi, chúng ta đều mệt muốn chết rồi.”

Vừa rồi tinh thần luôn căng thẳng, hiện tại mới cảm thấy mệt không chịu nổi.

Triệu Thừa Dư đi tới bên cạnh Cố Hàm Ninh, nhìn vẻ mặt mệt mỏi rã rời của cô, ôm bả vai cô, để cô tựa vào lồng ngực mình, cúi đầu nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt của cô, cau mày nhẹ giọng nói: “Anh đưa các em về. Có muốn xin nghỉ buổi học sáng không?”

“Không cần. Không sao.” Cố Hàm Ninh ngẩng đầu, kéo kéo khóe môi, tựa đầu vào ngực Triệu Thừa Dư cọ cọ, “Anh để em dựa vào một chút là tốt rồi.”

Thân thể mệt mỏi, nhưng lòng càng mệt mỏi hơn, chỉ cần dựa vào Triệu Thừa Dư như vậy, giống như liền có không ít hơi sức bắt đầu chảy ngược.

Mệt mỏi một buổi tối, trở lại phòng ngủ, Cố Hàm Ninh nằm xuống ngủ, để Thôi Hà Miêu ứng phó với Thịnh Mạn Mạn đang gấp gáp.

Sau tiết học cuối của buổi sáng hôm sau trôi qua, Thôi Hà Miêu một tay kéo Cố Hàm Ninh, một tay kéo Thịnh Mạn Mạn bước nhanh ra ngoài: “Mau chút, Khởi Đức đang giữ Cao Thần đấy!”

“Này, chậm một chút!” Cố Hàm Ninh âm thầm trợn trắng mắt, chỉ có thể tăng tốc đuổi kịp.

Lúc ba người Cố Hàm Ninh đuổi tới, Mạnh Khởi Đức đang giữ tay Cao Thần, không chịu buông, Triệu Thừa Dư cau mày, đứng ở một bên.

“Cao Thần!” Thôi Hà Miêu hô to chạy tới, “hiện Vũ Hân ở trong bệnh viện, cậu lập tức đi cùng mình!” Thôi Hà Miêu trợn mắt nhìn Cao Thần.

“Mình không đi, cậu đừng lôi kéo mình!” Cao Thần buồn bực giẫy khỏi tay Mạnh Khởi Đức.

“Cậu không đi? Vũ Hân suýt chút nữa bị cậu hại chết! Mà ngay cả thăm cậu cũng không đi thăm cậu ấy?” Thôi Hà Miêu phần nộ xông thẳng lên đầu, đâm Cao Thần một cú.

“Này, cậu làm gì thế? Bạch Vũ Hân nằm viện mắc mớ gì tới mình? Tại sao mình phải đi? Các cậu mau buông tay!” Cao Thần vừa bị Thôi Hà Miêu đâm trúng ngực, vừa giẫy dụa.

“Mắc mớ gì đến cậu? Cái thai Vũ Hân sảy, không là của cậu sao?” Thôi Hà Miêu tức giận hỏi, cô cũng chưa hỏi kỹ Cố Hàm Ninh, rốt cuộc sao mà xác định là con của Cao Thần, nhưng Cố Hàm Ninh tuyệt đối sẽ không bắn tên không có đích, mà hiện tại về mặt chốt dạ và ánh mắt hoảng loạn của Cao Thần đã chứng minh vấn đề.

“Cái đó, cái đó. . .” Cao Thần ấp úng không biết trả lời như thế nào, trong lòng cũng rất hỗn loạn, thật ra cậu cũng rất sợ đi gặp Bạch Vũ Hân, chỉ sợ lại gặp phải ánh mắt lên án của cô ấy, “Cái đó mình cũng không muốn a, mình cũng không biết làm sao sẽ như thế, tiền phẫu thuật của cô ấy mình đã thanh toán, mình nói rõ với cô ấy rồi, chuyện khác đều không liên quan đến mình!”

Thôi Hà Miêu đưa ra ngón trỏ, phần nộ chĩa về phía cậu, giận đến nói không ra lời.

“Cậu hại Vũ Hân phải vào bệnh viện, suýt nữa mất mạng, mà còn có mặt mũi nói chuyện không liên quan đến cậu? Cậu định phui mông rồi đi như thế? Không có cửa đâu!” Thịnh Mạn Mạn ở một bên nghe không nổi nữa, một tay túm lấy tay bên kia của Cao Thần, “Đi, lập tức đi bệnh viện gặp Vũ Hân đi!”

“Mình không đi! Sao mình phải đi? Các cậu thật là quá đáng!” Cao Thần không dám lớn tiếng, chỉ có thể nhỏ giọng thoái thác.

Bây giờ bọn họ đang góc khuất cạnh cửa phía nam của trường, người đi qua trên đường, chỉ có thể nhìn thấy bọn họ đang lôi kéo, ngôn ngữ cụ thể lại nghe không rõ lắm.

“Không phải Bạch Vũ Hân là bạn gái của cậu sao? Cậu ấy nhập viện rồi, dù chỉ là thăm một chút, cậu cũng không thể đi?” Cố Hàm Ninh đứng ở nơi xa khoảng mấy bước, bên cạnh Triệu Thừa Dư, nhìn Cao Thần nhàn nhạt mở miệng.

“Bạn gái gì! Bọn mình căn bản chưa từng hẹn hò, trước giờ mình chưa từng đồng ý để cậu ấy làm bạn gái của mình!” Cao Thần vừa không biết làm sao vừa lo lắng, nhìn Cố Hàm Ninh liên tục phủ nhận.

“Cậu nói cái gì? Cậu, cậu đã để Vũ Hân sảy thai rồi, lại còn nói cậu ấy không phải là bạn gái của cậu?!” Mấy người còn lại đều có chút không dám tin nhìn Cao Thần.

79. Chương 79: Chi Phí

Edit: Violet Beta: Vì Cố Hàm Ninh nhếch môi, trong lòng cũng chẳng có gì bất ngờ. Bằng vẻ phách lối của Cao Thần, nếu thực sự hẹn hò, bọn họ không thể không nghe thấy chút tin đồn thổi gì, mà Bạch Vũ Hân, cũng sẽ không che giấu, không nói cho bạn học.

“Bọn mình chỉ là. . . cũng không phải thật hẹn hò. . .” Cao Thần ấp a ấp úng nói, nhưng những người ở đây cơ bản đều nghe hiểu.

“Chuyện đã thành ra như vậy, mặc kệ cậu và Bạch Vũ Hân có phải bạn trai bạn gái không, trách nhiệm nên gánh cậu cũng không trốn thoát được. Có đi bệnh viện hay không tùy cậu.” Cố Hàm Ninh mím môi, lạnh giọng nói.

“Ninh Ninh!” Thôi Hà Miêu quay đầu nhìn về phía Cố Hàm Ninh.

“Tiền thuốc men tối hôm qua, tiền phí nằm viện, còn có tiền phí trị liệu về sau và phí bồi dưỡng, này nọ, cậu đừng hòng chạy trốn.” Cố Hàm Ninh nhìn chằm chằm Cao Thần, nói từng chữ từng câu rất rõ ràng.

Sắc mặt Cao Thần cứng đờ: “Tiền phẫu thuật ngày hôm qua mình đã trả rồi a. . .”

“Đã như vậy, vậy thì báo chuyện này cho trường học đi. Vấn đề giữa cậu và Bạch Vũ Hân, chuyện chi phí, cũng để trường học quyết định đi.” Cố Hàm Ninh nhìn Cao Thần, vẻ mặt lãnh đạm.

“Ninh Ninh. . .” Thôi Hà Miêu gọi một tiếng, bị Mạnh Khởi Đức lay một chút, cắn môi, không nói tiếp, Thịnh Mạn Mạn nhìn Cố Hàm Ninh một chút, không nói gì.

“Bị trường học biết, cũng, cũng không phải là chuyện của một mình mình a... Các cậu cũng phải nghĩ cho Bạch Vũ Hân...” Lúc này Cao Thần mới có chút bối rối, nếu như bị trường học biết, chuyện liền âm ỉ.

“Tiền quá nhiều, bọn mình không đủ sức. Cậu và Bạch Vũ Hân đều là người trưởng thành rồi, người trưởng thành thì phải gánh vác trách nhiệm đối với hành vi của mình, toàn bộ hậu quả đều do chính các cậu tạo thành, bọn mình chỉ là xuất phát từ tình nghĩa bạn học giúp một chút, muốn bọn mình chịu trách nhiệm, đó là không thể nào.” Cố Hàm Ninh nói rất kiên quyết, “Nếu như cậu không muốn, vậy thì để trường học giải quyết đi.”

“Mình chưa nói không muốn!” Cao Thần nôn nóng hô, “Nhưng hiện tại mình cũng không có tiền a, phẫu thuật đều đã xài hết rồi. . .”

“Vậy thì chậm rãi trả, hiện tại có bao nhiêu đưa trước bấy nhiêu, viết rõ nguyên nhân mọi chuyện, tiền còn nợ, phương pháp hoàn trả, mọi người ở đây đều ký tên, hạn chót chính là một tháng trước tốt nghiệp, nếu cậu muốn quyt nợ, bọn mình liền giao giấy nợ cho trường học.”

“Cậu để mình suy nghĩ...” Cao Thần do dự, muốn kéo dài một chút.

“Đã như vậy, cậu cứ từ từ suy nghĩ, bọn mình đi thuật lại mọi chuyện xảy ra với thầy chủ nhiệm, chuyện này, bọn mình thật đúng là không gánh nổi.” Cố Hàm Ninh không chút do dự, kéo Triệu Thừa Dư, xoay người muốn đi.

“Đợi một chút! Mình viết! Mình viết còn không được sao? !” Cao Thần cắn răng nói, trong lòng vô cùng hối hận mình đã chọc vào Bạch Vũ Hân. Chỉ là uống say, có nhiều người như vậy, cần cô ta tốt bụng gì chứ? Nếu như lúc trước cô cách mình xa ra, căn bản sẽ không có chuyện phiền lòng như hôm nay!

“Tiền thuốc men, tiền nằm viện, còn phí bồi dưỡng về sau, đều phải tính vào.” Cố Hàm Ninh quay người lại, nhìn Cao Thần.

“Được!” Cao Thần cắn răng đồng ý, anh ta không đồng ý không được, cũng không thể thật sự âm ỉ lên trường học.

Cố Hàm Ninh tính tỉ mỉ từng khoản từng khoản một, ngày hôm qua cô đã hỏi bác sĩ đại khái tiền nằm viện và chi phí, tuy chưa chính xác lắm, nhưng cũng có một con số đại khái, đương nhiên, cũng để điều kiện, viết rõ ràng nếu như không đủ, vẫn phải tăng chi phí. Sau đó dưới ánh mắt giám sát của mọi người, Cao Thần cắn răng, tường thuật tỉ mỉ tình hình, và số nợ, trên hai bản, sáu người ở đây ký tên lên, sau đó giao cho Thôi Hà Miêu tạm thời bảo quản.

“Thanh toán chi phí sau này, cậu liên hệ với Thôi Hà Miêu, dựa theo số tiền quy định, mỗi tháng một lần, thiếu lần nào, tờ giấy này sẽ bị nộp lên.” Cố Hàm Ninh nói với Cao Thần đang ủ rũ, sau đó nhìn anh ta gạt đầu lung tung, vội vàng rời đi.

“Miêu Miêu, tiền cậu thu của cậu ta, trước trả hết tiền thuốc men, sau đó trả tiền cho Thừa Dư đi.” Cố Hàm Ninh thở phào một cái, như vậy là được.

“Được, vậy mình trước đi bệnh viện nom Vũ Hân, cái này, Cao Thần thế này, có phải nói với cậu ấy không?” Thôi Hà Miêu có chút do dự, không biết là nên nói rõ ràng, hay là cứ lừa gạt đã.

“Cái này cậu quyết định đi, mình còn có việc, sẽ không đi.”

Cố Hàm Ninh mím môi, lôi kéo Triệu Thừa Dư đi khỏi, trong lòng có chút buồn bực đá cục đá ven đường.

“Em không đi sao?” Vừa rồi Triệu Thừa Dư vẫn luôn dắt tay Cố Hàm Ninh không buông.

“Không đi. . . Như vậy cũng coi như tận tình tận nghĩa. . .” Cố Hàm Ninh cúi đầu nhìn mặt đường, đáy lòng nặng nề thở dài.

Triệu Thừa Dư hơi nhúu mày, nhưng không lên tiếng. Tuy rằng không biết Cố Hàm Ninh và Bạch Vũ Hân từng có đụng chạm gì, nhưng anh cũng thấy rất rõ, Cố Hàm Ninh không có cảm tình gì với Bạch Vũ Hân, thái độ lúc chung sống, kém hẳn so với Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn.

“Chúng ta đi ăn cơm đã.” Vừa rồi sau giờ học phải đi chặn Cao Thần, hiện tại mới cảm thấy đói bụng rồi, Cố Hàm Ninh điều chỉnh cảm xúc, lôi kéo Triệu Thừa Dư chạy về hướng nhà ăn.

Triệu Thừa Dư khẽ lắc đầu, nhìn Cố Hàm Ninh đã xốc lại tinh thần, khoe môi cong lên.

Ăn cơm, no bụng, lúc này Cố Hàm Ninh mới cảm thấy toàn thân lại có sức. Chuyện của Bạch Vũ Hân, cứ để Thôi Hà Miêu đi xử lý đi, cô nhìn xa xa, như vậy là được. Nói tích cực ra, không có Cao Thần và Bạch Vũ Hân kiếp trước, cô sẽ không thể gặp được Triệu Thừa Dư, cũng sẽ không có được hạnh phúc bình yên kiếp này, có lẽ cô còn nên cảm ơn hai người bọn họ đấy. Cố Hàm Ninh tự giễu cười cười. Mỗi một ngày qua đi, kiếp trước cũng cách cô ngày càng xa.

“Hàm Ninh. . .” Triệu Thừa Dư nắm tay Cố Hàm Ninh, đi về phía ký túc xá, tùy ý nhàn nhã giống như mỗi một giờ nghỉ trưa yên tĩnh thường ngày.

“Dạ?” Cố Hàm Ninh tùy ý đáp, bước chậm lại, hưởng thụ ánh mặt trời cuối mùa thu, toàn thân thoải mái, xua tan đi tia âm u khỏi đáy lòng.

“Em yên tâm, anh sẽ không làm em tổn thương... trước kia anh chưa từng nghĩ tới...” Triệu Thừa Dư mấp máy môi, dường như hạ quyết tâm thật lớn, đắn đo nói.

“Hử?” Cố Hàm Ninh hơi sững sờ, lập tức hiểu được ý của Triệu Thừa Dư, hôm qua, Bạch Vũ Hân toàn thân đầy máu, có lẽ cũng dọa đến cậu.

Cố Hàm Ninh chứng lại, kéo Triệu Thừa Dư quẹo vào đường nhỏ trong rừng nhỏ bên cạnh, đây là đường nhỏ thông tới bờ sông. Tuy rằng buổi chiều còn có tiết, nhưng bọn họ còn có thời gian, hưởng thụ một khoảng thời gian nhẹ nhàng.

Tùy ý tìm ghế dài ngồi xuống, Cố Hàm Ninh ngẩng đầu híp mắt nhìn ánh mặt trời vẫn đang chói mắt, rồi mới quay đầu, cười nhìn Triệu Thừa Dư.

“Thừa Dư, không giống nhau...” Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư đang nghiêm túc, cười ghé sát, tựa vào vai anh, cắn một ngụm lên cằm anh, khi nhìn thấy anh nhúu mày, mới mím môi cười buông ra, “Nếu như em cũng mang thai, anh sẽ làm sao?”

Triệu Thừa Dư ngẩn ra, nhìn Cố Hàm Ninh áp úng nói: “Anh cũng không biết. . . Nhưng anh sẽ không làm tổn thương em. . . Nếu quả thật xảy ra, như vậy tùy em, đều có thể. Em không muốn sinh, anh sẽ theo em đi bệnh viện lớn, chăm sóc em thật tốt. Nếu như em muốn sinh, vậy thì sinh ra, dù không thể tốt nghiệp, anh cũng có thể nuôi sống em và con. Nhưng, anh không muốn khiến em tiếc nuối, cho nên, về sau, anh sẽ cố gắng không chế mình. Cũng không bao lâu nữa, anh nhịn là tốt rồi!”

Triệu Thừa Dư nói đến sau cùng, càng ngày càng trở nên kiên định. Cố Hàm Ninh mím môi cười, ghé sát, hôn một cái lên chỗ mình vừa cắn: “Cho nên, anh phải nhớ kỹ, chỉ có anh có thể gây tổn thương cho em, không phải em mềm yếu, mà là em cho anh cái quyền này, toàn bộ xem anh đối với em thế nào.”

Thật ra, loại vấn đề mang tính giả thiết này, con trai không kiên nhẫn trả lời nhất.

Bản thân Cố Hàm Ninh cũng không biết, rốt cuộc nếu đổi lại là cô đối mặt chuyện như vậy, phải làm sao. Có lẽ cũng quyết định giống Bạch Vũ Hân, nhiều nhất là cẩn thận hơn so với cô ấy. Có lẽ, cũng sẽ sinh ra, dù sao, cả đời này, đại học, cô không phải là vì một tấm bằng, dù không có bằng, sẽ quấy rầy kế hoạch ban đầu của cô, nhưng thế thì đã sao, một đứa bé đáng yêu, đủ để bù đắp tất cả!

“Hàm Ninh, em yên tâm, anh sẽ nhịn! Nhưng mà, cũng không thể để anh nhịn quá lâu đi? Em cũng không nhẫn tâm, phải không? Cho nên, chúng ta vừa tốt nghiệp, liền kết hôn đi? Tuy trời hơi nóng nực, nhưng bây giờ đều có điều hòa, cũng không sao, đúng không?”

Cố Hàm Ninh đang nghĩ ngợi tới nếu như sinh một đứa bé đáng yêu cũng rất không sai, nghe thấy Triệu Thừa Dư nói thế lập tức nở nụ cười: “Anh rõ là. . . Tuy rằng em đã đồng ý, nhưng anh cũng không thể cứ gấp như thế đi? Vừa tốt nghiệp liền kết hôn? Còn không bằng anh giải tán lễ tốt nghiệp đổi thành tiệc cưới đi!”

“Ý kiến này rất hay! Nếu như em đồng ý, anh không có ý kiến!” Triệu Thừa Dư mắt tỏa sáng, cười kéo Cố Hàm Ninh vào lòng, cúi đầu hôn một ngụm lên môi cô, “Anh chỉ muốn sớm có được em một cách hợp pháp,

đương nhiên còn cản lại tất cả kẻ nào muốn gấp ghé, muốn hôn, muốn ôm, muốn... vân vân, đều có thể, cùng lắm trở về nhà mình. . .”

Triệu Thừa Dư đang mặc sức tưởng tượng tương lai tốt đẹp, bị Cố Hàm Ninh nhẹ giọng “hừ” cắt đứt, anh còn định không ngừng cố gắng, mặt Cố Hàm Ninh đã hơi ửng đỏ, lấy tay bịt miệng anh, mở to mắt nhìn chằm chằm anh: “Chuyện này sau này hãy nói! Ít ra, trước chờ chúng ta thực tập rồi bàn bạc!”

Triệu Thừa Dư thấy rốt cuộc Cố Hàm Ninh đã ột kỳ hạn, ánh mắt sáng lên, lập tức gạt đầu.

Gần tới giờ tiết một buổi chiều, Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn mới bước vào phòng học, lúc ngồi vào bên cạnh Cố Hàm Ninh, mặt Thôi Hà Miêu còn có chút hồng hồng.

Cố Hàm Ninh chỉ quay đầu nhìn thoáng qua, nhưng không hỏi. Dù cô không hỏi, nhưng Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn cũng không phải là người giấu được, chờ đến hết giờ học, liền lôi kéo Cố Hàm Ninh đi toilet.

“Lúc mình và Vũ Hân nói chuyện, cậu ấy chỉ ngẩn người, vẻ như không sao cả, nhưng mình đi ra ngoài lấy nước, trở về đã thấy cậu ấy đang lau nước mắt. Cậu ấy nằm viện một mình, Cao Thần thậm chí ngay cả gặp cũng không muốn tới gặp cậu ấy.”

Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn đều bất bình tức giận, Cố Hàm Ninh chỉ nhếch môi, không nói gì, cũng may Thôi Hà Miêu cũng không phải là cần Cố Hàm Ninh đáp lời.

“Mình và Mạn Mạn bàn xong rồi, bữa trưa và tối hàng ngày mang cơm cho cậu ấy, buổi tối không thể ở quá lâu, trễ nhất là chín giờ phải trở về. Mình biết rõ cậu bận nhiều chuyện, còn phải thường xuyên nấu cơm cho Triệu Thừa Dư, cho nên, hai đứa mình sẽ thay phiên nhau.”

Cố Hàm Ninh mím môi, khẽ gạt đầu.

“Chính là trên người Vũ Hân cũng không có bao nhiêu tiền, không biết bên Cao Thần bỏ ra có đủ hay không, loại chuyện như vậy, cậu ấy lại không muốn nói cho cha mẹ. . .”

“Tiền không đủ, mình mượn trước, chờ Cao Thần trả thì trả lại mình.” Cố Hàm Ninh nhìn gạch men sứ lạnh ngắt trên vách tường, nhẹ giọng nói.

“Vậy cũng tốt. Cậu yên tâm đi. Bên Cao Thần mình sẽ đi thúc giục.” Chung sống hai năm, Thôi Hà Miêu tự nhiên cũng phát hiện quan hệ của Cố Hàm Ninh và Bạch Vũ Hân rất bình thường, không hề giống bạn học ở cùng phòng hai năm, nhưng bình thường cũng không thấy hai người bọn họ từng có xung đột gì.

80. Chương 80: Về Nhà

Trước khi Bạch Vũ Hân xuất viện, Cố Hàm Ninh đi thăm cô ấy một lần, bởi vì Thịnh Mạn Mạn có việc, Thôi Hà Miêu vừa giúp Bạch Vũ Hân thu dọn một ít quần áo, vừa mang theo đồ ăn, một người thật sự cảm không nổi, Cố Hàm Ninh chỉ có thể bất đắc dĩ giúp đỡ cầm cái túi. “Hân Hân, bọn tớ tới rồi. Hôm nay truyền dịch xong rồi ah.” Thôi Hà Miêu trên đường vẫn còn vẻ mặt lo lắng khi nói đến Bạch Vũ Hân, nhưng khi tiến vào phòng bệnh đã thay đổi thành khuôn mặt tươi cười.

“Ừ. Vừa xong.” Bạch Vũ Hân dựa vào đầu giường nhẹ giọng nói, trên mặt lộ ra nụ cười nhợt nhạt, khẽ gạt đầu với Cố Hàm Ninh, “Làm phiền các cậu rồi.”

“Nói cái gì phiền với không phiền vậy.” Thôi Hà Miêu quả trách liếc nhìn Bạch Vũ Hân, lấy từng thứ đồ mình mang đến, bỏ vào trong ngăn tủ.

“Mấy ngày nay nhiệt độ lại giảm rồi, mình mang theo vài cái áo khoác dày cho cậu.”

Cố Hàm Ninh không nói gì, chỉ đứng dựa vào tường.

Bạch Vũ Hân vốn trông nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng trên mặt bây giờ hình như gầy đi rất nhiều, quần áo mặc trên người cô ấy hơi rộng, sắc mặt tái nhợt, cả người lộ ra vẻ mệt mỏi.

Quá đau thương đến chết lặng?

Bởi vì buổi chiều còn có tiết, Cố Hàm Ninh chỉ ở lại trong chốc lát, liền cùng Thôi Hà Miêu trở về. Đợi sau khi bọn họ rời đi, nụ cười nhợt nhạt trên mặt Bạch Vũ Hân từ từ biến mất, chỉ còn lại vẻ mờ mịt.

Một mình ở trong bệnh viện, cô luôn nhớ tới những lời mà hôm đó Cao Thần nói.

“Bạch Vũ Hân, chuyện, chuyện gì xảy ra? Cô đừng lừa dối tôi...”, “Không thể nào, đó, đó cũng không nhất định là của tôi đâu...”, “Cô muốn làm gì? Cùng lắm thì tôi, tôi trả tiền phẫu thuật cho cô!”, “Cô còn muốn như thế nào? Tôi đã trả tiền rồi, cô vẫn muốn quần quýt lấy tôi sao? Lúc đó chúng ta đã nói rõ ràng, là cô nói không sao!”

Nét mặt của Cao Thần từ hoảng hốt đến phiền chán (phiền phức mà chán ghét), cô đương nhiên thấy rõ. Sự rung động từ ngày đầu tiên nhập học cho đến năm ngoái thuận nước đẩy thuyền, trong khoảng thời gian một năm này, mặc dù có lúc cô đau lòng nhưng mà không tuyệt vọng, tuy Cao Thần chưa từng nói thích cô, thế nhưng mà, không phải hai người bọn họ vẫn ở bên nhau sao? Có quan hệ thân mật hơn so với người khác, một ngày nào đó, Cao Thần sẽ hoàn toàn yêu cô, vẫn ôm niềm tin như vậy, cho nên, cô mới có thể đi tới ngày hôm nay.

Hóa ra, tất cả chỉ là trò cười. Những thứ cô cho đi, đổi lấy chỉ là sự vứt bỏ như giày dép của Cao Thần mà thôi. Anh ta chơi chán rồi, liền bỏ đi, chỉ để lại mình với vết thương lòng đầy người, gần như sống không nổi nữa...

Bạch Vũ Hân, cô đáng cười cực kỳ.

Tối thứ ba, khi Cố Hàm Ninh vội vàng xuống dưới ký túc xá, Triệu Thừa Dư đã đợi ở dưới đó rồi.

“Nhanh lên nhanh lên, không kịp nữa rồi!” Cố Hàm Ninh chạy vội, không kịp dừng lại, chính mình đâm sầm vào Triệu Thừa Dư.

“Cẩn thận!” Triệu Thừa Dư vội vươn tay ôm chặt lấy Cố Hàm Ninh, một tay vỗ ngực bị đâm đau, “Đã biết không kịp rồi, sao không xuống sớm ah.”

Triệu Thừa Dư giơ tay búng nhẹ một cái trên trán Cố Hàm Ninh, không quan tâm sự oán trách của cô, đuổi tay kéo cô chạy ra bên ngoài: “Chịu khó chạy đi, nếu không thực sự sẽ không kịp.”

Cố Hàm Ninh chỉ có thể ghi nợ lại, bắt đầu chạy theo Triệu Thừa Dư: “Anh có mang theo bài tập không?”

“Mang theo. Em cho rằng anh hay quên giống em sao?” Triệu Thừa Dư chân dài, anh chạy một bước, Cố Hàm Ninh phải chạy hai bước, xem anh còn có thời gian nhàn nhã mà quay đầu lại giễu cợt mình, híp mắt, “Lần sau không viết giúp anh nữa. Luận văn cuối kỳ anh tự làm a.”

“Ừ, thế à. Vậy chỉ có thể tìm người khác, em cũng biết anh không am hiểu cái này. Nữ sinh trong khoa bọn em rất nhiều? Có lẽ sẽ có người không ngại giúp anh việc đó!” Triệu Thừa Dư không quay đầu lại, bờ môi đẹp mắt khẽ nhếch lên, nghe Cố Hàm Ninh ở phía sau tức giận quát nhẹ: “Triệu Thừa Dư!”

“Dĩ nhiên, cho dù họ muốn giúp, anh cũng sẽ không đồng ý. Nếu em không chịu giúp anh, anh chỉ có thể vùi trong thư viện, từ từ viết từng chữ từng chữ, cùng lắm là điểm cuối kỳ không đạt tiêu chuẩn thôi.” Triệu Thừa Dư quay đầu lại, nghiêm túc nói, dưới ánh trăng, đôi mắt đen bóng chiếu sáng rạng rỡ, chan chứa vẻ ảm áp nhẹ nhàng.

Cố Hàm Ninh nhếch khóe môi, trừng anh một cái, lúc này ngẩng cằm, dáng điệu xem ra rất kiêu ngạo: “Giúp anh viết không phải là không thể, nhưng phải xem biểu hiện của anh.”

Phòng học môn tự chọn buổi tối không quá xa, Triệu Thừa Dư dứt khoát dừng bước, tiến gần đến bên tai Cố Hàm Ninh nói: “Em thích loại biểu hiện nào? Em có muốn anh tắm rửa trước, chờ em không?”

Cố Hàm Ninh hơi híp mắt, thò tay ra sức véo eo Triệu Thừa Dư, sau khi nghe tiếng “á” của anh, lúc này mới hài lòng buông lỏng tay: “Xem anh miệng lưỡi trơn tru, tết âm lịch không cần đến nhà của em nữa, cha em ghét nhất người nói chuyện không đúng đắn.”

“Không dám nữa.” Triệu Thừa Dư lập tức thu lại nụ cười vui vẻ, hơi cau mày, nghiêm túc mà nhìn thẳng phía trước, “Nhưng mà, quyết định vậy nha? Tết âm lịch anh đến chơi?”

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư quay đầu mong đợi nhìn mình, mím môi nở nụ cười: “Ừ. Mừng tám hoặc là mừng chín đi, em và mẹ em bàn bạc trước một chút.”

“Thật sự? !” Triệu Thừa Dư nở nụ cười, trong đêm tối, lông mày giãn ra, thoải mái như là gió đêm lướt nhẹ qua, sau đó im bật, lập tức lại nhú mày, “Em nói anh tặng cái gì mới được?”

Cố Hàm Ninh dừng bước, cười mỗ nhẹ trên cằm của anh một phát: “Đừng lo lắng, mẹ em thích anh như vậy, sẽ giúp giải quyết cha em.”

“Mặc dù chú chỉ chiếm một phần ba phiếu trong nhà em, nhưng anh vẫn hy vọng có thể thông qua toàn bộ phiếu.” Triệu Thừa Dư kéo hai tay Cố Hàm Ninh, nghiêm túc mà thành kính, “Anh hi vọng cha mẹ em có thể yên tâm giao em cho anh. Việc này, anh tự mình nghĩ cách, em chỉ cần nói cho anh sở thích của chú và dì là được rồi.”

Cả tiết tự chọn hôm nay, Triệu Thừa Dư dựa lưng vào thành ghế, ánh mắt không nhìn bất cứ cái gì trên mặt bàn, nắm tay Cố Hàm Ninh nhẹ nhàng vuốt ve, không yên lòng.

Đợi đến khi tiếng chuông tan học vang lên, Triệu Thừa Dư duỗi lưng một cái, nhướn mày nhìn Cố Hàm Ninh, vừa cười vừa nói: “Có lẽ, anh nên tường thuật tài sản cá nhân và kế hoạch tương lai của mình thành một bản báo cáo tổng quát, không biết như vậy, chú sẽ yên tâm một chút hay không.”

Cho dù một số sinh viên năm ba kháng cự việc tốt nghiệp như thế nào, thì kỳ nghỉ đông năm ba vẫn diễn ra đúng hạn.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Cố Hàm Ninh đang trên giường thu dọn, Thôi Hà Miêu ra mở cửa.

“Ninh Ninh vẫn chưa xong mà.”

Triệu Thừa Dư cười và khẽ gật đầu với Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn: “Khi nào các cậu về quê?”

“Mình mua vé buổi sáng ngày mai, hôm nay vẫn phải ở lại một đêm.”

Thôi Hà Miêu không mua được vé hôm nay về, liền lôi kéo Thịnh Mạn Mạn ở cùng một đêm.

“Em xong ngay đây, anh chờ một chút.” Cố Hàm Ninh tay bận bịu, thò đầu nhìn Triệu Thừa Dư cười.

Trước cuộc thi cuối kỳ thu xếp đồ đạc, thế này Cố Hàm Ninh mới phát hiện, chỉ hai năm rưỡi, mình đã có rất nhiều đồ. Nghĩ đến kỳ một năm tư phải đi thực tập rồi, cô liền muốn đem vài đồ về nhà, Triệu Thừa Dư xung phong nhận việc lái xe đưa cô về nhà.

Từ sau khi Bạch Vũ Hân ra viện, người gầy đi rất nhiều, cũng lặng lẽ hơn rất nhiều, ngoại trừ đi học, phần lớn thời gian đều ở trong phòng ngủ. Cố Hàm Ninh không biết cô ấy và Cao Thần rốt cuộc như thế nào rồi. Mặc dù lần này là Triệu Thừa Dư lái xe về nhà, cô cũng không mời Bạch Vũ Hân cùng trở về.

“Anh đi về như vậy, có sao không?” Cố Hàm Ninh nghĩ đến Triệu Thừa Dư bình thường luôn bận rộn, vẫn là có chút không yên lòng.

“Anh đã nói không sao rồi. Cũng không thể ngay cả thời gian tiễn bạn gái cũng không có chứ.” Tiếng Triệu Thừa Dư từ dưới giường vang lên, pha lẫn ý cười, nghe dường như tâm trạng rất tốt.

Cố Hàm Ninh cúi đầu, tóc vừa mới gội vẫn rối tung trên mặt cô, che giấu đi nụ cười trên môi cô.

Hôm nay không phải cuối tuần, tự mình lái xe trở về, từ trường học về nhà cô, chỉ mất hai tiếng rưỡi, rất thuận lợi, trước ba giờ chiều có thể về đến nhà rồi. Ít nhất phải hơn 5 giờ, bố mẹ cô mới về đến nhà.

Chỉ cần nghĩ đến có thể ở bên nhau khoảng hai tiếng, Triệu Thừa Dư liền nhịn không được nhếch khóe môi, bỗng chốc cảm thấy tinh thần sảng khoái.

“Khụ khụ, cũng sắp xong rồi đúng không? Một lần cầm không hết, anh xách một ít xuống trước nhé.” Cũng không đợi Cố Hàm Ninh trả lời, Triệu Thừa Dư liền xách mấy túi hành lý đã dọn xong, bước nhanh xuống dưới ký túc xá.

Cố Hàm Ninh mím môi cười, nhìn bóng dáng Triệu Thừa Dư rất nhanh biến mất ở cửa ra vào, thu hồi ánh mắt, động tác trên tay cũng nhanh hơn rất nhiều.

Sớm thu xếp xong, sẽ nhanh được về nhà a.

Triệu Thừa Dư lái xe rất tốt, vừa vững vừa nhanh, cũng không nôn nóng, cũng không quá chậm, Cố Hàm Ninh thậm chí ngủ gật ở trên xe.

Trước đó cô còn có một chút lo lắng, dù sao trước kia Triệu Thừa Dư chưa từng đi trên đường cao tốc, lúc ấy đổi lại chính là ánh mắt hơi kiêu ngạo của Triệu Thừa Dư, hất cằm, có chút không đếm xỉa tới mà trả lời: “Chuyện lái xe này, trước khi anh có giấy phép đã lái được.”

Sự thật chứng minh, đa số đàn ông ở phương diện máy móc, thực sự có ưu thế nhất định.

Đợi đến khi Triệu Thừa Dư lái xe hết sức thành thạo nhanh chóng dừng ở chỗ đỗ xe trước cửa nhà cô, Cố Hàm Ninh không keo kiệt sự khen ngợi của mình, sau khi tháo dây an toàn, nghiêng người, hôn một cái lên mặt Triệu Thừa Dư, lúc này mới cười tủm tỉm nói: “Lái xe rất tốt, khen thưởng.”

Triệu Thừa Dư hơi sững sờ, gơ tay sờ lên chỗ Cố Hàm Ninh vừa hôn, ánh mắt nhìn Cố Hàm Ninh xuống xe, lầm bầm: “Thế này làm sao đủ?”

Tháng cuối cùng trước kỳ nghỉ đông, bọn họ đều không có thời gian ở riêng bên nhau, có thời gian không phải đi thư viện, thì là đi phòng tự học, mặc dù thành tích của Triệu Thừa Dư và Cố Hàm Ninh đều tốt, thế nhưng cũng không muốn vì nhất thời buông lỏng mà mất đi điểm số vốn đạt được.

Trong trường học, mặc dù có thể gặp mặt thường xuyên, nhưng muốn tìm một chỗ riêng tư rất khó.

Lần này về nhà, Cố Hàm Ninh mang rất nhiều sách năm nhất năm hai đã dùng qua, mặc dù thực ra sau này có khả năng sẽ không dùng đến, nhưng cô vẫn không nỡ bỏ đi.

Trong mỗi một quyển sách, đều ghi lại những năm tháng không trở lại của cô, đợi đến khi sau này nhớ lại, những thứ này chính là bằng chứng tốt đẹp nhất.

Hai người chuyển vài chuyển, cuối cùng mới mang hết đồ đạc lên tầng ba.

Nhà mà gia đình Cố Hàm Ninh mua chính là biệt thự liên hợp, lúc mua bởi vì quá hoang vu, giá chỉ bằng một phần ba nhà trong thành phố, nhưng bây giờ đã tăng lên hơn một nửa rồi, tuy nhiên vẫn kém hơn rất nhiều so với giá sau này, đợi vài năm sau, dù cả đời cha mẹ Cố Hàm Ninh, chỉ dựa vào tiền lương tiền thưởng, căn bản kiếm không đủ tiền để mua một căn biệt thự như vậy.

Phòng Cố Hàm Ninh ở tầng ba, toàn bộ căn nhà, cũng chỉ có tầng ba là được thiết kế lắp đặt thiết bị hoàn toàn dựa theo ý của Cố Hàm Ninh. Phòng ngủ và thư phòng không ngăn cách, chỉ dùng một tủ chứa đồ cao bằng nửa người, dài hai mét để ngăn cách.

81. Chương 81: Đến Nhà

Edit: Mikovu Beta: Vi Vi Cố Hàm Ninh híp mắt, nâng một chén trà nóng, hớp một ngụm. Buổi chiều, ánh mặt trời hắt lên người, thật ấm áp. “Thật là thoải mái~” Cố Hàm Ninh cảm thán một chút, bắt đầu kì nghỉ đông rồi, toàn thân thật dễ chịu.

Triệu Thừa Dư cúi đầu nhìn Cố Hàm Ninh tựa trên vai mình, gió nhẹ thổi lướt, sợi tóc cô lướt nhẹ qua cổ và gương mặt anh, kèm theo một trận tê dại, khiến lòng anh cũng bắt đầu ngứa ngáy.

Bên ngoài phòng ngủ của Cố Hàm Ninh là một ban công rất rộng, dựa theo ý muốn của cô, đặt một ghế tựa to đủ hai người, giờ phút này duỗi thẳng chân, gác ở trên mặt bàn nhỏ, hưởng thụ thời gian nhàn nhã, dễ chịu đến muốn ngủ.

Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh híp mắt, khóe môi vĩnh nhẹ, bộ dáng lười biếng, đáy lòng hơi hơi nóng lên, không nhịn được xoay người, kéo người cô vào lòng, cúi đầu hôn lên vàng trán, bờ môi cô, ngậm nụ cười ngọt ngào kia vào trong miệng.

Trong lòng ngực anh, Cố Hàm Ninh rên khẽ một tiếng, ngoan ngoãn ngẩng đầu, hơi hơi nhắm mắt. Bọn họ xác thực đã không gần gũi một thời gian rồi, trong tuần thi, thư viện, phòng tự học đều có người, Triệu Thừa Dư nhiều nhất cũng chỉ ngẫu nhiên hôn một chút, nụ hôn ngẫu nhiên này trái lại khiến lòng anh bắt

đầu nóng lên, cái tay vốn ôm eo nhỏ của cô, chậm rãi trượt xuống, đến khi ý thức được thì tay anh đã đặt ở nơi không nên đặt, đầu anh nóng lên, hơi thở gấp gấp, kiềm chế.

Chỉ là sờ một chút..... Triệu Thừa Dư mơ hồ mà nghĩ, tay bắt giắc vuốt ve. Nhưng xúc cảm kỳ lạ dưới tay mềm mại hơn so với bình thường rất nhiều, khiến anh dần dần tỉnh táo lại, rời bờ môi cô, anh không khỏi nhẹ giọng thở dài, không rõ là thấy tiếc hận hay vui mừng.

Cố Hàm Ninh mím môi cười, con mắt khép hờ đã mở to, đôi mắt sáng ngời được bao phủ một tầng ướt át, trong suốt pha lẫn ý cười.

Triệu Thừa Dư lắc đầu cười, đưa tay khẽ nhéo mặt cô một chút : “Nhìn thấy anh không chịu nổi, rất vui sao ?”

Cố Hàm Ninh cười tủm tỉm mím môi: “Là bản thân anh muốn nhịn nha, không liên quan đến em!”

“Ai” Triệu Thừa Dư bất đắc dĩ thở dài: “Khó hơn nhiều so với suy nghĩ của anh”

“Thật ra, không chịu nổi cũng không sao...” Cố Hàm Ninh cảm động, muốn nói lại thôi.

“Nhìn thấy tình cảnh của Bạch Vũ Hân ngày đó, anh liền tự hứa với mình, tuyệt đối sẽ không để cho em gặp chuyện như vậy. Trên đời này không có biện pháp nào an toàn tuyệt đối, nên chuyện duy nhất anh có thể làm, chính là không chế chính mình” Triệu Thừa Dư thu lại bộ dáng tươi cười, nắm tay Cố Hàm Ninh, thật nghiêm túc nói.

Sự nóng rực dưới đáy lòng vừa rồi, từ từ hóa thành ấm áp, Cố Hàm Ninh cười, hôn một ngụm lên cằm Triệu Thừa Dư: “Nhịn đến khi lấy bằng tốt nghiệp?”

“Đúng, ít nhất cũng phải đến khi đó. Em đã nói muốn thi nghiên cứu sinh, đến lúc đó tốt hơn hiện tại một chút, nếu có thai, em muốn sinh, thì có thể tạm nghỉ học ”

Cố Hàm Ninh tựa vào vai Triệu Thừa Dư, khoe môi vênh lên.

Triệu Thừa Dư càng sợ chính mình nhịn không được, nhưng lại không nỡ buông người trong ngực ra, chỉ có thể gắng sức kiềm chế sự rung động tự đáy lòng, thấp giọng tính toán xong tương lai.

Điều Tuệ Nhã đã sớm gọi điện thoại, bảo Triệu Thừa Dư cơm nước xong mới được đi. Tuy lo lắng ánh mắt sắc bén của cha Cố Hàm Ninh, Triệu Thừa Dư vẫn ở lại ăn cơm tối.

Vì để có thêm thời gian sau tết âm lịch, hôm sau Triệu Thừa Dư trở về thành phố H.

Tám rưỡi ngày mừng hai tháng giêng, Triệu Thừa Dư xách theo túi lớn, túi nhỏ đứng giờ xuất hiện trước cửa.

Sau khi Cố Hàm Ninh và ba mẹ bàn bạc xong, ba mẹ lại tự bàn với nhau nữa, cuối cùng quyết định bảo Triệu Thừa Dư đến nhà ăn cơm vào mừng hai tháng giêng. Tuy rằng, không phải là lần đầu tiên đến, nhưng rõ ràng Triệu Thừa Dư thận trọng hơn so với bình thường, nhất là khi nhìn thấy Cố An Quốc mặc âu phục phẳng phiu, còn có Điều Tuệ Nhã trang điểm nhã nhặn, trong lòng tức khắc bất an, sợ trong trường hợp trọng đại này, mình phạm sai lầm gì.

“Cô, chú, chúc mừng năm mới.”

“Ngoan ngoan, Thừa Dư mau vào, Ninh Ninh, con dẫn Thừa Dư đi thăm quan nhà mình đi.” Điều Tuệ Nhã quay đầu, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của ông xã mình, trừng mắt một cái, quay lại tươi cười nói: “cũng không phải lần đầu tiên cháu đến đây, cứ coi như nhà mình, tự nhiên đi.”

Cố Hàm Ninh thầm bật cười trong lòng, nếu không phải lần đầu tiên đến, còn thăm quan cái gì? Cô liếc mắt nhìn vẻ mặt hoàn toàn khác biệt của ba mẹ, lại nhìn vẻ căng thẳng của Triệu Thừa Dư, quyết định dẫn anh đi thả lỏng một chút, đỡ phải nhìn ba nhà mình trừng Triệu Thừa Dư thành cái lỗ.

“Vậy thì đi lên lầu tham quan đi” Cố Hàm Ninh kéo tay Triệu Thừa Dư, đi lên lầu. Điều Tuệ Nhã vội vàng túm lấy Cố An Quốc đang có sắc mặt khó coi, trừng mắt, thấp giọng mắng: “Anh yên cho em, hôm nay, dám làm con rể em sợ, buổi tối em liên lạc da anh.”

Cố An Quốc dịu mặt lại, sửa sang lại cà vạt, vẫn nhìn chăm chú về phía cầu thang: “Anh chỉ đang lo lắng thôi!”

“Lo lắng cái gì? Ninh Ninh lớn như vậy, anh cứ canh ở nhà thì có ích gì, không phải hai đứa vẫn luôn gặp nhau ở trường sao” Nói một phen, vẻ mặt của Cố An Quốc lại đen thêm một tầng.

“Anh cũng không nghĩ lại xem, lúc trước anh đến nhà em, ba mẹ em cũng đâu xem anh như kẻ trộm mà canh giữ” Diêu Tuệ Nhã như có như không nói, Cố An Quốc vội vàng quay đầu lại nói: “Còn không phải chỉ có mỗi Ninh Ninh”

“Con gái của anh quý giá ?! Chẳng lẽ mẹ của con gái anh không quý giá?” Nhìn Diêu Tuệ Nhã thay đổi sắc mặt, Cố An Quốc vội thấp giọng cười làm lành: “Tất nhiên cả hai đều quý giá! Anh không có ý này mà!”

Cố Hàm Ninh ghé đầu trên lan can lầu hai, nghe mẹ mình thuần phục ba mình, cảm thấy để mẹ giải quyết vấn đề của ba thật là sáng suốt, quay đầu nhìn Triệu Thừa Dư đã thả lỏng đi nhiều, mới nhưn mày, cười nói: “Anh yên tâm rồi chứ? Em đã sớm nói với anh, trong nhà em, đầu tiên phải lấy lòng em, sau đó là mẹ em, sau đó, còn ba em chỉ là công trình bã đậu (*), sẽ ngã gục thôi.”

[(*) công trình bã đậu: công trình không bền, dễ sụp đổ]

“Ừ, đúng là có lý, xin hỏi Cố tiểu thư, em thích anh làm gì để lấy lòng em đây?” Triệu Thừa Dư thật không ngờ, bình thường chú Cố nghiêm túc như vậy, mà trước mặt vợ mình, như là một người khác, có điều, có lẽ đều giống nhau, ba anh có thể cần sĩ diện một chút, cần tạo hình tượng uy nghiêm trước mặt con trai, ai mà biết khi ở riêng với mẹ mình có thể thay đổi hoàn toàn không.

“Mẹ anh nói, mời em mừng sáu tới ăn cơm.” Triệu Thừa Dư kéo tay Cố Hàm Ninh, quyết định đi phòng cô ấy nấu một lát, nói không chừng xúu nữa xuống lầu, mặt đen của chú Cố sẽ được chữa khỏi.

“A, nhanh như vậy ?” Khóe môi Cố Hàm Ninh trĩu xuống, trong lòng đột nhiên trở nên luống cuống.

“So với anh đến nhà là muộn vài ngày. Mẹ anh còn nói, dẫn em đi cùng nhà anh đến nhà bà ngoại anh đấy!” Triệu Thừa Dư nói ra đề nghị thứ hai của mẹ mình.

“Đi nhà bà ngoại anh? Có phải quá nhanh rồi không?” Cố Hàm Ninh vẻ mặt khổ sở, đi gặp cha mẹ anh, rồi gặp thêm luôn một người lớn nữa?

“Bà ngoại anh đã sớm biết em rồi, nhiều lần dặn anh, dẫn em đến cho bà gặp mặt” Triệu Thừa Dư nhìn sắc mặt của Cố Hàm Ninh, nở nụ cười: “Hiện tại, chắc em đã biết mấy ngày nay anh hồi hộp thế nào rồi chứ?”

“Không phải em hồi hộp nha...” Cố Hàm Ninh sờ mặt, có chút không tự nhiên.

Vào phòng của Cố Hàm Ninh, Triệu Thừa Dư đóng cửa lại, dừng bước chân, cười ôm Cố Hàm Ninh vào lòng: “Yên tâm đi, ba mẹ anh thật sự thích em, vẫn luôn lắng nghe bảo anh đưa em về. Về ông ngoại bà ngoại, họ cũng sẽ thích em. Còn những người khác, họ thích thì tốt không thích cũng không ảnh hưởng gì đến chúng ta, thích thì sau này còn gặp, không thích thì ít qua lại, không sao cả. Điều quan trọng là em lấy lòng anh, tiếp theo là ba mẹ anh, nhớ kĩ hai điều này mọi chuyện sẽ thuận lợi thôi !”

Cố Hàm Ninh mím môi cười, liếc trắng Triệu Thừa Dư một cái, đưa tay sang bên hông, nhéo nhẹ: “Anh nói thật đơn giản.”

“Đúng, anh nói thật đơn giản, vì nó vốn là vậy mà. Ngoài ba mẹ ra, thì những người khác không hề ảnh hưởng đến sự lựa chọn của anh, nói dễ hiểu một chút, những người bên bà ngoại anh đều không có ý kiến gì với việc anh lấy ai, có chăng thì chỉ có bác gái hai.” Nụ cười phai đi, Triệu Thừa Dư nghiêm túc nhìn Cố Hàm Ninh.

“Bác gái thứ hai của anh ? Bác của Lô Tĩnh Nhã ?” Cố Hàm Ninh khiêu mày, hỏi.

“Đúng, giờ Lô Tĩnh Nhã vẫn hay đi thăm bà ngoại anh, chỉ là anh ít đi, nhưng cũng không quản chuyện của chúng ta. Anh là cháu ngoại của ông bà, Lô Tĩnh Nhã có thân thiết, cũng chỉ là thân thích. Anh thấy hình như cô ấy cũng không để ý rồi, chỉ là thỉnh thoảng bác hai còn nói mấy lời thật thật giả giả, thoát nhìn còn chưa hết hi vọng hoàn toàn.”

Cố Hàm Ninh hơi nhú mi, trong lòng thật không có cảm tình với bà bác hai này.

“Bây giờ anh nói với em, không phải vì bác gái hai sẽ gây ra vấn đề gì, mà là sợ lúc đến đó, em nghe được trong lòng lại cảm thấy không thoải mái, cho nên trước tiên chuẩn bị tâm lý, em coi như không nghe thấy gì, cứ duy trì lễ phép là được.”

“Nhà anh nhiều bà con thế, nhà em lại không có ai làm khó anh.” Cố Hàm Ninh giãn lông mày, cảm thấy lòng hồi hộp dịu đi một chút.

“Chẳng qua là muốn mưu cầu thêm chút lợi ích cho nhà họ Lỗ bọn họ thôi, chỉ cần có lợi tương đương khác, bác ấy sẽ rất sẵn sàng vứt bỏ cái mình vốn khăng khăng.” Triệu Thừa Dư hơi bĩu môi, không muốn thảo luận chuyện bên lề nữa “Vậy người thân của em thì sao, khi nào thì dẫn anh đi gặp người lớn chúc tết?”

Cố Hàm Ninh liếc Triệu Thừa Dư, cười: “Anh gấp như vậy để làm gì?”

“Để bọn họ biết sớm, chúng ta xứng đôi thế nào, để bọn họ không phải lo nghĩ giới thiệu đối tượng cho em.” Triệu Thừa Dư nghiêm trang, nói. “Chị họ anh, từ hồi bắt đầu vào năm ba, người trong nhà không ngừng giới thiệu đối tượng cho chị ấy, mãi đến khi chị ấy tự tìm được rồi thì mới buông tha cho.”

Cố Hàm Ninh mím môi cười, không nói cho Triệu Thừa Dư, kì nghỉ đông ngày hôm sau bác gái cả gọi điện ẹ cô, nói là có đối tượng tốt muốn giới thiệu cho cô, không ngờ mẹ cô vừa nghe xong, liền lập tức đánh gãy: “Ninh Ninh nhà em đã sớm có bạn trai tốt rồi... Em đương nhiên đã gặp rồi ...Là một chàng trai cực tốt... còn chưa tốt nghiệp, nhưng đã biết kiếm tiền....A da, trong nhà nhiều tiền chắc gì đã tốt? Không chừng là người không có bản lĩnh, chỉ biết ăn bám ba mẹ.”

Cố Hàm Ninh chỉ nghe đại khái, sau đó liền đi lên lầu, về sau mẹ cô nói lại với cô, đó không phải là lần đầu tiên, cho nên, cái giá của cô, cũng không kém gì so với Triệu Thừa Dư, chỉ là nói việc này ra, có khi lại khiến anh nóng ruột nóng gan hơn muốn quyết định việc cưới xin, cho nên, cứ giữ bí mật đi.

Khi ăn cơm, không khí dịu đi rất nhiều. Sắc mặt Cố An Quốc ôn hòa hơn nhiều, thậm chí còn tươi cười: “Thừa Dư, nào, uống với chú một chén !” Nói xong, “cạch” một tiếng, đặt bình rượu lên bàn.

Sắc mặt Triệu Thừa Dư thoáng chốc biến đổi.

82. Chương 82: Dáng Vẻ Say Rượu

Một ly rượu trắng năm tám độ đặt lặng đặt trên bàn cơm, sắc mặt Triệu Thừa Dư khê biến.

“Ba, anh ấy còn phải lái xe mà.” Cố Hàm Ninh buồn cười, nhìn ba mình.

“Không sao, để anh uống với chú, cùng lắm thì đến lúc không lái xe.” Triệu Thừa Dư nhìn Cố Hàm Ninh cười, quay đầu nhìn Cố An Quốc : “nhưng tửu lượng của cháu không tốt lắm, xin chú gờ cao đánh khẽ.”

“Được. Hôm nay, chúng ta không say không về!” Cố An Quốc gật đầu cười, bắt tay vào việc, bước chân vững vàng đi về phía nhà bếp giúp đỡ.

“Có thể được không?” Cố Hàm Ninh có chút lo lắng nhìn Triệu Thừa Dư, tuy chưa hề thấy Triệu Thừa Dư từng uống say, nhưng đó là vì anh chưa từng uống quá nhiều, làm gì có sinh viên nào đi uống rượu trắng năm tám độ nha !

“Không sao, nếu xịu nữa anh uống say, thì em phải phải cõng anh anh!” Triệu Thừa Dư cười với Cố Hàm Ninh, thật ra trong lòng cũng không để tâm, nhìn tình huống trước mắt, không uống không được: “tửu lượng của chú thế nào?”

Cố Hàm Ninh nhú mày, nhớ lại một chút: “cũng được đi, nhưng chưa từng thấy ba uống quá chén, nếu anh uống không được thì nói thẳng, còn có mẹ em ở đây.”

“Không sao” Triệu Thừa Dư nhếch môi, nhìn Cố Hàm Ninh cực kỳ nhu hòa: “hôm nay anh sẽ liều mình tiếp quân tử, uống đến khi nào chú vừa lòng mới thôi.”

“Liều mạng cái gì, chẳng lẽ anh không uống, em không cần anh chắc?” Cố Hàm Ninh đưa tay vỗ nhẹ ngực của Triệu Thừa Dư, nhẹ nhàng liếc trắng mắt. “Đến lúc đó đừng có khoe mẽ, em không cõng được anh.”

Thức ăn và rượu đã dọn lên bàn, bốn người ngồi quanh bàn tròn nhỏ, ăn ăn, uống uống.

“Thừa Dư, ăn nhiều một chút, cứ coi như đang ở nhà mình nha, Ninh Ninh nói cháu thích ăn sườn xào chua ngọt, ném thử đi, xem tay nghề của cô thế nào!”

“Nào, cạn chén, cụng ly trước đã”

Cố Hàm Ninh cầm đôi đũa, nhìn sự nhiệt tình của ba mẹ, lắc đầu không nói gì.

Quên đi, cứ để cha mẹ giày vò đi, tóm lại là người trong nhà, ầm ĩ cũng không đến đâu.

“Nào. Chàng trai ngoan. Cháu được đấy. Nào, lại thêm một ly !”

Tuy chỉ có bốn người, nhưng nhà họ Cố ít khi có bữa tiệc náo nhiệt như thế. Cố Hàm Ninh nghĩ, thì ra ba mẹ đều đã chuẩn bị, cô đoán được mở đầu, nhưng lại không biết kết thúc.

“Uống! Lại uống...”

Cố Hàm Ninh nhìn thấy Cố An Quốc ăn nói không rõ ràng, càng thêm bất đắc dĩ, không thể khuyên được, lúc này chén rượu đã được đặt mạnh lên bàn cơm, mà chủ nhân của chén rượu, đã bắt đầu lảo đảo.

“An Quốc, đừng uống nữa ! Ninh Ninh, con ở lại với Thừa Dư đi, mẹ dìu ba con lên lầu trước!” Diêu Tuệ Nhã trừng Cố An Quốc một cái, đáng tiếc, ông đã lơ đãng rồi.

“Tôi còn muốn uống...” Cố An Quốc mơ hồ lầu bầu, Cố Hàm Ninh buồn cười, nhìn dáng vẻ say rượu hiêm thấy của ba mình, quay đầu nhìn về Triệu Thừa Dư vẫn tỉnh táo.

Tuy rằng, uống cũng không ít, nhưng trên mặt Triệu Thừa Dư không có vẻ gì là say rượu, mà đôi mắt lại càng thêm sáng ngời, như cảm nhận được tầm mắt của Cố Hàm Ninh, anh quay đầu, nhìn Cố Hàm Ninh chằm chằm, khóe môi cong lên ý cười: “Hàm Ninh.”

“Ơi?” Cha mẹ đã rời bữa tiệc, ánh mắt nóng bỏng của anh khiến mặt Cố Hàm Ninh hơi nóng lên.

“Hàm Ninh” Triệu Thừa Dư cười, hơi thở thoang thoang hương rượu, đưa tay xoa xoa hai má mịn màng của Cố Hàm Ninh, lưu luyến không muốn buông tay, còn nhẹ nhàng nỉ non: “Hàm Ninh”

Cố Hàm Ninh âm thầm trợn trắng mắt, được rồi, cuối cùng vẫn là say rượu rồi, dáng dấp say rượu của mỗi người đều không giống nhau, anh uống say rồi thì ra là thế này, trông lại ngoan ngoãn đấy. Cố Hàm Trữ thở dài thật mạnh tận đáy lòng. Cô và mẹ cô, mỗi người chăm sóc một người, chẳng ai kém ai.

“No chưa?” Cố Hàm Ninh để tay Triệu Thừa Dư vào lòng bàn tay, nhẹ giọng hỏi.

Triệu Thừa Dư cười yếu ớt, gật gật đầu, đôi mắt đen nhánh phản chiếu khuôn mặt của Cố Hàm Ninh, trong suốt pha lẫn ý cười sung sướng: “No rồi. Hàm Ninh.”

Cố Hàm Ninh nghĩ đến vừa rồi, ba mẹ mình người rót rượu người gấp thức ăn, Triệu Thừa Dư đều ăn uống hết, bây giờ, xem ra là nửa bụng thức ăn nửa bụng rượu, chắc chắn là no rồi, cô cũng buông đũa, quyết định nhân lúc Triệu Thừa Dư vẫn còn bình thường, đưa người lên lầu, người say rượu thường thích ngủ, nếu lần ra ngủ rồi, thì cô không kéo nổi.

“No rồi, thì lên lầu ngủ một giấc!” Cố Hàm Ninh nhẹ giọng dỗ, ngồi dậy, đưa tay kéo Triệu Thừa Dư đứng dậy.

“Được” Triệu Thừa Dư gật đầu, đứng dậy, đôi mắt trong suốt mà ướt át hơn so với bình thường nhìn Cố Hàm Ninh, để cô chậm rãi kéo anh đi lên lầu.

Cố Hàm Ninh thấy Triệu Thừa Dư ngoan ngoãn để cô kéo anh lên lầu, thì bật cười trong lòng, thế này giống như đang dắt chú cún ngoan ngoãn thế.

Thuận lợi đến phòng ngủ tầng ba, Cố Hàm Ninh dẫn Triệu Thừa Dư đến bên giường, xốc một góc chăn: “Ngồi xuống” Triệu Thừa Dư ngoan ngoãn ngồi xuống, đưa tay kéo Cố Hàm Ninh. Cố Hàm Ninh bị bắt ngờ không kịp phòng bị, lập tức ngã trên người Triệu Thừa Dư, cô đưa tay chống, thế này mới ngồi vững.

“Đừng lộn xộn” Cố Hàm Ninh trừng Triệu Thừa Dư, muốn đứng lên, lại bị anh nắm tay mãi không chịu buông: “Trước tiên, anh buông tay, em giúp anh cởi giày.”

“Ừ.” Triệu Thừa Dư đáp lại, qua vài giây mới buông tay.

Cố Hàm Ninh khom lưng giúp Triệu Thừa Dư cởi giày: “Nhấc tay.” Thuận lợi cởi áo khoác ra, cô nhìn nhìn quần của Triệu Thừa Dư mà bối rối rồi: “Tự anh cởi quần đi.”

“Không được, em giúp anh!” Triệu Thừa Dư bấu môi, nhẹ giọng tự tuyệt.

Cố Hàm Ninh ghen hống, trừng Triệu Thừa Dư, nhất thời không biết xử lý làm sao. Quên đi, không cởi vậy.

“Nằm xuống” Cố Hàm Ninh đẩy, Triệu Thừa Dư chậm rãi nằm xuống, mở to mắt, nhìn Cố Hàm Ninh: “Em đi lấy khăn mặt, anh nằm yên!” Cố Hàm Ninh lo lắng căn dặn, lúc này, mới đi vào phòng tắm lấy khăn ẩm, giúp Triệu Thừa lau tay và mặt, rồi kéo chăn cho anh: “Anh nghỉ ngơi một lát đi!” Nói xong, cô đang định rời đi, bàn tay bị kéo lại. Không đợi cô phản ứng, cả người đã ngã trên giường.

Triệu Thừa Dư xốc chăn lên, tay chân ôm cô: “Cùng nhau ngủ.” Nói xong, ôm chặt Cố Hàm Ninh vào lòng, cúi đầu ngửi mùi hương nhẹ nhàng trên tóc cô, rồi mới cảm thấy mỹ mãn, nhắm mắt lại.

“Không được, em còn phải xuống dọn dẹp, anh ngủ đi.” Cố Hàm Ninh bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể dịch dịch, muốn thoát ra.

“Chỉ một mình anh thì ngủ không được.” Triệu Thừa Dư mở mắt, con ngươi đen ướt át càng rõ rệt trước mắt Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh có chút dở khóc dở cười, đẩy lồng ngực của Triệu Thừa Dư: “Anh buông em ra đã.”

“Không buông.” Triệu Thừa Dư nhẹ giọng lẩm bẩm một câu, cúi đầu che phủ đôi môi của Cố Hàm Ninh, anh khẽ rên một tiếng, rất nhanh môi lưỡi dây dưa với Cố Hàm Ninh.

Thân thể Cố Hàm Ninh cứng lại, hai tay để trước ngực Triệu Thừa, nhất thời do dự.

Người trong ngực từ từ trở nên mềm mại, giống như đang khuyến khích Triệu Thừa Dư không tiếng động, anh cảm thấy đầu choáng váng, mắt nóng rực, một bàn tay theo vạt áo của Cố Hàm Ninh thăm dò đi vào.

Hơi lạnh xâm nhập khiến Cố Hàm Ninh nhẹ nhàng run lên, khi Triệu Thừa Dư tách ra thì nhẹ nhàng thở dốc: “Thừa Dư ...” Triệu Thừa Dư nằm sấp người, một tay vén vạt áo của Cố Hàm Ninh cao lên trên ngực, đầu xuống thấp, chuyển rời trần địa, tấn công nơi mềm mại trắng nõn khác.

Cảm giác hơi đau khiến thân thể Cố Hàm Ninh trở nên tê dại, cô không khỏi đưa tay mò tới mái tóc đen trước ngực, tóc đen quen thuộc, quần nhẹ, những sợi tóc đen giữa những kẽ tay trắng nõn lúc ẩn lúc hiện.

Trong đầu dần bùng lên ngọn lửa, chậm rãi quấy đục lý trí, Cố Hàm Ninh cắn môi dưới, cố gắng kiềm chế tiếng rên nơi cổ họng.

Ba mẹ đều ở dưới lầu...

Chỉ là người trên ngực dần dần dừng lại, hơi thở khẽ khàng vang lên, Cố Hàm Ninh cúi đầu mới phát hiện, Triệu Thừa Dư dính trên bộ ngực mềm mại của cô, đã nhắm hai mắt, rõ ràng là đã ngủ.

Cố Hàm Ninh hết chỗ nói, trừng Triệu Thừa Dư đã ngủ, đưa tay túm bàn tay vẫn đặt trên người mình xuống, oán hận vút ra, một tay đẩy cái đầu anh đang gối lên mình, xoay người xuống giường, sửa lại quần áo, nhìn lại nhìn, lúc này lòng đầy tức giận đắp lại chăn, bước thật mạnh xuống lầu.

Lầu hai còn có tiếng động, Cố Hàm Ninh đi đến đầu cầu thang tầng một, ló đầu nhìn, lặng yên không một tiếng động, tất nhiên mẹ cô còn ở trong phòng tầng hai, lúc này mới sờ hai má hơi nóng lên, nhẹ chân nhẹ tay xuống lầu.

Cố Hàm Ninh dọn dẹp được một nửa, thì Diêu Tuệ Nhã xuống, trên người đã thay một bộ khác.

“Ba con thật là, không uống được còn muốn chúc rượu người ta, vừa rồi còn ới ra người mẹ!” Diêu Tuệ Nhã cau mày, trút nỗi bực tức với con gái.

“Con thật không biết, tửu lượng của ba thế mà kém Triệu Thừa Dư đấy. Bình thường ba thường uống một ly trong bữa cơm, con còn nghĩ tửu lượng của ba tốt chứ.” Cố Hàm Ninh nhớ đến dáng vẻ say rượu của ba mình với ánh mắt trong trẻo của Triệu Thừa Dư, không khỏi nở nụ cười.

“Tửu lượng của ba con thật ra rất kém, cũng may ba con cũng hiểu được, nên ở bên ngoài chưa bao giờ uống nhiều. Quên đi, khó có một bữa vui vẻ, tha cho ba con.” Diêu Tuệ Nhã phát phát tay, nghĩ đến dáng vẻ say rượu hiếm thấy của chồng mình, trong lòng có chút buồn cười.

Thế này, có tính là lấy đá đập chân mình không?

“Thừa Dư thế nào?”

“Cũng uống say, nhưng không ầm ĩ như ba. Hiện tại, cũng ngủ rồi.” Cố Hàm Ninh cười nói.

“Vậy để cho nó ngủ, ăn cơm tối rồi hãy về, vừa lúc tỉnh rượu.”

“Dạ. Vậy cũng được!”

“Mẹ rất ưng Thừa Dư, con cũng phải chú ý, đừng thấy nó dễ tính thì bắt nạt nó, bình thường đừng đùa giỡn giận dỗi, chàng trai tốt như vậy mà bị con dọa chạy, thì phải làm sao bây giờ, tìm đâu ra con rể tốt như thế nữa.” Diêu Tuệ Nhã không quay đầu lại, nhanh nhẹn rửa sạch bát đĩa.

“Mẹ, con đâu đùa bỡn giận dỗi gì. Con đối tốt với anh ấy mà.” Cố Hàm Ninh bĩu môi kháng nghị. “Hơn nữa, phải là anh ấy sợ con chạy mới đúng!”

“Nhìn thấy hai con đều tốt, mẹ đã thỏa mãn rồi.” Diêu Tuệ Nhã cười, nhẹ giọng thở dài: “Thoáng cái, con đã lớn như vậy, còn sắp lập gia đình, chúng ta đều đã già rồi...”

“Mẹ, sao mẹ già được, hai chúng ta cùng ra ngoài, mọi người đều tưởng chúng ta là chị em đấy.” Cố Hàm Ninh đẩy lồng hơi chua xót, đột nhiên nhớ tới kiếp trước, nhìn thấy ba mẹ lần cuối cùng là ở trước mộ của mình, đầu đã bạc, trên mặt nhiều nếp nhăn trở nên già nua.

“Ngốc, con người luôn già đi, mẹ sắp thành bà ngoại rồi, thế nào lại không già? Chỉ cần con đừng chê mà bỏ mẹ thôi.” Diêu Tuệ Nhã quay đầu lại, lau khô tay, nhéo mũi con gái, niềm vui mừng tràn đầy trong mắt.

83. Chương 83: Mừng Sáu

Triệu Thừa Dư mở mắt ra có chút mơ hồ, nhìn thấy khuôn mặt ngủ say trong gang tấc, không khỏi cúi đầu hôn cô, mắt khép hờ, ôm eo nhỏ nhắn, xúc cảm mềm mại dưới tay như một dòng nước xiết chảy qua lòng anh, tìm tòi càng sâu hơn, cho đến khi nghe được tiếng ngâm khê mơ hồ, thân thể mềm mại dưới bàn tay cứng đờ, rồi lại dần dần mềm đi, thân người kề sát lại càng bị anh dùng sức ôm vào lòng, cách lớp quần áo dính chặt vào nhau. Một hồi lâu, anh thở dốc thật mạnh, lưu luyến dứt ra, nhìn đôi môi đỏ au, đôi mắt khép hờ ướt át trước mắt, khóe môi khẽ cong lên, giọng nói trầm thấp ám ách: “Hàm Ninh.”

Ráng chiều ngoài cửa sổ bị lớp rèm cửa sổ dày ngăn cách, chỉ có vài tia nắng đỏ nhạt lọt qua khe hở, làm căn phòng trở nên u ám, nhưng lại không cản được ánh mắt đưa tình của đôi tình nhân. Cố Hàm Ninh mở mắt ra, nhìn thấy Triệu Thừa Dư đang ở trên người mình, khóe môi vĩnh nhẹ, lộ ra nụ cười yếu ớt nhưng đầy ngọt ngào.

Đáy lòng Triệu Thừa Dư nóng lên, nhịn không được lại hôn lên đôi môi mềm mại của cô, trần trọc liếm mút sự ngọt ngào khiến anh lưu luyến không thôi.

Khi đầu giường vang lên tiếng chuông, Triệu Thừa Dư nhú mào, môi lưỡi vẫn quấn quýt, không chịu buông ra. Cố Hàm Ninh thở gấp, đưa tay đẩy anh, lúc này anh mới không tình nguyện mà ngẩng đầu, dịch sang bên cạnh.

Cố Hàm Ninh liếc xéo Triệu Thừa Dư rồi mới đưa tay cầm điện thoại.

“Xuống ăn cơm.” Điện thoại vang lên tiếng cười sảng khoái của Diêu Tuệ Nhã, không đợi đến câu trả lời, liền cúp máy.

Cố Hàm Ninh cúp điện thoại, quay đầu thấy Triệu Thừa Dư nhìn mình không chớp mắt, thấy cô quay đầu, liền tiến muốn dính lên, Cố Hàm Ninh vội vàng đưa tay ngăn cản mặt anh.

“Mẹ em bảo chúng ta xuống ta ăn cơm.”

Mặt Triệu Thừa Dư cách mặt Cố Hàm Ninh khoảng hai mươi centimet, tay trái cô ngăn cách ở giữa. Anh trừng mắt nhìn, cắn tay cô một cái, Cố Hàm Ninh vội vàng buông tay, anh liền thuận thế cúi đầu hôn cô, lúc này mới ngồi dậy, thở dài.

“Ai.....” Âm thanh tràn ngập mười phần tiếc nuối, Cố Hàm Ninh nghe được trong lòng vừa cảm thấy êm ái lại vừa buồn cười.

Bầu không khí buổi tối có vẻ thoải mái hơn nhiều, hai người say rượu nghỉ ngơi cả buổi chiều, thoát nhìn vẫn còn hơi say. Cố An Quốc tuy rằng không cười nhiều như buổi trưa, khuôn mặt trở lại nghiêm túc nhưng giọng nói đã dịu đi rất nhiều, có lẽ vì buổi trưa Triệu Thừa Dư không trốn tránh nâng chén với ông, khiến ông cảm thấy vừa lòng.

Bữa tối rất thịnh soạn, có lẽ do không uống rượu nên không khí không náo nhiệt như buổi trưa, nhưng yên tĩnh ăn cơm, lại thấy ấm áp hơn nhiều, giống như là người một nhà vậy.

Ăn cơm xong, Cố An Quốc và Triệu Thừa Dư ngồi trong phòng khách đánh với nhau một ván cờ. Trong bữa cơm, Cố An Quốc biết Triệu Thừa Dư biết đánh cờ vậy, không nhịn được mà thách đấu, cơm nước xong liền kéo anh vào phòng khách, hào hứng lấy ra bộ cờ mà bình thường chỉ có một mình ông nghiên cứu.

Cố Hàm Ninh nhìn vài lần, thấy hai người đều im lặng chơi cờ, liền vào bếp phụ giúp.

“Yên tâm đi, trong lòng ba con chỉ là không thoải mái thôi, thực sự sẽ không làm khó Thừa Dư đâu.” Điều Tuệ Nhã cười nhìn con gái đang đi vào.

Cố Hàm Ninh trong lòng cảm thấy hơi ngượng ngùng, trên mặt lại trấn định nói: “Con giúp mẹ rửa bát.”

Trong phòng khách, không khí coi như hài hòa, Cố An Quốc nhìn bàn cờ khê nhú mảy, trên tay cầm một quân cờ trắng, như là lơ đãng hỏi: “Nghe Ninh Ninh nói, cháu cùng người khác mở công ty?”

“Dạ, thưa chú, mới mở năm kia.” Triệu Thừa Dư không ngẩng đầu, trong tay cầm quân cờ đen, khê vuốt ve.

“Làm ăn được không? Một năm, kiếm được bao nhiêu?” Cố An Quốc thả một quân cờ xuống, rồi lại cầm con cờ khác lên.

“Năm kia mới bắt đầu, làm ăn bình thường, năm ngoái tốt hơn, cộng thêm tiền hoa hồng, đại khái cháu được tám vạn. Đã nhận một số đơn đặt hàng sang năm, hẳn là tốt hơn năm ngoái một chút.” Triệu Thừa Dư thoáng suy nghĩ, liền đi một nước.

“Ừ” Cố An Quốc gật đầu, cảm thấy có điểm vừa lòng, “Vậy sau khi tốt nghiệp cháu có dự tính gì không?”

“Cháu và Hàm Ninh đã từng bàn, định thi nghiên cứu sinh, đến lúc tốt nghiệp, tính quay về thành phố N, lúc đó công ty của cháu cũng đã ổn định, dù cháu ở thành phố H hay N thì cũng không phải là vấn đề gì lớn, đến lúc đó có thể mở chi nhánh ở thành phố N, do cháu phụ trách.”

“Ừ” Cố An Quốc gật đầu, lại cảm thấy vừa lòng thêm một điểm.

Triệu Thừa Dư ngẩng đầu, nhìn Cố An Quốc, lại cúi đầu xuống, nói: “Hàm Ninh muốn làm việc ở thành phố N, cháu tính toán sau vài năm có tiền, sẽ mua căn hộ gần đây, chúng cháu về thăm nhà cũng tiện hơn.”

“Tốt.” Cố An Quốc trong lòng bắt đầu vui vẻ, rốt cục lại đi một nước.

Triệu Thừa Dư hơi nhếch môi, ngẩng đầu nở nụ cười: “Vẫn là chú cao tay hơn một bậc, cháu thua rồi.”

“Vẫn là phải tính toán.” Cố An Quốc nhếch môi lên, nhìn cục diện trắng nhiều đen ít trước mặt, vừa lòng gật đầu: “Trình độ không tồi. Chỉ là thiếu chút kinh nghiệm.”

“Dạ. Về sau còn phải nhờ chú chỉ dạy nhiều hơn.” Khóe môi Triệu Thừa Dư khê nhếch, quay đầu nháy mắt với Cố Hàm Ninh đang bưng đĩa hoa quả ra, rồi quay đầu lại, còn thật sự tính toán.

Cố Hàm Ninh lắc đầu cười, quả nhiên, tình hữu nghị của đàn ông chính là được hình thành trên rượu và sở thích chung, xem ra Triệu Thừa Dư đã biết cách lấy lòng ba cô rồi, không cần cô quan tâm nhiều nữa.

Bốn người ngồi ở phòng khách ăn hoa quả, Triệu Thừa Dư đứng lên lễ phép tạm biệt. Lúc gần đi, Cố An Quốc rõ ràng đã hòa nhã hơn rất nhiều, võ vai Triệu Thừa Dư bảo anh thường xuyên đến chơi.

Trong lòng Cố Hàm Ninh oán thầm: Là muốn Triệu Thừa Dư đến chơi với ba đi?

Diêu Tuệ Nhã tinh ý kéo lại Cổ An Quốc, cười đẩy Cố Hàm Ninh tiến người.

Dưới ánh trăng tĩnh mịch mùa đông, Triệu Thừa Dư nắm tay Cố Hàm Ninh, thả vào túi áo khoác của mình, gió lạnh lạnh tấp vào mặt, khiến người ta không khỏi rụt cổ lại, nhưng bước chân của anh vẫn thật nhàn nhã, một bước lại một bước, từ từ khoan thai.

Cổ Cố Hàm Ninh quấn một khăn quàng dày, người khoác áo khoác bành tồ, khiến cô thoát nhìn hơi chậm chạp, một bàn tay để trong túi áo, một tay được một tay to ấm nắm lấy, truyền tới từng hơi ấm áp. Duy chỉ có khuôn mặt để lộ bên ngoài, chớp mũi cô đỏ ửng, nhưng cô cũng không muốn bước nhanh hơn.

Triệu Thừa Dư đỗ xe ở lối vào tiểu khu, từ nhà Cố Hàm Ninh ra, thật ra chỉ mất vài phút, cho dù hai người đã cố gắng bước rất chậm.

“Sáng mừng sáu, anh đến đón em.”

Thanh âm Triệu Thừa Dư vang lên trong không gian trống trải, Cố Hàm Ninh mím môi, trong lòng nghĩ có nên từ chối hay không.

“Cứ quyết định thế rồi, dù sao cũng phải gặp mặt, trốn tránh chỉ được chốc lát.” Triệu Thừa Dư cúi đầu nói, giọng nói xen lẫn ý cười hiểu rõ.

“Được rồi” Cố Hàm Ninh nhẹ giọng thở dài, biết là mình không trốn được rồi, nhưng vừa đồng ý, trong lòng lại dâng lên nỗi niềm căng thẳng, không biết ba mẹ Triệu Thừa Dư có thích cô không...

“Yên tâm đi. Ba mẹ anh nhất định sẽ thích em.” Triệu Thừa Dư nhéo bàn tay anh đang nắm, nhìn cô cười: “Bởi vì anh thích em!”

Nói xong, Triệu Thừa Dư liền di dời tầm mắt, Cố Hàm Ninh mím môi cười, sự căng thẳng lúc này cũng chậm rãi biến mất. Trừ lần đầu tiên tỏ tình, Triệu Thừa Dư rất ít nói những lời lẽ như thế này, có lẽ giống như thề ước, nói ra nhiều, lại giống như mất đi hiệu lực, thỉnh thoảng nói một lần, lại khiến lòng người rung động.

Đi năm phút thì tới bãi đỗ xe, Triệu Thừa Dư đưa tay xoa khuôn mặt lạnh lẽo của cô, nhìn hai bên, rất nhanh cúi đầu hôn cô mấy cái, lúc này mới thở dài ngẩng đầu lên.

“Mấy ngày này, có ngày nào rảnh không?”

“Lẽ ra hôm nay đi nhà bà nội, bây giờ chuyển sang ngày mai, không chừng chẳng có lúc nào rảnh.” Cố Hàm Ninh thấy con mắt đen láy của Triệu Thừa Dư chăm chú nhìn cô, tay cầm tay cô vẫn chưa buông ra, trong lòng đột nhiên có chút không nỡ: “Cũng không còn mấy ngày.”

“Ai. Đúng vậy. Chỉ có thể đợi đến mừng sáu.” Triệu Thừa Dư dùng bàn tay ấm áp của mình sưởi ấm khuôn mặt lạnh giá của Cố Hàm Ninh, “Anh đi đây. Về đến nhà, anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Ừ.” Cố Hàm Ninh dừng chân, thơm một ngụm lên cằm anh, lúc này mới mỉm cười lùi lại: “Lái xe cẩn thận.”

Buổi tối mừng năm tháng giêng, Cố Hàm Ninh sớm đi ngủ, nhưng lăn qua lộn lại, ngủ không được.

Quà cáp để tặng sáng mai để trong phòng khách, Diêu Tuệ Nhã kiểm tra cẩn thận một phen, mới yên tâm đi lên lầu. Tuy biết ngày mai hẳn không có vấn đề gì, nhưng Cố Hàm Ninh vẫn không ngủ được. Cô đặt tay ở ngực, cảm nhận được tim mình đập nhanh hơn chút, biết mình không khỏi lại bắt đầu căng thẳng rồi.

Bởi vì coi trọng, cho nên để ý. Cô rất muốn để lại ấn tượng tốt với cha mẹ của Triệu Thừa Dư trong lần gặp mặt đầu tiên này.

Cố Hàm Ninh không biết mình ngủ thiếp đi lúc nào, hôm sau, tỉnh dậy đã là tám giờ, cô xuống lầu liền thấy Triệu Thừa Dư đứng dậy, khoe môi cong cong nhìn về mình.

“Sao anh đến sớm vậy?” Cố Hàm Ninh có hơi kinh ngạc, tâm trạng hơi buông lỏng.

“Tỉnh ngủ liền tỉnh luôn, dứt khoát đến đây hơi sớm.” Triệu Thừa Dư đi tới, cầm tay Cố Hàm Ninh, nhưng rất nhanh lại buông ra.

“Ninh Ninh, đến ăn sáng.” Cố An Quốc bưng bát đĩa đi ra từ phòng bếp, nhìn thấy con gái và Triệu Thừa Dư đứng gần nhau cười yếu ớt, mi tâm hơi nhú không thể nhận ra.

“Thừa Dư, cháu cũng ngồi ăn đi, cháo táo đỏ ăn ngon lắm đấy!” Diêu Tuệ Nhã cũng đi ra từ phòng bếp, cười tiếp đón: “Ninh Ninh, đến ăn nhanh lên, Thừa Dư đã đợi lâu rồi đấy.”

“Là do cháu tới sớm.” Triệu Thừa Dư cười trả lời Diêu Tuệ Nhã, quay đầu lại nói với Cố Hàm Ninh: “Cứ ăn từ từ, không cần phải gấp. Dù sao chúng ta đến ăn trưa.”

Cố Hàm Ninh thấy mẹ mình còn nhiệt tình hơn cả cô, bất đắc dĩ lắc đầu, lúc đi qua người Triệu Thừa Dư, đến gần, nhẹ giọng nói: “Mẹ em còn căng thẳng hơn em. Hôm qua, còn muốn dẫn em đi tiệm thẩm mỹ đấy!”

“Đủ xinh rồi.” Triệu Thừa Dư cũng nhẹ giọng trả lời, nhìn thấy Cố Hàm Ninh nhếch môi lên, đôi mắt sáng ngời, còn rực rỡ hơn so với ánh nắng bên ngoài.

Cố Hàm Ninh quay đầu đi, tránh ánh mắt nóng rực của Triệu Thừa Dư, rồi mới đi qua, chậm rãi ăn sáng, động tác chậm chạp giúp cô tỉnh táo.

Nhà Triệu Thừa Dư còn ở tiểu khu cũ, căn nhà ở Giang Nam Xuân Thành được được lắp đặt đầy đủ thiết bị, định nửa năm nữa sẽ dọn vào. Lúc Triệu Thừa Dư mở cửa ra, Triệu Vĩ Đình và Lâm Nguyệt đứng ở cạnh cửa vào phòng ăn, tuy là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng thật ra cô đã nhìn thấy ảnh của ba mẹ nhà họ Triệu, đoạn liếc mắt nhìn sang, hai người còn nghiêm túc hơn so với trên ảnh.

“Cô chú, chúc mừng năm mới.” Cố Hàm Ninh cẩn thận nói, trong lòng cảm thấy còn căng thẳng hơn so với việc một mình bàn bạc chuyện làm ăn hồi xưa.

84. Chương 84

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

85. Chương 85: Đối Chọi

Cố Hàm Ninh trong lòng nhẹ giọng thở dài, bắt đầu hối hận vì xúc động mà nhận lời Triệu Thừa Dư, cô hơi cúi đầu, khóe môi lộ ra một tia cười nhạt, thoát nhìn rất lễ phép lịch sự, thật ra trong lòng đang bắt đầu cảm thấy bức bối. Cô ngồi trên sofa đối, Lỗ Tĩnh Nhã ngay ngắn ngồi đối diện cô, sự kinh hãi lúc vừa gặp đã biến mất, cô ta ngồi một bên, bóc vỏ quýt, thoát nhìn thanh thản hơn so với Cố Hàm Ninh.

Cũng phải, Lỗ Tĩnh Nhã thường xuyên tới, mà hôm nay cô mới đến lần đầu, tự nhiên sẽ giống như một người khách xa lạ.

Phòng khách rất yên tĩnh, bọn họ coi như là những người khách đầu tiên, chủ nhà là cả nhà họ Lâm, ông ngoại bà ngoại Triệu Thừa Dư đều không ở nhà, cả nhà bác hai của Triệu Thừa Dư vừa đến hầu như đi cả, chỉ còn lại Lỗ Tĩnh Nhã cùng theo tới, Lâm Thành cũng đi tìm Lâm Chính rồi.

Ông bà ngoại của Triệu Thừa Dư đang đi tản bộ ở công viên gần nhà, Triệu Thừa Dư đi đón ông bà rồi, mà Cố Hàm Ninh lại bị Lâm Nguyệt giữ lại, vốn là có ý tốt, nhưng khi Lâm Nguyệt vào bếp phụ giúp, sau đó nhà bác hai của Triệu Thừa Dư đến, Cố Hàm Ninh cảm thấy dằn vò rồi.

“Hàm Ninh” Đang lúc Cố Hàm Ninh do dự không biết có nên ra ngoài hít thở không khí hay không, thì bên cửa đã vang lên giọng nói quen thuộc, cô thở phào, trên mặt nở một nụ cười nhẹ, đứng dậy, xoay người, Triệu Thừa Dư đỡ một bà cụ đi tới, đôi mắt sáng ngời nhìn cô thật sâu, rồi mới nở nụ cười.

“Bà ngoại, đây là Cố Hàm Ninh, bạn gái của cháu!”

“Bà ngoại, chúc mừng năm mới.” Cố Hàm Ninh đến gần vài bước, nhìn thấy bà cụ đẩy tay Triệu Thừa Dư ra, lấy kính viễn thị treo ở trước ngực đeo lên, vừa cười tủm tỉm vừa cận thận đánh giá, khuôn mặt trắng nõn mềm mại, cười ôn hòa: “cô bé xinh quá, mau ngồi, đừng đứng.”

Thái độ thân thiết của bà ngoại Triệu Thừa Dư khiến Cố Hàm Ninh nhẹ nhàng thở ra, Triệu Thừa Dư nhủ mày, cười với cô, ánh mắt như muốn nói: thấy chưa, anh nói không sai mà.

Cố Hàm Ninh cười nhẹ, không để ý nhiều, đợi bà cụ Lâm ngồi xuống thì cô mới ngồi, Triệu Thừa Dư ánh mắt sáng ngời nhìn cô chăm chăm, ngồi xuống cạnh Cố Hàm Ninh, dựa lưng vào ghế sofa, một tay khoác lên thắt lưng của Cố Hàm Ninh.

“Bà nội, chúc mừng năm mới.” Lỗ Tĩnh Nhã vẫn im lặng ngồi một bên, lúc này đứng dậy ngồi bên cạnh bà cụ, giống như rất quen thuộc.

“Tĩnh Nhã, cháu đến khi nào thế?” Bà cụ Lâm cười vỗ tay Tĩnh Nhã, Lỗ Tĩnh Nhã càng cười tươi hơn, vẻ rất thân thiết nói: “Cháu vừa đến, định vào bếp phụ giúp nhưng bị bác cả đuổi ra ngoài.”

“Cháu đi giúp làm gì, ngồi ở đây nói chuyện với bà là được rồi.”

Triệu Thừa Dư không nhìn Lỗ Tĩnh Nhã mà quay đầu nhìn Cố Hàm Ninh cười, thái độ tùy ý, một tay cầm tay Cố Hàm Ninh nhẹ nhàng nhéo. Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư mím môi cười nhẹ.

Bốn người ngồi xuống không lâu, bác hai Lỗ Cầm của Triệu Thừa Dư vội vàng chạy tới: “a, mẹ về rồi sao, con đang định bảo Tĩnh Nhã đi tìm mẹ đấy.” Lỗ Cầm tươi cười, đi đến ngồi bên cạnh bà cụ lâm.

Cố Hàm Ninh hơi nhíu mày. Ấn tượng của cô với bà bác hai này không tốt lắm, nguyên nhân miễn bàn, lúc vừa gặp mặt, ánh mắt Lỗ Cầm sáng quắc nhìn cô, khiến cô cảm thấy không thoải mái, sự soi mói và khinh thường trong ánh mắt đó không hề che giấu, không giống ánh mắt vui vẻ ôn hòa thân thiện của bà bác cả, có thể chỉ là xuất phát từ lễ phép, nhưng cũng gây thiện cảm cho người khác. Nhưng dù sao bà cũng là người lớn, Cố Hàm Ninh không muốn lần đầu đến nhà ông bà ngoại của Triệu Thừa Dư, lại để lại ấn tượng không hề lễ phép, mồm năm miệng mười cho ông bà.

“Hàm Ninh, cháu cũng người thành phố N phải không?” Hiển nhiên là bà cụ Lâm cảm thấy hứng thú với Cố Hàm Ninh lần đầu gặp hơn, cười tủm tỉm nhìn Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư ngồi với nhau.

“Đúng vậy, bà ngoại.” Cố Hàm Ninh cố gắng thẳng lưng, cố gắng ra dáng nghiêm chỉnh.

“Cháu với Triệu Thừa Dư quen nhau như thế nào?” Ánh mắt của bà cụ Lâm sau cặp kính sáng ngời, mang theo ý cười, giống như ánh mắt của Triệu Thừa Dư, không khỏi khiến Cố Hàm Ninh cười nhẹ.

“Chúng cháu học chung một trường đại học, hôm nhập học thì quen nhau, sau đó là từ làm bạn đi lên.” Tuy rằng, Triệu Thừa Dư đã sớm biết cô, nhưng nói chính xác ra, vào ngày nhập học cô mới chính thức biết Triệu Thừa Dư.

“Tốt, tình cảm học trò đơn thuần, không phức tạp như trong công việc. Vậy, các cháu cũng đã quen nhiều năm rồi ha?” Trước đây bà cụ Lâm có hỏi Triệu Thừa Dư vài lần, nhưng anh trả lời hoặc là sơ sài, hoặc là úp úp mở mở, vẫn là cô bé này tốt, nói chuyện nhẹ nhàng thoải mái.

“Các cháu cùng học đại học, vậy thì cũng biết Tĩnh Nhã rồi?” Lỗ Cầm ngồi một bên nghe chói tai, không khỏi nói chen vào, Lỗ Tĩnh Nhã nhìn đĩa hoa quả trên bàn trà, giống như không quan tâm mọi người đang nói cái gì.

Triệu Thừa Dư hơi nhíu mi, tay đang vuốt bàn tay Cố Hàm Ninh dừng lại một chút.

“Đúng vậy, từng gặp trong trường ạ.”

“Tĩnh Nhã nhà bác từ nhỏ có quan hệ tốt với Thừa Dư, cháu đi theo Thừa Dư nhất định thường xuyên gặp Tĩnh Nhã nhỉ?” Lỗ Cầm quay đầu nhìn cháu gái mình, trong mắt nồng đậm ấm áp.

“Cháu chỉ gặp hai ba lần, bình thường thì không thấy.” Cố Hàm Ninh nhếch môi, nhìn Lỗ Cầm đang tươi cười thì cứng lại, mắt híp lại.

“Hàm Ninh, năm nay cháu bao nhiêu tuổi, bà trông còn ít hơn Thừa Dư?” Bà cụ Lâm cười tít mắt, ánh mắt càng thân thiện hơn.

“Cháu bằng tuổi Thừa Dư, chỉ chênh mấy tháng, sang năm, tuổi mụ đều là hai mươi ba.”

“Tính ra mới hơn hai mốt? đều là tuổi như hoa nha.” Bà cụ Lâm cười yếu ớt, giống như có chút cảm thán, ánh mắt hình hai người dường như còn xen lẫn tia hồi ức.

“Ít tuổi như vậy, lại còn đang đi học, đã theo bạn trai về nhà. Chẳng lẽ ba mẹ cháu không lo lắng sao?” Lỗ Cẩm nói sắc bén, lọt vào tai Cố Hàm Ninh, có chút không thoải mái, không khỏi cau mày lại.

“Lo lắng cái gì? Thừa Dư nhà ta xuất sắc như vậy, có gì đáng lo lắng? Huống hồ, Thừa Dư có bạn gái, trước khi kết hôn chẳng lẽ không nên đưa đến ẹ gặp? Nhân dịp tết âm lịch có mọi người trong nhà, cùng gặp mặt nhau, rất tốt.” Bà cụ Lâm lên tiếng đầu tiên, đáp trả lại khiến Lỗ Cẩm đang tươi cười trở nên mất tự nhiên.

“Ai nha, mẹ, con không có ý này. Thừa Dư mới bao nhiêu tuổi, nói gì đến chuyện kết hôn hay không kết hôn. Thanh niên bây giờ, nói chuyện yêu đương tựa như ăn một bữa cơm, hôm nay đưa này, ngày mai đưa nọ, phải đợi khi trưởng thành, người trong nhà sốt ruột, mới chịu kết hôn ấy chứ.” Lỗ Cẩm trừng Lỗ Tĩnh Nhã đang cúi đầu như không liên quan đến mình, nhú mày lại, trong lòng lo lắng, nhưng lại không thể biểu hiện ra bên ngoài.

Triệu Thừa Dư nhẹ giọng cười, nắm tay Cố Hàm Ninh vân vân, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Lỗ Cẩm: “Quả thật, bây giờ mà nói chuyện kết hôn thì có vẻ hơi sớm.” Lỗ Cẩm lộ ra ý cười, rồi nhìn về Lỗ Tĩnh Nhã, đáng tiếc cô cúi đầu, không nhìn ra nét mặt.

“Cháu định tháng năm tháng sáu rảnh rồi, mới lo liệu chuyện tiệc cưới, còn mấy tháng nữa, vẫn còn sớm.” Triệu Thừa Dư tùy ý nói, nhìn Cố Hàm Ninh, nụ cười xa cách lúc này trở nên ấm áp, “Khi đó sắp đến hè rồi, chúng cháu đều rảnh rồi, thời gian cũng dư dả hơn.”

Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư, híp mắt, mím môi cười, tuy rằng trong lòng không có cùng ý kiến, nhưng cũng không chống đối Triệu Thừa Dư vào lúc này, dù có ý kiến khác, vậy cũng là vấn đề nội bộ, để lại đây giải quyết sau.

“Kết cái gì? Các cháu thật sự muốn kết hôn? Các cháu mới bao nhiêu tuổi? Nói gì mà kết hôn hay không kết hôn chứ? Kết hôn không phải là việc nhỏ, sao có thể đùa như trò chơi!” Lỗ Cẩm đã không thể tươi cười được nữa, trừng mắt nhìn Triệu Thừa Dư, giọng nói vừa lo lắng vừa nghiêm khắc.

Bà cụ Lâm hiển nhiên cũng hơi bất ngờ, nhưng nghe lời này lại sa sầm mặt: “Kết hôn thì làm sao? Lúc mẹ bằng tuổi Hàm Ninh, đã sinh con rồi. Kết hôn sớm một chút cũng tốt, mẹ có thể sớm ôm cháu ngoại! Đúng, đúng rồi, Thừa Dư các cháu mau kết hôn đi, bà ngoại trông cả vào cháu đấy! Cháu xem các anh họ của cháu đó, mãi không chịu tìm đối tượng, còn không biết khi nào mới có thể kết hôn đấy!” Bà cụ Lâm càng nói càng vui vẻ, vỗ tay, giống như có thể nhìn thấy đám chất gọi bà là ‘cụ’ bằng giọng nói non nớt của chúng.

“Sao có thể được? Sao có thể được?” Lỗ Cẩm sốt ruột, nhìn thấy cháu gái mình rốt cuộc đã ngẩng đầu lên, nhưng sắc mặt tái nhợt hơn nhiều, nhất thời không biết nói như thế nào mới thích hợp để vừa đạt được mục đích của mình mà không làm cho bà cụ Lâm tức giận.

“Sao không được? Chuyện kết hôn của Triệu Thừa Dư, đương nhiên do Thừa Dư và ba mẹ nó quyết định, chúng ta....là họ hàng, chỉ cần nhận thiệp cưới, tặng lì xì, uống ly rượu mừng là được, liên quan gì đến con?” Bà cụ Lâm thu lại ý cười, ngữ điệu hơi nặng nề.

“Mẹ sao có thể nói như vậy,...Mẹ, Tĩnh Nhã..... mẹ nhìn nó lớn lên, mặt mũi, phẩm cách của nó, mẹ chắc chắn hiểu rõ..... Mà bây giờ, trong lòng con bé.....” Lỗ Cẩm hạ thấp giọng nói, nói không rõ ràng, lại nhìn Lỗ Tĩnh Nhã đang cúi đầu, sốt ruột chỉ tiếc rên rít không thành tiếng.

“Đây là hai việc khác nhau. Mẹ cũng đã nói với con rồi, đừng nhập hai thành một. Hôm nay, cả nhà A Nguyệt đến chúc tết, con cũng nói những lời làm người khác mất vui nữa” Nụ cười của bà cụ Lâm tắt hẳn, không thèm nhìn Lỗ Cẩm: “Con vào bếp phụ giúp đi. Mẹ ở đây không phiền đến con.”

“Mẹ...con...” Lỗ Cầm lúng túng đứng lên, luyến tiếc đi ra, sợ khi không có mình ở đây, Lỗ Tĩnh Nhã không thể đánh trả, khiến mọi thứ trở nên hồng hót.

“Bác, cháu đi tìm anh họ.” Lỗ Tĩnh Nhã vẫn im lặng đột nhiên đứng dậy, cúi đầu, nhẹ giọng nói, sau đó chạy về phía cầu thang, bỏ lại Lỗ Cầm đứng bất động.

Cố Hàm Ninh kinh ngạc, cô nghĩ, hôm nay bác hai nói chuyện, ít nhiều là ý môn của Lỗ Tĩnh Nhã, lại không ngờ rằng, Lỗ Tĩnh Nhã từ đầu tới cuối không hề nói một câu, thậm chí như muốn chạy trốn.

Triệu Thừa Dư thấy tầm mắt Cố Hàm Ninh đuổi theo Lỗ Tĩnh Nhã, hơi nhủ mảy, cúi đầu nói nhỏ với cô: “có muốn ra ngoài một chút không?”

Cố Hàm Ninh xoay người lại, thấy Lỗ Cầm mặt lạnh đi vào phòng bếp, lại nhìn bà cụ Lâm đã không còn vui, do dự, rồi lắc đầu: “Chúng ta ở đây nói chuyện với bà ngoại đi.”

86. Chương 86: Chuẩn Bị

Ở hành lang lầu hai, Lâm Thành nhìn thấy Lỗ Tĩnh Nhã đang chạy nhanh đến, nhẹ giọng thở dài: “em sao phải thế...”

Lỗ Tĩnh Nhã dừng bước, ngẩng đầu lên, trên mặt đầy nước mắt: “Em cũng không biết nên làm gì bây giờ... Mười năm, em thích anh ấy mười năm... Em đã sớm biết anh ấy sẽ không thích em, em không biết nên làm gì ngoài việc tiếp tục thích anh ấy... Tình cảm đâu thể nói rút lại là rút lại được... Em cũng hi vọng bản thân đột nhiên sẽ không thích nữa, như vậy tâm trạng của em sẽ dễ chịu hơn... Em không cầu gì xa vời, nhưng hãy cho em thời gian được không?”

Lỗ Tĩnh Nhã nói mang theo một tia ghen ngào, vừa mờ mịt vừa đau thương, gục đầu xuống, giống như đã mất hết sức lực.

Lâm Thành bất đắc dĩ thở dài, nhìn Lỗ Tĩnh Nhã mang theo một tia thương hại: “Nếu em đã hiểu được thì anh cũng không nói gì nhiều, chỉ là em nên nói với bác em một tiếng, dù sao cũng là người một nhà, không cần phải khiến mọi người khó xử.”

Lâm Thành lắc đầu, quay người rời khỏi, có vài điều, anh từng nói rồi, nghe không vào thì anh cũng không có cách nào, dù sao bản thân mình đâm đầu đến máu chảy, mới biết hối hận.

Bầu không khí về sau đã tốt hơn, tuy rằng bà bác hai của Triệu Thừa Dư vẫn đánh mặt, nhưng chỉ cần không nhìn bà là được, những người còn lại đều có thái độ thân thiết, giống như bà cụ Lâm đã nói, Triệu Thừa Dư kết giao bạn gái, kết hôn, ngoại trừ ba mẹ của anh ra, những người khác, cho dù là thân thích, chẳng có liên quan gì? Nếu không phải muốn mưu cầu thêm lợi ích, dính chặt vào nhà họ Lâm thì Lỗ Cầm cũng không để ý chuyện tình cảm của Triệu Thừa Dư.

Chính chủ không để ý đến bà, cháu gái của bà cũng đã không còn hứng thú, bà phí nhiều hơi sức thì có tác dụng gì? Chỉ thêm đắc tội người ta mà thôi. Thực ra không phải bà không rõ, chỉ là trong lòng bức tức, thực sự không có mặt mũi nào. Nếu không phải mẹ chồng mình còn ở đây, có lẽ bà đã tỏ thái độ thẳng thừng, đứng dậy bỏ đi rồi.

Cố Hàm Ninh cảm thấy thông suốt, chỉ cần bà bác hai của Triệu Thừa Dư có thể bỏ qua ý niệm không thực tế trong đầu đi, chẳng qua là kính trọng như người bề trên thì cũng chẳng làm sao, dù sao cũng chẳng ở gần, tính ra quanh năm suốt tháng cũng chẳng gặp mặt mấy lần.

Nhưng thật ra, Triệu Thừa Dư nhìn Lỗ Cầm với ánh mắt lạnh như băng, thậm chí ngay cả một nụ cười lễ phép cũng keo kiệt. Triệu Vi Đình chỉ coi như không biết con mình và Lỗ Cầm đối đầu kịch liệt. Mà Lâm Nguyệt như có như không trừng con trai mình, lạnh lạnh nhìn về phía chị dâu nhà mình, mỗi lần Lỗ Cầm hỏi chuyện bà cũng không nói câu nào, mà nếu ngẫu nhiên lên tiếng, thì giọng nói cũng không có độ ấm. Cuối cùng, Lỗ Cầm cũng ý thức được, bà đã đắc tội với cả nhà Triệu Thừa Dư, trong lòng càng khó chịu, cứ đứng ngồi không yên thật muốn bắt người dậy, chạy về nhà luôn.

Sống ngầm giữa họ hàng với nhau, Cố Hàm Ninh cũng không để ý tới, cô chỉ là khách, còn đến nhà lần đầu tiên, không tính là thân với bọn họ, bạn gái của Triệu Thừa Dư, không phải vợ của anh, thân phận của cô hiện tại, cô không cần xen vào, cho nên, từ đầu tới cuối, cô chỉ nở nụ cười nhẹ thể hiện sự khéo léo.

Mà mẹ của Triệu Thừa Dư rõ ràng vừa lòng với biểu hiện của Cố Hàm Ninh, lúc trở về còn cười với cô, nói Cố Hàm Ninh thường xuyên sang nhà ăn cơm.

Sau khai giảng, Cố Hàm Ninh cảm thấy bản thân ngày càng bận bịu. Thực tập, thi cử đều bày ra trước mặt, con người bận bịu sẽ cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, đợi cho Triệu Thừa Dư cùng cô bàn về tiệc cưới, ba năm đại học cũng sắp kết thúc.

“Cụ thể lần nghỉ hè này, chúng ta để ba mẹ bàn bạc với nhau, chúng ta có thể quyết định khách sạn, em thích khách sạn nào? Còn có chụp ảnh áo cưới nữa, có muốn hè đi chụp luôn không? Hay là chờ đến quốc khánh? Còn có trang điểm cô dâu, sân bãi này, thiệp cưới này, em thích kiểu thiệp mua ở cửa hàng, hay là tìm người thiết kế?” Triệu Thừa Dư cầm bản ghi chép, hăng hái bừng bừng hỏi.

Cố Hàm Ninh cầm lên nhìn, trên giấy chỉ chít các mục, quả thực là vô cùng toàn diện, chu đáo. Cố Hàm Ninh nhìn Triệu Thừa Dư có chút kinh ngạc: “sao mà anh suy nghĩ tỉ mỉ thế?”

Triệu Thừa Dư ho nhẹ, bình tĩnh lấy lại bản ghi chép: “Anh lên mạng tra các bước tiến hành.”

Cố Hàm Ninh “phì” cười, cô thật không nghĩ tới, Triệu Thừa Dư vì tổ chức hôn lễ mà lên mạng tra các bước tiến hành, lập tức vừa mềm lòng vừa ảm áp, ai, thật không phải là hiện tượng tốt, cô phát hiện bản thân không kiên trì được lâu.

“Tùy anh đi. Đứng xa nhà chúng ta quá là được rồi.” Cố Hàm Ninh trong lòng thở dài, trên mặt nở nụ cười nhẹ.

“Kì nghỉ hè này rất nhiều việc, mẹ anh chọn được mấy căn rồi, chỉ chờ chúng ta về xem thôi, tốt nhất là trước khi nghỉ hè quyết định luôn. Nếu không ưng ý nhà giao ngay (*), anh thấy nhà giao sau (**) cũng được, dù sao phần lớn thời gian chúng ta ở trường, nhà anh, hoặc là nhà em, tùy em thích ở đâu thì ở.” Triệu Thừa Dư lại viết viết lên trên bản ghi chép, nhẹ giọng nói quyết định của mình. Ngày mùng một tháng năm, nhà bọn họ đã chuyển đến sống ở Giang Nam Xuân Thành rồi, về sau khi về nhà cũng dễ gặp mặt hơn. Nếu sớm biết, hai nhà cùng mua nhà cùng một tiểu khu, lúc ấy anh nên hỏi rõ ràng, trực tiếp mua cách vách. Biệt thự liền nhau, hai gian liền nhau, bức tường ngăn ban công ở lầu ba không cao, lúc sửa sang lại nếu như không cao thêm, leo lên rất dễ.

[(*)Nhà giao ngay: nguyên văn tiếng Trung là ‘hiện phòng’: chỉ căn nhà người mua có thể chuyển vào ở ngay; (**) Nhà giao sau: nguyên văn là ‘kỳ phòng’: chỉ căn nhà đang được xây dựng, sẽ được giao cho người trong một kỳ hạn nhất định.]

Thật sự là đáng tiếc!

“Ừ” Cố Hàm Ninh nâng má, nhìn Triệu Thừa Dư đang hăng hái dào dạt, bật cười. Bộ dạng của anh bây giờ, còn hưng phấn hơn lúc cùng các đàn anh mở công ty hồi trước.

“Đúng rồi, hôm qua phó chủ nhiệm khoa tìm đến anh, thầy đề cử anh bảo vệ nghiên cứu, anh đã đồng ý, đến lúc sẽ đi theo thầy.” Triệu Thừa Dư không chút để ý nói.

“Ừm, rất tốt, anh đã hoàn thành một bước nhiệm vụ một cách tốt đẹp, em vẫn còn phải cố gắng.” Cố Hàm Ninh mỉm môi cười, về khảo nghiệm, cô không lo lắng nhiều, học kì này, cô hoàn thành chương trình và kỳ thi môn giáo dục học, tâm lý học cần cho thi lấy chứng nhận tư cách giáo viên (chứng nhận cho phép hành làm giáo viên trong ngành giáo dục TQ), học kỳ một năm tư liền chuyên tâm chuẩn bị thi nghiên cứu sinh rồi. Nhưng mà, có lẽ trước cuộc thi chính thức, cô cũng có thể lấy được giấy cử đi học, chỉ cần chuyên ngành phù hợp, thi đi học càng tốt.

Trong phòng ngủ các cô, chỉ có cô nghĩ đến việc khảo nghiệm, ba người còn lại thì không có hứng thú, cô nói vài lần, cuối cùng cũng bỏ cuộc. Khảo nghiệm hay là đi làm, giống như người uống nước, nóng lạnh tự biết lấy, cô hoài niệm cuộc sống học đường, cho nên lưu luyến trường học, ba người còn lại mong muốn đi làm, theo cách nói của Thịnh Mạn Mạn, đến lúc kiếm ra tiền, cô muốn mua bánh thì mua bánh, muốn mua thịt thì mua thịt, hoàn toàn có quyền tự chủ.

Tuần thi năm ba chấm dứt, mọi người cũng không vội vã muốn về nhà giống như hai năm trước đây. Ngành của Cố Hàm Ninh vẫn luôn thi xong muộn nhất, Thôi Hà Miêu hẹn đi ăn cơm chiều, ngày mai lại đi.

Buổi tối đủ người, Bạch Vũ Hân đã tới từ sớm, còn có Phạm Ý Mân lúc đến tìm Triệu Thừa Dư, nghe nói bọn họ tổ chức liên hoan liên mặt dày mày dạn ở lại ăn cơm, trực tiếp không nhìn tấm vé xe buýt đã mua xong của cậu ta kia.

Đối với Phạm Ý Mân, Cố Hàm Ninh luôn có thiện cảm, thời đại học Triệu Thừa Dư có quan hệ tốt nhất với cậu và Mạnh Khởi Đức.

Phòng 617 có bốn người thêm hai người nhà và bạn bè của người nhà, tổng cộng là bảy người. Bao một phòng ở nhà ăn trường học, rộng rãi thoáng mát.

Thôi Hà Miên ngồi cùng Mạnh Khởi Đức, mặt mày tươi cười, khiến khuôn mặt trở nên xinh đẹp hơn.

Từ khi khai giảng năm ba, cô vẫn luôn u sầu, vì thực tập năm tư, vì sắp chia lìa khi tốt nghiệp. Tháng sáu tốt nghiệp, nói ra thì rất xa, nhưng thật ra là rất gần.

Thôi Hà Miêu là người thành phố W tỉnh J, mà Mạnh Khởi Đức là người thành phố F tỉnh F, hai thành thị cách xa nhau hơn tám trăm Km. Tốt nghiệp là chia tay, đây là chuyện bình thường ở trường học, còn chưa tới thời điểm tốt nghiệp rất nhiều đôi trong trường đã cãi nhau thậm chí là dứt khoát chia tay vì nơi thực tập và con đường đi của một năm sau. Năm tư còn chưa tới, năm ba bọn họ đã nếm mùi cay đắng của hiện thực trước rồi.

Yêu xa, thật ra rất không thực tế. Thôi Hà Miêu nói với Cố Hàm Ninh, cô ấy không có tự tin, chỉ cần cô ấy độc thân trở về thành phố W, người trong nhà nhất định lập tức giới thiệu bạn trai.

Cố Hàm Ninh cũng có chút đau lòng, kiếp trước khi chưa tốt nghiệp, cô cũng từng trải qua giày vò giấy dựa như vậy, cuối cùng cũng dứt khoát rời nhà dốc sức làm việc với bạn trai. Nhưng bây giờ, Triệu Thừa Dư không để cô có dịp ưu phiền, đã sớm xách định bước đi cùng nhau, cô thật may mắn.

May mắn, trước cuối kì, Mạnh Khởi Đức nói với Thôi Hà Miêu, anh ta quyết định sau khi tốt nghiệp, cùng cô đến thành phố W. Mạnh Khởi Đức không phải con một, anh còn có một người anh, một người chị, tuy rằng là con út, nhưng so với Thôi Hà Miêu là con gái một, thì trách nhiệm ít hơn một chút. Lúc ấy, anh cười nhéo mũi Thôi Hà Miêu: “May mắn là ba mẹ anh vì phạm kế hoạch hóa gia đình, nếu không anh cũng thật không hạ quyết tâm được. Chị anh nói, chị ấy sẽ chăm sóc ba mẹ, để anh yên tâm giữ chặt vợ, về sau anh sẽ đến địa bàn của em lăn lộn, đến lúc đó cần phải giữ chặt anh.”

Lúc ấy, mấy người Cố Hàm Ninh vừa mới hoàn thành xong một tiết chuyên ngành, cô nhìn thấy Thôi Hà Miêu đỏ mắt, lập tức bỏ nhào vào lồng ngực Mạnh Khởi Đức, đến nỗi làm cho Mạnh Khởi Đức ngã nhào xuống mặt đất, Thôi Hà Miêu cũng ngã lăn ra đất, lại chui vào lồng ngực anh, vừa khóc vừa cười.

Lúc ấy, Cố Hàm Ninh thật sự thở phào một cái, cười nhìn hai người té trên mặt đất, ôm chặt lấy nhau, lúc quay đầu, nhìn hốc mắt đỏ hồng của Bạch Vũ Hân, thì nở một nụ cười hiếm thấy.

Hôm nay, ăn cơm, thấy Mạnh Khởi Đức và Thôi Hà Miêu nắm tay nhau, cùng cười tiến đến, Thịnh Mạn Mạn lại có cơ hội trêu chọc một phen. Trong thời gian nghiêm trọng nhất, Cố Hàm Ninh và Thịnh Mạn Mạn đều cẩn thận không dám đề cập đến các từ: thực tập, tốt nghiệp, sợ sau khi nghe xong Thôi Hà Miêu không tự chủ được mà khóc, nói thực, cô và Thịnh Mạn Mạn cùng nghĩ, hai người họ cũng sẽ như cặp tình nhân khác, sau khi tốt nghiệp sẽ càng ngày càng xa cách.

Cố Hàm Ninh thấy Bạch Vũ Hân ngồi một mình, gầy hơn hẳn so với trước kia, quay đầu, đón nhận ánh mắt ấm áp chưa bao giờ rời khỏi của Triệu Thừa Dư, bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng của cô, mang theo một chút tê dại.

Có tình yêu không trọn vẹn, có tình yêu ngọt ngào. Chúng ta có thể làm là khi còn có thể nắm tay thì nắm thật chặt.

Năm ba, có người vui mừng, có người bi thương cuối cùng đã kết thúc.

Kì nghỉ hè, còn có một thời gian thực tập ngắn, khởi động cho đợt thực tập năm tư. Cố Hàm Ninh thật sự không chịu nổi lời khuyên nhủ của Triệu Thừa Dư, cuối cùng cũng đồng ý trong kì nghỉ hè thì thực tập ở

công ty anh. Triệu Thừa Dư tất nhiên là vui vô cùng, đi theo làm người hầu của cô, để dập tắt ý muốn đổi ý của Cố Hàm Ninh.

87. Chương 87: Thực Tập

“Em ở phòng ký túc xá là được rồi. cùng lắm thì gọi Mạn Mạn đến.” Cố Hàm Ninh nói, đưa tay kéo góc áo của Triệu Thừa Dư.

“Đi lên trước đi.” Triệu Thừa Dư quay đầu lại, cong khóe môi, xách túi hành lý nho nhỏ của Cố Hàm Ninh, đi trước vào cửa hành lang, “Còn thời gian, xúu nữa xuống siêu thị mua đồ ăn không? Anh Thạch biết em tới thực tập, bắt đầu từ mấy hôm trước, cả ngày đã chảy nước miếng, nói mơ đều gọi tên món ăn.”

Cố Hàm Ninh nhớ mỗi lần cô vào bếp nấu ăn, anh Thạch liền đứng ngồi không yên, thèm thuồng đến không còn lòng dạ nào làm việc, trong liên vui vẻ. Có lẽ trừ Triệu Thừa Dư ra, người chào đón cô nhất chính là Thạch Lỗi.

“Bên này.” Triệu Thừa Dư vẫy tay với Cố Hàm Ninh đang đứng trước cửa phòng 202.

“Sao...” Cố Hàm Ninh kinh ngạc, nhìn Triệu Thừa Dư lấy chìa khóa trong túi quần ra, mở cửa phòng 201 đối diện.

“Sao anh có thể để em sống cùng mấy ông đó chứ. Phòng này trước kia là do bạn học trường mình thuê, nhưng nghỉ hè họ về nhà rồi, nên anh thuê lại của bọn họ hai tháng.” Triệu Thừa Dư kéo Cố Hàm Ninh vào cửa, kết cấu trái tương phải với phòng 202 đối diện, hai buồng, hai phòng khách và một phòng vệ sinh, bởi vì kì nghỉ hè mới bắt đầu, nên phòng rất sạch sẽ.

“Là một cặp?” Cố Hàm Ninh xem xét một lượt, cạnh ghế sofa trong phòng khách có một khung ảnh, bên trong là bức ảnh đôi nam nữ trẻ trung dựa vào nhau thân mật.

“Đúng vậy, cùng khoa với bọn anh, đã thuê hơn một năm.” Triệu Thừa Dư sâu kín oán giận, nhìn Cố Hàm Ninh nói vừa chậm lại vừa nặng.

Cố Hàm Ninh quay đầu lại, trừng Triệu Thừa Dư một cái, nhưng rất nhanh lại không quan tâm đến anh nữa, tiếp tục xem xét: “A, sao phòng này không mở được?” Cô cầm nắm cửa, vặn đi vặn lại nhưng không mở được.

“Bọn họ cất đồ đạc vào một gian, cho anh thuê một gian phòng ngủ. Vốn là phòng sách của bọn họ.” Triệu Thừa Dư ôm eo Cố Hàm Ninh, đi đến phòng cách vách, dễ dàng mở cửa ra, sau lưng ôm Cố Hàm Ninh, cầm anh đặt bên tai cô, nhẹ nhàng thổi hơi: “Thế nào? Giường và chăn chiếu đều do anh mua mới, chiếu đã giặt rồi phơi, chăn gối cũng đã giặt, có mùi nắng mà em thích.

Hơi thở nhẹ nhàng, ấm áp thổi vào tai của Cố Hàm Ninh, làm lỗ tai và gương mặt cô từ từ đỏ ửng, không biết là do không tránh khỏi hơi thở ấy, hay là vì chiếc giường gỗ dài mét tám trong phòng: “Tùy tiện dùng là được rồi, cần gì mua chiếc giường tốt như thế.” Cô cố gắng áp chế tim đang đập mạnh, mới ra vẻ không có việc gì mới nói.

“Cả đời người, hơn một nửa thời gian là ở trên giường, tuy rằng em chỉ ngủ hai tháng, nhưng dù sao đây cũng là vật quan trọng, đương nhiên là anh muốn mua đồ tốt một chút.” Triệu Thừa Dư nói rất đúng đắn, nhưng mà khi nghe vào tai Cố Hàm Ninh lại rất mờ ám, làm cô không được tự nhiên.

Tâm không đúng đắn! Cô không tin, Triệu Thừa Dư không có nghĩ đến chuyện mờ ám.

Khi đôi môi ấm áp của Triệu Thừa Dư càng ngày càng gần người, như là sắp đặt trên cái cổ mảnh khảnh của cô, Cố Hàm Ninh lập tức né ra, nhảy ra một bước, cười tủm tỉm nói: “Thoạt nhìn không cần phải sửa sang lại., nên chúng ta đi siêu thị đi.”

Vòng tay chợt trống rỗng, làm cho Triệu Thừa Dư nhẹ giọng thở dài, cúi đầu, bất đắc dĩ gật đầu: “Được rồi!”

Không phải còn hai tháng sao, có rất nhiều thời gian! Nghĩ như thế nên tâm tình của Triệu Thừa Dư trở nên tốt hơn.

Cố Hàm Ninh thấy đôi mắt Triệu Thừa Dư lại nóng rực lên, cười thầm trong lòng.

Thật ra, nói là Cố Hàm Ninh đến thực tập, không bằng nói là đến quét thẻ. Ngoài chức đầu bếp ra, những cái cô cần làm khác chỉ là sắp xếp chút giấy tờ hồ sơ, đây là việc bốn người đàn ông không am hiểu nên toàn bộ các giấy tờ đều để rải rác tứ tung, người ngoài sắp xếp thì không an tâm, bản thân thì lười động tay. Sau khi tốt nghiệp chị Tổng càng bận bịu hơn rồi, hơn nữa thật ra thì chị ấy cũng không am hiểu việc này lắm.

Biết Cố Hàm Ninh đến thực tập, nên buổi tối chị Tổng cũng đến đây, chị và Cố Hàm Ninh lâu rồi chưa gặp, ăn cơm, bốn chàng trai hiếm khi có thể nhàn nhã một chút, làm thành một bàn, đánh hồng tâm (một loại bài bạc), chị Tổng lôi kéo tay Cố Hàm Ninh xuống lầu đi dạo tiêu cơm.

“Đã suy nghĩ chuyện thực tập học kì sau chưa? tính toán đến đâu rồi?” Trong bóng đêm tĩnh lặng, sườn mặt của Tống Minh Huyền mờ ảo mà mềm mại, thậm chí còn mang theo một tia mệt mỏi, có lẽ là trong khung cảnh ban đêm, cũng có lẽ để buông lỏng không liên quan đến lợi ích, nên chị tháo lớp nguy trang thường ngày xuống.

Chị Tổng như vậy làm Cố Hàm Ninh cảm thấy đau lòng.

Chị bị kẹp giữa cha mẹ và anh Bùi, kiên trì đấu tranh, dường như là cuộc đấu tranh không có hồi kết. Nhưng, tranh đấu với cha mẹ nào có dễ như vậy, giống như cha mẹ đấu lại con cái, chẳng qua là ai mềm lòng trước thôi.

Phần mềm vận hành điện thoại di động làm thay đổi số phận của anh Bùi kiếp trước đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng, thật ra Cố Hàm Ninh cũng có chút nóng vội, nhiều lần muốn nói ra mấy lời đề nghị, nhưng lại sợ bản thân can thiệp, sản phẩm cuối cùng sẽ không hoàn thiện được như kiếp trước, dù sao nhiều thành quả đôi khi cần thời gian và kinh nghiệm thất bại để tích lũy, cô tự an ủi chính mình, có lẽ thời điểm chưa tới.

“Nghe nói khoa chúng em có thể bố trí hai suất thực tập ở trường, em nghĩ sẽ thử một chút.” Cố Hàm Ninh cười nhẹ nói, cố gắng làm không khí trở nên thoải mái hơn.

“Ừ, khoa nào cũng có, chỉ là không nhiều lắm, bình thường cũng không công khai thông báo tuyển dụng. Nếu như vậy thật ra rất tốt, em có thể ở gần Triệu Thừa Dư.” Tống Minh Huyền cười nói: “Ai, chị thật hâm mộ em và Triệu Thừa Dư, hai đứa rất xứng đôi.”

Cố Hàm Ninh trong lòng chua xót. Đối với chị Tổng, xứng, là chuyện khó có thể với tới cỡ nào, trong mắt cha mẹ, người thân, bạn bè chị, chị và anh Bùi là cực kỳ không xứng.

“Đợt thực tập nửa học kỳ kết thúc, sẽ tốt nghiệp. Thực là nhanh.” Cố Hàm cười chuyển đề tài, nhìn bầu trời đầy sao, thật cảm thán.

“Đúng vậy. Hôm nhập học giống như chỉ mới ngày hôm qua, nhưng bây giờ chị đã tốt nghiệp một năm rồi, thời gian thật trôi nhanh quá.” Tống Minh Huyền cũng ngẩng đầu ngắm các vì sao đang tỏa sáng, chậm rãi lắng lại mọi nỗi lòng, để cho đi trở về, mặc kệ là đối mặt với Bùi Duệ Triết, hay là cha mẹ cô, cô đều phải tự tin, kiên định, sáng sủa. “Chị mới tốt nghiệp mà đã bắt đầu nhớ cuộc sống học đường rồi, vẫn là em sáng suốt, đã sớm quyết định muốn thi nghiên cứu sinh.”

“Em chính là muốn lười biếng, không muốn đi làm việc sớm. Trường học tốt hơn ngoài xã hội, là cái tháp ngà voi, em còn muốn trốn trong đó vài năm.” Cố Hàm Ninh mỉm cười, cô thật sự rất thích trường học, cho nên dù sau này phải đi làm cô cũng không muốn rời xa trường học, tuy rằng trong trường học cũng có nhiều điều rất thực tế, nhưng cô vẫn thích.

“Ai, sớm biết như vậy, chị cũng thi nghiên cứu sinh rồi, lúc đó chỉ muốn ra đi làm, tự bản thân kiếm tiền, không cần dựa dẫm vào ba mẹ, kiếm ra tiền, thích dùng như nào thì dùng.”

Hai người tìm ghế đá mà ngồi xuống, cùng ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh đen, nụ cười trên gương mặt đôi khi sẽ có chút tương tự. Nhưng mà, các cô hai mươi mấy tuổi đã bắt đầu nhớ về quá khứ, nhưng những kí ức này đều rất âm ảm, có thể xoa dịu lòng người. Khi Tống Minh Huyền cảm thấy dao động, cảm thấy mệt mỏi thì sẽ từ từ nhắm hai mắt lại, yên tĩnh hồi tưởng khi cô và Bùi Duệ Triết cùng nắm tay sánh bước bên nhau đi dạo quanh trường, cho dù không nói lời nào nhưng vẫn vui vẻ.

“Triệu Thừa Dư nói, sang năm tốt nghiệp xong hai em sẽ kết hôn?” Tống Minh Huyền cười nói đến tin tức nghe được lúc ăn tối, trong lòng cô vừa vui cho bọn họ lại trĩu nặng cho chính mình.

“Dạ, đúng là quyết định như vậy, nhưng ba mẹ chúng em cũng mới gặp một lần, chứ chưa bàn bạc cụ thể.” Cố Hàm Ninh thật ra không hề gấp gáp chút nào nhưng Triệu Thừa Dư lại chờ không kịp, cha mẹ hai bên hình như cũng không phản đối, thậm chí là vui mừng khi việc này thành, cô cũng không có lý do mà kiên trì phản đối, đơn giản để bọn họ tự xử lý. Triệu Thừa Dư đã nói, sẽ cho cô làm cô dâu an nhàn nhất. (Mikovu: Minh cũng muốn! Mà bạn trai cũng chưa thấy nữa! huhu)

“Ai, em xem, chị bắt đầu vừa hâm mộ vừa ghen tị với em rồi này! Em sao lại khiến người ghen tị thế a!” Tống Minh Huyền quay đầu lấy tay nhéo mặt Cố Hàm Ninh, “Em và Triệu Thừa Dư rất may mắn, cho nên nhất định phải hạnh phúc đấy.” Cho dù tương lai, kết quả của cô chính là buông tay, ít nhất còn có thể nhìn thấy có người từ học đường thuận lợi bước vào hiện thực, như vậy làm cho cô cảm thấy hiện thực không quá u ám, chỉ là cô không đủ may mắn mà thôi. Hai mươi năm trước, cô cho rằng bản thân rất may mắn, hiện tại mới biết được, được đến và mất đi, cũng như hình với bóng.

Cố Hàm Ninh và Tống Minh Huyền ngồi trò chuyện về tình hình gần đây, rồi quá khứ, còn chuyện liên quan tới tương lai thì nói rất ít, sau hơn một giờ mới nhìn nhau cười cùng ra về.

Bốn người đàn ông đang ngồi chơi bài hăng say, Triệu Thừa Dư và Thạch Lỗi, Bùi Duệ Triết và Hầu Nhân Phong, tuy rằng đang đối trọng hừng hực khí thế, nhưng khi thấy Cố Hàm Ninh đi vào, Thạch Lỗi cao giọng nói: “Em dâu, anh muốn ăn khuya là mì sợi.”

“Cậu là voi hay là cá voi thế, cơm tối vẫn chưa tiêu hóa hết đâu, hiện tại đã nghĩ đến ăn khuya thế a.” Hầu Nhân Phong trước sau như một phỉ nhổ, mắt luôn nhìn bài trong tay, cau mày, tính toán cẩn thận.

“Đây là mình phòng ngừa chu đáo, để em dâu từ từ chuẩn bị đó mà.” Thạch Lỗi trêu trọc Hầu Nhân Phong, lại quay nhìn Cố Hàm Ninh, tươi cười vồn vã: “Mì nước là được rồi, dễ tiêu hóa.”

“Được a.” Cố Hàm Ninh cười nhẹ, bắt gặp ánh mắt sâu kín của Triệu Thừa Dư mà cười thầm. Vừa rồi lúc rửa bát Triệu Thừa Dư nhỏ giọng nói, anh đánh bài một lát, rồi cùng cô về phòng 201. Xem ra trước mắt, ba người anh em kia như không có ý định ngừng chơi, xem ra sẽ đánh bài tới khuya.

Tống Minh Huyền ngồi bên cạnh Bùi Duệ Triết, xem một chút, rồi chào tạm biệt. Khi cô xoay người lấy túi xách, Bùi Duệ Triết bắt gặp ánh mắt của Cố Hàm Ninh, mấp máy môi: “Em dâu, đến đánh thay anh một tỹ.”

“Được. Nhưng mà em không biết chơi lắm.” Từ khi Cố Hàm Ninh gia nhập nhóm này, bọn họ đều gọi “em dâu, em dâu”, lúc đầu Cố Hàm Ninh có chút ngượng ngùng, nhưng nghe mãi rồi cũng quen.

Bùi Duệ Triết đứng lên, Cố Hàm Ninh đi qua rồi ngồi xuống, ngẩng đầu lên thấy khuôn mặt nghiêm nghị của chị Tống hơi ửng hồng, cười mỉm phát tay: “Hẹn gặp lại. Chị lái xe cẩn thận nha, có rảnh thì qua đây ăn cơm.”

“Được. Hẹn sớm gặp lại. Mọi người từ từ chơi nha, tôi về trước.” Dưới ánh đèn, khuôn mặt của Tống Minh Huyền lại thêm vài phần quyến rũ, ý cười nơi khóe môi càng sâu, đi bên cạnh Bùi Duệ Triết hai tay đút trong túi tiền, thoạt nhìn có dáng của cô gái nhỏ.

Cố Hàm Ninh nhìn bóng dáng Bùi Duệ Triết và Tống Minh Huyền biến mất sau cửa, thì thu hồi tầm mắt, nhận ra Triệu Thừa Dư cũng đang nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm lặng lẽ nhìn cô, mang theo ý cười.

“Được rồi, hai người đừng liếc mắt đưa tình trước hai anh độc thân này nữa, hôm nay anh và lão Hầu sẽ chia rẽ đôi uyên ương các người, anh và Thừa Dư vẫn sẽ là một đội, không cho các người có lòng gây rối đó nha!

88. Chương 88: Đêm Tối

Nửa tiếng sau, Bùi Duệ Triết mới về, dáng vẻ rã rời, Cố Hàm Ninh quay đầu nhìn Triệu Thừa Dư, cả hai nhìn nhau, tất cả mọi người đều im lặng không nói gì.

Anh Bùi cũng không nói nhiều lắm, cũng là người kiêu ngạo, chắc chưa nhất thiết cần người khác khuyên hay cổ vũ.

“Hôm nay, chơi đến đây thôi. Hàm Ninh bên kia còn chưa sắp xếp xong, chúng em về quét dọn lại một chút.” Triệu Thừa Dư ho nhẹ, buông bài trong tay xuống.

“Cũng tốt, anh cũng có chút mệt mỏi. Hôm nay, nghỉ sớm đi.” Hầu Nhân Phong đứng lên, duỗi thẳng thắt lưng.

“Ê ê, như thế không được, thẳng rồi bỏ chạy, buổi tối sao mình có thể ngủ!” Thạch Lỗi kêu oa oa, tất nhiên là không vừa lòng.

“Nếu ngủ không được thì cậu tự chơi một mình đi, bọn tôi không ý kiến gì đâu.” Hầu Nhân Phong cười đùa mà ném toàn bộ bài tới trước mặt Thạch Lỗi, rồi nhanh tay nhanh chân chạy vào phòng tắm.

“Chúng em đi trước đây.” Triệu Thừa Dư vẫy tay chào, cùng Cố Hàm Ninh đi về phòng đối diện.

“Ai, anh nói xem, chị Tống và anh Bùi, cuối cùng sẽ ra sao?” Cố Hàm Ninh cúi đầu, hơi nhú mi, tâm trạng có chút không vui.

Triệu Thừa Dư cúi đầu nhìn cô một cái, rồi ngẩng lên lấy tay xoa đầu cô, nói: “Hiện thực là như vậy, chỉ có tình yêu thôi chưa đủ. Muốn chị Tống bỏ cha mẹ của mình, như thế rất khó xử cho chị ấy. Khi bị ép phải lựa chọn giữa tình thân và tình yêu, đều đau đớn như bị thương chảy máu. Kết quả tốt nhất là anh Bùi phải khiến cha mẹ chị Tống chấp nhận mình. Em đừng thấy anh Bùi không nói gì nhiều, nhưng thật ra trong lòng cũng rất sốt ruột, nếu không anh ấy đã không gây dựng sự nghiệp sớm như vậy. Chỉ là, lập nghiệp cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, nhà họ Tống tầm mắt lại cao, bọn họ còn có một con đường dài gian nan phải đi.”

Cố Hàm Ninh nhẹ giọng thở dài, nhớ tới chị Tống có nói ghen tị với cô.

“Chuyện của bọn họ chúng ta khó có thể tham gia. Em cũng đừng quá lo lắng, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, chỉ cần luôn cố gắng tiến lên phía trước, tương lai sẽ ít có tiếc nuối.” Triệu Thừa Dư cười ôn hòa, nắm tay Cố Hàm Ninh đến phòng tắm: “Đồ dùng trong phòng tắm anh mua đủ rồi, xem còn thiếu cái gì không, ngày mai chúng ta đi mua.”

Cố Hàm Ninh ngẩng đầu, nhìn hai người vai kề vai gương ở phòng tắm, dù là ảnh ngược, ánh mắt của Triệu Thừa Dư cũng ấm áp như vậy, ấm áp như nhiệt độ truyền đến từ đầu ngón tay, luôn luôn sưởi ấm trái tim cô. Có lẽ bởi vì tình yêu của mình vẹn tròn rồi, nên cũng mong những người bên cạnh cũng có một tình yêu trọn vẹn.

Đợi khi điện thoại thông mình phổ biến hơn chút, nếu bọn họ còn chưa bắt đầu nghiên cứu thì cô sẽ nhắc nhở.

“Để em tắm đã, anh ra ngoài trước đi.” Cố Hàm Ninh rút tay ra, vừa cười vừa đẩy Triệu Thừa Dư ra ngoài.

“Cùng nhau làm đi, cùng đánh răng, cùng rửa mặt có thể mà.” Triệu Thừa Dư không hề di chuyển, cầm lấy bàn chải đánh răng mới còn chưa bóc đưa cho Cố Hàm Ninh: “Kem đánh răng có mùi bạc hà mà em thích, xà phòng cũng là hiệu em hay dùng, còn sữa rửa mặt chắc em mang theo phải không?”

Cố Hàm Ninh mím môi cười tiếp nhận bàn chải, mở ra, ngâm vào trong nước ấm: “Vâng, em có đem theo. Về sau, nhà của chúng ta phải lắp bồn rửa mặt đôi, nếu không hai người chen thì rất chật.”

“Ừ, đúng, phòng tắm phải to hơn tí nữa, nhất là bồn tắm lớn, anh thích bồn tắm lớn.” Triệu Thừa Dư trong mắt tràn đầy ý cười, cúi đầu nhìn thấy Cố Hàm Ninh cười nhẹ nhàng bên cạnh, trong lòng tràn ngập cảm giác ấm áp.

Hai tháng ở cùng nhau, cùng nhau đánh răng, cùng nhau ăn cơm...

Bởi vì, bàn chải của Cố Hàm Ninh còn đang ngâm, nên Triệu Thừa Dư đánh răng trước. Chờ đến khi anh rửa mặt thì miệng của Cố Hàm Ninh mới chứa đầy bọt kem. Cố Hàm Ninh thấy Triệu Thừa Dư đã rửa mặt xong, đang định treo khăn mặt thì híp mắt cười, tay cầm bàn chải đánh răng, nhón chân, nhanh chóng hôn một cái thật mạnh lên má Triệu Thừa Dư, lập tức thấy mặt anh dính bọt kem màu trắng thì cười ha ha.

“Anh vừa rửa mặt xong!” Triệu Thừa Dư nhìn má mình, lại nhìn sang Cố Hàm Ninh đang vui vẻ, trong lòng có chút dở khóc dở cười, tay đang định rửa đi thì đột nhiên nảy ra chủ ý, tay chuyển sang bắt lấy tay của Cố Hàm Ninh, nghiêng mặt cọ cọ vào cổ cô, sau đó đứng thẳng dậy, cười cười với Cố Hàm Ninh đang trừng mình, nói: “Nhìn rất đẹp.”

Cố Hàm Ninh híp mắt, đặt bàn chải vào bồn rửa mặt rồi nhảy dựng lên, tóm chặt cổ Triệu Thừa Dư, dùng sức trề môi mà cọ loạn lên mặt và cổ anh.

Đội hai người ngừng chơi đùa thì trên tóc, trên mặt, trên quần áo đều có bọt kem cả. May mắn là mùa hè, dù sao cũng phải tắm rửa. Cố Hàm Ninh lui bước, nhìn bộ dáng của Triệu Thừa Dư không may mắn thoát khỏi, vừa lòng cười.

“Đã như vậy, chúng ta cùng nhau tắm đi. Anh chịu trách nhiệm rửa sạch chỗ anh làm dính trên người em, chỗ em làm dính trên người anh thì phiền em rửa sạch.” Triệu Thừa Dư đưa tay lau bên má, xê dịch bước chân, chặn cửa phòng tắm, bộ dạng đứng đắn đề nghị.

“Xuy! Nằm mơ.” Ánh mắt Triệu Thừa Dư nóng rực, nhìn chằm chằm vào Cố Hàm Ninh, khiến cô nóng ran lên, khóe môi hơi vểnh lên, đang định không để ý miệng mình còn chưa súc sạch mà chuồn ra ngoài cửa, đã bị Triệu Thừa Dư chặn tay dài túm lại.

“Anh không chỉ thích nghĩ, còn thích làm.” Triệu Thừa Dư kẻ đôi môi nóng bỏng của mình lên trán Cố Hàm Ninh, hơi thở của Triệu Thừa Dư phả vào mặt cô, khiến nhiệt độ trên mặt cô lại cao thêm một chút, có lẽ là ảo giác của cô, khi Triệu Thừa Dư ôm cô, nhiệt độ trong phòng tắm bỗng tăng cao rồi.

Đến cuối cùng, tất nhiên Cố Hàm Ninh không thể rời phòng tắm. Cô nửa đẩy nửa muốn bị Triệu Thừa Dư càng ngày càng thở gấp lột sạch, nửa giam cầm cùng vào phòng tắm.

Mãi đến khi vật màu trắng nóng rực theo tiếng ngâm của Triệu Thừa Dư vương ra tay và bụng của Cố Hàm Ninh, cô nặng nề sa vào lồng ngực nóng rực, thì đầu óc mới tỉnh táo hơn chút.

Đẩy người ra, Cố Hàm Ninh tự mình tắm rửa, cô lau tóc ướt sũng đi đến phòng ngủ thấy Triệu Thừa Dư đã thay áo phong trắng và quần đùi kẻ ô màu lam lam đồ ngủ, chân dài đặt thẳng trên giường, tựa lưng vào tường, đang cầm điều khiển từ xa chuyển kênh liên tục, cả người vừa sạch sẽ vừa nhàn nhã, cô chỉ có thể trừng anh, dùng âm thanh còn yếu mà lên giọng đố người: “Anh trở về ngủ đi a.”

Triệu Thừa Dư ngẩng đầu nhìn lại, khóe môi vểnh lên: “Anh không đem chìa khóa đi, các anh ấy chắc là ngủ rồi, nếu đánh thức thì không tốt lắm.”

Cố Hàm Ninh muốn nói, vậy thì đi phòng khác ngủ đi, nhưng nghĩ đến căn phòng kia đã khóa, còn phòng khách chỉ có một chiếc sofa hẹp, chỉ là sofa đôi bình thường, chắc chắn Triệu Thừa Dư không thể ngủ trên đó được, giọng nói liền nghẹn lại, trừng Triệu Thừa Dư nói không nên lời.

Thì ra, anh đã chuẩn bị kế hoạch sẵn, đêm nay căn bản là sẽ không về ngủ.

“Huống hồ, chỉ có một mình em, anh không yên tâm nha.” Triệu Thừa Dư cười xuống giường, kéo tay cô để cô ngồi xuống giường: “Anh sấy tóc cho em.”

Cố Hàm Ninh nhìn ánh mắt ân cần của Triệu Thừa Dư, cười giận: “Sáng mai em muốn ăn cháo thịt nạc.”

“Được. Còn có món sinh tiên (*) mà em thích ăn, ở cửa tiểu khu cũng có, có muốn uống sữa đậu nành không? Em thích uống sữa đậu nành thật ngọt, để anh mua cho em nhé!” Mắt Triệu Thừa Dư sáng lên, vừa cười vừa nói, trên tay cầm máy sấy, mi nhíu chặt lại, chuyên chú sấy tóc cho Cố Hàm Ninh.

(*) sinh tiên: tức là bánh bao sinh tiên, đặc sản của vùng Thượng Hải, Tô Châu, Gia Hưng, Hồ Châu

“Không cần mua nhiều như vậy.” Cố Hàm Ninh cúi đầu, cảm giác bàn tay thô ráp của Triệu Thừa Dư mơn trớn trên da đầu mình, làm cô không khỏi cảm thấy thoải mái mà nheo mắt.

Mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt quen thuộc, từ từ nhắm hai mắt lại, tiếng ngáy mũi nhẹ nhàng, hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt mình, tóc đen, có vẻ trẻ con hơn bình thường nhiều. Cố Hàm Ninh lần nữa nhắm mắt, khóe môi nhếch lên, lười biếng không muốn rời giường.

Mở mắt ra là có thể thấy Triệu Thừa Dư, vẫn không cần rời giường ngay, có thể bình yên ngủ thêm một giấc, cảm giác như vậy, rất mới mẻ, dường như cũng không tệ.

Có lẽ do tâm tình được thả lỏng, nên Cố Hàm Ninh mơ màng lại ngủ tiếp, chờ đến khi cô tỉnh giấc thì không thấy người nằm bên cạnh đâu, cô híp mắt, cười, đặt bàn tay lên chỗ Triệu Thừa Dư nằm, vẫn còn một chút hơi ấm vương lại đó, xem ra anh cũng mới dậy thôi.

Bên trong phòng tắm phát ra tiếng rất nhỏ, tuy rằng đã qua thời gian thức dậy bình thường, nhưng cô đột nhiên lại không muốn rời giường, nghĩ cứ như thế này, lại thêm lười biếng.

“Cạnh” cửa nhẹ mở ra, Cố Hàm Ninh mở mắt, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Triệu Thừa Dư cười dịu dàng, thấy Cố Hàm Ninh đã tỉnh, liền đi đến.

“Nếu đã dậy thì rời giường đi. Anh xuống mua đồ ăn sáng, em rửa mặt xong là có thể ăn rồi.” Triệu Thừa Dư đến bên giường, vươn tay ra trước mặt Cố Hàm Ninh.

Cố Hàm Ninh duỗi thẳng thắt lưng mới đặt tay mình vào tay của Triệu Thừa Dư để anh kéo cô dậy.

Triệu Thừa Dư thấy bộ dáng lười biếng khó thấy được của Cố Hàm Ninh, khom lưng gõ nhẹ lên trán cô một cái: “Mau rời giường thôi, con heo lười.”

Cố Hàm Ninh khẽ nhếch môi, gật đầu, nhìn Triệu Thừa Dư ra khỏi phòng, rồi mới chậm chạp rời giường. Khi cô mới rửa xong mặt thì nghe thấy tiếng mở cửa, Triệu Thừa Dư về nhà xách theo một túi to: “Mau lên, thức ăn còn nóng.”

Tối hôm sau, Cố Hàm Ninh đưa tay đẩy mặt Triệu Thừa Dư, dờ khóc dờ cười nhìn khuôn mặt của Triệu Thừa Dư đã biến hình trong bàn tay cô: “Này, em không ăn đâu.”

Miệng Triệu Thừa Dư đang ngậm một múi sầu riêng, chu môi, muốn đút vào miệng Cố Hàm Ninh, hai người cười đùa một lúc lâu, Triệu Thừa Dư mới đứng dậy: “Anh đi đánh răng cho sạch trước, quay lại sẽ hôn em.”

Cố Hàm Ninh cười to ngã vào sofa, nhìn thấy anh nhẹ nhàng bước vào phòng tắm, biết người này chắc chắn sẽ làm.

Tối ngày thứ ba, Cố Hàm Ninh đang xem phim chăm chú, trên đó đang chiếu phim Hàn đứng đầu, cô có xem vài lần, nhớ ra hồi xưa dường như cô không hề xem tập cuối, dứt khoát xem chăm chú, đợi Triệu Thừa Dư từ phòng đối diện trở về, ngồi xuống cạnh cô, cô vung tay, ánh mắt chưa rời: “Anh tự chơi đi, em muốn xem tí vi.”

“Ừm, được thôi.” Triệu Thừa Dư đơn giản đáp, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Chỉ chốc lát, Cố Hàm Ninh liền cảm thấy không đúng, thêm một tay ở dưới áo phông của cô, vuốt ve eo cô, lúc đầu cô còn chưa phản ứng, chỉ là hơi nhú mi. Đến khi cánh tay đó dần dần di chuyển hướng lên trên, cô không nhịn được mà giữ chặt quần áo, nói to: “Đừng làm loạn nữa, em muốn xem tí vi.”

“Tí vi nào có đẹp bằng anh.” Tiếng lẩm bẩm vang lên bên cổ cô, cô nhú mi, đột nhiên cả người cứng đờ: “Anh làm gì...” Phần sau đã bị người ta nuốt vào bụng, chỉ để lại tiếng a ưm lượn lờ.

89. Chương 89: Cuộc Sống

Đến khi kì nghỉ hè chấm dứt, Cố Hàm Ninh có thể tự nhiên thoải mái đi tiểu khi Triệu Thừa Dư đánh răng, mà Triệu Thừa Dư sau khi chơi bóng với đám Thạch Lỗi, sẽ mở cửa hô: “Nóng chết mất.” Rồi nhanh chóng cởi áo phông, quần đùi chơi bóng, tất và giày, mỗi thứ vất một nơi, từ cửa ra vào đến khi vào phòng tắm, cuối cùng chạy ào vào phòng tắm, ngay cả cửa cũng không đóng đã mở vụng vụng sen, cứ thế tắm. Mỗi lần như thế, Cố Hàm Ninh sẽ từ phòng bếp chạy đến, một tay cầm xẻng một tay chống nạnh trước cửa phòng tắm, quơ quơ cái xẻng trước mặt: “Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, quần áo phải để chung một chỗ! Đừng một thứ, tây một thứ! Anh có biết hôm qua anh ném tất vào chậu hoa, hại em tìm lâu lắm không!” Đáng tiếc, dù cô có trừng mắt lạnh, thì người đang tắm kia cũng không nghe, vẫn vui sướng ca hát.

Đến khi Cố Hàm Ninh trở lại phòng bếp, suýt chút nữa thì đồ ăn đã cháy khét, Triệu Thừa Dư nhẹ nhàng khoan khoái đi từ phòng tắm ra, tóc còn ướt sũng, ôm cô từ sau lưng, hôn lên thái dương cô một cái, rồi để cằm mình lên vai cô, cười tủm tỉm, ngửi mùi thức ăn: “Ừm, thật thơm, tối nay ăn gì thế?”

Cố Hàm Ninh nghiêng đầu, tránh thoát cái hôn lần thứ hai, nhướn mi lên, đưa cánh tay đẩy khuôn mặt tuần tú trước mặt ra: “Anh lấy bát đĩa ra đi.”

“Tuân lệnh.” Triệu Thừa Dư nhướn mi cười, hai tay ôm lấy hai má của Cố Hàm Ninh, cúi đầu nhanh nhẹn hôn lên môi cô một ngụm, rồi vừa cười vừa nhảy ra sau, nhìn cô vô tội: “Ai, em thực sự càng ngày càng có tình mẹ rồi!” Nói xong mới ngoan ngoan đi lấy bát đĩa.

“Hừ. Em không có dư bao nhiêu tình mẹ cho anh.” Cố Hàm Ninh ghen hòng, trừng mắt, tức giận nhìn thân ảnh đẹp trai nhanh nhẹn kia, trong lòng lén lẩm bẩm: có phải có quy luật sau khi phụ nữ đã thích ứng với cuộc sống gia đình rồi, sẽ bắt tri bất giác biến thân thành người mẹ không?

Sau khi ăn xong, Cố Hàm Ninh bỏ bát lại rồi đi rửa tay, công việc dọn dẹp và rửa bát là nhiệm vụ của Triệu Thừa Dư. Hai người phân công rõ ràng, không đùn đẩy việc nhà cho nhau, Cố Hàm Ninh rất vừa lòng với việc này, nên quyết định cuộc sống sau này cũng sẽ như thế.

Cuộc sống thanh thản trôi qua rất nhanh, khi Triệu Thừa Dư tràn đầy tiếc nuối mà đánh con dấu vào sổ tay thực tập của Cố Hàm Ninh, kỳ nghỉ hè đã kết thúc.

“Hôm nay thu dọn kĩ càng, ngày mai anh đưa em về nhà. Còn năm ngày nữa mới tới ngày khai giảng, em cứ nghỉ ngơi đi.” Triệu Thừa Dư nghiêm túc nhìn Cố Hàm Ninh, cầm sổ tay thực tập của cô mãi không buông, giống như làm như vậy sẽ kéo dài được thêm thời gian bịn rịn, lời phê trong sổ tay là của anh Bùi viết, anh sợ nếu mình viết, khẳng định đều là những từ ngữ quá khen ngợi rất không khách quan, Cố Hàm Ninh nói đó quá giả dối rồi, cô sẽ cảm thấy chột dạ.

Cho dù là do anh Bùi viết, Cố Hàm Ninh vẫn cảm thấy chột dạ, nội dung công việc từ đầu đến cuối cơ bản không liên quan tới cô, nói thực ra, việc cô làm nhiều nhất là đầu bếp, thậm chí về sau Triệu Thừa Dư nói chung quy cũng phải có lúc tan tâm, cho nên một tháng cuối cùng, cô chỉ phụ trách cơm trưa, bữa tối thì trở về phòng 201 bọn họ tạm ở, chính là suất của hai người.

Cố Hàm Ninh chưa bao giờ nghĩ, thì ra cô có thể thích ứng được cuộc sống gia đình, đáng tiếc phòng 201 không phải nhà mình, đôi khi cô nhìn đến ngõ ngách nào đó, sẽ nghĩ, nếu như để cái gì đó sẽ không tệ. Cuộc sống như thế, rất ăn mòn ý chí, cô còn bắt đầu nghĩ, về sau không đi làm, dù làm một bà chủ gia đình thuần túy cũng được lắm. Đương nhiên, cô không thể nói ra những ý nghĩ này cho Triệu Thừa Dư, nếu không, anh nhất định sẽ sáng mắt lên, sau đó, sẽ áp dụng mọi cách khiến ý nghĩ thoáng xuất hiện này trở thành sự thật.

Đến khi Cố Hàm Ninh đã sắp xếp xong hành lý, người lưu luyến không rời nhất lại là Thạch Lỗi và Hầu Nhân Phong.

“Em dâu, em vừa đi, bọn anh lại phải trải qua những ngày ăn cám bã rồi. Thật vất vả chất lượng cuộc sống mới tăng được chút, mai kia phải quay lại thời kỳ tiền giải phóng rồi.”

Trong tiếng oán giận đau thương, lắc đầu thở dài của Thạch Lỗi, Cố Hàm Ninh cười vẫy tay tạm biệt kỳ nghỉ hè cuối cùng trong cuộc sống đại học của mình.

Trong kỳ nghỉ hè cuối cùng, Cố Hàm Ninh và Triệu Thừa Dư chọn tiểu khu mới ở gần Giang Nam Xuân Thành, bởi vì là nhà giao sau, bớt được các việc lắp đặt thiết bị rườm rà nên có thể một lòng một dạ chuẩn bị đám cưới rồi.

Năm tư, mơ hồ bắt đầu trong sự bận bịu rồi.

Ngày khai giảng, Cố Hàm Ninh trở lại phòng ký túc, mọi người đã có mặt đông đủ, khó có khi bốn người bọn họ tụ tập đầy đủ như thế này.

Thịnh Mạn Mạn vẫn có vẻ không tìm không phổi, nói là kì nghỉ hè đến Macao tìm mỹ thực. Thôi Hà Miêu giải quyết được mối họa lớn trong lòng, cả người toát ra vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, trong kỳ nghỉ hè, cô và Mạnh Khởi Đức về nhà chính thức ra mắt cha mẹ, thuận tiện nói luôn kế hoạch sau khi thực tập và tốt

nghiệp, xem ra là rất vẹn toàn. Mà Bạch Vũ Hân tuy trước kia khá mảnh khảnh nhưng không gầy, mà giờ xuống cân không ít, vẫn chưa khôi phục, có lẽ là bởi vì vội vã trở quay lại đi học, chưa nghỉ ngơi bồi bổ lại được.

Con người tự tạo nghiệt sẽ tự gánh hậu quả, tuy rằng Cố Hàm Ninh không quá tin vào quỷ thần, lại cảm thấy câu nói của phật quả là có đạo lý.

Bài vở năm tư thoải mái rất nhiều, một tuần chỉ học bốn môn, tổng cộng có tám tiết học, không như chương trình học bận rộn của ba năm trước, quả thực là thả trâu ăn cỏ.

Sau khai giảng, Cố Hàm Ninh đặc biệt đi tìm chủ nhiệm văn phòng khoa, hy vọng có thể ở lại trường thực tập. Nếu có thể thực hiện, cô muốn làm một chút, kiếp trước, chi tiêu này không phải của cô, hơn nữa, hơn nữa lúc đó, cô cũng chưa nghĩ đến việc ở lại trường thực tập.

Tuy Cố Hàm Ninh chỉ giành được học bổng hạng nhất trong hai năm đầu nhờ đứng thứ nhất kỳ thi tiếng anh cấp bốn, sáu, năm thứ ba bởi vì không đủ điểm tham gia hoạt động xã hội mà rớt xuống học bổng hạng hai, nhưng chủ nhiệm khoa vẫn rất có cảm tình với bạn học Cố đứng đầu các đợt thi chuyên ngành cùng cấp mỗi học kỳ, sau khi trò chuyện vài ba câu đã đồng ý sẽ tiến cử cô, cuối cùng thì phải xem phê duyệt của khoa và trường.

Như vậy chính là kết quả tốt nhất rồi, chỉ cần được chủ nhiệm văn phòng khoa tiến cử, chuyện chắc chắn là thuận lợi hơn nhiều.

Tháng mười Quốc Khánh, nhân lúc nhiệt độ thích hợp, Triệu Thừa Dư và Cố Hàm Ninh cùng nhau nghỉ ngơi, mất cả ngày đi chụp ảnh cưới, sau khi trở về cô than mệt nhưng hiệu quả cho ra lại vô cùng ưng ý.

Cuối tháng mười một, một tuần trước khi chính thức bắt đầu thực tập, có chỉ tiêu bảo nghiên rồi. Chuyên ngành của Cố Hàm Ninh tổng cộng có hai chỉ tiêu, cô và lớp trưởng, tuy nói cần qua một vòng phỏng vấn, nhưng chỉ cần không biểu hiện thất thường, cơ bản là không có vấn đề rồi, nhưng Cố Hàm Ninh vẫn hơi căng thẳng, bởi vì kết quả phỏng vấn trực tiếp quyết định chuyên ngành cô có thể đăng ký. Trước cuối kỳ năm ba, cô đã đi tìm thầy hướng dẫn chuyên ngành vẫn ngưỡng mộ, trong ký ức, đó là thạc đạo (thầy cô giáo hướng dẫn nghiên cứu sinh thạc sĩ) rất nghiêm túc, năm mươi tuổi, rất ít khi nhìn thấy bà cười, nhưng sau khi nghe tọa đàm công khai của bà, Cố Hàm Ninh càng muốn thi nghiên cứu sinh. May là cô sớm có chuẩn bị, trước đó tìm hiểu tin tức qua các anh chị khóa trên, mang theo luận văn của mình đến gặp, xin chỉ bảo nên cũng thuận lợi vào cửa, sau lần thảo luận thứ ba, cũng vừa vặn bày lòng ngưỡng mộ của mình, bày tỏ lòng mong mỏi có thể làm học trò của bà, tiếp tục học chuyên sâu. Lúc đó cô giáo Mạc kia chỉ nâng mắt kính lên, tia sắc bén chợt lóe lên sau mắt kính, sau đó, ấy vậy mà cô nhìn thấy nụ cười hiếm hoi trên gương mặt của cô giáo Mạc.

Cho nên, sau khi ra văn phòng khoa, tâm trạng của Cố Hàm Ninh thoải mái hơn so với lớp trưởng bên cạnh.

“Lớp trưởng, cậu định đăng ký chuyên ngành gì thế?” Tuy rằng bình thường không gặp nhau nhiều, nhưng dù sao cũng là bạn cùng lớp, về sau không chừng sẽ thường xuyên gặp mặt, cứ im lặng mà đi như vậy dường như hơi xa lạ, cho nên Cố Hàm Ninh cười nói.

“Cái đó không liên quan tới cậu.” So với giọng nói ôn hòa của Cố Hàm Ninh thì giọng nói này lạnh nhạt rất nhiều, thậm chí Cố Hàm Ninh còn cảm thấy có một chút chán ghét trong đó.

Chán ghét? Thật là kì lạ.....

Nụ cười của Cố Hàm Ninh lập tức cứng lại, trong lòng cố gắng nhớ lại có phải bản thân đã làm gì đắc tội với cô ấy không. Nhưng số lần cô và bạn Thích Kỳ này gặp mặt ít đến đáng thương, thậm chí hoạt động của lớp cô tham dự cũng không nhiều, nên làm thế nào mà cô có thể đắc tội với cô ấy chứ? Cô thật sự không nghĩ ra, thôi không nghĩ nữa.

“Bạn học Thích, mình chỉ là nghĩ chúng ta học cùng lớp nên mới hỏi một câu.....” Cố Hàm Ninh nói giọng bình thản hơn, tươi cười trên mặt cũng lộ ra một tia nhàn nhạt.

“Tôi và cậu không phải là chúng ta, đừng nhập làm một. Tôi rất ghét nữ sinh như cô, ở ngoài nhìn rất thanh cao, thật ra bên trong lại... lại **.” Thích Kỳ ngừng bước, nghẹn đỏ mặt, trừng Cố Hàm Ninh cuối cùng cắn răng nói hai chữ cuối, mơ hồ nghiêng rằng.

Cố Hàm Ninh mặt lạnh, trong lòng lại càng thấy lạ, cô nghĩ dù bạn học trong lớp không có ấn tượng tốt với cô nhưng chắc cũng không kém đi đâu a, không nghĩ tới bản thân lại bị đánh giá như vậy.

Được rồi, cô hoàn toàn phần nộ rồi, sao người Thích Kỳ nói có thể là cô được chứ?

“Thích Kỳ, lời nói đó vô căn cứ không thể nói tùy tiện.” Cố Hàm Ninh lãnh đạm nói, trong lòng nghĩ người không cùng ý kiến không thể làm bạn, vẫn là nhanh chạy lấy người thôi.

“Hừ, cậu đừng nghĩ không ai biết, tôi đã thấy rồi!” Thích Kỳ nâng cằm, liếc xéo Cố Hàm Ninh, có chút kiêu ngạo và rụt rè, giống như biết rõ việc xấu của đối phương, trong tay đang nắm một nhược điểm thật lớn, cho nên cảm giác bản thân đang chiếm ưu thế lớn.

“Ồ? Thế cậu nhìn thấy gì?” Cố Hàm Ninh có chút tò mò.

“Buổi tối hôm đó, cậu và bạn trai ôm hôn nhau.” Thích Kỳ lại bắt đầu bối rối, cau mày, giống như là đang cân nhắc nên miêu tả như thế nào: “Anh ta ở trên người cậu.... Tôi thấy rồi.... Tay anh ta, luồn vào váy của cậu, còn cậu thì phát ra âm thanh....” Mặt Thích Kỳ càng ngày càng đỏ, giống như là đang nhớ lại cảnh đó, gian nan nói ra.

Cố Hàm Ninh lập tức không biết nên nói gì, hai má ửng đỏ, hơi nhú mi, trong lòng mắng Triệu Thừa Dư từ đầu tới đuôi một trận! Vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy ánh mắt trốn tránh của cô nàng, nhân chứng thoát nhìn còn ngượng ngùng hơn so với đương sự là cô, trong lòng lại cười phá lên.

Được rồi, quả thật là do cô không đúng, đã làm ô nhiễm ánh mắt và tâm hồn của nữ sinh thuần khiết này, ai, tội lỗi nặng nề!

“Khụ khụ, đó là tôi và bạn trai yêu thương nhau, cậu nhìn kỹ thế làm gì? Chúng tôi yêu nhau, từ tâm hồn đến thân thể, đó là chuyện tự nhiên nha, tôi cũng đâu phải hôm nay người này mai người khác, thế mới gọi là **? Chuyện riêng tư của tôi và bạn trai bị cậu nhìn thấy, chúng tôi còn chưa tức giận đâu, cậu lại người xấu tổ cáo trước? Phi lễ chó nhìn, không phải chúng ta đã được học rồi sao, xem ra, cậu chỉ học được mặt ngoài, chưa hiểu sâu a! Gặp chuyện như vậy, cậu ắt hẳn phải nhanh tay che mắt lại, chạy nhanh đi chỗ khác mới đúng, sao lại còn không biết xấu hổ nhìn rõ thế a?”

Cố Hàm Ninh ho nhẹ lên tiếng, vừa hùng hồn vừa nghiêm túc chỉ ra chỗ không đúng trong hành vi của đối phương. Khuôn mặt Thích Kỳ chuyển từ hồng sang trắng, lại từ trắng chuyển sang xanh, trong thời gian ngắn mà ba màu chuyển qua lại cho nhau, rồi lấy tay chỉ Cố Hàm Ninh không nói lên lời: “Cậu... cậu...” Sau đó, mới thu lại ngón tay mảnh khảnh đang run rẩy, bước chân hỗn độn vội vàng rời đi.

Chờ Thích Kỳ không còn trong tầm mắt, lúc này Cố Hàm Ninh mới bật cười, nhưng cũng chỉ có vài giây, liền tắt ngấm, tức giận lại dâng lên, cô cầm giận lấy điện thoại ra, nhanh lẹ bấm bàn phím.

“Triệu Thừa Dư anh ở đâu? Được, anh đứng yên ở đó cho em!”

Cố Hàm Ninh nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, cắt điện thoại, nổi giận đùng đùng đi đòi trả nỗi oan vừa rồi.

90. Chương 90: Tốt Nghiệp

Cố Hàm Ninh bình tĩnh trình bày tóm tắt luận văn tốt nghiệp của mình, trả lời mấy vấn đề nhỏ của các giáo viên tổ bảo vệ luận văn chuyên ngành, sau đó được một câu khen ngợi luận văn ‘mô phạm’, cô cười tủm tỉm cúi người chào, đi xuống khỏi bục.

“Ninh Ninh, cậu giỏi quá, ăn nói rất lưu loát. Còn mình căng thẳng đến đau cả dạ dày.” Thịnh Mạn Mạn nhú mày, nhìn Cố Hàm Ninh vừa ngồi lại bên cạnh mình, đáng vẻ rất căng thẳng.

“Sợ cái gì, bảo vệ luận văn tốt nghiệp chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi, cậu cứ tóm tắt lại luận văn một lần là xong, cậu xem vừa rồi thầy cô có hỏi vấn đề gì quá khó khăn không? Vài phút là xong, sẽ không phải không cho cậu tốt nghiệp đâu.” Cố Hàm Ninh nhìn thấy sắc mặt trắng bệnh vì căng thẳng của Thịnh Mạn Mạn thì bật cười.

“Hô, cũng đúng nha.” Thịnh Mạn Mạn nhẹ nhàng thở ra.

“Buổi tối còn có liên hoan, cậu mau nói nhanh lên, chúng ta còn quay về phòng sửa sang lại.” Thôi Hà Miêu đã bảo vệ xong, vẻ mặt thoải mái.

Dựa theo danh sách, rất nhanh đến lượt ba người phòng ký túc xá của Cố Hàm Ninh, chỉ có Thịnh Mạn Mạn là xếp phía sau, nên ba người chưa về chờ Thịnh Mạn Mạn hoàn thành xong.

Cố Hàm Ninh nhìn giờ, trong lòng nghĩ bên Triệu Thừa Dư đã hết thúc chưa. Hôm nay bọn họ cũng bảo vệ luận văn, nhưng ngoại trừ luận văn còn có thao tác thực tế. Tối nay lớp hai người đều có liên hoan tốt nghiệp, nếu như vội quá, trước khi ăn chưa chắc còn có thời gian gặp mặt.

Chờ đến khi Thịnh Mạn Mạn cũng bảo vệ xong, bốn người im lặng rời phòng học, cười nói về phòng.

“Oa, rốt cuộc đã xong!” Thịnh Mạn Mạn rất cuộc tươi cười, dáng vẻ người lớn, đối lập với bộ dáng căng thẳng lúc nãy, khiến ba người còn lại đều nở nụ cười.

“Ai, thật là mau, chúng ta sắp tốt nghiệp rồi. Mình có cảm giác ngày nhập học năm nhất vừa là ngày hôm qua thôi!” Thôi Hà Miêu nhìn con đường trường rộng lớn mà sạch sẽ, không khỏi cảm thán.

“Đúng vậy, bốn năm qua thực mau.” Cố Hàm Ninh nhìn kiến trúc quen thuộc hai bên đường, giảng đường, thư viện, căn tin, quen thuộc, mỗi chỗ đều in lại trong ký ức hai kiếp của cô, tốt đẹp, đơn thuần như vậy.

Bạch Vũ Hân im lặng đi bên cạnh.

Thôi Hà Miêu có chút thương hại nhìn cô một cái: “Ngày mai chụp ảnh tốt nghiệp, ngày mốt nhận bằng, về sau sẽ mỗi người một nơi rồi, thực luyến tiếc.”

“Về sau muốn gặp mặt thì hẹn vào một thời gian nào đó là được, có sao đâu.” Thông suốt nhất là Thịnh Mạn Mạn, vui vẻ nói: “Không phải cuối tháng sau còn phải đi thành phố N sao, đến lúc đó chúng ta đến sớm còn có thể tụ tập một trận.”

“Mà thật ra, không nghĩ đến Triệu Thừa Dư nhanh tay nhanh chân như vậy đó nha.” Thôi Hà Miêu liếc nhìn Cố Hàm Ninh cười một cái.

Cố Hàm Ninh mím môi cười. Tiệc cưới đã ấn định vào thứ bảy cuối tháng, mọi thứ còn lại đều ổn thỏa rồi, cô và Triệu Thừa Dư bàn bạc xong xuôi rồi, sau khi nhận bằng tốt nghiệp thì đi đăng ký kết hôn, ngoại trừ ba người cùng phòng, cô không mời bạn đại học nào khác.

“Thực hâm mộ nha.”

Thịnh Mạn Mạn nghe Thôi Hà Miêu cảm thán liền quay sang giễu cợt: “Hâm mộ cái gì? Câu này cậu về mà nói với lão Mạnh nhà cậu, anh ta nhất định sẽ hiểu.”

“Cậu con nhóc thú! Hôm nay còn dám giễu cợt mình? Cậu đừng nghĩ mình không biết mẹ cậu đã sắp xếp cho cậu gặp mặt rồi!” Thôi Hà Miêu nói ra tin tức cô tình cờ biết được, cười gian giống hệt Thịnh Mạn Mạn.

“Cậu, cậu làm sao biết được?” Thịnh Mạn Mạn giật nảy mình.

“Hôm qua cậu trốn trên ban công gọi điện thoại, mình nghe được.” Thôi Hà Miêu đắc ý dào dạt, “Nói, đó là người như thế nào? Cậu đừng quên dù có tốt nghiệp vẫn phải chiếu theo quy tắc cũ, người đó phải để ba bọn mình gặp mặt.”

“Có gì đâu! Còn sớm! Đó là do mẹ mình sốt ruột, mình đâu có đồng ý.” Thịnh Mạn Mạn vênh môi, nghĩ đến mẹ tỏ vẻ “con nhìn bạn con đi.” Là có chút đau đầu: “Các cậu nói xem, mình còn chưa chính thức tốt nghiệp, mà sao mẹ mình cứ sốt ruột như thế? Đây là vì sao, vì sao nha!”

“Có thể là bị Cố Hàm Ninh kích thích đi?” Bạch Vũ Hân rút cuộc ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười nói.

“Nói có lý.” Thịnh Mạn Mạn nghiêm túc gật đầu, “Ninh Ninh, đây là lỗi của cậu. Nói, bồi thường mình như thế nào đây?”

“Nha, vậy mình bồi thường cho cậu bằng cách giới thiệu một bạn trai cho cậu được không?” Cố Hàm Ninh nhéo hai má của Thịnh Mạn Mạn, đứng đắn nói: “Nhà lão Triệu của tớ có không ít các chàng trai độc thân đâu, cậu thích người như thế nào, mau nói cho chị đây nghe?”

“Oa oa oa cậu ỨC HIẾP MÌNH!” Thịnh Mạn Mạn bắt đầu giậm chân.

Cố Hàm Ninh nhìn Thịnh Mạn Mạn đang làm quá lên, cười vui vẻ, nhưng sự lưu luyến nồng đậm dưới đáy lòng lại lượn lờ không phai.

Thịnh Mạn Mạn đã ký hợp đồng làm việc với công ty đầu tư nước ngoài ở thành phố H, Thôi Hà Miêu trở về thành phố W, đầu năm thi đỗ vào một đơn vị hành chính sự nghiệp địa phương. Bạch Vũ Hân quay về thành phố N, đã hưởng ứng đợt phỏng vấn tuyển dụng giáo viên tiểu học trực thuộc bộ giáo dục, cuối tuần sau sẽ đi phỏng vấn.

Tuy rằng chưa nói nhiều lời biệt ly, nhưng suốt bốn năm sớm chiều ở chung, bây giờ nói đi là đi, chia tay là chia tay, vẫn rất buồn rầu.

“Chúng ta hẹn nha, một năm gặp nhau một lần.” Bạch Vũ Hân cười yếu ớt, trong mắt ánh lên tia sáng, dần dần đánh tan mọi ưu buồn trong một năm qua.

“Được, một năm gặp nhau ít nhất một lần, công việc, cuộc sống, bạn trai, có bất cứ việc gì mới đều phải báo cáo tổ chức.” Thôi Hà Miêu cười vỗ tay.

“Dù sao chúng ta cũng lập nhóm rồi, về sau không có cách gặp mặt, thì thường xuyên nói chuyện tào lao.”

Cố Hàm Ninh nhìn mấy gương mặt trẻ trung không còn quá đượm nỗi buồn biệt ly, liền cười gật đầu.

Ngày một, bọn họ sẽ phải tạm biệt thời gian êm ả nhất trong cuộc đời, bước trên một con đường dài khác của số mệnh mà không thể biết trước điều gì, có lẽ sẽ vấp ngã, cũng có thể chảy máu, nhưng chỉ hy vọng, nụ cười ấm áp hôm nay sẽ vẫn luôn đọng lại ở đâu đó trong lòng, mãi không bị lãng quên.

So với một số bạn học không rõ tương lai, Triệu Thừa Dư chắc ý rồi. Học tập, công việc, tình yêu đều có kết quả mỹ mãn, nghĩ đến hôn lễ sắp được tiến hành, nghĩ đến không còn bao lâu nữa, anh không phải cách xa Cố Hàm Ninh, dù tới bất kì đâu cũng có thể danh chính ngôn thuận ôm cô vào trong lòng, đáy lòng anh liền kích động, còn hưng phấn hơn so với khi công ty của anh và các đàn anh thu được tiền lợi nhuận lớn.

Anh gần như không thể nén được ý cười, tất nhiên khiến các bạn và giảng viên liếc xéo.

“Triệu Thừa Dư, cậu vừa tốt nghiệp liền nhận được ba giấy chứng nhận (*) rồi, phải mời bọn mình uống một ly chứ.”

[(*) nguyên văn là ‘ba chứng’: tốt nghiệp chứng, học vị chứng, kết hôn chứng chính là bằng tốt nghiệp, giấy chứng nhận học vị, giấy chứng nhận kết hôn.

Giấy chứng nhận học vị: giấy chứng nhận trình độ kiến thức và chuyên môn chuyên ngành của sinh viên]

Triệu Thừa Dư ngẩng đầu, thấy là bạn học cùng lớp ở phòng ngủ bên cạnh, gật đầu đứng lên: “Đương nhiên rồi, cậu sẵn lòng mình cầu còn không được, đợi lát nữa mình sẽ đem thiệp mời đến cho cậu.”

“Thiệp mời gì á?” Có bạn nữ không hiểu, cười nói.

“Ai nha, cậu không biết sao, cuối tháng Triệu Thừa Dư sẽ kết hôn, bằng tốt nghiệp, giấy chứng nhận học vị, hơn nữa còn có giấy chứng nhận kết hôn, cậu không thấy mấy ngày nay cậu ta đều cười rất huênh hoang sao !”

“Kết hôn? Không thể nào? Vừa tốt nghiệp đã kết hôn, Triệu Thừa Dư cậu thật là nghĩ không thoág gì cả!” Những tiếng cười đùa trêu chọc liên tiếp vang lên, cũng có những người cảm thấy khó hiểu.

“Kết hôn, mới có thể đảm bảo quyền sở hữu hợp pháp, ai không có bạn gái là không hiểu được.” Triệu Thừa Dư trong lòng vui vẻ, khuôn mặt càng phơi phơi hơn.

Các sinh viên đương nhiên ồn ào, ầm ĩ bất phải kính rượu. Trong những người ở bàn số ba chỉ có hai người im lặng. Cao Thần lạnh lùng bấu môi, không muốn qua đó góp vui.

Xa Hà Văn ngồi im lặng cúi đầu, lòng chán nản đau lòng, khóe mắt không khỏi rơm rớm, cô chỉ ăn mấy miếng, liền yên lặng đứng dậy, không khí nhiệt khiến trái tim cô muốn vỡ ra, cô không nói gì cả, như là ngay cả sức lực nói chuyện cũng mất đi. Trong phòng ngủ đã có người, nhìn cô trở về có chút kinh ngạc.

“Hà Văn sao về nhanh vậy ? Không phải lớp cậu họp mặt sao?”

“Cậu ấy nói sắp kết hôn...” Xa Hà Văn mắt hồng hồng nhìn bạn cùng phòng, người duy nhất hiểu được lòng mình, vành mắt nóng lên, nước mắt thoáng cái tuôn rơi.

“Cậu ấy? Triệu Thừa Dư nói sắp kết hôn?!” Bạn cùng phòng hiển nhiên có chút giật mình: “Vừa tốt nghiệp liền kết hôn? Không phải nói cậu ấy cũng bảo nghiên sao?”

“Đúng vậy.....cậu ấy cũng bảo nghiên, bọn mình lại là bạn học... Thế nhưng cậu ấy sắp kết hôn... Mình thích lâu như vậy, đã lâu như vậy..... Mình không nghĩ muốn phá hoại, mình chỉ muốn chờ, tình cảm ở đại học có bao nhiêu có thể có tương lai? Có phải? Có phải? ... Nhưng cậu ấy thế mà sắp kết hôn rồi... Còn mời các bạn học đi uống rượu mừng...”

Lúc này, cô chỉ uống bia bây giờ có lẽ đã say, Xa Hà Văn không biết bản thân muốn nói gì, có thể nói gì, chỉ là trong ánh mắt thương xót của bạn cùng phòng cô khóc đến không thể kiềm chế.

Nếu đã không thể làm gì được, không thể nói gì được, thì ít nhất cô vẫn có thể khóc to một lần, để tình cảm bốn năm đại học hoàn toàn chấm dứt, tiếc thương ối tình đầu chưa bao giờ bắt đầu của bản thân.

Bên Triệu Thừa Dư vẫn đang uống rượu ầm ĩ, các nam sinh viên chưa hoàn toàn lột bỏ vẻ non nớt, dùng phương thức cụm ly, diễn tập cuộc giao tiếp xã hội trưởng thành.

Mà bên Cố Hàm Ninh, bởi vì có nhiều sinh viên là nữ nên không khí rụt rè hơn nhiều. Tuy rằng, cũng có nam nữ phóng khoáng bùng ly rượu lên mời, nhưng không khí vẫn yên tĩnh hơn. Đợi đến khi lớp trưởng đứng dậy kính rượu không khí mới bắt đầu náo nhiệt lên.

Tầm mắt của Cố Hàm Ninh dừng ở Thích Kỳ, bắt gặp ánh mắt né tránh của cô ấy, trong lòng không khỏi cười thầm. Có vẻ như cô ấy còn xấu hổ hơn cô. Được rồi, tuy rằng thật ra cô rất thản nhiên, nhưng ít nhiều cũng hơi ngượng ngùng, sự ngượng ngùng này về sau tất nhiên đều đã hóa thành dấu răng nhằn nhặt trên cánh tay Triệu Thừa Dư rồi.

“Nào. Vì tình nghĩa cùng trường bốn năm của chúng ta. Cạn chén!” Lớp trưởng là nữ sinh, ** là nam sinh, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt, đây là khuôn mẫu của rất nhiều lớp, đáng tiếc ** lớp bọn họ tuy giới tính là nam, nhưng da trắng nõn, uống rượu vào, mặt đỏ ửng lên, còn giống con gái hơn mấy nữ sinh phóng khoáng.

“Ôn Thiên Lam, dứt khoát đi, có một chén rượu, nhẩn nhé uống một ngụm bỏ lại một nửa như cậu còn ra thể thống gì!” Thịnh Mạn Mạn uống rất hăng, trong chốc lát không ai cạn chén với cô thì kêu gào ăn uống, nhìn thấy cái miệng nhỏ của Ôn Thiên Lam khi uống rượu, liền trừng mắt.

“Mình không uống được rượu.” Khuôn mặt của Ôn Thiên Lam lập tức đỏ lên, ấp úng nói.

“Uống say, chị đây sẽ đỡ cậu về!” Thịnh Mạn Mạn mãnh mẽ vỗ ngực, “Cậu cứ yên tâm mà uống! Nhìn bộ dáng cậu uống rượu, làm mình sốt ruột muốn chết.”

Cố Hàm Ninh bật cười, nhấp nhấp một ngụm bia nhỏ, tươi cười nhìn Thịnh Mạn Mạn đùa giỡn chàng trai đang hoảng hốt.

Thích Kỳ nhìn Thịnh Mạn Mạn nhún mày, há miệng, nhưng khi Ôn Thiên Lam cau mày, ngửa đầu uống cạn ly rượu, ngẩn ngơ, sau đó ngậm miệng.

“Khụ khụ, khụ khụ.....” Thịnh Mạn Mạn cười phá lên, đi đến, dùng sức vỗ lưng của Ôn Thiên Lam: “Giải lắm, không hổ là ** của chúng ta! Đàn ông!”

Bị Thịnh Mạn Mạn làm ầm ĩ, tất cả mọi người cũng sôi động hẳn lên, mà Ôn Thiên Lam cũng xui xẻo.

“Ôn Thiên Lam, cậu đại diện bàn số một, chỗ bọn mình cũng không thể bỏ lại rượu nha.”

Cố Hàm Ninh không cần quay đầu lại, cũng có thể biết Thịnh Mạn Mạn đang rất vui vẻ là biết bộ dạng ngốc nghếch cụm ly của Ôn Thiên Lam chọc cô ấy cười rồi.

Trong lớp, cô không thân thiết với nhiều bạn, trước kia cô không biết, lớp trưởng Thích Kỳ đáng vẻ nghiêm túc thì ra là một cô gái đơn thuần, cũng không biết Ôn Thiên Lam nhìn như có tính cách mềm mại cũng sẽ có lúc thể hiện ra khí phách đàn ông, tuy rằng vẫn hơi khó khăn.

Thời đại học, trong trí nhớ của cô có cái tên thật khô khan nhưng thì ra lại sống động đáng yêu như vậy.

Cố Hàm Ninh vừa cười vừa nhấp thêm một ngụm bia, khi ngẩng đầu lên thì thấy sắc mặt nhợt nhạt của Bạch Vũ Hân cũng có thêm vài phần hồng hào, nhìn các bạn học đang náo nhiệt mà mím môi cười, giống như đã lột bỏ nút thắt trong lòng, khôi phục lại sự hoạt bát mà người con gái tuổi này nên có.

Bạch Vũ Hân, tôi không hận cô cũng như Cao Thần, tôi chỉ muốn quên đi kiếp trước. Kiếp này, các người sống cũng không tốt, mà tôi, rất rất tốt !

91. Chương 91: Hôn Lễ

Tuy rằng không phải là lần đầu tiên mặc áo cưới màu trắng nhưng Cố Hàm Ninh vẫn hồi hộp tim đập rộn lên, cô nghiêng đầu nhìn người bên cạnh có ánh mắt nghiêm túc, lòng bàn tay nắm chặt tay mình đổ mồ hôi, nhưng ánh mắt nhìn mình sáng ngời hơn, nóng rực hơn so với bình thường khiến cô dần đổ ửng mặt. Cố Hàm Ninh không khỏi nở nụ cười, có anh làm bạn, hình như cũng không hồi hộp như vậy.

Hôn lễ của người Trung Quốc trước giờ luôn rất rườm rà, cởi ra mặc vào mấy bộ lễ phục, chân ít đi giày cao gót hơi nhức mỏi khiến cô cũng không biết nên đi đường thể nào rồi. Lớp trang điểm trên mặt hầu như đã che đi màu da vốn có của cô, sau khi toát mồ hôi cứ dính dính nhộp nhộp.

Một, về sau, toàn bộ hồi hộp, chờ mong, hưng phấn đều bị cái mệt lấn áp, cuối cùng, vừa mệt vừa đói cộng thêm khuôn mặt đã cứng ngắc vì cười. Cô muốn đơn giản, cha mẹ muốn long trọng, cuối cùng Triệu Thừa Dư chỉ có thể cân nhắc chọn lọc làm sao vừa đơn giản vừa long trọng.

Lễ nghi gần giống y như nhau lặp lại ở hai bên, buổi trưa là bữa tiệc cưới bên thân thích của Cố Hàm Ninh, buổi tối là tiệc cưới bên nhà họ Triệu. Đến mười một rưỡi đêm khi kết thúc tất cả trở lại phòng khách sạn, Cố Hàm Ninh cởi lễ phục, tẩy trang, rửa mặt qua loa liền ôm gối ngủ, Triệu Thừa Dư còn đang ở trong phòng tắm thì cô đã ngủ, trong mộng lung cảm thấy có gì đó vừa mềm mại vừa thô ráp dao động trên mặt, sau đó là xúc cảm ướt át như đôi môi, cuối cùng, cô chỉ nhớ rõ mình bị kéo vào một lồng ngực ấm áp, yên ổn ngủ say.

Cố Hàm Ninh đang ngủ mơ mơ màng màng, lại cảm giác được có cái gì đó ẩm ướt nóng nóng dán lên cổ mình, cô hơi nhíu mày, phẩy tay, trở mình, tiếp tục ngủ.

“A.” Tiếng cười khê vang lên ở nơi rất gần, trái tim Cố Hàm Ninh thót lên, cô chậm rãi mở mắt ra, đã thấy gương mặt tuấn tú tràn trề hưng phấn phía trên gương mặt mình, trên đó còn mang nụ cười nhàn nhạt, thuận thể cúi đầu nhẹ mỗ.

“Chào buổi sáng, bà xã.”

Trên gương mặt tràn đầy ý cười trong trẻo, ánh mắt sáng quắc mang nhiệt độ có thể đốt cháy người, khiến Cố Hàm Ninh từ từ đỏ mặt: “Chào buổi sáng, ông xã.”

“Đêm động phòng hoa chúc tối qua, một mình em ngủ thiếp đi, em nói nên bồi thường như thế nào?” Khóe môi Triệu Thừa Dư nhếch nhẹ, ánh mắt nóng rực vận sức chờ phát động, hai tay giữ sẵn cánh tay của Cố Hàm Ninh, đôi mắt như đang dò xét lãnh thổ hợp pháp của mình.

Cố Hàm Ninh sưng lại, cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện toàn bộ cúc áo ngủ của mình đều đã bị cởi hết, chiếc quần ngủ vốn xem như là bảo thủ, lúc này cũng bị cởi xuống đến đầu gối... Lòng cô lúng túng, không nghĩ mình lại ngủ sâu thế.

“Cái đó, còn chẳng phải là em mệt quá ...” Cố Hàm Ninh nở một nụ cười ngọt ngào, có ý đồ xoa dịu tình hình hết sức căng thẳng này.

“Vậy bây giờ thì sao, nghỉ ngơi đủ chưa?” Triệu Thừa Dư cúi đầu gian nan di chuyển từ trên da thịt trắng nõn hơi nhô ra lên trên gương mặt Cổ Hàm Ninh, lại cúi thấp xuống vài phần, hơi thở gấp gáp phả vào gương mặt Cổ Hàm Ninh.

“Tạm được.” Cổ Hàm Ninh đỏ mặt, nuốt một ngụm nước bọt.

“Vậy anh bắt đầu đây . . .”

Vừa dứt lời, trước mắt Cổ Hàm Ninh tối sầm lại, Triệu Thừa Dư đã nhanh chóng cúi đầu che kín môi cô, làn môi ẩm áp vội vã tìm kiếm, mang theo sự nhần nạy nhần nhặt.

Cổ Hàm Ninh thấp giọng than nhẹ, ngoan ngoãn hé miệng, nửa khép mắt, nghênh đón sự thân mật vừa nóng bỏng vừa vội vàng. Thân thể vừa mềm mại vừa mịn màng dưới lòng bàn tay khiến Triệu Thừa Dư tiến đến đỉnh điểm của sự nhần nạy, anh mở mắt ra, trượt xuống từng tắc từng tắc, đồng thời sử dụng cả tay và môi, khai phá bao nhiêu lãnh địa anh vẫn hằng chờ đợi!

. . .

Cổ Hàm Ninh nghĩ, cô thật đánh giá thấp thể lực của đàn ông cầm dục thời gian dài rồi. Khi cô lần nữa chìm đắm trong cái ôm nóng bỏng mà quyến luyến, đầu óc mụ mị, chỉ có thể nhân lúc tạm nghỉ mà nhẹ giọng nhắc nhở: “Ba mẹ, còn, còn đang chờ. . .” Một câu nói đứt quãng này rất nhanh đã bị môi lưỡi của Triệu Thừa Dư quán quýt, rốt cuộc không thốt ra được nữa.

. . .

Chờ đến Cổ Hàm Ninh eo đau lưng mỏi đi ra khỏi phòng tắm, Triệu Thừa Dư với mái tóc ẩm ướt đang đứng ở cạnh giường, sửa sang quần áo, thấy Cổ Hàm Ninh, lập tức nở nụ cười thật tươi: “Mau lên, sắp mười rưỡi rồi.”

Cổ Hàm Ninh khựng lại, đỏ mặt nhìn chằm chằm Triệu Thừa Dư, vô cùng tức giận: “Cũng không phải là em ý ra không thức dậy!”

“Ừ, một mình anh cũng không ý được.” Triệu Thừa Dư cười toe toét, nhìn mấy dấu hồng trên ngực Cổ Hàm Ninh, ý cười trong mắt càng thêm đậm, “Chắc, thật không tệ.”

Không tệ cái gì? ! Cổ Hàm Ninh không mở miệng, chỉ dùng ánh mắt hung dữ đáp lễ.

Khi hai người trở về nhà họ Cổ đã là mười một giờ, đập vào mắt là gương mặt tươi tắn của cha mẹ mình, nhất là mẹ cô tươi cười rồi đột nhiên nghiêm túc nói: “Có thể ăn cơm trưa rồi.” Cổ Hàm Ninh không khỏi đỏ bừng mặt rồi.

Ngày hôm sau lại mặt, Cổ Hàm Ninh yên ổn ăn trưa ở nhà, ngủ trưa thật đầy, ăn tối xong mới trở về nhà họ Triệu. Bởi hai nhà cách nhau rất gần cho nên hai người nắm tay nhau đi bộ về.

Nhà riêng của bọn họ phải đến cuối năm mới bàn giao cho nên đơn giản bố trí một phòng tân hôn ở tầng ba nhà họ Triệu, bọn họ đều không quan trọng lắm, dù sao không lâu nữa họ lại phải quay lại trường học rồi.

Vừa nghĩ tới căn phòng đôi yên tĩnh khi trở về trường học, không có cha mẹ, Triệu Thừa Dư liền cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hận không thể khai giảng luôn ngày mai, không phải, là vào ngay lúc này. Ai, đáng tiếc a, còn rất nhiều ngày đấy.

Suy cho cùng chiếm được ưu thế địa lý, Triệu Thừa Dư đã sớm xin căn phòng đôi cho vợ chồng rồi, chỉ tiêu hữu hạn, đến lúc gì mà không đến lượt, muốn khóc cũng không kịp. Thật ra, thuê nhà bên ngoài cũng không phải không được, nhưng Cổ Hàm Ninh thích ở trong trường, thẳng thừng bác bỏ đề nghị này.

“Hơi lạnh, mau về nhà đi.” Triệu Thừa Dư ho nhẹ một tiếng, nắm chặt tay Cổ Hàm Ninh.

“Lạnh gì? Không phải rất dễ chịu sao.” Cổ Hàm Ninh ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Triệu Thừa Dư, lọt vào ánh mắt sáng ngời lại nóng rực, đáy lòng nàng nhảy dựng, dường như không có việc gì vội vàng quay đầu lại, tự dưng khàn giọng đi mấy phần: “Đi từ từ cũng được, cũng không gấp.”

“Quả thật hơi gấp.” Triệu Thừa Dư nhìn chằm chằm màu hồng nhạt trên gương mặt của Cổ Hàm Ninh mà cả ngọn đèn đường lơ mờ cũng không che hết được, lập tức tâm trí thần đăng (gần giống cụm mắt hôn mắt

vía), chỉ cảm thấy đoạn đường về nhà trong mấy phút, thế mà dài đến mức khiến anh mất kiên nhẫn, dứt khoát dang tay ôm Cố Hàm Ninh bước nhanh về nhà mình.

“Đã về rồi à.”

Nôn nóng đi vào, nháy mắt bị giọng nói nhẹ nhàng tạt nước lạnh, Triệu Thừa Dư nhìn cha mẹ đang xem tivi trong phòng khách, khẽ gật đầu, khựng tay đang ôm eo Cố Hàm Ninh lại, khó xử không biết nên lập tức lên lầu, hay là ngồi xuống nói mấy câu với cha mẹ.

“Ba, mẹ.” Cố Hàm Ninh mím môi cười trộm, giẫy khỏi tay Triệu Thừa Dư, cứ thế ngồi trên ghế sofa, ngẩng đầu hướng về phía Triệu Thừa Dư chớp mắt vài cái.

Triệu Thừa Dư bật cười, khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ đi qua ngồi xuống bên cạnh Cố Hàm Ninh, cùng ngồi xem tivi với cha mẹ một lát.

Đương nhiên, không lâu sau, chờ lúc cô bị áp lên cửa bất đắc dĩ ôm chặt lấy cổ Triệu Thừa Dư, mới phát hiện, cô chẳng qua chỉ hoãn hình phạt mà thôi...

Có lẽ là ngày xưa luôn có một vài băn khoăn, bây giờ danh chính ngôn thuận rồi, trong lòng không còn gánh nặng gì rồi, Triệu Thừa Dư dứt khoát phóng túng giẫy vò, chỉ cần là ở trong lãnh thổ tầng ba của mình, bất kể địa điểm, bất kỳ tư thế, nói chung là nhắm nháp hoàn toàn, triệt để giới hạn mà trước đây anh chưa từng vượt qua.

Cho đến khi phải ngậm nhẹ, thở dốc cầu xin tha thứ hết lần này đến lần khác, Cố Hàm Ninh mới phát hiện, đàn ông có ham muốn cực kỳ dồi dào là tuyệt đối không thể trêu chọc, bằng không, hậu họa vô cùng...

Tuần trăng mật vành tai và tóc mai chạm vào nhau (thân mật) mài mòn ý chí dễ dàng nhất, đến khi ngày khai giảng cận kề, thời gian đã cực kỳ thông thả trôi qua hai tháng.

Mặc dù có chút lưu luyến, nhưng nghĩ đến những ngày sắp tới, Cố Hàm Ninh càng thêm hào hứng dạt dào, so ra, cô vẫn thích cuộc sống phong phú hơn lại không mất sự nhàn nhã.

Thuận lợi xin được căn phòng đôi cho vợ chồng, khi điểm danh, Triệu Thừa Dư liền lấy luôn chìa khóa. Hai người xách hành lý, đi về ký túc xá, nửa đường gặp được người quen, đối phương thấy bọn họ rõ ràng gần gũi, theo sau mới nặn ra một nụ cười gượng gạo.

“Các cậu, đã xong xuôi thủ tục?”

“Đúng a. Hiện tại đi tới ký túc.” Triệu Thừa Dư hơi nhú mày, không mở miệng, Cố Hàm Ninh nghiêng đầu quan sát anh một cái, cười nói.

Xe Hà Văn giật giật khoe miệng, chỉ dừng mắt ở trên mặt Triệu Thừa Dư một giây lại dời đi, khẽ gật đầu với Cố Hàm Ninh: “Vây, tạm biệt.”

“Ừ, tạm biệt.” Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, không quá thân thiện, cũng không định phớt lờ người ta.

Rối rắm một lúc rồi Cố Hàm Ninh mới cười vỗ vỗ cánh tay Triệu Thừa Dư: “hình như hai người cùng một chuyên ngành đi? Nghĩ thế nào mà bây giờ không nói gì?”

“Lúc không cần thiết, tự nhiên không có gì để nói.” Triệu Thừa Dư nghiêng đầu, cười liếc Cố Hàm Ninh một cái.

“Ừ, đúng vậy, đối xử với người đẹp khác thì phải duy trì thái độ kiêu này.” Cố Hàm Ninh cười híp mắt gật đầu, đảo mắt nhìn gương mặt Triệu Thừa Dư, hơi nhú mi, “Chỉ sợ có người lại thích kiểu này thế thì phiền phức rồi.”

“Vây làm sao bây giờ? Có cần về sau anh ra ngoài liền che mặt không?” Triệu Thừa Dư hai tay đều xách hành lý, không có cách nào làm động tác dư thừa, chỉ có thể cười nhìn Cố Hàm Ninh.

“Ừ, xem ra là cần thiết.” Cố Hàm Ninh chỉ đeo một ba lô, híp mắt cười, đưa tay véo nhẹ hai má của Triệu Thừa Dư, “Trông đẹp trai cũng là loại tội ác a!”

Phòng ngủ rất đơn sơ, không có giường lớn gì cả, chỉ có hai chiếc giường gỗ đơn rộng 1,2m có thể đặt cạnh nhau, hai bàn học, hai tủ quần áo và giá sách, một phòng tắm, có ban công, Cố Hàm Ninh nhìn căn phòng ở trong hai năm tới, nhìn đi nhìn lại, vô cùng thỏa mãn.

Đây là một tòa nhà chỉ có sáu tầng, không tính là mới, mỗi tầng cũng không có nhiều phòng lắm, nhưng đều là hướng nam, cách các tòa ký túc xá khác hơi xa, điều kiện cũng không tệ, căn phòng mới của bọn họ ở tầng bốn, phòng 405.

Môi trường trường học họ đã rất quen thuộc rồi, sửa sang sơ qua, liền đi xuống tầng tới căn tin.

Dĩ vãng bọn họ thích đi căn tin số ba, hiện tại tuy cách ký túc khá xa nhưng họ vẫn thích đi đến đó ăn.

Tay nắm tay, chậm rì rì đi dạo tới nơi, trong lòng Triệu Thừa Dư trào dâng niềm vui sướng an bình. Tuy rằng, vẫn là khuôn viên trường y như thế, tuy rằng mới chỉ qua hai tháng, nhưng anh đã có thể danh chính ngôn thuận tuyên bố với mọi người, anh và Cố Hàm Ninh đã là vợ chồng hợp pháp rồi, sở hữu lẫn nhau, phụ trách lẫn nhau, người bên ngoài không còn cách nào chen vào nữa! Còn có thằng nhóc nào tỏ tình, anh có thể mỉm cười, xòe ra giấy chứng nhận kết hôn đỏ chói: “Nhóc, bà xã của anh, đừng nhìn lung tung!”

Cố Hàm Ninh vừa quay đầu đã thấy Triệu Thừa Dư cười toe toét, cười đến có chút ngốc nghếch: “Cười cái gì? Chảy cả nước miếng.”

Triệu Thừa Dư khép miệng lại, cũng không thật đi sờ khóe miệng mình: “Nghĩ đến đã một thời gian không ăn thịt Đông Pha (*) rồi nên hơi nhớ.” Tưởng Cẩn Du mới năm thứ tư đây, không chừng lúc nào đó sẽ gặp phải, không đề phòng chút là không được, sao anh cứ cảm thấy đáng dấp Cố Hàm Ninh giống như mới năm nhất, năm hai, lại thêm phần quyến rũ so với nữ sinh ngây ngô. Nam sinh viên ngu ngốc kích động có nhiều lắm, ai biết có tên nào không nghe ngóng rõ ràng thân phận có chồng của Cố Hàm Ninh, tùy ý thảm mền hoặc tỏ tình chứ. Anh không thể ngày ngày canh chừng, càng không thể dán nhãn: “người đã kết hôn” lên người Cố Hàm Ninh, tất nhiên phòng bị chặt chẽ rồi.

92. Chương 92: Tụ Hạp

“Các bạn học thành phố N, cuối tuần này mình đến thành phố N công tác, có tay anh chị (*) nào tới đón không?”

[(*) tay anh chị: ở đây là chỉ những người bản địa thông thuộc thành phố]

“Mình tới đón cậu đi. Lúc nào thì đến? Ở mấy ngày?”

“Ừm, chiều thứ bảy tuần sau đến, chiều thứ hai đi. Bây giờ cậu dùng số nào?”

“139xxxxxxx. Gửi thời gian cụ thể ỉnh, còn có giờ bay.”

“Được. Mình tra lại rồi gửi vào điện thoại cho cậu.”

Cố Hàm Ninh trở lại phòng ngủ mở máy vi tính ra, liền thấy đoạn chat của nhóm QQ lớp đại học nhảy ra, đây là đoạn đối thoại giữa Ôn Thiên Lam và Bạch Vũ Hân lúc chiều.

Trong lớp chỉ có cô và Bạch Vũ Hân là người thành phố N, mình thì ở lại trường học nghiên cứu sinh, mọi người trong lớp đều biết, bây giờ ở thành phố N, tự nhiên chỉ có một mình Bạch Vũ Hân. Bạch Vũ Hân thuận lợi thi đỗ làm giáo viên một trường trung học cơ sở gần nhà cô ấy, bởi vì là trường cấp hai nên không căng như cấp ba, bình thường coi như là rảnh rỗi, thỉnh thoảng các cô cũng chat chút mấy câu trong nhóm QQ của phòng ngủ, kể cho nhau tình hình gần đây.

Có lẽ là bởi vì không phải mặt đối mặt, Ôn Thiên Lam nói chuyện trên mạng, cũng bớt đi việc hơi tí là ngượng ngùng xấu hổ khi nói chuyện với con gái ngoài đời, tuy rằng cậu ta không phải là người sôi nổi, nhân duyên lại rất tốt, nếu không cũng không làm được chức bí thư chi bộ của lớp. Chỉ là Cố Hàm Ninh ít khi va chạm với cậu ta, trừ biết cậu ta là người hay xấu hổ ra thì cũng không ấn tượng lắm.

Triệu Thừa Dư vẫn chưa về, phòng ngủ nhỏ nhỏ nên cũng không cần dọn dẹp gì nhiều, điểm này Cố Hàm Ninh cũng thật hài lòng, bây giờ cô lại có chút hối hận, lúc trước mua nhà quá to, nếu nhỏ hơn chút thì sau quét tước cũng nhẹ nhàng hơn.

Khi chuông điện thoại di động vang lên, cô đang nhắn tin với Triệu Thừa Dư, hẹn xong lát nữa tới chỗ anh cùng đi ăn cơm. Bài vở của anh chẳng hề nhẹ nhàng, đồng thời còn phải ôm đồm cả việc bên công ty, bận bịu như trước đây. Mấy ngày hôm trước Cố Hàm Ninh nhìn thấy quảng cáo tuyên truyền về một dòng điện thoại di động thông minh mới nhất ở trên mạng, giật mình, làm như là thuận miệng bàn tán về triển vọng của điện thoại di động thông minh, sau đó tiện thể nói ra việc mình không vừa lòng với hệ thống thao tác của điện thoại di động hiện hữu, cùng với khao khát có thể thao tác tiện lợi hơn.

Đây cũng coi như là chuyên ngành của Triệu Thừa Dư, nói tới đó, anh liền có chút hứng thú, cô liền nhân cơ hội bày tỏ mơ mộng đối với trò chơi trên di động, vừa nói thể Triệu Thừa Dư hoàn toàn bị khơi dậy hứng thú rồi, đến tối đi ngủ còn lẩm bẩm, thỉnh thoảng tô xóa chỉnh sửa trên sổ ghi chép, ngày hôm sau liền đi tìm đám Bùi Duệ Triết bàn bạc rồi.

Cố Hàm Ninh cũng không biết, như vậy có thể sớm mang lại linh cảm cho bọn họ không, nhưng cô chỉ có thể làm thế này. Năm đó cô cũng không chú ý lắm tới Bùi Duệ Triết và công ty của anh đâm ra cũng không rõ thông tin cụ thể, cho nên chỉ có thể dựa vào bản thân bọn họ đi tìm tòi thôi.

Ăn cơm tối xong, Triệu Thừa Dư dắt Cố Hàm Ninh trở về phòng ngủ, hào hứng dạt dào nói đến kế hoạch mới nhất.

“Anh Bùi cũng cảm thấy rất có triển vọng, bọn anh cũng muốn thử một lần. Dù sao gần đây cũng không có chuyện quan trọng nào khác.”

“Vâng, vậy có phải là anh lại sắp bận rộn rồi?”

“Ừ, lúc không có tiết, anh đều phải qua đó.” Triệu Thừa Dư ngừng bước, nắm tay Cố Hàm Ninh, để tới bờ môi in xuống một nụ hôn dịu dàng: “Lúc bận rộn còn có thể ở luôn bên kia. Một mình em không có vấn đề gì chứ?”

“Trong ký túc nhiều người như thế, sẽ có vấn đề gì? Em cũng không phải là chưa từng ở phòng một mình. Anh cứ an tâm làm việc, em luôn trông cậy vào anh nuôi đây.” Cố Hàm Ninh cười mắng anh, tuy rằng nghĩ đến một mình trông phòng ít nhiều có chút không quen, nhưng trên mặt lại hoàn toàn ủng hộ và tín nhiệm.

“Được, em yên tâm đi, dù tương lai em không đi làm, anh cũng có thể nuôi em.” Triệu Thừa Dư hơi cong khóe miệng, nhìn gương mặt sáng láng khiến anh rung động dưới ánh trăng, không khỏi cúi đầu thơm nhẹ lên môi cô: “Ai, thật ra là anh không nở đây, vừa nghĩ đến buổi tối không thể ôm em ngủ, anh đã cảm thấy khó chịu, anh nghĩ anh nhất định sẽ mất ngủ.”

Dáng dấp nhũn mảy ưu sầu của Triệu Thừa Dư chọc cười Cố Hàm Ninh, cô cong cong mặt mày, cười khê ra tiếng, ở trong đêm trăng yên tĩnh, có vẻ vui vẻ rõ ràng: “Ha ha, có cần mang một chiếc áo khoác của em qua đó, buổi tối ôm áo khoác của em đi ngủ?”

Vẻ tinh ranh trên gương mặt Cố Hàm Ninh khiến Triệu Thừa Dư giật mình, nắm tay cô thật chặt, cười nhìn cô chăm chú, khàn khàn nói nhỏ: “Ôm áo khoác gì. Đêm nay ôm thêm nhiều một chút, để dành từ từ nhấm nháp là được.”

Dứt lời, sải bước, ôm eo Cố Hàm Ninh liền bước nhanh về phòng ngủ.

“A!”

Bởi vì đi vội, chỗ rẽ suýt nữa thì va phải người, Cố Hàm Ninh ngẩng đầu nhìn lên, ấy mà lại là Thích Kỳ đang nhũn chặt mày, mím môi nhìn chăm chăm cô.

“Nha, Thích Kỳ, đã muộn thế này, cậu còn chưa về phòng ngủ à.” Cố Hàm Ninh cười chào hỏi, thuận tiện giới thiệu cho Triệu Thừa Dư, “Thừa Dư, đây là Thích Kỳ, bạn học đại học và hiện tại của em, cũng là đi theo cô giáo Mạc. Thích Kỳ, đây là Triệu Thừa Dư, chồng mình. Cậu hẳn là biết rồi đi?”

Một câu cuối cùng cô hơi tạm dừng, mới mỉm cười nói.

Trong nháy mắt Thích Kỳ đỏ bừng mặt, may mắn đèn không sáng lắm, ít nhiều che đi nét mặt, trong lòng lại có chút buồn bực, ấn tượng sâu nhất của cô đối với Triệu Thừa Dư, chính là cái tay kia...

Cô vốn không am hiểu che giấu tâm trạng, bây giờ trong lòng bối rối, biểu cảm cũng hiện lên mấy phần, khóe môi mím lại cứng ngắc, chỉ khẽ gật đầu, ánh mắt dao động không nhìn Cố Hàm Ninh nữa: “tạm biệt.”

“Ai nha, sao đi nhanh thế. Thích Kỳ, ngày điều tra nghiên cứu luận văn đó, cô Mạc bảo chúng ta cùng chuẩn bị, ngày mai cậu gọi điện thoại ỉn nhé, cùng nhau nghiên cứu một chút.”

Cố Hàm Ninh nói vọng theo bóng lưng của Thích Kỳ, thấy cô ấy hơi gật đầu, sau đó cúi đầu bước nhanh đi xa như là chạy trốn.

“Bạn học này của em thật lạ lùng.” Triệu Thừa Dư khẽ nhíu mày, hơi đau lòng nhìn Cố Hàm Ninh, “Có phải rất khó chung sống không?”

Cố Hàm Ninh nghe vậy, bật cười, ngẩng đầu cười liếc nhìn Triệu Thừa Dư: “Cũng không đến mức khó chung sống, thật ra cô ấy rất đơn thuần, rất dễ lừa.” Cô cũng ngại ngừng nói, dù sao là chính cô hay trêu đùa Thích Kỳ.

Cô cũng chưa nói với Triệu Thừa Dư việc Thích Kỳ tình cờ bắt gặp anh làm chuyện xấu, cho nên trong lòng cô ấy coi hai người bọn họ như hồng thủy mãnh thú (thú dữ và nước lũ), tránh không kịp. Nhưng mà, từ khi Thích Kỳ biết rõ cô đã kết hôn, hình như nhìn cô cũng ôn hòa hơn, chỉ là vẫn hay nhíu mày nhìn mình, cũng chẳng có cách nào, ai bảo hai người bọn họ theo cùng một giáo viên hướng dẫn đây.

“Nghe nói cô Mạc là người nghiêm khắc, đối xử với sinh viên lại không tệ.” Triệu Thừa Dư nói đến tin tức anh nghe được, trong lòng cũng an tâm rất nhiều. Giáo viên hướng dẫn và nghiên cứu sinh mà không tốt sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

“Vâng, tuy rằng hơi bảo thủ, nhưng là một người mặt lạnh lòng hiền. Hôm đầu tiên em và Thích Kỳ đến, cô ấy liền bảo bọn em gọi là cô Mạc, không được lên lút gọi là bà chủ gì đó, cô ấy cũng phải là giai cấp bóc lột gì.” Cố Hàm Ninh nghĩ đến cô Mạc, không khỏi nở nụ cười.

Thật ra cô Mạc và Thích Kỳ đều không tệ, so sánh với mình, ngược lại là người nghiên cứu học vấn đơn thuần, tinh thần nghiên cứu không ngừng đó khiến cô cảm thấy không bằng. So ra, cô lười nhác hơn rất nhiều.

“A, vậy thì tốt. Hôm qua mẹ anh gọi điện thoại tới, cũng bảo anh đừng để em mệt quá, nói không chừng ngày nào đó có, người trẻ tuổi không chú ý liền dễ xảy ra vấn đề.” Triệu Thừa Dư hơi cong khóe môi, nghĩ đến lời dặn của mẹ mình, thật là có chút xúc động.

Cố Hàm Ninh mất vài giây mới hiểu được ý của mẹ chồng, vội vàng quay đầu nhìn Triệu Thừa Dư, hơi nhíu mày, hạ giọng nói: “em đã nói rõ với anh rồi đấy, trước khi tốt nghiệp, em không sinh con. Anh cẩn thận cho em!”

“Cái này, thuận theo tự nhiên đi. Con cũng phải dựa vào duyên số đi. Em xem con chị họ em, trắng nõn mịn màng, đáng yêu bao nhiêu, chúng ta có thể sinh hai đứa, tốt nhất là một nam một nữ, ừ, sinh con gái trước, rồi tới con trai.”

“Anh nằm mơ đấy. Làm sao mà cái gì cũng theo ý anh được.” Cố Hàm Ninh trợn trắng mắt, nghĩ đến em bé mới đầy tám tháng của chị họ mình, trong lòng liền mềm mại, quả nhiên, mỗi người phụ nữ đều cất chứa một phần tình thương của người mẹ dưới đáy lòng, chỉ xem thời cơ mà thôi. Có lẽ bây giờ đã kết hôn, muốn có con cũng coi như thời cơ chín muồi rồi, cho nên nhìn thấy con của người khác, luôn bất giác nghĩ đến, nếu mình sinh em bé, thì bé sẽ có dáng vẻ thế nào.

“Về sau sinh con, con gái giống em, con trai giống anh, ai cũng không thiệt.” Triệu Thừa Dư không đếm xỉa tới lời nói của Cố Hàm Ninh, tiếp tục ước mơ.

“Cái gì a, loại chuyện như vậy nào có gì là thiệt hay không thiệt a. Mũi anh đẹp, về sau mũi của con đều giống anh.” Cố Hàm Ninh cũng không nhịn được bắt đầu tưởng tượng, nếu quả thật có con thì sẽ thế nào.

“Ừ, mắt em đẹp nhất, về sau mắt con sẽ giống em.” Triệu Thừa Dư ngẩng đầu, nhẹ cọ vào mi Cố Hàm Ninh, “Lông mày cũng xinh, cũng phải giống như em. Ai, anh thấy, em cái gì cũng tốt, sau này con cứ giống em

là được.”

Cố Hàm Ninh khẽ nở nụ cười, cười liếc anh một cái: “Nịnh nọt cũng vô ích.”

“Được rồi. Sinh muộn chút cũng không sao cả, dù sao anh thích quá trình khiến em mang thai hơn.” Triệu Thừa Dư ngẩng đầu nhìn cầu thang trong tòa ký túc xá, nghiêng đầu cười, nhìn Cố Hàm Ninh với ánh mắt vô cùng nóng rực: “Anh cảm thấy nên trở về luyện tập ra trò, tránh cho về sau nhớ tới lại không quen.”

“Luyện tập cái gì a! Đồ đáng ghét!” Cố Hàm Ninh trừng mắt nhìn bạn học Triệu càng ngày càng mặt dày, chỉ cảm thấy nóng bừng mặt lên, “Cẩn thận bị người ta nghe được!”

“Nghe được cũng không sao cả, dù sao ở trong tòa nhà này, ý nghĩ của mọi người đều tương tự nhau, chỉ là trong lòng hiểu không nói ra mà thôi.” Triệu Thừa Dư cười, ánh mắt lại rất chuyên chú, nắm tay Cố Hàm Ninh hơi dùng sức, dắt cô đi lên cầu thang.

Cố Hàm Ninh tức thì nghẹn lại, chỉ có thể oán hận nhẹ véo eo Triệu Thừa Dư. Theo cô thấy, thay đổi lớn nhất của Triệu Thừa Dư sau khi kết hôn so với khi còn độc thân chính là phóng khoáng rất nhiều.

Đây chính là sự khác biệt giữa hợp pháp và không hợp pháp sao? Anh nghĩ bây giờ có thể tha hồ làm bậy rồi?

Khi Thôi Hà Miêu gọi điện thoại tới nói sắp tới thành phố H, Cố Hàm Ninh đang làm cơm tối trong phòng thuê lại, bốn người Triệu Thừa Dư và Bùi Duệ Triết vào trong phòng họp, dù sao là chủ nhật, cô nhàn rỗi không chuyện gì, liền chủ động tới làm cơm, cải thiện ăn uống của mấy IT bận bịu. Đàn ông mà bắt đầu bận rộn sẽ chuyển tâm đến hoàn toàn quên đi, bụng rỗng rồi cũng không có cảm giác gì. Cô lo cho dạ dày của Triệu Thừa Dư, chỉ có thể cực khổ mình.

Khi gác điện thoại, cô vẫn đang nở nụ cười. Từ sau khi tốt nghiệp, cô và Thịnh Mạn Mạn cũng mới chỉ gặp hai lần, chưa từng gặp lại Thôi Hà Miêu và Bạch Vũ Hân. Cô buông muôi xào xuống, gọi điện thoại cho Thịnh Mạn Mạn đã, hẹn thời gian, lúc này mới vui vẻ tiếp tục nấu nướng.

Mạnh Khởi Đức cũng đi theo cùng, chỉ là lúc Thôi Hà Miêu tụ tập thì đuổi cậu ta đi rồi, bảo là muốn mở cuộc tụ họp nhỏ của nữ giới. Thịnh Mạn Mạn ở bên ra sức nháy mắt cười ha ha

93. Chương 93: Tin Vui

Mạnh Khởi Đức dễ tính rời đi tìm Triệu Thừa Dư, lúc này Thịnh Mạn Mạn mới cười ra tiếng.

“Ai nha, cậu càng ngày càng oai đấy.”

“Đó là tất nhiên, còn hơn là bị ra oai nha.” Thôi Hà Miêu cười tít mắt, không nhượng bộ trêu chọc lại.

“Giỏi chưa, chúng ta hiếm khi gặp mặt, cậu lại vì đàn ông chế nhạo mình!”

Cố Hàm Ninh cười, nhìn Thôi Hà Miêu và Thịnh Mạn Mạn cãi lộn, giống như lại trở về trước kia.

“Ai, đáng tiếc còn thiếu Vũ Hân, không là đủ người rồi.” Thôi Hà Miêu hơi cảm thán, dứt lời sáng mắt lên, hạ giọng nói: “Các cậu biết không, Vũ Hân có người yêu rồi?”

“Ai? Không phải tên khốn Cao Thần kia chứ?” Thịnh Mạn Mạn tràn ngập tò mò, nhưng trong lòng lại nghi hoặc, sao lại im hơi lặng tiếng thế, cả đám đều tìm không thấy a.

“Đương nhiên không phải, nếu như là người nọ, mình đã tới đánh cho cậu ấy thấy hối hận!” Thôi Hà Miêu liếc trộm Thịnh Mạn Mạn, lúc này mới thần thần bí bí nói, “Người này, chúng ta đều biết.”

“Ai a?” Thịnh Mạn Mạn nghi ngờ hỏi.

Cố Hàm Ninh trong lòng nhảy dựng, lập tức nhớ tới một cái tên: “Ôn Thiên Lam?”

“Nha, làm sao cậu biết?” Thôi Hà Miêu mở to mắt, nhìn Cố Hàm Ninh, “Vũ Hân nói với cậu?”

“Không, mình chỉ là đoán.” Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, lắc đầu.

“Cậu giỏi thế, thế mà cũng có thể đoán được. Lúc ấy Vũ Hân nói với mình, mình còn tưởng là nghe nhầm.” Thôi Hà Miêu đưa ra ngón cái khen ngợi, Thịnh Mạn Mạn bên cạnh nóng vội túm lấy tay cô: “rốt cuộc chuyện thế nào? Sao Ôn Thiên Lam lại có quan hệ với Vũ Hân rồi?”

“Ai, chính là lần trước Ôn Thiên Lam nói sắp đi công tác ở thành phố N, hai người liền có liên lạc. Ai biết Ôn Thiên Lam đột nhiên tỏ tình, nói là thích cậu ấy đã rất lâu rồi, lúc ấy Vũ Hân cũng giật nảy mình, còn tưởng rằng là ngày cá tháng tư đấy. Nhưng mà lúc đó cậu ấy chưa đáp lại.”

Cố Hàm Ninh khẽ gật đầu, cũng hiểu được. Về sau thái độ tránh không kịp của Cao Thần đối với Bạch Vũ Hân mới khiến Bạch Vũ Hân triệt để lạnh ngắt trái tim, cô ấy chịu nhiều cay đắng như thế, đối lấy không phải là sự thương tiếc của Cao Thần, mà là sự rời xa chán ghét như vậy, thậm chí cậu ta còn nhanh chóng có bạn gái khác, ngay cả điện thoại của Bạch Vũ Hân cũng không nhận. Khi đó Bạch Vũ Hân ở trong phòng ngủ lấy nước mắt rửa mặt chừng mấy ngày liền, về sau mới từ từ gượng dậy.

Nhưng mà, cô thật cũng không nghĩ tới, tỏ tình với Bạch Vũ Hân, thế mà không phải Trần Minh, mà là Ôn Thiên Lam.

Trần Minh và Cao Thần cùng phòng ký túc, hồi năm ba, Bạch Vũ Hân và Cao Thần qua lại gần gũi như thế, cậu ấy hẳn là cũng có cảm giác, cho nên, về sau rất ít khi thấy cậu ấy đến tìm Bạch Vũ Hân. Tình yêu có kiên định đi nữa, bị xem nhẹ trong thời gian dài, nhìn người mình yêu và người khác tình chàng ý thiếp, không có mấy người có khả năng kiên trì mãi được. Cho nên, Trần Minh rút lui thật ra rất bình thường.

Không bình thường, dĩ nhiên là bạn học Triệu rồi. Cố Hàm Ninh nghĩ đến sự đợi chờ của Triệu Thừa Dư kiếp trước kiếp này, trong lòng vừa ngọt vừa chát. Có lẽ là kiếp trước cảm thấy hơi mắc nợ, cho nên, kiếp này, cô đối với Triệu Thừa Dư, đau lòng rất nhiều, càng thêm bao dung, thế cho nên bạn học Triệu bây giờ có chút lòng tham không đáy rồi.

Cố Hàm Ninh trong lòng nóng lên, nhẹ nhấp một ngụm trà xanh, che giấu xấu hổ buồn bực phát tán sau khi tư duy dưới đáy lòng.

“Lúc ấy Vũ Hân thật ra rất buồn phiền, cho nên tới tìm mình tỉ tê. Mình liền khuyên cậu ấy, nên cho bản thân và Ôn Thiên Lam một cơ hội. Không nghĩ tới ngày hôm sau, cậu ấy liền nói toàn bộ chuyện của bản thân và Cao Thần cho Ôn Thiên Lam, cậu ấy nói, cậu ấy bằng lòng cho hai người cơ hội, chỉ là quyền lựa chọn chẳng hề trong tay cậu ấy, cậu ấy không muốn gạt Ôn Thiên Lam, để khỏi về sau chuyện lộ ra, hai bên không chịu nổi.. Chừng mấy ngày Ôn Thiên Lam bắt tâm tin tức, lúc đó mình vừa sốt ruột vừa lo lắng, không nghĩ tới một tuần sau, Ôn Thiên Lam chạy thẳng tới thành phố N, nói cậu ta rất khó chịu, không vì cái gì khác mà là vì biết rõ trước kia Vũ Hân đã từng thích một người khác như thế, điều này khiến cậu ta vô cùng ghen tị. Ai, thì ra trước kia chúng ta đều nhìn lầm rồi, Ôn Thiên Lam thật đúng là đàn ông! Cậu ta nói, cậu ta hối hận đi tìm Vũ Hân quá muộn, cho nên mới để Vũ Hân bị đau khổ như thế, người mà cậu ta không nỡ chạm vào, thế mà lại bị người ta làm tổn thương như vậy, mà đến bây giờ cậu ta mới biết.”

Thôi Hà Miêu nói mặt mày hớn hớn, Thịnh Mạn Mạn nghe say sưa dạt dào, Cố Hàm Ninh bắt giác thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Như vậy rất tốt, các cô đều có cuộc đời khác đi, trên tiền đề không làm hại người vô tội, mỗi người đều có quyền khẳng định với tình yêu. Chỉ ít, kiếp này, Bạch Vũ Hân có thể thoát khỏi một Cao Thần tàn nhẫn hơn ma cô hơn, một lần nữa có được một phần tình cảm ấm áp khác.

Yêu, thật có thể xoa dịu rất nhiều vết thương.

Chuyện của Ôn Thiên Lam và Bạch Vũ Hân đã đẩy lên một làn sóng lớn ở trong nhóm QQ lớp, người sợ hãi than rất nhiều, tuy rằng cũng có vài âm cá biệt không hài hòa, nhưng đều bị một câu nói nhẹ nhàng của Ôn Thiên Lam xua đi rồi: “Mình yêu Bạch Vũ Hân, ngay cả cha mẹ mình cũng không có cách nào can thiệp, các bạn vui lòng chúc phúc, mình sẽ rất vui mừng, nếu như không muốn, mình cũng không gượng ép, bởi vì không quan trọng.”

Thịnh Mạn Mạn ở phía sau rất chân chó theo sát một câu: “Anh rể! Thật đàn ông!”

Cố Hàm Ninh không có nhiều lời, chỉ cười yếu ớt nhìn cái Bạch Vũ Hân cũng đang online. Cô vui vẻ cho người đàn ông biết bảo vệ bạn gái của mình một tràng vỗ tay, đây là nghĩa vụ tối thiểu của một người bạn

traí.

Chuyện của Bạch Vũ Hân và Cao Thần khi xưa, mặc dù không âm ỉ, nhưng người biết sơ sơ, thậm chí đoán được sự thật không phải là không có. Nhưng chỉ cần Ôn Thiên Lam có thái độ kiên định, chuyện sẽ đơn giản rất nhiều. Cô cũng chân thành chúc phúc, tình yêu của bọn họ có thể giản đơn, sẽ không có lời ra tiếng vào gì âm ỉ đến trước mặt cha mẹ nhà họ Ôn.

Trước khi tắt QQ, Cố Hàm Ninh thấy Thích Kỳ cũng đang trên mạng, cuối cùng cô không nói câu nào. Cô không rõ rốt cuộc Thích Kỳ biết bao nhiêu, nhưng làm lớp trưởng, hỏi Bạch Vũ Hân xin phép, cô cũng từng liên hệ mấy lần, trước khi được giao cho khoa giấy xin phép nghỉ đó đều do chủ nhiệm lớp và cô ấy xử lý, cuối cùng Thích Kỳ chỉ báo cho Bạch Vũ Hân là đã xin cho cô ấy nghỉ bệnh rồi, không nói gì khác. Cố Hàm Ninh nghĩ, dù Thích Kỳ không biết toàn bộ, cũng có thể đoán ra phần nào.

Cho nên, bốn giờ chiều lúc gặp Thích Kỳ ở nhà cô Mạc, Cố Hàm Ninh lập tức nở nụ cười thân thiện: “Thích Kỳ, cô Mạc đi mua thức ăn, bảo chúng ta cùng ăn tối.”

Thích Kỳ khẽ gật đầu, nhếch khóe môi, yên lặng ngồi xuống ghế sofa.

Cố Hàm Ninh vẫn luôn tỏ ra hữu nghị với cô, ngược lại khiến cô không được tự nhiên, lần nào cũng bất giác nhớ tới chuyện cũ mình giễu cợt Cố Hàm Ninh, cùng với việc bị giễu cợt lại... Tiếc là, bây giờ là bạn cùng một thầy, cơ hội gặp mặt quá nhiều...

Cô Mạc là người phương bắc, rất thích bánh chèo, đến khi cô và chồng là thầy Trần trở về, liền tuyên bố bữa tối cùng nhau làm vằn thắn. Chờ đến lúc chính thức bắt tay làm, Cố Hàm Ninh mới phát hiện, Thích Kỳ vốn luôn tỏ ra điềm tĩnh thì ra cũng có lúc không làm được, cho đến lúc Cố Hàm Ninh gói xong mười chiếc bánh chèo đẹp hoàn chỉnh, vừa quay đầu lại thì thấy Thích Kỳ đang phấn đấu với chiếc bánh chèo thứ ba, mà chiếc bánh chèo thứ nhất, thứ hai của cô nàng có hình thù lạ lùng không hề ngoại lệ, còn chưa cho vào nồi đã hỏng nhân rồi.

Cố Hàm Ninh không chút che giấu cười ha ha, nhìn Thích Kỳ lúng túng đến bắt đầu đỏ mặt đỏ mũi, ngay cả cô Mạc tính nghiêm túc cũng không khỏi nhếch khóe môi.

“Thích Kỳ, phần cậu nặn, cậu phụ trách nhé, cái dáng này mình cũng không dám nuốt.” Cố Hàm Ninh híp mắt trêu chọc, quả nhiên thấy Thích Kỳ thay đổi sắc mặt, cường độ tay không đều, nặn bánh chèo đến rách cả vỏ.

“Ha ha, là thầy cán vỏ chưa đều.” Thầy Trần vừa cán vỏ, vừa giải vây giúp Thích Kỳ, kết quả vô số vỏ bánh chèo đều rách.

Cố Hàm Ninh cười vui vẻ, quơ quơ bánh chèo hoàn mỹ do mình nặn ở trước cô ấy: “bạn học Thích, đây mới gọi là bánh chèo nha.”

Thích Kỳ thay đổi sắc mặt liên tục, trông Cố Hàm Ninh đang vui mừng khôn xiết, nặng nề buông bánh chèo đã hỏng trong tay xuống: “Vậy thì phiền cậu nặn nhiều một chút, mình liền ăn của cậu.” Nói xong, không quay đầu lại đi rửa tay rồi.

Cố Hàm Ninh cúi đầu nhìn ba cái bánh chèo của Thích Kỳ, nghĩ thầm quả nhiên mỗi người đều có nhược điểm, thế là nói với Thích Kỳ đang đi vào phòng vệ sinh rằng: “Yên tâm đi, bánh chèo mình nặn tuyệt đối có thể yên tâm ăn.”

Con trai của cô Mạc đi du học nước ngoài, mặc dù không nói ra, nhưng Cố Hàm Ninh vẫn có thể nhìn ra, hai người đều rất thích mình và Thích Kỳ làm bạn, cho nên, cô luôn thích trêu chọc Thích Kỳ, khuấy động bầu không khí một chút.

Buổi tối về nhà, lúc đi ra cửa, Cố Hàm Ninh không khỏi quay đầu nhìn nhà cô Mạc sau ánh đèn vàng ấm, trong lòng suy nghĩ, phải sinh mấy đứa con mới tốt a.

Về vấn đề con cái, thật ra cô cũng suy xét cẩn thận. Nghe nói hai mươi lăm là tuổi sinh con tốt nhất, vậy thì cô thuận theo tự nhiên đi. Phòng tránh, tránh không được thì cũng không có cách nào, cứ xem cái duyên giữa mình và con cái đi.

Trải nghiệm càng nhiều, cô càng tin tưởng, trên đời thực sự có cái duyên. Cái duyên giữa người và người thật huyền diệu, lại kỳ lạ, lần nào cũng khiến cô sợ hãi than không thôi.

Khi năm nhất nghiệp cứu sinh vừa kết thúc thì trái bom đỏ chót của Thôi Hà Miêu cũng đến.

Thôi Hà Miêu vừa tốt nghiệp liền vào một đơn vị hành chính ở quê, Mạnh Khởi Đức thì vào một xí nghiệp vốn nước ngoài ở địa phương, nghe đâu cũng xông pha không tệ lắm, một người ổn định, một người gây dựng sự nghiệp, tổ hợp như thế cũng không tồi. Mồng một tháng năm vừa rồi nghe nói Mạnh Khởi Đức thăng một chức nhỏ, tiền lương tăng chút ít, việc cưới xin tất nhiên cũng được nhắc lên bàn bạc, nhưng không ngờ nhanh như thế, Quốc Khánh là làm đám cưới rồi.

Rất nhanh, Cố Hàm Ninh liền biết tại sao vội làm đám cưới vào dịp Quốc Khánh rồi, bởi vì có người đã đợi không kịp.

“Cái đó, hơn một tháng rồi. Vốn dĩ quyết định vào tháng năm sang năm. . .” Thôi Hà Miêu nhăn nhăn nhớ nhỏ, muốn nói lại thôi, nhóm phòng ngủ yên lặng vài giây, sau đó đều hiểu ra rồi. Té ra là có em bé rồi, sợ là em bé chờ không kịp muốn ra đời rồi...

“Ông Mạnh nhanh tay nhanh chân thật. . .” Cố Hàm Ninh bật cười đánh ra một câu như vậy, tưởng tượng ra dáng dấp vừa xấu hổ lại vừa vui sướng của Thôi Hà Miêu bây giờ. Như vậy cũng không tồi, nhanh nhẹn lưu loát, cha mẹ của cô ấy càng thêm không có lý do để phản đối, nếu nói hồi đầu là xem thể nào đã, thì bây giờ chính bọn họ còn gấp gấp hơn rồi.

“Anh rể Mạnh uy vũ! Mình sắp làm dì, thật hưng phấn a!” Thịnh Mạn Mạn có vẻ còn vui cho cô ấy hơn so với bản thân mình, có lẽ cô đang nhảy dựng lên, để bày tỏ sự hưng phấn của mình.

“Chúc mừng.” Bạch Vũ Hân đáp lại rất ngắn gọn, Cố Hàm Ninh không biết cô ấy có thể thấy cảnh thương tình không, nhưng chỉ cần bằng lòng phơi bày vết thương ra, chậm rãi nó sẽ khỏi hẳn.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô lại rất nhớ các cô ấy, cùng phòng ký túc bốn năm trời, phần tình nghĩa này như đã khắc sâu vào máu thịt, xa nhau, ngược lại càng thêm nhớ nhung.

“Ừ, vậy tháng mười chúng ta lại có thể gặp mặt, còn hai tháng nữa!” Cố Hàm Ninh mỉm cười đánh ra một hàng chữ.

“Đúng a đúng a! Mình còn mong đợi thể hơn so với đám cưới của Miêu Miêu!” Thịnh Mạn Mạn còn kèm thêm một mặt cười thật to ở cuối câu, cứ như là giờ phút này cô ấy cũng đang cười to không khép miệng được.

“Như vậy, tháng mười gặp.” Bạch Vũ Hân an tĩnh đánh ra một hàng chữ, trong lòng dâng lên đậm nỗi chờ mong.

94. Chương 94: Tiến Độ

Cũng tầm thời gian đó, Triệu Thừa Dư nhận được tin. Cố Hàm Ninh đang ngồi bàn đọc sách, chăm chú nhìn khung chát nhóm phòng ký túc trên màn hình máy tính, trao đổi rất hào hứng, Triệu Thừa Dư cũng nhận được điện thoại của Mạnh Khởi Đức, đi lên sân thượng trò chuyện không ít thời gian.

Lúc ấy Cố Hàm Ninh không chú ý, chỉ mãi chần chừ qua mạng, tuy rằng nhóm phòng ký túc chỉ có bốn người, lại chuyện trò sục sôi rất là hân hoan. Cô thật lòng chúc phúc cho Thôi Hà Miêu. Mặc dù gặp phải ít trắc trở, nhưng rốt cuộc bọn họ đã vượt qua rồi, hôm nay coi như là sau cơn mưa trời lại sáng. Tới khi cô định tắt máy tính, vừa quay đầu lại đã thấy Triệu Thừa Dư cầm di động nhíu mày, như có suy nghĩ nhìn chằm chằm mình, không biết đã nhìn bao lâu, ánh mắt sáng quắc kia khiến cô đáy lòng cô tự dưng nhảy dựng. truyện được đăng tải miễn phí trên tamvunguyetlau

“Sao thế?” Cố Hàm Ninh bị ánh mắt chuyên chú lấp lánh dưới ánh đèn của Triệu Thừa Dư khiến trong lòng có chút sợ hãi, dè dặt thu lại nụ cười trên mặt, nhẹ giọng hỏi.

“Vừa rồi Mạnh Khởi Đức nói, Thôi Hà Miêu mang thai.” Triệu Thừa Dư vẫn cau mày, ngón tay vuốt ve màn hình điện thoại di động, hồi tưởng lời Mạnh Khởi Đức nói vừa rồi, anh xác định mình nghe ra một tia khoe khoang.

“À, chuyện này à, em biết rồi, cho nên bọn họ mới muốn kết hôn vào Quốc Khánh đi.” Cố Hàm Ninh không để ý lăm gật đầu, nghĩ đến có một sinh mệnh nho nhỏ đang làm tổ trong bụng Thôi Hà Miêu, liền cảm thấy sinh mệnh rất kỳ diệu, chưa tới hơn hai trăm ngày nữa, sẽ có một bé con giống Thôi Hà Miêu hoặc Mạnh Khởi Đức oe oe chào đời, nghĩ nghĩ đã thấy kỳ diệu.

“Anh thấy, tiến độ của chúng ta lạc hậu nghiêm trọng rồi.” Triệu Thừa Dư để điện thoại di động xuống, bước chân điềm tỉnh đi tới trước mặt Cố Hàm Ninh, nắm tay cô, kéo cô đứng dậy, cúi đầu, chuyên chú nhìn vào cô.

“Hả? Tiến độ gì lạc hậu?” Cố Hàm Ninh không rõ nguyên do thắc mắc.

“Rõ ràng là anh kết hôn sớm hơn Mạnh Khởi Đức, bây giờ lại sinh con sau cậu ấy, thật quá mất mặt rồi, em bé nhà chúng ta cũng sẽ tức giận.”

“Nó tức giận cái gì a?” Cố Hàm Ninh bật cười, cố gắng giãy tay ra, “Mau buông tay, em muốn đi đánh răng!”

“Đương nhiên nó sẽ tức giận, theo lý mà nói lẽ ra nó phải làm anh chị cả, bây giờ lại phải làm em hai, nếu động tác của ba mẹ còn chậm thêm nữa, không chừng ngay cả thứ hai cũng không tới lượt. Em nói sao nó có thể không tức giận?”

Triệu Thừa Dư lời lẽ nóng bỏng, ánh mắt nóng rực pha lẫn ý cười, kéo tay Cố Hàm Ninh, vuốt ve dọc theo cánh tay mảnh khảnh của cô từng tắc từng tắc: “Anh nghiêm trọng cảm thấy, chúng ta phải tăng tốc tiến độ, ít ra không được quá lạc hậu.” Dứt lời, đôi môi nóng bỏng đã áp xuống, nặng nề chặn lại âm thanh lẩm bầm cố gắng kháng nghị của Cố Hàm Ninh, thân thể khỏe mạnh dán sát tới, chặt chẽ hoàn toàn không sót một khe hở. . .

Triệu Thừa Dư vin vào em bé, sau mấy ngày nỗ lực cày cấy, di căn của Cố Hàm Ninh vẫn đến thăm đúng hạn. Lúc ấy Cố Hàm Ninh ngồi ở trên bồn cầu, bụng âm ỉ đau đớn, cô cúi đầu nhìn vết đo đỏ trên quần lót, trong lòng thấp thoáng xẹt qua tia mất mát, lập tức bật cười lắc đầu. Được rồi, mấy ngày nay ngày nào Triệu Thừa Dư cũng đều nhắc tới, cũng khiến cô nảy sinh ra mong đợi em bé, đáy lòng ít nhiều cũng làm công tác chuẩn bị đón chào tin vui, thật giống như là bị tẩy não vậy, thế mà đã không còn tâm lý thấp thỏm và căng thẳng đối với việc mang thai như lúc mới bắt đầu nữa. Đáng tiếc, có hi vọng sẽ có thất vọng.

Cố Hàm Ninh hoàn hồn lại, hướng ra bên ngoài phòng tắm hô: “Thừa Dư, lấy cho em một miếng Sofi (*).”

[(*) một nhãn hiệu bvs của TQ]

Triệu Thừa Dư đang xem tin tức bên ngoài, nghe tiếng dừng một chút, qua vài giây mới đáp lại: “Loại ban đêm hay hàng ngày?”

“Loại ban đêm.” Cố Hàm Ninh mím môi không tiếng động nở nụ cười, đáy lòng mặc niệm: cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực.

“Ừm, 410 đúng không. . . ừ, hình như hết rồi.” Chỉ chốc lát sau liền vang lên tiếng dép lê lạch bạch, cửa phòng tắm bị mở ra, Triệu Thừa Dư thò nửa người vào, đưa vào một túi ni lông nhỏ màu hồng nhạt: “Chỉ còn lại hàng ngày, em dùng tạm đã, bây giờ anh đi xuống mua, thuận tiện mua chút giấy ăn. Em còn muốn thứ gì nữa không?”

“Không cần, một gói ban đêm thôi.” Cố Hàm Ninh cười liếc anh một cái, đưa tay tiếp nhận.

“Được. Vậy anh đi xuống.” Triệu Thừa Dư khẽ gật đầu, đi ra ngoài.

Cố Hàm Ninh cầm bé bvs tri kỷ trong tay, mím môi nở nụ cười.

Triệu Thừa Dư chỉ xuống lầu 10 phút, rất nhanh đã đi lên, để giấy ăn vào trong ngăn tủ, đưa một gói ni lông màu mực màu tím cho Cố Hàm Ninh: “Anh đi pha cốc trà đường đồ long nhãn táo đỏ cho em.”

Cứ hai ngày đầu chu kỳ là Cổ Hàm Ninh lại đau bụng, có một lần Triệu Thừa Dư vô tình nhắc tới với mẹ vợ mình, sau khi mẹ vợ cười hiểu ý, đã giành được phương thuốc dân gian này. Truyện được đăng tải trên tamvunguyetlau . Lúc Cổ Hàm Ninh không để ý thì trong nhà đã xuất hiện thêm mấy gói long nhãn và táo đỏ, khiến Cổ đỏ mồm hôi rồi, dù cô uống hàng ngày, cũng phải uống đến một năm đi? Nhưng cô cũng không có nhiều lời, để tránh đả kích tính tích cực của ông xã nhà mình, tóm lại phần tắm lòng này là ít thấy, cùng lắm thì cô uống nhiều một chút, thuận tiện lén lút cầm một ít đi tặng người.

Buổi tối lúc ngủ, bởi vì bụng co rút đau đớn, Cổ Hàm Ninh mãi lâu cũng không ngủ được, Triệu Thừa Dư bên cạnh hít thở trầm thấp, tiếng ngáy nhẹ nhàng gần trong gang tấc, cô cẩn thận xoay người. Trong bóng tối, Triệu Thừa Dư nhẹ giọng lầm bầm một câu, bàn tay to đã vén áo ngủ của Cổ Hàm Ninh lên, dán vào làn da trên bụng cô. Cảm giác ấm áp khiến Cổ Hàm Ninh nhẹ thở phào một cái, quả nhiên thoải mái rất nhiều.

Vốn Triệu Thừa Dư cũng muốn ngâm cái túi chườm nóng, nhưng trời rất nóng, cô lại sợ nóng, kiên quyết không muốn. Không nghĩ tới lúc đi ngủ ngược lại đau hơn.

Có lẽ là thoải mái một ít, Cổ Hàm Ninh rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Buổi sáng khi tỉnh lại, Triệu Thừa Dư đang mặc áo, thấy cô mở mắt, đưa tay xoa xoa tóc cô, nhẹ giọng cười nói: “Ngủ tiếp một lát nữa.”

Cổ Hàm Ninh cũng cảm thấy hơi buồn ngủ, liền ừ một tiếng, lại nhắm mắt lại. Xuống giường, Triệu Thừa Dư lại bu lại: “Mang thai, sẽ lâu không có kinh nguyệt. Hơn nữa, anh nghe nói, cũng sẽ không đau bụng kinh nữa.” Nói xong, liền cứ thế vào phòng tắm rửa mặt.

Cổ Hàm Ninh nhắm mắt, mím môi cười một lát, mới xê dịch đầu, cọ mặt lên gối đầu còn vương lại nhiệt độ cơ thể của ông chồng mình, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi tiếp.

Buổi tối vài ngày sau, Cổ Hàm Ninh rửa mặt xong, thay áo ngủ nằm vào trong chăn, Triệu Thừa Dư vốn đang tập trung tinh thần xem ti vi, duỗi một tay vào trong chăn, tìm kiếm mục đích, thoáng cái phủ lên trên lớp vải mỏng, trong lòng nóng lên, biết hôm nay rốt cuộc hết lệnh cấm, ngón tay nhẹ vén lên, chạm vào nơi mềm mại bị cách ly mấy ngày nay, tay động theo tâm, ngón trở nhanh chóng thăm dò vào trong.

Cổ Hàm Ninh hơi sững người lại, bật cười túm lấy cái tay đang quấy rối dưới chăn, quay đầu hơi ửng đỏ mặt trợn mắt nhìn anh, kiên quyết rút tay anh từ dưới người mình ra: “Tập trung xem ti vi.”

Một tay bị túm lấy, một tay kia cầm điều khiển ti vi từ xa, ấn một cái, nhanh chóng tắt ti vi, tùy ý ném điều khiển từ xa ra bên cạnh, thân thể hơi nghiêng, liền nhẹ nhàng đè lên, Triệu Thừa Dư khàn khàn nhỏ giọng nói: “Không xem.”

Cổ Hàm Ninh đáy lòng run lên, trên dưới đều đã thất thủ, trên người chợt lạnh, rất nhanh lại trở nên càng nóng.

“Anh cảm thấy, từ hôm nay trở đi chúng ta phải chấp hành kế hoạch tác chiến dày đặc hơn.” Trong tiếng thở dốc trùng điệp, Triệu Thừa Dư khẽ nói bên tai cô, ấm áp ngựa ngựa như tràn từ vành tai một mạch vào trong lòng, cô chỉ có thể khẽ ngâm, giờ tay đầu hàng. . .

Vừa mới bước ra khỏi cửa nhà cô giáo Mạc, Cổ Hàm Ninh liền lôi kéo cổ áo, hít thở không khí tươi mát lạnh lạnh, dường như nổi ngạt ngạt trong lòng dần dần tan tan biến.

“Không sao chứ?” Thích Kỳ phía sau đi nhanh vài bước, tới bên cạnh cô, trong giọng nói bình thản mơ hồ chứa đựng một tia quan tâm.

“Không sao, có thể là mấy ngày nay không ngủ ngon, dạ dày hơi khó chịu.” Cổ Hàm Ninh khẽ xoa bụng, hơi nhẹ nhàng thở ra, cảm giác khó chịu muốn nôn nhẹ đi mấy phần. Vừa rồi ở trong nhà cô Mạc, mấy lần cô che miệng, kiềm chế xúc động buồn nôn, không chịu nổi vọt tới phòng tắm, nhưng chỉ nôn khan mấy tiếng, ói ra vài ngụm nước miếng, nhưng cảm giác buồn nôn vẫn là xua không đi. Cho nên cô liền chào từ biệt sớm, Thích Kỳ cũng theo ra cùng.

“Ừ, mình thấy mấy hôm nay cậu hơi lạ, sắc mặt không tốt lắm, ăn uống cũng kém, mai bảo chồng cậu đưa đi bệnh viện một chuyến đi.”

Giọng nói lạnh lùng, nghe quen rồi, liền có thể tự động dò ra chút nhiệt độ, Cố Hàm Ninh mím môi cười yếu ớt, tiếp nhận sự quan tâm của Thích Kỳ.

“Ừ, chắc không sao đâu. Chỉ là dạ dày có chút không thoải mái, trước kia không có, mấy ngày nay mới. . .” Ngừng một chút, Cố Hàm Ninh suy nghĩ kỹ lại từ ngày nào mình bắt đầu không thoải mái, trong lòng nhảy dựng, có một ý nghĩ mơ hồ càng lúc càng rõ ràng.

Hắn là không đi? !

Mấy ngày nay Triệu Thừa Dư bề bộn nhiều việc, mỗi ngày khi cô mở mắt, đã không thấy người ở đây. Buổi tối thường xuyên về rất khuya, hôm qua thậm chí ngủ luôn ở chỗ phòng thuê. Truyện được đăng tải trên tamvunguyetlau . Cũng không phải là lúc nào cô cũng khó chịu, chỉ thỉnh thoảng ngủ thấy mùi không thích sẽ hơi buồn nôn, do đó cũng không để ý lắm, càng không nhắc tới với Triệu Thừa Dư. Hôm nay vừa nghĩ, trong lòng lại chắc chắn mấy phần.

“Ách, Thích Kỳ, phòng cậu hẳn là bên kia.” Cố Hàm Ninh gắng dần lại ý nghĩ xuống đáy lòng, quay đầu thấy Thích Kỳ vẫn ở bên cạnh mình.

“Ừ, không phải là cậu không thoải mái sao, mình đưa cậu về. Mấy ngày nay cũng không thấy chồng cậu tới đón cậu, đưa cậu về tới cửa phòng rồi mình về.” Thích Kỳ chỉ thản nhiên liếc cô một cái, “Đi thôi. Mau trở về uống chén trà nóng, có lẽ sẽ tốt hơn chút.”

Cố Hàm Ninh gật đầu cười, thật cũng không nói nhiều lời từ chối. Khó được Thích Kỳ nhiệt tình một lần, không tiếp chấp liền quá không nể mặt. Hơn nữa, buổi tối an tĩnh như vậy, cơ thể có chút không thoải mái, bên cạnh có người làm bạn, quả thật cảm thấy an tâm rất nhiều.

Sáng ngày hôm sau, Cố Hàm Ninh đi một chuyến tới tiệm thuốc ở cửa trường học, trong tay cầm mấy túi ni lông nhỏ, vừa thấp thỏm vừa nhảy nhót trở về phòng ngủ, nán lại trong phòng vệ sinh hơn mười phút mới cười ra mặt đi ra ngoài.

Để tránh làm sai hoặc nguyên nhân khác, cô dứt khoát mua năm que thử, sau khi cẩn thận kiểm tra dựa theo tờ hướng dẫn, ra kết quả năm que thử hai vạch màu đỏ tía.

Tối hôm qua, cô mới nghĩ đến, từ lúc đi cả đến thăm lần trước, tới giờ đã sai hẹn năm ngày. Chu kỳ của cô thỉnh thoảng cũng có khi không đều, mấy ngày nay bởi vì thỉnh thoảng ngủ một mình, mấy tối không ngủ ngon giấc, lúc đầu cô còn tưởng rằng là cơ thể khó chịu nên mới muộn ngày.

Cố Hàm Ninh cười tí mắt, tìm tờ giấy ăn sạch sẽ trải phẳng lên trên bàn, cẩn thận đặt năm que thử lên trên, nhếch môi nhìn một lúc lâu mới cầm điện thoại ra bấm số.

“A lô, Thừa Dư, bây giờ có rảnh về phòng một chuyến không?”

95. Chương 95: Em Bé

Mang thai gần hai tháng, Cố Hàm Ninh vịn bồn cầu nôn xả ầm ầm, thế mới biết mấy ngày buồn nôn nôn khan đầu tiên không đáng kể chút nào, trạng thái uống nước cũng nôn khiến cô nhanh chóng gầy xẹp đi, mặt vàng, tinh thần uể oải, mỗi ngày nằm ở trên giường không thể động đậy. Hưng phấn, kích động ban đầu nhanh chóng đổi thành lo âu nồng đậm, Triệu Thừa Dư ngồi cạnh giường, cẩn thận chăm nom, bưng trà rót nước, lo lắng tiêu tụy tràn đầy trên gương mặt.

Để tránh cho người nhà lo lắng, Cố Hàm Ninh chỉ thông báo tin tức mình mang thai, không nói phản ứng có thai của mình mạnh như thế. Cô Mạc tự mình đến phòng ngủ thăm một lần, nắm tay Cố Hàm Ninh, bảo cô muốn ăn gì thì cứ nói. Đương nhiên, thỉnh thoảng có lúc Cố Hàm Ninh cũng khá hơn, cô Mạc vì phối hợp với cô, lúc cô nôn không đến nỗi lắm thì đi nấu chút gì cho cô.

Hôm sau Thích Kỳ bàn bạc với cô Mạc, cũng phối hợp giờ lên lớp không có quy luật của Cố Hàm Ninh, cùng đến, để cô Mạc đỡ phải khổ cực hai lần. Lúc Triệu Thừa Dư không rảnh, Thích Kỳ liền tới phòng ngủ làm bạn, mặc dù có lúc bị sai khiến thì sắc mặt khó coi, lại chưa từng có oán hận một câu, ngày hôm sau vẫn sớm tới chờ lệnh rồi.

Tuy Cố Hàm Ninh vẫn không có tinh thần, trong lòng lại thực sự cảm động. Được rồi, cô thừa nhận, thật ra tính cách của cô và Thích Kỳ quả thật chênh rất nhiều, chỗ nhìn nhau không vừa mắt cũng không ít, nhưng đó lại không gây trở ngại hai người bọn họ trở thành bạn bè, cũng không phải bạn tốt ăn ý mà là bạn bè hơi thân thiết.

Cho nên, một ngày nào đó, Cố Hàm Ninh lại phun hết táo và chuối tiêu vừa mới ăn vào trong bồn cầu, thậm chí còn có một phần không kịp, trực tiếp rơi xuống nền phòng tắm, Thích Kỳ nhúu chặt mày, ngồi xổm trên nền phòng tắm lát gạch men sứ, cúi đầu chà lau cẩn thận, cô không khỏi cảm thán tự đáy lòng: “Thích Kỳ, cảm ơn cậu! Về sau cậu nôn nghén kinh khủng, mình cũng sẽ tới chăm sóc cậu.”

Nghe vậy, Thích Kỳ dừng tay lại một chút, ở góc độ Cố Hàm Ninh không nhìn thấy, cô ấy nhúu mày chặt hơn, một lúc lâu mới lạnh lùng nói: “Cậu đang rửa mình cũng phản ứng mạnh như cậu sao?”

“ . . . ”

Ba tháng sau, Cố Hàm Ninh đã từ một ngày ba đến bốn lần nôn, cải thiện đến một ngày một lần, lần nữa nghĩ thấy hương thơm của thức ăn ngon, cô thở phào một cái thật mạnh, vẻ mặt nhìn người khởi xướng cũng tốt hơn chút.

“Ngày mai em muốn ăn cá dưa chua.” Cô liếm khóe môi, nghĩ tới rất lâu rồi không ăn vị cay, đột nhiên có hào hứng.

“Được, quán món cay Tứ Xuyên ngoài cửa Nam kia?” Triệu Thừa Dư vui rạo rực nhìn Cố Hàm Ninh rốt cuộc ăn được một bát cơm, trong lòng cũng nhẹ nhõm chút ít. Lúc này, dù Cố Hàm Ninh nói muốn ăn thịt rồng, anh cũng sẽ nghĩ cách chứ nói gì đến chỉ vốn vẹn là cá dưa chua.

Cố Hàm Ninh cúi đầu vuốt ve cái bụng đã hơi nhô ra của mình, trên khuôn mặt tái nhợt xuất hiện nụ cười: “Em bé nhà ta nói, muốn ăn món cay Tứ Xuyên trần trên.”

“Được, nghe con. Anh xách về hay là em cùng đi bộ tới ăn?” Triệu Thừa Dư thông thạo thu dọn bát đĩa, lau sạch sẽ cái bàn, gói kín đồ ăn thừa, chờ chút nữa rửa bát xong thì đi đổ.

“Ừ. . . Vậy thì anh gói mang về đi, em sợ mùi ở quán ăn quá tạp.” Cố Hàm Ninh tưởng tượng thấy tình hình trong quán món cay Tứ Xuyên, cảm thấy trong bụng lại hơi quay cuồng, vội cầm quả chanh vừa cắt để bên, ra sức ngửi ngửi, lúc này mới cảm thấy dạ dày dễ chịu hơn.

“Được, vậy lúc về anh gói về cho em. Còn muốn ăn cái gì?” Muốn ăn mới tốt, sợ nhất chính là cái gì cũng không muốn ăn, trong bụng căn bản là không có gì, còn ra sức nôn nước chua. Nghĩ đến Cố Hàm Ninh như là con cá xa nước khoảng thời gian vừa rồi, Triệu Thừa Dư vẫn còn có chút kinh hồn bạt vía, lúc ấy trong lòng thật sự vừa đau lòng lại vừa hối hận.

“Vâng, chỉ muốn ăn cá dưa chua.” Cố Hàm Ninh nhúu mi nghĩ một lát, khi dạ dày lại bắt đầu quặn lên, vội vã ngừng lại, không dám nghĩ đến những món mà trước đây cảm thấy là món ngon nữa, bây giờ trong đầu nghĩ một lượt cũng là món ăn không chịu nổi.

Đến tháng thứ tư, Cố Hàm Ninh có thể cảm nhận được máy thai rất nhỏ, Triệu Thừa Dư dán vào cái bụng nhô lên của Cố Hàm Ninh không nhúc nhích, trong lòng kích động không kiềm chế được.

“Xem! Em bé nhà mình đang chào hỏi ba đấy! Con của chúng ta thật là một tiểu phúc tinh!” Sau khi Triệu Thừa Dư cặm cùi dán sát một tiếng đồng hồ, đến tận lúc Cố Hàm Ninh đã không nhận được muốn đuổi người thì bụng cô nhẹ nhàng rung động khó có thể nhận ra, Triệu Thừa Dư nín thở, nở một nụ cười thật tươi, cẩn thận buông tay, từ mép giường ngồi bệt xuống đất, gần như thành kính in một nụ hôn nhẹ nhàng lên bụng Cố Hàm Ninh: “Con yêu, ba là ba con, con phải ngoan, ba chờ con.”

Cố Hàm Ninh cúi đầu nhìn đỉnh đầu đen nhánh của Triệu Thừa Dư, nghe giọng nói nhẹ mềm dịu dàng của anh, đáy lòng như có một dòng nước ấm nhẹ nhàng lướt qua, khoan khoái ấm áp như vậy, cô không khỏi đưa tay vuốt tóc Triệu Thừa Dư, nhẹ nhàng nhếch khóe môi.

Thử nghiệm phần mềm điện thoại di động giai đoạn đầu đã kết thúc, Triệu Thừa Dư nói, đây là vận may em bé mang đến, cho nên, bà xã của anh có tướng vượng phu, con anh có tướng vượng cha.

Ngày nào Triệu Thừa Dư cũng gọi con yêu, tưởng tượng thấy em bé có khuôn mặt tương tự mẹ nó, Cố Hàm Ninh cũng không khỏi bắt đầu ảo tưởng, nếu thật là con gái, cũng rất tốt, cô có thể bím tóc cho bé, có thể mua váy đẹp, mặc váy mẹ con, sau đó, lòng cô mềm thành nước, có chút vội vàng muốn gặp con mình.

Ai, còn những hơn năm tháng nữa đây. Lúc Triệu Thừa Dư thở dài, Cố Hàm Ninh cũng sẽ không khỏi thở dài, máu mủ hòa tan, thì ra là cảm giác thần kỳ như vậy, mới hơn bốn tháng, cô đã cảm thấy bé là một phần gắn bó không thể rời của cô.

Phản ứng ghen tị từ từ yếu bớt, thời gian bắt đầu an nhàn trôi qua, Cố Hàm Ninh suýt chút nữa thì quên mất chuyện cô để ý từ lâu.

Sau buổi trưa thứ bảy, Cố Hàm Ninh vác cái bụng đã sáu tháng, rốt cuộc hoàn toàn an ổn, cùng Triệu Thừa Dư đi siêu thị mua vài món ăn, khoác tay nhau, đi tới phòng cho thuê, chuẩn bị chúc mừng phần mềm chính thức hoàn thành. Hai người cười nói mở cửa hành lang, thấy một bóng dáng quen thuộc nhanh chóng chạy xuống.

Triệu Thừa Dư tay mát lạnh lệ vội vàng đưa tay ôm chầm Cố Hàm Ninh dịch sang bên cạnh.

Cố Hàm Ninh cũng hoảng lên, nhìn về mặt kính ngạc vô cùng và đôi mắt đỏ bừng cùng với biểu cảm đau đớn căn bản không thể che giấu được trên gương mặt ướm sưng của đối phương, vô thức, cô nhanh chóng chia tay kéo lại Tống Minh Huyền đang cắn môi cúi đầu rõ ràng định đi thẳng, tay cũng giống như tâm trạng, nín chặt, không buông tay.

“Chị Tống.” Cố Hàm Ninh hơi nhú mi, nhìn Tống Minh Huyền im lặng cúi đầu cũng không nén nước mắt, đẩy lòng hơi thở dài, quay đầu, nháy mắt với Triệu Thừa Dư, “Thừa Dư, anh đi trên lầu, em và chị Tống trò chuyện.”

Triệu Thừa Dư nhìn Tống Minh Huyền một chút, lại nhìn Cố Hàm Ninh một cái, mấp máy môi, khẽ gật đầu: “Được, em. . . cẩn thận chút.” Nói xong, liền lên lầu.

Trong khoảng thời gian này, anh đã cảm thấy anh Bùi có cái gì không đúng, mỗi ngày mỗi đêm vui đầu khổ lắm, nếu như không phải bọn họ không chịu nổi, anh ấy như còn có thể không chút mệt mỏi tiếp tục tiêu hao. Thì ra là chị Tống, khiến anh ấy có cảm giác gấp gáp nóng ruột...

Triệu Thừa Dư nhẹ giọng thở dài, bước nhanh hơn.

Cố Hàm Ninh lôi kéo Tống Minh Huyền, túm chặt tay chị không buông: “Chị Tống, em đứng đã lâu hơi mệt, chúng ta tìm một chỗ ngồi một lát đi?”

Tống Minh Huyền không ngẩng đầu, im lặng một lúc, mới mím môi gật đầu. Cố Hàm Ninh nhẹ nhàng thở phào một cái, còn có thể nói liền còn có hi vọng. Chỉ cần chị Tống chưa tuyệt vọng là tốt rồi.

Rõ ràng còn yêu nhau, nhưng nữa là không biết làm sao nữa là một mối chia tay, đó là vết thương không nhỏ dưới đáy lòng hai người. Cái kiểu này, ai cũng không thể vui vẻ tiến tới một mối tình nữa.

Cố Hàm Ninh gắt gao lôi kéo Tống Minh Huyền, ngồi xuống một góc gần đó, nắm tay cô ấy, không buông ra.

“Đã lâu rồi em không nấu ăn, hôm nay chuẩn bị mấy món, mặc dù chỉ là vài món ăn, nhưng chị cũng cứ ủng hộ nha.” Cố Hàm Ninh nhẹ giọng cười yếu ớt, cố gắng xoa dịu bầu không khí, không nghĩ tới, dòng nước mắt Tống Minh Huyền vừa gắng gượng kìm nén lại bắt đầu tuôn rơi.

“Hàm Ninh, chị sợ rằng không có cách nào . . . bọn chị, chị và Bùi Duệ Triết, vừa mới chia tay . . .” Tống Minh Huyền chỉ nói một câu như vậy, liền khóc không thành tiếng, rốt cuộc không nói được nữa.

Chia tay, hai chữ, nói ra như là rất dễ dàng, lập tức có thể giải quyết tất cả vấn đề, sự ghét bỏ của cha mẹ, sự khốn khổ của Bùi Duệ Triết, sự khó xử của bản thân, tất cả đều không tồn tại nữa... bao gồm cả tình yêu của chị... mờ mịt lại xa vời, như là không còn gì hết. Kiên trì không buông gì đó, thì ra bỏ đi cũng có thể được...

Cố Hàm Ninh cắn môi, nhìn Tống Minh Huyền gục khóc trên vai mình, rất đau lòng. Nhưng điều cô có thể làm chỉ là nhẹ nhàng vỗ lưng chị, để chị khóc nức nở một trận.

Tình thân và tình yêu, bên nào cũng không dễ dàng buông tay, buông bỏ cái nào đều là một vết cắt sâu vào trong lòng, vừa đau vừa khổ. Tống Minh Huyền kiên trì đến bây giờ, dù mặt thì cười, sau lưng có lẽ đều là đau đớn, khóc một lần, coi như là một loại bộc lộ.

Tống Minh Huyền khóc một lúc lâu, lúc này mới nức nở nghẹn ngào ngừng lại, Cố Hàm Ninh đưa một chiếc khăn tay, nhìn cô ấy cúi đầu tiếp nhận, lúc này mới hơi yên tâm. Ổn định lại tâm trạng, mới dễ nói chuyện.

“Chị, là vì chuyện phần mềm lần này đi? Cho nên, chị kiên trì nhiều năm như vậy, hiện tại đột nhiên lại nói muốn chia tay.” Cố Hàm Ninh nhẹ giọng nói.

Tống Minh Huyền ngơ ngẩn nhìn dưới mặt đất, như đã bị rút cạn kiệt sức lực, không còn muốn che giấu sự mệt mỏi cố nén nữa.

“Chị đã đau lòng như vậy, tại sao muốn nói chia tay?” Cố Hàm Ninh nắm tay Tống Minh Huyền, hơi không đành lòng.

“Hàm Ninh, em không biết. . .” Tống Minh Huyền khàn khàn nói, không ngừng đầu, “Cha mẹ chị đã nhiều lần ép buộc chị chia tay với Duệ Triết. Mỗi ngày nay, họ còn muốn chị đi xem mắt ... Chị nghĩ hết cách mới khiến công ty họ đồng ý... không phải là chị khinh thường anh ấy. . .”

Cố Hàm Ninh nhìn Tống Minh Huyền ảm đạm, trong lòng cảm thấy buồn bã, chị Tống, là bởi vì nôn nóng đi? Cảm thấy cha mẹ và chính chị đều đã không đợi được nữa...

“Chị xem bây giờ chị khổ sở như vậy, chẳng qua là đang đùa lẫn nhau thôi. Anh Bùi chưa chắc thoải mái hơn chị, chỉ là anh ấy không giỏi biểu đạt mà thôi. Không thì thế này, chị cho hai người một thời hạn, coi như là cho nhau một cơ hội cuối cùng, đến hạn, nếu anh Bùi vẫn không giành được sự chấp nhận tối thiểu của cha mẹ chị, vậy thì chị liền chính thức lại tâm trạng, mỉm cười tạm biệt. Mà không phải giống như hiện tại, trong lòng căn bản không cách nào chấp nhận chia tay, ngoài miệng lại nói lời bốc đồng.”

“Thời hạn?” Tống Minh Huyền ngơ ngẩn ngừng đầu, đáy lòng lại bắt đầu dao động, có muốn cho thêm một cơ hội? Thời hạn cuối cùng...

“Vâng, không bằng, nửa năm đi, sáu tháng từ giờ trở đi, trong sáu tháng này, chị gắng sức không làm trái ý cha mẹ, nếu xem mắt, chị cứ coi như là đi ăn bữa cơm đi, không đến đâu cả, còn có thể làm dịu không khí. Nếu như sáu tháng sau, tình hình không được cải thiện, vậy thì sẵn sàng chia tay!” Cố Hàm Ninh mất sáng ngời, bình tĩnh nói, trong lòng lại nghĩ, dù đến lúc đó thật chia tay, chỉ sợ hai người bọn họ đều không có cách nào sẵn sàng chia tay.

Ánh mắt Tống Minh Huyền đang mờ mịt ảm đạm cũng dần trở nên sáng sủa: “Sáu tháng sao? Chỉ là sáu tháng mà thôi. . .”

Cố Hàm Ninh nhìn Tống Minh Huyền lại lên tinh thần, nhẹ nhàng thở ra. Nói đến cùng, thật ra chị Tống chẳng hề muốn chia tay, bây giờ điều chị cần chẳng qua là một người có thể thuyết phục chị ấy, cho chị ấy một lối thoát. Sáu tháng, chẳng qua là giảm xóc, cho chính chị ấy một cái cớ.

Cố Hàm Ninh chỉ có thể thành kính chờ đợi, con đường thành công kiếp này của Bùi Duệ Triết, không bởi vì sự can thiệp của mình mà thay đổi.

Chờ đến Tống Minh Huyền bình tĩnh lại, một lần nữa khôi phục thành Tống Minh Huyền sáng sủa, tự tin kia, Cố Hàm Ninh mới cười kéo tay chị trở về. Vừa vào cửa, liền thấy Bùi Duệ Triết mất hồn mất vía ngồi trên ghế sofa, ngừng đầu, mắt ửng đỏ nhìn chằm chằm Tống Minh Huyền.

Cố Hàm Ninh thấy chị Tống thật vất vả mới ngừng nước mắt thoáng chốc đỏ bừng mắt, nước mắt lại tí tách rơi xuống. Cô liếc mắt ra hiệu cho Triệu Thừa Dư, trước tiên lui ra khỏi gian phòng, Triệu Thừa Dư lập tức lôi kéo Thạch Lỗi, Hầu Nhân Phong theo sau một lần nữa lộ ra ý cười, bước nhanh ra ngoài.

Thời gian kế tiếp nên để lại cho người hữu tình tỏ lòng cho nhau đi. Điều bọn họ có thể làm chỉ là dọn sân mà thôi.

May mắn, thời gian chờ đợi chẳng hề tính là dài. Một ngày nào đó hai tháng sau, Cố Hàm Ninh nhận được điện thoại vội vã của Triệu Thừa Dư: “Hàm Ninh, bọn anh đã ký hợp đồng đầu tiên! Là công ty Tân Sướng!”

Cố Hàm Ninh cầm điện thoại di động, mím môi cười yếu ớt, niềm niềm vui sướng và kích động của Triệu Thừa Dư đầu điện thoại bên kia. Trong hai tháng này đều là giày vò đối với mỗi một người bọn họ, nhưng cũng ngập tràn hi vọng. May mắn, ánh rạng đông thắng lợi tới chẳng hề tính là quá muộn.

“Thừa Dư, đây là sự khởi đầu của tốt đẹp.”

Đúng vậy, đây chỉ là bắt đầu mà thôi. Công ty Tân Sướng là công ty sản xuất điện thoại di động nội địa lớn nhất, từ khi bắt đầu cho ra điện thoại di động thông minh hồi năm kia, luôn có sản lượng tiêu thụ điện thoại di động thông minh đứng đầu cả nước. Sự coi trọng của họ, trừ là một hợp đồng tương đối khá, càng thêm là một lần quảng cáo hoàn mỹ!

Buổi tối hôm ấy, bọn họ ăn cơm, sớm đã rời đi, cùng đi ra còn có Thạch Lỗi và Hầu Nhân Phong đầy mặt hớn hở. Không hẹn mà gặp, bọn họ đều lặng lẽ để không gian lại cho đôi tình nhân rót cuộc thấy cầu vòng sau cơn mưa.

Có bắt đầu coi như là toàn vẹn, chuyện kể tiếp, Cố Hàm Ninh cũng không chú ý nhiều lắm, nhưng thỉnh thoảng Triệu Thừa Dư vẫn báo cáo bọn họ vừa nhận được bao nhiêu, định ký kết bao nhiêu hợp đồng, đồng thời, thiết kế phần mềm mới cũng đang được chuẩn bị rùm beng.

Bụng Cố Hàm Ninh đã rất to, càng nhiều tháng, cô nghênh đón thời gian thoải mái trước nay chưa từng có. Dạ dày khó chịu đều đã biến mất, trừ vác nặng hơn, chèn ép đến mức buổi tối ngủ không yên ổn, nửa đêm khó trở mình, dường như không còn chuyện phiền lòng dư thừa nào rồi.

Cố Hàm Ninh viết luận văn rất thuận lợi, cho nên khi luận văn được cô Mạc thông qua, cô nhẹ vỗ về bụng mình, trong lòng âm thầm thừa nhận câu nói của Triệu Thừa Dư, con yêu của cô thật là một tiểu phúc tinh. Chỉ ít, vào lúc Thích Kỳ buồn rầu bứt tóc, hỏi thăm ý kiến của cô, cô chỉ nói một câu: “cậu đi mang thai một em bé ngoan ngoan đi.”

Nhưng càng tới gần ngày sinh dự tính, vốn vội vã ngóng trông em bé ra đời, lập tức chuyển thành kháng cự thấp thỏm. Bắt đầu từ giữa tháng tám, mỗi đêm, Cố Hàm Ninh đều phải tóm Triệu Thừa Dư nói chuyện: “Thừa Dư a, anh nói, em sinh muộn một chút có được không? Không thì anh bàn bạc với con anh, bảo nó ra đời chậm hai tháng đi? Thừa Dư a, anh nói hay là em mổ nhé? Liệu có thể là thuận lợi sinh ra đến một nửa, lại không sinh được nữa, lại bị đẩy đến phòng giải phẫu không? Thừa Dư a. . .” Triệu Thừa Dư chỉ có thể dùng hết khả năng dỗ ngon dỗ ngọt khuyên bảo, tuy rằng thật ra trong lòng anh cũng rất thấp thỏm.

Mặc kệ có bằng lòng hay không, ngày sinh dự tính của Cố Hàm Ninh vẫn cùng tới với ngày bảo vệ luận văn.

Có lẽ bởi vì khẩu vị luôn luôn không tốt, Cố Hàm Ninh to bụng rồi, nhưng nhìn tổng thể chỉ béo lên một chút, nhìn bóng lưng, cứ như là một thiếu nữ còn xanh, ừ, một thiếu nữ còn xanh đầy đặn.

Bởi vì khoảng thời gian gần nhất đều xoắn xít vấn đề sinh thuận hay là mổ, cho nên dừng dừng với việc bảo vệ luận văn. Nhìn khuôn mặt quen thuộc dưới đài, cô mỉm cười, bình tĩnh tự nhiên.

“Thưa các thầy cô. . .” Tự tin mở đầu, đáng tiếc mới chỉ nói bốn chữ, vẻ mặt cô cứng đờ, cả người đơ ra, trán hơi đổ mồ hôi, trong lòng có chút bối rối bắt đầu đếm.

Một, hai, ba. . . Qua vài giây, cô giật giật khóe miệng, lúc này mới tiếp tục, nhưng trong lòng có chút giật mình rồi.

Cô Mạc dưới đài hơi nhịu mày khó nhận ra, nghĩ thầm chẳng lẽ là khoảng thời gian trước quá thả lỏng, hiện tại mới bắt đầu căng thẳng?

Cố Hàm Ninh lê bước chân nặng trĩu tới bên cạnh Thích Kỳ, đã thấy cô ấy lo lắng. Cô nặng nề nắm tay Thích Kỳ, cắn răng, chịu đựng cơn đau, sau đó mới cực kỳ bình tĩnh nói: “Thích Kỳ, mình bắt đầu đau bụng sinh, cậu gọi điện cho Triệu Thừa Dư đi.”

Khi nhận được điện thoại của Thích Kỳ, Triệu Thừa Dư đang mở cuộc họp nhỏ trong phòng cho thuê, điện thoại di động lập tức rơi xuống đất, anh nhanh chóng xoay người nhấc lên, lại không cẩn thận đụng phải góc bàn: “Anh Triết, chìa khóa xe! Hàm Ninh sắp sinh!”

Xe nhanh chóng đến trường học, Thích Kỳ đỡ Cố Hàm Ninh đang đợi ở bậc thang giảng đường, lái xe chính là Bùi Duệ Triết, Triệu Thừa Dư mặt mũi mồ hôi, lao xuống xe tới ôm lấy Cố Hàm Ninh: “Anh Triết, còn

phải đi một chuyến tới ký túc xá lấy mấy thứ.”

Cơn đau bụng sinh vừa mới qua, Cố Hàm Ninh hơi thở phào một cái, giơ tay lên xoa lên tóc mai ướt đầm của Triệu Thừa Dư: “Đừng lo lắng, vừa mới bắt đầu đau mà thôi, không nhanh sinh như thế.”

Triệu Thừa Dư gật đầu qua quýt, cúi đầu không ngừng hôn lên trán Cố Hàm Ninh: “Hàm Ninh, không có chuyện gì, anh ở bên em.”

May mắn, đã sớm chuẩn bị túi chờ sinh. Còn năm ngày nữa là tới ngày sinh dự tính của Cố Hàm Ninh, cha mẹ hai nhà đã bàn bạc xong xuôi, thứ bảy ngày mai cùng tới, không ngờ lại sinh sớm. Triệu Thừa Dư vừa xoa bụng Cố Hàm Ninh, vừa run tay gọi điện cho nhà, nhin xuống lời nói muốn thúc giục Bùi Duệ Triết lái nhanh hơn, cả trái tim như nhảy lên đến cổ họng, lên xuống không được.

Đến bệnh viện phụ sản, bác sĩ kiểm tra xong, lãnh đạm nói một câu: “Còn chưa sinh được. Chờ xem.” Sau đó liền cứ thế đi, Triệu Thừa Dư nắm chặt tay, muốn lại đi xách một bác sĩ tới đây, lại bị Cố Hàm Ninh nhin đau, kéo lại góc áo: “Thừa Dư, ở bên em.”

Triệu Thừa Dư cúi đầu nhìn Cố Hàm Ninh tái nhợt, trán toát mồ hôi lạnh nằm trên giường bệnh, dường như bị rút hết sức lực, ngã ngổ trên ghế, cúi người, nắm tay Cố Hàm Ninh, để lên bờ môi hôn từng chút từng chút một.

Khi cha mẹ hai nhà vội vàng chạy tới, Cố Hàm Ninh đã vỡ nước ối, bác sĩ tuyên bố cửa tử cung mở ra ba ngón tay, phải vào phòng chờ sinh. Lúc đau đớn khó nhịn, Cố Hàm Ninh cắn môi nhắm mắt, tay túm chặt tay Triệu Thừa Dư. Tuy rằng vốn dĩ hai người đã bàn nhau không để cho Triệu Thừa Dư vào phòng sinh, thực tế khi đối mặt anh vẫn lựa chọn cùng đi, anh không chịu nổi trơ mắt nhìn một mình Cố Hàm Ninh lẻ loi bị đẩy vào phòng sinh, mà chính anh lại chờ ở bên ngoài ăn không ngồi rồi. nguồn tamvunguyetlau

May mắn, mặc dù là thai đầu, Cố Hàm Ninh sinh coi như là thuận lợi. Sáu giờ tối, Bạn nhỏ Triệu Tử Thuần oe oe chào đời. Khi bé được đôi tay xa lạ mà dịu dàng đưa ra khỏi dưới người mẹ thì ba bé nhìn cũng chưa nhìn bé một cái, mà chỉ đỏ hồng mắt, ghé vào bên giường mẹ bé, nghẹn ngào: “Hàm Ninh, sinh một là đủ rồi. . .”

Bao nhiêu năm sau, bạn nhỏ Tử Thuần bắt đầu hiểu chuyện rồi, một ngày nào đó khóc đi tìm mẹ: “Mẹ, ba không thích con.”

Mẹ bé kinh ngạc mà thương tiếc ngồi xổm ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ con mang theo mùi sữa: “Làm sao thế được! Ba và mẹ đều rất yêu Tử Thuần a!”

“Hu hu. . . Ba nói, con sinh sai rồi, ba muốn là con gái, không phải con. . .hu hu. . .”

Mẹ bé im lặng vỗ vỗ lưng bạn nhỏ Tử Thuần, trong lòng mắng té tát ông bố vô lương nào đó!

===== Hoàn Chính Văn =====

96. Chương 96: Phiên Ngoại 1: Chào, Tôi Là Cao Thần

Đây là tiệc rượu mừng xuân mới do tập đoàn Z thành phố S tổ chức, tiệc rượu tiến hành đến hơn mười một giờ khuya, trong lúc ăn uống linh đình, chén đưa chén đẩy, không ít người đã bắt đầu say sưa. Cao Thần cầm ly rượu đỏ ngồi tựa vào ghế sofa ở góc phòng, gã vừa kính rượu mấy vị lãnh đạo thành phố quen biết xong, tạm thời tránh ở đây tĩnh táo lại. Trường hợp thế này, nổi căng thẳng vào lần đầu tiên một mình đi tham dự đã sớm bị sự hưng phấn khi thành thạo thay thế rồi.

Gã, Cao Thần, đã không có Cố Hàm Ninh, vẫn làm rất tốt!

Tuy là ở góc phòng, nhưng Cao Thần vẫn nở nụ cười yếu ớt trong sáng theo thói quen, nhẹ nhấp một ngụm rượu, ánh mắt dừng lại, rồi tức thì sáng ngời. Gã không chút do dự đứng lên, sửa sang lại quần áo, bưng ly rượu, dùng nụ cười nhàn nhạt pha chút u buồn mà gã mới luyện tập gần đây, bước đi đúng mực tự tin nhất tới gần chỗ cách đó không xa.

Cuối tuần trên một góc tờ báo thương nhân thành phố S nào đó là một tấm ảnh một nam một nữ nâng chén cụm ly, cự ly khá xa, mặt mũi gần như là mờ mờ, nhưng chỉ cần là người thân quen thoáng cái sẽ nhận ra được ngay.

Cao Thần ngồi ở trong phòng làm việc, ngón trỏ cong lên, khe vuốt tờ báo thương nhân vừa mới phát hành mà gã sai trợ lý đi mua về ở trên bàn, tươi cười có chút đắc ý. Quả nhiên, chuyện thuận lợi như gã tính toán.

Gã cố ý nghe ngóng rõ ràng, con gái một của thị trưởng Tống vừa từ nước ngoài trở về, ly dị độc thân, vợ chủ tịch tập đoàn Z và vợ thị trưởng là bạn thân, hai nhà vẫn luôn qua lại, xác suất cô Tống tham gia tiệc rượu mừng xuân mới năm nay của tập đoàn Z và vô cùng cao.

Gã nhớ lúc đó mình đi qua, dùng nụ cười vừa phóng khoáng nhưng cũng không quá phận chào hỏi cô Tống: “Chào, tôi là Cao Thần, không biết tôi có vinh hạnh mời quý cô xinh đẹp nhảy một điệu không?”

Thực tế, Tống Tuệ Trân đã ba mươi tám tuổi rồi, còn nhiều tuổi hơn gã, có thể là đồ ăn nước ngoài quá ngậy, bụng của cô ta đã hơi lồi ra, nếp nhăn nơi khóe mắt dù đã có phấn che giấu, nhìn gần lại càng kinh khủng.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là, cô ta, Tống Tuệ Trân, là con gái một của thị trưởng Tống của thành phố S! Nếu không phải mấy năm nay gã đều không lơ lửng liên hệ với nội bộ chính quyền thành phố, thì sẽ không thể có được ảnh và tư liệu chi tiết về Tống Tuệ Trân từ chỗ trợ lý phó thị trưởng Đỗ cũng chính là em dâu của vợ thị trưởng.

Ngay cả tờ báo thương nhân hôm nay cũng không khai thác được thân phận chân thực của người phụ nữ cụm ly với mình, chỉ có thể suy đoán là phi phú tức quý (không giàu thì sang) mà thôi.

Cao Thần cười càng ngày càng đắc ý, đây là đoạt trước thời cơ!

Cố Hàm Ninh có chú là cục trưởng cục đất đai thành phố tiền nhiệm, phó thị trưởng đương nhiệm làm chỗ dựa vững chắc, gã Cao Thần, cũng có thể đi tiếp trên con đường của mình như thế. Sau lễ tang của Cố Hàm Ninh, gã liền vội vã muốn đi lên lối mới của mình, chú của Cố Hàm Ninh hiện nay cũng không thể mặc kệ, gã nhất định phải giành được công trình di dời tòa thị chính trọng đại!

“Rầm”, Cửa phòng làm việc không có dấu hiệu báo trước bị đập mạnh ra, Cao Thần kinh ngạc ngẩng đầu, đến khi thấy rõ thư ký có vẻ khó xử và Bạch Vũ Hân đứng ở cửa, bình tĩnh lại, phát tay.

“Cô đi ra đi.”

Đến lúc cửa phòng làm việc lần nữa khép lại, Cao Thần mới đứng lên, trừng mắt nhìn Bạch Vũ Hân với sắc mặt vô cùng khó coi.

“Bạch Vũ Hân, em có biết phép tắc không? Anh là chủ tịch, đây là phòng làm việc của chủ tịch!”

Bạch Vũ Hân trước giờ luôn ngoan ngoãn, nhưng hôm nay lại nghiêm mặt nhìn gã, nhìn từ mặt gã chuyển tới tờ báo trên mặt bàn, cô thay đổi sắc mặt, bước nhanh tới trước bàn làm việc, chỉ vào bức ảnh trên tờ báo, run rẩy khó nhận ra: “cô ta là ai?”

Cao Thần liếc nhìn Bạch Vũ Hân, hơi nhú mi, lòng hơi ảo não, sao không kịp thời cắt đi: “cô ta là ai, không liên quan tới em. Hiện tại em xuống dưới đi, làm việc đoàn hoàng, thay vì lãng phí thời gian vào một việc quan trọng không liên quan, không bằng ngẫm nghĩ xem làm sao giúp anh thực sự giành được công trình tòa thị chính lần này.”

“Không liên quan?” Bạch Vũ Hân chán nản buông cánh tay, cúi đầu nhẹ giọng lẩm bẩm, sau đó phút chốc ngẩng đầu, cắn môi, nhìn Cao Thần: “không liên quan gì tới em? Cô ta gần như dựa vào trong lòng anh rồi, anh lại nói không liên quan tới em?” Nói xong lời cuối cùng, giọng Bạch Vũ Hân đã có chút cuồng loạn.

Cao Thần sa sầm mặt, lạnh giọng nói: “Bạch Vũ Hân, cô đây là tới phòng làm việc của tôi phát điên sao?”

“Điên? Đúng vậy, tôi điên rồi?...” Bạch Vũ Hân nở một nụ cười tự giễu: “Cao Thần, tôi mang thang rồi. Bốn tháng rồi. Nếu hiện tại tôi đi nói cho ba mẹ của Ninh Ninh, anh nói bọn họ sẽ làm thế nào?”

“Cô!” Về thản nhiên trên khuôn mặt Cao Thần biến mất không còn sót gì, nắm chặt lòng bàn tay, một lúc lâu gã mới gắng đè nén cơn giận xuống, một lần nữa nở nụ cười: “Vũ Hân, anh cũng là vì tương lai của chúng ta a. Ừm, người phụ nữ này là con gái một của thị trưởng Tổng, em cũng biết anh vẫn đang một mực tranh thủ dự án thành phố lần này, trước đó Cố Hàm Ninh nói đã có manh mối rồi, không nắm chắc mười phần thì cũng có bảy phần, nhưng anh vì em... em xem anh vì em, căn bản là không để ý cô ta, mới khiến sự việc trở nên phiền phức như bây giờ. Anh đã ký kết thỏa thuận với các nhà thầu và nhà cung ứng nguyên liệu, đã giao rất nhiều tiền đặt cọc, nếu việc thất bại, vậy phiền phức to! Anh tiếp xúc với cô ta, chẳng qua mà muốn nhờ cô ta kéo quan hệ với thị trưởng Tổng. Nói đến cùng, anh đều là vì tương lai của chúng ta a! Em mang thai rồi... nếu không thì anh đưa em về thành phố N, em xin nghỉ về quê? Đường thai cho tốt?”

“Em không muốn...” Bạch Vũ Hân thất lòng lại, vội vã lắc đầu.

“Đã lâu em không về nhà rồi? Vừa lúc nhân dịp này về đi, nghỉ ngơi thoải mái, thuận tiện bàn bạc chuyện hai ta với ba mẹ em.” Cao Thần lần nữa tươi cười sáng sủa, khi nhìn chăm chú, dịu dàng mà nóng rực.

“Chuyện hai ta?” Bạch Vũ Hân có chút không dám tin.

“Đúng vậy, em xem hiện tại giữa hai chúng ta đã không có chương ngại rồi, đương nhiên phải hoạch định chuyện tương lai chu đáo rồi. Anh biết, nhiều năm như thế, em vẫn một mực lặng lẽ ở bên anh, rất không dễ dàng. Trước đây là không có cách nào, tương lai anh nhất định muốn bù đắp tất cả cho em. Lần này em về thì bàn bạc với hai ông bà đi.” Cao Thần tất nhiên nhìn ra thái độ của Bạch Vũ Hân đã dao động, đáy lòng âm thầm thả lỏng, đi tới, ôm chặt lấy eo Bạch Vũ Hân, cúi đầu hôn lên má cô ta: “ngày mai hay là ngày kia? Anh bảo Cường Tử đưa em về?”

“Ngày mai quá gấp rồi, đồ đạc gì đó em chưa thu dọn...” Tim đập mãnh liệt, Bạch Vũ Hân quay đầu nhìn gương mặt dịu dàng quen thuộc của Cao Thần, phút chốc trong lòng có phần hoảng hốt.

“Cứ ngày mai đi, đồ đạc tùy tiện thu dọn một ít, tới thành phố N mua cũng được. Ngày kia anh phải họp cả ngày, anh muốn tự mình đưa em lên xe, bằng không anh sẽ lo lắng. Có được không, ngày mai đi, sáng mai?”

“Vậy cũng được...”

Cao Thần tự mình mở cửa phòng làm việc, ôm Bạch Vũ Hân đi tới cửa thang máy, ấn nút xuống, cười nhìn Bạch Vũ Hân đi vào thang máy, lúc này mới quay về phòng làm việc. Thư ký đã đi theo gã rất nhiều năm vẫn cúi đầu, như là bề bộn rất nhiều việc.

Đóng cửa phòng làm việc lại, Cao Thần mới âm trầm mặt đi.

Năm đó khi gây dựng sự nghiệp, phần lớn nguồn vốn của bọn họ đều là do Cố Hàm Ninh vay được, lúc đó gã quá đơn thuần, cho nên quyết định cổ phần công ty chia là bốn sáu, gã bốn, Cố Hàm Ninh sáu phần. Sau lại, công ty làm ăn khá lên, Cố Hàm Ninh ấy vậy mà không bàn bạc với gã đã chuyển nhượng 50% cổ phần công ty cho cha mẹ cô. Hiện tại những thứ có thể coi là di sản, ngoại trừ bất động sản, cũng chỉ có 10% cổ phần công ty thôi. Tính như thế, gã chỉ chiếm có 45% cổ phần!

Cũng may gã vẫn cư xử không tệ trước cha mẹ nhà họ Cố, thời gian gần đây, lại càng ‘đau đớn vô cùng’, cha mẹ của Cố Hàm Ninh đã đồng ý chuyển nhượng toàn bộ cổ phần công ty cho gã rồi, chỉ là còn chưa làm thủ tục.

Nếu hiện tại Bạch Vũ Hân chen ngang làm hỏng chuyện, cho dù là bóp chết cô ta, gã cũng sẽ không nương tay! Dám đe dọa gã, cũng phải suy nghĩ trước trên người mình có mấy lạng thịt!

“Cường Tử, sáng mai lái xe đến tòa nhà Phong Dụ, đưa Bạch Vũ Hân đi thành phố H, người bên kia tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa. Cậu coi chặt cho tôi...”

...

Bạch Vũ Hân liều mạng chạy, cô không dám quay đầu lại, chỉ có thể cắn răng, cố gắng chui vào đám đông, tiếng ồn ào xung quanh khiến cô không phân rõ phía sau rốt cuộc còn có người đuổi theo hay không. Cô đau bụng kịch liệt, như có thứ gì đó rách ra muốn rời khỏi thân thể cô. Cô ta lão đạo ngã sấp xuống bậc

thang cửa hàng, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của người qua đường, thở hổn hển dồn dập, run rẩy lấy điện thoại di động ra.

Hiện tại, cô có thể tìm ai? Còn có thể tìm ai? Ánh mắt cô rớt cuộc dừng trên một dãy số vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Mạn Mạn? Thịnh Mạn Mạn? Mình là Bạch Vũ Hân, mau tới cứu mình...”

...

“Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Bạch Vũ Hân tái nhợt mặt, nhìn người vừa xa lạ vừa quen thuộc trước mắt.

Thật ra, các cô vừa mới gặp nhau hai tháng trước, ở trong lễ tang của Cố Hàm Ninh, cô vẫn còn nhớ rõ gương mặt vừa ngạc nhiên vừa giận dữ của Thịnh Mạn Mạn và Thôi Hà Miêu.

“Mạn Mạn, cảm ơn cậu.” Cô suy yếu vô lực nói.

“Không cần cảm ơn tôi. Tôi chỉ là không muốn áy náy với lương tâm của mình.” Thịnh Mạn Mạn mím môi, lạnh nhạt nói: “Tôi đi trước. Tự cậu nghỉ ngơi đi.” Nói xong liền đi khỏi.

Bạch Vũ Hân nhìn cánh cửa phòng bệnh lần nữa đóng lại, trong lòng cô đơn.

Có lẽ, tất cả đều là báo ứng.

Cô nhớ tới buổi sáng khi ra ngoài, trên xe của Cường Tử thấy hai người đàn ông lạ mặt khác. Cường Tử nói là bạn cậu ta, đi thành phố H, tiện đường đi cùng, ông chủ cũng biết.

Cô nghĩ, nếu Cao Thần cũng đồng ý, tuy rằng cô thấy hơi hó chịu, cũng phải nể mặt Cường Tử một chút. Cậu ta là tài xế của Cao Thần, chức vị không cao nhưng lại rất được Cao Thần tín nhiệm, mỗi lần gặp mình đều tỏ thái độ rất tốt.

Nếu như không phải cô bắt cần nghe được Cường Tử nói chuyện điện thoại ở khu nghỉ ngơi trên đường cao tốc, cô còn chưa ý thức được. Nhưng mà, kết quả đều như nhau cả, cô nghĩ hẳn là Cao Thần sẽ vừa lòng. Gã sắp xếp người ở một phòng khám bệnh tư nhân ở thành phố H khiến cô sẩy thai, bây giờ cô đang ở trong một phòng phụ sản, con cũng không giữ được.

Cô ngơ ngác ngoảnh đầu, nhìn cành lá sum xuê ngoài cửa sổ. Không biết thế nào đột nhiên lại nhớ tới kỷ ức tháng chín nhiều năm trước mà cô cố ý chôn vùi thật ra vẫn luôn nhớ rõ.

“Cậu cũng là người thành phố N à? Mình cũng thế. Mình có thể gọi cậu là Ninh Ninh không? Mình vừa nghe ba mẹ cậu gọi cậu như thế. Mình là Bạch Vũ Hân, cậu có thể gọi mình là Vũ Hân. Thật không ngờ, lại có thể gặp được đồng hương ở trong một phòng ký túc xá! Chúng ta quá có duyên rồi!”

Thời gian đó, cô chỉ đơn thuần là mừng rỡ, ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, gặp được người đến từ cùng một thành phố, ngôn ngữ quen thuộc, thói quen ăn uống tương tự, có duyên nhiều thế mà!

Khi đó, cô còn không biết, chỉ qua mấy tiếng sau, số phận lại trêu cợt cô.

Cô lại nghĩ tới Cao Thần khi còn trẻ. Mỗi khi cô sấm hối đau đớn muốn quay đầu lại thì lại thấy ánh mắt vừa dịu dàng vừa chuyên chú của Cao Thần cho nên lại hạ được quyết tâm. Cao Thần là thuốc phiện của cô, khiến cô cam tâm tình nguyện vứt bỏ tất cả đạo đức và lương tâm, cho nên, cô có thể oán ai?

Cô cúi đầu khẽ vuốt ve cái bụng âm ỉ đau nhức của mình, nhớ tới khi Cố Hàm Ninh sẩy thai sáu năm trước kia.

Lúc đó Cố Hàm Ninh nằm viện, mặt tái nhợt, mím cười xin cô đi tham gia một tiệc rượu cần bạn đi cùng rất quan trọng với Cao Thần tối hôm đó. Khi ấy, đáy lòng cô kinh hoàng nhưng sắc mặt vẫn âm áp trước sau như một. Chừng ấy năm, cô đã sớm học được che giấu chính mình trước mặt Cố Hàm Ninh rồi.

Cũng là vào tối hôm ấy, lần đầu tiên cô quang minh chính đại làm bạn bên cạnh Cao Thần, khoác tay gã, kích động không kiềm được. Khi uống rượu say khướt, bọn họ trốn ở một góc trên sân thượng, cô nhắm

mắt lại, vừa kích động vừa thấp thỏm nghênh đón những nụ hôn của Cao Thần, trong nháy mắt đó, phòng ngực trong lòng cô ầm ầm sụp đổ, khi ấy, cô hoảng hốt nghĩ, mình đã định trước là vạn kiếp bất phục rồi.

Sáu năm nay, cô sắm vai một tình nhân dịu dàng sẵn sàng hoàn hảo, ngọt ngào cũng tốt, đau khổ cũng được, ai cũng không thể thổ lộ nỗi lòng.

Cô nhắm mắt, tuyệt vọng trượt xuống giường bệnh màu trắng tinh, nước mắt tí tách rơi.

“Vina, cô giúp tôi viết một đơn từ chức, nói tôi bị bệnh không cách nào đảm nhiệm chức vụ, xin từ chức. Cô đừng hỏi nhiều như vậy, cứ làm theo tôi nói đi. Chờ một chút, cô giao cho Lý quản lý bên phòng nhân sự trước mặt Lộ Lộ, đồng thời phải nói ra ý muốn từ chức của tôi. Sau đó đến nhà tôi, thu dọn mấy thứ thường dùng của tôi. Quần áo gì đó thì thôi. Giấy tờ tôi đều mang theo. Lấy các đồ trong két sắt, mật mã là xxxxxx, chìa khóa ở tận cùng bên trong ngăn kéo thứ hai cạnh tủ lạnh trong phòng bếp, lần mới mấy gói nấm hương. Thu dọn xong mấy thứ đó rồi, tôi sẽ tìm cô.”

Bạch Vũ Hân cúp điện thoại, hơi thò người ra, lấy tờ báo thương nhân thành phố S ngày hôm qua từ trong túi xách ra. Đây là cô ngẫu nhiên bỏ vào khi thu dọn bàn làm việc hôm qua. Có lẽ, có thể gửi cho cha mẹ của Cố Hàm Ninh. Thật ra chính cô là bằng chứng tốt nhất, nhưng cô thực không có mặt mũi nào xuất hiện trước mặt hai ông bà rồi.

Hai tháng sau, khi tin tức công trình di dời tòa thị chính thành phố S do công ty Y xây dựng đưa tin thì Bạch Vũ Hân đang ở trong một thị trấn nhỏ phía nam, trời trong nắng ấm, yên tĩnh thong dong, khiến người ta có thôi thúc cứ thế chết già ở chỗ này.

“Vina, cảm ơn cô. Tôi nhận được đồ rồi. Giá nhà tôi rất hài lòng.” Cô cầm di động, khuôn mặt vẫn tái nhợt không một giọt máu, “Cô đã nộp đơn xin từ chức rồi sao? Ừ, qua mấy ngày là có thể đi. Thành phố S cạnh tranh quá kịch liệt, thật ra cô về quê cũng không tồi, có thể tiết kiệm tiền thuê nhà và tiền ăn...”

Cúp điện thoại, cô vẫn nằm trên ghế dựa cũ kỹ nhưng vẫn đủ rắn chắc trên sân thượng, híp mắt, nở nụ cười.

Công ty Y, trước đây cô cũng từng nghe tới, tổng công ty ở Bắc Kinh, không có nhiều dự án ở thành phố S lắm, nhưng thực lực vẫn không thể khinh thường. Rơi vào tay bọn họ, Cao Thần thua thật ra là hợp lý. Nếu mà không có chuyện gã chắc chắn đắc thắng như vậy, đã không có chuyện ném nhiều tiền vốn như thế.

Thu chẳng bằng chi, phá sản, chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nghe nói cuối cùng số cổ phần của cha mẹ nhà họ Cố vẫn vào tay Cao Thần, có điều, không phải là cho, mà là bán cho gã với mức giá còn cao hơn giá thị trường. Khi đó, gã đang qua lại với con gái thị trưởng Tổng, trong lòng đang đắc ý, cho nên cần rằng nuốt xuống toàn bộ cổ phần công ty, vì muốn làm người toàn quyền nắm giữ công ty danh chính ngôn thuận.

Như vậy, rất tốt.

97. Chương 97: Phiên Ngoại 2: Xin Chào, Mình Tên Là Triệu Thừa Dư

Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, là vào tháng mười năm lớp mười kia.

Khi ấy, anh mới chuyển trường tới trường cấp ba thành phố S, trong lòng vừa không nỡ vừa bất đắc dĩ. Thật ra anh không muốn đi, nhưng lại không muốn cha mẹ buồn.

Có đôi khi, quá hiểu chuyện, cũng là một loại khó xử.

Vào dịp kỷ niệm ngày thành lập trường trung học J, Lục Khải bạn cùng bàn hồi học cấp hai hẹn anh đi chơi. Bởi vì là thứ bảy, anh liền bắt xe buýt đến đó. Lục Khải chờ anh ở bên xe buýt.

Có thể gặp lại bạn học cũ, anh rất vui. Xuống xe, anh và Lục Khải cười vỗ vai nhau.

Khi ấy, anh còn không biết, ngày này sẽ hoàn toàn thay đổi cuộc đời anh.

Hội trường lớn trường trung học J rất rộng, anh và Lục Khải đứng ở phía sau, xuyên qua đám đông chật ních, nhìn về phía sân khấu. Tức thì, có vài phút anh không thể rời mắt.

Cây đàn pi-a-nô màu đen, cô gái mặc bộ lễ phục nhỏ màu đen an tĩnh ngồi đó, ngón tay như có sinh mệnh độc lập ấy, nhảy múa trên phím đàn đen trắng đan xen, tóc dài đen mượt như tơ thả tung sau lưng, ánh đèn hắt ánh sáng ngọc trên gương mặt trắng nõn, nụ cười nhàn nhạt, vừa đẹp mắt vừa dịu dàng.

Trong nháy mắt đó, anh chỉ cảm thấy tim đập rộn lên, khuôn mặt nóng hầm hập khiến anh cực kỳ mất tự nhiên, nhưng lại không nỡ rời mắt.

Bản nhạc rất quen thuộc, cũng rất bình thường, ‘Gửi Elise’. Trước đây không phải anh chưa từng nghe, nhưng lần đầu tiên cảm thấy, dường như mỗi một nốt nhạc đều nhảy vào đáy lòng anh...

Lần đầu tiên anh biết, thì ra, tiếng tim đập có thể vang dội như thế, anh chậm rãi hô hấp, ôm ngực, rất sợ tiếng tim đập quá kịch liệt của mình sẽ hù dọa người khác.

Về sau anh mới hiểu được, thì ra, đây là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu). Vào cái mùa lá phong bắt đầu chuyển đỏ, anh, thu hoạch được khởi đầu, cũng là cuối cùng trong cuộc đời, rung động!

Cuối tuần đó, anh chuyển trường đi thành phố S, hành trình đi xe bốn tiếng đồng hồ cứ như thiên sơn vạn thủy (trăm núi nghìn sông). Cho nên, cuối tuần tiếp theo, anh lại về nhà. Cha mẹ thật ra rất vui, anh lại có chút chột dạ. Mà khi anh ngồi trên xe buýt tới trường trung học J thì tim lại bắt đầu đập loạn xạ.

Buổi chiều thứ bảy đó, anh ngồi trong quán cà phê nhỏ đối diện trường trung học J, uống một ly cà phê giá rẻ, mới rồi cuộc thấy được hình bóng mới chỉ gặp một lần nhưng cứ như đã quen biết từ lâu. Không phải là bộ lễ phục nhỏ nữa, không hề là mái tóc dài xõa tung, chỉ là đồng phục trường bình thường, tóc đuôi ngựa hoạt bát, vẫn đẹp như thế.

Anh ôm ngực, không nháy mắt nhìn cô gái học bù xong đang đi về nhà kia. Anh nghĩ, đợi một thời gian nữa. Yêu đương thời cấp ba, áp lực quá lớn, anh không muốn cô trở thành học sinh hư hỏng trong mắt các giáo viên. Còn có hai năm rưỡi mà thôi, đợi sau hai năm rưỡi nữa, anh nhất định phải thi cùng trường đại học với cô. Đợi lên đại học rồi, anh có thể tìm một cơ hội tỏ tình với cô, nói cho cô, mình thích cô cỡ nào...

Buổi tối nhận được giấy báo trúng tuyển đại học Z, một đêm anh không ngủ. anh tưởng tượng ra cảnh gặp gỡ cô trong khuôn viên trường đại học hết lần này tới lần khác, tưởng tượng mình nên bắt chuyện với cô thế nào. Thế nhưng thì ra chẳng ích gì, anh thật không ngờ tới ngay ngày đầu nhập học, anh đã gặp cô ở ký túc xá rồi.

Lúc đó, anh đang đi ra khỏi phòng tắm, bưng chậu rửa mặt, chuẩn bị lau lại bàn học, vừa ngẩng đầu liền thấy hình bóng quen thuộc, tươi cười đứng dưới ánh đèn.

Thật ra, ngay lúc ban đầu, anh còn cho rằng mình đang nằm mơ. Thật giống như cảnh mơ mấy ngày qua càng ngày càng rõ rệt, mang theo sự chờ đợi và sốt sắng gần như sắp thực hiện được giấc mộng.

Đến khi phát hiện cô là thật, tim ánh thoáng cái đập liên hồi. May là, cô ngoảnh đầu đi, cho nên không thấy dáng dấp hoảng loạn, vừa đỏ mặt vừa luống cuống chân tay của anh.

Chờ đến lúc anh gắng gượng kiềm chế được rồi loạn tự đáy lòng, ổn định lại hô hấp, bạn cùng phòng với anh đã đang chào hỏi cô và bạn cô rồi. Khi rốt cuộc tầm mắt cô trở lại trên người anh thì anh nghe thấy mình dùng giọng điệu coi như là bình thần nói: “Xin chào, mình tên là Triệu Thừa Dư.”

Anh vừa ảo não vừa vui vẻ.

Anh nghĩ: thật tốt, mình nói với cô ấy ‘xin chào, mình tên là Triệu Thừa Dư’, tuy rằng không mỉm cười như trong tưởng tượng của mình. Đúng vậy, vừa rồi anh quên nỡ nụ cười, không biết cô ấy có nghĩ mình quá lạnh lùng không?

Nhưng mà, anh nghĩ, cả đời này anh sẽ luôn nhớ kỷ ngày này...

Phát hiện ý của Cao Thần, thật ra rất dễ. Bởi vì ánh mắt nóng rực của cậu ấy luôn dán vào cô, giống như ánh mắt của anh nhìn thấy qua gương.

Quả nhiên, sau Quốc Khánh, Cao Thần liền nói cho anh, cậu ấy tỏ tình rồi, với cô gái mình vẫn nhớ thương.

Anh nhìn ánh mắt mang theo thâm ý của Cao Thần, đáy lòng vừa đau vừa vui.

“Thưa Dư, mình biết, cậu cũng thích cô ấy, thật ra, mình không ngại cạnh tranh công bằng với cậu.”

Cạnh tranh công bằng sao? Anh ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên. Tuy rằng, thoát nhìn quan hệ của cô và Cao Thần rất tốt, nhưng nói không chừng...

Anh và Cao Thần đi tới dưới lầu ký túc xá thì gặp cô và bạn cùng phòng. Anh nắm chặt tay, điều chỉnh hô hấp, nhưng khi bắt gặp nụ cười ngọt ngào xán lạn như sao của cô dành cho Cao Thần, đột nhiên, những câu nói đã chuẩn bị cả dọc đường đã biết mất tăm.

Anh nên nói cái gì?

Có phải là nên tự giới thiệu trước? Đối với cô, mình chỉ là bạn cùng phòng của Cao Thần mà thôi. Giống như hiện tại, rõ ràng anh và Cao Thần đứng cạnh nhau, nhưng cô căn bản không nhìn thấy mình.

Lòng anh chậm rãi lắng xuống, vừa chua xót vừa đau đớn.

Anh là bạn thân của Cao Thần, nếu như tỏ tình, sợ rằng cô sẽ vừa kinh ngạc vừa lúng túng đi.

Anh nhếch nhếch khóe miệng, nghe được tiếng trái tim mình tan nát.

Cần gì? Nếu cô căn bản không thấy mình, sao phải khiến cô khó xử?

Vì vậy, anh cúi đầu, lùi ra sau một bước, buồn bã xoay người.

Dường như cô vẫn đứng tại chỗ, vừa chìa tay là có thể chạm tới, nhưng anh biết, thật ra đó là cự ly xa không thể với tới, thì ra mình đã cách cô ngày càng xa rồi...

Không quá vài ngày, anh nghe nói cô đã tiếp nhận Cao Thần rồi. Anh cười cười, nhưng miệng lại tràn ngập vị đắng chát. Hai mươi tuổi, anh đã nếm tới đau đớn và khắc khoải tình yêu khó mà nói nên lời.

Không muốn cô khó xử, cho nên, anh chọn lựa ăn nói cẩn thận. Không muốn khiến Cao Thần hiểu lầm, cho nên, anh yên lặng rời xa, không muốn lấy thân phận bạn của Cao Thần tiếp tục đối mặt với cô.

Anh nghĩ, chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi. Ở bên người yêu dấu, cô mới có thể cười rục rịch như vậy. Những điều này, anh không cho được.

Về sau, anh ra nước Anh một mình, đơn giản là thỉnh thoảng nghe cô nhắc tới muốn đi khi còn trẻ.

Khi một mình mờ mịt lang thang trên phố nước Anh, anh nhìn những người nước ngoài xa lạ nơi đất khách, đáy lòng nghĩ: thật tốt, cô theo Cao Thần tới thành phố S rồi, cô đang nỗ lực chấp nhất vì tình yêu của bản thân! Cô rất hạnh phúc đi!

Anh khẽ mỉm cười, nhìn người đến người đi trên đường, đáy lòng hoảng hốt và đau nhức.

Nhớ nhưng, rất đáng, những cũng rất ngọt...

Anh nghĩ, mất đi cô, anh còn có rất nhiều.

Anh có người nhà, có bạn bè, có học sinh, còn có nhiều hồi ức như vậy.

Cho nên, dù là từ nay về sau không còn cơ hội gặp mặt, một mình anh cũng có thể sống rất tốt.

Đã nhiều năm, mỗi ngày trong giấc mộng, anh đều có thể trông thấy trời thu năm lớp mười ấy, cô gái tóc đen vấy đen kia, một thoáng ngoảnh đầu lại đã có thể khiến anh ngừng thở!

Mãi đến một ngày Phạm Ý Mân gọi điện thoại tới. Anh chờ đợi, như quay về tới năm lớp mười ấy, tim đập đập hăng một nhịp, người hoảng hốt, như là không thể chạm chân xuống đất rồi.

Nhiều năm như vậy, một mình anh trôi giạt ở nước Anh, bởi vì, nơi này, đã từng ở trong giấc mơ xưa của cô, đây là một chút liên quan tới cô, thứ duy nhất anh có thể bắt được, anh có thể sở hữu, giấc mơ xưa cũ của cô...

Nhưng hôm nay, còn có ý nghĩa gì?

Anh thế mới biết, thế giới của anh có thể rất lớn, nhưng trái tim anh, rất nhỏ rất nhỏ, bên trong chỉ chứa một mình cô...

Mà trái tim đó, đã sớm đánh mất vào trời thu năm lớp mười ấy, cũng không thể tìm về. Mấy năm nay, trái tim anh, chỉ còn lại một cái xác trống rỗng, hôm nay, ngay cả cái xác này, cũng tan thành bụi phấn...

Ngày đó, anh cũng không biết mình từ trường học trở về nơi ở như thế nào. Anh chỉ cảm thấy lạnh, cái lạnh kín bầu trời, khắp mặt đất, như nước biển bao phủ lấy anh, mà anh mờ mịt thất thểu, cuối cùng không muốn giẫy dụa...

Anh thuận lợi mua được vé máy bay về nước nhanh nhất, loại gấp rút này gần như muốn cắn nuốt anh. Nhưng anh cầm vé máy bay, đứng trong đại sảnh sân bay rộng lớn, lại vô cùng mờ mịt.

Anh muốn về nước, nhưng người kia, đã mất...

Xuống máy bay, anh nóng ruột lên xe, mấy ngày liền không ngủ, nhưng anh chỉ lo lắng ngay cả gặp mặt cô lần cuối mình cũng không kịp tới. Quả nhiên, chờ anh chạy tới, chỉ có bức ảnh chụp nụ cười tươi đẹp kia trên tấm bia mộ, vẫn cỗi mở cười tươi với anh.

Anh, vẫn luôn tới quá muộn...

Anh suy sụp ngã xuống trước bia mộ, nhẹ chạm lên tấm bia mộ lạnh lẽo, hai tay dịu dàng xoa xoa tấm bia, nước mắt nóng hổi tuôn xuống theo gương mặt anh, thấm thấu xuống dưới tấm bia mộ.

Phía dưới có cô gái xinh đẹp, tao nhã, đáng yêu, đã ở trong lòng anh mười chín năm kia đang nằm, cô tên là, Cố Hàm Ninh...

“Cố Hàm Ninh... Hàm Ninh...” Anh nhẹ giọng gọi, cái tên anh nhớ thương sâu tận đáy lòng đã rất nhiều năm không dám thốt ra, trúc trắc như vậy, rồi lại quen thuộc như thế.

Cố Hàm Ninh, nếu như, giờ anh chết đi, trên đường xuống suối vàng, anh còn có thể theo đuổi em không...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-toi-la-anh>